

Dale Brown

SEA LION

VICTORIA

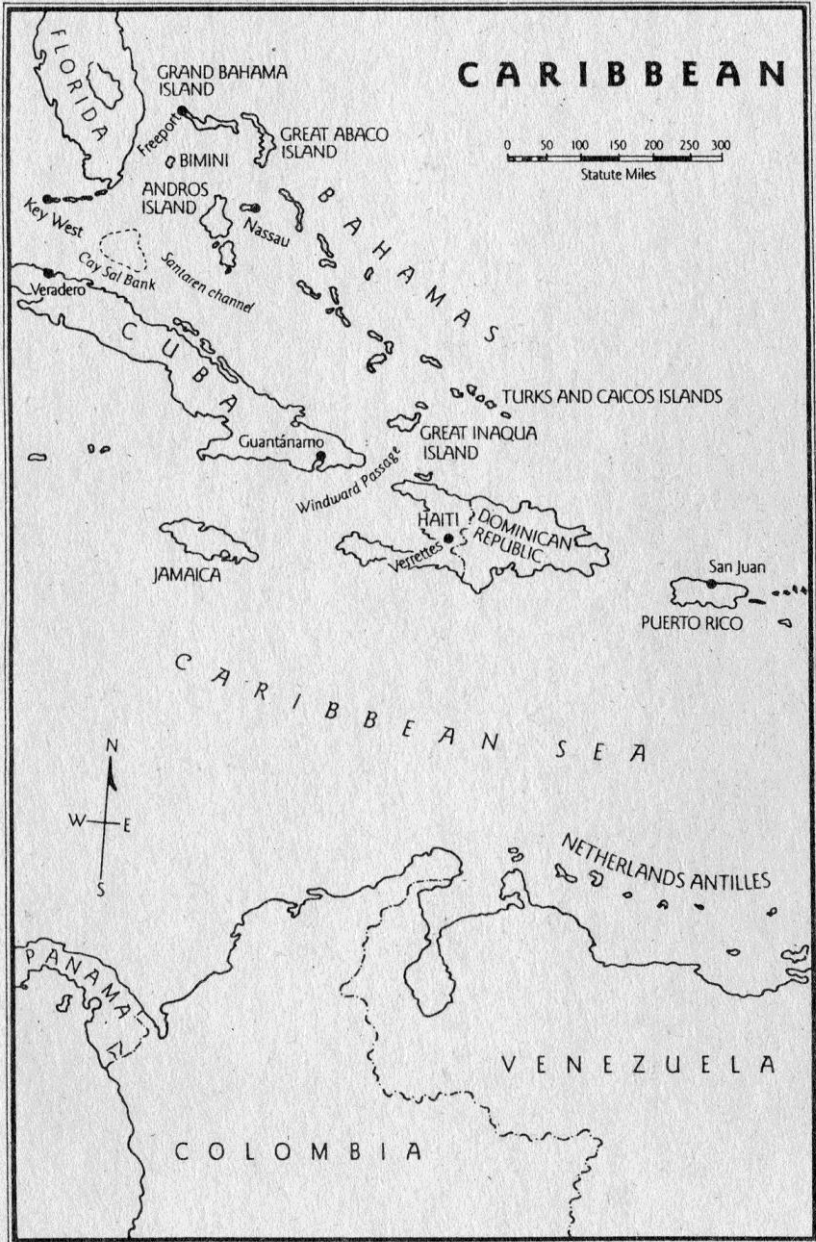
HAMMERHEADS

Copyright 1990 by Dale Brown, Inc.
All rights reserved

Fordította: Vándor Judit, 1992.

Kiadja a Victoria Kft.
Felelős vezető a Victoria Kft. ügyvezetője
ISBN 963 7660 12 7
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda
Munkaszám: 7014.66-14-2
Készült Debrecenben, az 1992. évben
Felelős vezető: Szabó Viktor vezérigazgató

CARIBBEAN

Miami Légiforgalmi Irányító Központ, Florida, USA

Az este nyolctól hajnali egyig tartó időszakot a „boszorkányok idejének” nevezték. Ekkor merészkedtek elő a csempészek, mint a svábbogarak: a nap lebukik, a csempészek előmászhatnak.

A Miami Légiforgalmi Irányító Központ alagsorában három ember leste őket. Ketten a vámőrségtől, a harmadikként a parti őrség egy altisztje. A radarképernyőket figyelték a Joint Tactical Drug Interdiction Information Center helyiségében; innen tartották megfigyelés alatt az Egyesült Államok délkeleti területeit. A kocka alakú szobában elhelyezett két radarképernyő hívójele SLINGSHOT volt. A készülékek több helyről befutó adatokat jeleztek, egyrészt a Szövetségi Légiforgalmi Hivatal radaradatait, műholdas adatokat – ezek Floridában, a Bahamákon és Puerto Ricóban rögzítették a látnivalókat –, valamint a katonai radaregységek jeleit fogták. Mindezek összege több száz légi jármű mozgása Észak-Karolinától New Orleansig, beleértve a Mexikói-öblöt, a Karib-tenger keleti részét, és Észak-Kubát. A radarok észlelték a repülőgépet, megkapták a kódolt azonosítást, a repülési adatokat, engedélyezték az útvonalat, kapcsolatban álltak a légiforgalmi irányítókkal, és végül de nem utolsósorban megfelelő információkkal és irányadatokkal látták el a vámőrség és a parti őrség felderítő repülőgépeit, ha gyanús légi jármű nyomába kellett eredniük.

Valójában a SLINGSHOT természetesen nem kísért figyelemmel minden egyes repülőgépet, ez meghaladta volna három ember munkabírását. Számítógépek továbbították az adatokat, a gyanún felül álló gépeket előzetes komputeres értékelés alapján kiszűrték. Így tehát – már amennyire ez lehetséges – a kereskedelmi és helyi járatok, azok a gépek, amelyekkel az irányítóknak nem akadt gondjuk, a menetrend szerinti járatok, a megszabott útvonalon, megszabott sebességgel és magasságon közlekedő gépek nem kerültek a képernyőkre.

Elméletileg ezzel kiszűrték a rosszfiúkat.

Elméletileg.

A külföldről induló gépektől elvárták, hogy érkezési idejüket és a célállomást a vámőrség tudomására hozzák, a tervezett útirányt pedig abban a pillanatban be kellett jelenteniük, amint beléptek a parti légvédelmi azonosító zónába, mely óriási légterület, helyenként százötven mérföld szélesen húzódik Észak-Amerika partja mentén. Katonai radarok pásztázzák és azonnal közlik, ha feltételezhetően ellenséges szándékú gép közeledik a kontinens felé.

Mivel éjjel szigorúan tilos a hatalmas kiterjedésű Bahamák felett repülni, a napnyugta után itt észlelt gépeket automatikusan gyanúsaknak találták. Természetesen azokat a gépeket is, amelyek túl alacsonyan, túl közel a vízhez manővereztek, mert feltételezték róluk, a radarok hatósugarát akarják elkerülni.

Annak ellenére, hogy elérkezett a boszorkányok órája, a szolgálat meglehetősen egyhangúnak tűnt. José Gusman, a vámőrség GS-13 hialeah-i egységének tisztje hatalmasat ásitott, mikor a képernyő kurzorát egy piros négyzetre irányította. A piros szín azt jelentette, hogy az észlelt cél nem „sikít”, azaz nem ad le kódolt azonosító jeleket. Megnyomta a műszerfal egyik gombját, a képernyő sarkában pedig azonnal megjelent az adatoszlop: UNK TR 4. A cél ismeretlen, de repülési magasságából, sebességéből és a jelerősségből a számítógép arra következtetett, hogy a nyom 4-es megbízhatóságú, azaz talán nem is repülőgép. Valószínűbb, hogy magányos viharfelhő, vagy egy madár csapat.

Gusman egyelőre nem foglalkozott vele, de azért nem felejtette el. A számítógép is tévedhet, erről a viharfelhőről még kiderülhet, hogy valódi repülőgép. – Vihar lehet arrafelé, sok a zavaros jel – mondta a társának, Stan Wexfallnak.

– Az enyém egyáltalán nem zavaros – válaszolta Wexfall. – Nézz csak Santa Clara felé.

Gusman átállította a képernyőjét, tudta merre kell keresgélnie: Kuba közepénél. Santa Clara egy nagy kubai repülőtér és ami még fontosabb, a Dél-Amerikából Floridába tartó csempészszállítmányok útvonalának navigációs ellenőrzési pontja. Nem beszélve arról, hogy roppant zsúfolt légifolyosó, egész álló nap több tucat repülőgép használja, de csak olyanok, amelyek barátságban vannak a Castro-

rezsimmel. – Megfogtam – jelezte Gusman. – Se négyes mód, se C-mód.

– Fura. Egyetlen kódot sem ad le – állapította meg Wexfall, miközben az új jövevény körüli mintegy harminc mérföld átmérőjű légteret pásztázta. – Viszont pontosan Kuba felett repül, az éjszaka kellős közepén. A kubai légierő általában ideges az ilyen látogatóktól. Gyilkosnak kiáltottak ki bennünket, mikor éjjeli járőrszolgálatot teljesítettünk a környékükön. – Wexfall Gusmanra nézett. – Gondolod katonai gép?

– Csakis az lehet-válaszolta Gusman. – A kubaiak nem engednének egy azonosítás nélküli gépet csak úgy repdesni. Értesíteni kell a légierőt vagy a haditengerészetet, hogy ellenőrizzék. A mi készülékeink nem adnak ki katonai adatokat. – Gusman felemelte a kávéscsészéjét és az íróasztalához ballagott. Ezen állt a számítógépes terminál és a printer. – Megkérdezem a haditengerészetet, kaptak-e jeleket a gépről?

Pár perccel később a terminálon keresztül megérkezett a válasz: – Bingo. A haditengerészeti elhárítás üzenete: a pasas katonai kódokat küld.

– Gondoltam.

Wexfall tovább figyelte, ahogy a cél északnak tart. Hirtelen felkiáltott: – Hé, nézz csak ide!

A céljel pirosról zöldre váltott, amint áthaladt a kubai partok felett. – A gép immár amerikai azonosító jeleket továbbított. – Most meg normális módban és kódban ad – állapította meg Wexfall. – Bacchus 204 Delta. Magasság tizenkétezer-ötszáz, sebesség kettőnegyven, pontosan a folyosón. – Gusman újra a terminálhoz fordult, ezúttal a gép útvonaltervét akarta lekérni.

A pasas dörzsöltebb volt az átlagnál. A legtöbb csempész vagy nem tudott a Florida környéki széles körű és szigorú ellenőrzésről, vagy pedig hajlandó volt kockáztatni, és a világ minden kincséért be nem kapcsolta volna az IFF rádióját és meg sem kísérelt rádiókapcsolatot létesíteni. Ezek a jelek a csempészek elsősorú ismérvei, ezt még a zöldfülűek is tudták.

De idővel a csempészek is kikupálódnak. Roppant egyszerű dolog megfelelő módon belépési engedélyért folyamodni, szabályosan

használni a rádiót és ily módon növelni annak az esélyét, hogy minden baj nélkül beléphetnek az amerikai légtérbe. Ha már a szárazföld felett járnak, többé-kevésbé zavartalanul repülhetnek amerre csak a kedvük tartja.

– Tegnap kért belépési engedélyt, megkapta, jóváhagyták-jelentette Gusman. – Kolumbiából, Santa Martíából indult három órával ezelőtt. Célállomás St. Petersburg. A fedélzeten két utas, bankjelentéseket és számlákat szállítanak.

Két fej is Gusman felé fordult, mikor kiejtette száján a „Kolumbia” szót. A Kolumbiából és Bolíviából érkező járatok – ez a két ország a kábítószergyártás és elosztás központja – a vámország gyanúsítottai listáján az első helyen szerepel.

Gusman visszatért a terminál billentyűzetéhez. – Újra ellenőrzöm a belépési engedélyeket – mondta. Izgatott volt. Az egyik legfontosabb ok amiért az ember elvállalja ezt az állást, hogy egyszer majd komoly, nagy fogást mondhat a magáénak.

Gusman a „Bacchus” kód alatt található, a letartóztatott illetve bebörtönzött, lebukott csempészek és a gyanús járatok listáját kérte le az adatbázisról.

Amíg a gép dolgozott, Wexfall tovább figyelte a gyanúsítottat. Tíz perccel később Gusman felkiáltott: – Találtam valamit. Kilencszázhetvenkettőben. Piszok közel ment a kijelölt légifolyosóhoz, csak az volt a bibi, hogy a fickó visszafelé nem adta meg a célállomás adatait. Kora esti járat, egyenesen Kuba felett, indulás Santa Mariából, a jelentés szerint oda-vissza út, egyszer sem szakította meg. Csak bement és kijött. Hívójele: Bacchus Egy-Hét-Három X-ray November.

– Aha, de most szabályos útvonalterve van – vetett ellen Wexfall. – Megkapta a belépési engedélyt...

A printer hangos kattogással újra életre kelt. – Újabb találat. Bacchus nevű járat, Santa Marta és Cartagena, Kolumbiából Saint Petébe, Sarasotába és Bradentonba. Jó néhány héttel előre elrendezett mindent, csak az volt a bibi, hogy nem jelentkezett be a miami központba. Aztán megszűnt ez a járat. – Tovább figyelte a printert. – A jelentés szerint, na mit gondoltok, mi volt a szállítmány? Hát persze, bankszámlák.

Wexfall ellenőrizte a képernyőjét. A gép Florida irányába, St. Petersburg felé tartott. Semmi jelét nem mutatta, hogy szándékában állna kikerülni a Key Westen telepített katonai radarállomást. Továbbra is a megfelelő azonosítási kódot sugározta.

– Most mi legyen, Stan? – kérdezte Gusman. – Kérjünk meg valakit fentről, ellenőrizze?

– Milyen alapon? Azonosította magát. Megkapta az engedélyeket. A Bacchus meglehetősen szokványos név. Legalább ötven hasonlót nyomtatott ki a gép. Két ásatag adattal nem mehetünk semmire.

– De a pasas pontosan úgy viselkedik, mint az előző két alkalommal! Szerintem esze ágában sincs St. Petébe menni – ágált Gusman.

Wexfallt azonban nem győzte meg.

– Jogunk van a magunk felelősségére keresőgépet indítani...

– Tudom, tudom – válaszolta Wexfall. Ő volt a SLINGSHOT rangidős irányítója, övé tehát a felelősség is. De az úgynevezett lehetséges gyanúsítottak elleni minden intézkedés, pláne ha éjszakai megfigyelésről van szó, sok támadási felületet jelent. És ha egy szabályosan közlekedő gép ellen hoz intézkedéseket, hát annak beláthatatlan következményei lesznek. Persze, ha alacsonyan repülne, akkor sokkal könnyebb lenne cselekedni. – A katonai kódok zavarnak. Talán a legjobb lenne, ha megkérnénk a légierőket, küldjenek fel valakit.

– Holnap reggelig röhögnének rajtunk – válaszolta Gusman.

Wexfall egyetértően bólintott. A katonák ha lehet még jobban irtóztak a polgári járatok felesleges háborgatásától. – Kinek kell most ellenőriznie?

– A parti őrségnek – mondta Gusman.

Wexfall vállat vont. – Akkor övék a feladat. – Az elmúlt években a vámország ellenőrizte az efféle gyanús gépeket, de amióta a parti őrség is belépett a kábítószercsempészek elleni hadviselésbe, a munkát felosztották maguk között. A munkamegosztásban nem sok rendszer volt, minden attól függött, ki volt éppen szolgálatban. Sem a logikája, sem a hatékonysága nem volt tökéletes, de azért működtek a dolgok.

– A parti őrség Falconja álljon tízperces készenlétben – utasította Wexfall a parti őrség mellette ülő tisztjét. – Aztán hívja a légtérelenőrzés ügyeletes tisztjét. Tudassa vele is, hogy a madárka repülésre kész.

A Parti őrség légitámaszpontja, Opa-Locka, Florida, USA

A negyeddolláros megpördült a levegőben. Kevin Rawlins hadnagy bal kezébe pottyant, aztán áttette a jobb tenyerébe. Elégedett vigyorral szemlélte az érmét. – Fej. Én nyertem. – Kivette társa kezéből a tévé távirányítóját, a készülék felé tartotta és benyomott egy gombot. – Mindjárt kezdődik a film.

– Hadd lássam azt a pénzt – követelte a másodpilóta, Kelly Sandino.

– Savanyú a szőlő, mi? – Rawlins lehuppant a karosszékre, lustán rátette a lábát a tévé előtti tölgy asztalkára. Rawlins átlagos magasságú volt, de a lábai szokatlanul hosszúak. Időnként kényelmetlenül hosszúak. Vékony teste egyszerűen nem volt hajlandó követni a lába növekedését. A parti őrség HU-25F Falconjának többi pilótája mindig tudhatta, mikor volt Rawlins utoljára a gépen, mert az ülés olyankor a lehető leghátrébb volt tolvá.

– És ne feledkezz meg a mikrohullámú pattogatott kukoricáról, só nélkül – mondta még Rawlins.

– Csókold meg – válaszolta Sandino. Kelly Grace Sandino hadnagy egyike volt a parti őrség hetven női pilótájának. Sötét szemű Puerto Ricó-i szépség. Neki valahogy sikerült elviselnie Rawlins viselkedését és azt is, hogy ő az egyetlen női szuperszonikus pilóta Opa-Lockában.

A legénység jókedvű volt. Az egyhetes riadókészültség utolsó napját kezdték el: huszonnégy óra szolgálat, huszonnégy óra szabadság; ma volt az utolsó nap a kéthetes szabadság előtt. Kevin Key Westbe indul majd horgászni, olyan messzire a repülőktől, amennyire csak lehetséges.

A szolgálat délután négykor kezdődött, több mint öt órával korábban, a szokásos őjrátallal. Gyors és ócska feladat, gyakorlatilag nem több, mint a körzet vezetőinek rendszeres kéthavi, kötelező, és minimálisan hatórás repülésének ellenőrzése; az aktakukacok sem jöhettek ki a repülési gyakorlatból. Aztán egy Falconon repültek, és a SLINGSHOT árgus szeme követte őket. Néhány gyakorló leszállás és már készen is voltak.

Riadókészültségben várokoztak, ami annyit tesz, hogy abban az esetben ha megfigyelésre utasítják őket, legkevesebb tíz percen belül a levegőben kell lenniük. A miami légitámaszpont, a legleterheltebb mentő- és felderítő központ Dolphin helikoptereket és Falcon gépeket használt, ezek öt vagy harminc percen belül a levegőben voltak, a sürgőségtől függően. A legtöbb mentőgép, mint például az A-modellű Falcon és a kábítószertfelderítő C modell általában tíz perc alatt a levegőbe emelkedett; a francia gyártmányú, csillogó, csúcstechnikájú helikopterek, a Dolphinnak csak öt percre volt szüksége.

Kelly Sandino két perc múlva megjelent a forró pattogatott kukoricával. Ugyanekkor megszólalt a hangosbeszélő: – Alpha, jelentkezzen a CQ tisztnél.

Rawlins ledobta a távirányítót, feltápáskodott, magához vett egy marék pattogatott kukoricát, felvette a telefonkagylót és tárcsázott. Az utasításnak megfelelően az ügyeletes tisztet kereste. – Itt Rawlins beszél. Mi a baj?

– A SLINGSHOT tízperces riadókészültségre állított benneteket – válaszolta Rawlins kollégája. – Kubától északra egy berepülő gépet kellene megnéznetek.

Rawlins Sandinóhoz fordult. A lány a repülőscsizma fűzőjét igazgatta. – Gracie, szedd össze a legénységet. De mozgasd meg őket. A papírmunkát majd én elvégzem.

Sandino a fedélzetre rendelte a legénységet, bekapcsolta a földi indítóegységet és mire Rawlins a fedélzetre érkezett, már megkezdődött a hajtóművek ellenőrzése. Dassault-Breguet gyártmányú Falcon 20-szal repültek; az embernek egy nagyseggű kanca jutott róla az eszébe. A gép hivatalos neve HU-25C Guardian volt, de a pilóták csak Falconként emlegették a csúcstechnológiájú,

vadászgéphez hasonló felderítő repülőgépet, amellyel a csempészek üldözésére eredtek.

A parti őrség eme legújabb gépének fedélzetén egy APG-66 megfigyelő-támadó radar volt, ugyanaz a típus, amit a légierők F-16 Fighting Falconján is használnak. Ez a szerkezet hatvan mérföldes körzetben észleli a céltárgyat és egyszerre hat célpontot képes nyomon követni. Ezenkívül nagyfelbontású FLIR infravörös keresővel is rendelkezett a gép, mely műszer több mérfölddel a repülő előtt letapogatta a légi célpontot és egymérföldes magasságból már észlelt egy kutyát a földön.

Már csak néhány Sidewinder rakétát kellene a szárnyakra függeszteni, gondolta Rawlins, és a csempészek alaposan meggondolnák, hogy még egyszer be merjék-e hozni a szemetüket Amerikába.

Sandino már beszíjazva várta az indulást. Rawlins is követte a példáját. Megint látnia kellett, hogy Sandino mellei szinte feszítik a biztonsági hevedert. Ha valaha munkerohiány lenne a parti őrségnél, a legegyszerűbb megoldás az lenne, ha a sorozóplakáton Gracie fényképét mutogatnák; még az sem lenne baj, ha egyenruhában. Még egy lópokrócban is elragadó lenne. A pasasok a nagy sietségben egymást rúgnák le a lépcsőről, csakhogy elsőnek zupálhassanak be.

Állítsd le magad, vén kujon, figyelmeztette magát Rawlins. Vár a munka. – Legénység, álljanak készen az indulásra.

– Radar készen – jelentette Joe Conklin tiszthelyettes. A Falcon hátsó részében ült a műszerfal előtt, de most felállt, az ablakhoz lépett, hogy szabad szemmel figyelje, ahogy minden egyes hajtómű beindul.

– Jobb oldalon minden rendben – mondta Sandino. – Levegő, hajtómű, rádiók, lámpák.

Rawlins felemelt mutatóujjal jelzett a kint várakozó tisztnek, aztán begörbítette az ujját. A kinti tiszt még egy utolsó pillantást vetett a bal oldali hajtóműre, aztán felemelt hüvelykkel és begörbített mutatóujjal jelezte, hogy minden rendben van.

– Egyes indít – mondta Rawlins. Fél inchnyire kihúzta a gázkart, begyújtotta az indítókat és a háromezer kilopondos tolóerővel rendelkező hajtómű életre kelt. Harminc másodperccel később

Sandino beindította a jobb oldali hajtóművet. Choy, az a tiszt, aki eddig a földön ellenőrzött mindent, felugrott a fedélzetre, felhúzta a lépcsőt és beszíjazta magát a hátsó, megfigyelő ablak melletti ülésbe. Egy perccel később ráfordultak az Opa-Locka repülőtér kelet-nyugati gurulópályájára, indulásra készen.

A Falcon puhán gurult végig a három kilométeres pályán, és hamarosan Miami csillogó fényeit lehetett látni a gép ablakaiból. Nyugatra fordultak, Miami Beach irányába. – Romantikus, nem igaz, Gracie? – szólta át Rawlins a pilótafülke másik oldalán ülő lánynak.

Sandino a frissen kijelölt frekvenciára állította az egyes számú UHF rádiót. – Az bizony – válaszolta. Röpke pillantást vetett a pilótára és szégyenlősen elmosolyodott. – Kivéve a jelenlevőket.

– De tényleg, szerinted nem izgató? – erősködött Rawlins és alaposan megszemlélte a másodpilóta csinos profilját. – Mondhatnám, szinte felajzza az embert. A fények, az óceán, a sebesség. Ez sem forrósítja fel a latin véredet?

– Megmondjam, mi forrósít fel úgy istenigazából, Rawl!

– Kérlek, babám.

– Azok a pilóták, akik már csak kétezer lábra vannak a talajtól, és percenként ötszáz lábnyit zuhannak emelkedés helyett. Figyeld a magasságot.

Rawlins hátrahúzta a kormányt és szabályos, kétszáz csomós emelkedésbe kezdett.

Öt perccel később a Falcon áthaladt a Miami légtérellenőrzésen. – Miami központ, Omaha Egy-Egy taktikai frekvenciára vált. Jó estét.

Az Omaha hívójelet rendszerint a csempészekre vadászó egységek használták, és a légiforgalmi irányítók tudták, ilyenkor a lehető legnagyobb szabad légtérrel kell biztosítaniuk. Éppen ezért rendszerint felállt a hátukon a szőr, amikor meghallották a bejelentkezést. – Omaha Egy-Egy, a vállalati frekvenciára kapcsoljon, ezen tartjuk a kapcsolatot – válaszolta az irányító. Sandino a SLINGSHOT frekvenciára kapcsolott. Rawlinszal szinte egyszerre kapta le a füléről a fejhallgatót, mikor meghallotta az átható sivitást, csipogást, ami minden más adást elnyomott. A csipogás lassan elcsendesedett, már csak halk kattogást lehetett hallani. A külső lehallgatás elleni rejtjelezés megtalálta a Falcon

rádiójába beépített kódokat; csak a beépített kód volt képes kiszűrni az interferenciát.

Rawlins tudta, a csempészek hamarosan megfejtik a kódokat pontosan úgy, ahogy megtalálták és lehallgatták az összes szövetségi frekvenciát. Szinte hihetetlen, de a hatósági frekvenciákat nyilvánosságra hozták, és viszonylag könnyű egy szűrőberendezést készíteni vagy lopni. A csempészeknek minden előnyük megvolt – különösen ami a pénzt illeti hogy megvívják a maguk drogháborúját.

Hamarosan meghallották Wexfall recsegő, eltorzított hangját. – Omaha Egy-Egy, milyen a vétel?

Sandino beállította a mikrofonját: – Négyes.

– Értettem. Várják az irányítójukat. – Rövid szünet. Wexfall átadta a mikrofont a sokkal tapasztaltabb Gusmannak, aki még egy utolsó pillantást vetett az útvonalra és csak azután bólintott, hogy átveszi az irányítást. – Egy-Egy, repülési irány egy-zéró-zéró, tartsák a kétezer láb magasságot, a cél hatvan mérföldre, alacsonyan repül.

Rawlins csöppet jobbra fordult és bekapcsolta a robotpilótát. – Oké, Conk, hatvan mérföldre, alacsonyan. Elkapom őket.

– Értettem, várj – válaszolta Joe Conklin az interfonon keresztül. Most bekapcsolt Rawlins digitális kijelzésű képernyője a műszerfal felső középrészén; lüktetve jelezte, hogy a radar megkezdte az előre beprogramozott keresőtevékenységet: a középvonaltól jobbra és balra hatvanfokos szögben, felfelé és lefelé pedig húszfokos szögben pásztázta a levegőt. Mivel a cél csak kétezer lábbal volt a Falcon alatt, Conklin leszűkítette a területet, függőlegesen öt, vízszintesen húsz fokra, viszont maximális energiával dolgozott a SLINGSHOT által megadott távolság- és irányadatok mentén. Ezzel a módszerrel a legnagyobb távolságról is befoghatta a célpontot.

Néhány pillanattal később az eddig állandó mozgásban lévő radarjelek kimerevedtek, a négyszög alakú céljel körül villogni kezdett a képernyő. Fehér hatszög jelent meg a célponton, a képernyő tetején pedig megjelent a radar célt talált felirat. – A radar gyorsan mozgó repülőgépet talált, alacsonyan, ötven mérföld, tíz-harminc pozíció-jelentette Conklin. Ezután a radar betáplálta a cél sebességét és magasságát, majd a távolság- és irányadatokat. – Balra tíz fok, közeledés kétszázharminc csomó.

– Negyvenöt mérföld – erősítette meg Rawlins és balra fordult, hogy a cél mögé kerüljön. – Tíz perc és megpillantjuk.

– Mi lenne, ha most rám bízna a megfigyelést, Kevin? – kérte Sandino.

– Éjszakai megfigyelésből még nem vizsgáztál – válaszolta Rawlins.

– De a földön a szimulátorban már igen...

– Addig nem csinálhatod, amíg a valóságban nem gyakoroltad.

– De hogy a csudában gyakoroljam a valóságban, ha nem végezhetek tényleges megfigyelést? Már egy hónapja tart a kiképzésem és még egyetlen igazi feladatot sem kaptam. Ugyan, Kev, engedd meg. – Kelly hangja most elmélyült. A férfi ránézett. – Szépen, lazán csináljuk – folytatta a lány. – Akkor veszed át, amikor csak akarod.

Miért is ne, döntötte el Rawlins. Oktató lenne vagy mi a szösz, tehát nem szegi meg a szabályzatot, ha átengedi a feladatot a lánynak. Egyébként is remekül kormányozza a gépet.

Beleegyezően bólintott és Sandino rátette a kezét a kormányrúdra. – Átvettem a gép irányítását-jelentette be.

A férfi gyengéden megbillentette a kormányrudat, érezte a válaszbillentést és ekkor átadta a gépet. – A tied – mondta. – Kapd el őket.

Brickell Plaza irodaépület, Miami, USA

Ian Hardcastle ellentengernagy, a parti őrség hetes körzetének parancsnoka mostanában mintha egyre többször dolgozna késő éjszakáig. A hatalmas, üres épületben szívesen maradt egyedül; még a papírmunka is kellemes változatosságot jelentett a kietlen bungalóhoz képest, ahova haza kellett volna mennie.

A legmozgalmasabb körzet parancsnoka most felállt íróasztala mellől, kinyújtózta hosszú, inas lábait, a kezével beletúrt hullámos, őszülő hajába. Az iroda foncsorozott ablakán megpillantotta a tükörképét. A kék egyenruha inge és nadrágja mintha kicsit lazábban lógna rajta: na ja, a stressz, no meg az a néhány éjjel az O'Mally

kocsmában... Kék szeme sötéten nézett vissza a tükörképéből, a feje fölött fluoreszkáló lámpa fényében még mélyebbnek látszottak a szeme körüli karikák.

Az ebédre bekapott szendvics hideg csomóként nyomta a gyomrát. Megmozgatta fájó izmait. A csuklójában és a térdízületeiben egyre gyakrabban érzett éles, hasogató fájdalmat. Kösztvény, hogy el ne feledje, hány éves is valójában. Hardcastle belebújt bőr repülő dzsekijébe, amit egy nyugállományba vonult tiszthelyettestől kapott ajándékba, és elindult a nyolcemeletes épület tetőteraszára.

Talán öregszik, de még nem vágyott a hintaszékre. A csinos kis Super Scorpion helikopter a tetőterazon Hardcastle mindennapos járműve volt, csak azokon a napokon tett kivételt, mikor vihar tombolt. A Scorpion két személy szállítására alkalmas, Miamiból Florida bármelyik városába elvitte az embert és elég kicsi volt ahhoz, hogy beférjen a garázsba. Beletellett egy kis idejébe, míg sikerült engedélyt kicsikarnia, hogy az irodaház tetején parkolhassa a kis drágaságot, de a „megvesztegetés”, tudniillik hogy az irodában dolgozó magas rangú tisztet ingyen fuvarozza, megtette a hatását. A csúcsforgalom borzalma már a múlté, és pillanatok alatt megszökhet Orlandóba, vagy Keybe...

Persze már nincs kivel megszöknie. Egyszerűen nem vágyik már a hétvégi kiruccanásokra. Az éjszakai munka az irodában ma már előbbre való, mint az elhajlás. Egyébként is, a barátai a volt felesége barátai is, és a válás után a többség az asszony mellett maradt. Nem sokat látja őket mostanában.

Kioldozta a rögzítőköteleket, levette a borítókat, és beszállt kis habverőjébe. A Scorpion beindítása nem bonyolultabb mint az autóé. Üresjáratban a motort, bemelegíteni és már indulhat is. Megnézte az időjárás-jelentést: meleg, tiszta ég, enyhe szellő. A Miami irányítótorony frekvenciájára kapcsolt. Mivel pillanatokon belül startol, gyorsan meg kell kapnia az engedélyt. – Miami torony, Scorpion Kettő-Öt-Hat X-ray Victoron, elhagyom a Brickell Plaza felszállópadját, irány Pompano Beach ezerötszázon. Vége.

– Scorpion Kettő-Öt-Hat X-ray, itt a Miami torony. Jó estét tengernagy úr. – Hardcastle már három éve rendszeresen

bejelentkezett, az irányítók jól ismerték. – Uram, tartsa a helyzetét nulla-két percig. Opa-Lockából egy Omaha indul. Úgy tűnik, a maga emberei, tengernagy úr.

– Kettő-Öt-Hat X-ray tartja a pozíciót. – Hardcastle megcsóválta a fejét. Kicsit bosszantotta, hogy az irányítónak eljárt a szája: rövid, harminc másodperces beszélgetésük felmérhetetlen értékű információt jelenthet egy csempésznek. Az a tengernagy, aki a Brickell Plaza tetejéről indul, csak a parti őrséghez tartozhat. Most a csempész tudhatja, a parti őrség egyik gépe a nyomába eredt. Bárki, akinek egy ötven dolláros VHF rádiókeresője van, továbbíthatja a hírt a csempészeknek.

De ennél is fontosabb volt, és most inkább ezen töprengett, merre mehet az Opa-Locka-i Omaha. Most nagyon örült volna, ha a fedélzetén van egy dekódoló készülék és belehallgathatna a SLINGSHOT vagy BLOCK adásaiba. De még egy ellentengernagy sem szerelhet fel polgári gépbe katonai rádióadások fogására alkalmas készüléket. Mi a fene történhet? Kábszerest kergetnek? Gyakorlat? Mentés?

– Kettő-Öt-Hat X-ray, felszállhat a Brickell Plazáról, indulhat Pompano Beachre. Vége.

– Torony, szeretnék új engedélyt kérni – rádiózta vissza Hardcastle. – Az új irány Opa-Locka. A TCA-n keresztül megkaphatom az engedélyt?

– Várjon kicsit, uram. – A Terminal Control Area körzetében nagy volt a forgalom. Hardcastle sokat kért. Tudta, nem kis munka egy helikoptert keresztülvezetni a zsúfolt légifolyosókon. De talán így este kilenc tájban valamit enyhül a nyüzsgés.

– Kettő-Öt-Hat X-ray, itt a Miami torony – kezdte az irányító. – Ha most azonnal fel tud szállni, de azonnal, akkor szabad az út egyezer láb magasságban. Öt perc múlva szemtől szemben találja magát egy csúnya, nagy 747-essel. Vége.

Hardcastle már az engedélykérés pillanatában bekapcsolta a rotor tengelykapcsolóját, a lapátok az engedély megadása után pillanatok alatt felpörögtek. – Kettő-Öt-Hat X-ray felszáll egy-ötvenen, egyezer láb magasságra – mondta és felengedte a kormányrudat. – Kösz Chuck.

Szót se érdemel, tengernagy úr. – Három perccel később Hardcastle elhúzott a fényesen kivilágított repülőtér felett. Az opa-locka-i repülőtér felé tartott.

A Parti Őrség légitámaszpontja, Opa-Locka, Florida, USA

A CQ épp befejezte a szolgálati naplót, mikor Hardcastle berobogott az irányítóterembe. A hadnagy zavartan ugrott talpra. – Hardcastle ellentengernagy...

– Jeff, az a Falcon megfigyelésre indult? – kérdezte gyorsan Hardcastle a pilótától, miközben a falon lévő szolgálati beosztást tanulmányozta.

– Igen, uram – válaszolta a CQ, Jeff Teichert hadnagy. Követte Hardcastle pillantását és a megfelelő sorra mutatott. – Rawlins parancsnok és Sandino hadnagy legénysége alfa készségi állapotban vannak. – Teichert gyorsan ismertette Hardcastle-lel az előzményeket.

– Kev Rawlins remek pilóta... Sandino szintén, bár még zöldfülű. – Hardcastle egy pillanatra elhallgatott. – Aztán: – Előbb katonai kódok, utána átkapcsolt civilre? Mit mond a légierő?

– Folytassák a megfigyelést, azonosítsák, ha lehetséges – válaszolta Teichert a naplóba pillantva. Nem volt biztos benne, hogy tanácsokkal kell ellátnia az admirálist, de azért folytatta: – Legalább egy óra, mire azok eldöntik, hogy bevetésre induljanak-e.

– Ennek semmi értelme – jelentette ki Hardcastle. – Kértek katonai erősítést?

– Eddig nem, uram.

– És hol vannak most?

– Még nem kerestem meg őket, uram – válaszolta zavartan Teichert. Behallgatott a rádióadásba, Hardcastle pedig a térképhez lépett, készen arra hogy bejelölje, merre járhat a Falcon.

A Falcon felderítő gép fedélzetén

– Három mérföld. Ezer lábbal felette, közeledési sebesség húsz csomó. – Rawlins legénysége Sandino kormányzása mellett öt mérföldre volt az ismeretlen repülőgéptől, mégpedig leoltott lámpákkal. Most óvatosan hátulról, bal felől érkeztek.

A Falcon infravörös előre keresője ugyanazt az oldalszöget és emelkedést jelezte, mint az APG-66 radar, és tíz mérföldes távolságban megtalálta a forró repülőtestet a hűvös óceán felett. Alig volt felhő, és az infravörös kereső automatikusan befogta a gyanús repülőgépet:

– Ez a pasas elég – állapította meg Conklin. – Távolság kettő pont nyolc, ezer lábra alattunk, közeledés húsz csomó. A hajtóműve izzik.

– Talán üzemanyagot akar spórolni – mondta Rawlins. Ha csökkentik az üzemanyag-mennyiséget, akkor a hajtómű hőmérséklete nagyon megemelkedik; ez okozta a váratlanul erős infravörös képet Conklin képernyőjén.

– Radar, magnóra kellene mondani néhány információt – szólt bele Sandino a fedélzeti rádióba. Rawlins előhúzott egy könyvet, amelyben repülőgép szilettek sorakoztak. – Egy vagy kéthajtóműves?

– Kettő az bizony, hadnagy – mondta Conklin. – Csak úgy issza az üzemanyagot. Közepes nagyságú szállító gépnek nézem. Felsőszárnyas, a motorokat a szárny alá függesztették. Doboz formájú. Magnóra mondom.

– Számot tudsz már?

– Túl messze van még – válaszolta Conklin. – Két mérföldre, közeledési sebesség tizenöt csomó.

Rawlins észrevette, Sandino idegesen szorongatja a kormányt. Mindaddig a lány tökéletesen oldotta meg a feladatát, elvégezte a szükséges korrekciókat, nem kapkodott, nem ment túl közel a másik géphez. Most már feszült; hol a gázkarokkal babrál, hol a kormányhoz kap. A gép pontosan olyan idegesen ugrált, amint az Sandino arcából kiolvasható volt. – Nyugi, Gracie.

– Én... kicsit izgulok.

Rawlins a kormány mellé tette a kezét, de nem fogta meg a rudat. Ha az ember meredten bámul a sötét égen egy icipici pontot, könnyen csalóka dolgokat lát, a kis pont váratlanul keringeni kezd. Nagyon könnyű eltéveszteni ilyenkor a fentet és a lentet, s szinte automatikusan követni a látomás irányát a géppel. Rawlins tudta, sok gép lelte már így a vesztét.

– A szárnyak szintben vannak, Gracie. – Ha most megragadná a kormányt, csak pánikba kergetné a lányt, aki kétségbeesetten akarná visszaszerezni az uralmát a gép felett alig néhány méterre a tenger felszínétől, ötszáz kilométeres sebességgel röpülve. Ilyenkor egy-két másodperc zavar is végzetes lehet. – Figyeld a horizontot, állítsd be az irányt. Ne tapadj rá. Lazíts. – A remegés alábbhagyott, a lány mély levegőt vett és engedett a szorításon.

– Kösz, Kev.

– Egy pont öt mérföld, közelítés tizenöt.

– Csak így tovább, Gracie, szépen, nyugodtan.

– Távolság egy pont kettő mérföld, ötszáz lábbal alattunk, közelítés húsz csomó.

– Engedd fel – tanácsolta Rawlins. – Tartsd tizenöt alatt.

Sandino alig észrevehetően megváltoztatta a gázkarok állását, s a gép csendesen és kényelmesen repült tovább.

Telt az idő. A képernyőn a követett repülő képe növekedett, a két szárny alatt elhelyezett hajtóművek fehéren izzottak. Conklin a lehető legélesebbre állította a képet és meredten bámulta a képernyőjét.

– Nézd az orrát... – mondta és a képernyőn kirajzolódó képet összehasonlította az ölében heverő könyv ábrájával. – Parancsnok, szerintem a pasas Shorts 330 könnyű teherszállítógépet vezet, olyasmit, mint a légierőknél a Sherpa. – Conklin a folyamatosan működő magnetofon kedvéért beszélt a szokásosnál is hangosabban. A magnó természetesen a rádióbeszélgetéseket is rögzítette. – Egy ilyen gép akár ezeröttszáz kilónyi terhet is elbír. A gép bal oldalán hamis ajtót látok, vagy sztirolhabból, vagy valamilyen vászonból.

A képernyőn tovább nőtt a gép képe, egyre több apró részletet lehetett látni. Rawlins is az infravörös képernyőt figyelte. – Nincs látható antenna, sem futóműburkolat. Nincs hátsó ajtó. Ezek az

alakok minden felesleges fémalkatrésztől megszabadultak, hogy csökkentsék a gép önsúlyát, – Rawlins most Opa-Lockának rádiózott, hogy aztán onnan továbbítsák az adatokat a vámőrségnek.

– Távolság három-zéró-száz láb, száz lábbal alattunk, közeledés tizenöt csomó – jelentette Conklin. – Igaza volt, szerintem is csempészgép... hé, ezek átfestették az azonosító számukat...

– Le tudod olvasni azokat a számokat, Conk? – kérdezte Rawlins az interfonba.

– Várj... várj... igen, azt hiszem. Csak egyszer kenték át, és a számok melegebbek, mint a festékréteg. – Az infravörös keresőt automatikus céltartásra állította és közben újra végigpásztázta a gép törzsét.

Ahogy közeledtek, Sandino egyre feszültebb lett. – Conk...

– Csak egy pillanat, és...

Conklin hirtelen észrevette, a hátsó ajtó helyén a kép elsötétedik: egy férfit lehetett látni. Valami mozgás... aztán hosszú, fehér villogó nyelv csapott ki a Falcon felé, az infravörös képet hirtelen eltörölte a sárgásfehér köd. A pilótafülkében Rawlins és Sandino csak annyit látott, hogy valahonnan élénk fénycsóva vág bele a sötétbe.

– Ágyú! – ordította Conklin. – Balra fordulj!

Rawlins alig tudta megragadni a kormányt. Teljes tolóerőre kapcsolt, balra húzta a gépet, mielőtt a csempészek nehézkaliberű lövedéke eltalálta a célt. A lövedékek jobb oldalon áttörték a mennyezet nehéz plexiüvegét, az egyik Kelly Sandino arcát találta el, a másik a vállába csapott, még mielőtt Rawlins befejezhette volna a balra fordulást. Az ágyútűz nem akart megszűnni. Eltalálták a gép törzsét, behatoltak a kabinba, sortűz találta el a jobb oldali hajtóművet is. A golyók belefűrődtek a turbinalapátokba, szétszaggatták az üzemanyagtartályt. A motor felrobbant, a sérült üzemanyag-vezetékekből tovább ömlött az üzemanyaggáz, rá a tomboló lángokra.

A jobb oldali hajtómű elvesztése miatt a Falcon vadul jobbra billent, miközben Rawlins minden erejével balra irányította a gépet. A repülő most egyszerre két irányba forgott, ami a jobb oldali hajtómű kiesésével együtt azt eredményezte, hogy a gép nem volt

képes tovább repülni. Kilencven fokos szögben billegett, aztán nyílegyenesen belecsapódott az óceánba.

Hardcastle szivarozva ácsorgott az ügyeletes tiszt irodájában. A kifutópályát bámulta az ablakból. Teichert még mindig a telefonokkal és rádiókkal zsonglörködött, egyszerre legalább három különböző hívónak próbálta elmagyarázni, mi is történik odakünn a feltételezett csempészekkel. Hardcastle először arra gondolt, segít az irodistának, de aztán arra az elhatározásra jutott, ezzel csak rontana a helyzeten, mert a szerencsétlen még inkább zavarba jönne.

A földi személyzet épp most vontatta ki a HH-65A Dolphin helikoptert a hangárból, előkészítette a felszállásra. Ekkor újabb telefon csörrent meg az irodában, de a barátságos csilingelés helyett éles sikoltással, mint a végítélet harsonái. Teichert egy hatalmas piros gombhoz nyúlt és egyszerre vette fel a kagylót és a ceruzáját.

Figyelmeztető jelzés vijjogott a készenléti szobában, kinn a pályán, Teichert pedig benyomta a mikrofon gombját. – Helo kettő, repülő az óceánban. A fedélzetén négy utas, egyes gomb, ismétlem: repülő az óceánban, fedélzetén négy utas, irány egyes.

– Mi a frászkarika történt, Teichert? – ordította túl Hardcastle a riadókürtöt.

– A SLINGSHOT-nak nincs kapcsolata a Falconnal. Azt mondják a gép lezuhant.

Hardcastle az ablakhoz fordult, kint a HH-65 motorja már bemelegedett, készen állt a felszállásra. – Jeff – fordult mérgesen az ügyeleteshez: – Egy másik Dolphint kérek legénységgel, két fegyverrel a fedélzetén, öt perc múlva legyen kész a felszállásra.

Teichertnek esze ágában sem volt töprengeni a parancs értelmén, szó nélkül teljesítette a feladatot.

Mikor a Dolphin legénysége – két pilóta, a fedélzeti tiszt, a kiemelés szakértője és a mentőszakember – jelentkezett az irodában, már Hardcastle adta ki a parancsokat. – Azt a csempészbándát keressük. Az első Dolphin feladata a Falcon legénység mentése. McAlister hadnagy, öt perc múlva felszállás. Én majd aláírom a papírokat. Indulás. – A pilóta és a másodpilóta kisietett. Hardcastle átfutotta a hivatalos papírokat, aztán szólt Rooseveltnak, a mentési

szakértőnek: menjen a fegyvertárba, ellenőrizze a két M-16-ost, a kézfegyvereket és a szükséges muníciós csomagot. – Legyen a fedélzeten mire odaérek. Mozgás. – Teichert Roosevelttel elé lökte a fegyvertár kulcsait, aztán segítette Hardcastle-nak a papírtömeg aláírásában. Egyszerűen odatette az ujját, ahol az admirális kézjegyre volt szükség. Mély lélegzetet vett. – Uram... biztosan tudja, hogy helyes az amit tenni készül?

Hardcastle csúnyán nézett rá. – Teichert...

– Uram, én vagyok a felelős a riadószobában történekmért. Önnek jogában áll helikoptert kérni, fegyvereket is, de ha megkérdezik, miért teljesítettem az utasításait...

– Csak a munkáját végezte – válaszolta Hardcastle. Mire Roosevelttel megérkezett, ő is végzett az aláírásokkal. – Parancsnak engedelmeskedett, megkérdőjelezte a kapott utasításokat – mondta, miközben az övére csatolta a fegyvert. – Jelentse a parancsaimat a feletteseinek, a területi parancsnokságnak, vagy akinek maga szerint jelentenie kell, vagy értesítse a közvetlen felettesét, Harbaugh kapitányt.

Hardcastle elvett egy M-16-ost és elindult a fülsiketítő zúgással várakozó Dolphin felé.

Teichert figyelte a kifutópályán szaladó vékony, magas alakot. Van benne John Wayne beütés, az egyszer biztos, gondolta. A pletykák szerint nem komplett a pasas.

A Vámórség légitámaszpontja, Homestead, Florida, USA

– Ennyit tudunk – állapította meg Rushell Masters, miközben hordószélességű mellkasára erősítette a golyóálló mellényt. Hat láb magas volt, vörös haj göndörödött a fején, nyomott vagy százharminc kilót. Izmos volt akár egy profi birkózó; a mindenholon kidudorodó fegyverek, a mellény, az életmentő-felszerelés még hangsúlyosabbá tette megtermettségét. – Azonosítatlan teherszállító érkezett Kolumbiából, Key Westnél

észlelte a radar. A parti őrség gépe utánaeredt, de a SLINGSHOT elvesztette vele a kapcsolatot. Arra gyanakszanak, hogy a gyanúsított repülő megtámadta őket.

Masters ötfőnyi legénységének tartott eligazítást az UH-60 Black Hawk helikopter fedélzetén. Felszállásra készen várták, hogy a csempészek nyomába vethessék magukat. Masters volt a főpilóta, az akcióban rajta kívül a másodpilóta, két fegyveres vámőr és két bahamai őrmester vett részt. A bahamai zsarukat azért vitték magukkal, mert számítani lehetett arra, hogy a csempészek a szigetek felé menekülnek, az amerikai vámőrségnek pedig a Bahamákon megszűnt a hatásköre. Jól kiképzett taxisokként szállíthatták a két rendőrt, akik aztán letartóztatják a csempészeket.

– A SLINGSHOT viszont nem vesztette szem elől a gyanúsítottakat – folytatta Masters és azt az utasítást kaptuk... – Masters nem tudta folytatni, mert egy formás női láb jelent meg a helikopter párkánya felett.

– Csak folytassa. Masters – szólalt meg a nő. A szavai, no meg a vádlijára erősített félautomata Smith and Wesson látványa helyrerázta a pilótát, és folytatta az eligazítást. A nő felvette a golyóálló mellényt, vállára erősítette a fegyvertokot és belebújt az életmentő mellénybe.

Az újonnan érkező Sandra Geffar, a vámőrség különleges ügynöke volt. Magas, szőke, német származású, és tizenöt éve állt a vámőrség szolgálatában. A merevszárnyú és rotorszárnyas repülőgépek szakavatott pilótája, tapasztalt nyomozó és olimpiai szintű céllövő. Váratlan és sürgős esetekben, mint például a mai is, Geffar volt a Black Hawk másodpilótája.

Sandra Geffar volt annyira csinos, hogy egy Masters-féle medve beleharapjon a nyelvébe, ha megpillantja; de nem erről volt nevezetes, hanem arról, hogy már legalább egy tucatnyi kábítószercsempészt rács mögé juttatott. Nem mindennapi eset ez a nő. Az ügynököktől elvárták, hogy egyszerre legyenek nyomozók és pilóták, de Sandra Geffar mind a két feladatot rendkívüli tehetséggel látta el. Tábori csendőr parancsnokként kezdte katonai pályafutását. A hatvanas évek végén, a hetvenes évek elején a legtöbb női katona írógép mögé került, de nem Sandra Geffar, aki önként jelentkezett

nyomozótisztai iskolába és olyan nyomozásokban szerezte meg magának a hírnevet, amilyen munkát senki nem vállalt szívesen. Ha nem volt szolgálatban, ideje java részét a lögyakorlatokon töltötte, ahol megverte majdani első férjét a katonai céllövőversenyen. Még az olimpiai csapatba is bekerülhetett volna, de közbeszólt egy csúnya válóper.

A válás hercehurcája csak tovább ösztökélte. Tiszthelyettesé léptették elő, részt vett a hadsereg helikopteres kiképzésén és a többieket megszágyenítően remek eredménnyel végzett. Ezt ki is használta, és a sereg egyik legremekebb pilótája lett. Két évet húzott le Thaiföldön akkor, mikor az amerikai katonákat Vietnamból evakuálták. Kétszer kapott érdemérmét a bátorságáért.

A Vietnam utáni pangás idején felajánlották neki, ha önként leszerel, más kormányzati hivatalt kaphat cserébe. Az asszony azonban ahelyett, hogy a postaügyi minisztérium, vagy a vadvédelmi hivatal számlátráján kapaszkodott volna egyre feljebb, a vámórséget választotta. Nyomozó lett. Idővel a vámórség repülő egységéhez került, ekkorra már mindkét típusú repülőgépre megszerezte a pilótaigazolványt.

Az egységet egyenesen Sandra Geffarnak találták ki. Szinte mindennap repült, megfigyeléseket tervezett és hajtott végre, letartóztatott, együttműködött az FBI-val és a DEA-val, még titkos ügynökként is tevékenykedett. Minden kihívásnak eleget tett és elsőrangúan oldotta meg a feladatait. Magának fukar kezekkel mérte az elismerést, de társai és felettesei rendkívül sokra tartották. Egy rövid időre Washingtonba került, ahol férjhez ment és elvált, így aztán visszatért Miamiába.

A nyolcvanas években a kábítószer-csempészes tovább fokozódott, sokszor kerültek igazán meleg helyzetbe és mindig Sandra Geffar állt az akciók középpontjában. Foggal-körömmel küzdött hogy a repülő egység létszáma és feladatköre növekedjen, s részt vett abban a kormányközi tárgyalássorozatban is, mikor megegyeztek a bahamai kormánnyal, hogy a vámórségnek joga legyen berepülni a szigetek légterébe és bármikor leszállni; ezzel a vámórség felelőssége nagymértékben megnőtt. A jutalom nem is maradt el. Sandra volt annak a vámórség és a DE A által együttesen

megszervezett különleges osztanak a parancsnoka, amelyik a nyolcvanas évek legnagyobb marihuána fogását mondhatta a magáénak. Egy mexikói hajó Bimini partjainál tizenhétezer tonna marihuánát szállított. A hatalmas fogás után hamarosan kinevezték az, egység parancsnokává. Az egység lett a legtiszteltebb – mások szerint legfélelmetesebb – kábítószer elfogó csapata.

Valahol hátul egy vámőrségi repülőgép gurult a parkolórámpa mentén a légierők kifutópályája felé. A Citation típusú gép sokban hasonlított a parti őrség Falconjára. APG-66 radar és infravörös kereső a fedélzeten; arra tervezték, hogy az időjárástól függetlenül felkutassa és azonosítsa a csempészek repülőgépeit. A Citation azonosító hívójele Omaha Négy-Zéró. A Master-féle csapathoz hasonló összetételű legénységgel rendelkezett, csak annyi volt a különbség, hogy a fedélzetén egy radarmegfigyelő specialista is utazott. Mindkét gépen félautomata, kiskaliberű pisztolyok pihentek a bokákra csatolt fegyvertokban, a fedélzeten sorozatvető géppuskák, M-16-os automaták vagy Steyerek voltak.

– A Citation ahogy lehet, elkapja a rosszfiúkat – folytatta Masters, miközben a pisztolyát forgatta. – Nem lesz sok időnk. Elsőnek a földieket tesszük ki. Figyeljék a rádiókat és legyenek éberek. Kérdés? Nincs. Sandra?

Geffar befejezte a beöltözést. – Megyünk és kemények leszünk. Nyilvánvalóan remekül fel vannak fegyverkezve. A partiak feldobták a labdát, most nekünk kell elkapnunk. – A két bahamai rendőr felé biccentett. – Edouard, Philip, ti a Black Hawkban maradtok és fedezitek a földieket. – A két megtermett őrmester – mindegyiknél egy M-16-os, mindegyik tengerészkék egyenruhában, amin foszforeszkáló sárga betűk hirdették: U.S. CUSTOMS SERVICE – szemmel látható izgalommal bólogatott. – A többieknek az a feladata, hogy fedezzék a társaikat és legyenek éberek. Gyerünk.

A Shorts 330-as csempészgép áthaladt Key Largo és Sunset Point között, s a Floridai-öböl szigetei felé tartott. Majd északnyugatnak fordult, a fekete mocsarak és sűrű erdőségek irányába. A Floridai-félsziget déli csücske volt a cél.

Az Omaha Hét-Egy fedélzetén

– Üzenet a SLINGSHOT-tól, admirális – rádiózta McAlister hadnagy, a parti őrség Dolphinjának pilótája. – Egy Citationt küldtek fel a Shorts keresésére. Hívójele: Omaha Négy-Zéró; A vámország Black Hawkja pedig Omaha Négy-Kilenc. A csempészek nyomában vannak. Feléjük tartunk. Előre látható érkezés tizenöt perc múlva.

– Értettem. Továbbra is tájékoztasson – válaszolta Hardcastle. Már elhagyták Miami fényeit, a metropolis déli külvárosainál jártak. Hardcastle az egyik ejtőernyőssel kinyitatta a helikopter csúsztatható szerkezetű hátsó nyílását, a biztonsági hevedert rákötötte a felszerelésén található gyűrűre és kihajolt. Hagyta, hogy a langyos áramlat megfürdesse az arcát.

Éppen mint Vietnamban. Kihajolsz a nyíláson – bár akkor nem volt biztonsági heveder, csak kihajolsz, mintha még soha nem fordult volna elő, hogy valaki kizuhan a Hueyből –, és élvezed, mert megtanultad, minden apróságnak örülni kell ha a pokol kellős közepén jársz. Kétórás szolgálat után, mikor már láttad hogy hullanak a bajtársaid, a legjobb dolog amit tehetél, hogy kihajoltál a nyitott helikopterből, és beszippantottad a friss levegőt.

Az az igazság, élet és halál már nem érdekelte. Lassan, csendesen, kezdett begolyózni. És ezzel ért véget egyik élete. A második itt kezdődött, a parti őrsegnél...

Figyelme visszatért a rádiókhoz, a Dolphin helikopterhez, amelyik az állatkert felett repült. McAlister épp benyomta a mikrofon gombját, a védett csatornára hangolt. – SLINGSHOT, itt Omaha Hét-Zéró. Kérem a gyanúsított távolságát és irányát. Vége, várok.

Hirtelen meghallották: – Hét-Egy, itt Omaha Négy-Kilenc. – McAlister azonnal felismerte Masters hangját. – Ez aktív frekvencia. Kérem, lépjenek ki. Vége.

– Négy-Kilenc, itt Hardcastle admirális, a hetedik körzet parancsnoka...

– Vettem, uram – válaszolta Masters. A hangja udvarias volt, de határozott. – Egy Black Hawk és egy Citation van a körzetben. Nem

leszünk képesek a madarak nyomában maradni, ha megkezdődik a vándorlás. Kérem, távozzanak. Kiléptem.

– Négy-Kilenc – rádiózta vissza Hardcastle, – véleményünk szerint a gyanúsított lelőtte a parti őrség egyik gépét. Adja meg a saját és a gyanúsított helyzetét, mi hátvédként maradunk. Vége.

– Ian, kösz az ajánlatot, de nem lesz rá szükség – mondta egy új hang.

– Geffar – jegyezte meg McAlister másodpilótája.

– A Wonder Woman?

– Maradjanak északra a 27-es folyosótól, a nemzeti park felé menjenek – rádiózta Masters. – Majd szólunk, ha kell a segítség. Vége...

– Sandra, a fenébe is, ez nem rutin őrjárat. Ezek az alakok négy emberemet megölték. Legyen tied a póráz, én csak azt akarom, hogy ne tudjanak meglőgni.

– Akkor ugyanazt akarjuk, admirális. De ismeri az előírásokat: ha szárazföld felett vannak és azonosítottuk őket, akkor a mieink a madárcák.

– Kalózkodtak és gyilkoltak az amerikai vizek felett, ami pedig a parti őrség területe... – De Hardcastle már belátta, érvei a semmibe szállnak. Masters és Geffar már így is púpozott tányér előtt ülnek, nem kell nekik még a parti őrség is.

McAlister beleszólt az interfonba. – Most mi legyen, admirális?

Geffarnak és Mastersnek igaza volt, itt az ideje a visszavonulásnak. Az igazat megvallva a partiak nem kaptak olyan jó kiképzést, mint a vámosok. Földi csatában az emberei csúnyán megsérülhetnek...

– Nem tud valahova a közelükbe letenni? – kérdezte a pilótájától.

McAlister és a másodpilóta a térképeket nézte. – Van itt egy használaton kívüli rakéta-kísérleti telep, néhány mérföldre keletre. Voltunk ott gyakorlaton is. Ott szállok le.

– Tegye azt – egyezett bele Hardcastle. – De a LINGSHOT folyamatosan tájékoztasson bennünket. Adja meg nekik a pozícióikat. Nem kerülünk Masters útjába, de a válla felett látni akarok mindent... A biztonság kedvéért.

A gyanús gép közelében, az Everglades Nemzeti Park felett

A vámórség Citation gépe, az Omaha Négy-Zéró az infravörös kereső segítségével figyelte a Shorts teherszállító gépet. A pilótafülke képernyőjén kirajzolódó zöld-fehér kép hihetetlen részletes volt. A Citation megfigyelője felerősítette a kontrasztot, aztán bekapcsolta az interfonját. – Látom a fékszárnyakat. A cél sebessége csökken.

– Lassít, Négy-Kilenc – jelentette a Citation másodpilótája Mastersnek. – Talán leszállásra készül. A fékszárnyakat kiterítette. Állj készenlétben.

Geffar a kis piros kabinlámpa alá tartotta a térképet. – Florida Citytől huszonöt mérföldre délnyugatra.

– Mahogany Hammock – mondta Masters. – Blackwater Island. Ez az egyetlen hely, amelyik eléggé száraz ahhoz, hogy egy ekkora gép landolhasson. Kivéve, ha úszótalpunk van.

– Éjszaka mindenképpen veszélyes a leszállás arrafelé – jelentette ki Geffar. – De az is lehet, előre megjelölt landolóterület várja őket... az sem kizárt, hogy levegőből intézik el a szállítást. – Geffar taktikai frekvenciára kapcsolt. – SLINGSHOT, itt Omaha Négy-Kilenc. Lehet, hogy Blackwater Island felé tartanak. Ismétlem, Mahogany Hammock, Blackwater Island. Közelebbről folytatjuk a megfigyelést. Dade megye seriffje zárja le a 27-es utat és egy újabb Black Hawk induljon, figyelve a menekülésre alkalmas útvonalakat Glades környékén. Szünet. Omaha Négy-Zéró, maradj a Shorton, kövesd és azonosítsd. Jelentsd, ha kidobna valamit és jelöld meg a kidobás helyét. Vége.

– Értettem, Négy-Kilenc – válaszolta a Citation pilótája.

Nem tartott sokáig. A Citation fedélzetén az operátor minden mozdulatot szemmel kísért, figyelte a célgép minden részletét. Hirtelen egy szögletes tárgy repült ki a gép farából. Még négy, szénabálákra emlékeztető tárgy követte gyors egymásutánban. – Pozíciót jelölni – mondta az operátor.

A pilótafülkében a másodpilóta a navigációs készüléken benyomta a FLIP PP gombot. A navigációs számítógép összeveti a Citation pillanatnyi helyzetét és magasságát a célgéppel bezárt szöggel, aztán meghatározza a kidobott tárgy pontos helyét.

A másodpilóta lehívta a tárolt adatokat, ellenőrizte őket, aztán a mikrofonért nyúlt. – Négy-Kilenc, itt Négy-Zéró. Kidobta. Ismétlem, kidobta. Filmre vettük. A koordináták: észak kettő-öt-három-zéró pont kilenc-egy, nyugat nyolc-zéró-öt-kettő pont hét-három.

Az Omaha Négy-Kilenc helikopter fedélzetén.

Geffar betáplálta a koordinátákat a saját Omegájába azzal a meghatározással, hogy ez a cél végállomása. Abban a pillanatban a Masters műszerfalán lévő kijelző megadta a cél irányát és távolságát. – Vettem, Négy-Zéró. Három mélfödre vagyunk tőle. Közeledünk. – Masters felvette az éjszakai látáshoz szükséges szemüvegét, balra irányította a helikoptert és keresni kezdte a földet érés helyét.

Másodpercekkel később a szemüvegén át az unalmasan zöld-fehér aljnövényzetben mozgást észlelt. – Négy, nem öt légpárnás hajót látok. A közelben nincs más szabad hely, egyenesen rájuk kell menni. Legénység, készültség. Kezdjük.

– Látlak, Négy-Kilenc – jelentette az Omaha Négy-Zéró operátora. – A Shorts a bal oldaladról közeledik. Várj... azt hiszem meglátott. Megfordul...

– Maradj a Shortson, Négy-Zéró – parancsolta Geffar. Ahogy a Black Hawk egyre közelebb repült a talajhoz, Masters levette a szemüvegét, megmarkolta a kormányt, a fejét nekitámasztotta a fejpárnának, hogy megvédje a nyakát és a hátát a becsapódás erejétől. Legénység, ütközésre felkészülni, fényszórókat bekapcsolni.

Masters magasan jobbra tartotta a kormányt még az utolsó pillanatban is. Hirtelen az egész környék kivilágosodott. Öt légpárnás hajó – lapos aljú vízi járművek, amelyeket óriási propellerek hajtanak – fogott közre egy alig százlábnyi tisztást. A pilóta és Geffar kénytelen volt elismeréssel adózni: akárki is dobta le azokat a

bálákat, célba dobni tudott. Aztán látták, rohan feléjük a talaj, és a huszonötezer kilós helikopter mocsarat ért. Körben kigyúltak a lámpák, a helikopter rotorjának szele feldöntötte az egyik hajót, melynek legénysége szanaszét szóródott; egy másikat ami dugig volt nehéz bálákkal, csak néhány méterrel tévesztették el.

– Maradj a madárral – kiabálta Geffar Mastersnek. Kinyitotta a fedélzeti ajtót, leugrott a vizenyős talajra, markában egy Steyr. Az egyik vámőrségi tiszt mögé lépett, az M-16-osát a hajóra irányította, miközben a bahamai őrmester a jobb oldali tüzerülésre csúszott, és onnan igyekezett sakkban tartani a másik két hajót.

– Mindenki a fedélzeten – ordította Masters a helikopter szócsövébe –, itt az Egyesült Államok vámőrsége. Dobják el a fegyvereiket és emeljék fel a kezüket.

A Geffarhoz legközelebbi hajó legénysége a bálák mögött keresett fedezéket. Geffar a csípőjéhez emelte a Steyrt és lőtt. Az egyik csempész a jobb vállához kapott, összerogyott, a többiek fejük fölé tartott kézzel felemelkedtek.

A bahamai őrmesterek a helikopterről fedezték a nyomozókat, akik intettek a csempészeknek, hogy ereszkedjenek térdre és tegyék a tarkójukra a kezüket. Közben Masters is kiszállt a helikopterből. Az ő kezében is pisztoly volt, hogy segítsen a bal oldali nyomozónak.

Ha pár másodperccel tovább marad a fedélzeten, meghallhatta volna a fejük felett keringő Citation figyelmeztetését. Most azonban már túl késő volt. A Shorts visszatért, a fák koronájának magasságában érkezett a tisztás fölé. Hirtelen sortűz hallatszott. Ötven milliméteres gépágyúval nyitottak tüzet a Black Hawkra.

Geffar három rövid sorozatot adott le a Shortsra. Vakon lőtt a sötétségbe, aztán a hajókat vette célba, közben a lába egyre mélyebbre süppedt az iszapba.

Futni kezdett, de csak néhány méterre jutott, mikor vakító fénycsóvák és lángnyelvek törtek a magasba, s egy pillanattal később felrobbant a Black Hawk. Az egyik nyomozó teste szó szerint a lánynak repült és Geffar, meg az ami a társából maradt, egy nyirkos, saras árokba csúszott. Geffar még épp annyi ideig volt magánál, hogy a fejét kiemelve az iszaptól, aztán elájult. Egyszerre több sebéből ömlött a vér.

Az Omaha Hét-Egy fedélzetén

Hardcastle viszont hallotta a Citation figyelmeztetését és azonnal az interfonra kapcsolt. – Mozgás, McAlister. Irány Blackwaters Island. Repülési magasság ezer láb. Amint hall valamit más repülő egységekről, rendelje őket is oda. – McAlister pillanatok alatt a levegőbe emelte a Dolphint, ezer lábra emelkedett, a gép orrát lebukttatta éles fordulattal balra, az Everglades irányába fordult.

Hardcastle egy tele tárat tett az M- 16-osába. Megint Vietnam, gondolta. Eszement rádiójelentések, óvatos segítségnyújtás, halottak, mert valaki váratlanul támadott. Még a levegőnek is ugyanolyan a szaga – fojtogató, terhes, por, só, félelem és halálszag.

A SLINGSHOT taktikai frekvenciáját hallották. – Omaha Négy-Kilenc, itt Omaha Négy-Hét. Öt mérföldre vagyunk. Mi a pozíciójuk? Vége. – Válasz nem érkezett, tehát a Black Hawk kimúlt.

– Négy-Hét, itt Négy-Zéró – mondta a Citation pilótája. – Masters és a legénysége lent vannak. Tűz alá vették őket. A koordináták... Beolvasta azokat az adatokat, amiket a ledobott bálák alapján adott a számítógép. – Felettük körözünk. Jöjjenek és segítsenek. Vége.

Hardcastle végre megszabadult a régmúlt csaták árnyától, de az akkor érzett izgalom nem távozott. – SLINGSHOT, itt Omaha Hét-Egy. Indulunk a Shortshoz.

Zavart csend, mialatt a miami irányítók megpróbálták tisztába jönni az új helyzettel. – A fenébe, SLINGSHOT, merre van?

– Értettem, Hét-Egy. Repülési irány kettő-kilenc öt, maradjanak ezer láb magasságban. A cél tizenegy órán van, négy mérföldre, kétszáz lábnyira. Sebessége egy-egy-zéró csomó. – A Dolphin az új irányra fordult, McAlister a turbinákat maximális erőre állította.

– A cél gyorsít, Hét-Egy. Sebesség egy-kettő-öt jelentette az irányító. – Öt fok balra, három-pont-öt mérföld.

Hardcastle ököllel verte a kabin falát. – A fenébe, meglépnek.

– Ha egy-hatvan fölé megy, mielőtt utolérjük – próbálta túlkiabálni McAlister a motor robaját –, semmi esélyünk sincs...

– Csak repüljön – ordította Hardcastle.

– Két mérföld, magasság háromszáz láb, sebesség egy-negyven.

– McAlister, menjen le háromszáz lábra – mondta Hardcastle az interfonba. – Úgy menjen, hogy a Shorts az én felemen legyen. – Az ejtőernyősnek: – Álljon az ajtóhoz, kösse be magát és lőjön mindenre, ami mozog.

– Úgy érti, hogy a gépre?

– Hardcastle igyekezett uralkodni magán. – Igen. Lőjön arra a rohadt gépre. Gyilkosok. Tartsa nyitva a szemét és ne ellenkezzen.

– Egy-pont öt mérföld...

– Megtaláltam – üvöltötte McAlister. – Tizenegy órán.

A Shorts fekete árnyék volt a fák felett. A szállítógép hirtelen balra tartott, el akart menekülni a Dolphin elől.

– Állja el az útját – parancsolta Hardcastle. McAlister balra döntötte a gépet, a Shorts elé fordult. A Shorts a fordulás során veszített sebességéből, és a sokkal mozgékonyabb Dolphin egyre közelebb kerülhetett a célhoz.

A Shorts most a Dolphin jobb oldalára került, Hardcastle épp át akart menni a fülke jobb oldalára, mikor a másodpilóta felkiáltott: – Vigyázz! – McAlister hátrarántotta a kormányt, éppen abban a pillanatban, mikor a Shorts bal oldalából lángnyelv csapott elő.

– Hozd balra – parancsolta Hardcastle. McAlister jobbra dőlt, „átbukfencezett” a Shortson, függőlegesen felemelkedett. Hardcastle kihajolt a fedélzeti nyíláson és miközben a szembeszéllel küszködött, célba vette a gépet és lőtt.

Emlékeztetnie kellett magát, hogy lazítson a ravaszon. A feje felett a rotorlapátok zúgtak, a füle csengett az M-16-os kattogásától, a szeme fájt, rázta a helikopter, a fegyver csövét mozgatta a légörvény, izgatott volt, félt, reménykedett. Mintha kábítószer hatása alatt lennék, gondolta gúnyosan.

McAlister ordított valamit. – Tüzet szüntess. Tüzet szüntess.

Hardcastle ügyet sem vetett rá.

A repülőgép szárnyairól szikrák pattogtak. Hardcastle csak akkor hagyta abba a tüzelést, mikor a gép már kijutott a lőtávolságból. Most már Roosevelten volt a lövés sora.

Roosevelt döbbenetesen bámult, mikor az admirális tüzet nyitott, de felettébe sötét pillantására ő is lövöldözni kezdett. Nyolc egész másodpercig volt az ujj a ravaszon, mire az admirális megállította. – Maga meg mi a fenét csinál?

– Sajnálom, uram – igyekezett túlkiaabálni a szelet és nem vette észre, hogy az interfonba bömböl. – De legalább egy éve nem lőttem M-16-ossal.

Hardcastle a fiatalemberre nézett és megcsóválta a fejét. A Shorts mélyrepülésben jobbra tartott, elhúzott a Dolphin alatt. – Jobbra fordulj és menj rá újra – kiáltotta Hardcastle McAlisternek. – Ne engeddd, hogy a jobb oldaladra kerüljön.

McAlister habozott és ez a pillanatnyi késlekedés elegendő volt, hogy a Shorts a jobb oldalra érkezzen. A gépágyúja ugatni kezdett. A Dolphin vékony alumínium burkolólemezen keményen kopogtak a lövések.

– Menj már arrébb, hozd az ajtóhoz – ordította Hardcastle. McAlister ez alkalommal késlekedés nélkül engedelmeskedett. Rooseveltt is tettere készen várt. Amint megpillantották a Shortst, úgy száz méterre, egyenesen a pilótafülkét vette célba.

A Shorts jobb oldali hajtóművéből sárga láng robbant elő, a gép lustán balra billent, meghúzta a fák koronáját. Rooseveltt újra akarta tölteni a tárat, de Hardcastle leintette. – Már nincs rá szükség. – Egy pillanattal később a Shorts a sűrű lombkoronák közé zuhant, onnan pedig belecsúszott a mocsárba. Néhány tompa robbanás, aztán már csak a Dolphin rotorzaját lehetett hallani.

Hardcastle újra töltött. – Szép munka volt, Rooseveltt – mondta. A fiatalember dermedten állt, a kezében még füstölgött a fegyver. Nem tudta levenni a szemét arról a helyről, ahol a csempészgép eltűnt. Hardcastle a taktikai csatornán beszélt. – SLINGSHOT, a Shorts közvetlenül alattunk van. Jelöljék a helyet, küldjenek keresőcsapatokat, minket pedig irányítsanak vissza a ledobás zónájába.

– Admirális, itt McAlister. Az olajnyomás ingadozik, valószínűleg találat ért. Homestead felé megyek, ellenőrizni kell.

Hardcastle idegesen pislogott. Csak most eszmélt rá, hogy nagyon, nagyon nagy szerencsájük, hogy még élnek. Csak egy pillantás Rooseveltre és tudhatta, hogy a fiatal tiszt is erre gondol.

– Milyen fedélzeti fegyverük volt, admirális? – kérdezte Roosevelt.

– Nem tudom – válaszolta Hardcastle és letörölte a hideg izzadság-cseppeket a homlokáról. Hiába süvített be a szél, égett a benseje. Kimerült. Becsukta a nyílást. – Nagy kaliberű, talán húsz milliméteres, de az sem kizárt, hogy ötven. Majd megtudjuk, ha átvizsgálták a gépet.

– Ötven milliméteres? Egy drogcsempész gépen? Én azt hittem, hogy minden gramm súlyfölöslegtől meg akarnak szabadulni, mert minden helyre szükség van az árujuknak. Legalább ötven kilót elvesztegettek. Nem vagyok egy számtani zseni, de ha úgy vesszük, hogy ez ötvenezer dollár értékű nyers kokaint jelent, akkor az majd negyedmilliót ér az utcán.

Hardcastle kibámult az ablakon. Nehézfegyverek, akkorák, hogy kicsinálnak egy Black Hawkot. Valami nagyon nem stimmel...

– Drogháború? Úgy értem, igazi háború?

Hardcastle csak most jött rá, még mindig ölelgeti az M-16-ost. Érezte a kihűlt fémet a mellkasán. Évekig cipelte magával annak idején a dzsungelben, de még most is idegennek érezte.

Még több ember fog meghalni. Rooseveltnak igaza van, a drogcsempészés megváltozott. A frontvonalon bevetett emberek bele fognak pusztulni a háborúba. Megölik őket, hacsak nem tesznek valami komoly lépést.

Kurakao partja mellett egy jacht fedélzetén, Holland-Antillák

A jacht úszó palota és erőd is volt egyszerre. Fegyveres örök – a pisztolyaik fürdőlepedők alá rejtve, vagy a pincéruha zsebében figyelték a hatalmas hajó négy fedélzetét. A felső fedélzeten műholdas adóvevő segítette a hajóskapitányt, hogy az egész világgal

tarthassa a kapcsolatot: a svájci bankkal, vagy a Kajmán-szigetekkel, esetleg egy washingtoni, netán párizsi merénylővel. A fedélzeti radarok ötven mérföldes körzetben, minden irányban pásztázzák a terepet. A negyven méter hosszú hajó óránként negyven mérföldet volt képes megtenni, ez gyorsabb, mint amire az őrhajók képesek.

A szalon felett és a kapitány hálókabinja mögött egy körpanorámás luxusirodát megszégyenítő berendezéssel bebútorozott dolgozószoba helyezkedett el. Mahagóni tárgyalóasztal, számítógépes monitorok, tölgyfából készült könyvespolcok, faborítású fairje, kristálypoharak. A szobát kifinomult elektronikus zavarókkal szerelték fel az esetleges lehallgatás ellen, és a két ajtónál a nap huszonnegy órájában örök álltak.

Ez volt az a hely, ahol a világ három leghatalmasabb kábítószerkirálya találkozott, hogy felosszák maguk között az Amerikai Egyesült Államokat.

Gonzales Rodriguez Gachez volt közülük a legidősebb, negyvenegy éves. Alacsony, inas férfi, vékony bajuszka díszelgett keskeny ajka felett; az embernek az volt a benyomása, soha nem pislog, s egy csúszómászó rezzenéstelen pillantásával meredt a többiekre. Pablo Escalante, harmincnyolc éves, molesztárokat megszégyenítően tökéletes fehér fogak, magas, izmos alkat, fekete haj. Jorge Luiz Pena, a csapat harmadik tagja harminc évvel látszott öregebbnek a maga harmincöt événél, a hasa előre domborodott, a sok dohányzástól harákolva köhögött, őszült és kopaszodott, vörös orra pedig elárulta, sokat is iszik.

A három férfi a szalon asztalánál ült, csendben figyelték egymást miközben a pincérek italokat hordtak körbe. Nem vették észre nem akarták észrevenni –, hogy a testőrök belekóstolnak mindegyik pohárba. Pena kövér ujjaival megmarkolta és szinte azonnal üresen tette le a poharat, ügyet sem vetett arra, hogy Escalante is felemeli a magáét. Escalante fáradtan elmosolyodott, megvárta, hogy Pena poharát újra töltsék és ideges volt, hogy a kis szarházi semmibe veszi a házigazdát.

Escalante magasba emelt poharával Gachez felé fordult. – Nagylelkű házigazdánkra, kívánom, nyugodt vizeken, tiszta ég alatt

hajózzon. – Pena valami salutefélét morgott mielőtt lehajtotta volna a második pohár konyakot.

– Köszönöm, Pablo – válaszolta Gachez és belekortyolt a konyakba. – Örülök hogy úgy döntöttetek, velem tartotok ezen az úton. Mind a ketten kedves barátaim vagytok. – Escalante fejbólintással köszönte meg, Pena nem szólt semmit; azt figyelte, miként csordul az ámbra színű ital a poharába. – Jorge, milyen hely Medellín mostanában? – kérdezte Gachez az alacsony, sunyi emberkét, aki már a harmadik pohárral nyakalt be. – Túl hosszú ideig voltam távol.

– Egyforma – mondta Pena. – Minden meleg és unalmas. Csak az az egyetlen jó, hogy a feleségem Rio de Janeiróban van.

Pena szavait kényelmetlen csend fogadta. Tudták, az alkohollal nála csak a nők vehették fel a versenyt. A hatalmát és gazdagságát bizonyította azzal, hogy mindig elegendő nő állt feneketlen kéjsóvárságának szolgálatában. – És hogy áll az üzlet? – kérdezte most Pena Gachezt. – Hosszú időre eltűntél.

– Mondhatom remekül – válaszolta Gachez. – Én mindenesetre elégedett vagyok. – Elhallgatott és őrjítő vigyorával nézte két vendégét. – Ah, látom már. Tehát ezért gyűltünk össze. Az én két drága barátom nem egyszerű látogatásra érkezett. Esetleg a kartelltől hoztatok üzenetet?

– A többi család nagyon elégedett Gonzales, nagyon elégedett – hadarta Escalante. – Mindannyian érezzük az amerikaiak nyomását. Arra kényszerítettek, csökkentsük a hajószállítmányokat és ebből következően a termelést is. De te... te nem ezt teszed. Sikerült messze többet termelned, mint nekünk. Hogyan csinálod?

Gachez továbbra is mosolygott, de belül tombolt. Igazi gazemberek, gondolta. – Butaság, Pablo, semmi különöset nem csináltam... – morogta.

– Csak az elmúlt hónapban hatezer kilót küldtél be Floridába – mondta Pena, fittyet hányva a kötelező illedelmes fogalmazásra. Nagyot húzott a konyakból. – Akkor, amikor a kartell azt hitte Dél-Florida bezáródott előttünk, te áttörtél. Hajóink hamis címkével ellátott konténerekben szállítanak jelképes mennyiségeket, aztán teherautókba pakolunk és Mexikón keresztül szállítunk, miközben te

hetente ezer kilót viszel be az amerikaiak orra előtt. Senor Escalante szívesen használ szóvirágos fordulatokat, hollywoodi mosollyal szeretné kiszedni belőled az információt, Gonzales. Nekem nincs erre szükségem. Ugyanannyit fizetünk a kartellnek mint te, de te télen ezen az úszó Tadzs Mahalon vakációzol, miközben mi halálra gürizzük magunkat a dzsungelben. Eddig egyenlően részesedtünk a költségekben, most egyenlően kell részesülnünk a tudásban is. Hogyan juttatod át a hajókat az amerikai védelmi vonalakon?

– Köztünk nincsenek titkok – mondta Gachez és széttárta a karját. – Egy család vagyunk. Mindig mindent elmondtam. – Escalantéhoz fordult. – Emlékszel, barátom? Nyolc hónappal ezelőtt én mutattalak be Josénak, Havannában.

Escalante egy percre elgondolkodott, aztán hitetlenkedve nézett fel.

– Azt mondd, hogy azok a gyerekek? – csodálkozott Pena is. – Felbérelted azokat az *escupiros*-okat, hogy neked dolgozzanak? Repülőgépen?

– Igen, ezt tettem – válaszolta Gachez, és igyekezett eltitkolni az ingerültségét. – Egy évvel ezelőtt neked mutattam be őket, de te finnyásan elfordultál. Mondtam, vannak ötleteik, terveik, és mindannyiunkat gazdaggá tehetnek. De te elkergetted őket, mint az öregasszonyok a veteményesükben kapirgáló tyúkokat. – Felállt, sétálni kezdett az asztal körül. – És most meg kellene veletek osztanom a szolgálataikat?

– Tartsd meg a kubai kölykeidet – vágta rá Pena. – Én csak azt akartam tudni, mi a titkod. Most már tudom... – De azért magában nagyon nyugtalan volt.

– Csak srácok voltak — mondta Escalante. – Ők lennének, akik áttörnek az amerikaiak parti őrségen?

– A cuchillók fiatalok, okosak, kötelességtudók – és hűségesek – válaszolt Gachez. – A szolgálataik természetesen a kartell minden tagjának a rendelkezésére állnak, de az én alkalmazásomban vannak. Boldogan tárgyalok egy tisztességes és méltányos árról.

– Ezt gondoltam – morogta Pena és intett, még kér konyakot.

Gachezt ez nem izgatta. – Felmehetünk a fedélzetre és megbeszélhetjük az üzletet – javasolta Escalanténak és egyetlen további szó nélkül kimentek.

Pena megfogta a következő pohár konyakot. Tehát Gachez felbérelte a cuchillókat. Ostoba lépés. Gachez mindig vérrokonokkal vette körül magát, mint egy bevándorló olasz maffiózó. Ostobaság... de mégis működik. És hogyan lehetne a sikerrel vitába szállni? Vizsgálódni kellene. Nyilvánvalóan, itt nem pusztán kísérletről van szó. Ez lenne az első lépés, hogy Gachez magához ragadja a kezdeményezést és a kartell fejévé tornássza fel magát.

A családok között néha voltak konfliktusok, de alapvetően a kartell ereje abban rejlett, hogy valójában egyik család sem uralkodott a másik felett. A legtöbb nagy szállítóhajó több család termékét is szállította, tehát ha a hajó elveszett, vagy felfedezték, akkor a családok egyformán megszenvedték a veszteséget. A perui és bolíviai kokaültetvények is durván azonos nagyságúak voltak. Az elosztási hálózat a kartell mindegyik családjának a rendelkezésére állt és mindegyik családnak egyenlő szavazati joga volt a kartell ügyeit illetően. Osztottak jóban, rosszban, kockázatban és nyereségben...

Az amerikai vámórség és a parti őrség rajtaütései arra kényszerítették a családokat, csökkentsék a termelést, kisebb szállítmányokat indítsanak útnak a korábinál sokkal kockázatosabb útvonalakon; ilyen volt a szárazföldön Mexikó. A szállítmányok olykor hetekre kikerültek a kartell kezéből, ami természetesen növelte a lebukás veszélyét.

De, gondolta Pena, ha Gacheznek sikerült hatalmas szállítmányokat légi vagy vízi úton bejuttatni Amerikába a szigorú ellenőrzések ellenére, akkor hamarosan ő lesz a medellíni kartell feje. És mivel a kartell hónapokkal korábban elutasította a cuchillók szolgálatát, ők most Gachezhez tartoznak, aki eladhatja – méltányos áron, naná – a szolgálataikat a többi családnak. A csempészesen is biztos haszonra tesz szert, és ezt még növeli ezzel a bémunkával, ráadásul minden kockázat nélkül.

Hát ez az, amit nem lehet eltérni.

Zaza repülőtér, Verrettes, Haiti

Rövid, katonai pontossággal végrehajtott ceremónia volt. Hajnalban nyolc katona masírozott a zászlórúdhoz, a kis repülőtér parancsnoki épülete mellett. A hangosbeszélőből a kubai nemzeti himnusz bömbölt, négy katona felhúzta előbb a nemzetiszínű, majd alatta a kisebb, fekete lobogót. A katonák tisztelegtek. A himnusz véget ért. A fekete zászló alkonyatig fennmarad, hogy emlékeztessen a gyászra.

A Zaza repülőtér parancsnoka, Augusto Salazar ezredes leeresztette a kezét. A katonák fegyelmezetten követték a mozdulatot.

Salazar pontosan úgy nézett ki, mint a repülős hősök. Szívesen viselt magasszárú, fekete lovaglósizmát a repülős egyenruhájához. A zubbonyán szalagok és jelvények; a legszebb a bal mellzseb felett a szovjet stílusú kiterjesztett repülőszárny volt – Salazar a Szovjetunióban végzett a katonai repülőakadémián, legalább egy tucat különböző gépre szerzett képesítést, a MIG-29-es vadászbombázótól kezdve az Antonov 225 nehézteherszállító gépen át a MIL MI-28 harci helikopterig. Hősi megjelenését az is segítette, hogy egy fejjel kimagaslott honfitársai közül, hosszú fekete hajat és ápolt kis bajuszt viselt.

Valójában megtévesztésig hasonlított egy piperkóc, hollywoodi stílusú menekültre, aki mindent megtesz, hogy hősieznek tűnjék; a parancsnoksága alatt álló repülős kadétek maguk között Bors ezredesnek nevezték. De nem volt igazuk. Salazar sötét szemei sötét lelket mutattak.

– Súlyos tragédia ért bennünket – mondta éppen. – A bajtársak elvesztése mindig rettenetes és ez volt a legnagyobb veszteségünk az első egy évben. Soha nem feledjük el azokat, akik a gyilkos amerikaiak keze által veszítették életüket hazájuk szolgálata közben.

Salazar nagy színész volt. Ezek itt kölykök, emlékeztette magát. Csak gyerekek vehetik be ezt a szöveget. Ugyanakkor képzett és félelem nélküli pilóták. Ebben is fiatalságuk segítette őket. Éljen a mának, holnapra megdögölhetsz és a többi.

Salazar volt a „cuchillos” egység parancsnoka. Spanyolul ez „kés” vagy „penge”. A cuchillosban azok szolgáltak, akik befejezték a kubai forradalmi légierők repülő kiképzését. A kiképzés után szülővárosuk közelébe, tartalékos csapatokhoz kerültek.

De Kubában gyakran a politika döntötte el, kiből lehet pilóta. Ennek vajmi kevés köze volt a repülésben való jártassághoz, sokkal inkább az esett a latba, hogy a jelölt családja eléggé befolyásos volt-e. A kedvencekben, a jó iskolákat kijárt növendékekben nem buzgott a hevület, hogy életük tetemes részét a hadseregben töltsék. Ennek a kiválasztási rendszernek az lett a következménye, hogy a lelkes, elkötelezett, megszállott jelöltek kiestek a rostán, míg az elkényeztetett úritökösök megkapták a pilóta-diplomát, és utána többször vettek részt hajnalig tartó bulikon, mint légi csatában.

Salazar, bár lelkes kommunista volt és szíve mélyéből gyűlölte az amerikaiakat és bármit amihez azoknak a leghalványabb köze lehetett, egy napon arra ébredt, lelkes tagja a kokaint és marihuánát csempészők társaságának, akiket a forradalmi hadsereg tábornoka, Renaldo Ochoa Sanchez irányított. Az első időkben a csempészekkel a Castro-kormány is együttműködött – mindaddig, míg Castro is megkapta a maga részesedését. De mikor Ochoa népszerűsége és vagyona közelített az övéhez, sőt azzal fenyegetett, hogy túlszárnyalja Castróét, nos akkor a tábornokot és híveit kivégeztették. Salazar megúsza a tisztogatást, a közeli Haitira menekült és biztonságba helyezte titkos bankszámláját.

Vagyonát és befolyását felhasználva sikerült elérnie, hogy Haiti központjában kerületi csendőrparancsnokká nevezzék ki. Ennél jobb álcázást egyetlen csempész sem kívánhat. Új hivatali jogkörével és lehetőségeivel élve megszervezte, hogy szabályos katonai egységeket vethessen be a csempészésbe, és tény ami tény, a csapata jobban felszerelt volt, mint amiről a haiti honvédség valaha is álmodhatott. Beszervezte a kubai hadsereg által kirostált, tartalékba küldött remek pilótákat, és a titkos Zaza repülőtérré irányította őket. Megrongálódott, kiselejtezett vadászgépeken és minden olyan rozoga gépen, amit csak meg tudott szerezni, folyt a kiképzés. De aztán szakembereket is hozatott, ejtőernyősöket, bevetésben járatos katonákat, légiforgalmi irányítókat, sőt még robbantási szakértőket

is. Alig egy év alatt remek repülő szakaszt hívott életre, ahol az átlag életkor tizenkilenc év volt.

– Bátor elvtársaink megmenthették volna az életüket – folytatta Salazar. – Befejezték feladatukat, visszatérhettek volna a bázisra életük kockáztatása nélkül. De látták, társaikat megtámadják az amerikai vámórség tagjai. Nem törődtek a kockázattal, megfordultak és támadtak. Akkora zavart keltettek, hogy társaik ellentámadásra indulhattak. Ők megmenekültek, de testvéreinket lelőtték. Jelentéseim szerint néhányan túléltek, de őket megkínozták és kivégezték.

A várakozásnál jobban reagáltak. Még az a kevés is, aki eddig kételkedve hallgatta a szavait: azok, akik egyébként felismerték a propagandaszöveget, még ha merőkanállal akarták megetetni velük, őket is magával ragadta az első erejű düh.

– Az amerikai parti őrség és vámórség nyíltan hadat üzent Kuba asszonyainak és férfiainak és ennek a szervezetnek. A parti őrség úgy tesz, mintha életet mentene. De nem így van. Ők is csak az Államokat irányító katonai elnyomás részei. A vámórség azt állítja magáról, békés kormány szervezet. Valójában fegyveres merénylők gyülekezete, akik kikényszerítik a polgárok elismerését, megvesztegetnek és meglopják a törvénytisztelő külföldieket. Felbérelt fegyveres bűnözők. De azt soha ne feledjétek, remek fegyvereik vannak, makacsak és állhatatosak, mint az éhes véredek. Ne becsüljétek alá őket. Ismerjétek meg a taktikájukat, a fegyvereiket. Elesett elvtársaink emlékét, rettenetes haláluk körülményeit nem törölhetjük ki a gondolatainkból. – Természetesen a halottak fényképét ki kell függeszteni minden tanteremben és a hangárok falaira. Ez is sokat segíthet.

– Ti vagytok a cuchillos. Legyetek büszkék és akkor legyőzitek az ellenséget és ti lesztek az égbolt urai.

Salazar tisztelgett, aztán megfordult és gyors lépésekkel a parancsnokság felé tartott. Az irodájában az íróasztala mögé telepedett, fekete csizmás lábait a frissen politúrozott asztallapra tette. Az iroda falait fegyverek borították: keleti harci kardok, régi géppuskák – mind remek, használható állapotban –, az egyik falat pedig csak kések töltötték meg. A kések voltak a kedvencei. A

csizmaszárából előhúzott egy kést, egy pillanatig a markában tartogatta, aztán az iroda ajtajába vágta. Pontosan a célba, mint mindig. A sikert megünneplendő a zsebéből egy üvegcset vett elő és gyorsat szippantott a drogból. Első osztályú. Ne túl sokat, figyelmeztette magát. Egy picike adag segít elfelejteni, hogy a világ seggelükában tesped, száműzetésben, távol hön szeretett Kubájától.

Gyors kopogtatás a külső irodába vezető ajtón. Salazar eltette az üveget. – Szabad.

Adjutánsa, Enrique Hermosa kapitány lépett be. – Hívott, uram?

– Salazar az ajtó felé intett, Hermosa kihúzta a kést a vastag fából és átnyújtotta a parancsnokának. Salazar visszacsúsztatta a csizmaszárba, Hermosa pedig kitöltötte neki az erős kolumbiai kávé.

– Megérkezett *azilaho-ért* járó fizetség?

– Minden a terv szerint, *commandante*. Kétmillió amerikai dollár a Kajmán-szigeteken lévő bankszámlára. Senor Gachez részvétét küldi elesett bajtársaink...

– Gachez – mondta undorodva. Salazar egy korttyal elnyelte a gőzölgő kávé. Hermosa újra töltötte a porcelán csészét, aztán magának is öntött. – Négyszáz kiló első osztályú árut szállítottunk az orrukat túró floridai farmereknek. A kokain tízszer annyit ér, mint amennyit fizet nekünk. Miénk a kockázat, ő meg csak egyre kövérebb és gazdagabb. Elvesztettünk egy új szállítógépet és csak annyit tud mondani, sajnálom.

– Van még egy üzenete – mondta Hermosa. Megitta a kávé, ízlelgette, csak aztán folytatta. Tudta, felettese kiszámíthatatlan. Ki tudja, mikor ihat megint ilyen kiváló aromájú italt... – Kapcsolatba lépett a kartell többi tagjával. Úgy tűnik, azok is velünk akarnak dolgozni.

– Mi? Azt hiszi, amolyan parasztból lett taxisok vagyunk? Egy százkilós bombában küldöm a válaszat...

– Ha megengedi, uram – kezdte Hermosa. – Azt javasolnám, gondolja meg a dolgot. Mi nem Senor Gacheznek dolgozunk...

– Ebben fenemód igaza van...

– Szerződést kötöttünk Gachezzel és abban arról nincs szó, hogy a kartell többi családjának is dolgozunk. Ha a medellíniek

megkeresték, akkor kötelessége felajánlani a szolgálatait. De nekünk nincs ilyen kötelezettségünk. Éppen ezért...

– Tehát másodszorra már nem hagyjuk átverni magunkat – mondta Salazar. Hátradőlt és a kávéját kortyolgatta. – Szegény, éhező pilóták voltunk akkor. Elfogadtuk az ajánlatát, mert nem volt más választásunk. De most erősebbek és bölcsebbek vagyunk. Mi szabjuk meg az árat. Az infláció Kubában két-háromszáz százalék, igazam van? Nagyon rosszul mennek a dolgok, he?

Hermosa megkönnyebbült. Ha Salazar boldog, akkor ő is az. – A kartell tagjai nem engedhetik meg Gacheznek, hogy továbbra is egyedül élvezze a szerződés adta előnyöket. Vagy be kell szállnia a kartell által kifizetett bérekbe, vagy neki magának kell felemelnie a szerződésben megszabott összeget...

– Vagy ha elég bolond – tette hozzá Salazar – hazudik, és megpróbálja átverni a családokat. Akkor viszont elegendő hatalmunk lesz ahhoz, hogy mi diktáljuk a feltételeket.

– Uram, szeretném figyelmeztetni, nehogy túl sokat követeljen a kartell tagjaitól. Roppant befolyásos emberek. Ha ésszerű árat kérünk, akkor üzletnek tekintik az ügyet. Mi vagyunk a legjobbak, tehát fizetni fognak.

– Igaza van, fizetni fognak. – Salazar ellenállt a sürgető vágynak, hogy újabb *ilahó-t* szippantson Hermosa előtt.

Hermosa hallgatott, Salazar gondolkodott. Aztán: – Van még egy lehetőségünk, *commandante*. Talán túl régen játszunk ezt a játszmat. Azért dolgozunk Gacheznek, mert tönkre tudta volna önt tenni...

– Ezt hogy érti?

– Azt akarom mondani, már elég vagyona van ahhoz, hogy elmenjen Haitiről. Kiszállhat a buliból. Gachez már nem fenyegetheti sortűzzel, vagy életfogytiglani kényszermunkával. Már nem. Megszabadulhat...

Hermosa ez egyszer telibe talált, gondolta Salazar. Igaza van. Két évvel ezelőtt Gachez ezer dollárt ajánlott fel, ha a kokaint a repülőgépen Cartagenából kubai vizek fölé viszi. Tipikus kolumbiai ajánlat volt, *plomo oplata* – szemfedő vagy ezüst; csinálja, vagy golyó a fejébe. Azt az ajánlatot nem utasíthatta vissza.

Saját maga akarta végrehajtani az akciót, de túl gyanús lett volna, ha személyesen viszi éjjel Kuba fölé a gépet. Ezért gyakorlatnak álcázva a kadétjaira bízta a feladatot. Sikeresen meg is oldották, pontosan a megszabott helyen és időben dobták ki az árut.

Mivel elfogadta a visszautasíthatatlant, jól megfizették és a tisztára mosott pénzt bankbetétben helyezte el. De ezzel végérvényesen Gachezhez kötötte magát. És a medellíni kartelltől nem lehet elszakadni. Foghatod a pénzt és uzsgyi, amíg nem akarod elkölteni. Mert akkor halott vagy. A kartell és különösen Gonzales roppant befolyásos alak.

De ma másképp áll a helyzet. Vagy legalábbis megváltoztatható...

– Miként lehetséges, hogy ennyire alaposan ismeri a számlaügyeimet, kapitány? – Hermosa bölcsen elhallgatta, a bázison mindenki tudja, Salazar a haszon nagyobbik részét magának tartja és attól sem riad vissza, hogy a szállítmányt megcsapolja és a kilócskákat a saját haiti kapcsolatai segítségével Mexikón keresztül küldje tovább. Az nem létezik, gondolta Hermosa, hogy azt hiszi, ezt senki, beleértve a kartellt is, nem veszi észre.

– Ne feledje, hogy én *katona* vagyok.

– Kérem, bocsásson meg uram, nem állt szándékomban...

– Kifelé. – A kokain kezdte éreztetni a hatását. Könnyűnek érezte magát, hatalmasnak. – Készítse elő a helikopteremet. Ellenőrzöm a táborn.

Hermosa boldog volt, hogy az ajtón kívül lehet. Salazar fel van dobva és most biztos a késeit hajigálja.

Mexikói-öböl, a Marsh-szigetek déli része; Louisiana, USA;

– Pozíció fixen... most.

Russell Ehrlich parancsnok, a parti őrség WMEC 620 típusú őrhajója, a *Resolute* kapitánya egy bögre forró kávéét izogatott és megpróbált lazítani. A parancsnoki hídon a levegő párás volt, csak olykor-olykor lebbent be a szélfuvallat a nyitott acélajtón. A ferde,

fényvisszaverő ablaküvegen túl a híd sötétbe borult, csak észak felé derengett valami halvány fény a horizont felett: New Orleans, talán Houston. Tiszta, gyönyörű téli este volt a Mexikói-öbölben.

Míg ő a sötétet fürkészte, a navigátor középre állította a radarkészülék elektronikus hajszálkeresztjeit, benyomott egy gombot az irányító műszerfalon. Azonnal feltűntek a vízszintes és függőleges koordináták, a távolság és irány, és a megfigyelés adatai pörögtek a számítógép monitorán.

– Megtaláltam – jelentette a navigátor társa, McConahay. McConahay a sovány, szemüveges, frissen végzett zászlós, az elektromérnök, a matematikai zseni nagyon nem illett ide a hídra. Egyértelmű, elrémítette az itt szokásos rámenős tempó. Legszívesebben rá se nézett volna az óceánra, neki nagyon megfelelt ha vonalakat húzигálhatott a térképen és friss adatokkal láthatta el a számítógépet. Mikor a kapitányhoz beszélt, igyekezett magas fejhangját valamennyire elmélyíteni.

– Távolság tizenhárom mérföld, sebesség talán két csomó, pontosan előttünk.

– Van társasága, McConahay?

– A radar nem jelez más hajókat, uram – válaszolta a zászlós. – De még nagyon messze vagyunk. Talán a teherhajó leárnyékolja.

– És merre lehet a légi fedezetünk? – tűnődött a kapitány. Aztán McConahayhoz intézte a szavait. – Határozza meg a helyzetünket és hagyassa jóvá LORAN-nal. Határozza meg a cél pozícióját. De pontos legyen! Ha a bíróságra visszük ezeket, legalább hat különböző módon akarom bizonyítani, hogy amerikai felségvizeken jártak.

– Igenis, uram. – McConahay a munkája fölé görnyedt. Hát még mindig nem tudja a kapitány, az ő adatai mindig pontosak?

A navigátor segítője kinyomtatta a radar célpozíció adatait, aztán beütötte a *Resolute* adatait a GPS számítógépes navigátorba. A Global Position System a Föld körüli pályán keringő műholdaktól kapta a helyzetmeghatározásokat, figyelemreméltó pontossággal. Pluszmínusz egy méter eltéréssel kapták meg saját helyzetüket, a céltárgyét pedig három méterrel kisebb eltéréssel határozatták meg.

A *Resolute*, a parti őrség tizenhat Reliance-osztályú őrhajója közül az egyik, arról volt nevezetes, hogy rendkívül fejlett elektronikával, komputerizált automatikával oldotta meg a fedélzeti feladatokat. Ennek eredményeképpen míg a többi hasonló hajó legénysége meghaladta a száz főt, a hatvan méter hosszú, 950 tonnás *Resolute* mindössze nyolcvanhat fős legénységgel hajózott. A munka dandárját a gépek végezték el. A *Resolute* a kezdet kezdetétől fogva keresőmentő feladatot látott el, és csak nemrégiben irányították át kábítószer-elfogásra. Most egy radarvezérlésű gépágyú állt az első fedélzeten, gránátvetők és ötven milliméteres gépágyúk várakoztak a fegyverraktárban. A törzs közepén, a helikopter leszállóplatforma egy HH-65 Dolphin könnyedén landolhatott; a mostani Dolphint a parti őrség alabamai légibázisától kapták kölcsön.

– ...a hajó pozícióadata megerősítve – jelentette McConahay. – A GPS céltárgyra vonatkozó adata is jelölve, megerősítve. – Ezután a harmadik radarképernyőn ismét ellenőrzött minden adatot. Ez volt a LORAN, a Long-Range Navigation, a nagy hatótávolságú navigációs rendszer számítógépe. Ez a rendszer a partról érkező időzített rádiójeleket használta fel a hajó pozíciójának meghatározásához. – A LORAN-adatokat felvettem, egytized mérföld pontossággal egyezik a GPS értékeivel.

– Nincs szükségem az egész mesére, McConahay – mondta kimerülten Ehrlich. – Csak azt mondja meg, hol a pokolban van az a hajó.

– Pontosan tíz mérföldre a Marsh-szigettől – jelentette McConahay. – Böven belül a tizenkét mérföldes határon.

– Figyelmetlen volt és beúszott a felségterületünkre – mondta izgatottan Ehrlich. – Végre megfizet ez a rohadék a több napos állandó megfigyelésért. Mr. Ross, keresse meg a Falconunkat.

Martin Ross hadnagy a fedélzetmester bólintott, bekapcsolta a fedélzeti rádiót és leszólt a kommunikációs szobába. Egy pillanattal később már jelentett. – Uram, a rádiósok kapcsolatban vannak az Omaha Hat-Eggyel, New Orleansból. A rádiós azt mondja, öt perc múlva a helyén lesz.

– Öt perc? Máris öt perc késésben vannak.

Ebben a pillanatban a híd hangszórójából recsegő szavak törtek elő. – Resolute, itt Omaha Hat-Egv. Három perc múlva vagyunk. Vége.

Ehrlich a hang felé fordult, mintha a sírból érkezett volna, aztán mérgesen Rossra nézett. – A titkos csatornán van?

– Ellenőrzöm, uram.

– A rohadt életbe, nehogy ne azon legyen!

– Ööö, uram...? – McConahay volt az.

– Várjon, fiam. – Aztán Rosshoz: – Nos?

– Már a biztonsági csatornán van.

– Kapitány...?

– Mi baja, McConahay?

– Én... azt hiszem, a cél mozog.

– Miii!?! – Ehrlich máris felugrott és a radarképernyőt figyelte.

– Pontosán azután, hogy a Hat-Egy bejelentkezett, uram. Úgy látszik, lehallgatta.

– Tudtam! Az a mocskok lehallgatta a frekvenciánkat. – Rosshoz lépett. – A szolgálatban lévők azonnal a fedélzetre. Teljes sebességgel előre. Gyorsan. Beszéljünk vele, míg nem késő.

McConahay felállt az asztala mellől. – Rámegyünk, uram? Most? Már... már elmúlt hajnali kettő.

– Feltartjuk, Mr. McConahay? – Ehrlich a hajónaplót lapozgatta. – Semmi nem mondja, hogy éjjel nem dolgozhatunk. Azok a pasasok tíz perc múlva kiúsznak a területünkről. Ennyi időnk van, nyakon csípni őket. Indulás, de azonnal.

– A motorok teljes erővel dolgoznak – jelentette a gépész. – Tizenkét csomó, de gyorsulunk.

– Ha kicsúsznak a kezünkéből, szétrúgom a falcosokat. Túl sok időnket emésztette fel ez a hajó, most már nem engedhetjük el.

A *Resolute* legénysége már napok óta figyelte a célt, a hetven méter hosszú, panamai felségjelű teherhajót, a *Numestra del Oro-t*. A hajó szinte az első perctől kezdve gyanús volt. Csak nemrégiben kért engedélyt Galvestonba a kikötéshez, de aztán a part mentén várakozott és gondosan betartotta a tizenkét mérföldes határt. Ez két napig tartott. Mintha arra várt volna, hogy megfelelő helyet találjanak a kikötőben. De a védett öblökben rengeteg hely volt,

nyugodtan lehorgonyozhatott volna, hogy a legénység is szárazföldet érezzen a talpa alatt; de ez a hajó inkább várt, ki tudja mire. Aztán mikor végre megnyílt a kikötő, a *Numestra* kapitány rádióüzenetet küldött, hogy az anyavállalat utasítása szerint előbb Mobile-ba kell vinnie a szállítmányt, aztán fordulhat vissza Galvestonba. Igaz, előfordul hogy egy teherhajó sokáig vár a kikötő előtt, aztán hirtelen egy másik felé veszi az irányt, de az ilyen jellegű mozgás mindig felkeltette a parti őrség figyelmét.

Ezt megelőzően a *Numestrá-t* már megnézte a vámórség VC-130-as járőr gépe, még Panamából idejövet. A hajó felett keringett, azonosította a felségjelet, beszélt a kapitánnyal a szállítmányról és célkikötőről. Nicaraguától keletre a vámósok hajója is átvizsgálta, de csak a papírokat nézte meg alaposabban, a szállítmányt nem. A *Numestra* vegyes szállítmánnyal úszott: mexikói gépalkatrészek, brazil kávé, venezuelai fémtermékek és a szokásos ilyen-olyan gépkocsik, buszok és a hozzájuk tartozó néhány utas. Közülük egy sem volt amerikai állampolgár. A fedélzeten és a raktárakban lepecsételt konténerek. Minden a legszabályosabbnak látszott. A parti őrségnek volt a felhatalmazása, hogy kinyissa a konténereket, de a hajón csak tizennyolc főnyi legénység teljesített szolgálatot, és ennyi ember aligha tud alapos kutatást rendezni egy hatalmas szállítóhajón.

Az ellenőrzés után a *Numestra* szabad utat kapott, a partiak rádión leadták a jelentést a vámósoknak, akik ellenőrizték az adatok valódiságát, a célállomást és kiderítették, a teherhajó legálisan hajózik a vizeken, belépési engedélye is van. Minden klappolt. A következő lépés az lenne, hogy a Vámósok hajója ellenőrzi a kikötés előtt álló teherszállítót, de mivel a *Numestra* ennyire távol volt a kikötőtől, erre még nem került sor.

Hamarosan nyilvánvalóvá vált, a *Numestra* nem óhajt amerikai dokkba jutni. És ha egy hajónak ennyire nem sürgős, akkor automatikusan gyanússá válik. Így aztán megfigyelésre kiküldték a *Resolute*-ot. Amikor először találkozott a két hajó, még jóval a tizenkét mérföldes zónahatáron kívül, a *Numestra* környékén sok kisebb hajó úszott, és a kis hajók abban a pillanatban elmentek, amint az amerikai hajó tíz mérföldre megközelítette a *Numestrát*. Ehrlich

ebből joggal juthatott arra a következtetésre, hogy a *Numestra* radarja tíz mérföldes hatótávolságú és olyan vendégeket fogadott, akik nem akartak a parti őrséggel találkozni.

Az is egyértelműnek látszott, a hajórakomány kábítószer és nem az, ami a szállítólevelekben leíratott.

Mivel a *Resolute* HH-65 helikopterén nem volt éjszakai megfigyelésre alkalmas készülék, Ehrlich a parti őrség New Orleans-i egységétől kért légi erősítést és egy gyors járőrhajót. A járőrhajó, mondták, szoba se jöhet, nincs belőle felesleg, de egy C-130 napjában kétszer járőrözik, és egy keresőradarral felszerelt Falcon is fog éjjeli megfigyelést végezni, amíg az idegen hajó a környéken tartózkodik.

De a teherhajó nem úszott be az amerikai felségterületre, a parti őrség körzetén kívül maradt. Nemzetközi vizeken csak a regisztrált ország engedélyével lehetett idegen hajó fedélzetére lépni, ezért Ehrlich kötelességének érezte, hogy a panamai kormányhoz forduljon. Két nappal később még mindig tartott a „hivatali eljárás”, azaz nem érkezett meg az engedély, bár senki nem utasította vissza a kérést. Holtponton voltak. Az pedig teljesen egyértelmű volt, a hajó kapitánya nem fogja megengedni az amerikaiaknak másodszor is átvizsgálni a hajóját. Ehrlichnek nem volt más választása, mint ügyelni arra, hogy a hajó radar-hatósugarán kívül maradva tartsa szemmel a gyanúsítottat és várja, míg a Falcon keresi az apró hajókat, akik a teherszállítóval akartak randevúzni.

Három nap megfigyelés után a *Numestra* környékén egy hajót sem észleltek. A Falcon egyre hosszabb időre távozott, hiszen másutt esetleg sokkal sürgősebb helyzetekben is szükség volt rá. A nyomozás sehova sem vezetett. Ehrlichre érezhető nyomás nehezedett, folytatnia kellett volna a járőrözést, ám ekkor észrevette, a *Numestra* megint parthoz közelít. És megjelentek a kis hajók is! Először óvatosan csak egy, aztán még egy, és így tovább. Napról napra közelebb kerültek a nagy hajóhoz. Tehát tovább kell várnia. Valami készülődik...

De ha a *Numestra* visszamegy a nemzetközi vizekre, akkor Ehrlich semmit nem tehet, ha a kapitány nem hajlandó megállni. Ehrlichnek esze ágában sem volt tüzet nyitni egy teherhajóra. A parti

őrség senkire sem lőhet, csak akkor ha támadás éri, de még ilyen esetekben is politikai botrányt okozhat, ha a nyílt tengeren lövöldözik.

Ugyanakkor a lelke mélyén ösztönösen tudta, a teherhajó valami disznóságban töri a fejét és most iszkol a nemzetközi vizekre, olyan gyorsan amilyen gyorsan csak tud.

– A távolságot, McConahay!

– Tizenegy mérföld, csökken, uram. Egy másik hajót is találtam, nagy sebességgel távolodik a teherhajótól, és... igen, egy harmadik is van.

– Értésítse a Falcont, vegye üldözőbe az egyiket – mondta Ehrlich. – Még jobb, ha értesíti a vámosokat és tőlük kér járőrhajókat. A teherhajó a mienk marad.

– Előkészítsük a helikoptert?

Az éjszakai helikopterakció egy teljes sebességgel haladó hajóról kockázatos, de most csendes volt az este és Ehrlichnek igazán jó pilótái voltak. – Igen, Mr. Ross. Aztán a rádiós próbálja meg megállásra bírni a gyanúsítottat. Angolul és spanyolul menjen az adás. – Övintézkedés egy esetleges későbbi bírósági tárgyalásra; a teherhajó kapitánya így nem hivatkozhat arra, hogy nem értette a parti őrség felszólítását. Nem egy csempész kapott felfüggesztett ítéletet ezen az alapon.

– A rádióosztiszt jelentése szerint a teherhajó sem a hagyományos, sem a vészfrekvencián nem ad le adást – közölte Ross. A *Numestra* fedélzetén vagy meghibásodott minden rádió, ebben az esetben meg kellene állnia és fényjelekkel segítséget kérnie, vagy egyszerűen kikapcsolta a készülékeket és meg akar lógni.

– Távolság tíz mérföld, csökken – szólalt meg McConahay. – A teherhajó közeledik a tizenkét mérföldes zónahatárhoz.

– A rádiós nézze végig a zöld könyvet – parancsolta Ehrlich. A zöld könyv valójában már nem könyv volt, hanem a magánkézben lévő hajók rádiófrekvenciájának számítógépes listája; ezeket a frekvenciákat minden hajózási vállalat leadta a parti őrségnek. A *Resolute* komputerizált rádiórendszere most mindegyik frekvencián leadja a figyelmeztető jeleket; további bizonyíték a bíróságnak, hogy

minden szabályszerűen történt az üldözés során. – És jelentsék a helyzetünket a kerületi parancsnokságnak.

A *Resolute* egyre közeledett, de öt-hat csomós sebességkülönbség mellett ez annyi, mint halottnak a csók.

– A zöldkönyv frekvenciákon nem érkezik válasz – jelentette Ross pár perccel később.

– És a kerületi parancsnokság?

– Tudomásul vették a jelentésünket – De arról nem esett szó, hogy engedélyeznék a fedélzeti ellenőrzést.

– Jelentse a kerületieknek, jó okom van arra gyanakodni, hogy a *Numestra del Oro* vészhelyzetbe került. Saját felelősségemre megállítom és felmegyek a fedélzetére – mondta Ehrlich. – Szükségem lesz a területi parancsnokság engedélyére is, de jelentse, az engedély megadására már nem várhatunk, ezért mindenképpen megállítjuk a hajót.

– Igenis, uram. – Miután Ross továbbította az utasítást a rádiósoknak, a kapitányhoz fordult. – A magnóra mit mondunk, uram? Miért van veszélyben a teherhajó?

– Nyilvánvalóan elromlott a rádiórendszere – csattant fel Ehrlich. – Ezzel megszegte a biztonságos navigációra vonatkozó szabályokat. Egy ekkora hajó rádió nélkül! És zavarnak azok a körülötte cirkáló kisebb hajók is, talán meg akarják támadni. Az sem kizárt, hogy orvosi segítségre van szükségük. Azonnal ki kell derítenünk, mi a baj. Fényeket sem látok, pedig kockázatos fények nélkül hajózni. – Ross vigyorogva bölintott. A kapitány ha mégoly fiatal is, egy tapasztalt tengeri medve rafinériájával kezeli a helyzetet.

– Távolság négy mérföld – jelentette néhány végtelennek tetsző perc múlva McConahay. – Már jó messzire kiúszott a vizeinkről, uram.

– Értettem, Mr McConahay – válaszolta Ehrlich. – De nem ússza meg ilyen könnyen. Vagy elromlott a rádiója, vagy nem vesz tudomást az adásunkról és mindkét esetben jogom van megállítani és ellenőrizni. Fedélzet! Mr. Ross, a helikopter készüljön a felszállásra. Adjon le fényjeleket a teherhajónak.

Ross a ragyogóan kivilágított felszállóplatón ellenőrizte az előkészületeket. A tenger nyugodt volt, de a biztonság kedvéért az

úgynevezett „szigonyos csapdát” alkalmazták – a „szigonyos csapda” egyik részét, a „szigony hegyét” a Dolphin aljára erősítik. A „szigonyhegy” a felszállólató közepén lévő „csapdába”, egy kapocsszerű szerkezetbe kattan. Ha viharos tengeren kell a fedélzetre szállni, a „szigonyhegyet” a csapdára engedik és így húzzák a helikoptert a dülöngelő fedélzetre.

– Fedélzet, figyelem, felszállásra készülj – jelezte Ross, aztán Ehrlichhez fordult, hogy megkapja a végső parancsot, ami jelen esetben egy fejbiccentésből állt. Ross még egyszer ellenőrizte radarral a hajó közvetlen környezetét, azután intett a helikopternek, megnyomott egy gombot, amitől a hídon égő fény sárgából zöldre váltott. – Felszállás engedélyezve.

Pillanatokkal később a Dolphin, fedélzetén orvossal és mentőszeméllyel – mindannyian állig fegyverben –, már felszállt. A felszállás a landolás ellenkezője. A „szigonyhegy” a csapdában van, a helikopter erőt gyűjt a felszálláshoz, aztán a csapda felpattan és a helikopter nyílegyenesen felemelkedik és pillanatok alatt eltűnik a láthatáron, csak piros-zöld jelzőlámpáinak fénye látszik.

– Három és fél mérföld – jelentette McConahay. A teherhajót alig lehetett látni, de teljes erővel dolgozó motorjainak hangja tisztán kivehető volt a csendes éjszakában.

A Dolphin gyorsan elérte a hajót, háromezer wattos fényszórója megvilágította a teljes fedélzetet. – Mama-San, itt Puppy. Acél fölött vagyok. A kormányosfülkében emberek vannak. A fedélzeten is. Veszélyhelyzetnek semmi nyoma. Semmilyen jelet sem adnak le. Az ég tiszta, köd nincs.

– Ehrlich a mikrofonért nyúlt. – Vettem, Puppy. Adja le az állj jelzést és maradjon készenlétben.

A Dolphin kereső reflektora egyenesen a kormányosfülkébe küldte a fényjelzést, aztán végigpásztázta a fedélzetet a híd előtt: ez a nemzetközi jelzése annak, hogy a hajó motorjait le kell állítani. A teherhajó azonban nem engedelmeskedett. A Dolphin közelebb repült a hajóhoz, még egyszer bevilágított a kormányosfülkébe. A helikopter legénysége tisztán látta, a bent lévők eltakarják a szemüket és integetnek a Dolphinnak, tűnjön el.

– Barátságosan választ kaptunk a céltől, Mama-San – jelentette a Dolphin pilótája. – Semmi jele a lassításnak. Tizenöt csomóval haladnak, ez a maximum, amire ez a teknő képes.

– Próbálja meg a rádión – parancsolta Ehrlich. – Esetleg nem hallottak minket. – Aztán Rossnak. – Mr. Ross, a legénység álljon készen. Állítsák fel az orrba a 3-inchest, a jobb és bal oldalra az 50 milliméteres gépágyúkat. Hívja Mr. Applegate-et a hídra.

Ross gyomra görcsbe rándult: most ébredt rá, nem hadgyakorlaton van. Bekapcsolta a legénységnek szóló rádiókat: Legénység, figyelem. Legénység, figyelem. Mindenki a fegyveréhez. Mr. Applegate, a hídra. – A bejelentést elektromos gongütés követte, ami végighullámozott az egész hajón. Mire elhalkult, Richard Applegate hadnagy, a *Resolute* első tisztje már a parancsnoki hídon volt, életmentő mellényben, fején kék sapka, az ellenzón USCG USS RESOLUTE felirat.

– Leváltottam, Mr. Ross – kiáltotta. Kikapta Ross kezéből a távcsövet, ellenőrizte a radarképernyőt, aztán a sötét horizontra nézett. – Mi történik, Ross?

– Az orrunk előtt, három mérföldre egy ötezer tonnás panamai teherhajó úszik, Dick – mondta Ehrlich. – Egyetlen rádióadásra sem válaszolt. A Dolphint már felküldtem, leadta a jelzéseket, de arra sem reagáltak.

– Nekimegyünk?

– A határon belül volt, mikor észrevettük, kisebb hajók keringenek körülötte. Kihallgatta a Falconnal folytatott rádióbeszélgetést és most a nyílt óceán felé tart. Igen, nekimegyünk.

Ebben a pillanatban hallották a helikopter rádióadását: – Panamai hajó, *Numestra del Oro*, itt Egy-Hét Mike az Egyesült Államok parti őrségétől, *Resolute-ról*, a Gulf Coast Emergency kilences csatornáján. – Álljanak meg és készüljenek az ellenőrzésre. Jelezzenek rádióval vagy fényekkel.

– Ehrlich megint felvette a mikrofont. – Puppy, itt Mama-San. A rádióadást ellenőrizni.

– Tiszta és érthető – válaszolta a Dolphin pilótája.

– Nos, akkor tudjuk, hogy a rádióknak semmi baja – jegyezte be Ehrlich a hajónaplóba. – Ez a szemét egyszerűen nem hajlandó tudomásul...

– Uram, a teherhajó lassít – vágott közbe McConahay. – A távolság két mérföld, gyorsan csökken.

– Rendben – mondta Ehrlich. Az elhúzódó üldözés és a nemzetközi vizeken történő esetleges erőszakos hajófoglalás gondolata – nem beszélve az ellenséges legénység ellenállásáról – nem tette boldoggá a kapitányt. Sokkal egyszerűbb lenne az élet, ha a teherhajó megállna. – A pasas a fényeket is bekapcsolta. Most jöhetett rá, nem engedjük meglépni.

Közben az egyik tiszt jelentett: – Kapitány, a 3-inchest és mindkét gépágyút felállítottuk a hajó jobb oldalán. Bevetésre készen állnak. Morrison és az egyes egység készenlétben áll.

– Induljanak a hajó jobb oldalához. Gépész, menjünk ötven yarddal előrébb. – A hajó fedélzeti rádiójába: – 3-inchesenél készüljenek fel, akármelyik pillanatban szükség lehet rá. Ugyanez érvényes a gépágyúkra is.

Az előfedélzeti gépágyú körül sietős léptek zaja hallatszott, a híd mögött pedig a tüzekek kiemelték és betöltötték a forgatható páncéltoronyra szerelt ötven milliméteres fegyvereket.

A *Resolute* reflektorai megvilágították a *Numestrát*. Ehrlich látta, hogy a másik hajó valamivel hosszabb az övénél, talán kétszer olyan öreg, és irgalmatlanul elhanyagolt állapotban van. Ilyet nem látott még a pályafutása során. Minden centimétert rozsdá borított, a festék – már ahol egyáltalán volt – nagy darabokban mállott, az ablakok betörve, és innen-onnan hatalmas darab acélszerkezetrészek hiányoztak. A fedélzeten a legkülönbözőbb méretű konténerek heverték.

– Látod ezt a rozsdás bilit? Ki a fene kockáztatta meg, hogy ezen szállítsa az áruját? – kérdezte Applegate.

– Az a szállítmánytól függ – morogta Ehrlich. – Ócskavasnak látszik, de úgy tartotta a tizenöt csomós sebességet, mint a sicc. Van benne erő, az egyszer szent.

Ehrlich felvette a mikrofont és bekapcsolta a hangosbeszélőt. – Figyelem, *Numestra del Oro*. Itt az Egyesült Államok parti őrsége.

Állítsák le a motorokat és készüljenek a fedélzeti ellenőrzésre. – McConahayhez fordult. – Pozíció?

– Húsz mérfölddel a határvonalon túl, uram. Gyakorlatilag nemzetközi vizen...

– Határozza meg a mi pozíciónkat, a hajónaplóban ez lesz a megfigyelési pont – utasította a kapitány. – Mr. Applegate, intézkedjék, a rádiós jelentse pozíciónkat a parancsnokságnak.

Gondolkodott egy kicsit, aztán folytatta. – Engedélyt akarok a parancsnokságtól, szükséges esetben bevetessem az ütegeket is. Jelentse, esetleg panamai SNO-ra lesz szükség.

– Igen, uram. – Applegate feltette a fejhallgatóját és továbbította az üzenetet. Az SNO, Statement of No Objecton, szükséges kelléke az ilyen akcióknak. Ilyenkor regisztráló ország engedélyezi, hogy a parti őrség nemzetközi vizeken is felmehessen a gyanúsított hajó fedélzetére. Az ütegek bevetését kérő üzenet ellenben nem volt bevett szokás. Ez ugyanis azt jelentette, a hajó parancsnoka arra kér engedélyt, hogy szükség esetén tüzet nyithasson a megfigyelés alatt álló hajóra, amennyiben az szökni próbálna.

A *Numestra* bal oldali korlátja mellett szemüket árnyékoló tengerészek jelentek meg és hangosan ékes spanyol nyelven káromkodtak. Ehrlich észrevett néhány nehéz szerszámot, de fegyvert egyikük kezében sem látott. Pillanatokkal később a tengerészeket elkergette egy kövér, szakállas alak; fehér inget viselt, kezében szócsövet tartott. A korlátra támaszkodva figyelte a közeledő amerikai hajót.

Aztán a szájához emelte a szócsövet. – Ti parti örök, nem kell jönni a fedélzetre – mondta tört angolsággal. – Miért megállni minket?

Ehrlich nem válaszolt, viszont saját embereinek utasításokat osztogatott. A *Resolute* egyre közelebb siklott a teherhajóhoz. Ehrlich a hajó jobb oldalán lévő folyosón állt, innen utasította a gépházat. Már egész közel jártak a másik hajó horpadt oldalához. Vastag gumiütközőket erősítettek a korláthoz, kioldozták a köteleket, előkészítették a kampókat, készen álltak arra, hogy a két hajót összekapcsolják.

Ehrlich belebűjt a mentőmellénybe és megragadta a szócsövét. – McConahay, utasítsa a rádióst, újra adja le a pozíciónkat. Applegate, magáé a rádió, én a panamai kapitánnyal beszélek.

– Nem kellene megvárni a másik hajót?

– A dolgok jelenlegi állása szerint egész éjjel várhatunk rájuk – válaszolta és magára vette a golyóálló mellényt, derekára erősítette az elemlámpát, adóvevőt, bilincset és az acél bunkócskát tároló övet.

– Megtudom a kapitány nevét, elkérem a szállítóleveleket és pár perc múlva újra itt leszek a fedélzeten. A hajó átvizsgálásával várhatunk, amíg segítséget nem kapunk.

– Kapitány!

Ehrlich megfordult. Applegate a kabin falán lévő szekrényből elővett egy 0.45-ös Colt pisztolyt és két tárat, mindegyikben hét golyóval. – Enélkül ne menjen a fedélzetükre – jegyezte meg fapofával.

– Csak ellenőrizni akartam, ébren van-e – válaszolta Ehrlich, s a fegyvertáskába tette a Coltot, ellenőrizte a rádiót és elindult.

A legénység a szokásos készenléti formációban várakozott, két figyelő állt a hajó orrában, kettő a farnál, kettő az ütközőknél, mindegyiknél kézfegyver. A tüzérek félig rejtőzve fedezték őket a hajó bal oldalán, de annyi azért látszott belőlük, hogy a másik hajó legénysége lássa, ott vannak. Ehrlich felnézett, ellenőrizte a gépágyúkat és a tüzéreket; a fegyvercsövek a teherhajó felé mutattak, de egyelőre még valamivel fölé céloztak. A tüzérek egyike, Eddie Morrison, a hajó biztonsági tisztje a híd alatt állt, egy M-16-ossal.

Ehrlich lement az előfedélzetről. A hajók között körülbelül három méter távolság volt, már előkészítették a köteleket és kampókat. A teherhajó rozsdás, horpadt oldala a *Resolute* fehér teste mellett derengett.

Ehrlich a szájához emelte a szócsövet. – Ehrlich kapitány vagyok, az Egyesült Államok Parti Őrségének *Resolute* nevű hajójának parancsnoka. A kapitánnyal akarok beszélni.

– Én Martinez kapitány vagyok – ordította a testes, fehér inges, fekete szakállas alak, aztán eszébe jutott, neki is van saját szócsöve.

– Nemzetközi vizeken vagyunk, békés úton. Miért állítod meg hajómat?

– Nem engedelmeskedett a megállást kérő üzenetnek, mikor még amerikai vizeken hajózott, Martinez kapitány. Egyetlen csatornán sem válaszolt a hívásainkra. Ezzel megszegte a hajózásra vonatkozó nemzetközi előírásokat. Kérek engedélyt, hogy felmehessek a hajója fedélzetére és átvizsgáljam az iratait és az áruját.

– Nincs joga kutatni! Nem jöhet a fedélzetre...

– Jogom van átvizsgálni minden olyan hajót, amelyik áthajózott az amerikai vizeken, és megszegte a biztonsági intézkedéseket. A vizsgálat során átnézhetem a hajónaplóját és a szállítóleveleket. Amennyiben azok tanúsága szerint a szállítmány célállomása az Egyesült Államok, akkor a szállítmányt is átvizsgálhatom. Mivel három nappal ezelőtt kikötni szándékozott egy kikötőnkben, jogosan feltételezem, szállítmánya egy része mindenképpen az Államokba indult. Most pedig állítsa le a hajót és adjon engedélyt a fedélzetre...

– Nem! A tulajdonos engedélye nélkül nem.

– Nincs szükség a tulajdonos engedélyére, sem a kormányáéra – blöffölt Ehrlich. – Ha tiltakozni akar, töltsse ki a megfelelő nyomtatványt, küldje el a kormányomnak a legközelebbi kikötőből. Azonnal álljon meg!

– Nem kényszeríthet, hogy nemzetközi vizeken megálljak. Ez kalózkodás.

Ehrlich előhúzta a rádióját: – Mr. Applegate, fordítsa a 3-inchest a teherhajó irányába és töltsse meg. A kettes egység menjen azonnal a fedélzetre. Mindenki álljon készenlétben!

Egy pillanattal később kattant a *Resolute* hangosbeszélője és felzengett Applegate hangja. – Egyes csapat, fedezékbe! – Mindenki engedelmeskedett, hasra vágódtak a mellvéd mögött, előhúzták kézfegyvereiket, a tüzerek pedig előkészítették az M-16-osokat. Az előfedélzet forgatható páncéltornya jobbra fordult, a teherhajó orra fölé célzott. A *Numestra* kapitánya tátott szájjal bámulta, hogy még hat fegyveres szalad fel a fedélzetre és elfoglalja lőállását. Mindannyian a panamai hajóra céloztak.

– Még egyszer megismétlem Martinez kapitány – mondta a szócsöbe Ehrlich –, állítsa meg a hajóját, máskülönben kényszeríteni fogom.

Martinez felemelte a kezét, tenyere Ehrlich felé fordult. – Megállunk. Hívja vissza az embereit. – Ekkor a fedélzeten összehordott ládák mögül egy újabb alak jelent meg, sűrű selyemöltönyben. Martinezhez lépett és mondott valamit. Úgy látszott, vitatkoznak valamin.

– Mi erről a véleménye, Morrison – kérdezte Ehrlich.

– Azt hiszem most ismerhettük meg a hajó valódi parancsnokát – válaszolta a biztonsági főnök. – Majd kiderül, ki az úr a háznál.

A selyemöltönyös eltűnt a ládák mögött. A kapitány átment a kormányosfülkébe. A gépek dohogása halkulni kezdett; Martinez visszajött a keskeny folyosón és a szájához emelte a szócsövet. – Engedélyezem a látogatást. – Az angoltudása szemlátomást javult az eltelt néhány perc alatt.

– Küldje a legénységet a farba, Martinez kapitány – parancsolta Ehrlich. Ezt többször meg kellett ismételnie, míg Martinez hajlandó volt kiadni a parancsot. – Készüljenek a látogatásra – rádiózta saját legénységének. A jobb oldalon álló tengerészek a fegyvertokba tették a pisztolyukat, előhúzták a csáklókat. Épp utasítani akarta a gépészt, hogy húzódjon közelebb, mikor váratlanul életre kelt a rádiója.

– *Kapitányi* – A háttérzajból ítélve a hang a Dolphin fedélzetéről érkezett. – Nehézfegyvereket cipelő embereket látok, a bal oldalra mennek. Hatan vannak. Elöl, hátul...

– Fedezékbe! – ordította Ehrlich, aztán felszólt Applegate-nek a hídra. – Előre! Teljes sebesség! Mozgás!...

Ehrlich körülbelül ötöt léphetett, mikor meghallotta a szaggatott, kopogó lövéseket. – Tudta, M-16-osokat hall, mégis az volt a benyomása, olcsó gyerekpuskák ropogása az. Aztán a sötétségből tűzhullám csapott elő.

A *Numestra* előfedélzetén lévő hat ember szétszóródott a hajó bal oldalán, gyorsan céloztak és lőttek, páncéltörő lövedékeket lőttek a *Resolute-ra*. Néhány méternyi távolságból nem téveszthettek célt. Két robbanószerkezet eltalálta az elülső páncéltornyot, találat érte az előfedélzetet és két lövedék a hidat érte. Tűz, füst, vörösen izzó üvegszilánkok zúdultak a *Resolute* első részében tartózkodókra, akiknek még nem volt idejük magukhoz térni a váratlan támadástól. Az előfedélzeten lévő egyik katona azonnal meghalt, a második

mellett felrobbant a gépágyú, és a robbanás ereje az orrból a fedélzetre lökte.

A túlélők fedezni próbálták a tűzközelben lévő bajtársaikat. Viszonozták a tüzet, de a támadásnak még nem volt vége. Három újabb lövedék csapódott a hajójukba, valamelyik megsemmisítette az egyik gépágyú tornyát. Heves sortűz dörgött, közben a *Numestra* motorjai életre keltek, és a teherhajó sebesen távolodni kezdett a sérült cirkálótól.

McConahay megúsza, mert a Dolphin figyelmeztetése a híd rádióján is hallatszott, és így a térképasztal alatt kereshetett fedezéket. Mikor az első lövést meghallotta, lebukott. A LAWS rakéta betörte az ablakot, elsodorta Applegate-et és a többieket is.

McConahaynek csengett a füle, kába volt és vért ízlett. Üvegtörmelékek, fémdarabkák és valami ragacsos massa borította be. Valahogy sikerült a hátsó falhoz kúsznia és kitapogatta a falra szerelt segélykérő telefonkészüléket. Leemelte a kagylót, közben a padlóra csúszott, mert újabb lövések csattantak.

– Híd, itt a segély – mondta egy hang. – Híd, válaszolj!

– Megtámadtak – ordította McConahay. Nem jutott más az eszébe.

– McConahay, te vagy az?

– Igen... igen. – Fura módon a neve hallatán sikerült valamennyire összeszedni a gondolatait, lassan felbukkantak a gyakorlatozás során elsajátított tudnivalók. – Rádión kérjen segítséget. A nappali legénység jöjjön a fedélzetre.

– Hol a kapitány? Hol van Applegate?

McConahay most nézett először körül a hídon. Tényleg körbenézett. A látványtól elfogta a hányinger. A robbanószerek szaga, az égő hús büze, a csípős füst... És ekkor látta meg a tetemeiket. Szétszagatva, mocsokban, vérben, a pár perccel korábban még makulátlan fedélzeten.

– Ők... ők – McConahay nem volt képes befejezni. Lenézett a mentőmellénye maradványaira. Üvegszilánkok és valami vörös ragacs. A kezein is...

– Meg tudod mondani az irányt? – kérdezte a kormányos

McConahay leejtette a telefont és talpra erőlködött. A lány szellő lassan elsodorta a csípős füstöt a híd romjai fölül. Megpillantotta a *Numestrát*. A hajó egyre növekvő iramban, jobb felé távolodott. A törött ablakon keresztül észrevette, néhányan a *Resolute* orrából a menekülő teherhajó után lőnek. Azt is észrevette, a 3-inches löveg páncéltornya épségben maradt.

A telefont a műszerfal alatt találta meg. – Irányítás, jelentkezem. Mi a helyzet az ágyúval?

– A 3-inches működik, de meghibásodott a...

– Forduljon húsz fokkal jobbra, és készítse elő az első gépágyút – szakította félbe McConahay. Aztán kihajolt a törött ablakon. – Felszabadítani az előfedélzetet! Felszabadítani az előfedélzetet!

A matrózok pánikszerűen távoztak a löveg mellől, mikor a hatalmas cső balra mozdult, lejjebb ereszkedett, majdnem vízszintesre.

McConahay kereste a célzóradart, de annak helyén csak füstölgő lyuk tátongott a műszerfalon. Átköhögte magát a hidat elborító csípős füstön és megtalálta a peloruszt. Ez egy roppant egyszerű eszköz, leginkább egy célzókészülékre emlékeztet, amit mozgatható kerékre szerelnek és képes megmutatni még egy viszonylag távol lévő hajó irányát is. A pelorusz és egy kis trigonometria segítségével a navigátor meghatározhatja a cél irányát és távolságát. Ma már sokkal fejlettebb radarokat és egyéb elektronikus berendezést használnak helyette, csak a biztonság kedvéért maradt a hídon. McConahay a navigátoriskolában még alig néhány hónappal ezelőtt tanulta meg a kezelését és remélte, ismereteit most kamatoztathatja.

Villámcsapásként hasított belé a gondolat. Ellentámadást szervezhet. Talán...

A 3-inches gépágyúnak irány- és távolságadatokra van szüksége a pontos célzáshoz. Az iránymeghatározás egyszerű – állj a teherhajóval egy vonalba, és olvasd le az adatot a peloruszról. Nagyjából tudta, milyen magas a teherhajó, tehát az az irányszöget is meghatározhatja. A háromszög mindegyik szögét és az egyik oldalát ismeri: a hajó magasságát elosztjuk a szög tangensével és megkapjuk a távolságot.

A szellő a parancsnoki hídról is elfújta a füst nagyját. McConahay megdörzsölte könnyező szemét és megkereste a távolodó *Numestrát*, aztán leolvasta a szöveget: huszonhat és fél ezred.

– Irányítás, a cél távolsága háromezerötven láb, irány huszonkét fok, becsült sebesség tizenkét csomó, becsült iránya... egy-öt-zéró fok. Mindenki távozzon a fedélzetről. Jelentse, ha lövésre készen állnak.

– Mi a fenét...

– Azt mondtam, jelentse!

Csönd. Aztán: – Ballisztika kézivezérléssel, lövés kézivezérléssel. Kész.

McConahay kidörzsölte a szeméből az izzadtságcseppeket. – Üteg készen. Tűz!

Az ágyú eldördült. Tűznyelv csapott ki belőle. McConahay, a frissen végzett diák talán feleslegesen számolt oly akkurátusan, mert a cél végtére is csak fél mérföldnyire volt, de mindenesetre büszke lehetett magára: az eredmény halálpontos volt. Az első találat épp a vízszint felett érte a teherhajót. Tűzgomba csapott fel az égre. Az ágyú öt másodpercenként köpte ki magából a nagy robbanóerejű lövedékeket és mindegyik pontosan célba talált. Az egyik a gépházat érte és a teherhajó teljes első része lángokban állt.

– Betáplálási zavarok az első gépágyúnál – jelentette az irányító tiszt.

– Tüzet szüntess! Tüzet szüntess – ordította a telefonba McConahay. A mellkasában érezte a lövéseket, a vibrálást, az izmai reszkettek. – Gépház, leállni. – Emberek rohantak a hídra. McConahay lassan a padlóra csúszott.

– Isten az atyám, elkapta azt a rohadékot Mr. McConahay – mondta valaki.

– Jelentsék a kárt... S.O.S... – motyogta McConahay. Az akadémián belévert szabályok összekeveredtek a trigonometriával, számok villogtak a szeme előtt, zsongott az agya, aztán minden elszürkült és áldott sötétség borult rá.

A Parti Őrség támaszpontja, Alabama, USA

Másnap reggel a riporterek és a fényképészek hajókba zsúfolódtak, helikopterekben fészkelődtek, ácsorogtak a dokkok mentén, nyüzsgött tőlük a kikötő; a *Resolute*-ot és mellette a roncs *Numestra del Orót* vontatták be. A tűzoltók léptek elsőnek a *Resolute* fedélzetére, megvizsgálták a rakéták becsapódási helyét és a hajó jobb oldalán keletkezett kárt. A második csapat a *Numestrá*-t ellenőrizte, de velük nem mérnökök, hanem fegyveres FBI-nyomozók és parti örök voltak.

Hardcastle admirális a *Resolute* helikopter felszállóplatóján állt; hamarosan csatlakozott hozzá felettese, a parti őrség atlanti-óceáni csapattestének parancsnoka, Albert Cronin tengernagy. Cronin alig volt magasabb százötven centinél, vaskos, húsos mancsa volt és a dereka egy birkózónak is dicsőségére vált volna. A barátai csak Dugónak nevezték, de Hardcastle soha nem használta ezt a megszólítást annak ellenére, hogy a két férfi már vagy tizenöt éve ismerte egymást.

Most mindketten a *Numestrát* figyelték. Vámosok, a DEA és az FBI nyomozói nyüzsgöttek az imbolygó fedélzeten. Fényképeket készítettek, jegyzeteltek, de olyan lelkesen, mintha a tönkrevet hajó egy szempillantás alatt füstté válhatott volna.

– De jólesne a bagó – mondta mogorván Cronin. Hardcastle a zubbonya zsebébe nyúlt, előhúzta a szivaros dobozt. Előbb Croninnak kínálta, aztán maga is kivett egyet. De mikor a parancsnok rá akart gyűjtani, Hardcastle figyelmeztetően felemelte a kezét. – Inkább ne uram. A gázolaj gyúlékony.

Tényleg, a *Numestra* húsz mérföldön keresztül húzta maga mögött az üzemanyagtartályból szivárgó csíkot. Cronin mérgesen összeráncolta a szemöldökét. Fogaik között a meggyújtatlan szivarral csak bámulták a *Numestrát*, mintha King Kongot látnák.

– McConahayt elszállítják – mondta Cronin. – A kölyök az idegösszeroppanás határán van.

– Az este remekül megállta a helyét – válaszolta Hardcastle.

– Ne gyerekeskedj, Ian. Ő volt a legfiatalabb tiszt, berezelt, majd össze csinálta magát. Kishíján mindenki aki a hídon volt, a levegőbe

repült és ő meg ottmaradt egyedül, támadás alatt úgy, hogy a hajó súlyosan megsérült. Neked nem kell mondanom... ilyen esetben az első, hogy riadóztatja a legénységet, ellátja a sebesülteket, és részletes jelentést kér a kárról, nem pedig nekiáll lövöldözni a rohadt ágyújával. Nézzünk szembe a tényekkel, a fiú elveszítette a lélekjelenlétét...

– Öt tökéletes találattal büszkélkedhet. Olyan matematikai műveleteket hajtott végre fejben, amire te vagy én egy hét alatt sem lennénk képesek, még számítógéppel sem...

– Közben csak harminc perc választotta el attól, hogy a hajóval együtt a tenger fenekén kössön ki.

– Úgy döntött, nem enged meglógni egy ellenséges hajót.

– Meglógni? Az a hajó sehova nem mehetett. A *Manitou* cirkáló csak háromóránnyira volt. A fenékre küldhettük volna ezt az ócska teknőt...

– Talán igen, talán nem. Most már nem tudhatjuk.

– Ian, a hajón volt olyan tengerész, aki csak percekkel a támadás után tudta meg, történik-e valami a fedélzeten. Valószínű, a halottak közül háromnak meg lehetett volna menteni az életét, ha megfelelő intézkedés történik. McConahay agyaggalamb-lövészetet tartott, ahelyett, hogy irányított volna.

Észrevette Hardcastle megdöbbenését. – Lazíts. Ezt nem veszem bele a jelentésembe. De most nincs háború, amikor esetleg elfogadható lenne az efféle. Most béke van. Az a helyzet, akárki is a parancsnoka a parti őrség cirkálójának, annak elsőrendő kötelessége, hogy a hajójával és a legénységgel törődjön. Az ember nem áll neki lövöldözni, mikor a bajtársai az orra előtt haldokolnak. De elfogadom, a fiatal McConahay eleget kapott, nincs értelme még a vizes lepedőt is ráhúzni. Mikor elcsitulnak a dolgok és visszatér a betegszabadságáról, javasolni fogom, kapjon részletes eligazítást arra nézvést, mi is a teendő ilyen körülmények között, belevéve azt is, hogy első helyen a hajó és a legénysége áll. Majd tanácsadásnak, vagy újraorientációnak fogom nevezni. A személyi lapjára nem kerül rá. Elégedett vagy?

– Azzal mindenképpen, hogy a személyi lapja érintetlen marad.

– Admirális, te pokoli keményfejű vagy, ez egyébként nem újdonság. – De a parancsnok úgy érezte, hogy jobban ki kell fejtenie álláspontját. – Nem mindig az a legjobb megoldás, ha korbáccsal vagy puskával látjuk el a rossz emberek baját vészhelyzetben. Irgalmatlanul sok fontos bizonyíték semmisült meg, már azzal is, hogy lelőtted azt a Shorts 330-at, ahelyett, hogy földre kényszerítetted volna, vagy radarral követted.

– Ezt már megbeszéltük, uram...

– Na, hát ugyanez a helyzet ezzel a McConahayjel is.

Hardcastle a *Numestra* fedélzetére mutatott. A vámosok hatalmas nejlonzsákokat vonszoltak a fedélzetre. A zsákok, körülbelül fridzsider nagyságúak, készpénzzel voltak dugig tömve. Amerikai dollár, mind százasnál kisebb címletekben – többnyire ötösök és tízesek. Csak eddig több tucat ilyen zsákot vonszoltak a fedélzetre.

– Nézze meg. A teherhajó egy úszó bankfiók – mondta Hardcastle.

– Azt hallottam, hogy mindegyik zsákban ezer dollár van apróban. Becslések szerint tonnányi pénz hever a fedélzet alatt. Tonnányi, nem egyszerűen milliók. Nem beszélve a több száz kilónyi kokainról, heroinról és marihuánáról. A vámosok szerint csak ez a hajó már több ilyen szállítmányt juttatott az országba. Plusz az automata fegyverek, LAWS rakéták, aknák, robbanószerkezték, még Stinger légelhárító rakétát is találtak.

– Ezt én is tudom, de mire akarsz kilyukadni? Mi köze ennek McConahayhez? – De valójában már tudta a választ.

– Nos, azt állítod, a megfelelő lépés az lett volna, ha McConahay visszavonul, a hajóval törődik és hagyja, hogy a nálánál kisebb, sokkal kevésbé felkészült járőrhajó, a *Manitou* menjen a csempészek után. Szerintem ez súlyos hiba lett volna. Őszintén szólva egyik járőrhajó sem eléggé felszerelt egy ilyen akcióra, de a *Manitou-nak* semmi esélye sem lehetett. Elsüllyesztették volna. Azt mondom admirális, McConahay valószínűleg az egyetlen helyes dolgot tette, amit tehetett, mikor ellentámadásba lendült. Ha a csempészek elhajóznak és egy másik őrhajó ered a nyomukba, valószínűleg még több embert veszítünk. McConahaynek kijár a tisztelet, és nem

szabadna zöldfülű tengerésztsztként kezelni, aki nem a szabályzatnak megfelelően járt el.

Cronin magánemberként tulajdonképpen egyetértett, de mivel ebbéli véleményének nem adhatott hangot, inkább nem válaszolt.

– Mindenesetre piszok rosszul áll a szénánk – folytatta Hardcastle.

– Ez már a második incidens, és a harmadik kár ha a Falcont és Geffart külön számoljuk, amikor a csempészek nehézfegyvereket vetettek be ellenünk amerikai vizeken, illetve az amerikai szárazföldön. Ez nem terrorista vagy katonai támadás, bár mindkettőhöz hasonlít. Ezeknek az embereknek egy cél lebegett a szemük előtt: mindenáron megvédeni a szállítmányukat. A kábítószer-csempészet ilyen egyszerű. Csak az a baj, hogy a taktikájuk nem egyszerű...

Rendben, minden egységet külön eligazítunk. Részletesen ismertetjük velük az eseményeket – válaszolta Cronin. – Már elküldtük az erre vonatkozó parancsokat. Megerősítjük a járőrsoportokat és további repülő egységeket bocsátunk a rendelkezésükre...

Szeretném, ha egy független, új egységet hívnánk életre, aminek csak a kábítószer-csempészettel kellene foglalkoznia. Különleges kiképzés, különleges felszerelés kell, ha meg akarjuk szorongatni a drogosokat.

– Nem hinném, hogy ez szükséges, Ian. Nem érthetek egyet McConahay tegnapi viselkedésével, de legalább megmutatta a csempészeknek, képesek vagyunk az erő nyelvén is beszélni...

Két lovat akar megülni egy fenékkal, gondolta Hardcastle. Ez pedig nem jellemző Croninra... hacsak nem bizonytalanabb, mint amilyennek hangzik.

– Nem értek egyet, uram. Csak azért érte őket vereség, mert én és a zöldfülű McConahay nem szabályosan viselkedtünk.

– Halljuk, mi van a tarsolyodban, Ian? – Cronin a meggyújtatlan szivart elnyomta a *Numestra* rozsdás oldalán. – Álljunk neki és lőjünk szét minden azonosítatlan légi és vízijárművet Amerika területén? Mi az Államok parti őrsége vagyunk, nem a régi keletnémet határőrség! Piszok egy meló, elismerem. Kockáztatni

kell, igen. Ezt mindegyik szolgálatos tudja, de mégis kimennek, mert ez a feladatuk...

– De örültség készületlenül elengedni őket...

– Akkor javítjuk a felkészítést. Jobb fegyvereket kapnak, alaposabb kiképzést, nagyobb támogatást...

– Egyetérték – mondta gyorsan Hardcastle. – Igen. Küldjünk ki jobban felszerelt repülőket és hajókat. De ne parti őrség legyen a nevük!

– Nem értem – rázta a fejét Cronin. – Az más lehetne? A haditengerészet? A légi erők? A parti őrségnek cirkálói, repülői, kiképzett tengerészei...

– És minden alkalommal medveadászatra öltöztetjük be a partiakat? A hetedik körzet hajói az elmúlt évben tizenötezer alkalommal voltak bevetésen. Igaz, a legtöbb rutinellenőrzés volt, de akkor is. Néhány száz alkalommal csempészeket kellett megfigyelni. Veszélyes és nem praktikus az alapvetően kereső és életmentő feladatra kiképzett embereket állandó riadókészültségben tartani. Pillanatok alatt azon vesznek majd észre magukat, hogy a tenger mélyére küldtek egy halászhajót, mert valami apró rendellenességet észleltek. Ha pedig nem így viselkednek, akkor a veszélyhelyzetbe készületlenül pottyannak bele; kapkodhatják a fejüket, mikor elkezdődik a lövöldözés.

Cronin csendben maradt. Hardcastle tovább ütötte a vasat, remélte, ez még csak a kezdet és nem a vég. – Az embereim ki sem látszanak a feladatokból! Mi vagyunk az ország egyetlen olyan szervezete, akinek egyszerre kell nemzetközi, szövetségi, állami és helyi törvényekre tekintettel lennie. Iszonyatos feszültségben telik el minden járőrszolgálat, és most újabb terhet rakunk a vállukra: a következő halászhajó, amit megállítotok, esetleg a seggetekbe lő. Ellenőriztétek, vannak-e mentőmellények, jelzőrakéták, Stinger- rakéták, és hogy el ne feledjem, a kábítószerrel ki ne hagyjátok, és lehetőleg ne ölessétek meg magatokat munka közben.

– Ismerem a bevetések számát és tisztában vagyok a felelősséggel is. Nincs szükségem kioktatásra.

– Sajnálom, uram, csak arra akartam rámutatni...

Cronin a dokkok irányába nézett. A *Resolute* mólójánál hemzsegték a riporterrek, bémészködők.

– Ki a nyavalya engedte be az újságírókat? – morogta Cronin az orra alatt. – Keresztre feszítem azt a marhát...

Ahogy a *Resolute* közeledett, Cronin és Hardcastle meglátták a tömegben keresztül manőverező négy járművet. Villogtak a vakuk, fordultak a kamerák. A négy mentőautó elérte a dokkot és megállt; a tömeg előrenyomakodott, hogy bekukucskálhasson. A mentősök kicsapták a hátsó ajtókat és várták véres szállítmányukat.

Ugyanebben a pillanatban a *Resolute* gyomrába vezető acélajtó felpattant. Cronin és Hardcastle félreálltak, feszes vigyázzban tisztelegtek a tíz tengerész földi maradványai előtt, akik belehaltak a *Numestra* támadásába. A halottak között volt Ehrlich kapitány és Applegate hadnagy is. A tetemeket felvitték a tatfedélzetre és átadták a mentősöknek. Hardcastle szeme összeszűkül, mikor észrevette, a fekete zsákok közül nem mindegyik ember nagyságú. Némelyik csak alakatlan kupac volt.

Cronin leengedte a kezét. – A nyavalya essen ebbe a rohadt életbe – morogta az orra alatt. Rábámult a dokkon lévő kamerákra, melyek hűen követték a tetemek útját.

– Uram...

– Igen, Hardcastle?

– Sajnálom, nem találok szavakat...

Cronin elfordult a bémészködőktől, a kameráktól és riporterektől. Hosszasan és csendben nézte a *Numestrát*. – Tudom. – Újabb hosszú csend. A vontatóhajók a mólóhoz irányították a *Resolute*-ot, a tengerészek horgonyt vetettek, tették a dolgukat.

– Ian, írásban terjeszd elő a javaslataidat. Vázold az új egység tervét. Amennyiben egyetértek velem, beleveszem a parancsnokságnak küldendő jelentésembe. Az egyesített vezérkarnak is elküldöm. A pokolba is, most már talán tényleg eljött az ideje, hogy tegyünk valamit. Akkor talán valóban megváltozik a helyzet.

Homestead légitámaszpont, Florida, USA

Hardcastle a Homestead légitámaszpont löterén talált rá napkeltekor. Sandra Geffar a száz láb hosszú pályán volt, hihetetlen mennyiségű lőfegyver társaságában.

A fegyverek sokasága lélegzetelállító volt, viszont Sandra Geffar láttán nem akadt el senkinek a lélegzete. Legalábbis a heves vágytól nem. Nyakmerevítőt viselt, arca feldagadt és véraláfutások díszítették. A szeme alatt mély, sötét karikák; ezeket akkor szerezte, mikor a Black Hawk felrobbant. Enyhén bicegett. Az egyik dobozon pedig fehér, rugalmas karrögzítője hevert.

Vagy nem vette észre, vagy nem akarta észrevenni Hardcastle-t. Éppen végzett a 45-ös ellenőrzésével. Tizenöt méteres lőtávolságot választott, az ember nagyságú céltábla automatikusan beállt, aztán lassan balra mozdult.

– Elnézést, tudna rám szólni egy kis időt?

A szemek tudomásul vették az idegent. Szó nélkül betöltött két tárat, betette a vállán lévő pisztolytáska oldalzsebébe, megtöltött egy újabb tölténytárat, ezt a 45-ösbe helyezte, aztán a géppisztolyát a jobb vállához emelte.

Balkezes! – állapította meg Hardcastle és igyekezett könnyed lenni. – Eddig még nem vettem észre...

Semmi válasz. Hirtelen ropogást hallott. Megfordulva látta, a céltábla egy dróton gyorsan balról jobbra húzott. Geffar egy pillanat alatt célzott és egy halom golyót eresztett a célba.

– A franc bele. – Egy gombnyomással visszahívta a papírmasé alakot, aztán leengedte és biztosította a füstölgő fegyvert. – Piszokul reszket a kezem... Huszonnyolc golyót szoktam beleereszteni, és még arra is maradt időm, hogy előhúzzam a pisztolyomat, mielőtt a cél eltűnik. Most már célozni sem tudok tisztességesen...

– Nem tud célozni? – Mit jelenthet ennek a nőnek a célzás, kérdezte magától Hardcastle. Gyakorlatilag az összes lövés a körön belül volt, ezt pedig csak a gyakorlott, profi lövészek képesek megtenni. Huszonöt találat! Neki álló céltáblánál sem lenne ilyen eredménye. A nő meg ötvenes és mozgó célnél csinálta meg. – Szégyen bizony. Azt hiszem, megpályázhatná a nem-tudok-célozni-csapat vezető tisztségét:

Geffar ránézett, megtöltötte a 45-öst. – Miben lehetek a szolgálatára, admirális úr?

– Csak tudni akartam, hogy érzi magát. Az irodájában azt mondták, még kórházban van.

– Ma reggel jöttem ki. Közel álltam az örülethez. A légierő orvosai még a civileknél is unalmasabbak.

– És hogy van a nyaka? – kérdezte komolyan.

– Fáj. Mindenem fáj. Csillagokat látok, ha megmozdítom a fejemet. A kezeim remegnek. Nem találok megfelelő pisztolytáskát, mert akármelyiket csatolom fel, a vállam darabokra akar esni. Érti? Egyébként pedig megcserélné a célt?

Hardcastle elhúzta a tönkrelőtt papírmásé figurát és egy újat csíptetett a nehéz fémtartóra. – Van egy remek ötletem.

– Micsoda?

– Menjen haza és pihenjen.

– Egy hetet voltam távol, és az egység morálja a béka segge alá süllyedt.

– A halálnak ilyen a hatása. De ezen nem segít, ha megbünteti magát.

– Maga mit csinált, miután elvesztette a Falcont? Szülinapi bulit rendezett?

– Felejtse el. Saját magából akar céltáblát csinálni? Rendben. De ne húzzon magával másokat is. Pláne ne akkor, ha azok segíteni szeretnének. Még akkor is, ha egyébként megérdemelné, hogy seggbe billentsék.

Geffar lecsapta a fegyvert a padra. – Sajnálom – mondta egy kicsivel később. – De én nem vagyok vietnami veterán, mint maga. Az az igazság, hallottam és olvastam már nagy lövöldözésekről, én magam is kilőttem már pár golyót, de olyasmiben még soha nem volt részem, ami a múlt héten történt. Nem láttam még embereket meghalni... úgy.

– Akar beszélni róla?

– Nem. – Magára rángatta a fehér karmerevítőt. – Bocs. – mondta halkabban. Hardcastle talált egy kávéstermoszt, a biztonsági tiszt bódéjából rekvirált két műanyag poharat, kitöltötte a kávéval. A parkoló melletti füves térség felé indultak.

– Azt hiszem tudom, mit érez – kezdte Hardcastle. – Mikor Namba küldtek, aknaszedő voltam. Semmit nem tudtam róla. Semmit nem tudtam a háborúról. Egy hét alatt öt emberemet veszítettem el. Alig ismertem őket, mégis minden alkalommal magamat okoltam a halálukért.

Geffar bólintott.

– Magányosnak érzi magát, mert magáé a felelősség. De ez nem igaz. Várják az emberek, ha maga is akarja.

– Magával mi történt? – kérdezte Geffar. – Hallottam, kórházban volt...

– Detoxikálóban – mondta monoton hangon Hardcastle. – Harci sebesülésnek titulálták, és beutaltak. Mindenben benne voltam: fű, kemény drog; feldobtam magam vagy tán leeresztettem? Választhat. A haditengerészetnél tisztára mostak, aztán átirányítottak a parti őrséghez. Huszonkét évvel ezelőtt...

– Maga... kábítószeres volt? Hogy engedhették... úgy értem...

– Hogy emelkedhettem idáig? Hogy lehettem admirális? Vietnamban másképp látták a dolgokat. Ott törődtek egymással az emberek. Kénytelenek voltak, mert tudták, ők is bármikor segítségre szorulhatnak. És akkoriban a parti őrség is így működött. Nem számított ki vagy, honnan jöttél. Abban a pillanatban mikor beléptél, már csak az számított, mit csinálsz. Azonnal közéjük tartozott az ember. A személyi lapok, az orvosi jelentések mit sem számítottak. Azzal bizonyítottál, hogyan viselkedtél az embereiddel. Ez igaz volt a közlegénytől kezdve a legmagasabb rangú tisztig mindenkire.

– De ha... ha kábszeres volt... ma ennél sokkal kevesebbet kitorik az, ember nyakát..

– Akkoriban sokkal nagyobb szükség volt katonákra, mint botrányokra. A lányra nézett. – Szóval ellenőrizte a kartonomat.

Geffar vallat vont. Mintha mosoly játszadozott volna a szája szögletében. – A kör bezárult, admirális. A napokban valaki az én kartonjaimat is átlapozta, a maga irodájából.

– Szóval ezt is ellenőrizte.

– Csak kérdezősködtem. Egyébként én nem néztem meg a személyi lapját.

– Talán mert nem juthatott hozzá. Ez egyike a magas ranggal járó kevés előnyöknek. De el fogom küldeni magának.

– Jó. Elárulná végre admirális úr, mire mégy ki a játék?

– Szólítson Iannak.

– Köszönöm nem, admirális.

– Ahogy óhajta. A kábítószer-megelőzésről akartam beszélgetni.

A munkánkról.

– És mit?

– Mi a véleménye a szerepünkről?

– Búzlík. Nincs elég emberünk, nincs elegendő felszerelésünk, nem kapunk pénzt, egyre kevesebb nyomozást tudunk végezni, viszont egyre több időt töltünk a fenekünkön és várjuk, történjen valami. Amikor aztán történik, a vámosok két lépéssel lemaradnak, megvárják, míg a többiek összehangolják az akciót, vagy egyszerűen eltűnnek.

– A parti őrségre gondol?

– A parti őrségre, az FBI-ra, a DEA-ra, a SLINGSHOT-ra, a BLOC-ra, az igazságügyre, a pénzügyiekre, a hadseregre... A vámosok elsődleges feladata lenne megakadályozni a kábítószer-kereskedelmet az Államokban. Ez még a kábítószer-ellenes törvény bevezetése előtt is így volt. De most a DEA mögé kerültünk, és az elmúlt öt évben már a parti őrség is megelőzött bennünket.

– Mi a javaslata?

– Javaslát? Nem tudom, van-e megoldás... – Mit akar ebből kihozni Hardcastle? Mikrofont rejtett a kerékbe?

– Csak a véleményére lennék kíváncsi. Magához képest én új fiú vagyok. Maga gyakorlatilag egész pályafutása alatt ezzel foglalkozott, én meg csak egy öreg dzsungelpilóta vagyok.

Az asszony ránézett. Nem volt róla meggyőződve, hogy a férfinak nincsenek hátsó szándékai, de mit számít... kimondja, ami a bögében van... – A vámosok eleve vesztes háborúban vannak, mert mások partra engedik a csempészeket – kezdte. – Nyilvánvaló, ha az áru partot ér, gyorsabban és biztonságosabban tudják szétszórni, mint hajóról vagy repülőről. A tizenkét mérföldes határral a vámosok nem tudnak mit kezdeni. A gondot egyébként részben az 1986-os kábítószer elleni törvény is okozza, mert abban azt mondják, a maga emberei, a

partiak irányítják a partról a kábítószercsempészek elleni akciókat. De mire a csempészeket elkapjuk, már késő, az áru már más kezekben van.

– Tehát maga szerint meg kell akadályozni, hogy a kábítószer a szárazföldre jusson. Az a szemét Dél- és Közép-Amerikából érkezik, általában repülön. A csempészek ledobják a szállítmányt, aztán motorcsónakok veszik fel az árut.

– Elhárítás és jelenlét – szúrta közbe Geffar. – Meg kell tudni, mikor várható a szállítmány, és kellő felszerelésre, emberállományra van szükség, akik várják. Egyik a másik nélkül semmit sem ér. Ha elkapjuk őket, keményen le kell csapni. Nem engedhetjük partra őket. Rajtuk kell ütni... A feladat elvégzéséhez a szükséges erő egytizede áll a rendelkezésünkre. Minden sikeres esetre tíz sikertelen esik... Hivatalos kifogásokat találunk: az infó bizonytalan, a kapcsolatunk túl lassú; de az az igazság, nem vagyunk képesek elvégezni a feladatunkat. Nekem csak három Citationom és három Cheyennem van itt Homesteadben – ezekkel kell az éjszakai Vadászatot megszerveznem. Magának nyolc Falconja van az egész parti őrsegnél. Itt Floridában csak négy. Ha szerencsések vagyunk, a gépek felét küldhetjük bevetésre, a többit javítják, vagy másutt vannak, vagy tudom is én. Ez összesen feleannyi gép, mint amennyire szükségünk lenne ahhoz, hogy csak itt Floridában nyomon követhessük az éjszakai csempészetet...

Hardcastle már jegyzetelt.

– Oké, most már árulja el, mi ez az egész? – kérdezte Geffar.

– Tiszta vagyok. Azt a feladatot kaptam, terjesszem elő a javaslataimat azok alapján, amit az elmúlt néhány hónapban, de leginkább az elmúlt héten tapasztaltam. Feltehetőleg a dolog nem jut messzebb, mint a körzetparancsnokság, de én azért abban reménykedem, a szavam a Fehér Házig is elhallatszik talán.

Geffar hosszasan nézte Hardcastle-t. Először kételkedőn, aztán egyre növekvő érdeklődéssel. Elindult a parkoló melletti árnyas tisztás felé. Mikor egy asztalhoz értek, lassan leereszkedett a padra, minden igyekezetét összeszedte, hogy arcán ne látsszon a fájdalom. – Oké, admirális...

– Ian.

– Oké, Ian. Maga meg szólítson Sandrának, ha attól elmúlik az a ronda fintora. Miben áll a nagy terv?

– Ami az igazat illeti, körülbelül annyit tudok, amit maga épp az előbb elmondott. Túl sokan ülnek ugyanannál az asztalnál. Nincs rend, nincs szervezettség, nem lehet tudni miért ki a felelős, kinek ki a felettese. Nem tudjuk hatékonyan megakadályozni, hogy a csempészáru partot érjen, és ami a legfontosabb, nincs elég érdekelttség sem politikai, sem anyagi szempontból. Csak beszélnek, beszélnek, de csinálni semmit nem csinálnak. Azaz senki sem vállalja politikailag népszerűtlen döntések meghozatalát, amelyekkel akadályozni lehetne a csempészkereskedelmet, és kellemetlenséget okozni azoknak a nemzetközi pénzügyi cégeknek, akik az egész mögött állnak.

– Maga épp úgy beszél, mint egy politikus. Meg akarja választatni magát?

Nem vagyok politikus. Tiszt vagyok. Egyébként sem szavazna rám senki.

– Ebben igaza van. – Geffar hallgatott egy darabig, aztán megcsóválta a fejét. – Még mindig nem értem, mit akar valójában.

– Meg tudja mondani, a kábítószer hány százaléka érkezik a levegőből évente?

– Egyharmad, negyven százalék. A többi tengeren vagy más úton.

– Tehát ha lezárjuk a légiutat, azzal harminc-negyven százalékkal csökkenthetjük a beérkező árumennyiséget...

– Tévedés – szakította félbe Geffar. – Időleges visszaesés következne be, semmi több. Az árak emelkednének, egyre több játékos keveredne bele, és megtalálnák az útját-módját, hogy mégis mindet bejuttassák az országba. A légi úton szállított áru aránya csökkenne, de az össz mennyiség nem.

– De ha több áru érkezik konténerekben, és mi számítanánk erre, megelőző lépéseket tehetnénk...

– De már most is erőink végét járjuk! Naponta háromezer konténer érkezik Floridába! Minden átkozott napon. Egy igazán jó csapat potom két óra alatt néz át egy szállítmányt. A vámosság szerencsések, ha a beérkező kamionok húsz százalékát úgy-ahogy átvizsgálják.

– Nem jól látja a dolgot. Nem veszi észre a lényegét. A cél lezárni a légiutat. Hogy ez mire kényszeríti a csempészeket, azzal most nem foglalkozunk. Egyelőre az a lényeg, hogy a legkézenfekvőbb útvonalat ne használhassák.

– És? Még mindig nem magyarázta el, hogyan képzei. Hogyan akadályozhatja meg, hogy a levegőből beérkezzen az áru?

– Szinte a teljes délnyugatot radarmegfigyelés alatt tartjuk. Számítógépeink vannak, amelyek a radareredményeket összevetik a repülési útvonalakkal, adatokat egyeztetnek, kiszűrjük azokat, akik megsértik a légteret...

– Oké, szóval lát tíz céltárgyat, ezek egyike sem azonosította magát. Valószínűleg csempészek, feltehetőleg északra tartanak. A több tucat, ha nem több száz gépből kiszűr két tucat gyanús gépet naponta. És akkor mi van?

– Utánuk megyünk.

– Mivel?

– Nincs kedve repülni a héten?

– Miért?

– Szerveztem egy kis bemutatót. Új technológia. Talán segít nekünk. Vasárnap hétkor itt találkozunk. Így marad még néhány napja a pihenésre...

– Mi folyik itt, Hardcastle? Valami baromságba akar belerángatni?

– Szó sincs róla. Egyébként ne aggódjon, ehhez a parti őrségnek semmi köze. Tudniillik véleményem szerint a kábítószer nyomozás egyáltalán nem a parti őrség feladata. Elég régóta vagyok, már a helyemen és szerintem a kábítószer-kereskedelem akadályozása nem része a munkaköri leírásnak... Különleges kábítószer-ellenes egységre van szükség, speciális felépítéssel és felszereléssel.

– És ez lenne a vámőrőség...

– Nem. Most mondta, nincs elég erő bennük. Túl sok a kötöttségük. Mielőtt akcióba kezdenének, meg kell várniuk hogy a rosszfiúk belépjenek az ország területére. Ezzel pedig gyakorlatilag nullára csökkennek az esélyeink...

– És mi van akkor, ha megállítunk minden egyes járművet, amelyik amerikai területre lép, és tetőtől talpig átfésüljük. Mi van

akkor ha ezt azelőtt tesszük, mielőtt még amerikai területre érkeznének?

– Lehetetlen.

– Dehogy. Mondjuk egyértelmű azonosítást követelünk minden repülőgéptől, amelyik az amerikai légtérbe érkezik...?

– Már eddig is ezt tettük.

– Igen, de most megtagadnánk a belépést, amennyiben nem egyértelműen azonosítja magát.

– Megtagadjuk? Ez mit jelent? Ha nem azonosította magát, akkor ki akarja kerülni a vámosokat, a hatóságokat. – Az asszony csodálkozva nézett. – Úgy érti... lelőjük őket?

– Hatvan mérföldnél észleljük, ötvennél nyomon követjük, negyvennél rádiókapcsolatot létesítünk, harmincnál a nyomába eredünk, húsznál újra rádiókapcsolat, tíznél tűz – mondta Hardcastle.

– Szabványos védelemelfogás paraméterek, kivéve hogy a légvédelem nem alkalmazza csempésgépek esetében. Nos, mi alkalmaznánk. Megtiltjuk minden egyes azonosítatlan gépnek a belépést. Ha nem válaszolnak a rádió, fény, vagy vizuális jelzésekre, nem jöhetnek. Ugyanez lenne érvényes a tengeri járművekre is.

– Szépen hangzik – mondta Geffar. – Természetesen jó néhány ártatlan ember fog emiatt a tengerbe pottyanni.

– Nem ez a cél. Én a kábítószer-, fegyver- és pénzcsempészeket akarom eltávolítani az Államok közeléből. Én is tudom, maga is tudja, a jelenlegi rendszer nem működik. Olyan rendszert szeretnék létrehozni, amelyik hatékonyan működik. Természetesen, ha ártatlan emberek az életükkel fizetnének, az borzalmas lenne. De az ettől való félelem nem béníthat meg bennünket. A rendszerbe be kell építeni az életmentő egységeket, olyan biztonsági rendszabályokat, amelyek az ártatlan embereket megvédik.

– Annyi életmentőt pakolhat a körzetbe, amennyit akar. Semmire sincs garancia. Ha egyszer egy család ártatlanul a habokban leli a halálát, az húsz évvel visszavet bennünket a munkában.

– Rendben, ezt megbeszéltük. Vasárnap reggel hétkor, a parancsnokságon.

Ott leszek. De egyre készüljön fel – tette hozzá Geffar. – Addig ne számítson rám vagy az embereimre, amíg meg nem győződtem róla, hogy a nagy ötletből lesz is valami.

Brickell Plaza irodaépület, Miami, USA

Hardcastle ujjai a birkózáshoz és a repülőgépek kormányához szoktak, nem pedig apró billentyűkhöz.

Normális körülmények között Michael Becker, Hardcastle adjutánsa mulatságosnak tartotta volna az admirális hiábavaló küzdelmét a billentyűkkel, csak hogy most már jóval elmúlt este kilenc. Becker, aki szarukeretes szemüvegével, örökös nyakkendőjével, ami ritka látvány a párás Miami-ban, frissen végzett zászlósnak tűnt, nem pedig gyakorlott hajóskapitánynak. A kétségbeesett pötyögés az idegeire ment. Mint a kínaiak víztortúrája, gondolta.

Aztán már nem bírta tovább elviselni. – Admirális, igazán szívesen leírom...

– Már felajánlotta, Mike. Megmondtam, nem tudok diktálni. Soha nem csináltam. Egyébként pedig minden idejét felemésztené, ha meg akarná fejteni a macskakaparásomat, már ha egyáltalán hajlandó lennék jegyzeteket készíteni magának. Ez az én feladatom. Miért nem megy haza?

– Tudom, nagy nyomás nehezedik önre – válaszolta Becker –, és szeretnék segíteni.

– Akkor fogja be a száját és hagyjon dolgozni.

Becker bólintott, visszarogyott a székébe.

– Elliott tábornok már megadta érkezése pontos idejét? – kérdezte Hardcastle, miközben folytatta őrjítő kopogását. – Ezen a hétvégén akarjuk bemutatni a szerkentyűjét. Tudja, mennyire fontos szerepet játszik az egysége.

– Gondolom megértette, admirális. Fort Lauderdale-ből telefonált. Ma kora délután érkezett a fejlesztési munkákért felelős tisztjével. Közvetlenül érkezése után találkoztam vele...

– Már itt van?

– Tudtam, mennyire elfoglalja a munkája, nem akartam zavarni, uram. Amint ráér, Elliott tábornok szeretne önnel találkozni. Hajlandó az együttműködésre.

Hosszú idő óta ez volt az első alkalom, mikor Becker valami optimizmusfélét látott felettese arcán. – Hogy néz ki Elliott?

– Ötvenes évei vége felé jár, superfajta. Bátor és összeszedett. Igazi pilóta. Talán kicsit túl kemény. Azt mondják róla, szeret a maga feje után menni. A tisztje, aki vele jött, fiatal, harmincöt lehet.

Hardcastle felnézett a gépelésből. – Úgy hallottam, Elliott az ötletek embere... Ez a mi javunkra szolgál...

– A jobb lába művégtagos. Ezt is tudta?

Hardcastle erről nem hallott.

– A csonkjának nevezi, de úgy működik, mint az igazi: boka, térd, még a lábfejét is teljesen élethűen dolgozták ki. Repülhet is. Ellenőriztem. Egyébként a V-22-essel is ő repült.

– Tudja, hogyan vesztette el a lábát?

– Azt nem sikerült kiderítenem – válaszolta Becker. – A Pentagontól Nevadáig szigorúan titkolják.

– Valahányszor hallok róla, mindig egyre érdekesebb lesz a pasas.

– Hardcastle a falra akasztott fényképre nézett. Szokatlan légijárművet ábrázolt, emlékeztetett egy teherszállító repülőgépre, de a szárnyaira helikopter rotorokat erősítettek. – Milyen a Sea Lion?

– Félelmetes. Az első repülést holnap reggelre terveztük. Nem hisz majd a szemének, uram!

– Akkor jobb, ha végzek a jelentéssel... Ja, és a távirányított repülő?

– A felelős tiszt, McLanahan őrnagy már előkészítette a Seagull-okat és Sky Lionokat – jelentette Becker. – A Sky Liont a Gorilla Egyre tesszük, az adategyeztető készülékkal együtt. A Seagull a Marathon repülőtérről indul, mert egyszerűen nincs már elegendő időnk ide szállítani.

– Nos, engem már az is meglep, hogy ennyit végeztek ilyen kevés idő alatt – mondta Hardcastle. – Megérte a rengeteg kunyerálást, hogy rávegyük ezeket a HAWC-osokat, segítsenek ki bennünket. A

légierők valami hihetetlen nagy titokban tartja a HAWC puszta létezését is. Csoda, hogy nekünk megnyíltak a kapuk.

Becker felállt, megvárta, míg Hardcastle kihúzza a legújabb oldalt a gépből. – Négyszázkilencven oldal. Gondolja, elkészül vele, uram? Ez világrekord lesz.

– Maximum négyötven – dörzsölte meg a szemét Hardcastle. – Persze ebben nincsenek benne a jegyzetek, térképek.

– Négyötven! Tuti, hogy legyőzi az ATLANTCOM-ot – álmélkodott Becker. Hardcastle a javasolt új egységről készített vázlatot, és a tervezet már eljutott az ATLANTCOM-hoz – az Atlanti Területi Főparancsnoksághoz –, pontosan három ízben. Mindannyiszor azzal kapta vissza, itt-ott változtasson a tervezetén. Egyszer maga Cronin admirális is lerepült Miami-ba, még hozzá bejelentés nélkül csak azért, hogy személyesen vitassanak meg egy bizonyos részletkérdést, amelyben Hardcastle nem volt hajlandó engedni. Cronin is meglepte a dokumentum terjedelme, megjegyzése szerint az irathalom puszta látványa elegendő ahhoz, hogy a Fehér Házban senki bele ne nézzen.

– De igazából nem a hosszúsággal van a baj – jegyezte meg Hardcastle. – Cronin még nem döntötte el, támogatja-e, vagy sem.

– Úgy érti, hogy önt támogassa-e?

– Igen. Sokszor keresztbe tett már, de alapjában véve olyan felettes, aki kiáll az emberei mellett. Az viszont teljesen természetes, vannak fenntartásai egy ilyen ambiciózus tervvel kapcsolatban. Az az igazság, pokoli szerencsém van Croninnal. Más parancsnok biztos kiszivárogtatott volna valamit, hogy egy kis hírverést csapjon magának. De Cronin nem viszi a jégre az embereit.

Hardcastle belekezdett egy új oldalba, de a billentyűk zaját megszakította egy kopogtatás az ajtaján.

– Daniel! Gyere be.

Daniel Hardcastle, Ian fiatalabb fia és titkos kedvence tizenhét éves, szőke, magas és izmos fiú volt, sokkal jobban hasonlított az apjára, mint Hardcastle másik fia, a huszonhat éves Roger.

– Soká dolgozunk, mi? – mondta Daniel és megölelte az apját. Az admirális Beckerre nézett, aki már régóta várta ezt a pillanatot. – Ha

nincs rám szüksége, uram, lelépnék. – Hardcastle biccentett, örült hogy Becker olvas a gondolataiban.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte Hardcastle és az órájára nézett. – Jó késő van. Az anyád...

– Stoppal.

– Kilenckor, mikor holnap iskola van?

– Holnap csak vizsgatételeket ismételünk – válaszolta Daniel gyorsan. – Az első óra kilenckor kezdődik.

– És nem mész el az ismételésre?

– Már megbeszéltük, apa – igyekezett elejét venni a kínos beszélgetésnek Daniel. Inkább a V-22 gép képét nézte a falon.

– Még mindig szigorúan titkos amit csinálsz? Az utóbbi időben irtó sokat dolgozol, papa.

– Nagyon fontos dolgokkal foglalkozom.

– Mivel?

– Ha elmondanám, nem lenne titok.

– De legalább a népszerűsített változatával ismertess meg. Vagy a kivégzőosztaggal kell akkor is szembe nézned?

Hardcastle bólintott. – Drogellenes program. Ennyi elég is lesz.

– Erre magamtól is rájöttem – válaszolta Daniel. – Miért ne lehetne engedélyezni? Úgy értem, legalizálni a drogot?

Hardcastle megdörzsölte a szemét. – Most ne beszéljünk róla, jó?

– Persze. Sajnálom, nem akartalak nyaggatni.

– Felejtsd el, Danny. Csak ismételjük önmagunkat. A drog és a kóla nem egy azonos fajsúlyú dolgok. A marihuána hosszú távú hatásáról meg jóformán semmit sem tudunk. De ismered az érveimet.

– Hát egy biztos: kicsinálod magad. Olyan, mintha a Niagara-vízesés ellen akarnál úszni. – Mikor az apja nem válaszolt, újra a falon lévő fényképre nézett. – Félelmetes ez a V-22-es. Ezzel akarod elcsípni a gazembereket?

Okos kölök, állapította meg magában Hardcastle. Különösen annak a szemében, aki annyi süket műrepülővel találkozott, mint ő. – Csak semmi találgatás. Lépj be a parti örségbe, és akkor majd mindent megtudsz.

– Épp azon gondolkodom.

– Tényleg?

– Naná.

Hardcastle büszke és elégedett volt, de nem akart erőszakosnak látszani, ezért témát változtatott. – Hogy van anyád?

– Jól.

Hardcastle kérdően nézett a fiúra. – Oké, oké, dühöng.

– Mert a múlt hetet kihagytam?

Daniel biccentett. – Már bocsánatot akartam kérni, Danny, de nyakig ültem...

– Tőlem nem kell bocsánatot kérned, apa. Mami azt hiszi, életre szóló sérüléseket kapok, ha nem találkozunk minden második hétvégén. Persze, hiányzik az együtt töltött idő, de isten az atyám apu, nem leszek tőle sérült gyerek.

Hardcastle összeszedegette a papírjait és bezárta őket a páncélszekrényébe. – Gyerünk innen. Ettél már?

– Én... azt szerettem volna...

– Hadd találgassak – mosolygott Hardcastle. – Scorpion?

– Olyan régen...

– De az anyád házához legközelebb eső reptér Taimiami. Két vagy három mérföldet kellene gyalogolnod.

– Megéri. Majd vigyázok, anyu ne tudja meg.

Hardcastle-nak nem volt szüksége az emlékeztetőre. Jennifer soha nem engedte Danielt a Super Scorpionon repülni. (Te megölheted magadat, rendben van, de a fiamat soha!). Viszont Hardcastle imádott a gyerekekkel lenni. Olyan eleven, tele életkedvvel, bár kicsit vad. Tökéletes ellentéte a nagy önuralommal mások felett uralkodó anyjának, aki most ingatlanügynökként keresi a kenyerét Miami-ban; a bátyjáról nem is beszélve, aki harmadéves orvostanhallgató a John Hopkinsban. Természetesen roppant büszke Rogerre, és a felesége iránt is érez még valamicske vonzalmat, de Daniellel való kapcsolata egészen más. Ha együtt vannak, évekkal fiatalabbnak érzi magát. – Jól van na – mondta végül. – De felhívom Taimiamit és valakivel hazavitetlek. Nem fogsz az éjszaka közepén autóstoppolni. Akkor anyád tényleg elevenen megnyúz.

Mikor felértek az irodaház tetőteraszára, a helikopter leszállóhelyén automatikusan kigyulladtak a fények, megvilágítva a karcsú, csillogó, vörös gépet. Daniel kioldozta a rögzítő hevedereket;

erre már évekkal ezelőtt megtanította az apja; Hardcastle elégedetten konstataálta, a fiú a rotorokat is ellenőrzi, miközben a gép farkának támaszkodva gyorsan végignézi a törzset.

Bemásztak a pilótafülkébe, meghallgatták az időjárás- és a forgalmi jelentést; Hardcastle ekkor vette észre, a Brickell Plaza őrségének egyik tagja közeledik feléjük. – A fenébe – morogta. – Harrison.

Mikor a motorok életre keltek, Harrison még mindig a lépcsőn állt és az adóvevőjébe beszélt. Mikor a zaj mindent elárasztott, a Scorpion orra felé lépett, biztos távolságra a rotoroktól. Ahogy jött, mondott valamit a rádiójába, a hangszórót szorosán a fülére nyomta, aztán még egy gyors lépést tett előre, két karral integetett, majd a hüvelykujját elhúzta a torka előtt. Ezzel jelzik, hogy a gép motorjainak le kell állnia.

– Mi a pokol... – Hardcastle felvillantotta a landolólámpákat, hogy figyelmeztesse Harrisont, aztán leállította a masinát.

– Leállsz? – rémült meg Daniel.

– Meg kell tudnom, mit akar – válaszolta ingerülten Hardcastle. – Máskülönben nem megy el és lecsapom a fejét.

Harrison a bal ajtó mellett állt, mikor Hardcastle kihajolt. – Harrison, mi a baj?

Harrison nem nézett az admirálisra, a fiút figyelte. – Uram, meg kell kérnem önt is, és az utasát is, hagyják el a pilótafülkét. – A mondat végére biggyesztett „kérem” sokkal inkább parancsnak, semmint valódi kérdésnek hangzott.

– Mi folyik itt, Harrison. Ez a fiam, Daniel. Már találkozott vele. A jó életbe, hiszen maga engedte fel...

– Uram, a fiát senki nem engedte be az épületbe. Kérem, szálljanak ki. Azonnal.

Hardcastle Danielre nézett, az megvonta a vállát és kényszeredetten elmosolyodott.

Hardcastle kioldotta a biztonsági övet. – Gyerünk Daniel, csak egy pillanat az egész.

Kimásztak a helikopterből, Harrison egy védett sarokba, vezette őket, távol a lépcsőktől. – Tehát a fiam nem jelentkezett magánál Harrison? – kérdezte Hardcastle.

– Nem, uram – válaszolta az őr. – Becker úr említette hogy magával van, de nem az első bejáratnál érkezett, az biztos. Semmit nem írt alá.

Hardcastle rádöbbedt, bizony ennek így kellett történnie, máskülönben a földszintről felszóltak volna, hogy megérkezett a fia.

– Elfelejtettem – magyarázta Daniel elkomorodott arccal. – A garázs felől érkeztem, de zárva volt. Viszont épp akkor ment ki valaki, felismert és beengedett.

– Attól tartok, ennél többről van szó, uram – folytatta Harrison. – Láttak egy fiatalembert a 836-os úton motorozni, akinek a személyleírása megegyezik az ön fiáéval...

– A fiának nincs motorbiciklije...

– A motorbiciklit ellopták Westchester körzetéből, és három tömbnyire innen egy parkolóban találtuk meg...

Hardcastle a fiára nézett. A gyerekek az anyjukkal együtt Westchesterben éltek.

– Nem loptam el senkinek a motorját...

– Ebből elég – szólt rá Hardcastle. – Harrison, mi köze van ennek Danielhez? Azért jött ide, hogy velem találkozzon.

– Sajnálom, uram, meg kell várniuk a rendőrséget. Már értesítették őket.

– Miről, az isten szerelmére? A rohadt életbe, bizonyítékokra van szükség, mielőtt ilyen súlyos váddal illet valakit! Daniel nem lopott el semmiféle motorkerékpárt. – A fiához fordult, de mikor meglátta eltorzult arcát, zsebébe gyömöszölte ökleit, tudta, valami nagyon nem stimmel. – Daniel...?

Mielőtt a fiú válaszolhatott volna a megye seriffjének megbízottja caplatott fel a lépcsőn, mögötte egy másik őr. A zsaru egyik kezében hatalmas elemlámpa volt és fémcsatos jegyzetömb a másikkban. Hardcastle-hez lépett. – Hardcastle admirális? Kowalski őrmester vagyok, a megyei seriffirodából. Sajnálom, amiért zavarnom kell, uram. Válthatnék néhány szót a fiával?

– Kezdjen bele, de biztos vagyok...

– Négy szemkőzt?

– Nem.

Kowalski bólintott, kinyitotta a jegyzettömbjét és Danielhez fordult. – Mi a neved, fiam?

– Daniel Hardcastle.

– Cím?

– Öt-öt-nulla-egy, Ridgecrest...

– Miami?

– Westchester – érkezett a suttogó válasz.

Kowalski bólogatott. – Hánykor ment el otthonról ma este?

– Kilenc körül.

– Hogy jutott be a városba? ,

– Stoppal.

– Egyenesen elhozták? Azonnal?

– Igen.

Kowalski merően nézte Danielt. – Biztosan stoppal jött be a városba, Daniel? – Megszólalt a rendőrségi rádió. Kowalski arrébb lépett, válaszolt a hívásra, aztán megfordult.

– Ujjlenyomatokat vettünk a motorról – mondta. Hardcastle-ra nézett. – Egyik munkatársunk pontos leírást adott a fiúról. Látták a lopott motoron, admirális úr. Attól tartok, a fiának velem kell jönnie.

– Kowalski Daniel karjáért nyúlt és Hardcastle tehetetlenül nézte, amint a fia lehajtott fejjel követi a nyomozót, mint egy bűnöző.

Dade megye seriffjének irodája

Hardcastle már egy félórája várankozott, mire belépett egy nyomozó. – Hardcastle admirális? Lewis nyomozó őrmester vagyok. – Lewis két ujjlenyomat sorozatot tett az asztalra és intett az admirálisnak, nézze meg őket.

Hardcastle nem volt bűnügyi szakember, de még egy felületes pillantás is elegendő volt hogy lássa, a két sorozat között döbbenetes a hasonlóság.

– Maga a fiú gyámja?

– Nem. Az anyjával él.

– Láthatás?

– Hétfvégék – válaszolta Hardcastle. A torka száraz és reszelős volt.

Lewis felemelte a kezét. – Minden tavasszal találkozom ilyen esetekkel, admirális. A forgatókönyv többé-kevésbé változatlan. Amikor kicsit mélyebbre ások, kiderül, a szülők felnőttként kezelik a gyerekeiket, olyasvalakiként, akire már nem kell odafigyelni, mert hamarosan ügyis kirepülnek a fészekből.

Hardcastle az asztallapot bámulta. Egy nálánál jó tíz évvel fiatalabb zsaru oktatja ki, és a fene egye meg, még igaza is van.

Figyel, admirális úr? – Hardcastle igenlően bólintott.

– Rendben, mivel nem maga a gyám, értesítem Daniel édesanyját. Hamarosan megérkezik, hozzá is lesz egy-két szavam. Utána Daniel szabadon elmehet. Most az egyszer.

– Láthatnám?

– Behozom. De roppant csalódott lennék, ha még egyszer itt kellene találkoznunk. Az azt jelentené, rosszul ítélem meg magát... és őt.

– Megértettem...

– Remélem – válaszolta Lewis és kiment a szobából.

A fiát lopás miatt letartóztatták. A srác mindig is a maga feje után ment, nem félt a kockázattól, de eddig még soha nem került összeütközésbe a törvénnyel. Ez valami teljesen új dolog...

Az ajtó kivágódott, megérkezett Daniel. A szeme dagadt és karikás. Az apjára nézett és nagyot nyelt.

– Ül le, Daniel – húzott előre egy széket Hardcastle. Legszívesebben a karjaiba ölelte volna, meg jól fel is kellene pofozni. Düh, szeretet, minden összekeveredett benne.

– Apa. nagyon sajnálom. Nem akartam kellemetlenséget okozni neked...

– Nem kellemetlenségről van szó – mondta Hardcastle. – Dühös vagyok, zavarodott...

– Ismerem a tulajt – magyarázta Daniel. – Tudtam, a kulcsokat mindig az ülés alatt tartja...

– Marhaság. Ez nem változtat semmit a dolgon.

– Tudom, tudom. Hülye voltam. Találkozni akartam veled. Mondták, sokáig benn maradsz, anyu meg nem adta volna kölcsön a

kocsit. Nem akartam stoppolni. A pasas gépét vagy egy tucatszor elemelték már. Nem tettem tönkre, biztos helyen hagytam a parkolóban...

– Akkor is marhaság, Danny. Elloptál egy motorbiciklit és hat hónapot húzhattál volna le a fiatakorúak nevelőintézetében. De most beszéljünk inkább a jövőről. A fiam vagy, de meg kell tanulnom újra bízni benned...

Ebben a pillanatban felpattant az ajtó, és Jennifer Wagner-Hardcastle lépett a szobába. Halványkék ruhát viselt, színben hozzáillő cipőt, világos selyem blézert és fehér táskát. Ahhoz képest hogy negyvenes évei vége felé járt, megdöbbenően vonzó asszony volt. Sötét hajába itt-ott ezüstös szálak vegyültek, de az alakja kisportolt, a szemei csillogók. Már este tizenegy után járt az idő, ráadásul letartóztatásban lévő fiáért jött, de úgy nézett ki, mint aki üzleti tárgyalásra készül.

Hardcastle felemelkedett, de nem szólalt meg.

– Daniel, kint várj meg. – A fiú gyorsan kioldalgott.

– Éppen most kaptam leckét egy rendőrtől hogy miképpen neveljem a fiamat – kezdte. – A fiam lehetne, és ő oktat ki engem gyereknevelésből.

– Tudja mit beszél.

– Miért? Azért mert az egészet rám keni?

– Nincs kedvem veszekedni...

– Meg kellett volna várnod Vance-t – mondta az asszony. Vance Hargrove Jennifer ügyvédje volt, ő intézte a válást is. – Hiba volt bármit is mondani a rendőröknek az ügyvéd nélkül...

– A rendőrök beszéltek, Jennifer. Megmutatták az ujjlenyomatokat...

– Honnan tudod, hogy Daniel ujjlenyomatai voltak? Honnan tudod, hogy tényleg az övé volt a motorkerékpárról levett...

– Mert Daniel mondta. A rendőrség egyébként rávette a tulajdonost, ejtse el a vádat. Elengedik Danielt. Ne akard már játszani a jogászt. Danny nagy bajba keveredett.

Jennifer kihúzta magát. – Természetesen büntetést kap. Szobafogság, csak az iskolába mehet el. A kocsit se használhatja, még nem döntöttem el, mennyi ideig...

– Te tényleg nem érted – szakította félbe Hardcastle. – Már most is olyan szigorúan tartod, hogy édeskeveset számít, szorosabbra fogod-e egy időre a gyeplőt, vagy sem. Ha úgy gondolja, kiszökik a házból. Hétköznap így sem mehet sehova, hétvégén is csak tízig kap kimenőt. Nem engeded, hogy dolgozzon. Nem engeded be a városba, nem engeded nálam aludni...

– Már amikor te jónak látod, erre gondolsz?

– Tudom, én is összekutyultam a dolgokat – válaszolta Hardcastle.

– Nekünk is meg kell változnunk. – Rövid hallgatás után folytatta. – Szeretném, ha a hétvégéket nálam töltené Pompano Beachen. És nyáron is együtt akarok lenni vele, mielőtt iskolába megy...

– Nem beszélhetnénk erről egy másik alkalommal?

– Nem dughatod életed végéig a homokba a fejedet, Jennifer. Muszáj...

– Azt hiszem, ma estére mindketten eleget kaptunk. Legalábbis Daniel és én. – Felrántotta az ajtót és egyetlen további szó nélkül kislített.

Valamivel később újra nyílt az ajtó, Lewis őrmester jött be.

– Na, hogy ment?

– Rocsékul.

– Általában így szokott lenni – magyarázta Lewis. – De ne adja fel...

Homestead légitámaszpont, Florida, USA

Sandra Geffar a rámpánál álldogált. Hűvös volt ezen a vasárnap hajnalon Florida déli részén. Hatalmas, fekete viharfellegek gyülekeztek mindenfelé.

Curtis Long kedve legalább olyan sötét és viharos volt, mint a fellegek. A Citation elfogó vadászgép pilótája már régóta Geffar munkatársa volt, ő próbálta ki az új fegyvereket és ő törte a fejét a cég mindig megújulásra váró feladatain is. Long alig volt öt láb magas, széles válla hegyes csúcsban csatlakozott keskeny csípőjéhez. Homestead-ben köztudott volt, amit az isten megtagadott Longtól a

testmagasság terén, azt sokszorosan bepótolta mikor az ész és testi erőt osztogatta. Ráadásul az egyik legnyugodtabb ember volt; igazán nagyon ritka dolognak kellett történni ahhoz, hogy Long nyomozó kifogyjon a béketűréséből...

A parti őrség egyike volt e ritka dolgoknak. – Ez az egész csak időpocsékolás – jelentette ki morcosan.

– Hiszen még soha nem találkozott Hardcastle-lel – vágott vissza Geffar.

– De a hírért már hallottam. Rozsdás pasi és azzal akar kitűnni, hogy habókos ötletekkel játszik. Minek egyezett bele, hogy vele repül?

– Mert... Jó kérdés. Hardcastle lelkesen végezte a munkáját, intelligens, erős egyéniség, nem fél a kockázattól. És most tartogat valamit a tarsolyában.

– Nem akarom szem elől veszíteni a pasit – válaszolta hidegen Geffar. – A főnökét is belevette a buliba és nyilvánvalóan nagyon drága játékszerekre tett szert. Ha valaha megtudhatjuk, miben törik a fejüket, akkor ez a mostani egy ilyen alkalom.

Persze nem ez volt a teljes igazság. Hardcastle tisztában volt vele, sem a vámosok, sem a partiak nem elég erősek ahhoz, hogy jól végezzék a rájuk kényszerített feladatot. A parti őrség nem rendelkezett a szükséges képzettséggel és hírszerzéssel, mert az eredeti felállás szerint életmentéssel kellett volna foglalkozniuk, nem pedig kábítószercsempészek üldözésével. Ami a vámosokat illeti, nekik sem hatalmuk, sem fegyverük nem volt elegendő. Hardcastle pontosan az az ember, aki kitörhet az ördögi körből. Talán most kellene támogatni...

– Ezúttal sem hajlandó megválni az előítéleteitől? – mondta Longnak az asszony.

– A partiaknak nincsen semmijük, amire nekem szükségem lenne. Arra pedig egyikünknek sincs ideje, hogy légiparádéban gyönyörködjünk – makacskodott Long.

Furcsa hang szakította félbe. Propellerhang és gázturbinás motorok zajelegye. Long és Geffar a hang irányába fordultak. Életükben nem láttak még olyan fura szerkezetet, mint ami most éppen meredeken bedőlt, aztán megfordult alig hatvan méterre a

fejük felett. Leginkább egy turbóhajtóműves szállítógépre emlékeztetett, bár nem volt akkora, mint a légierők C-130-as teherszállító gépe. Körülbelül húsz méter hosszú, tíz méter széles, a szárnyak magasan oldalt emelkedtek ki a törzsből, a farokra két vezérsíkot helyeztek. A gázturbinás motorok is szokatlanok voltak: hatalmasak, és egy óriási propellert forgattak, valami hallatlan lassú fordulatszámra. A hajtóművek szárnyvégeken, nem pedig a szárny közepénél, a szokásos helyen voltak.

A fantasztikus légi jármű néhány éles, gyors fordulatot mutatott be; Long közben visszanyerte a lélekjelenlétét. – Ez biztosan Hardcastle, meg a nagy meglepetés... Egy miniatűr C-130-as.

– Ez nem C-130-as – mondta Geffar. – Nézd már meg.

A fura gép befejezte a manőverezést, jobbra fordult és ráereszkedett a leszállópályára; irtózatossággal süllyedt már csak tizenöt lábnyira, öt méterre volt a talajtól.

– Óriási – morogta Long. – Mindjárt lesöpri a fejünket.

De a gép nem zúgott el a fejük felett, pedig erre számítottak. Hirtelen feldübörögtek a motorok, a két hajtómű elfordult egészen addig, amíg a propellerlapátok vízszintesen forogtak, ahogy egy rendes helikopternél dukál. A repülőgép-helikopter gyorsan süllyedt, az orrát kissé felemelte és mint egy gigantikus sas lecsapott a betonra, a futóművek előugrottak a törzsből és finoman leértek a pályára.

A két motor leállt, és a mosolygós Hardcastle bújt elő az öszvérszerű masina jobb oldali ajtajából. – Örülök, hogy újra találkoztunk, Geffar – mondta mikor hozzájuk ért. Majd Longhoz intézte a szavait. – Még nem találkoztunk, de már sokat hallottam magáról. – Akárcsak én, gondolta magában amaz. Egy pillanattal később egy másik férfi jelent meg a nyílásban, repülő egyenruhát viselt, a kezében a helikopterpilóták sisakját lóbálta. Geffar, Long, bemutatom Bradley Elliott tábornokot a légierőtől.

– Légierők? – szisszent fel Long a bajusza alatt.

– Sokat hallottam magáról, Geffar – mondta Elliott és kezet rázott az asszonnyal, majd Longgal is.

– Engedjék meg, hogy válaszoljak ki nem mondott kérdésekre – mondta gyorsan Hardcastle. – Elliott a légierő nevadai

fegyverkísérleti központjának, a HAWC-nak a parancsnoka. Ő és a szervezete – és ezt boldogan mondhatom – hosszú távú hitelezőim. A HAWC már eddig is sokat segített a repülők fejlesztésében. Brad, inkább mutasd meg legújabb játékszerünket.

Long boldogtalanul figyelte, amint Elliott a géphez vezeti Geffart; a főnökét teljesen lenyűgözte ez a csodabogár, állapította meg keserűen.

– Hivatalosan ez egy V-22 Sea Lion – kezdte Elliott. – Felhasználtuk a Bell-Boeing V-22 billenőrotorját, meghosszabbítottuk és megerősítettük a törzset, erősebb turbinákat szereltünk fel. A gép például húsz hordágyat és hatfőnyi legénységet tud szállítani. Tehát úgy működik, mint egy kisebb teherszállító gép. Csúcssebessége nyolcszáz kilométer óránként, teljes terheléssel kilencszáz mérföld a hatótávolsága, és képes arra, amire egy helikopter: függőlegesen emelkedik fel és száll le.

A Sea Lion jobb oldalához lépett. – A V-22-n két csörlő is található, ezzel mintegy tízezer kilót képes felemelni. Úgy tervezték, legyen képes terepkövető repülésre, az időjárástól függetlenül kiküldhető mentő- és keresőfeladatok elvégzésére. A törzs mindkét oldalán rakteret képeztünk ki, ezt itt láthatják, ahol az oldalak kiszélesednek. Szállíthat tartályokat, érzékelőket, kommunikációs szerkezeteket.

– Vagy fegyvereket – mondta nyomatékosan Hardcastle.

– Fegyvereket? Milyen fegyvereket? – bámult Long.

– Gépágyúkat, rakétákat, ami tetszik – válaszolta Hardcastle. A legénység harmadik tagja felé intett, aki nem szállt ki a Sea Lionból. Ez a férfi most valamit kapcsolgatni kezdett a műszerfalon. A törzs oldala felnyílt és hosszúkás tartályok emelkedtek ki a V-22-es rakodókamrájából közvetlenül a beton fölött. – Elöl jobbra egy Sea Stinger rakétahordozó található, a hat, infravörös keresőfejjel ellátott rakéta egymérföldes körzetben képes légi és földi célpont felismerésére és megtámadására. A gép belsejéből lehet újratölteni. Biztonságban szállíthatunk még nyolc tartalék rakétát. A bal oldali részben egy Chain Gun harminc milliméteres gépágyú van. Háromszáz tár lőszert szállíthatunk; a fegyver a gép önvédelmi

rendszeréhez kapcsolódik, amelyik viszont a keresést és a támadást irányító számítógép szerves része.

– Meg kell hagyni, jelenleg a Sea Lion a legfejlettebb tengerészeti felderítő gép – mondta Hardcastle, miközben körbejárták ezt a nem is tudom minek nevezzelek repülőgép-helikopter keveréket. – Olyan járműre van szükségünk, amelyik a repülőgép gyorsaságával érkezik a helyszínre, a fedélzetén nagy mennyiségű bármilyen szállítmányt, esetleg túlélőket képes szállítani, megvédi önmagát, képes lebegni, miközben a mentés vagy harci tevékenység folyik. Ez a gép a cél és a forma szintézise. Amióta én katona vagyok, mindig is ilyesmire áhítoztam.

– Elnézést, admirális – robbant ki Longból –, de mi a fenét kezd egy billenőrotoros felfegyverzett géppel a parti őrség?

– Ez nem a parti őrség gépe. Ők is kapnak majd néhány Osprey billenőrotoros gépet a kilencvenes évek közepe felé, talán egy V-22 is jut, de ezt az új gépet nem a parti őrség kapja.

– Akkor ki?

– Mi... – válaszolta Hardcastle. – De most már kifutunk az időből. Elliott tábornokkal együtt egy kis bemutatót szerveztünk önöknek. Kérem szálljanak be, és azonnal elkezdjük.

A fedélzetén Elliott bemutatta Patrick McLanahan őrnagyot Geffarnak és Longnak. Szőke volt, kék szemű, nem lehetett több harmincegynéhány évesnél, legalábbis Geffar ennyinek saccolta miközben beszíjazta magát a legénységi ülésbe. Hardcastle azonban beintette a pilótafülkébe.

– Én? Nekem fogalmam sincs róla, mit kell ezzel a géppel csinálni.

– Két nappal ezelőtt még nekem sem volt – vallotta meg Hardcastle. – Brad viszont remek oktató, a Sea Lion pedig egy álom. – Elliott szemlátomást szívesen segítette Geffartak megbirkózni a biztonsági övvel. Az asszony a jobb oldali ülést kapta.

Elliott bemutatta a pilótafülke belsejét. Leginkább egy televízió adásvezetői szobájához hasonlított. A műszerfalon négy darab színes monitor volt, ezek jól érthetően jelezték a gép helyzetét és mozgását, valamint számokat, grafikonokat és szöveges adatokat írtak ki. A képernyőn megjelenő adatokat egy gombnyomással meg lehetett

változtatni. Minden billentyű többfunkciós, azaz a szükséges információk megfelelően más és más célra voltak alkalmasak.

– Ezeken a képernyőkön láthatóak a repüléshez szükséges összes információk – mondta Elliott. – Navigáció, rádiók, hajtóművek, repülési módozatok, robotpilóta, fegyverzet. Mindegyik választható, csak a középső műszerfalán lévő billentyűzet megfelelő gombját kell megnyomni. – A pilótafülke két oldalán is egy-egy monitor állt, plusz egy kisebb a középén lévő napellenző alatt, két kisebb csak szöveges képernyő a középső műszerfalán, egy nagyobb szöveges monitor a napellenző fölött, a pilótafülke közepén. A középső monitort a hagyományos – ezúttal csak tartalék – műszerek fogták közre.

– Hetekbe telne, míg kiismerném magam ezeken a képernyőkön-jelentette ki Geffar.

– Pedig tényleg nem nehéz – bizonygatta Hardcastle. – Minden funkció ki van írva a képernyőre és bármelyiket egy pillanat alatt végig lehet lapozni. A másodpilóta – aki a Sea Lionnál a bal oldalon ül – választja ki a pilóta számára a funkciókat. A felső-középső monitor a navigációs és műhorizontot mutatja, és ezen jelennek meg a figyelmeztető jelzések is.

– A merevszárnyú gépek pilótáinak rendszerint nem okoz gondot a V-22 irányítási rendszere – vette át a szót Elliott. – Mivel maga mind a két típust vezette már, könnyen megbirkózik a feladattal – fordult Geffarhoz. – Ahogy bizonyára megfigyelte, a kormány szerkezetek a helikopteréhez hasonlatosak, viszont úgy működnek, mint a merevszárnyú gépeken. A középső kormányrúd emeli illetve süllyeszti az orrot, és ezzel lehet előidézni a különféle repülési módokat: a bedöntési, bőlintást satöbbi. A bal oldali karral szabályozza a turbinák erejét; ha előre nyomja növeli, ha hátrahúzza csökkenti.

– Ha helikopterként funkcionál, akkor az előrehaladás és a magasság szabályozása a két szárnyra szerelt hajtóművek állásszögének változtatásával történik, ezzel a kormányrúdra szerelt kapcsolóval. A számítógép megmondja, mi a legmegfelelőbb állás, és vész helyzetben automatikusan a legmegfelelőbb állásba fordítja a turbinákat, hogy megakadályozza a katasztrófát. Helikopter módban

a kormányrúd a rotort szabályozza, a magassági kormányzást szolgáló pedálok az oldalirányú mozgást szabályozzák, éppen úgy, mint a hagyományos helikoptereknél. Ami eleinte megzavarhatja a helikopterpilótákat, azaz, hogyha emelkedni akar, akkor előre kell nyomni a kormányt, nem pedig behúzni. De legtöbbjük hamarosan megszokja.

– A rendszer automatikusan állítja át ezeket az irányítószereket helikopter módról repülőgép módra, ez a sebességtől és a hajtóműállástól függ. Maga alig veszi majd észre a változást, az egész roppant természetesnek és logikusnak fog tűnni, majd meglátja.

Geffar keményen küzdött, hogy lépést tartson Elliott előadásának iramával.

Elliott most Geffarra vetett egy pillantást. – Roppant egyszerű, igaz? – Nem is tudta mennyire közel van ahhoz, hogy az asszony ökleinek erejével megismerkedjen.

Ennyi elég – jelentette ki Geffar. – Mostantól csak szemlélő leszek.

– Majd később nézelődik – mondta Hardcastle. – Most felemeli a gépet. Vita nincs. – Elliott eltűnt, hogy egy pillanattal később Hardcastle és Geffar között, a lebillenthető ülésen bukkanjon fel. McLanahan az orrban foglalta el a megfigyelőtűzér helyét, Hardcastle jelezte: készen állnak a felszállásra. – Hajtóművet beindítani – mondta. – Kézi indítás egy.

A hajtómű beindítása figyelemreméltóan csendes és egyszerű feladat volt. Hardcastle kiválasztotta a komputer menüjéből a megfelelő módot, a többi már a számítógép dolga volt. A hajtóművek hatalmasak voltak ugyan, viszont a szárny legkülsején helyezkedtek el, ezért az indítás moraja alig hallatszott be a pilótafülkébe. Elliott felkattintott két kapcsolót a feje feletti hajtóművezérlő műszerfalán, ettől életre keltek a rotorok és hamarosan pörögni kezdett a bal oldali rotor. Hardcastle megmutatta Geffarnak a hajtómű indítóját, és hamarosan a jobb oldali motor is munkába kezdett.

– Egy fontos földi ellenőrzésről nem feledkezhet meg – mondta Hardcastle az interfonba. – A két rotort egy turbina is hajthatja. – A bal oldali rotort leválasztotta a bal oldali hajtóműről, ellenőrizte,

megtörtént-e a jobb oldali hajtóművel való összekapcsolás. – Kapcsolási ellenőrzés megtörtént – jelentette. Hardcastle beállította a navigációs és kapcsolattartó rádiókat, majd a robotpilótába betáplálta az irányt és távolságot: a cél a délre lévő Florida Keys.

– Van valami konkrét elképzelésünk, hova megyünk? – érdeklődött Geffar.

– Türelem – intette Hardcastle. – Ez a maga gépe. Engedélyt kérek és maga pedig felszáll. – Megkérte és megkapta a felszállási engedélyt.

– Átvettem a gépet – jelentette Geffar és szorosan megfogta a kormányt. – Most mi a fenét csináljak?

– Itt a hajtóműszög, itt a felhajtóerő, itt van a térbeli mozgásukat ábrázoló ábra – mutatott Hardcastle a színes monitorra. – A felemelkedéshez szüksége lesz a felhajtóerőre, de ha már elérte a kellő magasságot, akkor álljon vízszintes irányra. Óvatosan, nem kell sok a kisbabának, hogy meginduljon.

Geffar óvatosan gázt adott. Szinte alig ért hozzájuk, de a Sea Lion már húsz lábra volt a talajtól. Kipróbálta az oldalkormány pedáljait és válaszképp a gép ügyesen billent jobbra-balra; hihetetlen menynyire mozgékony, gondolta Geffar, különösen ha figyelembe vesszük, mekkora tömege van. És a pilótafülkében csönd volt, szinte el sem tudta hinni, hogy már a levegőben jár.

– Sikerült – állapította meg Hardcastle. – Kicsit vigye magasabbra, aztán állítson a turbinákon. Az lesz az érzése, csöppet süllyed a gép, de a számítógép felerősíti a hajtóművet, és kompenzálja a süllyedést. Finoman. Nem lesz nehéz.

Geffar megérintette a hajtóműszög beállító kapcsolóját. A gép kilőtt, kicsit bólintott, néhány lábnyit süllyedt. Áhítattal figyelte, miképp gyorsul fel, mintha a Sea Lion olvasott volna a gondolataiban. A kifutópálya eltűnt. Keletre száguldottak, erdők és parti mocsarak felett.

– Remek – mondta Hardcastle. – Állítsa be a magasságot és a sebességet, aztán hagyjon mindent a számítógépre. Kicsit jobbra, szeretném, ha elkerülnénk az atomerőművet. – Geffar kicsit jobbra nyomta a kormányrudat, s a Sea Lion finoman jobbra dőlve elfordult a Turkey Point atomerőműtől.

– Oké, menjen háromezer láb magasságra – mondta Hardcastle. Csak néhány pillanat telt el és Geffar már szakértő módján billentette le a Sea Lion orrát, állított a sebességen és tartotta a magasságot. – Most a HSI-t kövesse, és elkezdhethük a bemutatót. – Geffar ellenőrizte a Horizontal Situation Indicatort, ez megmutatta a kívánt irányt. Kicsit balra billent, hogy az irányt jelző nyíl középre álljon. – Óriási. Most egy kis gyorsulást kérek. A teljesítményt állítsa nyolcvan százalékra, a turbinákat úgy állítsa, hogy legalább hat alfán maradjunk. Egy kis gázra lesz szükség, ha tartani akarja a magasságot. Óvatosan igazítson és készüljön fel, utána újra egyensúlyi helyzetbe kell hozni a gépet, mikor a szárnyak emelkedni kezdenek.

Geffar követte a nyugodt hangú utasításokat. Mikor a gép emelkedni kezdett, erősen meg kellett nyomnia a kormányt, hogy tartani tudja a magasságot. Aztán, ahogy a propellerek ismét függőlegesbe álltak rájött, hogy újra módosítania kell az ellenkező irányba, mert csak így kompenzálhatja az elvesztett sebességet.

– Remekül kezeli a gépet – nyugtatta Hardcastle. Így is gondolta.

– Az az érzésem, mintha egy csörgőkígyót kellene tartanom – válaszolta Geffar, aki még mindig félt hátranézni, és mereven csak a műszerfalat bámulta.

– Sokkal könnyebb, mintsem hinné. Egyensúlyban van? – Geffar bizonytalanul biccentett. – Engedje.

– Engedjem el a kormányt?

– Már nem helikopterben ül. Engedje el. – Geffar lassan leengedte a kezét és ámulva vette tudomásul, a repülő sziklaszilárdan tartja az irányt; csak egy leheletnyi magasságváltozás következett be.

Geffar odáig volt a csodálattól. Finoman megérintette a pedálokat, a kezét eltartotta a kormányrudtól.

Hardcastle ellenőrizte a navigációs műszereket, aztán heszólt a Miami légiforgalmi irányítóközpontba, hogy engedélyt kérjen a tenger feletti repülésre. – Álljon kétszáz csomóra – mondta, miután megkapta az engedélyt a berepülésre a légvédelmi azonosító zónába. Geffar szakértő kézzel növelte a sebességet, a propellereket szinte teljesen függőlegesbe állította.

– Szóval az a remek ötlete támadt, hogy fegyverekkel pakolja meg a Sea Liont – rádiózta Long a legénységi ülésről a gép hátuljából. Bocsássa meg az őszinteségemet uram, de szerintem nem jó gondolat.

– A fegyveres repülőgép része a terveinknek, de csak egyik része – válaszolta Hardcastle. – A legfontosabb feladatunk, hogy ellenőrizzük a felségvizeinkre és légterünkbe érkező járműveket.

– Ezt már most is megtesszük, admirális – jelezte Long. – Gondolom ismeri az eljárást. Minden beérkező járműnek legalább két nappal az érkezése előtt be kell mutatnia a menetlevelet, az utaslistát. A repülőgépeknek ki kell tölteniük az útvonalengedélyt minimum egy nappal az érkezés előtt. Beérkezéskor minden járművet átvizsgálunk a vámósok.

– Ennek az eljárásnak csak egyetlen hibája van – vetett ellen Hardcastle. – Sajnos lehetővé teszi, hogy a csempészszállítmányok bejussanak az Egyesült Államok területére. Gyakorlatilag szabad kezet kapnak, oda mennek ahova csak akarnak, és ott szabadulnak meg a szállítmányuktól ahol kedvük tartja.

– De mi lesz a szabályos áruszállítással, ha nem juthatnak be a kikötőkbe?

– De bejuthatnak. Miután átvizsgálták őket. A javaslatom szerint minden járműnek igazolnia, azonosítania kell magát még azelőtt, hogy amerikai területre lépne.

– Az előtt? Úgy értem, azelőtt akarja átvizsgálni a járműveket, hogy beérnének a kikötőkbe, vagy repülőterekre? Mint ahogy most a parti őrség teszi?

– Nem egészen úgy. – Hardcastle kimutatott az ablakon. Long előrehajolva követte szemével az irányt.

A messzi távolban hatalmas, tengeri olaj fűrótoronyra emlékeztető óriási gyémántalakzat tűnt fel a víz közepén. Mindegyik oldala megvolt vagy kétszáz méter hosszú. A fedélzet öt emelet magas, nyitott folyosókkal és üvegfalú helyiségekkel. A csúcsok keskenyek, hegyesek voltak. A platform oldalaihoz úszó dokkokat kapcsoltak, itt a parti őrség hajói horgonyoztak. A hatalmas lábak eltűntek a kristálytisza, kék vízben.

A hatalmas fedélzeten négy helikopter leszállóhely, liftek és javítóműhelyek voltak. Ez utóbbiak a fedélzet alatt. Rádióantennák, keresőradarok a fedélzet távolabbi végében. A felső fedélzet szélén daruk, liftek és futószalagok sorakoztak, ezek szinte az óceán hullámaiba értek.

Még mérföldekre voltak a kolosszustól, de még ebből a távolságból is hatalmas szigetre emlékeztetett.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Long.

– ”Hammerhead Egy” a neve – mondta Hardcastle. – A houstoni Rowan cég szállította. Partmenti olajfűrótorony, amit előretolt helyőrségként, katonai támaszpontként, rádióközpontként és helikopter le- és felszállópályaként használhatunk. A légielő rakétaindítónak akarta alkalmazni, mi csak egy lépéssel jártunk előttük.

– De honnan érkezett? – kérdezte Geffar. – Minden éjjel erre járörözünk, de még nem kaptam róla jelentést.

– Hónapokig Fort Lauderdale-ben dokkoltuk, amióta a múlt évben megkaptuk a légiektől. A Hammerhead hivatalosan regisztrált objektum – tegnap vontattuk ide és állítottuk össze. Mikor már a helyére került, órák alatt össze lehet állítani. A fedélzeten már munka közben is dolgozhat az egyéb szerelési munkákat végző személyzet. Vontatás közben is lehet le- és felszállást végrehajtani rajta.

Hardcastle a rádiók felé fordult. – Hammerhead Egy, Lion Egy-Egy öt mérföldre, közeledik.

– Lion Egy-Egy, itt Hammerhead Egy, vettem – válaszolta egy hang. – Radarkapcsolat rendben. Tisztán látjuk. Engedélyezem a leszállást, nyugati egyes pálya. Szél kettő-három-zéró a tízen, erősödik tizenötre, magasság kettő-kilenc-kilenc-zéró.

– Lion Egy-Egy vettem, értettem – válaszolta Hardcastle. – Leszállás előtt körözünk egy kicsit.

– Értettem. Vége.

Hardcastle Geffarhoz fordult: – Megkapta a leszállási engedélyt.

– Én? Azt akarja mondani, tegyem le ezt az izét? Hardcastle, már eddig is megszegttem a szabályzatot.

– Hardcastle vállat vont és keze elindult a kormány felé. – Ha fél kipróbálni...

Az asszony pontosan tudta mire megy ki a játék, de nem tudott ellenállni. – Mindegy – mondta gyorsan.

– Párszor repülje körbe a platót – tanácsolta Hardcastle. – Akkor jobban érzi a szelet és a léglökéseket. – Geffar egyetértően biccentett és lassú körözésbe kezdett; minden fordulatnál közelebb került a fedélzethez.

– Tudja – szólalt meg Hardcastle, mikor befejezték az első kört –, itt bármilyen nagyságú hajónak megfelelő dokkot is kialakíthatunk. Teljesen automatikus elektrooptikai, kémiai és manuális ellenőrzés alatt tarthatjuk a szállítmányokat.

A plató egyik sarkában felállított radarokra mutatott. – A Sea Lion, az elfogók és egyéb felderítő gépek segítségével több száz mérföldes körzetben ellenőrzésünk alatt tarthatjuk a vizet és a levegőt. Észlelhetjük a behatolókat, a nyomukba eredhetünk...

– És megsemmisítheti őket – tette hozzá Long.

Vagy megsemmisíthetjük – javított Hardcastle. – Valódi határvédelemről beszélünk. A kábítószercsempészek ellen az a legjobb hadviselés, ha lezárjuk illetve elzárjuk előlük az utakat...

És egy Sea Stingert küld beléjük? – kérdezte Long. – És mi van akkor, uram, ha egy nagyapa a két unokájával halászat? Darabokra szaggatja a rakétáival?

– Amennyiben az állítólagos nagyapa nem hajlandó megállni, vagy az őt követő gépek jelzéseire válaszolni, akkor a válaszom igen. Én azt akarom, a tervem valóban működjön, Long. Maga nem? Kemény idők, kemény megoldások. – Hardcastle visszafordult Geffar-hoz, aki egyre közelebb került a plató felszínéhez. – Nos, megszokta már?

– Hány tár húsz milliméteres golyóra van szüksége, hogy egy hajónyi kölköt a tenger fenekére küldjön, uram?

– Befejezni – szolt rá Geffar, bár a lelke mélyén sok mindenben egyetértett Longgal. Lelassította a Sea Liont, már csak néhány csomóval haladtak előre. Felállította a hajtóműveket, már függőlegesen álltak, készen a süllyedésre.

– Hé, ez a plató hirtelen összezsugorodott! – kiáltott fel Geffar. A fedélzeten az egyes helikopter-leszállópályához szaladt egy alak, magasra emelt két zászlót. Megkezdődött a leszállás. – Az az

érzésem, egy bélyegre kell letennem ezt a masinát – motyogta Geffar.

– Nyugi, eddig remekül csinált mindent – mondta Hardcastle. – Ne feledje, a kormány roppant érzékeny. A süllyedést tartsa másodpercenként öt alatt. Ha eléri az ötven láb magasságot, a számítógép egy láb per másodpercre módosítja. Az egyik szeme mindig a monitorokon legyen. Azok majd ellátják a megfelelő instrukciókkal. Csak lazán, nyugodtan.

Miközben Geffar a hatalmas plató szélét méregette, szokatlan jelzésű helikoptert vett észre a túloldalon. Egy UH-60 Black Hawk, haditengerészeti felirattal, de a helikopter alsó része sötétzöld, a felső része pedig fehér volt. Ahogy közeledett a leszállás pillanata, már a szavakat is kiolvashatta... United States of Ameri... Hardcastle, ez nem akármilyen helikopter!

– Harminc láb – kiáltott rá a férfi, előrenyúlt, benyomta a kapcsolót és ellenőrizte, hogy a „futómű kint, a helyén”-t jelző három zöld fény felgyulladt-e. – Oké, a futómű a helyén. Minden rendben.

– A fenébe, az a VH-60-as. Pont úgy nézett ki, mint a Marine Egy.

– Marine Kettő – válaszolta fapofával Hardcastle. – Elfelejtettem említeni, de ez az alelnök helikoptere. Tudniillik ő és a védelmi miniszter is a Hammerhead Egy fedélzetén tartózkodik.

– Mi? – A Sea Lion kicsit balra billent, mert Geffar Hardcastle-re bámult. – Pontosan húsz egész perce vezetem ezt a szerkentyűt, és most azt várja tőlem, hogy landoljak egy bélyegen, az alelnök árgus szemei előtt?

– Ügyeljen a süllyedésre – válaszolta Hardcastle. – Felejtse el Martindale alelnököt és koncentráljon a fedélzeten tartózkodókra. Tíz csomós szél jobbról, ügyeljen a sodrásra, de nehogy túlkompenzálja. Emelje egy kicsit az orrot... még egy kicsit... – Enyhe huppanással érték el a plató felszínét. A fedélzeten álló ember jelezte, hogy a futómű már a fedélzeten van, aztán az orrkerék is finoman leérkezett.

– Egyszerűen tökéletes – mondta Hardcastle, mikor a féktuskók a helyükre kerültek. – Fék, gázkarok üresbe! Nem akarjuk az alelnök kalapját a vízbe söpörni. – Geffar engedelmeskedett, Hardcastle

kikapcsolta az elektromos berendezéseket. – Üdv a Hammerhead fedélzetén, emberek. Nyithatják az ajtókat.

– Maga svindler – állapította meg Geffar, mikor levette a sisakját és Hardcastle szemébe nézett. A férfi egy pillanatig komolyan azt hitte, hogy az asszony tényleg neheztel, de aztán rájött, az arckifejezése megkönnyebbülést és valamiféle megelégedettséget sugároz, nem pedig haragot. – Ezt előre kitervelte. De miért? Engem akart zavarba hozni? Le akarta járatni a vámørséget? Ki akar rúgani? Mi a fene ez az egész?

– Nagyon jól tudja, egyikről sincs szó – mondta Hardcastle. – Ha bármi gondja lett volna a landolással, átveszem a gépet. De biztos voltam benne, erre nem kerül sor. Nem akartam semmi mást, csak azt, hogy maga irányítsa a Sea Liant, mert abban reménykedtem, csatlakozik hozzánk.

– Úgy érti, csatlakozzam a parti őrséghez és fegyveres helikopterekkel, meg billenőrotorosokkal szálljak fel egy olaj plató fedélzetéről?

– Ez nem parti őrség, a pokolba! Mostanáig erről beszéltem. Olyan egységet szeretnék létrehozni, amelyik független a vámosoktól és a partiaktól. Viszont a maga segítségére szükségem lenne.

– Nos, ehhez valamivel többet kellene tudnom...

Az elnökkel ellentétben aki már jól benne járt a hatvanas éveiben, az alelnök, Kevin Martindale ifjoncnak számított a maga negyvenhat évével. A valamikori kongresszusi képviselő buldogként viselkedett a Fehér Házban, és még a büfében és a ruhatárban is mindent megtett, hogy elnöke és a maga javaslatait elfogadtassa a kongresszussal. Martindale legnagyobb vállalkozása a kábítószer feletti ellenőrzés megszigorítására tett kísérlet volt. Nyíltan vállalta, ez ügyben a kemény vonalat képviseli és mindenre hajlandó, hogy az Államokban megoldódjék a drogkérdés.

Geffart tényleg meglepte, hogy negyven mérföldre a szárazföldtől, egy úszótorony fedélzetén találkozzon vele. De abban nem talált semmi különösét, hogy az alelnök is részese Hardcastle tervének.

– Geffar pilóta, egyike a legkiválóbbaknak – mutatta be az alelnök mellett álló. Geffar döbbenetesen konstataálta, nem más mint Joseph Crandall, az Egyesült Államok vámørségének főparancsnoka áll vele

szemben. – Az ország első számú kábítószerellenes csoportjának vezetője, immár két éve.

– És lövészbajnok – tette hozzá az alelnök. – Ismerem Geffar kisasszony múltját. Maga szállt le, igaz? Ez volt az első alkalom, hogy ezen a gépen repült?

– Így igaz, uram. Ennyire nyilvánvaló volt?

– Nem. Viszont Hardcastle-re jellemző húzás. Ismerem a vén tengeri medvét. – Azzal az admirálishoz fordult és melegen üdvözölte.

– Mély benyomást gyakorolt rám a belépője, és Geffar halálpontosan a vonalra tette a gépet.

– Igen, itt azt hiszem ő a legjobb pilóta, uram. – Kezet ráztak. Hardcastle üdvözölte Crandall főparancsnokot, Thomas Preston védelmi minisztert, Cronin admirálist és a közlekedési minisztert, Edward Coultrane-t. – Szeretném bemutatni Curtis Longot, Geffar kisasszony beosztottját, és Brad Elliott tábormokot, valamint Patrick McLanahan őrnagyot.

– Brad Elliott? – mondta az alelnök, mikor kezet rázott a tábormokkal. Geffar elképedt. Az alelnök tényleg le volt nyugózva, tisztelettel szorongatta a felé nyújtott kezet. Ki lehet ez az ember?

– Örülök, hogy találkoztunk. Az elnök szívélyes üdvözlését küldi. – Aztán McLanahanhoz lépett. Úgy rázott vele kezet, hogy a napnál is világosabb volt, az őrnagy is valami különleges megbecsülésnek örvend. – Őrnagy, szeretném részvételemet kifejezni barátja, Luger hadnagy halála miatt. Később majd beszélgethetünk a... fantasztikus repülésükről. Szeretnék minél többet megtudni.

– Köszönöm, uram – válaszolta McLanahan.

Hardcastle, Geffar és Long kérdően tekintettek a légierő tisztjére, de nem kaptak magyarázatot. Kik ezek? Mit csinálhatott Elliott és McLanahan?

– Végül az alelnök Elliotthoz fordult. – Tehát tábormok, maga a felelős a platón található játékszerekért, no meg ezért a csodaszép masináért.

– Azért vagyok itt, hogy Hardcastle admirális agyszüleményeit a papírról a valóságba ültessem át – válaszolta Elliott. – De bevallom, a Sea Lion tényleg a büszkeségem, a szívem csücske.

– Akkor ismertessen meg vele – kérte az alelnök.

– Boldogan, uram.

Hardcastle elnézést kért és a lift felé indult. Az alsó fedélzetre igyekezett, Geffar és Cronin követték. A lejárathoz Mike Becker várta őket.

– Láttá, amit én láttam? – kérdezte Long. – Azt a mindent, azt hittem az alelnök megcsókolja ennek az McLanahanak a gyűrűjét. Mi a nyavalyát csinálhatott? Megmentette a világot, vagy mi?

Hardcastle Croninra nézett, aki kifejezéstelen arccal hallgatott. Ő tudja, mit tett Elliott és McLanahan, állapította meg Hardcastle. De nem fog beszélni, itt legalábbis nem. Az arckifejezéséből ítélve azonban valami félelmetes dolog történhetett.

Az Old Dog Zéró One útja természetesen még mindig szigorúan titkos küldetésnek számított, így hát természetesen Elliott és McLanahan szerepe is homályba burkolózott.

Hardcastle Beckerhez fordult. – Hogy állnak a dolgok, Mike?

– Amennyire én látom, mindenkit magával ragadott a dolog. A plató jobb állapotban van, mint reméltük, még arra is volt idő, hogy átfessük és alaposan lesikáljuk a helikopter érkezése előtt.

– Mehetünk az eligazításra?

– Igen, uram.

– Engem is lenyűgöz amit itt tapasztalok, Ian – jelentette ki Cronin és a homlokáról letörölte a kövér izzadságcseppeket. A légkondicionáló még csak most kezdte el áldásos tevékenységét. – De Preston, Coultrane és Crandall kemény dió lesznek, nem olyan nyitottak, mint az alelnök. Ők csak azt látják, hogy a hatáskörük csökken, nem beszélve a költségvetési keret csökkenéséről. A pénz, a felelősség, szóval minden a maga forrófejű, csúcstechnológiájú tervéé lesz.

A plató harmadik emeletén voltak, ötven lábbal az enyhén ringató hullámok felett. Körülbelül fél mérföldre a parti őrőség két őrhajója keringett a plató körül; az volt a feladatuk, tartsák távol az esetleges kíváncsiskodókat. Időről időre felbukkant a parti őrőség Dolphin helikoptere, és biztonsági köröket rótt a plató felett.

A szobát radarirányító-központtá alakították. A helyiség közepén két radarműszerfalat állítottak fel, három színes képernyővel. Ezeknek a „parancsnoka” McLanahan őrnagy volt.

Hardcastle belekezdett az ismertetésbe.

– Üdvözlöm önöket a Hammerhead Egy fedélzetén alelnök úr, a kormány tagjai, hölgyeim és uraim. Javaslatunk lényege az lenne, hogy ezeket az átalakított platókat széles körű, nagy hatótávolságú határvédelmi egységként alkalmazzuk. Kérem jegyezzék meg, nem pusztán kábítószer elleni védelemről lenne szó. Ahogy én látom, a sikeres kábítószerellenes akciók kulcsa nem egyszerűen az ellenőrzés és az esetleges letartóztatások; sokkal agresszívebb, elsöprőbb lépésekre, katonai jellegű szervezetre lenne szükség és arra, hogy biztosítsuk az amerikai határokat a magukat nem azonosító légi és vízi járművek ellen.

Hardcastle megnyomta a távirányító egyik gombját és a bal oldali képernyő kivilágosodott. Az Egyesült Államok délkeleti része, Dél-Karolinától Floridán át Texasig tűnt fel az elektronika rajzolta térképen.

– Miért van szükség katonai taktikára? Azért, mert az Államokat övező légtérről és vizekről van szó, és a távoli határvidékek ellenőrzése mindig is katonai feladat volt. Ha csak a parttól a tizenkét mérföldes határig vesszük számításba a felügyelendő területet, már akkor harminchatezer négyzetmérföld óceánt kell megfigyelés alatt tartani, csak a délkeleti határrészen. Harminchatezer négyzetmérföld; ez körülbelül azonos Svájc területével. Jelenleg megközelítően száz vízi, és nyolcvan légi járművünk van. Ezek együttesen adják a parti őrség és a vámőrség arzenálját. Ha a légteret is beleszámítjuk, akkor az ellenőrizendő terület százezer köbmérföld!

Kivilágosodott a középső képernyő, ami a parti őrség és a vámőrség repülőinek és hajóinak helyzetét mutatta. – A parti őrség és a vámőrség egyformán tartják ellenőrzésük alatt ezt a hatalmas területet, e két szervezet járőrözik a csempészek által leggyakrabban használt útvonalakon a levegőben és a vízen. Annak ellenére azonban, hogy megtalálhatjuk és nyomon követhetjük a magukat nem azonosító járműveket, arra semmi lehetőség nincs, hogy valamennyit valóban az ellenőrzésünk alá is vonjuk. Tízszer ennyi

repülőre és hajóra lenne ehhez szükség. A költség óriási, tízmilliárdos nagyságrendben kéne gondolkodnunk.

Hardcastle most a jobb oldali képernyőhöz lépett. – Van azonban egy más módja is a területvédelemnek. Mégpedig az, ha megváltoztatjuk a szabályokat. Azaz, már előre szabályozottan engedjük be a járműveket.

– Beszéljünk elsőnek a hajókról. – Hatalmas, pókhálószerű vonalakkal tarkítva villant fel az óceán térképe. A vonalak Miami, Fort Lauderdale, Tampa és Charleston köré sűrűsödtek. – Az Államokba tartó hajók rendszerint ezeken a szokásos, bejáratott útvonalakon közelítik meg a kikötőinket, azonban senki nem követeli meg tőlük, hogy kötelezően ezeken az útvonalakon közlekedjenek. Szabadon úszkálhatnak az amerikai parti vizeken. Esetleg megállítja őket a parti őrség, vagy a fedélzetükre mennek a vámosok, de ez ritkán fordul elő, ehhez nincs elegendő hajónk. Ha valaki nem a szokásos útvonalon hajózik, távol jár a kikötőktől, akkor gyakorlatilag szabadon garázdálkodhat annak ellenére, hogy igen gyakran észleljük őket, de tettekre nincs lehetőségünk.

– Nos, most nézzük a légi forgalmat. – A számítógép rajzolta térkép megváltozott; a terület sokszorosára növekedett. – Itt a légvédelmi azonosító zóna, az ADIZ látható. Mielőtt egy repülő belép az Államok légterébe, ebben a zónában kell kapcsolatba lépnie a légiforgalmi irányítókkal. A repülőgépek alig ötven százaléka tesz eleget ennek a követelménynek. Tudják ugyanis, hogy vajmi keveset tudunk tenni ellenük. Pontosan egy a húszhoz az esélyünk, hogy elkapjuk őket. A katonai légvédelem természetesen azonnal észleli a behatolókat, de mivel azok polgári gépek, akkor sem tesznek semmit ha tudván tudják, hogy csempészekről van szó. Senki nem akarja, hogy katonai repülők lövöldözni kezdjenek. Nyilvánvaló, a hadsereg nem üldözhet civileket, még akkor sem, ha azok bűnözők.

– A vámőrség remek hírszerzése és eredményei ellenére sem képes arra, hogy minden egyes nem azonosított repülő nyomába eredjen – folytatta Hardcastle. – A légvédelemhez hasonlóan, csak bizonyos kötelezettségeknek tudnak eleget tenni: tehát csak nagy gépeket üldöznek, nyilvánvalóan csempészgyanús járatokat...

Geffar közbeszólt: – Ha száz gépünk lenne, akkor is ezt tennénk a szabályzat értelmében. Nem lehet polgári gépeket, vagy hajókat arra utasítani...

– De lehet – mondta Hardcastle. A középső képernyőre mutatott, ami az Államok körüli felségvizeket narancssárgával jelezte, majd a jobb oldalra, ahol az ADIZ övezet jelent meg narancssárga színben. Megnyomott egy gombot, és tíz fehér vonal kúszott végig a narancsszínű mezőn a fontosabb kikötők irányába. A középső képernyő váltott, most Florida déli csücske volt látható, a képernyő közepén egy pont villogott. A fehér vonal, ami eredetileg a Mexikói-öböltől Miamiig tartott, most egy keskeny folyosónak látszott, a villogó pont pedig a felségvizek határán ugrált.

– Nos, a következőképpen tervezzük: a narancssárgával jelzett terület kettőtől a tizenkettő mérföldig lesz a hajók és repülők azonosítási zónája. Erre a területre belépni, vagy rajta áthaladni csakis az azonosítás után, engedéllyel lehetséges. Felderítő rendszerünk minden három négyzetméternél nagyobb testet felismer és pontosan meghatároz. Már bemutattuk, a partjainktól kétszáz mérföldre is nyomon követünk bármilyen járművet.

– Tehát ily módon az ellenőrzési területen minden járművet nyomon követünk. A számítógépek a radarrendszereinkkel együtt egyidejűleg több száz járművet figyelnek meg. Bárki, aki az ellenőrzési területen belül van, megjelenik a képernyőkön.

– De – vágott közbe Crandall, a vámórség főparancsnoka – attól, hogy megfigyeljük ezeket a járműveket, még nyugodtan lehetnek csempészek és akadálytalanul tevékenykedhetnek. Miben más ez a rendszer, mint az eddigi volt?

Hardcastle a villogó pontra mutatott. – Ez a pont a mi helyünket jelöli; ez a Hammerhead Egy, negyvenöt mérföldre Homesteadtől. Ha a rendszer már működik, akkor minden hajónak meg kell állnia egy a mienkhez hasonló platónál, itt történik a regisztrálás, az iratok ellenőrzése, a szállítmány átvizsgálása és csak ezek után folytathatja az útját.

– Azt akarja mondani – kezdte Crandall –, ezeket a platókat a parttól távolabb, mintegy határállomásként használnánk?

– Pontosan. A Hammerhead Egy több nagy hajót képes ellátni itt helyben, s még többet néhány száz méteres távolságban. A beérkező hajónak meg kell állnia, átvizsgálják az iratait, alá kell magát vetnie a vámvizsgálatnak; valóban, határátkelőhelyként funkcionálnánk. Mi döntenénk el, megelégszünk-e csupán a papírok ellenőrzésével, vagy alaposabb ellenőrzést tartunk szükségesnek, esetleg átfésüljük az egész hajót és a legénységet is leszállítjuk. Az ellenőrzés után a hajó csakis ezen a kijelölt folyosón haladhat, kivéve ha a mi külön engedélyünkkel tér le róla.

– Az az érzésem, komoly forgalmi dugókkal kell számolnia – jegyezte meg Crandall.

– A forgalom növekedésével arányosan újabb platókat, és még több embert állíthatunk be.

– És mi történik a narancssárga zónában lévő hajókkal? – kérdezte a közlekedési miniszter.

– Megszegik az amerikai törvényeket.

– Ami visszavezet bennünket az eredeti kérdéshez, tudniillik, hogyan csípi el ezeket a fickókat? Maga is mondta, nem az észleléssel van a baj, hanem az elfogással. Erre mi a javaslata?

– Első lépésben el kell különíteni a célt. Sokkal könnyebb az elfogás, ha egyedül van a tiltott területen. Helikoptereket vagy a Sea Lionhoz hasonló gépeket alkalmazhatnánk, akár a partról, akár a platóról. Ezenkívül azt is javasoljuk, hogy...

Újabb gombot nyomott meg a távirányítón és a három képernyő közül kettő azonnal váltott: két különböző kép jelent meg: az egyik az égről, a másik az alatta elterülő kristálykék vízről. A felvételeket készítő repülő különböző magasságból filmezett, hol szinte a víz felszínén, hol egészen magasan.

– A felvételeket két távirányított repülőgép készítette. A gépeket pontosan innen, ezekről a műszerfalakról irányítottuk. Ez azt jelenti, ha a radar befogta a járművet, akkor innen távirányított repülőt tudunk a nyomába küldeni.

Hardcastle az óriási képernyők előtti konzolhoz lépett. – A régebbi típusú távirányított repülőgépek irányítóközpontjai hasonlatosak voltak egy pilótafülkéhez, azaz igazából pilótának

kellett lennie az irányítónak. Nos, ma már másképp működünk: megjelöljük a célt, és a számítógép vezeti a repülőt.

Hardcastle most egy V-22 billenőrotoros makettjét mutatta fel.

– Ez a Sky Lion modellje, ez az a távirányított gép, amit használunk – mondta Hardcastle. – A valódi tíz méter hosszú, a kiterjesztett szárnyak fesztávolsága hét méter, kétszáz lóerős motorokkal működik. Maximális sebessége kétszáz csomó, minimális sebessége nulla csomó és körülbelül hat órát képes a levegőben tölteni. Bárhonnan indítható, szárazföldről, hajóról, úszó platóról, és mindössze egy garázsnyi hely elegendő a tárolásához. Mindegyik gép fejlett műszerekkel rendelkezik, egy kis radar segíti az elfogást, kis fényben is működő és infravörös keresőkamerák segítik az azonosítást. Különböző hasznos terhet... – elhallgatott, az alelnök arcát figyelte, aztán a többiekre nézett –, ...például fegyvereket szállíthat.

Ez erős volt. A vámórség főparancsnoka azonnal reagált. – Fegyverhordozó robotrepülő-flottával akar röpködni itt, ahol ekkora a légi forgalom?

Martindale felemelte a kezét: – Hadd fejezze be, főparancsnok. Folytassa admirális.

Hardcastle mély levegőt vett. Ezt megúsza. – Többfajta hasznos terhet rakhatunk a Sky Lion robotgépekre. Normális körülmények között csak érzékelő berendezéseket hordozna. Ami a Sea Liont illeti, mindenképpen fedélzeti fegyverekkel szereljük fel és egyetlen hajót vagy repülőgépet sem engedünk be a zónába. Ha kell, erőszakkal tartjuk őket távol.

Hardcastle intett a konzolokkal foglalkozó munkatársának, aki erre újabb ábrákat készített elő. – A Sky Lion robotgép ebben a pillanatban egy a parti őrséghez tartozó hajót figyel meg... itt – mutatott hosszú pálcájával egy pontra Hardcastle. – Ez a parti őrség gyorsnaszádja, iránya Florida déli része.

A bal képernyőhöz lépett, amin a Karib-tenger tiszta kékjét láthatták. – Itt, a bal oldalon láthatják a Sky Liont madártávlatból. – Hardcastle intésére McLanahan megnyomott egy gombot, aztán megfordult, és Martindale-ra nézett.

– Ahogy az admirális úr is jelezte – kezdte McLanahan –, a robotgépeket számítógép vezérli. Épp most adtam utasítást a számítógépnek, hogy a Sky Lion figyelje a hajót.

A képernyőn látható robotgép éles fordulatot hajtott végre, süllyedni kezdett, már alig valamicske választotta el a tiszta kék tenger felszínétől. – Tíz mérföld – jelentette Hardcastle. – A gép a központi keresőradar jeleit használja fel arra, hogy saját kameráját a célpontra állítsa. Bármelyik pillanatban rátalálhat.

Hirtelen a képernyőn fekete, zavaros, hullámzó, fehér villanásokkal tarkított kép jelent meg. – Infravörös keresőre kapcsoltam, hogy a gép a hűvös vízen megtalálja a melegebb hajótestet. Minél vörösebb lesz; a kép, annál forróbb tárgyat észlel a kamera... már itt is van. – A kép közepén élénkörös pont jelent meg, élesen kivált a halványpirosként ábrázolt tengerből. A gép megtalálta a céltárgyat. – A robotgép körülbelül óránkénti kétszáz mérföldes sebességgel süllyed. Minél közelebb kerül, annál jobban lassít. – Az infravörös pont egyre nagyobb lett. McLanahan időnként átkapcsolt normál videóállásra, aztán megint vissza az infravörösre, míg a hajót tisztán nem lehetett látni.

– Most körülbelül fél mérföldre van – mondta, és a képernyőre mutatott. – Sebessége harminc csomó, csak egy billenő-rotoros gép képes ilyen gyorsan kétszáz csomóról lecsökkenteni a sebességét. Ahogy közeledik, egyre többet fognak látni a hajóból. Röviden: sikerült azonosítani és befogni a csempészhajót.

– Természetesen az amerikai felségvizeken járó csempészhajók elfogása csak része annak a tervünknek, hogy ezen a területen elzárjuk előlük a közlekedést – jelentette ki Hardcastle, mikor McLanahan leült. – Azzal, hogy Floridánál megállítjuk őket csak annyit érünk el, hogy a drogszállítást lelassítjuk, mintegy tíz-tizenöt százalékkal csökkentjük és bár az ebből adódó áremelkedés talán segít a fogyasztás csökkentésében, ennyivel nem elégedhetünk meg. Ez komolyabb, hosszú távú programot igényel. De azért ne feledjük, amit nem lehet megvenni, azt elszívni sem lehet. A vámórség és a parti őrség minden erőfeszítése ellenére még mindig több kábítószer jut be az országba a légi utakon, mint bármilyen más útvonalon. A légi szállítás gyors, a csempészek tovább ellenőrzésük alatt tarthatják

az árut és viszonylag nagyobb sikerrel dolgozhatnak, mint a szárazföldön vagy a tengeren. Amennyiben a légi csempészésnek útját tudnánk állni, harminc-negyven százalékkal csökkenne az Államokba bejutó kábítószer mennyisége. Ez valóban jelentős mennyiség lenne.

Hardcastle ismét a képernyőre mutatott, amelyik most vékony, fehér vonalakat mutatott. – Tervünk szerint a tengeri folyosókhoz hasonló légi folyosókat alakítunk ki. A beérkező repülőgépeknek csak ezeken az útvonalakon szabad közlekedniük, szigorúan meghatározott magasságban. A folyosók mentén radarok figyelnek minden egyes járatot és biztosítják, hogy a gépek ne térhessenek le a kijelölt útvonalról és magasságról. Bármilyen eltérés a szabályok megsértésének minősül és azonnal gyanússá teszi a gépet.

– Figyeljék meg, a folyosók távol esnek a csempészek által szívesen használt útvonalaktól, azaz Keystől és Evergladestől. Ezek lesznek szigorúan tiltott területek! Ide csak egészen különleges engedéllyel léphet be repülőgép.

Hardcastle a bal oldali, nagy képernyőre mutatott. Itt egy másik robotgép útját követhették figyelemmel. – A légi megfigyelés más követelményeket támaszt, ezért más típusú robotrepülőt használunk. – Újabb modellt emelt a magasba. – A neve Seagull, bár egyáltalán nem hasonlít a sirályra. Fogalmam sincs honnan kapta a nevét. Merev deltaszárnyú, az orr melletti kisebb szárnyak, a „kacsák” növelik manőverezési képességét, háromszáz lóerős, a hasznos teher közel háromszázötven kiló lehet. Maximális sebessége óránként négyszáz mérföld, a minimális sebesség nyolcvan mérföld, több mint tíz órát képes a magasban tölteni. A kiterjesztett szárnyak fesztávolsága negyven láb és húsz láb hosszú.

– És mi a helyzet a kis magángépekkel? – kérdezte Coultrane. – Nem hagyományos regisztrált gépek is repülnek a polgári légi forgalom folyosóin, gyakran a legrosszabb pilótákkal. Viszont nagy hajcihőt tudnak csapni.

– Miniszter úr, ez sem sokkal veszélyesebb, mintha egy polgári gép repül el egy nagyváros felett, vagy a zsúfolt folyosókon – érvelt Hardcastle.

Coultrane a fejét csóválta, egyáltalán nem győzték meg.

Hardcastle sietve folytatta. – Az utolsó, ám talán legsúlyosabb gondunk, mit tegyünk azokkal a gépekkel, amelyek a legvégső pillanatban térnek le a kijelölt útvonalról és nem ott landolnak, ahova az engedélyük szól. Ez a mi gyenge pontunk. A folyosókon folyamatosan figyelemmel kísérik a gépeket, és minden folyosó egy meghatározott leszállóhelyhez vezet: Miami nemzetközi repülőtér, Opa-Locka, Fort Lauderdale, vagy Tampa a szokásos repülőterek. Ha egy gép megkísérel elszökni, akkor újra a nyomába eredhetünk.

Hardcastle észrevette, McLanahan jelez. – Alelnök úr, egy különleges bemutatót készítettünk, hogy saját szemükkel is lássák, mire képes ez a repülőgép – jelentette be McLanahan. – Ebben a pillanatban épp egy csempésgép nyomában vagyunk, ami a Bahamákon keresztül akar bejutni az Államok területére. A Seagullt a körzetben tartjuk azóta, hogy először vettük észre a gyanús gépet. – A jobb oldali hatalmas képernyőre mutatott, ahol négy emelettel a fejük felett a Sea Lion éppen a levegőbe emelkedett.

– A parancsnok Brad Elliott – vette át a szót Hardcastle. – A Sea Lion most üldözésre indul. Normális körülmények között a fedélzetén általában két tűzér tartózkodik. – A Sea Lion ebben a pillanatban zúgott el a Hammerhead Egy hatalmas ablakai előtt. A rotorok a helikopter emelőállásból repülőgép állásba fordultak, s egyre nőtt a gép sebessége.

A középső képernyőn a központi radarkép felnagyított mása látszott. – McLanahan őrnagy most kiválasztja a célt, és a robotgép rááll, megfigyel, nyomon követ és azonosít. – A robotgéptől kapott kép most hirtelen irányt változtatott, élesen jobbra billent és iszonyatos sebességgel süllyedni kezdett, ahogy a gép a kijelölt cél után száguldott.

– A robotrepülő fedélzeti radarja tizenegy mérföldön megtalálta a célt – magyarázta Hardcastle. – Kétszáznegyven csomós sebességfőlénye van, azaz alig három perc alatt megteszi a célíg tartó távolságot.

Másodpercekkel később, a Seagull kamerája képén megjelent a célgép: egy ikerhajtóműves repülő. A gép fokozatosan növekedve betöltötte a képernyőt.

– Három mérföld – jelentette Hardcastle. – A kamera segítségével megállapítható, hogy egy Beech Baronnal van dolgunk, úgy nyolc-kilencéves lehet. A radarinfó alapján a robotgép addig közelít, míg meg nem állapítja a gép azonosítószámát.

Pillanatokkal később a robotrepülő jobbra húzott; a távmérő szerint csak száz lábnyira volt a céltől. – A robotrepülő most kötelékben repül a célgéppel – magyarázta Hardcastle. – Még a legvadabb manővereket is képes követni és egyfolytában tartja a százlábnyi távolságot.

A kép lassan változott, ahogy McLanahan végigpásztázta a keresett gép törzsét, és a képernyőt apró, fekete betűk és számok töltötték be.

– Most olvashatják az azonosítószámokat – mondta McLanahan. N-számú, ami azt jelenti, amerikai felségjelű gépről van szó. A kis számok illegálisak, eredetileg tizenkét inch nagyságúaknak kellene lenniük. Figyeljék a nyolcast és a nullát. Az azonosítószámot megváltoztatták: a nyolcas eredetileg hármas volt, a nulla pedig C.

– Gyakori trükk – vette át a szót Hardcastle –, ezzel akarják megzavarni a mieinket. Ha ellenőrizzük az azonosítószámokat, ez a gép patyolattisztán kerül ki. Ha még alaposabban utánajárunk és kiderül, hogy hamisak a számok, az embereink általában megelégszenek avval, ha a számítógép azt jelzi, az adott azonosítószámmal rendelkező géppel nincs semmi gond, nem körözik, nincs a gyanúsítottak listáján.

A számok helyébe most maga a gép került; lassan a teljes bal oldalát látni lehetett. – A robotgép most balról jobbra körbeprepül a célt. Figyeljék meg, ehhez kicsit eltávolodott. Ez azért történik, mert nem a saját fedélzeti radarját használja, hanem tőlünk kapja az Utasításokat.

A robotrepülő már a gép előtt járt, a kamerája a pilótafülkét mutatta. Egy pillanatra még a pilóta arcát is lehetett látni: baseball sapkában volt, napszemüveget viselt, orra alatt sűrű bajusz. Ahogy a kamera benézett az ablakon, az alelnök meghökkenve felkiáltott: – De hisz tele van kábítószerral!

Valóban, a fülkében marihuánabálák tornyosultak.

– Nem nagy ügy – mondta szárazon Hardcastle. – Csak négy-öt száz kilót szállít, utcai értékesítést számítva negyedmillió dollárt. Ez ma valószínűleg a második útja. Ha háromszor fordul, félmillió dollár profithoz jutnak még akkor is, ha az utolsó fordulónál Everglades-ben szétmegy a gép.

A gép hirtelen eltűnt a színről.

– Most mi történt? – kérdezte Martindale.

– Őrnagy? – fordult Hardcastle McLanahanhoz.

– A pasi bepánikolt és menekül – mondta McLanahan. – Azt hiszi, leléphet a robot elől.

A kép gyorsan változott, a radarkép felnagyított mása tűnt fel, ezen a robot és a célgép közötti távolságot lehetett megfigyelni. A Seagull meredeken jobbra fordult és újra a célgép farkánál repült. Aztán az ikerhajtóműves gépet mutatta a videó. Először jobbra, majd balra fordult; a csempész ki akarta játszani a robotrepülőt. Aztán feltűnt a tenger, szinte belerohant a képbe amikor a pilóta alacsonyra ereszkedett, keresve a menekülés lehetőségét.

– Megkíséreltünk rádiókapcsolatot létrehozni a gyanúsítottal – mondta Hardcastle. McLanahanra nézett, de az megrázta a fejét. – Sikertelenül. A Sea Lion hamarosan bekapcsolódik az elfogásba.

– És mi van akkor, ha a maga célgépe egy szívrohammal küszködő civil kezében van, aki nem képes válaszolni? – kérdezte Coultrane. – Netán robotpilótára kapcsolt, hogy mentse az életét?

A közlekedési miniszter jogi csűrése-csavarása valószínűleg arról szólt, hogy nem akarja elveszíteni a hatalmát az „ő” légtere felett, s nem annyira az ártatlan emberéletek féltése hozza ki belőle emberbaráti érzéseit – vélte magában Hardcastle, de lenyelte mondandóját. A kérdésre rezzenéstelen arccal válaszolt. – Nincs útvonalterve, nincs belépési engedélye, nem jelentkezett a vámosoknál sem. A meghatározott légi folyosóról letért, különlegesen alacsonyan repül. Nem egészen így viselkednek az ártatlan, jogtisztelő polgárok, akiknek nincs vaj a fülük mögött. Ha képes volt arra, hogy bekapcsolja a robotpilótát, akkor arra is képes lett volna, hogy rádión segítséget kérjen, hiszen csak a 7700-at kell benyomni a készüléken.

A hatalmas monitoron újabb kép jelent meg. A Seagull robotrepülő fél mérfölddel a célgép mögé húzódott. Most a V-22 rotorjait lehetett látni, amik negyvenöt fokos szögben forogtak; ebben a pozícióban a Sea Lion maximális manőverezési képessége és sebessége egyszerre érvényesülhetett.

– A parttól való távolság nyolc mérföld-jelentette McLanahan.

Ezen a ponton még van választási lehetőségünk. Követhetjük a gyanúsítottat, megfigyelhetjük valóban ledobja-e terhét, és elfoghatjuk a szárazföldön, vagy a levegőben. A Sky Lion vagy a Sea Lion megfigyeli, hol dobta ki az árut, megjegyzi és odairányítja a járőröket; az embereink megkísérelhetik a letartóztatást, vagy akár a levegőből foghatják el a csempészeket. De ez roppant kockázatos eljárás. A Sea Lion lebegés közben nagyon sebezhető, remek célpont a földi tüzéségnek, különösen ha nehézfegyverekkel támadnak rá. Ennél jobb megoldás, ha elijesztjük a ledobás helyéhez igyekező hajókat, illetve megtámadjuk azt, amelyik fel akarná szedni az árut. – Hardcastle hallotta, közönsége kényelmetlenül fészkelődik.

– Ha a csempész landolni próbálna, a Sea Lion fegyveres legénységét bevethetjük, és megkísérelhetjük a letartóztatást. Hogy csak Mahogany Hammock példájára utaljak, enyhén szólva veszélyes küldetésnek tesszük ki őket. Semmi okunk sincs, hogy ezt a csempészt közelebb engedjük a partjainkhoz. Már eddig is megszegte a törvényt: engedély vagy előzetes bejelentkezés nélkül repül a légterünkben. Nem azonosította magát és mindent megtesz, hogy eltűnjön a szemünk elől. Természetesen utána küldhetnénk egy elfogó vadászgépet, hogy próbáljon rádiókapcsolatot teremteni vele. De nem szívesen küldeném a Sea Liant, ugye tudják, mi történt a parti őrség Falconjával, mikor túl közel került a gyanúsítottához.

Hardcastle a képernyőt kezelő tiszthez fordult és intett.

– Ez a mi válaszunk.

A Sea Lion lassan süllyedni kezdett, majdnem a gyanúsított magasságára állt be, aztán gyorsan kitért balra. A hirtelen irányváltoztatással egyidőben fehér fény robbant elő a jobb oldali pilonból, majd valami fekete vált re róla és az ikerhajtóműves gépnek tartott. A fénycsík mintha tétovázott volna, füstös-tüzes csóvája szabálytalan spirált írt le, de végül megtalálta a kiszemelt célpontot.

A gép jobb oldali hajtóműve felrobbant; narancsvörös lángcsóva és olajos fekete füst ömlött szét a levegőben. A repülő jobbra billent, majdnem teljes száznolcvan fokos fordulatot írt le, aztán belezuhant a zöldekéek óceánba. A szárny és a törzs darabjai visszaverődtek a sziklakemény vízfelületről, a propeller magasba ívelt; aztán mindent elnyeltek a habok.

Az alelnök majd kiesett a székéből. – Hardcastle! Mit csinált! Mit csinált!

Hardcastle nagyot nyelt. Kiszámított kockázatra játszott. Megérte...? – Uram, ez csak demonstráció volt – lépett a középső képernyőhöz. A kép kitisztult. Öt cirkáló vette körbe a becsapódás helyét. – Bemutató...

– Bemutató?! Nem igazi csempész?

– Egy korábban lefoglalt csempészgép, amit robotrepülővé alakítottunk át. Az egyik kutterről irányítottuk. A becsapódás körüli öt-mérföldes körzetet kiürítettük...

– Uram, a bemutatóra én adtam engedélyt – mondta Cronin tengernagy. – Minden felelősség az enyém.

– Rendben, tengernagy – sóhajtotta Martindale. – És mi lenne az értelme? Alapos indoklást kérnék.

– A lehorgonyzott platók, a légi és tengeri folyosók, a csúcstechnológiájú repülő, ezek mind nagyon fontosak uram, de önmagukban nem elegendők. Észlelhetjük a behatolót, követhetjük, tanúi lehetünk ahogy továbbadja az árut, de ezzel nem akadályozzuk meg semmiben és az ellen is tehetetlenek vagyunk, hogy megforduljon és simán megússza. Hacsak nem döntünk úgy, hogy erőszakkal akadályozzuk meg a csempészek be- és kilépését...

– A Sea Lion a Chain vagy Stinger rakétákkal légi és szárazföldi célpontra egyaránt képes lőni; ugyanakkor rendelkezik önvédelmi rendszerrel, elektronikus és infravörös zavarókkal, elhárítókkal. Amint említettem, a Sky Lion és Seagull robotrepülő szintén szállíthatnak fegyvereket, például két Sea Stinger rakétát.

– A programot fokozatosan kéne bevezetni – sietett folytatni Hardcastle. – Először bejelentենék a légtérrel és navigációval kapcsolatos megszigorításokat, ezt kilencven napos türelmi időszak követné... ez alatt az idő alatt felállíthatnánk a platókat, a legénység

pedig felszerelhetné a szükséges műszerekkel. Úgy tudom, hogy hat V-22 Sea Lion repülőgépet azonnal megkaphatunk, a repülőlegénység kiképzése a Bell-Boeing arlingtoni kiképzőbázisán megkezdődhet. Húsz Seagull és harminc Sky Lion robot hat hónapon belül a rendelkezésünkre állna. Ami a személyzetet illeti, van egy listám a minimális létszámról és megneveztem azokat, akik a parti őrségtől és a vámőrségtől átkerülhetnének az új szervezetbe...

– Új szervezet? – kérdezte a védelmi miniszter. – Hát nem egyesített műveletről van szó?

– Nem. Ezt a feladatot függetleníteni kell mind a két szervezettől. Az új szervezet nem a védelmi minisztérium fennhatósága alá tartozna – tette hozzá –, bár nem elképzelhetetlen, hogy a szövetségieknek is lenne vele dolguk, mint a háború idején volt a parti őrséggel. De ez a csoport polgári irányítás alá kerülne, ez lenne az új határvédelmi részleg, ami helyettesítené a mostani kábítószerezellenes csoportot.

– Javaslom, hogy több kábítószerezellel foglalkozó részleg, osztály és intézmény, mint például a parti őrségé, a vámőrségé... – Csak arra lennék kíváncsi, ki lenne ennek az új szervezetnek a parancsnoka, admirális? Esetleg éppen maga? – kérdezte az alelnök.

Hardcastle úgy döntött, nem válaszol. – Ha az előbb említett szervezetek az új részlegtől függetlenül dolgoznának, akkor minden bizonnyal sikertelen lenne az együttműködésre és az összevont akciókra tett kísérletünk.

Crandall Martindale-hez fordult. – Hardcastle admirális elferdíti a tényeket. Igenis rendszeres és koordinált együttműködés van a vámőrség és a parti őrség között. Ez az új részleg csak bonyolítaná a helyzetet...

– Ellent kell mondanom – szólalt meg Sandra Geffar. – Magam sem rajongok túlságosan a parti őrséggel való együttműködésért, de el kell ismerni, a két szervezet közötti kooperálás, hogy úgy mondjam kritikán aluli, az elmúlt években meg egyenesen a béka feneké alatt volt.

– Akkor tehát mi a véleménye az új tervezetről, Geffar kisasszony? – kérdezte az alelnök. – Maga már reggel megízlelhette Hardcastle tervét.

– Teljesen lenyűgözött – igyekezett, ne nézzen egyenesen Hardcastle-re. – A legtöbb következtetésével egyetértek. Sokszor láttam már, hogyan menekülnek el a csempészek, miután ledobták Evergladesben az árujukat. És olyankor tényleg azt szerettem volna, ha a farkukba ereszhetnék egy Stingert. Ugyanakkor a katonai jellegű beavatkozás félelemmel is eltölt.

– Mindannyian tisztában vagyunk a gondokkal – állapította meg Hardcastle. – A partközelségbe jutott kábítószer már aligha tudjuk megszerezni. A vámosok is évtizedek óta igyekeznek, de az országba bekerülő, az utcákon kapható drog mennyisége napról napra nő. És vajon azért, mert a vámórség nem jól végzi a dolgát? Szó sincs ilyesmiről. Az okot abban látom, hogy a jelenlegi rendszer nem képes megállítani az áradatot. Viszont hitem szerint az én rendszerem igenis képes lesz rá.

– A szárazföldre kerülő kábítószer már valóban polgári hatósági gond. De a hammerheadek platók nem tartoznak egyik városhoz sem. És eszem ágában sincs azt javasolni, hogy a városok utcáin katonai erővel állítsuk meg a kábítószer áradatot. Nekünk egy feladatunk van: a nem azonosított és nemkívánatos hajókat és repülőgépeket távol kell tartanunk Amerika légterétől és felszíveitől.

– Tehát milliárdokat költsünk repülőgép-helikopter keverékekre, robotrepülőgépekre, platókra és radarokra – szólalt meg Crandall. – A csempészek taktikát fognak változtatni. Konténereket, kamionokat használnak majd, a mexikói határon keresztül juttatják be az árujukat, vagy Európán, esetleg Kanadán át. A maga terve elavul, még mielőtt bevezethetné.

– Nincs igaza, uram. Láttuk már, a csempészek valóban próbálkoztak konténerekkel, szárazföldi útvonalakkal, de mindig visszatértek a levegőbe, vagy a tengerre. És miért? Mert ez a leggyorsabb, legbiztonságosabb és legkönnyebb módszer. Ha a szállítmányokat kamionokba teszik, akkor esetleg hetekre kikerül az áru a fennhatóságuk alól és ezzel nő a lebukás veszélye: egy informátor elszólhatja magát, a vámosok kiszúrják a drogot és ha ezt el akarják kerülni, akkor csak kis csomagokat juttathatnak be az országba. Ha Mexikón keresztül akarják bejuttatni az árut, akkor

majd szigorúbban ellenőrizzük a határt, gyorsabban lezárhatjuk ha éppen erre van szükség.

– A légi és tengeri csempészet, még ha békaugrásban a Bahamákon keresztül történik is, a leggyorsabb. A csempészek hatvan-hetven százaléka ezt a lehetőséget választja, és ezek többsége az Államok délkeleti részét használja útvonalául. Azaz évente húszmilliárd dollár értékű kábítószer jut be az országba csak Floridán keresztül. A többi útvonallal majd később foglalkozunk. A javaslatom lényege az lenne, hogy az illegális kábítószer legfontosabb útvonalát azonnal zárjuk le.

Miami belvárosa, tíz órával később

– Hardcastle kivénhedt csataló – közölte a vámórség főparancsnoka, Joseph Crandall Coultrane miniszterrel. – Mi is előállhatunk valakivel és valami jobbal. – Coultrane nem ellenkezett.

Martindale figyelt. Thomas Preston védelmi miniszter véleményét várta, a sajtóját megtartotta magának mindaddig, amíg a veterán, igen nagyrebecsült államférfiú, az elnök személyes jóbarátja elmondja, ami a szívének nyomja.

Preston nem katonai karrierre pályázott, egyébként kevés védelmi miniszternek volt ez a célja. Évekig a haditengerészetnél szolgált, ebből két évet összekötő tisztként, amikor a Fehér Házban a csendes-óceáni flotta parancsnokát képviselte, még a vietnami háború idején. És már akkoriban, még csak közepes rangú, ám nagyon megbecsült tisztként elkezdte kiépíteni a kapcsolatait; az akkori befektetés most, húsz év múltán is hozott még hasznot, pedig már régen levetette az egyenruhát. A kongresszusi csatákat a ruhatárakban, fehér asztal mellett vívta meg, és a mocsaras lövészárkokból visszatérő hadviseltekkel ellentétben ő minden bevetés után erősebb, bölcsebb és ádázabb lett.

– Hardcastle admirális javaslatát, amit Cronin tengernagy is támogat, kiemelkedőnek, átgondoltnak és előrettekintőnek tartom...

– És most következne a „de”? – érdeklődött Martindale.

– Nem szükségképpen. Javasolom, az ügyet vigyük az elnök elé. Amennyiben az elnök beleegyezik, fel kell készítenünk egy csatára a Kongresszussal. Talán alábecsültük a költségeket...

– Négy milliárd dollár – morogta Coultrane. – Ez egyenlő a parti őrség egész évi költségvetésével, és kétszerese a vámőrségének. Mindezt csak azért fizessük ki, hogy délkeleten kábítószer-ellenőrző csomópontokat alakítsunk ki?

Crandall is morgott. – Vigyük a V-22-eseket és a robotgépeket, én amúgy sem vagyok úgy oda értük. De ha a Black Hawkokra, vagy a Citationokra fáj a foga, hát abba nem egyezem bele.

Martindale ügyet sem vetett Crandallra. Prestont figyelte.

– Ki lenne a határvédelmi egység parancsnoka? – kérdezte Prestontól. – Samuel Massey? Elliott tábornok?

– Nem hinném, hogy Elliott elvállalja. – Csak ideiglenes megbízással dolgozik. Neki a légierő a mindene. – Egy pillanatra elgondolkodott. – Bizonyos szempontból ez eleve vesztes helyzet. – Felemelte Hardcastle súlyos aktáit. A V-22 Sea Lion színes rajzánál nyitotta ki, a pilonokon csillogtak a rakéták, az orr-részben elhelyezett infravörös kereső egy dühös darázs fullánkjárára emlékeztetett. – Bárki kapja is meg a kinevezést, minden felelősséget vállalnia kell, ugyanakkor minden bizalmat meg kell kapnia. Ingázni fog ön az elnök és a hammerheadek között.

Martindale bólintott. – Ebben az esetben először az operatív egységek, a hammerheadek főparancsnokának személyéről kell döntenünk. – Preston egyetértett. – Nos, ki legyen? Hardcastle?

– Barátok, igaz? – kérdezte Preston Martindale-től anélkül, hogy az alelnökre nézett volna.

– Igen, elég régóta ismerjük egymást – válaszolta óvatosan Martindale. – De ez nem befolyásolja a javaslatomat. Tudja, a kettőnek semmi köze egymáshoz.

Preston biccentett. – Természetesen.

Martindale Prestonra nézett. – Ősrégi történetről beszél, miniszter úr.

– A kongresszusnak jó emlékezőtehetsége van, alelnök úr, ha ez áll az érdekében.

Cronin admirális a Hyatt Brickell Plazában találkozott Hardcastle-lel, Geffarral, Longgal és Becker kapitánnyal. A szálloda félúton volt a szövetségi irodaház és a vámórség épülete között. Cronin mellett Elliott tábornok és McLanahan őrnagy álldogált.

– Az alelnök most fejezi be a vacsoráját – mondta Cronin. – Perceken belül a rendelkezésünkre áll.

Long Elliottot és McLanahanat bámulta. Végre McLanahan felé hajolt és halkán megkérdezte: – Kik maguk? Kémek? Szuperhősök?

McLanahan egy szót sem szólt.

– Az alelnök úgy beszélt magukkal, mintha a vízen járnának, vagy mi a csoda. Mit csinálnak, fiúk?

– Repültünk, repülünk. Légierő.

– És Hardcastle admirális tanácsadói vagyunk – tette hozzá Elliott. – Maradjunk ennyiben. – Long ennyiben maradt.

Hardcastle szivarra gyújtott. – Tehát, mi az esti program? – kérdezte Cronintól. – Jó hírek vagy rossz hírek?

– Fogalmam sincs róla. De annyit biztosan tudok, nem kerültek a süllyesztőbe.

Most Geffar szólalt meg. – Jól felrázta őket, de lehet, hogy visszafelé sült el a puska azzal a bemutatóval. Ha az ajtót akarta feltépni, az övékét nem könnyű megrendíteni.

– Valóban fel akartam rázni őket – ismerte el Hardcastle. – Tudniillik megrázó bajokkal küszködünk.

– Miért, maga szerint az a megoldás, ha rakétát küldünk a pasasok valagába? – ellenkezett Long. – Tizenkét éve repülök a vámosokkal. Tizenkét rohadt éve. Több mint hétezer órát töltöttem el kilenc különböző repülőn. Heti hét napot repülünk, és évente négyszáz bevetésen veszünk részt. Keményen melózzunk. Erre most az egész szarrá megy. Most már nem vagyunk elég jók. Tegnap még az első vonalban harcoltunk, most meg azzal akar bebetetni bennünket is, az alelnököt is, az az egyetlen megoldás, ha kinyírjuk a gyanúsítottakat.

– Jó érvelés, Long – mondta mögöttük egy hang. Martindale alelnök a kanapé mögött állt. – Csak folytassa. – Egy szárnysegéd magas támlájú bőrkarosszéket húzott az alelnökhöz, Martindale Geffar és Becker közé telepedett.

Nos, a kormány fele már elmondta a véleményét és kaptam néhány keresetlen szót a kongresszus tagjaitól is, akik persze nem tudják, miről beszélnek. Longnak sok mindenben igaza van. Meglehetősen jól működött, mikor a kábítószerrel a vámonság foglalkozott. Eredményesek voltak és nem lövöldözték halomra a csempészeket...

– Én nem azt javaslom, hogy széles körben irtsuk a polgári lakosságot – vágott vissza Hardcastle. – Azon dolgozom, hogy biztosítsuk a nemkívánatos behatolóktól az ország légi és vízi határait. A program legfontosabb része a védelem, az észlelés; mégpedig oly módon, hogy folyosókat, korlátozottan használható területeket, tiltott területeket jelölünk ki, felderítő és vadászrepülőgépekkel őrzébe vesszük, s megtoroljuk ha valaki megszegi a törvényeinket. De a támadás csak a legvégső esetben lehet megoldás. Nem húzzuk meg a ravaszt minden egyes felderítésnél.

– A célpont bűnössé nyilvánítja magát, ha belép a tiltott területre – folytatta Hardcastle. – Ebben a pillanatban kezdődik a mi akciónk. De nem azzal, hogy Sea Stingert küldünk a nyakára. Nyomon követjük, megpróbálunk kapcsolatba lépni vele, visszairányítjuk a kijelölt útvonalra, megkérjük, kövesse a gépünket. Amennyiben az utasításainkat figyelmen kívül hagyja, tovább folytatjuk az elfogást. Utasítjuk, hogy kövessen bennünket. Utasítjuk, hogy landoljon. És ha még mindig nem engedelmeskedik, azaz ellenáll a letartóztatásnak, akkor viszont meg kell állítanunk.

– A gyanúsítottakat rendszerint nem szokták lelőni azért, mert tiltott területen közlekednek – ellenkezett Geffar. – Legalábbis a polgári repülés nem így működik.

– De ez nem polgári repülés, a nyavalya essen belé! – Nemzetbiztonsági kérdéssről van szó...

Geffar a fejét rázta. – Admirális, mindannyiunkat idegesít a kábítószer-csempészet. Nap mint nap látjuk, amint söpredék érkezik az országunkba. Tudjuk, minden egyes észlelt csempészre öt, hat, hét olyan jut, aki észrevétlenül jut be az országba. De abban egészen bizonyos vagyok, a túlzott reagálás nem megoldás.

– Igaza van, engem tényleg nyomaszt a helyzet, de kettőnk között az a különbség, hogy én hajlandó vagyok megtenni azt a kis lépést. Igenis nézzünk szembe a gondokkal: építsünk ki egy olyan rendszert, amelyik segítségével elcsíphetjük azt a hét csempészt is. Ha ez azt jelenti, hogy a Sea Lionra rakétákat és egyéb fegyvereket kell elhelyeznünk, akkor tegyük azt.

Az alelnök vette át a szót. – Roppant hatásos bemutatót láttam tegnap, de még sokkal nagyobb hatást gyakorolt rám az, hogy maguk mindannyian milyen odaadóan dolgoznak. Viszont a fertőzés olyan gyorsan terjed, hogy jelenleg nem vagyunk képesek útját állni. A kormány választás előtt áll. Felfegyverezhetjük a vámőrséget és a parti őrséget, kiterjeszthetjük a hatáskörüket, vagy pedig új szervezetet állítunk fel, amelynek a feladata csakis és kizárólag a kábítószer-kereskedelem megakadályozása lenne.

– Hardcastle admirális, ön választ adott a kérdésre. Őszintén szólva kételkedtem benne, hogy valóban lezárhatjuk-e Amerika légtérének egynegyedét, és a tengeri utakat. De a mai bemutatója és írásbeli javaslata alapján azt kell mondanom, gazdaságilag és gyakorlatilag megvalósítható a terv. Úgy döntöttem, a tervezetét továbbítom az elnöknek.

Hardcastle és Becker képtelenek voltak elégedettségüket palástolni. Geffar kezét nyújtott, és Hardcastle elfogadta.

– Gratulálok, admirális.

Az alelnök már hosszú ideje távol volt. Hardcastle és Geffar, Elliottal és McLanahannal Hyatt elnöki lakosztálya előtt várakoztak. Kávéztak.

– El kell ismernem Elliott tábornok... – kezdte Hardcastle, de Elliott felemelt keze belefojtotta a szót.

– Szólítson Bradnek, rendben? Nem sokat adok a formalításra.

– Rendben, Brad. Szóval elismerem, Longhoz hasonlóan én is rettentő kíváncsi vagyok magára és a szervezetére. Hónapokba tellett, amíg egyáltalán arra engedélyt kaptam, hogy szóba állhassak magával. Csak annyit tudok, a központ Nevada déli részén van.

– Sajnos ennél sokkal többet most sem mondhatok, Ian. Különbéle fegyverrendszereket tesztelünk repülés közben, ez minden, amit elmondhatok.

– Repülés közben? – kapta fel a fejét Geffar. – Akkor igencsak izgalmas életük lehet. Még Preston is tart maguktól, láttam.

– Hogy Patrick szavait idézzem, zsoké vagyunk. Repülő zsoké.

– Nem voltak véletlenül kapcsolatban a tavalyi alaszakai repülőgép-szerencsétlenséggel? – kérdezte Geffar. Arról a hatalmas bombázóról beszélek, tudja. Ha jól emlékszem...

– Felügyelő! – Elliott hangja megváltozott. – Mintha figyelmeztettem volna valamire. Ne foglalkozzon vele.

McLanahan törte meg a feszült csendet. – Gratulálok, Hardcastle admirális. Úgy látom eléri, amit akart.

– Mindannyian sokat segítettek. Látványos munkát végeztek.

– Csak az ön utasításait követtük – bókkolt Elliott.

A terem ajtaja kinyílt, három testőrtiszt lépett be, mögöttük az alelnök, meg a sajtófőnöke és személyi titkára.

– Sajnálom hogy megvárakoztattam önöket, de nem szívlelhetem az olyan politikusokat, akik figyelmen kívül hagyják ha üvöltözve faggatja őket valaki, pláne, ha az érdeklődő a sajtó embere. – Levette a zakóját, meglazította a nyakkendőjét. – Admirális, van valami amiről még tudnom kellene?

– Igen... az akció első néhány hónapjában nem biztos, hogy látványos eredményeket mondhatunk a magunkénak. De azután...

– Legyen szíves ezt részletesebben is kifejteni, ha megkérhetném.

– A csempészek nem hülyék. Találékony, leleményes népség, és szinte korlátlan mennyiségű pénz áll a rendelkezésükre, már ha tisztára tudták mosni a pénzüket. Amikor rádöbbenek, mekkora erőbedobással indulunk ellenük, nyilvánvalóan el fogják kerülni a környezetet. Tehát az akció kezdeti szakaszában egy plató, a Hammerhead Egy, egyetlen parti támaszpont, hat robotrepülő, hat Sea Lion és tíz gyors járőrhajó elegendő körülbelül ötszáz mérföldes partszakasz ellenőrzéséhez. Ha ez az egység Florida délkeleti partjánál állomásozik, és én ezt javasolnám, akkor jó eséllyel tarthatja ellenőrzése alatt egész Dél-Floridát. A csempészek pedig el fognak tűnni. A látszólagos nyugalom természetesen keserű kritikát

fog kiváltani a terv ellenzőiből, pláne, ha egybevetik az egység felszerelésére szánt összeget a rajtaütések számával.

– Pontosan ez történt, amikor az Arizona és Új-Mexikó felett bevezettük a műholdas ellenőrzést. Egymilliárd dollárba került, és az eredmény hat hónap alatt hat csempész, mert a többiek távol tartották magukat a területtől. Később a négy műholdból kettőt leszereltek, és a csempésztevékenység azonnal virágzásnak indult.

– A hammerheadekkel ez nem történhet meg – szorította ökölbe a kezét Hardcastle. – Mint már említettem, a csempésztevékenység Dél-Floridában koncentrálódik. Ha itt lépünk fel először, természetesen nem fogják a megszokott útjaikat használni. Kivárják az alkalmas pillanatot, a szállítmányok mennyisége csökkenni fog, újabb útvonalakat próbálnak ki és türelmesen várnak, amíg a közvélemény és a politikai nyomás hatására csökkenteni vagyunk kénytelenek az erőfeszítéseinket. Akkor szépen visszaszivárognak és minden megy a maga kerékvágásában, mint azelőtt. Ha engedjük.

– Állandóan a Hammerhead nevet emlegeti – mondta Martindale.

– Kik azok a hammerheadek? Maga találta ki a nevet?

– Nem egészen. Valamikor az alkoholtilalom idején, amikor a mai parti őrseget még adófelügyelőségnek nevezték és a pénzügyminisztériumhoz tartozott, ahogy a vámország is, az ő feladatuk volt az alkoholcsempészet megakadályozása az egész országban. Ezeket az embereket nevezték hammerheadeknek, mert hatalmas kalapácsokkal verték szét a rumoshordókat.

– Nem voltak valami nagy becsben tartva – tette hozzá Geffar. Hardcastle némi csodálkozással pillantott rá. – Utánanézettem, mikor először említette ezt a nevet – magyarázta Sandra. – A hammerhead elnevezést eredetileg egy maroknyi tiszt kapta, akik katonai fegyvereket és taktikát felhasználva csaptak le a csempészekre, elfogták a hatalmas szállítóhajókat. És nem csak a rumoshordók miatt kapták a nevüket, hanem a sok betört fej miatt is.

– Igen jól tájékozott – jegyezte meg halvány vigyorral Hardcastle.

– A hammerheadek fontos egységek voltak, akik roppant népszerűtlen, piszkos feladatokat kaptak ráadásnak. Jól felfegyverzett ellenféllel álltak szemben, de a csapat tagjainak többsége mégsem emelt fegyvert senkire, csak ha kifejezett parancsot

kaptak rá. De nem volt sok választásuk: gyilkolsz, vagy meggyilkolnak... De mire akart kilyukadni, Geffar kisasszony?

– Egy másik hammerhead egységet akar létrehozni, de az 1926-os elődeinél erősebb, jobban ellátott csapatot...

– Ez egyáltalán nem így van – tiltakozott ingerülten Hardcastle. – Nagyon téved.

Elhallgattak, s az alelnökre néztek.

– Ismerem Hardcastle admirális előtörténetét – szölt Martindale. – Együtt szolgáltunk.

– Hogyan, uram? – kérdezte Geffar.

– Vietnamban. Én a haditengerészetnél szakaszparancsnok voltam. Csónakokkal jártuk a folyók deltáját. Halálos csapdák. Hardcastle és az emberei gyakori utasaink voltak. Hardcastle admirális akkor az aknaszedők parancsnoka volt. Mindig találtunk aknákat, csapdákat, rakétákat, robbanószerkezeteket; tudják azt a fajtát, aminek az is elég, ha csak csúnyán néznek rá. – Elhallgatott, az emlékei magával sodorták. – Aknaszedők. Szar dolog volt. – Aztán Geffarra nézett. – Mahogany Hammock. Mind a ketten remek embereket veszítettek ott, igaz? – Bólintás.

– Nagyon váratlan volt – magyarázta Geffar. – Még soha nem találkoztam ilyen jól felfegyverzett csempészekkel, és ilyen szervezettséggel.

– Az a... baleset erősítette meg bennem az elhatározást, valamit tenni kell – tette hozzá Hardcastle. – Tudtam, külön-külön sem a partiak, sem a vámosok nem tudják legyőzni az ellenséget.

– Hát innen a hammerhead név – állapította meg az alelnök. – A levegő és a tenger ellenőrzése. Robotrepülő és platók, Sea Lionok. Huszonegyedik század... Nos, mindketten remek szószólói a szervezetüknek. Mindketten hivatásosak, szakemberek. Mindketten pilóták, vezethetnek merevszárnyú és rotoros gépeket, és a maguk módján veteránok. De Sandra a jobb céllovó.

– Még soha nem is látott célba löni – tiltakozott Hardcastle, de tudta, az alelnöknek igaza van.

– Hardcastle admirális javaslata csak egyféleképpen lehet hatékony, és győzheti le a kongresszus meg a közvélemény ellenállását – mondta Martindale. – Mégpedig ha egységfrontba

tömörülnek. Tudom, a vámórség és a parti őrség közötti együttműködés nem volt felhőtlen, de maguk felhasználhatják, és remélem hajlandóak is felhasználni a befolyásukat és hatalmukat arra, hogy megmutassuk, erőinket igenis hatékonyan használjuk fel a kábítószerezellenes harcban. '

– Én úgy látom, a parti őrségnek és a vámórségnek előbb-utóbb mindenképpen bele kell olvadnia az új határvédelmi részlegbe. Ez pedig azt jelenti, öt éven belül a vámórség légiereje gyakorlatilag megszűnik. Erről mi a véleménye, Sandra?

– A pilótáimat nyugtalanítja a vezetés és az együttműködés hiánya. Ugyanakkor ez a döntés arculcsapásként éri őket. Ahogy már Long is megmondta, minden tőlük telhetőt megtettek az elmúlt évtizedekben. Nem rajtuk múlt a viszonylagos sikertelenség. Most viszont azt hihetik, hiábavaló volt minden erőfeszítésük, megbuktak.

– Miért, talán nem így van? Bocsánat, ez rosszul jött ki – emelte fel a tenyerét Martindale. – Nos, maga szerint rá lehetne venni őket arra, álljanak mellénk? Nem örülnének, ha több izgalmas feladatban lenne részük?

Geffar habozva bólintott. – Talán. Remélem.

– Jó. – Az alelnök most Hardcastle-t vette elő. – A parti őrség összes Falcon vadászpilótája, a legtöbb közép-hatótávolságú Island hajója, a radarballonok, ez mind a hammerheadeké lesz öt éven belül.

– Remek. A legtöbbjét máris átvettem.

– Sajnos, az igazi nagy harcot Coultrane-nel és Crandallal kell megvívni. Egyik sem lesz boldog, hogy csökken a költségvetési keretük, és még a játékaikat is elveszük tőlük. De ha az elnök támogatja a tervet, és én remélem, ezt teszi...

Elliotta és McLanahanra pillantott. – Akár így, akár úgy, véletlenül vagy szándékosan, de maguk belekeveredtek a legérdekesebb repülési kísérletbe, amire a Wright testvérek óta nem volt példa. Hogy érte ezt el, admirális?

– Az „Air Force Magazine”-ban olvastam Elliott tábornostról – válaszolta Hardcastle. – A V-22-esről meg azóta nem tudtam megfélekedni, mikor két évvel ezelőtt megtudtam, hogy egy HAWC nevű szervezet berepüli. De mikor megpróbáltam elérni a tábornostrót,

páncélozott ajtóba ütköztem. Kiderült, akármivel foglalkozik is a HAWC, azt a legszigorúbb hadititokként kezelik...

– És ez felpiszkálta a kíváncsiságát – mosolygott Martindale. – Addig keresgélt, amíg sikerült beszélnie valakivel.

– Valahogy így. De nem volt könnyű.

– A kitartása meghozza az eredményt – vélte az alelnök. – Nos, arra gondoltam, hogy ennek az új szervezetnek mind a ketten a vezetői lennének. Ugyanis mindkettőjükre szükség van. Hardcastle véleményét ismerem. Geffar kisasszonynak mi a véleménye? Tudom, csak rövid ideje ismeri a dolgot, és nyilván sokkal többre kíváncsi, de garantálom, minden szükséges információt megkap. És szükségem van a nevére. Washingtonban már azzal akarok érvelni, hogy maga is védőszárnyai alá vette a hammerheadeket. Az elnöknek, Crandallnak, a szenátusnak, egyáltalán mindenkinek kikiálthatom: Sandra Geffar, az Államok első számú csempészszéme százötven százalékgig mellettünk áll. Nos, mi a válasza?

– Milyen részem lenne a tervezésben és a szervezésben?

– Mindenben benne lenne. Ha jól értettem, Hardcastle terve első lépésként két légikikötőt igényel, egyet Florida keleti partjánál, egyet pedig a Mexikói-öbölnél. A mai plató lenne az első, a Hammerheadek prototípusa.

– Azonnal meg kell szerveznünk a hammerhead szervezetét, friss káderekre lesz szükségünk. Elliott táborkot parancsnoknak javasolnám, McLanahan őrnagyot a helyettesének, mert már korábban is hasonló felállásban dolgoztak együtt. Hardcastle admirális széles körű ismeretekkel rendelkezik a fegyverek terén, ő lenne a stratégiai parancsnok és maga Geffar, a Hammerhead Egy parancsnoka lesz. Az admirális majd a másodikat fogja uralni.

Ezzel gyorsan távozott, kivédvén az egyébként elkerülhetetlen áradozást. Tőle ennyi tellett. Most már a többiek a sor.

Valdivia, Kolumbia

Kolumbiában, Medellíntől hetven mérföldre északra, az északdéli gyorsforgalmi út mentén – amely Kolumbia északi partjától, Santa Mariától Ipialesen keresztül az ecuadori határig húzódik – található Valdivia. Kisváros, úgy tíz évvel ezelőttig csupán friss forrásairól és óriási kecskeállományáról volt nevezetes. Ötven mérföldes körzetben minden egyes lakosra, férfira, nőre és gyerekre ötven kecske jutott. Meg a Szűz Mária szentélyről. Itt történt valamikor a tizenharmadik század vége felé, hogy a Szűzanya meglátogatott egy szegény parasztcsaládot. A szentély még áll, és a környékén a csodás módon felgyógyult zarándokok hátrahagyott mankói korhadnak; ugyanitt található Kolumbia legnagyobb becsben tartott relikviája: az oltárra helyezett kő, amelyen egy emberi láb lenyomata található. A monda szerint ezt a sziklát érintette elsőnek a Szűz lába, mikor alászállt Valdiviába.

Ma már a félreeső ligetben található szentély csak útjelző azoknak a titokzatos teherautókonvojoknak, amelyek Peruból és Equadorból errefelé tartanak. Ha elhaladunk a szentély mellett és követjük a kanyargós, hegyes-völgyes utat, négy mérföld után szögesdróttal megerősített kerítéshez érünk, melyet jobbról sűrű fasor takar. Aki kinyitja a kaput, figyelmeztető totemmel találja szembe magát: az egyik magas fa ágán megnyúzott, felnyársalt kecske bámul vakon a belépőre. Hatásos módja a zarándokok és a kíváncsiskodó falubeliek elijesztésének. De ha ez sem készítené meghátrálásra, majd megteszi a magaslesen ücsörgő lesipuskás, aki belga 5,56-os Minimi automata géppisztolyával fogadja a hivatlan látogatót.

Ha viszont a külső kaput strázsáló őrök átengedtek – biztos lehetsz benne, itt minden látogatót tetőtől talpig átvizsgálnak, ki- és letapogatnak –, és beléptél a területre, mindent pontosan olyannak találsz, mint más ültetvényeken. Néhány durván ácsolt ház az alkalmazottaknak, iskola a gyerekeknek, rendben tartott épülethomlokzatok mögött az irodák és a kantin. Minden roppant szokványos, ártatlan.

Mindez Patyomkin-falu, átverés. Az itteni üzletemberek vállalkozásuk kezdeti szakaszában jónak és szükségesnek tartották, ha álcázzák magukat. Arra gondoltak, egy kisebb festék- és lakkgyárat állítanak fel. A Patyomkin-falu kellekei megmaradtak:

festékesbordók, szállítókoscsik, oldalukon a cég feliratával. De telt múlt az idő és a hatósági emberek közül egyre többet csábított a *plomo o plata*, fém vagy ezüst, azaz golyó vagy pénz lehetősége közül az utóbbi. Az álcázásra már nem volt nagy szükség, talán csak akkor látták hasznát, mikor nagy ritkán és természetesen jó előre bejelentkezve állami ellenőrök érkeztek a telepre azzal a szándékkal, hogy „kiirtsák” a kokainlaboratóriumokat és eleget tegyenek az Amerikai Egyesült Államok és a világ összes lakója óhajának, azaz megállítsák a kábítószer-gyártást.

A valdiviai kábítószerelosztó központ alaposan kidolgozott, kifinomult gyártó és csomagoló központ lett. Ellentétben a többi úgynevezett laboratóriumokkal, amelyek valójában az erdők sűrűjében megbújó fűkunyhók, a valdiviai ültetvény széles körű, nagy teljesítményű rendszer. A koka-pasztát a bolíviai és perui parasztoktól szállítják hajón vagy repülőn; az alapanyag rendszerint szürke, téglalakú tömbökben érkezik; olykor durva, homokhoz hasonló keverékben, és festékes hordókban rejtik el. Az ültetvény üzemében aztán étterrel és acetonnal keverik, megszárazítják, és a végeredmény finom kokain por lesz. A legfinomabb kokain esetében száz kiló áruhoz egy tonna alapanyag kell, s az üzemben havonta kétezer kilót állítanak elő. Ez a telep a Medellín-kartell első számú üzeme.

Az ügyfél óhajától, az érvényes áraktól és a beszerezhetőségtől függően a központ különböző minőségű áru előállítását vállalja: a szinte gyógyszerári finomságú portól a vágott kokainon keresztül a kevert anyagig; ez utóbbinál előfordulhat, az egykilós adagban mindössze száz gramm a tiszta kokain, a többi az más anyag. A kokaint légmentesen zárt fóliakiszerelésben tárolják és szállítják, rendszerint kilónként, mert így a legkönnyebb észrevétlenül dolgozni vele.

Valdiviában a biztonsági rendszer hihetetlenül szigorú. A kartell katonái jobban felszereltek mint a kolumbiai hadsereg, vagy bármely más dél-amerikai ország hivatásos katonasága. Nehéztüzérségük és légelhárítási rendszerük van, távcsöves automatafegyvereik, helikoptereiken infravörös keresők, amelyek rendszeresen átvizsgálják az ötvenezer hektáros területet, hogy kiszűrjék az esetleg

beszivárgó gerillákat. A telep tulajdonosai és a biztonsági őrök alapos ismerői a kolumbiai vámőrség aktáinak, így mindig tudják, mikor kik lépték át az országhatárt, s azok merre tartanak. Ezzel kivédhetik a konkurencia támadását, vagy a megelőző operatív testületek meglepetésszerű rajtaütését. Ez utóbbi csoportok főleg az Egyesült Államokból szoktak érkezni. Még az alkalmankénti izgatott, „megmutatjuk hogy tesszük a kötelességünket” katonai ellenőrzés sem izgatja a kartell báróit. A hadsereg magas rangú tisztjei ugyanis tőlük kapják a fizetéskiegészítésüket.

A jól leplezett, háromezer méter hosszú, beton kifutópálya nehéz szállítógépeket is fogad, ámbar a kábítószer-szállításra alkalmasabbak a könnyű, kis gépek. Ezek viszik a kokaint az elosztóállomásokra

Kolumbiába, Venezuelába, Peruba, Equadorba, Panamába, Nicaraguába és Brazíliába, hogy onnan juttassák el az egyes számú vásárlóhoz, az Egyesült Államokhoz.

A szállítás... A finomított kokaint ki kell juttatni a rosszul ellenőrzött, fegyelmezetlen dél-amerikai országokból, átvinni az összes hibájával együtt is komoly erőket felvonultató Egyesült Államokba. Gonzales Rodriguez Gachez, a Medellin-kartell nem hivatalos feje éppen ezen rágódott a mai reggelen: a szállítás nehézségein, miközben az irodájában üldögélt. Motorosruhát viselt, térdig érő fekete bőrcsizmát, a dzsekije válltömése szélesen dagadozott, még a derékvédőjét sem vette le. Gachez nem a kábítószer, hanem a motorok rabja volt, most is alig várta, hogy kipróbálhassa vadonatúj olasz, nyolcszáz köbcentis kávédarálóját, ahogy masináit nevezte.

Mielőtt az igazán nagy pénzek megérkeztek volna, az apja kakasfarmot tartott, és a kis Gachez sokat tanult a kakasviadalközönségét figyelve. Ezeket a tapasztalatokat aztán felnőtt fejjel hasznosította. Észrevette, ki az aki rezzenéstelenül figyel a véres, gyomorfeldfordító viadalt, ki az aki megbékél a halál és kegyetlen elmúlás gondolatával, ki tiltakozik ellene; látta, hogyan vedelnek, kockáznak és nőznek apja ismerősei.

Gachez soha nem szerette a kakasviadalt, de lévén a legkisebb fiú, ezt nem is várták el tőle. Megtehetette, hogy mikor repkedni kezdtek a megtépett tollak, elbújt mázsás apja háta mögé.

Gachez azt is remekül megtanulta, hogy milyen egyéb dolgokat rejt a tyúkól: komoly tárgyalások zajlottak ott. Volt szó mindenről: megegyeztek, mekkora mennyiségű szénát vegyenek a télre; házassági szerződést kötöttek apa tizennyolc éves hajadon lányának; eldöntötték, meg kell ölni azt a brazilt, aki lopott marhákkal akart üzletelni. Senkit nem zavart a környezet, a kakasok halálsikolyai. A tömeg rekedt ordítása közepette meg lehetett beszélni az élet fontos kérdéseit. Az ifjú Gachez látta, amikor kezet ráztak, vállon veregették egymást és belekortyoltak a tekilába. Valahol, valamikor a zajos nyüzsgésben megszületett a megállapodás. És a legfiatalabb Gachezt ez lenyűgözte. Időközben azt is megtanulta, mi a barátság, lojalitás, és a szövetségesekben rejlő erő. Tudta kik apja ellenségei, kik az igaz barátok; bár a különbség nem volt mindig nyilvánvaló.

Mikor a kokaingyártás és eladás felvirágzóban volt, Gonzales Gachez idősebb bátyjai gyorsan beléptek a buliba; sajnos nem elég körültekintően viszonyultak a szomszédos gazdag családokhoz, és nem kötöttek velük szövetséget. Amerikában valamikor a gazdagok hatalmas ranchok birtokosai voltak anélkül, hogy a külvilágot be kellett volna vonniuk az életükbe. Ezzel szemben Kolumbiában nem zárhatta magára az ember az ajtót, nagybirtokosnak lenni annyit jelentett, mint szövetségre lépni a szomszédos nagybirtokosokkal. Apró fejedelemségek születtek. A kolumbiai rancherek csak úgy tarthatták meg hatalmukat és vagyonukat, hogy egymást támogatva léptek fel a riválisok ellen. A szövetségesek egészsége és jóléte alapvető fontosságú volt, olyasmi, amit ápolni kell. A vezető rendszerint a legtehetősebb család feje volt, de mindenkinek részesülnie kellett a nyereségből, máskülönben a szervezet összeomlott.

Ám a virágzó kábítószer-csempészetből származó mérhetetlen jólét arra a gondolatra juttatta a Gonzales testvéreket, hogy nincs szükségük szövetségesekre. Megpróbálták magánhadsereget létrehozni, Peruból és Equadorból regrutáltak indián zsoldosokat. Igen ám, de egy külső ember hűsége mindig azé, aki a legjobban

megfizeti. Gonzales bátyjai bérencként, zsoldosként és nem vérbeli kolumbiaiként viselkedtek. Nagyobb biztonságban érezték magukat a zsoldos-puskák és kések védelme mögött, mint a szövetségesek baráti társaságában; pedig azok sokkal hatalmasabbak, mint akármilyen zsoldoshadsereg.

Az ennek következtében kirobbanó háborúban az idősebb bátyók életüket veszítették, de még mielőtt a földbirtokosok elsöpörhették volna az egész Gonzales családot, a legfiatalabb fiú közbelépett. Európai jellegű egyetemet végzett Rio de Janeiróban, három idegen nyelvet beszélt, bejárta Amerikát és Európát. Szó szerint puskacsövekkel nézett szembe, amikor Gonzales Gachez rávette a szövetségeseket, fogadják ismét maguk közé a családját. Nem könyörgött, nem ajánlott fel pénzt vagy földet vagy bármi mást, csak a barátságát; tudniillik megérezte, ezeknek az embereknek ez a legfontosabb érték.

Mindez húsz évvel ezelőtt történt. Ma Gonzales Gachez negyven körül járt. Azóta a vérfagyasztó pillanat óta, mikor tizenkét töltött puskával kellett csevegnie, a legmagasabbra jutott: ő volt a medellíni kábítószer-kartell feje, vagy ahogy az amerikai sajtó előszeretettel nevezte: a húszas évek Chicagójának alkoholcsempész és szerencsejátékos bandáihoz hasonló bűnbanda főnöke. Ezzel szemben Gachez és társai üzletembereknek tartották magukat. Hazafiak voltak, szövetségesek, megkeresték a terméket, felmérték piaci értékét, és kielégítették a vásárlók igényét. Az amerikaiak évente fél billiárd dollárt voltak hajlandók kábítószerre költeni. Természetesen remek üzlet ezt a piaci lehetőséget kiaknázni. Az a tény, hogy ezek az „üzletemberek” összeesküvéseket szöttek, bírókat, jogászokat, rendőröket, katonákat és a világon fellelhető konkurenciát habozás nélkül megölelték – beleértve honfitársaikat is – csak azért, hogy halálos szállítmányaikat a piacra juttassák, az üzleti könyvek tételeinél a kiadás oldalon szerepelt. Ugyanolyan, mintha ügyvédre költenél, szokta volt előszeretettel mondogatni Gachez.

Gachez most a kerékagyrról kapargatta a sarat, aztán megvizsgálta a motorkerékpár láncát. Az apja kakasokat tartott; ő motorokat. Az apja mindig telehordta a házat a kakasok ürülékével: tehette, mert

biztosan tudta, valaki feltakarítja utána a szemetet; ugyanez a helyzet ma a sárral. Abban a pillanatban, amint kiteszi a lábát az irodájából, serény kezek felsöprik utána a sarat. Változnak az idők, de mindig marad valami állandóság. Ennek így is kell lennie, gondolta.

Az íróasztalán felberregett a telefon. Nos, az apjának ezzel soha nem kellett törődnie. A látogatók kaptak egy pohár bort vagy jó erős kávé, és megkérték őket, várjanak. A várakozási idő pontosan megmutatta az illető helyét és rangját. A maiaknak ehhez már semmi érzékük sincsen.

– Nem érek rá – kiáltotta a kihangosítóba.

– Verrantesből keresik, Señor Gachez – jelentette a titkára.

– Kapcsolja. – Gachez rágyújtott egy szivarra, s tovább babrálta a motor láncát. Hallotta a kattantást – a lehallgatást zavaró műszerek életre keltek – aztán felhangzott Augusto Salazar ezredes torzított, de érthető hangja.

– Gachez?

– Szállítson. Holnap este. Készítsen mindent elő.

– Lehetetlen – mondta egyértelműen ideges, feszült hangon Salazar. – Az egész területet figyelik a partiak.

– Nem érdekelnek a problémái, Salazar. Szervezze meg.

– Nagyon veszélyes lenne. A kockázat... lehet, hogy az egész rakományt elvesztjük. Olyan sokat termelt, hogy még ezt is megengedheti magának, uram?

– Semmi gondunk nincs a gyártással, ezredes. – Igazat mondott. Attól még nem kell csökkenteni a termelést, hogy az amerikaiak nemrégiben lecsaptak egy szállítórepülőre. Elvégre a szállítmány célba jutott, s ez a fontos, nem igaz?

Gachez maga választotta ki az elosztóit. A dél-floridaiak mágusoknak bizonyultak, kevesebb mint két óra elegendő volt ahhoz, hogy Evergladesből az utcákra juttassák az árut, mindezt az Államok parti őrségének támadása közepette. A cuchillo pilóták is bátorságról tettek tanúbizonyságot, mert az egész szállítmány füstbe mehetett volna, ha a fiatal pilóták nem lendülnek ellentámadásba és nem lövik le a vámország helikopterét.

Ennek ellenére felfüggesztették a szállítást, várták, hogy az amerikai sajtó által felkorbácsolt hullámok elcsituljanak. A

Valdiviából indított földi rakományok azonban nem voltak képesek lépést tartani a termeléssel és a raktárakban gyűlt, csak gyűlt az eladatlan kokain.

– Én is támadható vagyok ezredes, nem szúrhatják ki, mekkora mennyiségű áru van a telepemen. Közel egyhavi szállítmány várja a berakodást. Azonnal indítanom kell.

Salazar mély hallgatásából Gachez rájöhetett, ez az a ritka pillanat, amikor súlyosan hibázott; elárulta Salazarnak a gyengeségét. Tudta, a renegát kubai ezredest a hűség csak vékony szálakkal köti hozzá, még ha az ennek ellenkezőjét bizonygatta is.

Mikor Augusto Salazar még a kubai légierőknél szolgált, a Medellín-kartell feje szabta meg a feltételeket. Amikor Salazar Haitiba menekült, hogy elkerülje a kábítószer-kereskedelemben részt vett katonatisztek sorsát, bizony nagy szüksége volt Gachez segítségére és pénzére; csak így telepedhetett le a kis sziget magas hegyei közé. Akkor Salazar és az emberei gyakorlatilag csak az üzemanyag áráért repültek. Senki nem szabta meg pontosan, hány fuvart kell a pilótáknak letudniuk, vagy hány tonna árut kell az elosztóhelyekre eljuttatniuk ahhoz, hogy visszafizessék az adósságot; mégis pontosan tudta mind a két fél, amikor ez megtörtént.

Néhány drámai forduló a Karib-tenger felett, és a tartozásból követelés lett. Ilyen remek fiúk voltak Salazar cuchillói.

Mostanra tisztán üzleti kapcsolat fűzte össze a két embert. Az üzlet pedig pénzen alapul, ennek viszont az alapos és körültekintő szervezés a szülőatyja. Gachez tudta tehát, nyelvbotlása hiba volt, és hallani vélte Salazar pénzsóvár agyában a kis kerekék kattogását. Ezt megerősítette Salazar immár nyugodt hangja: – Hétmillió dollár. Ennél kevesebért nem tehetem. A felét most, a másik felét szállításkor; a bankon keresztül utaltassa át a számlámra.

– De a szerződés... – emelkedett Gachez hangja, pedig mindent megtett, legalább látszatra nyugodt maradjon. – A megállapodás szerint egymillió most, a többi szállításkor. Ne akarjon alkudozni, ezredes, nem tesz jót az egészségének.

– Azért fizetnek, hogy maga és társai helyett kockáztassam a bőrömet. Ellenszolgáltatás nélkül nem vagyok hajlandó ekkora rizikót vállalni. Négymillió azonnal, a maradékot a szállításkor... ha

nem tetszik, hívassa a lovászfiúit, és maga hozza ki a dzsungelből az árut.

Gachez kénytelen volt emlékeztetni magát, hogy nincs abban a helyzetben, hogy alkudozhasson. A kokó pillanatnyi szállítási költsége ötezer kilónként, még hozzá semmit nem érő *gringo* pilóták lerobbant, kétmotoros gépén. Még hatezerrel is jó üzletet köt, ha az árut a cuchillók szállítják, mert ezek legalább modern gépeken repülnek és bátor, merész, beleváló fickók. Ráadásul szüksége volt Salazar még élő kubai kapcsolataira is, hogy biztos lehessen benne, a kubai haditengerészet nem avatkozik bele a kartell hajóinak ügyeibe, viszont megvédi őket az amerikaiaktól. A Forradalmi Hadsereg járőrhajói ugyanis érdekes módon mindig akkor bukkantak fel, amikor az amerikai parti őrség cirkálója közeledett; és ez a segítség valóban felbecsülhetetlen értéket jelentett a kokakirálynak.

– Rendben ezredes. Barátságunkra való tekintettel nagylelkű leszek. Hatezer az ár, kettőt kap most, a többit a megerősítetten sikeres akció után.

A pillanatnyi csendben Gachez attól félt, hogy a rohadék nem elégszik meg ennyivel, de aztán az eltorzított hang megnyugtatta. – *Cerrado*.

– A transzfer holnap este esedékes.

– Türelem, uram – válaszolta Salazar. Gachez biztos volt benne, a vonal másik végén magában röhög a mocsok. – Hatezerért gyors, pontos szállításra számíthat. Célba ér minden grammja. Mekkora mennyiségre számítsak?

– A szokásosra – válaszolta Gachez. Még a biztonságos készüléken keresztül sem tett szívesen említést pontos számokról. A cuchillók szokásos adagja kétezer kiló, amit négy-nyolc darab kétmotoros gépen szállítottak. A teljes készletet rendszerint egy-két hét alatt vitték el Valdiviából. Nyolc darab King Air szállítógép egyidejű megjelenése sajnos felkelthette volna a gyanakvást.

– Háromszorozza meg – vágta rá Salazar. – Örülök, hogy együtt dolgozhatom önnel, uram. – Azzal a vonal megszakadt.

Gachez káromkodott. Háromszorozza meg? Salazar talán hatezer kilót akar kivinni? Iszonyatos kockázat, de a nyereség is az lenne.

Természetesen már az is kockázatos, hogy a volt kubai katonatiszttal dolgozzat. Sőt, egyre veszélyesebb. De most már túl késő mást állítani a helyére. A kartell többi tagja épp most egyezett bele, hogy együtt dolgozzon Gachezzel, s ők is a cuchillók segítségével szállítsanak. Nagyon elégedetlenek lennének, és talán gyanakodnának, ha most Gachez dobna a tervet. Ha a kartell többi tagja megtudja, Salazar háromszoros szállítmányt vállal és ezt ő, Gachez visszautasította; hát az gyanús lenne. Roppant gyanús.

Gachez nekilátott megszervezni a kartell megbeszélését; nem tehetett róla, állandóan az ősi figyelmeztetés motoszkált benne: ne bízz a kívülállóban. A bátyjai egyszer régen beleestek ebbe a csapdába, és megfizették az árát.

Homestead légitámaszpont, Florida, USA

Ronald Gates főfelügyelő csodálkozva csóválta a fejét, nem értette, miként lehetséges, hogy Sandra Geffart ennyire nyilvánvalóan nem izgatja az új Hammerhead-terv, meg az ebben neki szánt szerep, pedig azt maga az alelnök vázolta. Gates névlegesen Sandra főnöke volt. A Harvard jogi fakultásán végzett, harmincas éveit taposta; magas, elegáns, istenien nézett ki, mikor a tévében a nagy kábítószer-zsákmány előtt állva elmagyarázta a világnak, milyen hatékonyan dolgozik részlege.

Remek alak, aki nem tudott megkülönböztetni egy Cessna-210-est egy Citationtól, hacsak nem az árak alapján. Gates szentül hitte, minden Boeing 727-nél kisebb gép egyforma, és rendszeresen összekeverte őket mikor sajtóértekezleten beszámolt a sikeres akciókról. Tiszta szerencse, hogy hallgatóságának többsége hasonlóan hiányos ismeretekkel rendelkezett a repülőgéptípusokról. Ha pedig zavarba jött, mindig volt valaki, aki kisegítse. Általában Sandra Geffar.

– Nekem úgy tűnik, itt a nagy lehetőség – mondta éppen Gates. – Egy vadonatúj szervezet vezetésébe választották be. Új létesítmény, új kihívás.

Neked meg újabb glória a fejed fölé, gondolta magában az asszony, de nem mondta ki. Nem volt titok, Gates jelenlegi állásánál sokkal zsirosabb pozícióra pályázott.

– Egész életében sugárhajtásos zsoké akar lenni? Ez most fontos, kormány szintű játszma, és magának nagyon jó lapokat osztottak.

– Egy szóval sem mondtam, hogy ellene lennék. Éppen csak nem döntöttem. Még nem.

– Jó, rendben van, ne beszéljünk róla. Mi a mai napi program?

Geffar ismertette vele a folyamatban lévő akciókat, tájékoztatta a különböző hírforrásokból származó adatokról és elmagyarázta, mi módon akar ezekre reagálni. Több jelentős akció is élt, mindegyik a Dél-Amerikából vagy a Bahamákról érkező szállítmányokat vette célba. Geffar a térképen is megmutatta, merre zajlik az élet aznap éjjel.

Gates a térképen tanulmányozta a repülők útvonalát, miközben beosztottja a bevetésre szánt emberi és gépi erőről beszélt, s rezzenéstelen arccal vette tudomásul, hogy főnöke rendszeresen összekeveri a Black Hawkot a Cheyennel és a Citationnal. Légy hálás, mondta magában. Mi történne, ha tényleg ő akarná irányítani a részleget? Miközben mérhetetlen szerencséjéről medítált, hirtelen belé-nyilallt, hogy az alelnök javaslata is ennek tartható talán.

Geffar és Hardcastle egyszerre léptek ki a Sheratonból az alelnök váratlan bejelentése után; megalakult a határvédelmi egység és kiosztották a szerepeket is.

Elliott és McLanahan hátramaradtak.

Jóformán senki nem vette észre őket, mikor kiléptek a szálló halljából és elindultak a Biscayne Boulevard felé.

Csak a szálló parkolójánál törték meg a rájuk települő csendet.

– Jó lesz ez így, Sandra. Együtt hívjuk életre a hammerheadeket, és ehhez mind a kettőnkre szükség lesz. Ha valamelyikünk kiszáll, minden kútba esik. Martindale egyértelmű volt.

Geffar biccentett és egy halk „jó éjszakát”-tal elindult a kocsija felé. Meg volt zavarodva...

– Sandy!

Figyelnie kell Gates-re.

– Valami baj van?

– Nincs...

– Aha... Azt kérdeztem, mit jelent a Mayberry. Itt...:?

– Igen. Mayberry – lépett a Karib-tenger térségét ábrázoló falitérképhez. – Az akció fedőneve. Szerepel benne egy kubai tiszt, Gomez a neve. Az egyik emberünk hallotta, Gomeznek szólítják és azóta valahányszor maghalljuk, hogy Gomez a tengerészeti biztonsági adón bejelentkezik, a Mayberry fedőnévvel jelezzük.

– Kubai tisztetek...?

– A kubaiak évről évre egyre nagyobb arányban vesznek részt a kábítószer-csempészásban – magyarázta Geffar. – Sose törődjön azzal, milyen hangosan döngetik a mellüket, hogy ők mindent megtesznek és letörik a csempészetet. Szerintünk ez a Gomez kubai Komar-osztályú járőrcirkálón teljesít szolgálatot, a Veradero katonai bázis közelében, Kuba északi partjánál.

– Azt hittem a kubaiak ennek már véget vetettek. Hiszen Arnoldo Ochoa Sanchez tábornokot éppen a kábítószeres ügyletei miatt végezték ki...

– Ugyan. – Kirakatper volt – mondta Geffar. – A hadseregben túl nagy népszerűsége tett szert, azt suttogták, ő lesz Castro utóda. Ez azt jelentette, Castro testvére, Raoul lekerül a tablóról. Ochoának mennie kellett, méghozzá úgy, hogy a hadsereg ne tehessen semmit, és kénytelen legyen elfogadni a tényeket. A legegyszerűbb volt, ha kábítózás miatt húzzák rá a vizes lepedőt.

– Tudja, megosztottunk velük a titkosügynökök jelentésén is; mondhatnám, sügtünk. Megmondtuk a kubaiaknak, mi merre állomásozunk, ők meg ezekkel az adatokkal segítették a saját csempészeiket, akik természetesen így elkerülhették a radarjainkat és az őrzáratainkat. Ma már ott tartunk, hogy a kubai őrhajók gyakorlatilag ott cirkálnak, ahol leteszik a kábítószeret a határvizek mentén. Állítólag azért járnak arra hogy elijesszék a csempészeket, de valójában a kapitányukat jól megfizették, hunyja be a szemét és csak arra figyeljen, mi vagy a partiak mikor bukkanunk fel. És ha be akarunk kapcsolódni, a kubaiak azonnal ott teremnek, mondván, ez még az ő felségterületük.

– És mit csinálnak a Mayberry akciókkal?

– Többnyire egész éjjel nyomon követjük a csempészeket – mondta szárazon Geffar. – A Kolumbiából, Peruból, Venezuelából, Panamából és Kuba északi partjai felől érkező repülőgépeket. A csempészek a kubai őrhajók orra előtt adják-veszik az árut, aztán a partmenti kis szigetek között eltűnnek. Rendszerint a Bahamák felé folytatják az utat, vagy ha nagyon merészek, akkor egyenesen Keysbe vagy Everglades-be viszik a kábítószert.

– Figyelünk és várunk. Most arra, hogy az egyik csempész Florida vagy a Bahamák felé vegye az irányt. A közelmúltban megélnékült a légi és vízi forgalom, ebből arra következtettünk, hamarosan akcióra kerül sor ezen a környéken... Miért nem jön velünk, Ron? Épp most szerveztük meg a felderítő osztagot, napokon belül indulnak. Maga a Nomádon repülhetne, ez nagy magasságban lesz és infravörös keresővel, meg SeaScannel tart mindent szemmel. De velem is jöhet a Black Hawkkal.

– A Black Hawkkal?

– Ha a Nomád jelenti, hogy a csempészek északnak tartanak Florida irányába, vagy keletre, a Bahamákhöz, akkor elindítjuk a Black Hawkot. Amennyiben lehetséges, odaküldjük a parti őrség egyik hajóját és a tengeren kényszerítjük megállásra a csempészeket, ám rendszerint megvárjuk, hogy partközelségbe érjenek. Nagy szükség esetén általában nem számíthatunk a partiakra. Engedélyünk van arra is, hogy berepüljünk a bahamai légtérbe, és a fedélzeten velünk tart két bahamai nyomozó, ők tartóztathatják le a csempészeket...

Gates színe nem volt valami egészséges, csak nagy nehezen tudta kipréselni magából a szavakat. – Remek. A Nomádot választom.

Ez lesz az első alkalom, mikor Ron Gates egy valódi, éles bevetésen vesz részt. Ráadásul ez az első eset, amikor úgy repül egy nem utasszállító repülőn, hogy nem valakit kísér.

– Gondolom fontos lenne, hogy első kézből származó ismeretekkel rendelkezzen a folyó ügyekről – fontoskodott.

Geffar arca meg se rezdült, közben az járt a fejében, hogy valószínűleg az érdeklődés hirtelen az alelnöknek és annak a ténynek szól, hogy az akció híre a Fehér Házba is eljuthat.

– Rendben. Az akciót két nap múlva indítjuk be, huszonnégy órás megfigyelőszolgálattal. A Nomád hat órát van a levegőben, így elegendő mennyiségű üzemanyaga marad az esetleges üldözésre. Úgyhogy aznap az egész éjszakáját szánja ránk. Itt találkozunk este hatkor, mához két napra. Az eligazításon nem kell részt vennie, a szükséges dolgokat majd én elmagyarázom és megtanítom, hogyan bújjon bele az életmentő mellénybe. – A férfi szeme összeszűkült az életmentő mellény hallatán. – De ezt majd a kifutópályán, a Nomádnál csináljuk. Tudja, az a nagy sugárhajtású gép. Olyan, mint egy kis C-130. A hasán egy nagy radar van.

Ezzel Geffar biccentett és kiment a szobából.

Az irodájában üldögélt. Egyedül volt, a felhalmozódott aktákat rakta rendbe. Sok papír gyűlt össze, míg a Mahogany Hammock-béli legutóbbi akciót heverte ki a kórházban. Agyában már a következő akció részletei nyüzsögtek. Kicsit elszórakozott Gates-szel, de igazából nem vicces dolgoknak nézett elébe. Egyáltalán nem volt kedve nevetni.

A 250 gallonos tartalék üzemanyagtartály a helikopter tizenkét üléséből hatot foglalt el, és körülbelül 200 tengeri mérföldre volt elegendő. Ideális sebesség mellett akkor már csak egy óra maradt a célterep körüli manőverezésre, lebegésre, aztán fordulhatott is vissza, de már úgy, hogy gyakorlatilag az utolsó csepp üzemanyagot kellett felhasználni. Homesteadból „Mayberry”-be 120 mérföld az út, s az elhúzódó üldözés a tartalék üzemanyagot is felemésztheti. Ha a Bahamáig kell kergetni a csempészeket, az még kockázatosabb.

Ha a Black Hawknak elegendő üzemanyag áll is a rendelkezésére, de a csempészek északnak tartanak, csak fél órát üldözheti őket, utána vissza kell térnie a bázisra. Ha viszont a csempészek délre menekülnek, akkor a helikopternek nem egészen tíz perce van az üldözésre, aztán fordulhat, és vissza kell repülnie Key Westre. A Black Hawk megbízható légi jármű, két sugárhajtóműve van, de ilyen távol a szárazföldtől, éjszaka; hát ez bizony idegtépő túra lesz. Gates örülhet a tudatlanságának.

A Black Hawk semmi esetre sem lehet a megoldás. Nem ez az ideális gép a hosszú ideig tartó tenger feletti üldözésre, viszont csak ez képes ekkora távolság berepülésére. A Nomád, ez az

Ausztráliában készített hatalmas, sugárhajtású felderítőgép radarral keresi a tengeri célpontot, nagy távolságot képes berepülni, viszont hosszú és szilárd kifutópályára van szüksége a felszálláshoz. Ennek a gépnek meg kell várnia, míg a csempészek közel jutnak Floridához vagy az Andros-szigetekhez, s csak akkor lehet indítani.

Ilyenkor lenne szükség a nyomorult partiakra, dohogott Geffar. A Black Hawk bármelyik nagy hajón landolhatna, felvehetne üzemanyagot, arról nem is beszélve, milyen jól jöhet ilyenkor néhány őrhajó...

Beugrott... A Hammerhead Egy. A hatalmas olajplató még mindig a helyén van, negyven mérföldre délkeletre Floridától. Isteni a hely, tökéletes, nem is lehetne jobb; negyven mérföldre az Andros-szigetektől és Veraderótól. A fedélzetén tengeri és légi megfigyelő berendezések, biztosan vendégül tudná látni a Black Hawk helikoptert...

Vagy a Sea Liont. Esetleg mind a kettőt.

Minél gyorsabban beszélnie kell Hardcastle-lel.

A Fehér Ház, Washington, USA

Miközben Sandra Geffar északra, Miami felé tartott, hogy találkozzon a parti őrsebeli társával, egy másik, sorsdöntő tanácskozás is elkezdődött a Fehér Házban.

Az Amerikai Egyesült Államok elnöke úgy üdvözölte Robert Edwards szenátort, a republikánus kisebbség vezetőjét, mintha rég nem látott testvére lett volna; vállon veregették egymást, forrón kezét ráztak. – Örülök hogy látlak, Bob – mondta az elnök. Egy világosbarna bőrkanapéhoz vezette. Az ovális irodában a mogyoróbarna dohányzóasztalt kényelmes karosszékek, és az állandó elnöki, magas támlájú szék vette körbe. – Szendvicsek és kávé. Pakold meg a tányérodát. – Közben Edwards kezét rázott Prestonnal; Coultrane-nal; Floyd McDonough-val, a pénzügyminiszterrel; Masseyvel, a kábítószer ellenőrző bizottságok tanácsadójával; Mitchell Blumfield szenátorral és legutoljára Martindale alelnökkel.

Mikor mindenki elfoglalta a helyét, bejött a Fehér Ház hivatalos fényképésze és lekapta a porcelán kávéscsészék és szendvicsek köré gyűlteket. Ez általános szokás, habár a fényképek csak egy töredéke jut a nyilvánosság elé. Mégis, minden egyes gyűlést, találkozót és megbeszélést megörökítenek az utókornak. A mosolygós, fehérkabátos pincér kitöltötte a gőzölgő kávé. Akik éltek a fekete itallal, a kék szalaggal feldíszített porcelán tejeskannácskáért nyúltak. Nyílt titok, ebben nem tejet vagy tejszínt tartanak, hanem Irish Crem likórt. Mindenki ízlésének megfelelő mennyiséget öntött a kávéjához, ez alól csak Preston volt kivétel: ő egyáltalán semmiféle alkoholt nem fogyasztott. Pár percig gondtalanul fecsegték mindenféléről. Ez is része a fehér házbeli szokásoknak. Amióta áll az ovális iroda, mindig így kezdődtek a komoly megbeszélések.

Alig nyelték le a tengeri herkentyűkkel megrakott szendvicsek utolsó falatjait, mikor az elnök intett. Az ügyeletes kinyitotta a külső irodához vezető ajtót, és beintette a csinos, vörös hajú gyorsíró lányt. A kávézóktól diszkrét távolságra ült le; ahhoz elég közel, hogy minden fontosat megértsen, de elég távol ahhoz, hogy az orr alatt elmormolt, egymásközi megjegyzéseket ne hallhassa meg. A gyorsíró lány megérkezése vetett véget a felszínes fecsegésnek. A szépen manikűrözött, vörös körmű ujjak munkára készen várakoztak a billentyűk felett. Az elnök bólintott, Martindale kiegyenesedett székében, halkan megköszönte a torkát és az asztalra tette a kávéscsészéjét. A porcelán halk csörrenése azonnal teljes csendet eredményezett, elhalt minden suttogás.

– Köszönöm. Elnök úr, uraim – kezdte Martindale. – Mint az elnök által kijelölt koordinátor, szeretném tájékoztatni önöket éppen folyamatban lévő programunkról. Kérem a jövőben egységesen lépünk fel. A kábítószerrel való visszaélés egyre fokozódik. Az Államokba érkező szállítmányok növekedése jelzi, a csempészek immár offenzívában vannak, még a parti őrség és a vámórség járőreit is megtámadják.

– A csempészéssel gyanúsított járművek észlelése és feltartóztatása egyre nagyobb gondot jelent. – E szavaknál az arcokra erőltetett kényszermosolyok nagy része már eltűnt. Különösen a pénzügyminiszter és Coultrane arca borult el.

– A kábítószerforgalmat megakadályozó tevékenységünk két súlyos hibával rendelkezik: nincs elegendő felszerelésünk: repülőgépek, hajók, emberek; és ami még ennél is fontosabb, nem megfelelő az együttműködés a szövetségi ügynökségek, a parti őrség és a vámórség között. A közelmúltban hosszú, részletes javaslatot kaptam a parti őrség tengernagyától amiben leírja, hogyan lehetne e két szervezetet egy merőben új egységgé alakítani; ez az egység lenne hivatott ellenőrizni és megakadályozni a kábítószer-csempészetet, őrizni az Egyesült Államok vízi és légi határát. Részt vehettem egy bemutatón, amely demonstrálta ennek a jövőbeni csapatnak a munkáját, és személyesen beszélgettem a javaslatot kidolgozó Ian Hardcastle admirálissal, a parti őrség hetedik körzetének parancsnokával. Abban a szerencsében volt részem, hogy Sandra Geffarral, a vámórség miami légiparancsnokával is tárgyaltam. Bradley Elliott tábornok és Patrick McLanahan őrnagy a légierőktől adták a kísérlethez a gépeket. Gondolom mindannyian tudják, a tábornok és az őrnagy nemrégiben milyen... küldetésen voltak. – Meglepett arcok az asztal körül. Legtöbbjük csak pletykákból értesült Elliott és McLanahan figyelemre méltó bevetéséről, mikor megsemmisítettek egy szovjet lézertámaszpontot az Old Dog nevű bombázóval.

– Már beszéltem önöknek az admirális tervével kapcsolatos érzéseimről, és ezt az elnökkel is megvitattam. Ő is egyetért azzal, hogy egy ilyen jellegű szervezetnek egyértelműen a kábítószer-csempészet megakadályozása és a határvédelem az elsőrendű, mondhatni egyetlen feladata.

Miután válaszolt az ártatlan polgári lakosság elleni halálos merényletekkel kapcsolatos, többnyire bürokrata ellenkezésekre, Martindale tovább beszélt. – Láttam Hardcastle admirális erőit, mégpedig bevetés közben. Az emberei képesek leolvasni a repülőgépek farokrészére festett azonosító számokat, távirányítással tudják követni a gépeket és hihetetlen pontossággal mérik be az útvonalat és a magasságot. Valóban elképzelhető, hogy valaki bakot lő, de evvel együtt mélységes hatást gyakorolt rám maga a technológia, és annak alkalmazása. Az a véleményem, hibátlanul fogják végezni a feladatukat. És itt nem csak a technikáról beszélek,

hanem az ötletéről is. Egyszerű és szellemes megoldás. Hardcastle ellenőrzése alá akarja vonni a légi és vízi forgalmat, különleges folyosókat szab meg, és ezeket radarokkal és platókra telepített határállomásokkal ellenőrzi. Ha valaki letér a folyosóról, az automatikusan gyanúsítottá válik, akkor üldözik és elfogják.

– Mi van akkor, ha le is lövik? – kérdezte az elnök.

– Ez csak abban az esetben képzelhető el, ha az illető nem hajlandó válaszolni az elfogógép jelzéseire. Csak akkor, ha minden okuk megvan feltételezni, rosszindulatú, ellenséges vagy csempészgéppel állnak szemben. Egyébként Hardcastle javaslatának egyik lényeges pontja, hogy a gyanús járműveket egyáltalán nem szabad beengedni a felségterületünkre. Nem léphetik át a határt.

Coultrane szerint azonban ezt a feladatot nem lehet végrehajtani. A védelmi miniszter kijelentette, szívesebben maradna ki a kábítószerellenes akcióból, és szerinte a katonaságot nem szabad belekeverní.

– Semmi gond – jelentette ki Massey. – Épp itt az ideje, hogy széles körű ellenakcióba kezdjünk. Ha a drog ritka és drága kincs lesz, ha nem lehet könnyen, gyorsan venni és eladni, akkor valószínű, a többi akciónk is sikerrel jár majd.

Az elnök félbeszakította. – Azt akarom, ezt az akciót azonnal indítsák be. Martindale jelentése alapján meg vagyok róla győződve, minden szükséges erőforrással rendelkezünk.

– Mégis, honnan teremtjük elő a pénzt? – tiltakozott McDonough.

– Az admirális erre is tett javaslatot – válaszolta az alelnök. – Maga is tudja, McDonough. Kétszázmilliót, a kezdeti befektetést a védelem kontingenséből adunk a délkeleti támaszpont beindításához, három platót állítunk fel; évi nyolcszázmillió a V-22-esekre, robotrepülőkre és radarberendezésekre, háromszázmillió a pénzügyminisztériumtól, de ezt repülők, hajók és személyzet formájában vonjuk el. – McDonough hangosan felnyögött. Hétszázmillió évente a közlekedési minisztériumtól a járművek fenntartására.

– A védelmi minisztérium ezt nem teheti meg. A pénzügyminisztérium sem – próbálkozott McDonough.

– Miután közel harminc éve küszködünk nem túl sok sikerrel a kábítószer-kereskedelemmel – vágott vissza az elnök végre jön egy ember, aki kiszámolja, hogy egy meg egy az kettő, aki egy munkaképes szervezetet tervez. Nos, véleményem szerint ez minden pénzt megér.

– Egyéb megjegyzés? – kérdezte az elnök. Senki nem jelentkezett. Üres pillantások, néma fejrázás. – Rendben.

Az elnök a republikánusok frakcióvezetőjéhez fordult. – Edwards szenátor, megalakítjuk a határvédelmi egységet. Blumfield szenátor már biztosított a támogatásáról. Szeretném, ha ön is csatlakozna.

Edwards biccentett, de az arca merev maradt.

– Nekem továbbra is fenntartásaim vannak – jelentette ki McDonough. – Adjon nekem és az embereimnek egy kis időt, hogy kidolgozhatunk egy ellenjavaslatot, lehetőleg olyat, amelyik kevésbé bomlasztó erejű...

– Floyd, most ezt csináljuk végig, jó? – dörzsölte a szemét az elnök. – Nekem tetszik a javaslat. Igenis egyértelmű üzenetet küld a csempészeknek. Megtudhatják, ezúttal komolyra fordult a játszma. Máskor szinte eltévedünk a bürokrácia útvesztőjében, most hála az istennek egy olyan tervet kaptunk, ami világos, jogi szempontból keresztülvihető, alkotmányos. A szenátus kisebbségének vezetője támogat bennünket és szerintem a többség is ezt fogja tenni ha megérti, mi forog kockán. Tudom, most megrövidítettük az embereit, de elvégre egy csapatba tartozunk! Most egységre van szükségem!

– Kérem az elnököt, vizsgálja felül a javaslatot és változtasson a véleményén – makacsodott McDonough, s igyekezett nem észrevenni az elnök mérges pillantását. – Ha ezt nem teszi meg, kénytelen leszek kérni, vegyék jegyzőkönyvbe a tiltakozásomat.

– Köszönöm a véleményét, McDonough – vágta rá az elnök alaposan megrágva minden szót, mint mikor az aligátor rágja a makrélát. – Más megjegyzés? – Nem várt sokáig. – Ebben az esetben a megbeszélésnek vége. Köszönöm, uraim.

Az elnök felállt és McDonough-hoz lépett. – A jóban eddig mindig mellettem állt, én viszont mindig lojalitást várok az embereimtől. Meghallgattam a véleményét, végig is gondoltam.

Döntöttem és a döntésemkor összes tanácsadóm javaslatát mérlegre tettem. Most azt várom öntől, folytassa a munkáját. Világos, Floyd?

– Sajnálom, uram, de ezt a tervet nem támogathatom. A lemondásom egy órán belül az asztalán lesz. – Megfordult, elvonult a kormány tagjai mellett és kilépett az ajtón.

Így is jó, gondolta az elnök, legalább nem nekem kellett kirúgnom ezt a fafejűt.

A Hammerhead Egy fedélzetén, a tengeren

Langyos nyári eső szemerkélt, mikor Rushell Masters a Black Hawkkal a Hammerhead Egy északi része fölé manőverezett. Viszonylag erős volt a délnyugati szél, de Rushellt nem zavarta, landolt ő már platókon, dzsungelirtásokon és háztetőkön is. Húsz éve vezetett helikoptert.

A Hammerhead Egy a kötelező jelzőfényektől eltekintve teljes sötétségben várakozott. Mikor Masters a navigátor utasításait követve már csak három mérföldre volt, a platót hirtelen fényár borította el.

– Te szentséges ég! – kiáltott fel Masters. – Ekkora platót az életben nem láttam még.

A vele utazó Geffar válaszolt. – A Hammerhead Egyet építő vállalatnak van egy ennél nagyobb platója is. King a neve, és tudunk róla, a szaúdiak a Perzsa-öbölben még ennél is hatalmasabb úszó szigeteken dolgoznak.

A látvány valóban lenyűgöző volt; mintha a New York-i Times Square és a Las Vegas-i Fremont Street került volna ide a tengerre. A plató négy leszállóhelyét kivilágították, fényes, vörös-fehér jelzők villogtak a Hammerhead Egy radar, rádió, műholdas adóvevő és adatkapcsolatot biztosító berendezéseinek antennáin. A felső fedélzet alatt elterülő, hat emelet magas irányító, karbantartó és lakóterület most tisztán láthatóvá vált. A kijelölt leszállóhelyet világos fények, villogó kék lámpák, szélzsákok szegélyezték; a reflektorok fényében több száz láb magasból is minden apró részlet tisztán rajzolódott ki.

Masters óvatosan letette a gépet, a kerekek éppen csak megérintették a fedélzetet, mikor a helikoptert már rögzítőkábelekkel fogták, és Masters leállíthatta a hajtóművet. Abban a pillanatban mikor a helikopter utasai kiléptek a gépből, a reflektorok kialudtak és már csak a landolóhely közvetlen környezetét világították, hogy a személyzet biztonságosan fejezhesse be a munkáját. Masters, Geffar, két vámtiszt és két bahamai nyomozó a lifthez mentek. Hardcastle admirális várta őket a bejáratnál, élénksárga esőkabátot és baseball sapkát viselt, a sapkán fura embléma.

– Nem tudok magamhoz térni, admirális – jegyezte meg Masters, miközben levette a sapkáját és lerázta róla az esővizet. Hardcastle csak most vette észre. Masters arcát mindenütt égési sebhelyek, hegek borítják; végighúzódtak a nyakán, le a válláig. Örökös emlékeztető Mahogany Hammockból. Masters észrevette Hardcastle pillantását. – Semmiség, uram, csak akkor fáj, ha nevetek.

Hardcastle bólintott. – Örülök hogy velünk lehet. Úgy hozta le a Black Hawkot, mintha egész életében itt landolt volna.

Kiléptek a liftből, felakasztották vizes esőkabátjaikat, s a tanácsteremnek átalakított szobába léptek.

– Nos, a Hammerhead Egy már áldozatokkal is dicsekedhet – mondta Geffar, miközben Hardcastle-lel az élen beléptek az irodába. Az asztalon kávé és szendvicsek várták őket.

– Hallottam – válaszolta Hardcastle és a kávésbögréért nyúlt. – A pénzügyminiszter és a vámőrség főparancsnoka beadta a lemondását. Ki kerül a helyükre?

– Legutoljára azt hallottam, Geraldine Riverát jelölik pénzügyminiszternek – mondta Geffar. – A főparancsnoki posztra pedig Ron Gatest. Szóltam neki, a legközelebbi bevetésre jöjjön velünk. A Nomad fedélzetén lesz. Ez lesz az első alkalom, hogy élesben láthatja a munkánkat.

Beszélgetés közben Geffar felemelte Hardcastle sapkáját és kíváncsian nézegette az emblémát. Egy kalapácsfejű cápa fekete profilja, hatalmas kereső szem a homlokán és óriási uszonyok a hátán. Középről pedig két szárny nőtt ki a cápa testéből.

– Valaki szeret tervezgetni – állapította meg Geffar.

– Csak egy szerény ötlet – jegyezte meg Hardcastle, aztán a szekrény tetejéről leemelt egy másik sapkát. Ennek a peremén egy hatalmas, aranyozott tölgylevél jelezte, hogy a tulajdonos parancsnok. Geffar felé nyújtotta. – Ez a magáé.

Sandra elvette a sapkát, alaposan megnézte, aztán egyetlen szó nélkül levette és a fogastra akasztotta kék szolgálati sapkáját, s a helyébe nyomta az újat.

Hardcastle beljebb hívta vendégeit. – Mint láthatják, azok tiszteletére akik még nem jártak nálunk, modellen mutatjuk be az irányítóközpontunkat. A fontosabb műszerek és az irányítóműszerek itt lent találhatóak. Két technikus kezeli a műszereket. A terepről érkező képeket ezeken az új, precíziós monitorokon kísérhetjük figyelemmel, ezeknek remek a felbontásuk. Itt fent van a parancsnok és a szolgálatban lévő tiszt helye – mutatott egy szobára.

– Hol van Elliott tábornok és McLanahan őrnagy? – szakította félbe Geffar.

– Washingtonba kellett menniük. A HAWC-tól jelenleg senki sincs a fedélzeten. Az embereim gyors és alapos kiképzésben részesültek. A műszerek java komputerezált, teljesen automatikusan működik, hála istennek. A Sky Lion robotrepülő a fedélzeten van, de csak végszükség esetén használjuk...

A parancsnoki műszerfalon benyomott egy gombot, a bal oldali képernyőn megjelent a megvilágított hangár. Középen a V-22 Sea Lion repülőgép. – Mint láthatják, a V-22 is velünk van, öt perc alatt feljuttathatjuk a fedélzetre.

– Fedélzeti fegyverekkel?

– Hardcastle igenlően biccentett.

Masters Geffarra nézett. – Fegyverek? Ez fel van fegyverezve?

– Hőérzékelő rakétákat szállít – magyarázta Hardcastle. – Alkalmas légi, vízi és szárazföldi célkeresésre. Ezenkívül Chain Gun gépágyúja is van. – Erre még Russel Mastersnek is a magasba szökkent a szemöldöke.

Geffar gyorsan hozzátette: – A V-22-t ma este nem használjuk.

Masters szemmel látható elégedettséggel nézte a V-22-es képét. Jóleső gondolat, hogy felfegyverzett géppel lehet a csempészek nyomába eredni.

Geffar és Hardcastle égési sebeire néztek, megértették elégedettségét.

– A jobb oldali képernyő a radarjelzéseket mutatja – magyarázott tovább Hardcastle. – A Diamond műholdról jönnek a jelek, aztán a parti őrség hajóján lévő műholdas egységtől. A hajó Cay Sal Banktól keletre, a Santaren-csatornánál állomásozik, tőlünk ötven mérföldre délkeletre. A Diamondot úgy programozták, egyszerre figyeljen tengeri és légi járműveket, ezért nincs szükség E-2 vagy E-3 felderítő repülőgépekre; az időjárás amúgy is kétségessé tenné a működésüket. A légielő pedig amúgy sem szívesen adná kölcsön az E-3-asukat, azután, ami a Falconnal történt. Hardcastle a parancsnok ülésére mutatott. – A magáé, Sandra. Nincs kedve most rögtön kipróbálni?

Geffar a férfit nézett. – Paprika van a fenekében, igaz? Pillanatnyilag még a vámország légi parancsnoka vagyok, ez pedig itt a vámország megfigyelőbázisa. Csak annyi a különbség, hogy a megfigyelt célponthoz ötven mérfölddel közelebb kerültünk. Még nem vagyunk hammerheadek... – de egyre közelebb kerülünk ehhez is, gondolta magában.

– Az Omaha Három-Négy, a Nomád radarrepülő délre tart, hogy felvegye a pozícióját Veraderótól északra. Cserél az Omaha Három-Öttel, az üzemanyagtól függően váltják egymást. Mi vagyunk az előretolt helyőrség, az Omaha Három-Egy. A hátvédünk az Omaha Három-Kettő; de ő más, már folyamatban lévő akciókban is részt vesz, tehát vagy a rendelkezésünkre áll, vagy nem. – Geffar Hardcastle-hez fordult. – Van egy térképe?

Az admirális beütötte az utasítást a számítógépbe és a képernyőn megjelent Dél-Florida és a Karib-tenger színes térképe. Hardcastle egy kis tollhoz hasonló szerkentyűt adott Geffarnak és megmutatta, hogyan kell használni. Sandra a tollacska puha hegyével megérintette a képernyőt, és abban a minutában a bal oldali ernyőn egy nyíl jelent meg azon a ponton, amit megérintett.

– Rendben – mondta az asszony. – Mayberry pontosan... itt van. – Megnyomott egy gombot és ezzel egy pontot rajzolt oda, ahol rendszeresen leadták a drogszállítmányt. – A kubai Veraderó katonai támaszponttól tíz mérföldre északkeletre, még éppen kubai vizeken. – Egyenes vonallal összekötötte a Nicholas-csatornát, Cay Sal

Banket, a Santaren-csatornát, s a bahamai partok mentén eljutott Andros-szigetig. Hardcastle megnyomott egy gombot, a képernyőn megjelent a Diamond jelenlegi pozíciója, alig valamivel távolabb a Geffar rajzolta vonaltól.

– Rendszerint ezt az útvonalat figyelik az embereink, erre mennek a Mayberry-randevúra készülő hajók. Időnként délre térnek ki, aztán cikcakkban jutnak el az Andros-szigetig. Amíg nem érik el a szigetet, nem lehetünk biztosak az útirányban. De ez alkalommal rajtacsípjük őket. Persze északra is kitérhetnek, és onnan mennek Keys felé – folytatta Geffar. – Ebben az esetben a Diamond nincs olyan helyzetben hogy követni tudná őket, viszont az biztos, egészen Key Westig nem merészkednek el.

A Nomádot küldje minden északra tartó gyanús jármű után – hallatszott Rushell mély hangja. – A műhold pedig minden délnek tartó mozgást figyeljen. A Black Hawkon van FLIR berendezés, az is segítségünkre lehet.

– Rendben – mondta Sandra. – A Nomád feladata az északi mozgás szemmel tartása. Ha több hajóval jönnek? Nos, minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk – nézett Hardcastle-ra.

– A Sky Lion robotrepülő minden félrevezető manővert ellenőrizhet, utána megy az elcsatangolt barikáknak, ha ezzel akarnának megteveszteni bennünket.

– De admirális, nincs felhatalmazásunk a Sky Lion bevetésére...

– A Nomád adatátvitele majd segít, és automata követésre állunk – válaszolta Hardcastle. – Ha elveszítenénk a Nomádot, akkor a Diamond adataival indíthatjuk a Sky Liont, amíg az a saját érzékelőivel meg nem találja a célt.

– Admirális, le a kalappal...

– Akkor ezt megbeszéltük. A következő húsz órában szolgálatban vagyunk, és Curt legénységével váltjuk egymást. Most várjunk, míg a Nomádtól nem kapunk valami hírt. Addig nézzenek körül, de készenléti állapotban! Bármelyik pillanatban szükségem lehet magukra.

Hardcastle és Geffar a parancsnoki műszerfal elé ültek.

– Hogyan léphetek kapcsolatba a Nomád legénységével? – kérdezte Sandra.

– Itt a kommunikációs képernyő – mutatott Hardcastle egy kisebb képre a központi monitor bal oldalán. A képernyőn négy oszlop volt, mindegyiken jelzés és frekvencia meghatározás. Hardcastle Geffar kezébe adta a könnyű fejhallgatót. – Az akcióban használatos frekvenciák ezen a képernyőn láthatók. Csak meg kell érintenie a képernyőt a megfelelő helynél, és már beszélhet is. A jobb alsó sarokban lévő gombbal még több frekvenciát hívhat le: a légiforgalmi irányítókat, a NORAD-ot, a sheriff irodáját; még ötszáz különböző frekvenciát programoztunk be a számítógépbe.

Geffar megérintette a „NOMÁD OMAHA 34” jelzésű oszlopot. Az oszlop villogni kezdett, aztán megjelent a felirat: „BIZTONSÁGI SZINKRON”; jelezvén, hogy az áramkörök keresik a hívott felet. Mikor az oszlop kifehéredett, Sandra beszélni kezdett: – Három-Négy, itt Három-Egy.

Hallotta ahogy a másik oldalon halk szisszenéssel és sípolással megtörténik a válaszoló lehallgatás elleni bebiztosítása is, aztán: – Három-Egy, itt Három-Négy, várom.

Geffar meg akarta kérdezni a helyzetüket, de a HDTV mindent elmondott, csak feleslegesen szaporította volna a szót. Abban a pillanatban ugyanis, amint a Nomád legénysége bekapcsolta a rádióját, egy kicsi zöld négyszög villant fel a térképnek azon a pontján, ahol a Nomád tartózkodott: húsz mérföldre északra Veraderótól. Jelezte a magasságot, sebességet, irányt. – Státust kérek – mondta végül.

– Zöld – válaszolta a Nomád pilótája. – Most repülünk rá a pályára.

– Kicsit menjen északabbra, a keresősugár peremére – utasította Geffar. – Ha Gomez felbukkan, a radarja azonnal kiszúrja magukat a mostani helyükön. Innen mi remekül figyelhetjük Mayberryt.

– Oké, Három-Egy, BRONCO irányba megyünk. – A BRONCO Elbow Cay-t jelentette, ideális hely volt, mert a Nomád radarja így betöltötte a Hammerhead Egy radarja és a Diamond közötti űrt.

Geffar hátradőlt és a képernyőn figyelte a Nomád útját. Aztán megnyomta a SLINGSHOT gombot. – SLINGSHOT, itt Omaha Három-Egy, rádióellenőrzés.

– Három-Egy. Itt SLINGSHOT, tisztán hallom. Azonosítsa magát és adja meg a pozícióját.

– A Három-Egy nincs a levegőben – válaszolta Geffar. – A Hammerhead Egyen vagyunk.

– Ismétlje, Három-Egy – rádiózta a SLINGSHOT irányítója. Hol vannak?

– Hammerhead Egy. – Hosszú szünet. – A marhák – morogta Geffar. – Már megkapták az eligazítást...

– Három-Egy, azonosítást kérek.

– Az isten szerelmére – sóhajtotta Geffar és megérintette a képernyőt. – Három-Egy azonosítása egy-kilenc-kilenc-öt. Gyerünk fiúk, ma reggel már megvolt az eligazítás...

Ezúttal valamivel rövidebb volt a szünet. – Azonosítás elfogadva, Három-Egy, az én hibám. – Még mindig nem hangzott elég magabiztosan, de a parancsnoki azonosító kód megtette a hatását. – Nincs forgalom. Ha lesz, tájékoztatom. Vége.

– Vettem, értettem. Három-Egy kiszáll. – Geffar még ellenőrizte a Diamondot. Minden nyugodtnak látszott, mindenki rendben tette a dolgát.

– Van valami, amit kifelejtettünk? – kérdezte Hardcastle, mikor Geffarral együtt elhelyezkedtek az elektronikus „szem” előtt.

– Nem hinném. Persze, nem ártana ha több helikopterünk lenne, de azért a Black Hawk se kutya. Nem lehetünk maximalisták. – Belekortyolt a kávéba. – Minden a helyén van. Nincs más hátra, ülünk és várunk.

Valdivia, Kolumbia

Salazar előző este érkezett Valdiviába és felkavarta a kedélyeket, ami se Gacheznek, sem a kartell többi képviselőjének nem volt az ínyére. Az történt ugyanis, hogy a szokásos három, négy kisebb vagy közepes méretű szállítógép helyett ezúttal csak egyetlen gép szállt le Gachez magánrepülőterére, de ekkora gép még soha nem érintett földet Valdiviában.

Egy Antonov-12-es teherszállító volt, a legnagyobb szovjet gyártmányú turbópropelleres gép, amit más országokba exportáltak. Alcázásképp sötétzöldre festették, függőleges vezérsíkján apró kubai zászló. A hatalmas gép tankönyvekben előírt szabályossággal ért földet. A pálya közepén megállt, aztán begurult a körbezárt repülőtér hatalmas parkolójába.

Gachez némán figyelte, amint Salazar és segédje, Hermosa kiszállnak a gépből. Salazaron most is a szokásos lovaglójelmez volt; páváskodva sétált Gachez és a testőrei felé, majd unottan tisztelgett lovaglóstórával.

– Ez meg mit jelentsen, Salazar? Mi ez?

– Ez uram a maga üdvhadserege – mutatott az ostorral a katonáira, akik éppen most vették elő a repülőgép alcázását szolgáló hálókat. – Büszkeségem és örömöm, valamint az egyedüli megoldás a maga problémáira. A Kubai Népköztársaságban maradt valamikori kollégáim ajándéka. Nincs az az árumennyiség, amit ne tudnánk elszállítani, csak meg kell mondania, hova vigyük. Az egész világ a mienk, ezeröttszáz kilométeres körzetben.

– Ezt a monstumot száz kilométerről kiszúrja még egy kezdetleges radar is – válaszolta Gachez. – Könnyű célpont...

– Ugyanakkor az egyetlen, ami a közeljövőben képes lesz elszállítani az áruját. Az amerikaiak őrzésközpontjai keresztül-kasul járnak a Floridai-öblöt, nem beszélve a Bahamákról...

– Ezért dobjuk le az árut kubai vizeken – jelentette ki Gachez. – A kubai vizeken védelmet élvezünk...

– De onnan aztán sehova nem továbbíthatja az áruját – replikázott Salazar. – Egyszerre két-három helyet is össztűz alá vehetnek. Az egyetlen lehetőség áttörni a kordonjukat, ha sok helyen egyidőben dobjuk le az árut; erre pedig csak egyetlen gép képes, mégpedig ez itt.

Gachez még füstölgött. Salazar elvesztette a mértéket. Gachez mértékét mindenesetre. Egy autó gördült eljük, hogy elvigye őket a központi irodához, de a kábítószercsempészek királyának szemlátomást nem akaródzott még indulni. – Mit értsek azon, többszöri dobás? Nem maga készíti a terveket Salazar, hanem én.

– Ezzel szemben az én embereim repülnek – vágta rá Salazar. – Az én embereim viszik vásárra a bőrüket. Ők szenvednek, ha elkapják őket. Én a lehető legjobb megoldást hoztam magának, señor Gachez. Amennyiben nincs szüksége a segítségemre, elviszem a katonáimat és a gépet.

Igaza van, kesergett Gachez. Salazarnak úgy látszik elege lett a kifutófiúskodásból, s a kezébe akarja venni az irányítást. De egyelőre még nyugodt lehet, nem adta ki a kezéből a kormányrudat. – Na, halljuk azt a remek ötletet.

– Roppant egyszerű – mondta Salazar és intett Herмосának, aki egy térképet húzott elő, a várakozó kocsni motorházára terítette és egy elemlámpával megvilágította. – Ahelyett, hogy a szokásos helyen csak egy csomagot dobnánk le Archipelago de Sabanánál, lépcsős menetben több csomagot adunk le. – A térképen bejelölt pontokra mutatott. – Elsőnek a szokásos helyekre mennénk, Camaguey és Sabana mellett, ahogy eredetileg is terveztük. Ez elvonja a Kuba északi partjainál ránk leselkedő parti őrség erőit. Innen aztán tovább megyünk Cay Sal Bank irányába. Itt három helyen dobjuk le az árut. Utána jönnek az Andros-szigetek, Ragged-szigetek, Range, Mayaguana Passage, Great Inagua-sziget és a Silver Bank Passage. A munka végeztével visszatérünk Verrettesbe.

– Tíz dobás? Egyetlen éjjel? – hitetlenkedett Gachez.

– A parti őrség teljesen meg fog zavarodni – magyarázta Salazar – és intett Herмосának, elteheti a térképet. – Még akkor is, ha képesek elcsípni egyik másik emberét, a többiek biztos célba érnek. A szokásos, vacak húsz vagy ötvenkilós konténerek helyett most tíz csomagra osztjuk a szállítmányt, mindegyik csomagban százkilós zsák...

– Százkilós zsákok!?

– Ekkora mennyiséget még egy kis motoros is képes szállítani –, mondta Salazar. – Nagyobb hajó esetén még könnyebb a dolog. A gépem nem köröz majd a helyszínen, ledobom a csomagot és már ott sem vagyok.

Gachez haragja lassan elpárolgott. Határozottan jó az ötlet. Megvannak az előnyei. – Kapcsolatba kell lépnem az embereimmel,

és tájékoztatnom kell őket a helyszínekről. Ez több napba is beletelhet.

Salazar vállat vont. – Ahogy akarja. A maga ideje. Minél tovább vár, annál valószínűbb, hogy az amerikaiak figyelme lanygul. – A tarkója mögött összekulcsolta a kezét. – A maga helyében egyébként alaposan utánanéznék, nincs-e rés a szervezetében, nem lapul-e valahol egy informátor. Az amerikaiak egyértelműen fülest kaptak a közlő szállításról.

– Az én szervezetemtől? – kérdezte Gachez a dühös ex-kubaitól. – Ha valami kiszivárgott ezredes, akkor a besúgót a maga emberei között keresse!

– Ostobaság. Katonáim mindhalálig hűek hozzám. Ők a legjobb pilóták, és büszke kubai katonák. Soha nem árulnának el engem vagy a hazájukat.

– Hallottam már egyet és mást arról, hogyan neveli őket hűségre. Kirakatper, kés a hátba, egy úgynevezett honfiú mérges felháborodásában betöri az engedetlenek fejét. A maga szervezete nem egyéb terrorista csürhénél és épp úgy vadásznak egymásra, mint másokra. Egyébként engem hidegen hagy a maga dolga mindaddig, amíg a szerződést és a biztonsági szabályokat betartják. Ha kiszivárgott valami, akkor a lyukat ne nálam keresse. Különben az sem kizárt, merő véletlenről van szó. Ki tudja, miért kell a parti őrségnek éppen most ellenőriznie a Karib-tenger térségét. Mindenesetre rajtam kívül senki nem tudja, mikor esedékes a szállítmány. A hálózatomat az indítás napján riadóztatom, de az utolsó pillanatig nem mondom meg, pontosan kinek a helyén dobunk, csak a készenlétet várom el.

– Akkor is csúnyán átveri valaki...

– Elképzelhető, ezredes – szakította félbe Gachez. – Ám nem én javasoltam ezt a bonyolult tervet, nem én találtam ki, hogy húszezer kilót szállítsunk le egy éjjel – ez a maga agyszüleménye. Én soha nem rajzolok, nem hurcolok magammal bejelölt térképeket, maga igen. Mondja csak, mikor indította el ezt az akciót? Nem esik esetleg ez egybe az amerikaiak megjelenésével az övezetben?

Salazar vigyora elhalványult. Tényleg, amíg meg nem találják az informátort, egyik oldalt sem lehet hibáztatni. Gachez szavaiban van valami. Mégis... kém lenne a cuchillók között? Lehetetlen...

Az akciót el kell halasztani – jelentette ki Enrique Hermosa. – Nincs más lehetőségünk.

Salazar megrázta a fejét és végigfuttatta a kés vékony pengéjét a fenőkövön. Hermosa a főnökére nézett, aztán a térképet vizsgálta. – A legutóbbi felderítőrepülésünk a Cay Sal Bank és Mangrove Cay, valamint az Andros-sziget közötti szakaszon egy a parti őrséghez tartozó hajót észlelt. Fedélzetén radar, aminek a hatósugara kétszáz kilométer. Azt sem felejttem el, hogy behallgattunk a hajó és egy repülőgép rádióbeszélgetésébe – folytatta Salazar. – A gépről úgy hisszük, vagy a vámország, vagy a parti őrség működteti. – Hermosa bólintott. – És ebből maga arra a következtetésre jutott, a két jármű együtt dolgozik.

Hermosa már épp megszólalt volna, de Salazar felemelte a kezét. – Hermosa, ha a parti őrség és a vámország ugyanazon a területen tart őrzőjáratot, akkor ezt csak azért teszik, mert valami kiszivárgott az akciónkról. Roppant furcsának találom, hogy a Florida citybeli ügynökünk éppen akkor szünteti meg az érintkezési lehetőséget, amikor nekem meg kellene tudnom, hogy mi a Homestead légitámaszpont repülőinek a pontos helyzete.

– Az ügynökünk akkor ment el, mikor Martindale alelnök megérkezett Miami-ba, uram. Minden sarkon a Secret Service emberei álltak és az emberünk nem úszhatta volna meg, ha alaposabban megnézik a hamis zöld kártyáját.

Salazar a fejét rázta. – Az amerikaiak még nem felejtették el, hogy lelőttük a járőrgépüket. Ha csak egy szó is kiszivárog a tervünkről, azonnal bosszúhadjáratot szerveznek. A mostani szállítmány százhuszmillió dollárt ér. Biztosra akarok menni.

– Ilyesmire nincs biztosíték – jegyezte meg az Antonov pilótája, Jose Trujillo őrnagy. – Pláne nem egy olyan gépnél, mint az Antonov-12. Túl nagy, túl nehéz, nem lehet vele alacsonyan repülni, tehát nem csúszhatunk át a radarhálón.

– Nem mintha számítana – tette hozzá a fedélzeti mérnök. – Ha tényleg van a térségben radar, akkor mindegy milyen magasságban vagyunk, minden centi utat a szemük előtt teszünk meg.

Trujillo bedöntötte a tekilát, aztán sörrel öblítette le a hatalmas kortyot. – Repülni fogunk, távol tartjuk magunkat az amerikai légtértől és reméljük, nem lőnek le bennünket. Csak légi fedezetre lenne szükség...

Salazar szeme kikerekedett. – Mit mondott, Jósé?

– Angola járt az eszemben, uram. Mikor a luandai kormánynak repültünk. MIG-17-esek és MIG-23-asok voltak ugyan, de életemben olyan jókat nem repültem. Széles, kék ég, jól látható földi célpont...

– Vadászgépek... – merengett Salazar. – Vadászgépnek kell kísérnie a rakományt.

Trujillo szeme szikrázott a reménytől. – Pofonegyszerű lenne. Van két gyakorlógépünk, két MIG-21-es. Viszont nincs külső üzemanyagtartályunk, sem megfelelő fegyvereink...

– A fegyverekre ne legyen gondja, az üzemanyagtartályt is megkaphatjuk a haiti kormánytól – mondta Salazar. – Igen, ez lesz a megoldás. Biztonságban fogjuk célba juttatni a szállítmányt.

Hermosára senki nem figyelt, aki alig észrevehetően meghúzódott a háttérben. Várta a parancsokat, töltögette a sört és a tekilát. De a füle nyitva volt és agya lázasan dolgozott... Vadászgépekkel kísérni a szállítmányt? Lelőni a vámőrség gépeit? Salazar ezredest elragadta a hatalommánia. A szervezet egysége forog kockán...

Mit kéne tenni? Megvédeni önmagától? Fülest adni a vámőrségnek...?

A Hammerhead Egy fedélzetén

Geffar elhelyezkedett az ülésen, bekapcsolta a monitort. Egyre könnyebben ment a kezelése; nem csoda, már harmadik napja gyakorolt rajta. Az előtte lévő képernyőn repülők és hajók képe villogott, mindegyikhez megvilágított adatblokk tartozott; jelezvén hogy a partiaké, vagy a vámósoké az adott jármű. Három nappal

korábban még megzavarodott; ma az ujjai táncoltak a billentyűkön. Visszakereste a szükséges adatokat, ugrált egyik ernyőről a másikra, hogy a lehető legjobb képet kapja.

– Omaha Három-Négy a levegőben – jelentette Mike Drury a repülőgép fedélzetéről. Geffar ellenőrizte, rendesen dolgozik-e a gép, mert a közeli viharok időnként zavarták az adást.

– Harminc percet késett – jelentette ki Hardcastle.

– Gates-t valami bizonyára feltartóztatta-magyarázta Geffar. Gates, a vámórség új főparancsnoka aznap délelőtt tette le az esküt, de az esti „kéjutazásról” nem feledkezett el.

Geffar hitetlenkedve csóválta a fejét. Nahát, hogy a partiak és a vámosok együtt dolgozzanak! – Miért nem lehet ez mindig így? – szólalt meg fennhangon.

– Épp ezzel akarjuk megetetni a Kongresszust – válaszolta Hardcastle. – Egy parancsnokra, egyszemélyi felelős vezetőre van szükség, aki az összes hajó, repülő és ember irányítója. Nekem nincs meghatalmazásom arra, hogy elindítsam a maga Nomádját, maga meg nem adhat utasítást a Black Hawk-nak. Csak egyetlen parancsnok vezetése alatt lehetséges a feladat megoldása. McDonough ezt nem volt képes felfogni.

Geffar biccentett és tudta, érezte, hogy a hammerheadek dolgozni fognak, és Hardcastle-nek igaza lesz.

A központi SLINGSHOT radarképernyőn lehívta a környező területek képét. Mikor megnyomta a gombot, a vámórség Nomád repülője rajzolódott ki, a hozzá tartozó blokk megmutatta a gép pontos pozícióját, repülési paramétereit és becsült üzemanyag-mennyiségét. – Három-Négy, státusellenőrzés.

– Három-Négy zöld – válaszolta Mike Drury a Nomád fedélzetén.
– VIP utazik a fedélzetünkön.

Geffar elmosolyodott, intett Hardcastle-nek és kihangosította az adást. – Vettem, Három-Négy. Adja át üdvözetemet Gates főparancsnoknak.

– Köszönöm, Sandra – hallatszott a rádióból az új főparancsnok hangja.

A Nomád sötét pilótafülkéjében Gachest csak a zöldesen pislákoló kabinlámpa fénye világította meg. Életmentő mellénye ferdén állt, a fejhallgatóját túlságosan hátratólta, de éles választékát semmi nem ronthatta el. Kék szédzsekijén hatalmas CUSTOMS AIR BRANCH felirat díszelgett. A Nomád két operátora is – Jacquelin Hoey, aki a SeaScan radaron dolgozott, és „Buffalo Bill” Lamont, a Westinghouse WF-360 infravörös kereső kezelője – zöldes fényben fürdött.

Hardcastle a Diamond radarkijelzőjét bámulta. A legénység az elmúlt percekben már többször is felvillantotta a célpontot. A célt egy vörös kör jelképezte, Kuba északi partjánál volt, és északnyugati irányba tartott, percenként közel hat mérföldes sebességgel. Hardcastle megérintette Geffar vállát. – Talán ebből lesz valami.

Geffar ellenőrizte a HDTV kijelzőjét. – Gyorsan mozgó, pontosan a kubai határon repül, háromszázötven csomós sebességgel...

– Magasság ötszáz láb – jelentette Long, aki az alsó irányítópultnál ült. – Katonai gép lenne?

– Lehetséges. – Hardcastle azt az utasítást adta a számítógépnek, hogy jelezze a körzet összes légiforgalmi irányítói rádiójelzését. A képernyő felvillant, a számítógép eleget tett az utasításnak, de semmilyen változást nem mutatott. – Sehonnan nem jelez katonai adást. Talán katonai gép, de nem hiszem.

– Talán a miénk?

– Semmi esetre sem – válaszolta Geffar. – Vagy csak én nem tudok róla. Esetleg egy Falcon?

– Ha az lenne, fogtuk volna a jelzését – válaszolta Hardcastle. Újabb utasításokat adott, és megjelent az Államok délkeleti részét ábrázoló térkép, ahol villogó pontok jelezték a levegőben tartózkodó gépeket.

– Egyetlen gépünk sincsen Kuba partjainál – mondta Hardcastle.

Talán valami zöldfülű kubai; azok szeretnek a part közelében maradni, hogy menedéket találjanak, ha valami baja esne a hajtóműveknek. Esetleg meghibásodott a rádiója...

– Vagy újabb játékos jelent meg a színen – vélte Geffar. – Dobni akar. Érzem. Tudom.

– De ez gyorsan repül – ellenkezett Long. – Ennek így semmi értelme...

– Értelmes vagy sem, ez az alak Mayberry felé tart. – A gyorsan mozgó cél egyenesen a sárgával megvilágított, feltételezett csempészútvonalat követte. Néhány mérföldes körzetben két hajót is jelzett a radar. – Már száz lábra süllyedt, lassít. Kétszáz csomó, csökken, süllyed. Biztosan dobáshoz készül. – Sandra Hardcastle-re pillantott. – Van a körzetben gépünk?

Az admirális újra ellenőrizte, de már előre tudta a választ. – A Nomad az egyetlen a közelben. Csak a Black Hawk van közelebb, hacsak... A Sea Lion gyorsabb, mint a Black Hawk.

– Nincs felhatalmazásunk, nem vethetjük be. Legalábbis egyelőre. Indítson egy gépet Homesteadből, tapadjon a pasasunkra. A Nomad maradjon a helyén arra az esetre, ha valamelyik hajó Key West felé tartana. – Hardcastle kommunikációs berendezésén kapcsolatba lépett a vámosok légi egységével és utasította őket, indítsanak el egy Citation vadászgépet.

Geffar pedig a lehallgatás ellen biztosított csatornán a Nomádot hívta. – Négy-Három, itt Hammerhead Egy. Mayberryben dobásra készülnek. Egy gyorsan haladó gépet észlelünk. Álljanak készenlétben.

– Értettem, Hammerhead Egy – válaszolta Drury. – Négy hajót tartunk nyilván a Cay Sal Bank körzetében. Valószínűleg benne vannak a buliban.

Geffar a monitoron kinagyította a körzet térképét. Egymástól egy mérföldes távolságban úsztak a hajók. A számítógép szerint az előző észlelésekhez képest nem mozdultak el a helyükről.

– Hammerhead Egy, itt a SLINGSHOT – jelentkezett a földi radarirányító. – Omaha Négy-Zéró a levegőben. – A monitoron felvillanó új jel megerősítette a bejelentést.

– Hammerhead, itt Három-Négy. – Jacquelin Hoey, a SeaScan kezelője jelentkezett a Nomád fedélzetéről. – A cél eljött Mayberrytől, északra fordult. Útvonala egyenesen Cal Say Bank, várható érkezése hat perc.

Geffar a tollacskával megérintette a digitális kijelzést, amivel Hardcastle a Citationt jelezte, és egy vonallal összekötötte a gyorsan

mozgó célponttal. – Ha a pasas tovább is északnak tart, el tudjuk kapni. Ha sarkon fordul és menekül, akkor nem valószínű.

– Egyenesen a Cay Sal Bankban veszteglő négy hajó irányába megy-mondta Hardcastle. – Biztos, hogy játékos. De akárki is van a mostani akció mögött, komoly feladat elé állít bennünket.

Homestead légitámaszpont, Florida, USA

Az ügyeletes tiszt meghallotta a csengetést, felemelte a kagylót. – Homestead, Davidson.

– Chuck, itt Willy a Brickell Plazából. Névtelen hívást kaptam. Állítólag Gates főparancsnok veszélyben van és azonnal el kell hagynia a Kuba melletti körzetet.

Davidson az ilyenkor mindig és mindenkor elhangzó mondattal válaszolt. – Ismételd.

– Azt mondtam, a főparancsnok veszélyben van a Nomád fedélzetén. A bejelentés öt másodpercig tartott, ezalatt annyit mondtak, hogy a főparancsnok gépét megtámadhatják.

– Hol? Mikor?

– Erről semmit nem mondott. Utol tudod érni Geffart? Tudnia kell erről.

– Szerintem valami hülye tréfa – mondta Davidson. De tapasztalt róka volt, tudta, a legvadabb bejelentéseknek is utána kell nézni, mert az ördög soha nem alszik. – Továbbítom. Felvetted a beszélgetést? Tudod honnan jött a hívás?

– A központ kapcsolta. Majd megkérdezem. Viszont nem készítettem felvételt. Épp csak beugrottam, mert azt hittem az asszony keres.

Hívj vissza, ha a központ kiderített valamit.

Davidson leszólt, kapcsolják neki Geffart. Ez néhány percbe beletelik, mert a platót időnként nehezen lehetett elérni. Persze ez alkalommal nem sürgős, biztos csak egy hülye viccelt.

A Hammerhead Egy fedélzetén

– Cay Sal Banknál egy gyorsan közeledő gép egyértelműen dobásra készül, négy hajó várja. Rohadtul fura helyzet.

Hardcastle a képernyőn lehívta az elmúlt órákban készült térképfelvételeket. A számítógép több napra visszamenőleg az emlékezetében tárolta az adatokat. Egész addig keresgélt, amíg meg nem találta azt a pillanatot, amikor a négy hajó feltűnt Cay Salban. – A pasasok először Dél-Amerika felől bukkantak elő. Egyértelmű indulóállomás nem meghatározható, de az biztos hogy Dél-Amerika. Nem Kuba és nem is Panama nyugati része.

Tovább figyelte a négy hajót, amelyek áthaladtak a Yucatan-csatornán Mexikó és Kuba között. – Nézze! Több mint négyen vannak. Hatan vagy nyolcan. – Előrelapozott. – Itt, itt válnak szét. Elhaladnak Cay Sal mellett, négyen leválnak, ezek Archipelago de Sabana felé mennek...

– Mayberry – mondta Geffar. – Négy csempész Mayberryben marad, négyen mennek Cay Salba.

– De itt még több hajó is van. Kis csoportokban – figyelmeztetett Long. – Túl sok ahhoz, hogy pontosan meghatározhassuk a helyzetüket.

– Azért elég alapos a számítógép – nyugtatta meg Geffar. – Nyolc csempész szervezett alakzatban halad, megállnak, megvárják a csomagokat, amit a nagysebességű gép dob le nekik. Ennyi elegendő ahhoz, hogy több gépet kérjünk.

– Már hívtam a parti őrségtől néhányat – mondta Hardcastle. – Nagy buli lesz itt ma éjjel.

– Mondja meg neki, azonnal jelentkezzenek be nálunk – kérte Sandra. Majd mi a megfelelő helyre irányítjuk őket, nem kell hogy ott keringjenek a magasban. A repülő útjába kell kerülniük úgy, hogy a hajókat is szemmel tarthassák. Azt a hajót kell megcsípni, amelyik a repülő távozása után el akar slisszolni.

– Omaha Négy-Zéró három percre van – jelentette Long. – A cél még mindig északra tart. Majdnem Elbow Caynél van. Háromszáz láb magasban, gyorsan süllyed. A hajókhoz közeledik.

– Key Westből már útban van egy gyors légpárnás, a Pegazus – mondta Hardcastle. – A fedélzeten partiak vannak. A Pegazus kilencven percen belül a helyszínre ér. Javaslom, a Pegazus Keys és Elbow Cay között cirkáljon. Ha a hajók Keys felé mennének, akkor fülön csíphetjük őket.

– A Három-Négy rajtuk tarthatja a szemét. – Geffar a kommunikációs műszerfalon babrált. – Három-Négy, itt Hammerhead Egy. Mit találtak?

Az Omaha Három-Négy fedélzetén

– Hammerhead, itt Három-Négy-jelentkezett Hoey. – Mayberri közelében ráálltunk a pályára. A radarunk már megtalálta a gyanúsítottakat. Lejjebb ereszkedünk, hogy jobban lássunk. Vége.

Ron Gates szorosan fogta az ülés karfáját, mikor a Nomád meglódult. Tényleg szüksége volt erre a kiruccanásra?

Süllyedtek és megfordultak. Nem csak a gép, a gyomra is. Hoey már bejelentette az ismeretlen gépet, meg hogy az valószínűleg dobásra készül, vagy már le is dobta az árut a közvetlen közelükben, azaz éppen alattuk. Az infravörös kamera figyelte a gépet mikor az tízezer lábnyira volt a víz felett. Négy hajó várakozott, a vizen hatalmas ládák lebegtek, a hajó legénysége ezeket igyekezett a fedélzetre emelni. A gép pedig már délkeletre tartott, kétségtelenül azért, hogy további csomagokat dobjon le az előre megbeszélt helyen várakozó hajóknak, csónakoknak. Komoly szállítmány...

Hoey érthetően izgatott volt. Alig bírt megülni a fenekén. – Hammerhead, ez fantasztikus. Óriási szállítmány, az összes hajóra, helikopterre szükség lesz. Küldjenek amennyit csak tudnak...

– Mindent vettünk, Három-Négy. Maradjon velük, amíg csak lehet. Folyamatosan közvetítse a pozícióadatokat, azután is, hogy szétszóródnak.

– Vettem, Hammerhead.

– Figyelem, Hammerhead – jelentette a specialista, mikor végre tiszta képet kapott az infravörös képernyőjén. – Legalább tizenöt

ládát dobtak le, minimum százkilósak. Pontos számot még nem tudok, de minimum tizenöt... Istenem...

– Jöjjenek a jelentések, Buff. – Geffar Hardcastle-hoz fordult. – Az emberei úton vannak már?

– Három Falcon, meg két Island-osztályú hajó Miami Beachből. De még többet szerzek. A vámőrök is gyülekeznek. Amint világosabban látunk, indíthatjuk őket.

– Hardcastle admirális – jelentette az egyik fiatal technikus. – A Diamond újabb légi célt fedezett fel. Hatvan mérföldre délkeletre Mayberrytól. Gyors gép... becsült sebessége ötszáz csomó...

– Ötszáz? – Hardcastle átkapcsolt és megtalálta a radarképet. A fedélzeten lévő radar teljes bizonyossággal azonosította az új repülőgépet. – Tudjuk honnan jött?

– Nem. A parttól távol lépett be a képbe, nem Holguinból vagy Camagueyből jött. – A két hely a kubai légvédelem remekül felszerelt két bázisa.

– Jobb is, ha a kubai légvédelem nem üti ebbe az orrát.

– Már korábban is küldtek vadászgépeket ellenünk – mondta Geffar –, de onnan még soha, mindig Havannából...

– Sandra – szólalt meg az a vámtiszt, aki a rádiókat kezelte. – Üzenet Homesteadből. A titkosszolgálat fülest kapott Gatesről...

– Hammerhead, itt Három-Négy. – Drury jelentkezett. A nyakán patakokban csurgott az izzadság, kesztyűs keze meleg és ragacos volt. – Hol az a pasas? Mi a pozíciója? Szólalj már meg...

– Három-Négy, fordulj jobbra harminc fokkal, irány kilenc óra, tíz mérföld – válaszolta a Hammerhead irányítója. – jelentse, ha szabad szemmel is látja.

– Negatív, Hammerhead – válaszolta Drury. A hangjában izzott a feszültség. – Fényeket sem látok. Öt mérföldre lehet tisztán látni. Biztos kikapcsolta a jelzőfényeit. Jobbra fordulok. – Hallották, Drury másodpilótája a GUARD vészjelző csatornán figyelmeztetést sugároz, felszólítja a behatolót, maradjon távol.

– Nagy fogás – jelentette Buff LaMont a Nomád fedélzetéről. – Legalább nyolc összefűzött csomag, egyenként három láda van rajta.

A ládákat összekötözték. Becslésem szerint egy láda száz kiló, de lehet több is. – Az infravörös kereső teljes tisztasággal mutatta az alattuk zajló történéseket. – Két pasas emel ki egy ládát. Várj... négy ládát számoltam meg.

– Még mindig nem látom azt a gépet, Hammerhead – kiabálta Drury a rádióból. – Hova a pokolba menjek most?

– Három-Négy, forduljon balra, tartsa a magasságot – válaszolta az irányító Drury kétségbeesett kiáltására. – A cél tizenkét órán van, feletted... fordulj ki, tartsd a magasságot... a cél kilenc órán, két mérföldre.

– A kubaiak lesznek, ki másnak lenne ilyen gyors gépe, és ki merné zaklatni az amerikai vámosokat? – állapította meg Sandra.

– Hajónként ötszáz kiló kábítószer – morogta Hardcastle. – Óriási. Ha Mayberrynél is megismétlik...

– És ha még több dobásuk van az Andros-szigetnél és Exuma Cay-nél, ahol a többi hajó várakozik... – mondta Geffar. – Akkor ez az alak irtózatossá válik. – Elhallgatott, aztán váratlan döbbenettel Hardcastle-ra nézett. – Gyors transzport, gyorsabb mint a Shorts... Dél-Amerikából a Bahamákra és ekkora rakománnyal... katonai járat!

– Katonai... ha katonai szállítógép – a Nomád kinagyított képét figyelték, a hajó még mindig azon igyekezett, hogy elmanőverezzen az azonosítatlan új jövevény elől – akkor az új pasas is katonai gépen jön... katonai... vadászgép!

Geffar remegő ujjakkal kapcsolgatott. – Három-Négy, befejezni a megfigyelést. Irány Marathon vagy Key West, a lehető legnagyobb sebességgel...

– A hajók nyugatra tartanak, Hammerhead – válaszolta Drury. – Folytatjuk a megfigyelést...

– A pokolba a megfigyeléssel, azonnal forduljanak északnak. Rögtön!

– Mondja meg nekik, maradjanak alacsonyan – tanácsolta Hardcastle. – Talán békén hagyja őket a pasas. Az összes vészjelző frekvencián folyamatosan jelentkezzenek. Megpróbálok kapcsolatba lépni a parancsnoksággal, hogy értesítsék a minisztériumot.

– A cél a Három-Négy hat óráján, három mérföldre – jelentette Long. – Mi a fenét csinál? Játszik? Hardcastle, a maga embere? – Még most is gyanakszik a partiakra, ahogy egy vérbeli vámoshoz illik.

– Legénység, megszakítjuk a megfigyelést – jelentette be Drury. – Egy gép elkerget bennünket...

Soha nem fejezte be a mondatot.

Fülsértő, állati üvöltés robbant elő a rádiókból. Recsegés követte, aztán puffanások. Geffar a műszerfalnak támaszkodott. Azt hitte, hogy valami eltalálta a platót. Remélte...

– Tűz – ordította valaki a Hammerhead vezérlőtermében. – Tűz van a Nomád fedélzetén!...

A Nomád radarkonzolja alól tűzoszlop tört elő és belekapott Jacqueline Hoey ruhájába. Sikolyát azonban javarészt elnyomta a fülkében ordító hangja. Lamont a tűzoltókészülékkel hozzá sietett, de nem tudta tartani az egyensúlyát: dülöngélt, szinte lebegett; aztán Hoeyjal együtt váratlanul a mennyezeten találták magukat.

Ronald Gates sikoltásra nyitotta a száját, de a robbanás szele elnyomta az üvöltését. Teste nekifeszült a biztonsági övnek, a radarkonzolra zuhant, a kezét az arca elé kapta, de már nem volt mitől védenie magát. Meghalt.

– A Három-Néggyel elvesztettük a kapcsolatot! – ordította Long. – A radarról is eltűnt.

Geffar talpra ugrott, letépte a fejhallgatóját. – Azonnal készíttesse elő a Black Hawkot. Az összes vészcsatornán jelezze a Nomád legutolsó ismert pozícióját. Keresse meg az ismeretlen gépet és derítse ki, hova akar menni. A legénység két percen belül felfegyverkezve legyen a fedélzetén.

Hardcastle bekapcsolta a fedélzeti rádiót. – Helipad Egy, helipad Egy, azonnali felszállásra készülni. Minden ember készüljön a felszállásra. Vámtisztek, azonnali felszállásra felkészülni. Ismétlem, a Black Hawk legénysége azonnal jelentkezzen a gépnél. – Geffar kirohant, Hardcastle pedig az alsó hangárfedélzetre kapcsolta a

fedélzeti rádiót. – Hármas fedélzet, itt Hardcastle admirális. A Sea Lion azonnal vigyék a fedélzetre, készítsék elő felszállásra... Most, azonnal! A Black Hawk két tartalék pilótája azonnal induljon a Sea Lion-hoz! – Lecsapta a fejhallgatót, Curtis Longhoz fordult, aki a Pegazus légpárnás hajóval akart rádiókapcsolatot teremteni. – Kézben tudja tartani a dolgokat?

– Mi...?

– Én a Sea Lionnal megyek!

– Erre nincs felhatalmazása, egy gépünket már lelőtték, még kettő van a terepen. Sötét van és pocsék az időjárás. Nem tudom, veszélyhelyzetben meg tudok-e birkózni az ügyekkel. Ha felszáll uram, azzal csak még jobban összezavarja a...

– Tengeri katasztrófáról értesítettek, és én odamegyek. – A kijárat felé igyekezett és ügyet sem vetett Long folyamatos kántálására.

Ömlött az eső. Hardcastle már a felső felszállófedélzeten volt, a lifthez lépett, ahol majd megjelenik a Sea Lion. A gépet úgy tervezték, hogy „összehajtogatva” lehessen tárolni egy anyahajó fedélzetén. Most is ebben az állapotában érkezett.

A pilóták a kettős felszállóhoz vontatták a gépet, Hardcastle felugrott a fedélzetre és a menetirány szerinti jobb oldalon lévő rakétatárról bontani kezdte a biztonsági hevedereket. Mire a gép a felszállólapra érkezett, Hardcastle már beszíjazta magát a pilótaülésbe. Eközben három ember érkezett mellé.

– Hallottuk, mit beszélt Longgal – mondta az egyik partőr. – Toby Morton tengerész vagyok, uram. Gondoltuk, szüksége lehet segítségre.

Hardcastle nem sokat teketóriázott. – Szíjazzák be magukat – mondta és felvette a sisakját. – Ki van még magukkal?

– Bill Petraglia és egy újonc.

– Fegyverük van?

– Nálam van egy M-16-os és néhány teli tár. A vámosoknál kézifegyver van.

Egy pillanattal később a vámtiszt Morton mellé csúszott. – Jim Coates nyomozó, admirális. Nincs szüksége segítségre a pilótafülkében? Merevszárnyú és rotoros gépekre is van jogosítványom.

– Akkor most ingyen órát kap, Coates. Jöjjön mellém. – A tiszt elmászott a középső műszerfal előtt, letelepedett a bal oldali pilótaülésre. Hardcastle bekapcsolta a Sea Lion áramköréit. Az üzemanyagtartály tele, olaj rendben, hidraulika rendben. Teljes ellenőrzésre most nincs idő. Még szerencse, hogy a Sea Lion üzemeltetéséhez nincs szükség külön szerszámokra, saját magát készíti elő a felszállásra.

Mikor a felszállóhelyet a földi kiszolgálószemélyzet elhagyta, Hardcastle beindította az önindítót. A kis motor elég erős volt ahhoz, hogy a szárnyakat a hagyományos helyzetbe lendítse, függőleges állásba emelje a hajtóműveket, helyükre igazítsa a rotorokat, és felpörgesse a turbinákat. Két perccel később mindkét hajtómű beindult, a felszállólapon az irányjelzőlámpák kigyulladtak; a Sea Lion készen állt a felszállásra. Anélkül hogy az erre vonatkozó engedélyt megvárta volna, Hardcastle függőlegesen emelkedni kezdett és azonnal a Nomád irányába fordult.

– Omaha Három-Egy, itt Hammerhead Négy-Kilenc – rádiózta. – Levegőben vagyok, irány délnyugat.

– Négy-Kilenc, itt Három-Egy. Hardcastle, az isten verje meg – válaszolta Geffar. – Nem volt felhatalmazása, hogy a Sea Liont használja...

– Csak azért hívtam, Három-Négy, hogy megkérdezzem, nincs-e segítségre szüksége – szakította félbe Hardcastle. – Mi a helyzete?

Csönd, aztán: – Rendben, rendben, tudtam, nem marad ki a buliból, de ezt semmiképpen sem akadályozhattam volna meg. A Három-Négy becsapódásának helyszíne fölött vagyunk. Sem a gépnek, sem túlélőknek nincs nyoma. Egy halászhajót észleltünk húsz-harminc percnyire innen, a Pegazus egy óra múlva érkezik. Esetleg a Sea Lionnal lejjebb mehetne és felszedhetné a... túlélőket.

– Vettem, Három-Egy – válaszolta Hardcastle. – Mienk a mentési akció. A Pegazust és az Omaha Négy-Zérót a csempészhajók után küldheti.

– Nem ezzel kell most törődnünk – ellenkezett Geffar. – A mentésre kell Összpontosítani...

– A rohadt életbe, Sandra! El akarom kapni őket, nem lóghatnak meg. – A kéremszépen kimaradt a fogalmazásból.

Az az igazság, Sandra csak valami jó kifogásra várt. A rádiók zajszintje szinte már elviselhetetlen volt. A körzet összes egysége a biztonsági frekvenciát használta, hogy megtudja, mi is történt valójában. – Az összes állomásnak, az összes állomásnak! Omaha és Hammerhead kivételével azonnal lépjenek ki a csatornából. – Szünet. Hammerhead Egy, itt Három-Egy. Utasítás a Pegazusnak: kövesse a csempészhajókat. Ellenőrizték, hogy a Négy-Zéró el tudja-e fogni az első számú célt. Minden lehetséges egységet állítsanak rá a csempészhajókra, az egyes számú célpont útvonalát kell figyelemmel kísérniük.

Hardcastle már a szerencsétlenség helyszíne felett körözött. – A FLIR kereső irányítóegysége a jobb könyökénél van – mondta Coatesnak. – A kábeleket dugja a sisakjába és kapcsolja be az infravörös szemüveget. – Megmutatta, mit kell csinálni, és mind a kettőjük szeme elé billent a szemüveg. – Rendben, Látja az indikátort? – Coates biccentett. – Nagyszerű, majd én bekapcsolom a sisakját. A FLIR kereső a szemüvegbe küldi az infravörös képeket. A kereső úgy néz, ahogy maga mozgatja a fejét. Ha a megfelelő kapcsolót használja, visszapergetheti amit látott. Ha elege van, csak vegye le a szemüveget.

Minden úgy történt, ahogy Hardcastle elmagyarázta. Coates minden irányban remekül látott, még hátra is, ahol normális körülmények között csak a gép törzsét láthatta. Apró, elektronikus számok mutatták a repülő irányát, magasságát, sebességét és a relatív távolságot maga és az isten tudja milyen célpont között.

Lent fel-felbukkant a Nomád egy darabkája, körülbelül egy futballpálya nagyságú területen szóródtak szét a gép roncsai. A hőérzékelő többször jelzett meleg tárgyat, de egyikről sem lehetett megállapítani, hogy emberi testek lettek volna. Mindenfelé tűztavacsákák lángoltak. Végre megtalálták a gép legnagyobb, egyben maradt darabját, a szárnyat és a törzset összekötő gépelemet.

– A jobb oldali rész leszakadt, valószínűleg amikor a vízbe csapódott a törzs – mondta Coates. – A bal oldal... az lerobbant. Hatalmas félkör alakú lyuk van a helyén.

Coates megérintette az irányítót, hogy jobban lásson. – Jézusom!

– Mi az?

– Nem biztos – dadogta Coates,-de... Jézus, azok ott golyóbecsapódások nyomai. Admirális, valaki lelőtte a Nomádot...

Fehér Ház, Washington, USA

Az elnökön látszott hogy kimerült. Egyszerű sötét öltöny volt rajta, ezüstkeretes szemüveget viselt a szokásos kontaktlencse helyett, mert a szeme már nem bírta tovább a hosszú éjszakázás után. Arra sem volt ideje, hogy átnézze a kapkodva megírt beszédet. Leült az íróasztalához, a papírokat a kezében tartotta, pedig egyébként mindig olvasógépről nézte. Az adásvezető megadta a jelet, erre kiegyenesedett és belekezdett:

– Amerikai Polgártársaim! Mostanra már valószínűleg hallottak a tegnapi éjszaka bekövetkezett tragikus szerencsétlenségről Florida partjainál. Igyekszem összefoglalni az eseményeket, elmondok mindent, amit ebben az órában tudunk, utána bejelentem, hogyan kívánjuk megtorolni ezt az atrocitást. Keleti idő szerint éjjel tizenegy óra negyvenhat perckor az Amerikai Egyesült Államok vámőrségének felderítő repülőgépét, a fedélzetén héttagú személyzettel, egy kábítószercsempészet ellen folyó akció során megtámadták és megsemmisítették, mintegy száz mérföldre dél-délkeletre Miamitól. A gép a levegőből ledobott csempészarut felszedő hajók nyomában volt, melyekről erősen feltételezhető, a kábítószer Floridába akarták eljuttatni. Nem sokkal azután, mikor észrevették, hogy a négy hajó felszedte azokat a csomagokat, amelyekről a vámőrség úgy vélte kábítószer tartalmaznak, egy nagysebességű repülőgép jelent meg és még mielőtt a vámőrség repülőgépe elkerülő műveletet hajthatott volna végre, gépágyútűz alá fogta a gépet. A repülő lezuhant és megsemmisült. Túlélők nem maradtak. A fedélzeten az öttagú személyzeten kívül életét veszttette a vámőrség főparancsnoka, Ronald Gates, aki aznap kora délelőtt tette le a hivatali esküt. A többi áldozat: Michael Drury pilóta, Jeffrey Crawford másodpilóta, Jacqueline Hoey radartiszt, William LaMont rádiós és George Bolan fedélzeti mérnök. A felvett anyag

elemzése alapján, amelyet a vámórség és parti őrség a katasztrófa helyszínén közösen dolgozó egységei adtak át, arra a megállapításra jutottunk, a vámórség felderítőgépét egy, a csempészekkel együttműködő vadászgép támadta meg. Úgy véljük, a vadászgép a csempészeket fedezte, mivel azon az éjjelen a Bahamáktól a Karib-tengerig egymásután több kábítószercsomagot is ledobtak. Mikor a csempészek rájöttek, hogy a radarrepülőnk egy, a parti őrséghez tartozó cirkálót irányít, úgy döntöttek, megsemmisítik a repülőgépet. Ezt a tragikus esetet már két korábbi hasonló támadás előzte meg, mindannyiszor alaposan felfegyverzett, jól megszervezett csempészekkel álltunk szemben, akik megdöbbentő katonai erőket vetettek be, hogy legyilkolják a vámtisztjeinket. Az elmúlt hetekben huszonegy férfi és nő lett a csempészek áldozatává csak azért, mert azok minden áron be akarták juttatni országunkba a kábítószer. Feltett szándékom, hogy több ilyen támadásnak nem adok teret. A jelenlegi törvények értelmében nem utasíthatom a hadsereget arra, hogy az Amerikai Egyesült Államok határain kívül hadüzenet nélkül támadjanak vagy rajtaüssenek a csempészéssel gyanúsítottakon. Ezeket a törvényeket tiszteletben tartom, egyetértek a szellemükkel. Nem hiszem, hogy a hadseregnek kellene megoldania a kábítószer okozta gondokat, ez nem az ő feladatuk. Helyette elnöki hatalmamnál fogva elrendelem, egy új egységet hozzanak létre, amely hivatalosan és időlegesen a védelmi minisztérium hatáskörébe tartozik. Ez az új szervezet légi és vízi megfigyelést hajt végre, egyesíti a parti őrség és a vámórség által ellátott kábítószer-ellenes tevékenységet és teljes körű felhatalmazással bír letartóztatásokra, nyomozásra, vizsgálatra, felderítésre hazánkban és a nemzetközi vizeken, légtérben. Az lesz a feladatuk, hogy megvédjék az Amerikai Egyesült Államok határait. Mint a védelmi minisztérium egysége, jogukban áll fegyvereket bevetni mindenki ellen, akiről feltételezhető, nemzetünket fenyegeti. Egyben megtámadhatnak és megsemmisíthetnek minden olyan hajót vagy repülőgépet, amelyik amerikai felségterületre érkezik a hatóságok előzetes engedélye nélkül, vagy amerikai területen bűncselekményt követ el. Az új szervezet neve Határvédelmi Egység.

Az elnök szünetet tartott, lapozott és igyekezett legyűrni dühét és feszültségét. Hát megtörtént, gondolta. Hetekig tépelődött, majd belehalt, mi is legyen a döntés. Egy fegyveres szervezet életre hívása, amely egyszerre rendelkezik az FBI, a parti őrség és a légierők erejével, hatáskörével. A háború óta egyetlen elnöknek sem kellett ilyen horderejű döntést hoznia. Most azonban úgy érezte, mintha hatalmas súlyokat vettek volna le széles válláról. Cselekedett, és éppen úgy mint egy évvel korábban a *Kavaznya* lézer esetében, most is azt érezte: ha önvédelmet szolgál a cselekvés, a legjobb megoldás. Az igazi bukás az, ha az ember nem képes cselekedni...

– Az új szervezet – folytatta – már az elkövetkező kilencven napban működni fog korlátozott hatáskörrel, amelyet én, mint a szervezet főparancsnoka szabok meg. Még ma a Kongresszus elé terjesztjük a szervezet működésére vonatkozó tervezetet, hogy megkapjuk az állandó, legális tevékenységére az engedélyt. A tervezetet elég ha egyszerű többséggel fogadja el a Kongresszus. Ugyanakkor törvénytervezettel állunk a Kongresszus elé, melyben javasoljuk, a határvédelemnek állandó minisztériuma legyen, amely a Védelmi Minisztériummal egyenlő hatáskörrel rendelkezik. A törvényjavaslatot támogatja a szenátus kisebbségi frakciójának vezetője, és más, kulcsfontosságú kongresszusi vezetők. A magam részéről mindent megteszek, hogy sürgősséggel tárgyalják az ügyet és a lehető leggyorsabban pozitív döntés szülessen.

Az elnök elhallgatott, felnézett a papírjából, egyenesen a kamerába. – Egyszerűen megfogalmazva, honfitársaim, arról van szó, hogy az Egyesült Államok nem tűri tovább a csempészek, terroristák, fegyveres agresszorok tevékenységét, nem engedjük meg, hogy ismeretlen, hívatlan repülőgépek, hajók lépjenek át a határainkat. A törvényeink erre már évek óta lehetőséget biztosítanak, de soha nem hittük, hogy erővel kellene a törvény szavának érvényt szerezni: nos, a mai naptól kezdve ezt tesszük.

A Hammerhead Egy fedélzetén

A hatalmas, átalakított plató csodálatra méltóan megújult. Hardcastle több hét óta most tartotta első ellenőrző körútját; az új határvédelmi egység központjából, a hatvan mérföldre délkeletre lévő Aladdin Cityből érkezett. Az egység főparancsnokát naponta tájékoztatták az állomás változásairól, mégis, meg fog döbbsenni a hatalmas előrelépéstől, gondolta Hardcastle.

Óriási viharfelhők ereszkedtek alá, de Hardcastle-t most inkább az elnök nagy vihart kavaró bejelentését követő nyaktörő napokra gondolt. Az ország szabályosan két részre szakadt, legalábbis a határvédelmi egység hangos ellenzői ezt a benyomást szerették volna kelteni.

Már az maga volt a csoda, hogy az egység túlélte az első kilencven napot. Az embernek az volt a benyomása, minden szervezet, amelyik valahogy mikrofon vagy kamera közelébe jutott, azt magyarázta Amerika lakosainak, hogy a határvédelmi egység hamvában holt ötlet. Polgárjogi szervezetek, a légiforgalom lobbijai, kereskedelmi társaságok, még az utazási irodák is nagy hangerővel hirdették vélt igazukat. Véleményük szerint a fegyveres határvédelem pánikot kelt, drámai veszteségeket okoz a kereskedelemben, véletlen balesetek tömkelegét vonja maga után, nem beszélve a nemzetközi megbélyegzésről. Nem kellett sok idő és már úgy emlegették, mint az orosz határőrséget, amely legalább annyira volt hivatva elnyomni a belső ellenállást, mint a határokon kívül tartani az ellenséget.

De a kezdeti felháborodás ellenére a többség szerint szükséges és hasznos volt a határvédelmi egység életrehívása. Valójában kevesen szimpatizáltak azokkal, akik rendszeresen röpködtek a Bahamákra, vagy utazgattak Közép-Amerikából Floridába. Az átlagemberek szerint ezt csak a nagyon gazdagok engedhették meg maguknak, akik most azért nyavalyognak, mert a kormány korlátozza kisdud játékukat. A sajtó megértőbb része gyakran közölt interjúkat Hardcastle-lel, Elliotttal és Gefarral, ilyenkor beszámoltak arról is, hogy a csempészek kikerültek a délkeleti országrészt, és máshová szállítják a kábítószert. Ez pedig azt jelentette, a program máris működik.

Természetesen Geffar és Hardcastle időnként trükkökkel is operált. A Sea Liont nagy okosan elrejtették a nyilvánosság szeme elől, és azt állították, a határvédelmi egység helikoptereinek felfegyverzése még csak „folyamatban” van. A Sky Lion jóindulatú bogarra hasonló képét azonban sokszor és sokféle helyzetben bemutatták; általában barátságos halászok és boldog családok felett húzott el, üdvözlésképpen billegtette a szárnyait, bájosan zümmögte körbe az embereket. A kegyetlen, fenyegető küllemű Seagull robotrepülőt óvatosan kifejejtették a riportokból.

De valószínűleg az volt a legfontosabb pozitívum, hogy az első kilencven nap alatt senki nem halt meg. A kifogások, miszerint határvédelmisek százak halálát, több millió dolláros kárt, milliárdos állami jövedelemkiesést okoznak, rettenetes perköltségeket terhelnek az államra; nos mind ez süket fülekre talált. A közvéleménykutatások eredménye szerint az amerikaiak szívesen fogadták a hammerheadek létezését.

A Kongresszus a törvénytervezet megvitatásakor messze túllépte az előírt tíz órát, pontosan tizennégy nappal. A házelnök még egy utolsó taktikai húzással megkísérelte megtorpedózni a tervet: hangos szavazást kért, ebben az esetben ugyanis az ő hallásától függ, hogy a sok „nem” és „igen” között melyiket választja. A szokásos zajongás, ami az effajta szavazást követi, segítségére volt, mert a házszabályok értelmében nem tudott döntést hozni, ezzel kishíján túllépték a kilencven napot; de a másodsorra meghirdetett szavazás idejére a képviselők megtört, fáradt serege nem kívánta a további huzavonát.

Nem volt valami felemelő siker, de mégiscsak megszavazták. A Hammerhead hivatalosan is megszületett. Most már Elliotton, Gefaron és a többieken múltott a siker.

És a mai nap sikeresnek nézett ki.

Hardcastle a valamikori parti őrség Dolphin helikopterének kormányánál ült. A parti őrség jól kivehető vörös csíkjait leszédtek, helyükbe a hammerheadek jelvénye – kalapácsfejű cápa, hátán két szárnyal – az amit Hardcastle talált ki – került a helikopter orrára; a gép oldalán foszforeszkáló, félméteres betűkkel írták fel: FOLLOW ME, azaz: gyere utánam.

– Shark, itt Hammerhead Kettő-Öt – jelentkezett Hardcastle. – Engedélyt kérek a bázis körüli repülésre, aztán a központi felvonónál landolnék. Vége.

– Kettő-Öt, itt Shark. A kérést engedélyezem. A délkeleti részt ne érintse. Jelentse, ha leszállásra készül.

A plató nagyobbak tűnt, mint annak előtte. A nyugati részen három köralakú landolóhely állt. Egészen a plató széléig kinyúlt, így több hely maradt a fedélzeten; mindegyik akkora volt, hogy akár egy Sea Lion is kényelmesen leszállhasson. Mindegyik leszállóhelytől rámpa vezetett a főfedélzetre. Ezenkívül egy lift vitte le a gépeket a hangárokba, vagy a közvetlenül alattuk lévő karbantartó műhelybe. Oldalt lámpák, magas rudakra erősített fények vették körbe a felvonót és a parkolót; ezekre az éjszakai műveletekhez volt szükség.

A plató északkeleti oldalán négyemeletes légiforgalmi irányítótorony magasodott. Itt található az állomás legtöbb radarja, adatközvetítője és érzékelője. A középső és a délkeleti oldalon volt a létesítmény legfurcsább szerkezete, a HIGHBAL. Hammerhead Initial Balloon, egy léghajóra szerelt radar, amelyik alacsonyan repülő tárgyakat kétszáz mérföldes körzetben, magasabban repülőket háromszáz mérföldes körzetben észlel. A HIGHBAL adatátviteli kapcsolatban volt a Hammerhead robotrepülőinek berendezéseivel. Ha csak azt a radart használják, akkor a robotrepülők kétszáz mérföldes távolságot járőrözhetnek be; ha egyéb földi vagy tengeri bázisú radart is bevetnek, akkor ezt a távolságot a robotrepülők üzemanyagnemességén kívül semmi nem korlátozza.

A HIGHBAL ma reggel maximális magasságban repült, tizennégyezer láb magasban, ez körülbelül három mérföldet jelent. Ilyen magasságból a tengert százötven mérföldes körben ellenőrizte, a légteret pedig kétszáz mérföldes körben. Természetesen a sötét, tornyosuló viharfellegek csökkentették valamelyest a teljesítményét, no de a csempészek sem szívesen csónakáztak a viharos Karib-tengeren.

– Shark, itt Kettő-Egy – jelentkezett Hardcastle. – Befejeztem a körutat. Landolásra készülök.

– Kettő-Öt, itt Shark – válaszolta a fedélzeti irányító. – Engedélyezem a középső helyen a leszállást.

– Értettem, középső a Kettő-Ötnek.

Geffar nyitotta ki a Dolphin ajtaját, miután a rotorok leálltak. – Üdvözlöm a fedélzeten.

A Dolphinnal együtt mentek le a hangárfedélzetre, ahol a személyzet kigurította a helikoptert a liftből. A háromemeletes hangár a teljes építmény egynegyedét foglalta el. Három V-22C Sea Lion vagy négy Black Hawk parkolására volt benne elegendő hely. Ugyanitt volt a robotrepülőök helye is, polcokon tárolták őket, a padlótól a mennyezetig álltak és targonca segített a szállításukban.

Patrick McLanahan őrnagy a robotrepülőök szerelőműhelyében volt. Az állványon egy Seagull, ami leginkább valami zsákmányra leső őskori hullőre emlékeztetett. Infravörös kamerája azonnal a belépőkre tapadt.

– Mi történt a múlt éjjel? – kérdezte Geffar.

– A Seagullok és a plató között gyenge volt az adatközlés ha a HIGHBAL a maximális magasságra emelkedett – magyarázta McLanahan. – A bahamai hat-négyes útvonal csak hetven mérföldre van északra, és a robotnak könnyen rá kellett volna találnia a célra. Mi is, és a léghajó radarja is teljes erővel adtunk. Reméljük, csak valami futó meghibásodás.

– Hatvan mérföld nem valami sok – jegyezte meg Hardcastle. – Ebben az esetben ember által vezetett gépekkel kell ellátni a feladatot.

Geffar és Hardcastle az irányítóközpontba mentek. Műszerfalak, mögöttük a rangidős irányító, Hardcastle volt segédje, Michael Becker, aki mindenhova hűségesen követte feljebbvalóját. A terem a stratégiai légierők irányítóközpontjának kicsinyített mása volt.

Geffarék feltették a fejhallgatókat és beléptek a számítógépbe. Az egyik monitor azonnal adni kezdte az üzeneteket. Rushell Masters híre megragadta Geffar figyelmét, és azonnal kapcsolatba lépett a Homestead légitámaszponton lévő irányítók főnökével.

– Örülök, hogy hívott – mondta Masters. – Az FBI letartóztatta az egyik takarítónőnket. Egy VHF rádióval a kezében kapták el. Kiderült, hogy a zöldkártyája hamis. Valószínűleg kémkedett és már egy ideje repülési adatokat ad ki. Az FBI Miami-ban kapta el.

– Kinek kémkedett? A kolumbiaiaknak?

– Úgy gondolják.

– Odaküldhetnék valakit, hogy kihallgassa?

Kényelmetlen csend, aztán: – Én megpróbáltam. De azt mondták, nincs jogom kihallgatni a foglyukat.

– De máskor már előfordult...

– Akkor vámtiszt voltam – mondta Masters. – Állítólag a határvédelmi egységgel kapcsolatban nem kaptak útmutatást. Rozoga érv, ha engem kérdez.

– Majd utánanézek, Rush. Más?

– A fiúk már alig várják, hogy a kezüket egy Sea Lionra tehessek. Jönnek már?

– Hatot kapunk. Csak át kell festeni őket, üzemanyagtartály, fegyverek, tudja. Négy itt marad, kettő megy Homesteadbe. Úgy tudom, több tucat jelentkezőnk van. Szépen alakulnak a dolgok.

– Brad Elliottal beszéltem a jelöltek biztonsági ellenőrzéséről – mondta valamivel később Hardcastle. – A jelöltek tiszták. Jó hír, már nagyon kellettek a pilóták.

– Örülök, ha megkapjuk a V-22-eseket – tette hozzá Geffar. – Pilótáink már vannak, de gépünk még alig. Minden jelentkezőt ki kell képezni a platón való fel- és leszállásra, éjjel és nappal. A pénz miatt ne aggódjon, az Brad Elliott dolga, azért van. És érti a csízit. Állítólag a Kongresszus fele a puszipajtása, a másik fele meg a lekötelezettje a nevadai titkos ügylet miatt...

Becker szakította félbe őket. – Riadó. Ismeretlen eredetű gép, valószínűleg Nassauból. Nem folyosón jön. Alacsony repülési magasság, lassú mozgás. Ha így halad, öt perc múlva találkozik a FLIR-rel.

– Azonnal ellenőrizni a számítógépes naplót, s minden frekvencián adják le a figyelmeztetést.

– A számítógéppel rendben – válaszolta Becker.

– Az összes repülőgépek, figyelem, figyelem – kezdték az irányítók. – Itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége. Ismeretlen repülő az egy-öt-öt radiál fokon, négy-zéró mérföldre délnyugatra South Bimini VORTAC-tól, hat-öt mérföldre keletre Biscayne Bay VORTAC-tól, engedély nélkül lép be az Egyesült Államok tiltott légterébe. Lépjen velünk kapcsolatba az egy-kettő-

egy pont öt frekvencián, vagy forduljon vissza. Minden gépnek ezen a frekvencián, ellenőrizték pozíciójukat és jelentkezzenek az irányítójuknál.

A figyelmeztetést legalább egy tucat csatornán, még spanyolul is megismételték. Az adás egyben figyelmeztető volt az amerikai partok száz mérföldes körzetében tartózkodó járműveknek: a hammerheadek figyelnek, látunk és elkapunk, ha nem válaszolsz.

– Nincs válasz – jelentette az egyik irányító. – Most lépte át a FIR-t. – A FIR, Flight Information Region, azaz a repülés-információs zóna az a terület, ahol a különböző nemzetiségű repülőek utoljára elintézhették az „aktamunkát”. Mivel ezen a területen a Bahamák, Kuba és az Államok között csak keskeny folyosó volt, az irányítók már a FIR területén megkezdték a figyelmeztetést, nem várták meg míg a repülőek átlélik az ADIZ-t, a légvédelmi zónát. Az persze más kérdés, hogy hivatalosan erre a hammerheadeknek nem volt joguk.

– Becslés szerint tíz perc múlva lép be az ADIZ-zónába.

– Délre tart – mondta Becker. – Egyenesen a fejük felett fog elrepülni. Magassága ezer láb. – Becker a középső képernyőre vitte a HIGHBAL-radar adatait. A számítógép folyamatosan közvetítette a cél repülési adatait és egyúttal becslésszerűen megmondta a feltételezett útirányt, illetve a lehetséges repülőterektől való távolságát. – Ez megmagyarázná a dolgot. A számítógép szerint a pasas a Sunrise Beach Club irányába tart.

Geffar ingerülten rázta meg a fejét. Persze, ez sok mindenre magyarázat. A Sunrise Beach Club Key Largo északi csücskében Florida egyik legelegánsabb nyaralóhelye. Az itt nyaralók, többnyire politikusok, vállalati elnökök vagy nyugállományú fejesek általában feltételezték, akkor és úgy mennek Sunrise Beachbe, ahogy az nekik tetszik, s erről senkit nem kötelesek előre tájékoztatni.

De Geffar és Hardcastle senkit nem engedett szabadjára. – A vámosok közelítsenek Sunrise Beach felé – mondta Sandra Beckernek.

– A fedélzetre egy Seagullt kérek, indulásra készen. Azonosítást kérek.

– Miért ne csinálnánk meg mi magunk? – kérdezte Hardcastle. – Megérdemeljük.

– Egy Sea Lionon? – Hardcastle biccentett. – De utoljára akkor vezettem azt a hibridet, mikor itt járt az alelnök. Azóta sem ültem benne – tiltakozott Geffar. – Nem hiszem...

– Keményen dolgozott – mondta Hardcastle. – Szüksége lenne a frissítő repülésre. Én a V-22-vel mennék. Egyszerű feladatnak látszik, rutinellenőrzés. Nyugdíjas orvos, aki elfelejtette bekapcsolni a rádióját. Na, mi a véleménye?

Geffar csak egy pillanatig habozott. Kilépett a vezérlő számítógépből és az asztalra tette a fejhallgatóját. – Oké, Hardcastle, repülünk.

Megvárták, míg az egymotoros Cessna 210 elhúz a plató felett és közvetlenül a nyomában szálltak fel. Alig néhány mérföldre voltak az ADIZ határától mikor a gép mellé manővereztek és megmutatták magukat a pilótának.

– Cessna Három-Victor-November, itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége – rádiózta Geffar, mikor a gép bal oldalához repültek, és körülbelül tizenöt méter volt köztük a távolság. – Tiltott területen repül, megszegte az Egyesült Államok törvényét. Leszállóhelyre kísérik. Kövessen bennünket, máskülönben ellenséges gépnek tekintjük. – A pilóta tisztán látta a Sea Liont, de csak ült és bámult. Fejhallgató volt rajta, mégsem válaszolt.

– Cessna Három-Victor-November, jelezze, értette-e az utasítást. Vége. – Geffar még közelebb repült a Cessnához és látta, a pilótája valamit mutogat. – Három-Victor-November, nem kaptam választ.

Ha hall, intsen a kezével, „vagy billentsen a szárnyával. – A pilóta lazán intett és még egy mosolyra is futotta.

– Nem igaz... a pasi hall bennünket... azt hiszem ismerem valahonnan. – Újra bekapcsolta a mikrofont. – Cessna Három-Victor-November, intsen, ha nem tud rádión válaszolni. – Ismét egy gyors intés.

– A rádiója nem működik – mondta Hardcastle. – Hallani hall, de nem tud válaszolni.

– Felismertem – mondta Geffar. – Ügyvéd, fejes... várjon, csak. Három-Victor-November? Max Van Nuys, igen ez lesz a neve. A Karib-térség összes menő telekspekulánsát ő képviseli.

– Azt akarja mondani, egy elkényeztetett szépfiú? – kérdezett rá Hardcastle. – Én is hallottam róla. Jóformán egész Miami Beach az övé, vagy legalábbis úgy tesz.

– Ha elromlott a rádiója és nem tudja használni a navigációs berendezését, akkor persze világos, miért a mi fejük felett repült el – morfondírozott hangosan Geffar. – A plató volt az ellenőrzőpontja, onnan már hazatalál Sunrise Beach repterére.

– Ezzel még nem magyarázta meg, mi keresnivalója van itt, minek jött Nassauból vagy a Bahamákról Floridába, engedélyezett útvonal nélkül – válaszolta Hardcastle. – Nem érdekel, ki fia borja. Vagy elmegy Opa-Lockába, vagy elkísérjük Sunrise Beachbe.

– Cessna Három-Victor-November, intsen, ha a célállomása Sunrise Beach. – Jól kivehető integetés. – Tudatjuk, hogy Sunrise Beachbe nincs berepülési engedélye. Oda csak a vámórség előzetes engedélyével mehet. Elkísérjük Opa-Lockába és ávizsgáljuk a gépét.

Van Nuys bólintott, megértette a parancsot. Aztán egészen váratlanul nagyon nyugtalan lett, a feje ide-oda járt, lenézett, aztán fel a Sea Lionra, az arcára kiült a rettenetes félelem.

– Füst – kiáltotta Hardcastle. – A burkolat alól füst szivárog.

– A pilótafülkében is – tette hozzá Geffar. Újra a csatornára állt. – Cessna Három-Victor-November, a hajtómű alatt füstöl a gép. Az eddigi utasításokat hagyja figyelmen kívül. Elkísérjük Sunrise Beach repülőterére. Kövessen. Nem kell jeleznie.

Van Nuys hevesen bólogatott. A pilótafülke első ablaka előtt oszladozott nagyon a füst, mert elvitte a ventilátor, de magában a fülkében fenyegetően sűrűsödött.

– Mayday, Mayday, Shark Kettő-Zéró – jelentkezett Hardcastle a vészcsatornán. – Helyzet huszonöt mérföld Biscayane Baytól délkeletre, irány kettő-zéró-zéró, magasság egyezer láb, sebesség százhusz csomó. Kötelékben repülünk a Cessna Három-Victor-Novemberrel, típusa Cessna 120, a fedélzeten egy ember. A Cessna pilótafülkéjében füst van és részlegesen elromlott a rádiója. Útban vagyunk Sunrise Beach repülőtere felé.

– Cessna Három-Victor-November, engedje ki a futóművét – mondta Geffar. Tartsa a sebességét, amíg lejjebb nem ereszkedünk. –

A hosszúkás, orsószerű futómű lassan előbukkant, de közepen hirtelen elakadt.

– Három-Victor-November, kezdje újra. – Semmi. Van Nuys tartotta a magasságot, de úgy látszott, már nem képes egyenes vonalban repülni. Geffar nyolcvan lábra távolodott, hogy elkerülje a Cessna egyre szélesebb kitérőit, de aztán visszaesont, hogy Van Nuys tudja, nem hagyták egyedül.

– Három-Victor-November, tíz mérföldre vagyunk a leszállástól. Fokozatosan süllyedünk, lassítson le kilencven csomóra. Engedje le a fékszárnyat és kezdje a lassulást. – Egy lap se jött elő. A Cessna lassított, de a dolgok kezdtek rosszra fordulni.

– Vagy az elektromos vezetéke gyulladt ki, vagy a generátor – mondta Hardcastle. – A generátort ki kell kapcsolnia, mielőtt még nagyobb lenne a tűz a hajtóműnél. – Geffar továbbította az utasítást, de a füst nem csökkent.

– Három-Victor-November, öt mérföldre vagyunk. Próbálkozzon újra a futóművel, esetleg kézivezérléssel. – Semmi eredmény. Egyre gyorsabban süllyedtek. – Oké, Három-Victor-November, készüljön a landolásra, ha a fékszárnylapok nem működnek, tegye középső állásba. Kilencven csomón, siklásban közeledünk. Kapcsolja ki az üzemanyagellátást, kapcsolja le az elektromos készülékeket, nehogy tűz üssön ki. Sok szerencsét.

Van Nuys eleinte vadul cikázott, de aztán valahogy uralta a gépet. A leszállópálya végénél már csak húsz lábnyira volt a talajtól. A futómű mintha valamivel kijebb lett volna, a kerekeket már tisztán lehetett látni, de a fékszárnylapoknak se hírük, se hamvuk. – Most! – kiáltotta Geffar. A propeller lelassult, majd megállt. Van Nuys nyugodtan manőverezett, még arra is kiterjedt a figyelme, hogy a propellerlapátokat úgy állítsa be, hogy azok ne ütközzenek a talajhoz.

Talajt ért. Ez az ember tapasztalt pilóta. Hagyta, hogy a géptörzs vége megfaroljon, aztán érzéssel letette a gépet a félig kiálló kerekre; a futómű nem tudta megtartani a Cessna súlyát. Van Nuys még repülésben tartotta a gépét, szinte a hasán csúsztatta. Aztán hirtelen balra fordult, megcsúsztatta az orrát, átvágott a leszállópályán és beleszaladt a mező melletti keskeny árokba.

Geffar a pálya északi végére vitte a Sea Liont. Körülbelül száz lábra lehetett a Cessnától, meredeken leereszkedett, aztán a sérült repülőgép felé rohant. Hirtelen, szinte a semmiből tűzoltóautók és mentőkocsik bukkantak fel, szinte félresöpörték őt, és csikorgó fékezéssel megálltak a Cessna mellett. Az egyik tűzoltó, a sisakján lévő jelzés alapján kapitány, Geffarhoz ment és megkérte, ne menjen közelebb.

Geffar bólintott. – Ha szükséges, orvosi ellátásban tudjuk részesíteni Mr. Van Nuyst – mondta.

A tűzoltókapitány csodálkozással vegyes gyanakvással méregette. – Honnan tudja, hogy Van Nuys?

– A Bahamák óta követjük. A platónknál eredtünk a nyomába. Volt időnk alaposan megnézni.

A tiszt Geffar válla felett a Sea Lionra nézett, aztán megint az aszszonyt vette szemügyre. – Azzal ment olyan közel hozzá, hogy megnézhesse Van Nuys arcát?

– Tehát tényleg ő az...

– Övé a gép és ő állította ki az útvonaltervet.

– A határvédelem viszont semmiféle útvonaltervet nem kapott. Beszelnünk kell vele...

– Maradjon itt. – A tűzoltóparancsnok visszament a gép köré gyűlt tűzoltókocsikhoz, közben mondott valamit az adóvevőjébe. Abban a pillanatban hangos sziszegéssel fehér, csípős szagú anyag borította el a repülőgépet.

– Hogy van? – kérdezte az időközben megérkező Hardcastle.

– Nem tudom, nem engednek közelebb. A parancsnok állítása szerint tényleg van Nuys, és útvonaltervet is adott.

– Mi biztosan nem kaptuk meg. És az FFA vagy a vámórség sem.

Mentőautó szirénázott a leszállópályán, megállt, előkerült a hordágy is.

– Biztosítani kell a repülőgépet – jelentette ki Hardcastle. – Mindegy, tudjuk-e ki a pilóta, most már a végállomást is ismerjük, de megszegte az előírásokat. Azt a gépet biztosítani kell. – Geffar bólintott, de gondolatai máshol jártak. – Rádiózok Homesteadbe és nyomozócsoportot kérek.

– Én meg biztosítom a gépet – válaszolta végre Sandra.

Van Nuyst akkor emelték a hordágyra, mikor Sandra a géphez érkezett. A feje körül, a homlokán szíjak tartották biztosan. Sötét, kisportolt termetű férfi volt, hatalmas tenyere keresztben feküdt a gyomrán. Négy mentős tudta csak felemelni és a mentőkocsihoz gurítani a hordágyat. Geffar kikerülte a mentő nyitott hátsó ajtaját, onnan nézte, ahogy begurítják Van Nuyst. A férfi a szeme sarkából megpillantotta Sandrát és kicsit megemelte a kezét, hogy megállítsa a mentősöket.

– Maga követett? – kérdezte rekedt suttogással. – Maga a pilótája annak... a fantasztikus gépnek?

Geffar biccentett. – Sandra Geffar, Határvédelmi Egység, Mr. Van Nuys...

– Max.

Geffar is ember volt. Itt feküdt egy ember, nyilvánvalóan fájdalom kínozza és mégis, barátságos, sőt érdeklődő... persze a V-22-es érdekli... – Megmentette az életemet... Köszönöm.

Kezet akart nyújtani, de a mozdulattól belenyilallt a fájdalom. A mentősök begördítették a hordágyat, becsapták az ajtót és elindultak. Nem sokkal később az öt tűzoltóautó is elment.

Mikor Geffar megfordult, Hardcastle már a Cessna roncsát vizsgálta. A gép a jobb oldalán feküdt, a jobb szárnyhegye beleállt a homokos talajba, a törzs a földön ült, a futómű úgy állt ki oldalt mint egy újszülött borjú lába. Vastag, fehér, ragacsos hab borította, erős formaldehidszag érződött a levegőben. A törzs közepe kicsit behorpadt, de egyébként megdöbbenően ép maradt, robbanásnak, tűznek nyoma sem volt.

... Hm... gondolta Hardcastle. Van Nuys nagyon nyugodtan csinálta végig. – A nyomozók már elindultak – mondta Geffarnak. – Lapátra és védőmaszkra lesz szükségük, ha el akarják takarítani ezt a mocskot. Különös, de semmi nyoma a tűznek, csak a szárnyra szerelt üzemanyagtartály sérült meg.

Az egyik tűzoltóautó Hardcastle-ék mellé gurult. Két tűzoltó szállt ki belőle, láncokat és nejlomból font biztosítóköteleket cipeltek. Egy pillanattal később a tűzoltóparancsnok is megjelent.

– Joseph Hokum rendőrfőnök vagyok. Értesítést kaptam az UNICOM-tól. El akarják vinni a... azt az izét a leszállópályáról. Nagy a forgalmunk, leszálló gépeket várunk.

– A leszállópálya további intézkedésig le van zárva – jelentette ki Geffar. – A V-22-es pedig marad ahol van. Jó lesz figyelmeztetésnek. A Cessnát sem vihetik el. A nyomozóink már elindultak – majd ők megmondják, mikor nyúlhatnak a géphez.

– Nyomozócsoport?

– Ez a gép megszegte a védelmi minisztérium előírásait – magyarázta Hardcastle. – A területet lezárjuk, amíg nem tisztázódtak a körülmények. A forgalmat tereljük el.

– Hé, magának itt nincsen joga intézkedni. Sunrise Beach magánterület, és én vagyok a biztonsági csoport főnöke. El kell takarítani a roncsot, s meg kell nyitni a leszállópályát – megfordult, pattintott az ujjával, hogy az emberei folytassák a munkát.

Geffarnak a kiállt izgalmak miatt amúgy is magas volt a vérnyomása, szinte maga is megdöbbsen azon, amit a következő pillanatban tenni készült. Három gyors lépéssel Hokumnál termett, elkapta a grabancát és hatalmasat taszított rajta.

– Na de... – a férfi a kabátja alá kapott, Hardcastle megláthatta a hóna alá csatolt pisztolytáskát... szép nagy fegyver villant elő.

Hardcastle azonnal átlátta a helyzetet. Állon vágta a pasast jó erősen, rátérdelt a mellkasára és kivette a kilenc milliméteres automatát a fegyvertáskából, félrelökte, Hokumot a hasára fordította és hátracsavarta a karját.

– Mi a fenét csinál?

– Fegyvert akart rántani – magyarázta Sandrának Hardcastle. Avval előhúzta a saját kilenc milliméteresét és intett a tűzoltóknak. – El attól a géptől. Gyorsan! – Engedelmeskedtek. – Vegyék le a kabátjukat! – Megtették. Mindannyian fegyvert viseltek. – A fegyvereket a rámpára.

Azok még egy pillantást vetettek a földön heverő parancsnokra, aztán lassan lecsatolták a pisztolytáskáikat és a földre csúsztatták.

Hardcastle elővette a rádióját és benyomta a mikrofon gombját. – Shark, itt Kettő-Zéró.

– Folytassa, Kettő-Zéró – válaszolta Becker a Hammerhead Egy fedélzetéről.

– Egy kis baj van itt Sunrise Beachen, Mike. Küldjön egy helikoptert Homesteadből. Kellene néhány tiszt is.

– A Dolphin megfelel? Kábé két perc múlva ott lenne, amúgy is a közelben cirkál.

– Minek hordanak maguknál fegyvert? – kérdezte Hardcastle.

– Rendőrök vagyunk – ordította a földön heverő parancsnok, az arca eltorzult a fájdalomtól. A karját Hardcastle ugyanis időközben a kabátjával hátrakötözte.

– A tűzoltóknak mi szüksége van fegyverre? – érdeklődött Geffar.
– Veszélyes és ostoba dolog...

– Fele annyira sem ostoba, mint amit maguk csinálnak. Ez magánterület. Nem jöhetnek csak úgy ide, engedély nélkül.

– Jogunk van leszállni az ország bármelyik repülőterére...

– De nem minden indok nélkül.

– Van Nuys engedély nélkül lépett be az ország légterébe. Zárt légtérben repült engedély nélkül. Jogunk van üldözőbe venni a szabálytalankodókat.

– Van Nuys kitöltött és elfogadott útvonallal repült – válaszolta Hokum. – Magam engedélyeztettem a FAA-val. Ami a tiltott légteret illeti: nem működött a rádiója, a gépe veszélyhelyzetbe került és ebben az esetben nem érvényesek az előírások. Egyébként a határvédelem egy kalap szart sem ér... semmit nem csinálhatnak a földön.

Fehérhajú, bajszos alak vált ki a lassan gyülekező embercsoportból. – Fred Weintraub vagyok, a lakástulajdonosok egyesületének elnöke. Mi folyik itt?

– Az Egyesült Államok Határvédelmi Egységétől vagyunk – magyarázta Hardcastle. – A maguk tűzoltóparancsnoka, vagy rendőrfőnöke, vagy ki a csoda nem volt hajlandó az együttműködésre, ezért korlátoztuk...

– Korlátozták? Inkább megtámadták, nem?

Ebben a pillanatban meghallották a közeledő Dolphint. A sárga helikopter tett egy kört a fejük felett, megkereste a leszállópálya közepét, aztán néhány méternyire a tömegtől leszállt. Két

határvédelmi tiszt ugrott ki a jobb oldali ajtón, kézfegyvert és tűzoltókészüléket tartottak a kezükben.

– Margaret, Jack, tartsanak mindenkit távol a Cessnától – utasított Geffar. – Senki sem mehet a közelébe, amíg a vámosok meg nem érkeznek. Ha itt vannak, szóljanak a rádión.

Azok bólintottak, és a gép meg az emberek közé álltak. – Úgy látszik, méhkasba nyúltunk – mondta Geffar Hardcastle-nak.

– Valami bűzlik, az biztos – válaszolta a férfi, s letette a fegyverét. – Biztonsági emberek, és azt kiabálják, megtámadtuk őket... Vajon miért?

A Határvédelmi Egység Központja, Aladdin City, Florida, USA

Az új határvédelmi egység főparancsnoksága Aladdin Cityben van, körülbelül ötven mérföldre délnyugatra Miamitól, a parti őrség kommunikációs központjában. Hatalmas antenna-labirintus emelkedik több négyzetkilométeres területen, hogy lehetővé tegye a folyamatos kapcsolattartást a központtal.

Valamikor ide telepítették a parti őrség és vámőrség egyesített felderítő, parancsnoki és irányító központját, a nemzet legkifinomultabb parancsnokságát; elektronikus központ, ahol a legkülönbélebb forrásokból: polgári, szövetségi, helyi, honvédségi és felderítő helyekről érkező adatokat dolgozzák fel. De ez még nem minden, mert ugyanebben az épületben található az egész világgal kapcsolatot teremtő központ is. Mikor a határvédelmi egységet megalakították, a C-3-I azonnal az új szervezet égisze alá került. Alaposan kidolgozott biztonsági hálózata, meg az a tény, hogy távol van a világ zajától, ám mégis könnyen megközelíthető, a tetejében még az új Tiamiami repülőtér is a közelben van, ahol pedig még katonai repülőgépeket is lehet fogadni, egyszóval minden készen állt, könnyű döntést eredményezett.

Az épületkomplexumban hamarosan új emberek nyüzsögtek, kibővítették a szolgáltatást, megerősítették a biztonsági

intézkedéseket, újabb kommunikációs műszereket szereltek fel és állandó kapcsolatot tartottak fenn a Tiamiami repülőtérrel, ahol a taktikai repülőgépek találtak otthonra. Az új bázis csakhamar csúfnevet is kapott, mivel csak egy mérföldre volt a Miami Metro Állatkerttől, ZOO-nak keresztelték.

– A maguk Sunrise Beach-i kalandját körülbelül akkora ovációval fogadták, mint a temetésre érkező sztriptíz táncosokat – állapította meg Elliott halvány mosollyal. Ugyanaznap, valamivel később, az új központban találkozott Hardcastle-lel és Geffarral. A felderítőközpontban voltak, egy elektronikusan lepecsételt szobában. Az „egyirányú” ablakokon túl a központi irányítóterem három, egyenként húsz láb átmérőjű, négyszögletes monitorára láttak, ahonnan az Államok teljes délkeleti, és hamarosan remélhetőleg egész területét tarthatták állandó megfigyelés alatt.

Geffar egyenruhában sétált fel és alá. Hardcastle az egyik kanapén ült.

– Csak azt tettük, amit elvártak tőlünk – tiltakozott.

Elliott felemelte a kezét. – Tudom, tudom, és igazuk volt... Bár, ha jobban meggondolom, nem az volt az eddigi legjobb húzása, hogy leterített egy rendőrt...

– Láttam, amint a jobbjaival a fegyveréért nyúl – magyarázkodott Hardcastle.

– Az isten áldja meg, Ian, senki nem vádolja magát. A főnököt majd alaposan kioktatják, hogy milyen jogkörrel és felelőséggel rendelkezik a határvédelem. De maga is tudja, milyen a sajtó: arról ír, hogy maga mit tett, és nem arról, mivel érdemelte ki.

– Szerintem nem is hasonlított egy tűzoltóparancsnokra – folytatta mérgesen Hardcastle.

– Elővettük a dossziéját. Három évre választották meg. Egyébként ő a volt Dade megyei seriff.

– Volt?

– Nyolcési szolgálat után visszavonult. Nem magyarázkodott, nem kérdezték. Jobb üzletet szimatolt.

Hardcastle a fejét csóválta. – A fenébe... nem is tudom. Nem stimmel a pasas. Egyébként semmi sem stimmel. Minek kellett az a rengeteg hab? Mindent beborított.

– Azt állította, tüzet látott, ezért elrendelte az oltást – válaszolta Elliott és belelapozott Hokuin jelentésébe. – Azt mondja, a tiszteletreméltó Maxwell Van Nuys személyes biztonságáért aggódott és nem a nyomozással törődött. Azt hitte, a hab a leghatékonyabb megoldás...

– Na de ki használ manapság habot?

– Csak azért mert a hadsereg már nem, még nem biztos hogy rossz a megoldás – érvelt Elliott. – Egyébként is, a tulajdosnosok iránti felelősség...

– Akkor is bűzlik – morogta Hardcastle.

– És a vámosok mit találtak Van Nuys gépén? – kérdezte Geffar.

– Egy új szálloda tervrajzát ami a Grand Bahama-szigeten fog felépülni, ajándékokat, egy láda Diamond Plantation rumot. Úgy látszik, a generátor rövidzárlata okozhatta a tüzet és a rádió meghibásodását.

– És mi a helyzet az útvonalterv engedélyeztetésével?

– Megtaláltuk a számítógépes nyilvántartásban – válaszolta Elliott. – Freeporttól Sunrise Beachig. Az persze nem egészen tiszta, mikor töltötték ki: a felszállás előtt, alatt, vagy a leszállás után, de kitöltötték. A főnök naplója szerint egy órával a felszállás előtt, viszont a mi rendszerünkben csak azután jelent meg, mikor már átlépte az amerikai határt. Valaki valahol valamit elbarmolt. A felelőst még keressük. Ja, és a rumot is bejelentette. – Elhallgatott, majd hozzátette. – Jó munkát végeztek. Ha valakit hibáztatni lehet a történetekért, akkor az Hokum. Nem kellett volna...

– És mit mond Van Nuys?

– Pontosan azt, amit Sandra feltételezett – mondta Elliott. – Elromlott a rádiója, megtalálta a platót, és annak alapján próbált tájékozódni, hogy megtalálja Key Largót.

– Miért lépett be engedély nélkül az ország légterébe?

– De volt útvonalterve...

– Érvényes nem – makacskodott Hardcastle. – Nem a felszállás előtt töltötte ki és mi nem hagytuk jóvá.

– De hát most mondtam, az útvonaltervvel együtt adta be a belépési kérvényt és mind a kettő eltűnt.

– Szóval megússza – állapította meg Hardcastle.

– Nos – kezdte Elliott, – ha valakinek elromlott a rádiója és nem tud kommunikálni...

– Ezt is furcsállom. Hallani hall, de nem tud beszélni. Az IFF-e is kipurcant. Nagyon kényelmes. Csak annyira romlik el, hogy azért ne lőjék sebbe.

– Utánanézőnk, megpróbált-e valaha engedély nélkül belépni az országba – vakarta meg az állát Elliott. – De semmit nem tudok ígérni, még akkor sem ha kiderül, ez alkalommal engedély nélküli belépésben vétkes lenne. Van Nuys roppant népszerű figura Floridában, nagyon nagyra tartják. Arról nem is beszélve, a Cessna használható alaktrészeit felajánlotta a vámőrségnek. Megér vagy harminc rongyot. Egyébként a pasas kórházban van, megsérült a nyaka. Elismerem, nem tiszta az ügy Ian, de pillanatnyilag másért fájjon a fejünk. Számítottunk az ellenlbasainkra, hát nem tévedtünk. Lássuk, megérjük-e a pénzünket.

– Csodás – tört ki Geffar. – Politikusok. Ha sikeresek vagyunk akkor döngetik a mellüket, ha megbukunk, akkor ők lesznek az elsők, akik kötelet kérnek a nyakunkra.

– Kering még erre más érdekes pletyka is. Azt suttoják, törvényjavaslatot készítenek elő, amelyben javasolják, legálisan lehessen marihuánához jutni, és az ötven grammnál kevesebb mennyiségű kokain tárolása se számítson bűnténynek.

– Hát ez hihetetlen! – kiáltotta Sandra. – Tökéletes. Mi az életünket kockáztatjuk és a végén kiderül, teljesen feleslegesen.

– Ennek megfelelően hihetetlen, hogy a kongresszusi vezetés úgy döntött, nem fűz kommentárt a pletykákhoz – folytatta Elliott.

– Volt már erre példa – szólalt meg Hardcastle. Mosolyogva kulcsolta össze az ujjait. – Fura, de ismétli magát a történelem. A nagy alkoholtilalom idején a hammerheadeknek kellett megérkezniük, hogy az emberekben egyáltalán felmerüljön a gondolat, talán az alkohol mégsem olyan csúnya méreg, és a törvényt vissza is lehet vonni. Tudniillik rájöttek, ha valakinek alkoholra van szüksége, akkor így is úgy is megszerzi. Semmiféle taktika nem akadályozhatja meg.

– A narkó más dolog – érvelt Sandra. – A drog tönkreteszi az ország ifjúságát. Egész városrészek állnak ostrom alatt, az utcán dül a háború...

– Akkoriban sem volt ez másképp – makacszkodott Hardcastle. – Rengeteg részeges kölyök volt, sok koraszülött, alkoholistának született babák, bandák, likőrkereskedelem, lövöldözés az utcákon, versenyzés a területért; emlékezzen A1 Caponéra. Az alkohol folyékony méreg, harsogták, mint ma a drogról. De a tilalmat visszavonták, az alkoholt legalizálták és rájöttek, a társadalom jobban megvédi magát, mintha a kormány akarna atyáskodni fölötte.

– Maga minden áldott nap tud meglepetéssel szolgálni, Hardcastle fortyant fel Sandra. – Én még azt hittem, egyszemélyes keresztshadjáratot indít a narkó ellen, és a pörgettyűjével elindul, hogy megküzdjön a gonosszal. Tudja, manapság már csak azért kelek fel és jövök ide, hogy megtudjam, milyen újdonsággal fog meglepni.. Van még valami a számomra, Brad?

– Azt hiszem, már semmi...

A lány biccentett és az ajtóhoz lépett. – Lemegek a Sunrise Beach Központi Kórházba, beszélni akarok Van Nuysszal.

– Elviszem – állt fel Hardcastle.

– Köszönöm, kocsival vagyok. Ha végeztem, Homesteadbe megyek, és onnan repülök vissza a platóra.

Miután kiment, még egy darabig kényelmetlen csend telepedett a két férfira. Végül Elliott szólalt meg. – Hogy jönnek ki egymással? Rendben mennek a dolgok?

Hardcastle vállat vont. – Nincs semmi baj... a mai napig nem sokat dolgoztunk együtt. Nem mindenben értünk egyet, de ezt maga is tudja. Ő például csökkenteni akarja a Seagull hatósugarát, amíg az adatközlési zavarokat meg nem oldjuk. Én meg nem így gondolom. Engem nem érdekel, mit gondolnak az emberek a fejük felett keringő robotrepülőkről, őt viszont igenis zavarja. Értem is, hogy miért, de mégis...

Elliott bólintott. Értette, – Jó. A hétvégét Key Westben töltöm, onnan meg Washingtonba megyek. Ha szükség lenne rám...

– Értem, nem lesz – válaszolta Hardcastle.

Sunrise Beach Központi Kórház, Florida, USA

Sandra Geffar épp csak átöltözött, szoknyát és vászonblézert vett fel. A kabát elég bő volt, hogy elrejtse a 45-ös automatát tartó pisztolytáskát.

A kórteremben Van Nuys talpon volt, az ablak mellett sétált fel és alá. Széles válla felett nyakmerevítő tartotta a fejét, ennek megfelelően darabos volt a mozgása.

– Mr. Van Nuys, elnézést a zavarásért...

– Miss Geffar, micsoda meglepetés – lépett hozzá Van Nuys. Geffar kezét nyújtott, a férfi azonban mind a két kezét a magáéba zárta. – Valóban nagyon kellemes meglepetés. Jöjjön beljebb. – Kényelmesen el akart helyezkedni a széken, de a nyilalló fájdalom arra kényszerítette, csak mereven, egyenes háttal üljön.

Geffar gondolkodás nélkül felkapott az ágyról egy párnát és a háta mögé csúsztotta. – Így sokkal jobb, köszönöm. Biztos boldoggá tesz egy férfit. Vagy esetleg...

– Elváltam. – Emlékeztetnie kellett magát, tervei között nem szerepelt személyes jellegű vallomás. – Azért jöttem, hogy néhány kérdésre választ kapjak a ma reggel történetekkel kapcsolatban.

– Csak rajta – egy arcizma sem rándult. – Meg kell mondanom, nagyon hálás vagyok a vámosoknak, hogy a nyomozással kapcsolatos kérdéseiket rövidre fogták. Attól tartok, nem tudtam sokat segíteni. A doktorom teletömött fájdalomcsillapítókkal.

– Úgy tudom, nem volt magán a biztonsági öv.

Meglepetés villant a férfi szemében. – Ezt meg honnan tudja?

– A sérüléseiből. Akkor sérülnek meg így az emberek, mikor öv nélkül akarják kivédeni a becsapódás erejét. Máskülönbén meg ott voltam.

– Azt tudom – mosolygott a férfi.

– Igen. Nos, ha jól tudom, telefonon közölte Hokummal az útvonalát. Miért? Miért nem egyenesen az FAA-hoz fordult?

– Tudja, ha közvetlenül a főnökkel beszélek, akkor egy telefonnal rengeteg dolgot intézhetek el. Nemcsak a repülési útvonalról volt

szó, megmondtam, mikorra várjanak és egyéb dolgokat is meg kellett beszélnünk. Hokum remekül dolgozik, mindent rá lehet bízni.

Minden stimmelt, a korábbi FAA jelentésekből kiderült. Hokum rendszeresen töltötte ki az útvonalterveket nemcsak Van Nuysnak, hanem más Sunrise Beach-i nyaralónak is. Persze furcsállni lehet, de azért van erre is magyarázat. A bahamai légiforgalmi irányító központon keresztül, vagy Miamin át hosszú időbe telhet, míg megkapja az engedélyt és az sem kizárt, hogy az útvonalterv elveszik valahol az akták útvesztőjében.

– Büntényt követtem el? Vádat emelnek ellenem?

– Jogi értelemben határsértést követett el. Minimum tízezer dollár és ha pechje van, a gépét is elkobozhatják, hacsak nincsenek enyhítő körülmények. A következő útjánál jól tenné, ha egyenesen a FAA-hoz fordulna. Mindegy, ki miatt keveredett el az útvonalterv és a belépési engedély, még ha Hokum tehet is róla, a törvény előtt maga a felelős. Nos, tudom, a vámosoknak adta a gépe alkatrészeit, ezért valószínűleg ezúttal nem kell pénzbüntetéssel számolnia. De a döntés Washingtonon múlik.

– A 210-es már régi gép, nem is a kedvencem. – Mondja, kik azok a hammerheadek?

– A határvédelmi egység beceneve. Szervezetünk még nem nagy, de az Államok délkeleti részét a megfigyelésünk alatt tartjuk, és nem engedünk be kéretlen látogatókat. Hamarosan az egész ország határvédelmét biztosítani tudjuk.

– Hammerhead... mint a cápa, mi? Nagyon katonásan hangzik. Mit keres egy ilyen gyönyörű nő a katonák között?

– A szerencsémét. – Nem tette hozzá hogy köszöni a bókot, de magában tudomásul vette. – Térjünk vissza magára. Miért tért le a folyosóról?

– Tessék?

– Az útiterve szerint Freeportból indult, ellenőrzésre megállt Opa-Lockában és onnan ment volna tovább Sunrise Beachre. Viszont mikor elromlott a rádiója épp az ADIZ előtt, kiderült, több mérföldre eltért a kijelölt útvonaltól és egyenesen Sunrise Beachbe tartott. Miért?

– Gondolom a rémület tehet róla. Eleinte nem volt baj, aztán észrevettem, délre sodródom. Mikor megláttam a platót, megörültem hogy van egy fogódzóm és úgy döntöttem, egyenesen Sunrise Beachbe megyek és kikerülöm a Miami repülőteret.

Geffar bólintott. Okos. Ez volt az egyetlen lehetséges helyes magyarázat. A zsúfolt repülőtér légtérébe nem ajánlatos működésképtelen rádióval berepülni, ha más megoldás is adódik. Sunrise Beach volt egyébként is a tervezett végállomás, logikus, hogy arra repült...

– Mivel eltért az előre meghatározott útvonaltól – folytatta Geffar, – a mentőegységeknek roppant nehéz lett volna megtalálni magát, ha az óceánba zuhan... És irányítók nélkül működő repülőterre sem ajánlatos rossz rádióval berepülni. De a körülményeket mérlegelve nem nagyon dönthetett másképp... – Lehet, hogy köpönyegforgató lettem és azt akarom, hogy meggyőzzön, kérdezte magától. Na, elég.

– Sajnos abban a pillanatban nem nagyon törődtem az előírásokkal – mondta őszinte hangon Van Nuys. – Hokum tudta, mikor érkezem. Ha egyszer körberepülöm a repülőteret anélkül, hogy rádióadásban lennék, biztosan tudta volna, valami baj van. De értem mire akar utalni, valóban, más szempontokat is mérlegelnem kellett volna. De eszembe sem jutott, hogy bajom eshet. Maga roppant lenyűgözően vezette azt a gépet Sandra Geffar. V-22-es volt? – Az asszony bólintott. – Rakétákkal és gépágyúkkal? – Újabb kis biccentés.

– Hát, mindenesetre örülök, mert nem lőttek, de annak is, hogy azt tettem amit tettem – mosolygott. – így legalább megismerhettem magát.

Újabb bókok. Sandrát nyugtalanította a helyzet.... Felállt, indulni készült. A férfi is feltápászkodott. Elnézést, ha kényelmetlen helyzetbe hoztam – tornyosult a lány fölé.

– Szó sincs róla, de nem mondott igazat.

– Találkozhatunk még?

Sandra tulajdonképpen várta a kérdést, mégis meglepődött. – Tisztázni kell ezt az incidenst... vigyázzon magára, Mr. Van Nuys – mondta és kisietett.

A kijárat felé tartott, de az utolsó pillanatban meggondolta magát. Megfordult, és a Van Nuys melletti szobához indult. Itt pihentették Joseph Hokumot. Megtapogatta a blézer alá rejtett 45-öst, kopogtatott, várt egy picit, majd belépett.

A rendőrparancsnok emberei körülállták az ágyat. A paplanon egy térkép feküdt kiterítve, sok papírlap, fax- és telexüzenetek. Ahogy Sandra belépett, az egyik férfi félrelépett, a másik pedig megnyomta a nővérhívó csengő gombját.

– Ide nem szabad bejönni...

Geffar közelebb lépett az ágyhoz, a rendőrök pedig sietve szedgették-hajtogatták össze a papírokat. Hokum arca csúnyán feldagadt. Hardcastle büszke lehet magára, gondolta Sandra. – Csak ellenőrizni akartam, főnök...

Valaki megragadta a karját, és hátralökte.

– Micsoda fegyver – mondta az egyik férfi, elvette tőle a 45-öst és a mögötte állónak csúsztatta.

Sandra a jól bevált fogást akarta alkalmazni, mikor újabb jövevény érkezett. – Vedd le róla a kezedet, Buck. – Max Van Nuys a falnak támaszkodott, hogy el ne essen.

– Minden rendben van, Mr. Van...

Van Nuys elkapta a férfi csuklóját és megcsavarta a kezét. – Azt mondtam, vedd le róla a kezedet. – A pasas térde remegni kezdett, aztán elengedte Geffart. – Add vissza a fegyverét. – Megtörtént. Sandra csodálta a férfi fizikai erejét ilyen legyengült, sérült állapotban.

– Tűnjetek el a szemem elől – mondta Van Nuys. A hangja elgyengült a hátában lüktető fájdalomtól, de az üzenet így is egyértelmű volt. Hokum egyedül maradt.

Van Nuys felnyögött és a hátát a falnak vetette. Egy ápolónő érkezett, visszasegítette az ágyába. A férfi sápadtan, mozdulatlanul feküdt.

– Mit csinált? – kérdezte Sandra.

– Ezt én is megkérdezhetném magától – sandított rá a szeme sarkából. – Hagyja őket békén. Hokum a békés, konzervatív Sunrise Beach rendőrfőnöke és úgy vezeti, mint egy tábornok. A nyaralók szeretik a kemény legényeket.

– Ez a pasas tölti ki maga helyett az útvonalterveket?

Van Nuys elmosolyodott. – Jól van na, értem a célzást. Mostantól én is átlagember leszek és a saját kezemmel töltöm ki a nyomtatványokat, rendben? De Hokummal kapcsolatban komolyan beszéltem. A törvény és rengeteg befolyásos ember áll az oldalán... Szóval... mikor találkozunk?

– Már említettem, néhány súlyos kérdést kell még tisztázni magával kapcsolatban. – És magammal is, tette hozzá hangtalanul. Megfordult és elment.

Van Nuys feküdt, Sandrán töprengett. Valaki kopogtatott, az ajtó felpattant. Hokum egyik embere dugta be a fejét az ajtón.

– Uram?

– Kifele.

– Uram, a főnök szeretne beszélni önnel.

– Mondja meg neki, hagyjon békén.

– Sajnos uram... ragaszkodik hozzá...

Van Nuys felült, lassan lekászálódott az ágyról, belebújt a fürdőköpenyébe és minden nehézség nélkül félretolta az ajtóban állót. Nyoma sem volt rajta az előbbi gyengeségnek, fájdalomnak.

Hokum az ágyán hevert, körülötte a beosztottjai. Tekilát iszogatót. Az arca duzzadt volt.

– Jól kikészítette az a Hardcastle, igaz? Na, mit akar, ki vele.

– Tudni akarom, mit keresett itt az a nő.

– Meglátogatott.

– Akkor minek jött az én szobámba?

– Talán megcsodálni a társa kezemunkájának eredményét.

– Jaj de vicces... Jobban teszi, ha nem találkozik vele többet.

Van Nuys merev mosollyal Hokum ágya mellé lépett, bólintott-és hirtelen lenyúlt, megragadva Hokum nyakát. A főnök felnyögött a fájdalomtól. Van Nuys gyors oldalpillantást vetett a beosztottakra, de egyikük sem mozdult.

Van Nuys előrehajolt, alig egy centire Hokum arcától. A szorításán nem lazított. – Most jól figyelj, te szarházi. Én irányítom az akciót, világos? Én mondom meg mit lehet és mit nem. És most azt mondom, tartsd magad távol Geffartól és a határvédelmiséktől. Értve vagyok? – Valamit engedett a szorításon. – Kíváncsi vagyok,

vajon mi történhetett az útvonaltervvel, és a belépési kérvényemmel. He! Ha gyanakvó természetű lennék, még azt találnám hinni, szabotáltál, csakhogy elkapjanak...

– Ez örütség, Mr. Van Nuys – motyogta Hokum. – Ötmillió dollárnyi érték volt a fedélzetem. Miért ne akartam volna, hogy a szállítmány épségben érkezzék meg?

– Talán az volt a terv, hogy lebukjak. Talán át akartad venni a helyemet. Ha elkaptak volna a droggal...

– Nem, nem, Mr. Van Nuys, ha magát elkapják, én is belekeveredek. Engem keményebben elővettek volna, mint magát. Én csak fedezni akartam. Ezért nem engedtem a határvédelmisseket a gépéhez. Nem tenném kockára a tervünket...

– Az én tervemet – hangsúlyozta Van Nuys, akit a szónoklat nem győzött meg, bár Hokum elég ijedtnék látszott, hogy az igazat mondja. – És mi történt az útvonallal meg a berepülési engedéllyel? Miért riasztották a határvédelmisseket?

– Esküszöm, nem tudom. Mindent úgy csináltam, ahogy maga utasított. Azt is kidolgoztuk, miként tartóztatjuk fel a vámosokat, amíg kirakodunk. Biztos elkeveredett a...

– Mindenesetre neked nagyon kapóra jött. Ha még egyszer elszúrsz valamit, akkor az új szállodám alapján találod magadat, betonba öntve. És alaposan takarítsák ki a gépemet, mielőtt átadják a vámosoknak.

– Ez megörült – morogta az egyik rendőr, mikor Van Nuys kiment és Hokumot megittatták tekilával. – Felborítja az egész tervet amiatt a szuka miatt...

– De még mennyire ezt teszi – morogta Hokum. David Freyhez, a rangidős beosztottjához fordult. – Mi történt? Hogyhogy nem zuhant le a gépe?

– A gyújtószerkezet romolhatott el – magyarázkodott Frey. – Robbanás helyett csak drótokat égetett el és kioltotta a generátort. Pokoli szerencse, hogy sikerült ideevickélnie, és nem kellett Opa-Lockán kényszerleszállást végrehajtania... de ha azt akarta, hogy Van Nuyst kokainszállítás közben kapják el, minek fújta le habbal az egész gépet?

– A fejedet használd. Azt akartam, hogy a halott Van Nuysnál legyen kokain. Az élő tud beszélni. Nyugodtan mondhatja, semmit sem tud a szállítmányról és akkor én leszek az első számú gyanúsított. A kábítószer-kereskedelemmel fedezett fegyvercsempész akcióim most majdnem gallyra ment a hülyeségetek miatt. Nincs több pardon, ez volt az utolsó tévedésedek.

Hokum egy darabig csendben hevert, aztán öblögetett a tekilával és pattintott Freynek. – Mindent tudni akarok erről a Sandra Geffarról. Tudni akarom hol lakik, hova megy, mit csinál és kivel. Használja a seriffirodában lévő kapcsolatainkat. Legyen észrevétlen.

A Hammerhead Egy fedélzetén

Geffar és Hardcastle már leadták a tizenkét órás szolgálatot, s bár már szabadok voltak, de mindketten egyenruhában feszítettek. Az ablak mellett ültek, és a plató keleti dokkjába állított Costa Rica-i teherhajót nézték; a vámósok nemrégiben kezdték el munkájukat.

Michael Becker lépett hozzájuk, vacsorája a tálcán, fejhallgatója a nyakában, zsebéből zsinór tekereg. – Leülhetek?

Geffar felállt. – Mennem kell, vár a ma esti... interjúm. Bocs. – Zavarban volt.

– A „Nightline” műsorban adják le ma este – magyarázta Hardcastle.

– Tudom. Hallottam róla. Remek szószólója a hammerheadeknek.

– Két végén égeti a gyertyát – rosszallás bújkált Hardcastle hangjában.

– Maga sem panaszkodhat admirális, a fél életét itt tölti. Mind ritkábban és ritkábban látom a szállító helikopterben. Miért nem pihen kicsit? Meglátogathatná Danielt.

– Kéne... a pokolba, fel is hívom. Zavar, hogy az eltelt fél év alatt mindössze négy használható Sea Liont és öt kiképzett embert kaptunk.

– A platón két Sea Lion van, egy Homesteadben, egyet pedig most repülnek be. A Kongresszus az első perctől kezdve szűkmarkúnak bizonyult. Két hónapja halogatják a következő hat Sea Liont; meg akarják várni, miképp reagál a közvélemény. Legalábbis ez Elliott véleménye. Pedig ő minden tőle telhetőt megtesz. Még Van Nuys is a mi oldalunkon van, egyre másra meséli, milyen hősiez küzdelmet folytatnak a hammerheadek.

– Eegen, Van Nuys – csóválta a fejét Hardcastle. – Az új haver: a saját, különbejáratú szóvivőnk. Azért nélküle is el tudnám képzelni az életemet...

Becker erre nem válaszolt mert tudta, Hardcastle a legkevésbé sem örül a Van Nuys és Geffar között szövődő barátságnak.

– Mike, éreztetni kellene a jelenlétünket.

Becker ezúttal is hallgatott. Tudta, főnökének igaza van.

A reflektorok nappali fényt árasztottak. A kamerákat a Hammerhead Egy felső fedélzetén állították fel úgy, hogy egyszerre mutathassák Geffart és a Costa Rica-i hajó fedélzetén ügködő vámosokat.

Geffar egyik fülét befogta, a másikhoz a fülhallgatót szorította és feszülten figyelte a riporter kérdését. – Miss Geffar, köszönöm amiért csatlakozott hozzánk ma este.

– Én is köszönöm. Szépek itt az esték. Örülök a látogatásuknak.

Hardcastle a harmadik fedélzeten lévő parancsnoki iroda melletti szobájában a fejét csóválta. Hogy lehet úgy beszélni a Hammerhead Egyről, mintha fehér kavicsos strand lenne...

Az asztalán felberregett a fedélzeti telefon. Szemét le sem véve a képernyőről benyomta a válasz gombot. – Igen?

– A Dolphin indulásra kész. Megy vissza a partra – jelentette Becker. – Csak magára várnak.

Egyesek azt hiszik, rengeteg idejük van... De ha a csempészek egyszer beindulnak... a fene egye meg, biztosra kell mennünk, nem engedhetjük meg, hogy csak egyszer is sikerük legyen... – Majd a reggeli géppel megyek, Mike.

– Túlzásba viszi...

– Jó, akkor elmegyek a következő géppel – mondta és kikapcsolta a készüléket. Közben tovább nézte a tévét.

– Mi történik itt ma este? – kérdezte a riporter.

A kamera lassan körbejárt, megmutatta a veszteglő teherhajót, aztán visszatért Geffarhoz. – Segítünk a vámórségnek. Most egy hajót vizsgálnak át. Azt az információt kaptuk, igen nagy mennyiségű csempészarut szállít, tehát felszólítottuk hogy álljon meg, és most átkutatják mielőtt beengednék az Államok területére. A vámosok a platóról mentek át a fedélzetére. A legénységet eltávolítottuk, az embereink pedig kabinról kabinra járnak. Száloptikás próbákat végeznek, kutyákat, elektronikus szaglőberendezéseket, ultrahangos detektorokat használnak.

– Nem szokatlan ez az alapos vizsgálat?

– Nem. A vámosok naponta több tucat ehhez hasonló akciót hajtanak végre. Csak annyi a különbség, hogy itt a Hammerheaden jobban kézben tarthatjuk a dolgokat, mintha a nyílt vizen kellene dolgoznunk.

– Találtak valamit a hajón?

– Még nem...

– Talán téves információt kaptak?

– Az információkat nem lehet mércével mérni. Ha a csempészek rájöttek hogy tudunk valamit a hajójukról, leállíthatták az akciót, vagy átrakták az árut, esetleg elhalasztották a szállítást. Az sem kizárt, hogy mikor megállásra szólítottuk fel őket, egyszerűen a vízbe dobtak mindent. Akárhogy is, pusztán az a tény hogy mi itt vagyunk, megakadályozta egy újabb csempészaromány belépését az országba. S minden alkalommal mikor terveik megváltoztatására kényszerítjük őket, egy újabb rubrikát húzhatunk a nyereség rovatba.

– Ha ezt megmagyarázná...

– Tételezzük fel, ezer kilós kábítószer-szállítmányt akartak bejuttatni, egy tonnányi kokaint. Mondjuk karbolsavas hordókban, vagy zöldségesládákban, esetleg paradicsomszószban. Az egy tonnányi szállítmányhoz három tonnányi más anyagra van szükség. Megtudják, mi kiderítettük melyik hajóval akarják becsempészni. Az egész rakományt ki kell pakolniuk, el kell takarítaniuk a nyomokat,

újra kell csomagolni, hogy valamilyen másik úton juttassák tovább az árut. Ez időbe és pénzbe kerül. Ha újból hajóval próbálkoznak, itt várjuk őket.

– Tehát más útvonalat kell találniuk, mondjuk Mexikón keresztül hozzák be...

– Lehetséges. De nem ez a lényeg. Arról van szó, kénytelenek még több időt és energiát elpocsékolni. Éberségünk erősödésével, azzal, hogy egyre szigorúbb a Karib-térség és Florida körül az ellenőrzés, erők szabadulnak fel. Több ügynökünk, nyomozónk kerülhet át az ország többi részére.

– Azt akarja mondani, azt tűzték végső célként ki maguk elé, hogy más térségbe kényszerítsék a csempészeket?

– Nem. Ezzel a lehető legrosszabb fényben akar feltüntetni bennünket, és leegyszerűsíti a helyzetet. – Igyekezett uralkodni a torkát szorongató dühön. – Az FBI jelentése szerint a Határvédelmi Egység megalakulása óta a kokain ára ötven százalékkal emelkedett.

– Nem értem. Miért állítja, hogy a kokain drágulása valamiféle győzelem lenne?

– Az ötvenszázalékos drágulás miatt sok embernek megfizethetetlen lett a kábítószer. Ha valaki hat hónappal ezelőtt megvehetett egy százdolláros fiolát, ma ezt a duplájáért már nem teheti. Az ellátás elapadt, vagy egyszerűen már nem képesek megfizetni...

– Tehát betör, boltokat rabol ki, leüt valakit, hogy megszerezze a szükséges pénzt...

– Vagy megvan nélküle, uram! Vagy keres magának egy terápiás csoportot. Vagy valami butaságot csinál és elkapják. Vagy ritkábban kábítózik. Vagy jobban hígítja. Tetszik, nem tetszik, mi itt azon vagyunk, hogy a világhírességre csalogassuk a patkányokat. Ezt sikerrel tesszük. Ha tisztán látunk, máris könnyebb az értelmes cselekvés. Megváltoztattuk a körülményeket, és még csak most kezdtük el a harcot...

Valdivia, Kolumbia

Gonzales Gachez kihalászta poharából a citromkarikát és a tévéhez vágta.

A tölgyborítású iroda bárpultjánál üldögélt, és műholdas adóvevő segítségével figyelte az amerikai adást. A kábítószerrel kapcsolatos műsorok mostanában számot tarthattak érdeklődésére. A szobában lévő beosztottjai, a kábítószer-kereskedelem különféle részlegeinek képviselői is igen érdeklődőnek bizonyultak.

Az adást most megszakította a reklám, de Gachez egyenesen a Hammerheadről vette az adást, így hát továbbra is figyelhette Gefart, aki a kamera előtt állt és az adóvevőjével babrált.

– Ez a nő tényleg azt hiszi, ekkora hatással van ránk? – kérdezte hangosan Gachez. – Naponta ezer kilót szállítunk az orra előtt, és senki nem állíthat meg bennünket...

– A tévében ezt kell mondania – jegyezte meg Luis Cerredo, Gachez jobbkeze.

Ez azonban nem nyugtatta meg Gachezt, sőt épp az ellenkezője történt: Cerredo szavai kifejezetten felbőszítették. – Csak a tv miatt, Luis? Akkor miért nem kapjuk meg a pénzünket? Miért mondják a vevőink, nem kapják meg időre a szállítmányokat? Mi osztjuk el az árut a Bahamákon, Mexikóban, és ennek ellenére csak a felét kapjuk a szokásosnak. Miért?

– A vevő megugrik, amint meglát egy helikoptert. Azt mondják, a cuchillók gépei túl nagy feltűnést keltenek, magukra hívják a szövetségek figyelmét, és ezért nem tudják felvenni az árut...

– Tényleg ez az ok? – kérdezte Gachez. – A cuchillók tényleg fegyelmezetlenek?

– Szerintem nem, uram – mondta Cerredo. – Nagyon óvatosak. Elemezték a határvédelmiek gyengéit, erényt kovácsolnak a hiányosságaikból...

– Hogyan? Talán úgy hogy a mexikói hegyekben dobják le az árut? Ötvenkilós kiszerezésekben?

– Abban egyeztünk meg, pillanatnyilag nem lenne okos ha a cuchillókat a határvédelmiek ellen küldenénk – mondta Cerredo. – Csak kitérőkkel lehet továbbítani az árut. El kell kerülnünk a

szokásos átadási pontokat. Több a szárazföldi szállítmány, az elosztás Dél-Karolinára összpontosul...

– De ugyanakkora mennyiséget küldünk továbbra is, viszont a hatóságok egyre többet foglalnak le belőle. Sokkal megbízhatóbb módszerekre van szükség. Minden sikeres szállítmány aranyban éri meg a súlyát! Kétszeres árat kapunk érte!

– Akkor is az a véleményem, fejleszteni kell a másirányú szállítási lehetőségeket sokkal inkább, mintsem azon töprengeni, hogyan lehetne visszatérni a régi módszerekhez – szólalt meg az egyik szemtelen. – Az embereim ellenőrző repüléseken vettek részt Floridában és valahogy mindig találkoztak a határvédelmisek egyik repülőjével. Folyamatosan hallottuk a figyelmeztető felhívásukat.

– Megpróbálkoztak egyszer is azzal, hogy átlépjék a határt? – kérdezte Gachez. – Kipróbálták, mi történne akkor?

A pasas zavarba jött. – De... nem... a határon innen maradtunk...

– Miért? Korábban is adtak le figyelmeztető rádióadást...

– Azért uram, mert láttuk a... azokat a helikoptereket. Pimaszok, mint a légy. Hol itt bukkannak fel, hol ott. Aztán megjelenik egy nagyobb gép és rögtön követi az őrnaszádjuk is.

Gachez hallgatott, kezével a bárpulton dobolt. – Ki kell építenünk a hírszerző szolgálatot a határvédelmiseknél. Pontosan akarom tudni, kik ezek a hammerheadek. Hogy dolgoznak, mi a gyengéjük. Mekkora a hatósugaruk, milyenek a repülőik, mennyi van belőlük, és a többi.

– Ezt azonnal megtehetjük – mondta az egyik beosztott. – Hajókat, repülőket küldünk oda és ellenőrizzük a felderítésüket. Eddig még nem lőttek ránk, ha idejében megfordultunk...

– Csend – mondta Gachez, mert a tévé folytatta az adást.

– Érdekes – mondta éppen a riporter –, de az egyik leghűségesebb támogatójuk az az ember, akit néhány hónappal ezelőtt letartóztattak. Max Van Nuys...

– Mr. Van Nuys hiányosan kitöltött útvonaltervvel repült be Floridába. Húszezer dollár pénzbüntetést fizetett, a repülőgépét elkobozták, a repülési engedélyét harminc napra bevonták.

– Természetesen ön is tudja, hamarosan szavazásra kerül, önálló minisztériumként működjék-e a határvédelem. Erről mi a véleménye?

– Semmi. Mi már működünk, teljesen mindegy hogy a Fehér Ház szervezeti felépítésében milyen címkét aggatnak ránk.

– Keressék meg azt a pasast – mondta Gachez. – Mindent tudni akarok erről a Van Nuysról. Talán rajta keresztül elkaphatjuk ezt a nőt.

– Van Nuys egy playboy – válaszolta Cerredo. – Miért nem direktben megyünk rá a nőre?

– Mert a kormányhoz tartozik. Ha a barátjára gyakorolunk nyomást, könnyebb lesz megkönyékezni. Rajta. És a határvédelmisek gyengéjét is puhatolják ki. Nem hiszem hogy az egész déli-délkeleti partszakaszt ellenőrizni tudják. Keressék meg a gyenge láncszemet. Minden lépésükről tudni akarok. Le kell őket győznünk...

– Ki akarja vonni őket a forgalomból?

– Igen. Még nem tudom hogyan csináljuk, de ez a tervem. Tízezer dollár a büntetés? Nos, én még ötezret ráteszek, a hajómat is odaadom annak, aki elég bátor lesz. – Senki nem vállalkozott, kivéve egy embert. A kartell vezetője hozzálépett. – Hogy hívnak?

– Carlos – válaszolta a siheder. – Carlos Canseco.

– Hány éves vagy, Carlos?

– Tizenkilenc, Senor Gachez.

– Tizenkilenc. – Elismerően megveregette a fiú vállát és a szoba közepére vezette. – Itt egy férfi. A bátorsága mindannyiukat megszegényíti. Tízezer dollárt és egy házat kap a bátorságáért. Rendben – folytatta most már a fiúhoz intézve szavait. – Puerto-Rico-i papírokkal kapod a hajót. Holnap este Freeportban vár rád. Ha partot érsz, amiben teljesen biztos vagyok, még ötezer dollár jutalmat kapsz.

Canseco megdicsőülten feszített. Ha Gachezen lenne gyűrű, a srác megsókolná, gondolta morcosan Cerredo.

A Hammerhead Egy fedélzetén

Hardcastle az íróasztalra borulva aludt, mikor Becker belépett. – Jó reggelt, uram. Gondoltam itt találom.

– Hány óra van? – masszírozta a nyakát Hardcastle.

– Fél hét. A reggeli helikopter bármelyik pillanatban megérkezhet. Elintézttem, a visszaútra mindenképpen tartsanak fenn magának egy helyet.

– Ne számárkodjon, Mike. Szolgálat áll előttem. Maradnom kell.

– Az ablakhoz lépett, szóltanul bámulta a szürke, reggeli eget.

– Nincs szolgálatban. A következő két napra kivettem.

– Köszönöm a gondoskodást, de sajnós...

– Hivatalos utasítás.

Hardcastle megfordult. Becker meglobogtatta a parancsot. Tényleg Hardcastle neve szerepelt rajta.

– A Hawk megvárja. Addig nem indulhat, amíg maga nincs a fedélzetén. Túl sokat vállalt mostanság, uram – mondta Becker. – Geffar és ön... nos, elnézést uram, de azt hiszem vissza kellene fognia magát.

– Ide hallgasson Becker, nincs szükségem a maga... – Hardcastle leállította magát, megdörgölte a szemét, megtapogatta borostás állát. – Rendben. Igaza van, feszült vagyok, mert érzésem szerint nem vagyunk elég jók, így aztán itt maradok és ettől még feszültebb leszek.

Becker biccentett. – Csak idő kérdése uram. Maga is tudja. Sandra a főnök, de ne feledje, a tervekért, a fegyverekért maga a felelős... az alelnök is így mondta... maguknak kettőjüknek kell megoldani a feladatot és ezt Sandra sem tagadja. Elnézést ha beleütöttem az orromat... – Hardcastle halványan elvigyorodott. – A fedélzetén találkozunk, uram. Daniel biztos nagyon boldog lesz.

– Becker? Kösz öregfű.

Szombat volt, Hardcastle és a fia ki is használták a szabadnapot.

Hardcastle az egyetem baseball csapatának vendégszeretét élvezhette; a szezon első meccse előtt jól megreggeliztek. Daniel

többnyire a tartalékjátékosoknak fenntartott kispadon ücsörgött, de mindenki tehetséges játékosnak tartotta. Hardcastle melegítőben és edzőcipőben volt, részt vett a csapat bemelegítő kétföldes futóedzésén, utána a trénerekkel együtt figyelte az edzést, és velük együtt izgulta végig a georgiai egyetem elleni mérkőzést.

Daniel a meccs vége felé lépett pályára. Egy sérült társát váltotta fel és remekül megállta a helyét.

Aztán ebédelni mentek, és úgy beszélgettek mint két jó barát, és nem úgy mint apa és fia. Kávézás közben Daniel megkérdezte, nem mehetnének-e Key Biscayne-be, hogy megnézzék a V-22-est. Hardcastle azonnal beleegyezett.

– Hát ez fantasztikus – lelkesedett Daniel, mikor körbejárták a hatalmas repülőgépet. – Lelőttetek már ezekkel valakit?

– Nem.

– És fogtok? Úgy értem, ha valaki megpróbálna...

Nem fejezhette be a mondatot, mert felsivított a riasztó. A hangár előtti betonon felgyulladtak a lámpák. Hardcastle a parancsnoksági épület felé sietett, közben egy csapat érkezett a hangárba és felmászott a V-22-es fedélzetére.

– Nem nagyon sietnek – állapította meg Daniel, aki azt hitte, hogy sokkal több embert riaszt a sívítás.

– Az itteni személyzet harmadfokú készségben várakozik – magyarázta az admirális. – Ha a platóra telepített robotrepülő és a Sea Lionok már foglaltak, akkor Marathonból vagy Homesteadből indítanak gépeket. Ha már minden kötél szakad, akkor szállnak fel innen is. – A V-22 jobb oldali ajtajához lépett. – Mi történt, Adam? – kérdezte a pilótától, aki már bekapcsolta a műszereket és a rádiót állítgatta.

– A CARABAL egy gyors motorcsónakot fedezett fel, Bimini felől érkezett, észak felé tart, Fort Lauderdale irányába. A Hammerhead Egyről nem indítanak robotrepülő; azt mondják túl messze van. Innen jobb a megközelítés, mint Marathonból vagy Homesteadből lenne.

– A kijelölt úton halad?

– Nem. Eleinte azon ment, hiszen Alice Town és Fort Lauder között nem is lehet másfele menni, de a radarosok szerint a pasas semmilyen folyosót nem akar használni a továbbiakban.

– Kapott engedélyt?

– Éppen ez okozta a riadót – magyarázta Adam Fontaine. – Alice Townban átesett a vámvizsgálaton, de mikor visszakeresték a regiszterszámát, kiderült, a hajó gyártmánya nem egyezik meg a betáplált adatokkal.

– Célállomás?

– Egy isten háta mögötti kikötő a szárazföld belsejébe vezető csatorna mentén. De az életben nem fog odaérni. Szerintem csempész az ipse. Nem valami okos, de csempész.

Hardcastle szeme összeszűkül. – Azonnal el kell kapni. Szeretném tudni, mi baj lehet a platón.

– Geffar szemlátomást mások nyakába akarja varrni az ügyet – mondta Fontaine. – Kis hal, minek bevetni a Sea Liont.

– Mi???! Az egész Hammerhead tervnek az a lényege, hogy éppen az ilyen csirkefogókat ne engedjük be. Ha nem kapjuk el időben és partot ér, akkor csak irtózatosszerű erőbedobással lehet elkapni. Az aztán tényleg sokba kerülne. – Érezte, majd szétveti az éktelen indulat. – Ki az ügyeletes?

– Geffar, de az irányító asztalnál Anette Fields dolgozik.

Hardcastle türelmetlenül jelezte Fontaine-nak, átveszi a helyét.

Elfoglalta a pilótaülést és felvette a fejhallgatót. – Shark, itt Bravó. Milyen a vétel?

– Bravó, itt Shark – válaszolta a Hammerhead fedélzetén dolgozó irányító. – Ötös erősség. Várjon Kittyre.

Rövidesen Anette Fields kezében volt a mikrofon. – Bravó, itt Kitty. Hol van? A parancsnokságon?

– A Shark Kettő-Három fedélzetén. Azonnal szervezzék meg az északra tartó cél megfigyelését. Van felszállásra kész gépük?

Rövid, habozó csend, aztán: – Nem igazán. A cél kívül esik a HIGHBAL hatósugarán, és itt csak egy Victor-22 van. A másikat ma reggel vitték el. Alpha azt akarja, ez maradjon a fedélzetén, és mások foglalkozzanak a céllal. Fort Lauderdale-ből már indítottak egy

gépet, Öt-Egy hívójellel, körülbelül húsz perc múlva kezdi a bevetést.

– Húsz perc? – morogta maga elé Hardcastle. – Méghogy húsz perc. Annak legalább egy órába telik a felkészítése. Az lenne a lényeg, hogy ezeket a szarháziakat még a határ előtt visszafordulásra kényszerítsük, nem pedig az, hogy utána kezdjünk fogócskázni. – Aztán a rádióba: – Shark, utána megyünk a Kettő-Hárommal.

– Vettem – válaszolta Field. – Ön is a fedélzeten lesz?

– Nem. Külső személy van velem.

– Ööö... minket nem képeztek ki éjszakai megfigyelésre, uram – szólt közbe Fontaine.

– Micsoda? De hiszen... Akkor mi a fenét csinálnak ha éjjel riasztják magukat? Egyáltalán mi a feladatuk?

– Megfigyelés, támogatás, mentés, és AEEP – mondta halkan Fontaine.

– AEEP? Ez meg mit jelent?

– Az Egyetlen Elérhető Pasi. – Hardcastle nem élvezte a humort. – Uram, a parancsnok ismeri a képzettségemet, ő helyezett ide.

Hardcastle igyekezett uralkodni magán. – Nos, akkor ma éjjel kezdjük a kiképzést. Elkapjuk azt az alakot, még mielőtt amerikai felségvizekre tévedne. – A Sea Lion kapitányához fordult. – A gépet készítsék elő a felszálláshoz. – Danielre nézett. – Ha van benned mersz, eljöhetsz.

Danielt teljesen váratlanul érte az ajánlat. Nála csak Fontaine lepődött meg jobban. – Ööö, uram, biztos hogy jó lesz ez?

– Hardcastle lelkesen összecsapta a tenyerét. – Tv-interjúkat adunk, riportereket és politikusokat viszünk magunkkal a Sea Lion éjszakai útjaira...

– De nem akkor, amikor valódi bevetésről van szó, kiképzetlen személyzettel.

Hardcastle mintha meg sem hallotta volna. – Adjanak a fiúnak fegyvert, életmentő mellényt és indulás. A papírokat majd kitöltöm, és megkérem az engedélyt.

Berobogott a parancsnoki irodába, belebújt repülősrúhájába, közben a V-22-est motoros vontatókra kapcsolva kivontatták a hangárból.

Mikor Hardcastle visszatért, a fia a jobb oldali, a gép fara felé néző lecsapható ülésen terpeszkedett, közvetlenül a pilóta mögött. Alaposan beszíjazták a vékony párnával bélelt fémvázás ülésen, de annyi mozgáslehetősége volt, hogy megfordulhasson és kinézzen a szögletes ablakon. A golyóálló mellény felett narancssárga szélkabát meg egy mentőmellény, a fején beépített fülhallgatóval és éjszakai szemüveggel ellátott sisak. A sportos alkatú Daniel olyan volt, mint egy kitömött mackó.

– Minden rendben? – kiáltotta Hardcastle, de a hangját elnyomta a feldübörgő motorok zaja. Daniel felemelt hüvelykujjal válaszolt.

Danielnek fantasztikus látványban volt része. Életében először élesben láthatta, hogyan alakul át a V-22 Sea Lion „összahajtogatott” állapotából indulásra kész repülővé. A szárnyak lassan emelkedtek, a hajtóművek az ég felé néztek. Néhány métert gurultak, aztán egy hirtelen, erős ugrással a levegőbe emelkedtek. A váratlan emelkedés ereje szinte az ülésre szögezte Danielt. A V-22-es lélegzetelállító gyorsasággal növelte függőleges sebességét, s beleveszett a floridai éjszakába.

– Shark, itt Kettő-Három, felszálltunk, emelkedünk kétezer lábról háromezer-ötszázra.

– Kettő-Három, itt Shark, radarkapcsolat rendben – válaszolta a Hammerhead Egy fedélzetéről az irányító. – A felszíni célpont tizenkét órán, negyven mérföldre. Sebessége megközelítőleg huszonnyolc csomó, időnként harminc. Becsült találkozás nyolc perc múlva.

– Próbáltak már rádiókapcsolatot teremteni?

– Igen, de egyetlen frekvencián sem válaszolt.

– Hát, ha harminc csomóval húz – morfondírozott Hardcastle, akkor nem lehet akárki. – A fülkében ülőkre nézett. – A rakétákat készítsék elő a jobb oldalon. – Elkapta Daniel pillantását. A fiú tágranyílt szeméből izgalom és egy csöpp félelem sugárzott, aztán apja helyett a rakétaindítót figyelte; a hat vörös fluoreszkáló jellel ellátott rakétából hármát négy láb hosszú, sárgával jelzett rakétákra cseréltek. A vörös jelzés azt jelentette, hogy éles Sea Stinger rakétákról van szó. Danielnek az volt az érzése, mintha a vietnami

háborúról készült régi híradófelvételeket nézné azzal a különbséggel, hogy ez a jelenet a jelenben játszódott és ő is a résztvevője volt.

Hardcastle leeresztette a FLIR-szemüvegét és aktivizálta a rendszert. – Az éjjeli nyomkövetés semmiben sem különbözik az éjszakai mentőakcióktól – magyarázta. – A másodpilótáé a figyelés és a rádiók, maga pedig a célra közelít. Mikor már csak néhány mérföld a kettőjük közötti távolság, akkor addig kapcsolgassa a FLIR-t, míg sikerül megtalálnia a helyes irányt. A fényeket körülbelül száz méternél kapcsolja fel. Elsősorban a repülésre kell figyelnie, ne hagyja hogy megzavarja a célfigyelés. Ha mereven nézi a célgépet, könnyen elvesztheti az uralmát a saját gépe felett. Ez a legénység feladata, magáé az irányítás. Ha elfáradt vagy kimerült, menjen biztonságos magasságra, lebegjen és csak akkor menjen tovább, ha már összeszedte magát.

– Alapvetően a fegyverhasználatban látom a különbséget – válaszolta Fontaine.

– A fegyverzetet pontosan úgy kell kezelni, mint a fedélzeten található összes többi műszert – válaszolta Hardcastle. – A gépágyúkat én állítom sorba, aztán ellenőrzöm. – Fontaine pedig leengedte az éjszakai látást segítő szemüvegét. A látómező közepén kicsi hajszálkereszt segítette a célzást. Mikor jobbra-balra mozgatta a fejét, a hajszálkereszt követte a fejmozgását. Ha azonban az orrára akart nézni, azaz lefelé, a hajszálkereszt nem mozdult. – Ez a tüzelési szög határa – magyarázta Hardcastle. – Nem lőhet a Sea Lion orra elé még akkor sem, ha közben élesen kanyarodik. Itt van a Sea Stinger jele. – Hardcastle kikapcsolta a sorozatvető gépágyúhoz kapcsolódó műszereket; most a rakéták következtek. A hajszálkereszt helyébe vastagabb, sárga kör ugrott, csúfnevén a „fánk”. Ez jelezte a rakéta keresőfejének látómezőjét. – Ezt nem tudja úgy irányítani mint a gépágyúkat, ezért óvatosabbnak kell lennie a manőverezésnél – figyelmeztette pilótáját. – A célnak a fánkon belül kell lennie. Ha ez megtörtént, nyomja be a rakétákat kiválasztó szerkezet gombját. Ekkor megtörténik a rakétafejek önellenőrzése, ha minden rendben van, a keresőfej megnézi magának a célpontot. Ha megtalálta a célt, a fánk villogó zöld színűre vált, és a fejhallgatójában sípolást fog hallani. Ekkor meg kell adnia, a rakéta

kioldása után merre repül tovább: rendszerint balra, de elvileg bármerre, akár visszafelé is. Aztán oldja ki az indítógombot és csapjon rá.

– Kettő-Három, a célról utoljára akkor hallottunk, mikor tizenöt mérföld távolságra volt – szólalt meg az irányító. – A HIGHBAL kapcsolat megszakadt. Átállunk a CARABAL-ra. – Hardcastle-nek eszébe jutott Geffar figyelmeztetése; nem helyes a Sky Lion bevetése, ha a vétel nem tökéletes és a robotrepülőnek túl messzire kell távolodnia. Leeresztette a FLIR-szemüveget és valami tárgyat keresett, valamit, ami esetleg a keresett hajó lehet.

A Hammerhead Egy fedélzetén

Geffar kabinjában a kommunikációs rendszer nem volt bekapcsolva. A folyosói sürgés-forgás, a készülődés tompán beszűrődő moraja azonban felébresztették. Felkászálódott, a parancsnoki irodával összeköttetést tartó monitorra pillantott, de korábban azt is kikapcsolta. Morgott magában, benyomta a gombot és elment egy pohár vízért. Közben a monitor kivilágosodott.

Mire visszajött, már volt min dolgoznia megfáradt szemeinek. Bal oldalon a tengerpart, két Hammerhead egységet megvilágított adatoszlop jelzett: a Kettő-Három, ez egy Sea Lion Aladdin Cityből, és az Öt-Egy egy őrnaszád Fort Lauderdale-ből.

Az íróasztalához ment, benyomta a fedélzeti rádió gombját. – Annette, mi történt?

Fields a parancsnoki szobából jelentkezett. – Felszíni keresés. Ismeretlen hajó Biminiből ki-beúszik a tiltott területen, a part felé tart. Egy V-22-es és egy SES ment utána.

– Engedély?

– Hamis azonosítószámmal. Most derült ki.

– Mikor indítottad a Sea Liont?

– Én nem indítottam el. Az admirális...

– Hardcastle? Hol van? A parancsnokságon...? – Geffar behunyta a szemét. Nagyon is jól tudta, hol van most Hardcastle.

– A Sea Lion fedélzetén van.

Tudtam – mondta magában Geffar. Fieldsnek meg: – Mindjárt fent vagyok – és kikapcsolta a készüléket.

A V-22 Sea Lion fedélzetén

– Három mérföldre van a számítógép jelölte helytől, Kettő-Három-jelentette az irányító. – A CARABAL kapcsolat még nem él.

Csak három mérföld. Egy nagy sebességgel úszó hajó akármekkora is, remekül észlelhető az infravörös keresővel, töprengett Hardcastle. Fontaine-t már többször ráirányította különböző tárgyakra amikről azt hitte a keresett hajó, de mindannyiszor csalódott: hol egy északra tartó bálnát, hol olajfoltot, máskor meg hatalmas szemeteszsákot üldözött, amit valamelyik nagy teherszállító hajó hagyott maga mögött.

– Kettő-Három, itt Alfa.

– Mondja, Alfa.

– Csodálkozom, hogy a fedélzeten van – közölte Geffar. – Lerövidítette a vakációját?

– Összekötöm a kellemest a hasznossal, az edzést a kiképzéssel, Alfa. – Hardcastle figyelmét nem kerülte el Geffar éles hangvétele.

– Keresse meg a gyanúsítottat, állítsa rá az SES-t – mondta Geffar. – Ha nem tudná, kidolgozott programunk van, nincs szükség külsősökre, különösen ha valódi bevetésről van szó.

– Bármelyik pillanatban megtalálhatjuk, Alfa. – Hardcastle ügyet sem vetett Geffar mérgére.

Geffar a fejét csóválta. A válasz nem volt szabályszerű. Sőt! Pimasz kihívásnak kell minősítenie. Hardcastle tapasztalatlan legénységgel repül.

Most rendelje őket vissza? Az időpont nem alkalmas rádióvitákra, hiszen alig három mérföldre vannak a gyanúsítottól. Alacsonyan repülnek, és ideges legénység kerget egy menekülő

csempészt. Egyébként is előre tudta a választ. Nem. Ez most Hardcastle meccse.

Már csak két mérföld, vagy még annyi sem. Fontaine lelassított, a sebesség nem érte el a száz csomót. A Sea Lion turbinái húsz fokkal megemelkedtek. Mikor megközelítették a becsült találkozási pontot, még tovább csökkentették a sebességet, és a hajtóműveket függőlegesre állították.

– Semmi – morogta Hardcastle. – A fene egye meg, pedig itt kellene lennie az orrunk előtt.

– Nem hülye a pasas – állapította meg Fontaine. – A többségük eszeveszetten menekülne a part felé, ez meg eddig sikeresen elkerült bennünket.

A repülőt nem volt nehéz észrevenni: világított a jelzőlámpája, és alacsonyan repült. Talán ha fél mérföldre lehet. Carlos Canseco élesen balra kanyarodott, megtett néhány száz métert, aztán megint fordult. A hajó orra most a közeledő repülő felé állt, aztán üresbe tette a motort. Cansecónak elmagyarázták, hogyan keresi tengeren a célpontot egy katonai repülőgép. Következésképpen a lehető legkisebb felülettel állj a kereső irányába, a lehető legjobban rejtse a motort, soha ne haladj sokáig azonos útvonalon és meg se moccanj, ha a közeledbe ér a repülő. Így lehet elkerülni a lebukást éjjel. A jacht leállt. Canseco ponyvát húzott a vékony ablaküvegre hogy elkerülje a fényvisszaverődést.

Canseco társa, egy Puerto Rico-i zsoldos felemelte az AK-47-est, és megcélozta a közeledő gépet. – Jó nagy lehet – mondta Cansecónak. – Vadkacsavadászat lesz.

– Nem azért hoztalak magammal hogy repülőkre lövöldözz – tiltakozott Canseco –, hanem mert tudsz angolul és ismered a tengert. Ha elkapnak, jobban teszed, ha a tengerbe dobod a masinádat.

– Nem izgatnak ezek az amerikaiak... – Egyre közelebről hallatszott a mély, dübörgő zaj. – Csináltam már ilyesmit máskor is. Egykét lövés és fejvesztetten menekülnek.

Canseco fiatalabb volt ugyan társánál, de jóval bölcsebb. – Ha meg akarod kapni a pénzedet, akkor azt teszed amit mondok. – Tudta

akkor van a legnagyobb biztonságban, ha a gép mögött marad. – Na most. Kapaszkodj! – Canseco lekapta a ponyvát a szélvédőről, gázt adott és a part felé iramodott.

Amaz letette a fegyvert. Micsoda hülye kölyökkel hozta össze a sors. Ez a taknyos kolumbiai egy százezret érő csónakkal rodeózik Floridába és vissza. Semmit nem szállít, nem menekül, még engedélyt is kapott. Elkényeztetett újgazdag. Felajánlott pár ezret egy angolul tudó pilótának, aki nemrégiben járta meg ezt az útvonalat...

Ő persze elhozta a maga áruját – öt kiló kokó, téglákkal megterhelt zsákban. Ha a kölyöknek társaság kell, akkor megkapja. Mert hogy a hajót remekül elvezeti, azt meg kell hagyni.

Canseco most megpillantotta maga előtt a fura külsejű repülőgépet. A propellerei olyanok, mint a helikopteré, de sokkal csendesebb, és sokkal nagyobb mint a helikopterek. Hatalmas felirat az oldalán – FOLLOW ME –, a világító vörös betűket több száz lábnyi távolságból is észre kell venni. A törzsén villogók. Ha ez a gép felfedezi őket, nincs menekülés.

Meséltek neki már az amerikaiak új repülőgépeiről; fura szerkezetekről, amelyek hol helikopterek, hol hagyományos repülőgépek, és azt is hallotta, hogy gépágyúk és rakéták is vannak a fedélzeten. Ez is az lenne? Nem volt benne biztos, csak annyit tudott, a legjobb gyorsan partot érni. Nagyon gyorsan...

– Az isten verje meg – dühöngött Hardcastle. – Nyomtalanul eltűnt. – Bekapcsolta a rádiót. – Shark, a CARABAL adott már infót?

– Nem – válaszolta az irányító. – Csak hamis célpontokat közvetít.

– A FLIR pedig nem használható – morgott Hardcastle. – Emelkednünk kell, és a magasból tekintjük át a terepet. Tudom, hogy itt bujkál valahol!

Ööm... apu! – szólalt meg Daniel az interfonban.

Mi van, fiú?

Nem lehetne balra fordulni? Mintha láttam volna valamit mögöttünk.

– Biztos?

Csönd. – Nem biztos. Nagyok a hullámok. De mintha valami tükröződött volna.

– Mi?

– Nem tudom, lehet hogy semmi.

A próbálkozás nem kerül semmibe. – Lassan forduljon balra – mondta Fontaine-nek

Daniel kicsit ideges lett, mikor az apja a fekete maszkon keresztül ránézett. Aztán az apja lassan megrázta a fejét. – Sajnálom, apu – mondta Daniel.

– Semmi okod rá Nem téged nézlek, hanem a vizet.

– Olyan vagy, mint egy marslakó.

Megvan – ordította Hardcastle. – Megtaláltam. – A műszerfalon megnyomott egy gombot, és a FLIR képernyőjén megjelent a célpont, ami folyamatos irányítójelzést adott le Fontaine-nek. – Ráálltunk a célra. Adam, elkaptuk.

Ahogy a lusta balkanyarral megváltozott a repülőgép iránya, úgy manőverezett Canseco, hogy továbbra is a gép farka mögött maradjon. A repülő azonban váratlanul gyorsított, és rohamosan süllyedt, már alig néhány méter választotta el a hullámoktól. A kolumbiai rájött, hogy észrevették.

– Csak pár mérföld a part – mondta spanyolul társának. – Próbáljunk arra menekülni. – Gázt adott, a hajó irtózatos iramban szelte a hullámokat, szélesen tajtékzott mögötte a víz. Canseco nekifeszítette magát a párnázott ülésnek, belekapaszkodott a fogantyúba és amennyire lehetett koncentrált.

Nem láthatta társa arcát. A férfi az öklét rázta a repülőre, előkapta az AK-47-est, csőre töltötte, megtámaszkodott, és célzott...

– Negyvenkét láb hosszú, a neve Cigarette – jelentette Hardcastle a rádión. – A számát még nem látom. Két ember van a fedélzetén. Az egyiknél mintha fegyver lenne. Maradjon a vonalban.

– Kettő-Három, itt Öt-Egy. Tíz mérföldre vagyunk maguktól, becsült érkezés egy-nyolc perc – jelentkezett Thomas Petraglia, a *Sea Hawk* fedélzetéről. A *Sea Hawk* egy légpárnás hajó, amin két darab 900 lóerős motor pumpálja a levegőt a hajótest alá; óránként ötven

mérföldes sebességgel tudott haladni. A hammerheadek négy ilyen hajót kaptak.

– Vettem, Öt-Egy – válaszolta Hardcastle. – Pompano Beach felé tart, valószínűleg megláthatja a Boca Raton kikötő fényeit. Becsült sebessége három-hat csomó. Figyelmeztetem, a fedélzeten fegyver is van. Legyenek óvatosak. Vége.

– Vettük, Kettő-Három. A céllal nincs radarkapcsolat. Kiléptem.

Hardcastle a vézscsatornára kapcsolt. – Ismeretlen, gyors motoros Pompano Beachtől keletre, itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége. Tiltott vizekre hajózott, engedély nélkül. Állítsa le a motorokat, különben lövünk. Ismétlem: állítsa le a motorokat, különben lövünk. Bármilyen frekvencián válaszolhat. Vége. – Az összes csatornán megismételte a figyelmeztetést.

Választ nem kapott.

– Mit mond? – ordította a fegyveresnek Canseco. Az néma maradt. Canseco megkockáztatta, hogy oldalra néz. Attól amit látott, megfagyott az ereiben a vér. Társa a közeledő repülőtet vette célba.

– Ne! Ne lőjj...

– Miért? Elíjeszteném őket.

– Te idióta! Kicsinálnak minket. Nem azért jöttünk, hogy a határőrség gépére lövöldözzünk.

– Akkor miért vagyunk itt?

Canseco nem válaszolt. Felkapta a rádió mikrofonját és spanyolul hadarni kezdett. – Tíz mérföldre vagyunk Pompano Beachtől, észak északkeletre látni a fényeket, nyugatnak tartunk. Egy különleges repülőgép vett észre bennünket, ami nem helikopter. Angolul figyelmeztet, de nem értem amit mond. Ismétlem. Tíz mérföldre északészakkeletre Pompano Beachtől. Megtaláltak bennünket. Perceken belül elkapnak.

A floridai Delray Beach mellett, tizenöt mérföldre attól a helytől ahol az üldözés befejeződött, egy ötven láb hosszú hajó úszott kényelmesen. Szigorúan betartotta a hárommérföldes határt, még véletlenül sem keveredett amerikai felségvízre. Több nagy teljeítményű antenna, és egy üvegszálás műholdas adóvevő volt a fedélzetén.

Lent a folyosón egy körző szántotta a Florida keleti partjáról készített nagyléptékű térképet. A térkép tele volt ceruzás jelekkel, megjegyzésekkel; ezek Canseco útvonalát követték. A jelek gyakorlott kézre, alapos, megfontolt és tapasztalt tengerészre vallottak.

– Még mindig nem használják az adójukat – mondta a navigátornak a kapitány, és kipattintott egy dobozos sört. A felét ledöntötte a torkán, csak azután folytatta. – Valami baj lehet a rádiójukkal.

– A biztonsági adó hatósugara és teljesítőképessége korlátozott – mondta a navigátor spanyolul. – Canseco egyébként tudja hogy megtalálták, azok meg tudják, hogy észrevette őket. Nincs szükség a titkolózásra. – Megjelölte Canseco utolsó pozícióját és ceruzával egy keresztet tett arra a helyre, ahol a repülő rádiókapcsolatot akart létesíteni.

– Milyen típusú gép?

– Sea Lionnak nevezik – hangzott a válasz. – Fantasztikus. Repülőgép, gyorsabb és nagyobb egy helikopternél, de úgy lebeg, mintha az lenne.

– Fegyverzete van?

– Természetesen – válaszolta a térkép fölé görnyedő férfi. – A hammerheadek be is fogják vetni. Hardcastle-nek viszket már az ujjá. Canseco jobban teszi, ha megáll nekik. Ha nem válaszol, tüzet nyitnak rá. – Dobolni kezdett a térképen. – A Sea Lion alig találta meg Cansecót. Valami baj lehet a plató radarjaival, és a CARABAL ekkora távolságban már nem használható.

– Mit mond? – kérdezte a másik.

– Semmi különös. Canseco megoldozott a húszezer dollárjáért ma este. Azt hiszem, megtaláltam a hammerheadek gyenge pontját.

– Oké, Adam – mondta Hardcastle. – A hajó még mindig messze van, ez az alak mögé kerülhet. Legalább negyven csomóval zúg. Rá kell vennünk hogy lassítson, máskülönben a *Sea Hawk* nem éri utól. Nyugtalanít a puszka, legalábbis ha tényleg azt láttam. Óvatosnak kell lennünk. Fokozatosan közelítsünk, száz yardnál kapcsoljuk fel a reflektorokat. Ha ettől sem lassít, újraértékeljük a helyzetet.

– Mit ért azon, hogy újraértékelni?
– Azt, hogy megcélozzuk a hajó orrát, ha nem hajlandó megállni.
– Fontaine nem válaszolt, csak szorosabban markolta a kormányt.
– Kettő-Három, itt Öt-Egy – jelentkezett a *Sea Hawk* kapitánya. –
Mi a cél pozíciója?
– Háromszáz yarddal van előttünk, közel negyven csomós
sebességgel tart nyugatnak. Megpróbáljuk lassításra bírni.
– Öt perc múlva a helyünkön leszünk – jelentette Petraglia. –
Jelentjük, ha pozitív radarkapcsolatba kerültünk a céllal. Akkor
megszakíthatják a követést.
Ennek hallatán Fontaine végre lazított egy kicsit, de Hardcastle
másképp döntött. – Nem, Öt-Egy. Folytatjuk. Várjon.

Sandra Geffar megfeszült a rádióbeszélgetés hallatán. Tudta,
Hardcastle komolyan beszélt, már nem számít neki, hogy merre jár a
légpárnás őrnaszád.

Annette Fields is ezt gondolta, mikor Geffarra nézett. – A
helyszínen ő a parancsnok – magyarázta Geffar. – Ez az ő akciója.
Amúgy jó helyzetben van.

Fields hallgatott egy darabig, de aztán nem bírta tovább. – Egy
civil is tartózkodik a fedélzeten.

– Micsoda? Ki?

– A fia. Daniel. Magával vitte...

– A saját fiát viszi harcba?

Nagynehezen lecsillapodott mikor látta, mindenki őt figyeli. –
Amint lehet, fordítsa vissza – mondta óvatosan, megválogatott
szavakkal. – Az utasért is felelős vagyok... amennyire lehetséges,
védeni kell...

Eddigre Fontaine már száz yardra megközelítette a jachtot és csak
tizenöt méter választotta el az óceántól. Hardcastle a szemére
helyezte a FLIR-szemüveget. Az infravörös kereső azonnal jelezte a
célt és aktivizálta a reflektort.

Az ötezer wattos keresőlámpa vakító fehérségbe borította a hajót
és a tengert. Most első ízben pillantották meg a célt a maga teljes
valójában. Két férfi, az egyiknél puska, amivel őket vette célba.

– Shark, itt Kettő-Három – rádiózta Hardcastle. – Szabad szemmel is látjuk a menekülő gyanúsítottat. Két férfi van a fedélzeten, az egyiknél katonai fegyver. Öt-Egy, hallasz?

– Öt-Egy vette – válaszolta Petraglia. – Látjuk a reflektorfényt, látjuk a célt. Átvesszük a feladatot.

– Shark mindent vett – jelentkezett Fields. – Alpha kéri, tegyen meg mindent a fedélzeten tartózkodó utas védelméért és forduljon vissza. Vette az adást?

Hardcastle először Fontaine-re, majd Danielre nézett. – Ismételje, Shark.

– Az utasa biztonsága érdekében Alpha arra kéri, forduljon vissza.

– Hallotta, Adam? – nézett a pilótára Hardcastle – Menjen fel háromszáz méterre. A reflektor maradjon a pasasokon, míg ide nem érkezik Petraglia. – A rádióba: – Vettem, Shark. Kettő-Három nagy magasságból figyelni az eseményeket, aztán fordulunk. Vége.

– Rendben, Kettő-Három. Jelentse, ha teljesítette az utasítást. Vége.

A Sea Hawk fedélzetén

– Mindenki jelentkezzen a kettős csatornán! – parancsolta Petraglia a hajórádióon. – Nem hadgyakorlatról van szó. – Négy mérfölddel előttük már látni lehetett a Sea Lion reflektorait, a fényárban úszó zsákmány szelte a habokat, teljes sebességgel menekült a part felé.

– A bal és jobb oldali M-60-asok készen állnak – jelentette a fedélzetmester, Janet Cirillo, a kapitánynak. Készültségi állapotban a legénység minden egyes tagjának – beleértve a szakácsot is – fedélzeti feladata volt. Cirillo a híd falára szerelt telefonhoz lépett, leemelte, belehallgatott, majd visszatette a helyére. – A legénység készen áll, uram. – A hajó és a legénysége hivatalosan a határvédelmi egységhez tartozott és nem használt katonai rangot. A mentőmellényeken és a golyóálló mellényeken a hammerheadek

jelvénye díszlett, de alatta az „US parti őrség” feliratos ruhadarabokat hordták.

– Távolság három mérföld, rohamosan csökken – jelentette a hídon a radarkezelő. – Javasolt irány három-három-zéró, találkozás három pont négy mérföldnél.

– Úgy legyen – válaszolta Petraglia. Körülnézett, ellenőrizte a legénységet. A légpárnás hajó sokkal stabilabb, mint a Cigarette. Míg azt ide-oda dobálták a hullámok, a *Sea Hawk* simán siklott a vízfelszín és a hajótest között kialakított légpárnán. Ennek ellenére a kapitány kötelességének érezte saját szemével megbizonyosodni arról, az emberei biztonságban vannak-e a száguldó hajó fedélzetén.

– Uram, egy kis baj van – jelezte a radaroperátor. Lehetséges, hogy előttünk ér partot. Valahogy lassításra kéne kényszeríteni. Ha még északabbra fordul, lehet hogy megugrik.

– Lassítani kell – jelentette ki Cirillo. – Itt már mindenütt hajók vannak.

– Szerintem a pasast fikarcnyit sem érdeklí, mi vagy ki kerül az útjába – mondta Petraglia. – Ez minden áron partot akar érni. Belemegy, bárki kerüljön elébe. Sok ember halálát okozhatja. – Felnyúlt a mikrofonért. – Kettő-Három, itt Öt-Egy.

– Hallgatom.

– Bravo, a radarunk szerint négy mérföldön belül lesz a találkozó, ha ezt a sebességet tartjuk – jelentette Hardcastle-nek. – Kicsúszhatunk az időből. Ha meg tudná fordítani, vagy lelassítaná, akkor még jóval a part előtt megfoghatnánk. Értesítést kérek. Vége.

– Vettem, értettem, Öt-Egy – válaszolta Hardcastle. Figyelte az üldözést, és hasonló következtetésre jutott mint a kapitány. – Belépünk. Várjon. – Fontaine-hez fordult. – Menjen vissza száz lábra és közelítsen száz yardra. Legénység, felkészülni. Bevetés. – A pulzusa vésztjóslóan magasra szökkent.

Daniel levegőért kapkodott, megborzongott. A tüzérek újra töltötték a jobb oldali rakétafelfüggesztőket, most négy éles *Sea Stinger*, s csak két figyelmeztető rakéta volt a tartón. Ellenőrizték a gépágyúkat, és a bal oldalon előkészítettek egy százas tárat. A szélvédőn keresztül Daniel tisztán látta, ahogy a halálos rakomány előgördül. Munkájuk végeztével a tüzérek belebújtak a golyóálló

mellénybe és beszíjzták magukat. Nem szóltak Danielhez, de egyikük előre nyúlt és megtapogatta a fiút.

Hardcastle végezte az ellenőrzést, Fontaine figyelmét teljesen lekötötte az orra előtt száguldó kis hajó. Aztán, mint aki transzból tér magához, kényszerítette magát, hogy ellenőrizze a műszereit. Hardcastle elvégezte, amit elvégezhetett, aztán figyelmeztette Fontaine-t, vannak olyan dolgok, amiket csak a pilóta csinálhat.

– A legénységet tájékoztattuk – olvasta Hardcastle. – Az üzemanyag ellenőrizve, AUTO-ra állítva, még kábé két órára elegendő. Generátorok ellenőrizve, a figyelmeztető jelzés rendben. Személyzet beszíjzva, rendben, mentőkészülékek rendben, a repülési műszereket a pilóta és a másodpilóta ellenőrizte. – Fontaine újra a száguldó jachtra szegezte a szemét. – Adam, csöppet fogd vissza a gépet. – Semmi válasz. – Adam? – Fontaine összereződött, aztán engedelmeskedett. Száz lábra süllyedt, de mintha nem szívesen csökkentette volna a közte és a hajó közötti távolságot. – Még hatvan yardot – utasította Hardcastle.

– De még mindig ránk fogja a fegyvert...

– Összevissza dobálják a hullámok! Ha csak egyet lő, fölé megyünk. Irányítsa a gépet. – Hardcastle bekapcsolta a rádiót. – Figyelem, figyelem! Itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége. Állítsa le a motort. – Tört spanyolsággal is megismételte a figyelmeztetést, de nem kapott választ. A jacht tovább hasította a hullámokat, ha lehet még gyorsabban, mint eddig.

– Próbáljunk meg a jobb oldalára kerülni – mondta Hardcastle. – Ha lehet, kényszerítsük déli irányba.

Fontaine a jacht jobb oldalára került, ügyelve arra, hogy a reflektorok továbbra is megvilágítsák a menekülőt.

– Három mérföldre van a part – mondta Fontaine. – Látom a kikötő fényeit. Úgy irányította a gépet, hogy a jachton lévők láthassák a kivilágított FOLLOW ME feliratot. – Ez mindenáron be akar jutni a kikötőbe – mondta a pilóta mikor látta, a hajót nem tudja eltéríteni.

– Abbahagyhatjuk a tökölést – állapította meg Hardcastle. – Legénység, a figyelmeztető rakétákat. – Majd a rádión. – Shark, figyelmeztető rakétát lövünk ki. – Fontaine-nek: – Adam, a

figyelmezető rakétánál is a fánkon belül kell lennie a célpontnak. Most nem kell a gép orrával törődnie.

Fontaine kicsit korrigálta a gép irányát, balra húzódott. – Megvan – morogta összeszorított fogakkal.

– Kioldani. Lövésre készülj.

Fontaine mély levegőt vett és megnyomta a gombot. Jobb oldalon éles sziszegés hallatszott, aztán ragyogó fény világította be a pilótafülkét. Daniel annyira megrettent, hogy még hosszú másodpercekig szorosan lehunyta a szemét.

A rakéta sárga tűzcsíkot húzott maga után. Még a reflektorok fényében is tisztán látszott.

Hasonlóképpen egyértelmű volt az üldözöttek reagálása: az AK-47-es a repülőre irányult, és bár torkolattüzet nem lehetett látni, a férfi vállmozdulatai egyértelműen arra utaltak, hogy a Sea Lionra lő.

– Kanyar! – kiáltotta Hardcastle, de mire kimondta, Fontaine már jobbra billentette a V-22-est. Majdnem teljes százyolevan fokos kanyart írt le, ötszáz lábra emelkedett; Hardcastle csak ekkor tudta átvenni tőle az irányítást. – Átvettem a gépet. – Láta, Fontaine oldalán az ablakot egy golyó betörte. – Mindenki rendben van?

– A far igen – jelentette az egyik tüzér hátulról.

Fontaine üveg- és plexiszilánkokat söpörgetett magáról. – Adam, nincs semmi baja? – kérdezte Hardcastle.

– Nincs. – Szemlátomást tévedett. Igaz, csak néhány szilánk karcolta meg, de tökéletesen elfeledkezett a gépről, az irányításról, a légénységről, csak a szilánkokat sepregette az egyenruhájáról. Hardcastle kicsit emelkedett, robotpilótára kapcsolt, és megvizsgálta Fontaine arcát a sisak alatt. Egy a millióhoz volt az esély, de most bekövetkezett: egy golyónak sikerült behatolnia az ablakon, és pontosan a sisak és Fontaine koponyája között süvített el. Millimétereken múltott a pilóta élete...

– Jöjjon ide valaki, és segítse ki Fontaine-t a székből – mondta, de amaz szinte öntudatlanul már ki is kötötte magát. Az egyik technikus kiemelte az ülésről, elhúzta a műszerfal előtt, végig az ülések közötti folyosón, hátra a raktérbe. Daniel figyelte a félig öntudatlan embert, akinek vér borította az arcát, hunyorgott és pislogott, miközben mellé ültették.

– A bal halántékát súrolta a golyó. Magánál van, de sokkos.

– Shark, itt Kettő-Három. A gyanúsítottak ránk löttek. Egy sérült, kisebb gépkár.

– Értettem, Kettő-Három – válaszolta a Hammerhead fedélzeti irányítója. – Engedélyt kérünk, hogy Boca Ratonban vagy FortLauderdaleben leszállhassanak. Mentőautó várja magukat.

– Értettem – kezdte Hardcastle, mikor észrevette, a jacht pontosan alattuk halad, és még mindig teljes sebességgel tart északnak, a part felé. A fegyveres lövöldözött és az öklét rázta a menekülő repülőre. Ez már sok volt az admirálisnak. Túl sokáig igyekezett úrrá lenni önmagán és most kitört. A sérült pilóta, a fia, minden összejött; kivéve a jachtot. Azt nem sikerült elkapnia. Jobbra fordította a gépet, zuhanórepülésben lecsapott, a műszerfalon megnyomta a sorozatvető gombját, az elektronikus éjszakai irányzék szálkeresztje a célra ugrott és Hardcastle lőtt.

Daniel kishíján felugrott, mikor pár méterre tőle felugatott a sorozatvető. Az ablakon éles narancs-kék fény áradt be.

Hardcastle látta a füstöt, hallotta a lövések kattogását, tudta hogy talált, de száz láb magasból az eredményt nem találta kielégítőnek. Csak a teljes megsemmisülés nyugtatta volna meg. Kiválasztotta a Sea Stingert, betöltött, megvárta, hogy a fánk rátaláljon a célra. Tudta, túl magasan van és túl gyorsan süllyed, de ahelyett hogy módosította volna és ezzel jobb lövéshelyzetbe hozta volna magát, amint felvillant a zöld, lőtt.

A Sea Stinger négykilós robbanófeje egyenesen a jacht motorjába csapódott. A Sea Lion közvetlenül a becsapódás helye fölött repült. A rakéta felrobbant, a hajó motorja szilánkokra hasadt, a több gallon üzemanyag azonnal robbant, lángnyelvek csaptak a magasba, és a becsapódás ereje kitörte a pilótafülke ablakát. Hardcastle-t mellbecsapta a százmérföldes szélvihar. Pár méterre voltak csak a hullámoktól, mikor Hardcastle végre uralta a gépet.

De a jobb hajtómű nem engedelmeskedett, a jelzés szerint folyt az olaj. Hardcastle átkapcsolt, most a bal hajtóműé lett mind a két rotor, aztán levette a jobb hajtóműről az üzemanyag-ellátást.

– Shark, itt Kettő-Három – rádiózta. – Megsérült a pilótafülke és a jobb hajtómű. Le kellett állítanom. Vészhelyzetben vagyunk. Megpróbálunk eljutni Aladdin Citybe. Vége.

Geffar válaszolt. – Vettem, Kettő-Három, értesítjük az ATC-t. – Még meg akarta kérdezni, ugyan mitől sérült meg ilyen csúnyán a Sea Lion mikor az volt a parancs, forduljon vissza. De aztán rájött, nem ez a legmegfelelőbb alkalom a számonkérésre. – Szünet. Öt-Egy, helyzetjelentést kérek.

– Öt-Egy zöldben, közelítünk a gyanús hajóhoz – válaszolta Petraglia. – Látjuk Kettő-Hármat. Délre tart a part mellett, magassága ötezer láb. Füstöt vagy tüzet nem észleltünk, de az előbb nagyon közel volt a célhoz.

– Nyitott csatornán beszél? – kérdezte Geffar Fieldset.

– Igen. A biztonságos csatorna oké.

Hát ezért beszélt rejtjelekben Petraglia, döbönt meg Geffar. Egész Florida minket hallgatott. – Értettem, Öt-Egy. Mi a cél helyzete?

– Szabad szemmel is látni. Áll a vizen, a középtájon sérülhetett meg, háromszáz yard a távolság, közeledünk. A kormánynál egy ember integet. Fegyvert nem látok, de a megfelelő óvintézkedéseket megtettük.

– Értettem, Öt-Egy. Várjon. – Geffar Fieldshez fordult. – Indítson egy Sea Liont az Öt-Egy biztosítására. Egy Dolphint a fedélzetre, mentőosztaggal. Én is velük megyek. Hardcastle-t el kell kísérni. – Geffar kilépett a számítógépből és a hangárfedélzetre sietett.

Hardcastle Sea Lionjával Virginia Keytől öt mérföldre találkoztak. Óránként negyven mérföldes sebességgel vánszorgott. Geffar szoros kötelékben repült mellette, jól láthatta a kitört ablakot, az olajfoltokat, és a robbanás egyéb nyomait a jobb oldali turbinán.

– Hogy megy, Ian? – Geffar a biztonsági frekvenciát használta.

– Remekül. Nyolcvanöt százalékos tolóerőnél megszólal a figyelmeztető jelzés, de a gép nem vibrál és az irányítással sincs gond.

– Nagyszerű. A landolással nincs gond, akkor menjünk a parancsnokság felé. Ha útközben valami adódna, akkor Rickenbacker Highway az irány. Key Biscayne mellett és a Cradon Park-i

golfpályán szálljon le. Mentőcsapat ott is várja és a kocsik villogója segít majd a tájékozódásban.

A leszállás a parancsnoki leszállópályán történt, szinte teljesen zökkenőmentesen. Mentőautók, műszaki mentők és Geffar csapata siettek a leszálló géphez. Az eszméletlen Fontaine-t hordágyra emelték és mentőautóba tolták. Hardcastle emberei még a gépen elállították a vérzést és ellátták a sebet. Geffar egy gyors pillantást vetett a sebesültre, aztán a Sea Lion jobb oldali ajtajához sietett. Hardcastle éppen Danielt segítette ki. Némán bámulták Daniel ülése mögött a nagy, kiszakított lyukat. Az a golyó amelyik kishíján kioltotta Fontaine életét, megölhette volna Daniel Hardcastle-t is.

Daniel hamuszürke arccal nézte a golyó ütötte lyukat. Hardcastle pedig csurom víz volt. A haja nyirkosan tapadt a koponyájára, repülősruhája átnedvesedett. Daniel pedig a mentőmellény és a golyóálló mellény ellenére vacogott. – A Key Biscayne-i klinikára viszem magukat – mondta Geffar.

Hardcastle biccentett; most jött rá, ezek ketten még nem találkoztak. Fura módja a bemutatkozásnak, gondolta, miközben átölelte a fiát, és a várakozó furgonhoz vezette.

Geffar közben előkapott egy elemlámpát, és megvizsgálta a jobb szárnyat. Csúnya volt a sérülés. Hardcastle komoly kockázatot vállalt, mikor az óceán felett Aladdin Citybe hozta a gépet. Könnyen a hullámokban végezhetnék volna. Ráadásul a fedélzeten utazott a saját fia is...

Key Biscayne központi kórházában már várták a kis csapatot. Mindenkit alaposan megvizsgáltak és mindegyiküket szolgáltra alkalmasnak találtak. Kivéve természetesen Fontaine-t, aki a sokkon kívül agyrázkódást is kapott, és több napig kórházi ápolásra szorult.

Geffar visszakísérte a legénységet a parancsnokság központi épületébe, ahol Elliott és Patrick McLanahan várta őket. A hammerheadek parancsnoka megengedte, hogy telefonáljanak családtagjaiknak, a közeli étteremből meleg ételt rendelt, aztán mindegyiket külön szobába vezette és megkérte, hogy írásban jelentsék a történeteket. Daniel sem volt kivétel.

Mikor már mindenki dolgozott, Elliott az irodájába kérette Hardcastle-t. – Szokatlan eljárás ez, Brad – csukta be maga mögött az ajtót

Hardcastle. – A jelentést általában testületileg írjuk meg. Mi ez az inkvizíciós módszer?

– Nem hinném hogy az lenne, de népünnepélyre se számíts. Ez volt az első alkalom, hogy tüzet nyitottunk egy hajóra. Mivel az esetről nem rendelkezünk kielégítő taktikai információkkal, kénytelen vagyok egyéni beszámolót kérni. Ez rád is vonatkozik. – Hardcastle bólintott, de nem tetszett neki a dolog. Elliott az asztalán felhalmozódott üzenetekre pillantott, a legtöbbje FONTOS felirattal érkezett. – Miért vett részt a ma esti bevetésen, Ian? Nem volt szolgálatban, civil ruhát viselt, és magával volt a fia is. Ez lenne a nagykönyvben megírt, bevetésre kész állapot?

– Daniel és én a hangárban voltunk. Csak meg akartam neki mutatni a gépet. Mikor a legénység szedelőzködni kezdett, megtudtam, Sandra nem indít repülőt a Cigarette után...

– Így is volt – mondta Geffar. – Az a pasas tisztán jött ki a vámellenőrzésből. Azonnal ellenőriztük, mikor a CARABAL kiszúrta. Tiszta volt mikor elhagyta a Bahamákat és a radar szerint nem volt semmi jele annak, hogy randevúra készült volna. Ezenkívül nem volt szakképzett legénység, se megfelelő felszerelés.

– Freeportban észrevették, hogy fegyver van a hajón? – kérdezte Elliott.

Geffar széttárta a karját. – Ki tudja? Talán megvesztegetett valakit, talán a fedélzetre csempészte. De az a lényeg, mi azt hittük a hajó tiszta, és nincs benne semmilyen kábítószercsempész akcióban.

– Ettől függetlenül utána kellett menni. Mi a határvédelmi egység vagyunk, nem válogatjuk meg, kit ellenőrzünk és kit nem...

– De nem ez történt. Egyszerűen nem volt elegendő kiképzett ember a feladat végrehajtására. Fontaine emberei nem kaptak megfelelő...

Hardcastle nem hagyta befejezni a mondatot. – És miért nincsenek kiképzett emberek? Minden este gyakorlatra kellett volna küldeni őket...

– Ezt tettük – mondta Elliott. – Fontaine és a legénysége délután, a szolgálat előtt is gyakorlaton volt.

– Jól tudod, milyen a kiképzési menetrend. Az úristen áldja meg – tört ki Geffar. – így is alig van emberünk. Időbe telik amíg a Sea Lionra megfelelően előkészítjük az embereket. Vagy a bevetések számát csökkentjük, amíg a legénység eleget nem tud tenni a feladatainak, vagy... Mindent pedig nem lehet egyszerre elvégezni.

– Hallottam a célról adott jelentést. Engem kiképeztek éjszakai megfigyelésre, éppen ezért döntöttem úgy, hogy a fedélzetre megyek...

– Talán nem ez volt a legokosabb döntés... – állapította meg Elliott.

Hardcastle megmerevedett. – Én voltam a rangidős tiszt, enyém a döntés...

Egy riporter közvetlenül a bevetés után bekapcsolódott az adásba – mondta halkán Elliott. – Gyakorlatilag mindent hallani lehetett, ami a rádiókban elhangzott. A riportereket úgy látszik roppantul érdekelte, mi történik a hullámok felett. A sajtó meglehetősen alapos ismeretekkel rendelkezik a ma este eseményeiről... Nos, ez a bizonyos riporter azt állítja, az akció előtt egy étteremben vacsoráztál, és vacsora előtt a bárban bor állt az asztalon. Van valami hozzáfűznivalód?

– Igazat mondott. Nem tagadom, nem kell letagadnom. Semmi nem befolyásolta a döntési képességemet...

– Alávetnéd magad a vérvizsgálatnak?

– Minek? Ez parancs?

– Attól tartok, igen.

– Akkor engedelmeskedem. Nem hitted volna, mi?

– Ugyan már, Ian. Ha belegondolsz, magad is rájössz, mindannyiunk érdekében kérlek erre. Nem tetszik amit tennem kell, de ez a feladatom, legalábbis egyelőre...

Hardcastle kénytelen volt belátni, Elliottnak igaza van. De továbbra is azon a véleményen volt, amit tett az helyes volt; ennek hangot is adott.

– Mi történt azután, hogy arra utasítottam, szálljon ki az akcióból? – kérdezte Geffar.

– Hé, ez meg mi? Csatában dolgoznak?

– Kérlek, válaszolj – mondta Elliott.

A hangjából áradó feszültség megdöbentette Hardcastle-t. Mély levegőt vett, lenyelte kitörni készülő mérgét. – Kiléptem. Ezer lábra emelkedtünk, csak a reflektort tartottuk a célon. De Öt-Egy rádióüzenetében azt mondta, nem tudják elkapni a Boca-csatorna előtt. Erre lejjebb ereszkedtünk, északról közelítettünk. Arra akartuk kényszeríteni, hogy délre forduljon. De a hajó tovább folytatta az útját. Mikor a figyelmeztetésre nem válaszolt, figyelmeztető rakétát lőttünk a hajó orra elé. Erre tüzet nyitott, és kishíján megölte Fontaine-t. Átvettem a gép irányítását és háromezer lábra emelkedtem.

– És hogyan sérült meg olyan csúnyán a gép?

– Vissza akartam térni Fort Lauderdale-be, de akkor megláttam azt a szemetet. Éppen alattunk volt, húzott előre mintha mi sem történt volna, és az az alak az öklével fenyegetőzött. Tudtam, Petraglia segítséget fog kérni, és közben azok meg meglógnak. Elismerem, ezt már nem tudtam lenyelni. Megfordultam, ereszkedni kezdtem és a sorozatvetővel meg a Sea Stingerrel támadtam. Kicsit túl közel kerültem, így sérült meg a gép. Utána délre fordultam és visszajöttünk.

Elliott a fejét csóválta. – Értem, de ennek ellenére az a véleményem, Petragliára kellett volna hagyni a feladatot...

– Egyáltalán nem értek egyet. Én voltam helyzetben, Fontaine állapota nem volt súlyos...

– Agyrázkódása van – kiabálta Geffar.

– Azért vagyunk, hogy az ilyen embereket távol tartsuk Amerikától. Azt várják tőlünk, hogy használjuk az eszközeinket, és nem azt, hogy a legkisebb zűr esetén visszavonuljunk, vagy átadjuk valaki másnak a feladatot. Mi van, ha a pasik megszöknek? Ha megölnék valakit? Ha robbanószerket szállítanak?

– Ian, maga levegőbe emelkedett, mikor a földön kellett volna maradnia – szakította félbe Geffar. – Támadott, mikor távol kellett volna maradnia. Folytatta a támadást, mikor abba kellett volna hagynia. A legénységet, a gépet, a saját fiát is szükségtelen

veszedelemnek tette ki és rettenetes károkat okozott a hammerheadek népszerűségének. Ez senkinek se jó, magának sem.

– Ez nem igaz! Csak a feladatomat végeztem.

– De a következő negyvennyolc órában nem lesz feladata. Nincs szolgálatban. Valaki átviszi a klinikára, és vérvizsgálatot végzünk. Utána hazamegy. Holnap reggel pedig jelentkezik. Senkivel nem állhat szóba, amíg másképp nem rendelkezem.

– Ez örülség, Brad. Nincs idő...

– Az istenfáját. Azt akarja, hogy parancsba adjam?

Hardcastle befogta a száját, az öklével az asztalra csapott tehetetlen dühében. Sarkon fordult és kisietett az irodából.

Daniellel a legénységi pihenőben találkozott. A fiú egy kanapén ült és a kezében lévő kérdőívet nézte. Mikor észrevette az apját, fura pillantással méregette. Hardcastle nagyon kényelmetlenül érezte magát. Ez ugyanaz a fiatalember lenne, akivel meghitten beszélgetett néhány órája?

A hallban egy pilóta várta Hardcastle-t. – Előbb a fiamat visszük haza.

– De a parancsom, uram...

– Szarok a parancsára. – Az ajtóhoz vezette Danielt. Geffar a folyosó végéről figyelte, amint az admirális elsiet a pilóta mellett és kivágja az ajtót. Csúnya jelenet volt.

Kint legalább egy tucat riporter és kamera várakozott. Mikor Hardcastle megjelent, lökdösődni, tolakodni kezdtek, hogy minél előbb és minél közelebb kerüljenek hozzá. Hardcastle gyorsan maga mögé lökte a fiát és igyekezett eltakarni a kamerák előtt.

– Hardcastle admirális, elmondaná, mi történt ma este? – kiabálták. – Úgy tudjuk, az egyik pilóta meghalt...

– Senki nem halt meg!

A rövid válasz megkettőzte a riporterek támadókedvét. – Ki van önnel, admirális? Egy gyanúsított? Ivott a bevetés előtt? Részeg volt, mikor löni kezdett?

A hangzavar elült, mikor beszálltak a kocsiba, és bezárták az ajtókat. De Hardcastle tudta, a lidércnyomás még csak most kezdődik.

Zaza légítámaszpont, Verrettes, Haiti

A szobában lévők diadalordításban törtek ki, mikor a fiatal Carlos Canseco belépett.

Salazar együtt lépett fel a bicegő Carlossal a pódiumra, megállt a fiatalember előtt és tisztelgett. Canseco valamikor csinos arcát most égési sebhegek borították, a támadás során csúnyán megégett a háta és a lába is. A miami orvosok jól kezelték, még bőrátültetéssel is próbálkoztak, hogy valamit javítsanak a helyzetén. Az állapotára való tekintettel nem túl szigorúan őrizték a kórházban és ő kihasználta a lehetőséget: egy nap kimászott a harmadik emeleti ablakon és sikerült megszöknie. Lopott csónakkal eljutott az Androsz-szigetre, ahonnan aztán a barátai vitték tovább.

Salazar óvatosan megölelte. Tulajdonképpen jobban örült volna ha a fiú még mindig az amerikaiak őrizetében volna. A cuchillókat biztos nem árulná el, viszont hasznos mártír lehetett volna belőle. Persze a szökése is büszkeséggel tölti el az ifjú szíveket.

– Canseco tette a legnagyobb tiszteletet érdemli. Mindenki vigyázz! – A katonák feszes vigyázzba vágták magukat. – A mai nappal Carlos Cansecot repülő hadnagyá nevezem ki. Tettei dicsőséget hoztak a cuchillókra, és követendő példaként lebegjenek mindenki szeme előtt.

Canseco tisztelgett bekötözött jobbával, aztán lebicegett a pódiumról.

– Köszönjük, hogy ilyen tisztelettel bánt az ifjú Cansecóval, uram – mondta Trujillo. – Ez sokat jelent a pilótáknak, különösen a fiatalabbaknak.

– Bátor fickó – mondta közömbösen Salazar. – De milyen információt hozott haza? Mit tudunk meg?

– Sokat. Kiszámíthattuk a határvédelmisek reakcióidejét, tervezőkéességét, cselekvéseit Florida déli részén, uram. Iszonyatos erő áll mögöttük, fantasztikus fegyvereik vannak és be is vetik, ha kell.

– Cansecónak majdnem sikerült – szólalt meg egy idősebb pilóta, aki részt vehetett a nagyok megbeszélésén.

– De a hajóját tönkretette egy billenő rotoros Sea Lion – mondta Trujillo. – Sokkal előbb kellett volna tüzet nyitnia. Lassabb hajóval eddig sem juthatott volna. Uram, véleményem szerint amennyire lehetséges, távol kéne tartanunk magunkat Floridától. A határvédelmisek erre a területre összpontosították az erejüket; és ez után az incidens után még éberebbek lesznek.

– A kartell elosztóhálózata ezen a területen működik – ellenkezett Salazar. – Ha máshová visszük a szállítmányt, kevesebbet fizetnek.

– Lehetséges uram, de komoly kockázatot vállalunk, ha ezen a terepen maradunk. A kartellnek ezt tudnia kell. Új piacot nyithatnánk Mexikóban és az Államok délnyugati területein. De ezzel is sietnünk kellene, mert a határvédelmisek oda is el fognak jutni.

Vulilivia, Kolumbia

Ostoba terv, Salazar – mondta a telefonba Gonzales Gaches. Felállt az asztalától. Ideges volt. – Egyáltalán, minek mondja ezt pont nekem? Mire akar kilyukadni?

Csak arra, hogy az embereimet nem küldöm a maga által előre kijelölt, megszokott átvételi helyekre. Pontosabban ha az áruját Flo-tidába vagy a Bahamákra akarja eljuttatni, akkor többet kell fizetnie. Különként tízezer dollárt. A felét előre, a felét a szállítás után...

– Tízezret? Eszénél van? Hiszen kicsiben ennyi a kokain különkénti ára...

– Akkor emelje az árakat – válaszolta Salazar. – A Határvédelmi Egység komoly tényező, ezek nem papírtigrisek. Tízezer dollár különként. Alku nincs – és letette a kagylót.

Gachez lecsapta a telefont. – Verje meg az isten! Már rég meg kellett volna ötlenem. – Az egyik emberéhez fordult. – Salazar tízezer dollárt kér egy kiló szállítmányért. Azt állítja, a hammerheadek miatt roppant nagy a kockázat.

– Zsarolni akarja, uram. Ne adja be a derekát. Jön még kutyára dír.

– És addig az áru rohadjon a raktárakban? A konkurenciáról nem is beszélve! Juan, ez a pozíciómat fenyegeti! A kartell esetleg közvetlen tárgyalást kezdeményez Salazarral.

– Uram, hiszen ön a legbefolyásosabb, leggazdagabb a Medellinben...

De Gachez szemlátomást aggodalmaskodott. Juan ekkor felemelte a kezét. – Talán ez megoldja a gondjait, uram.

Egy üveg tiszta folyadékot mutatott, mintha ásványi olaj, vagy terpentín lenne. Gachez kinyitotta az üveget. – Mi ez?

– Fél kiló kokain – válaszolta Juan. – Vízben feloldva, egy kis hidrokloriddal dúsítva, hogy ne legyen üledékes. Színtelen, szagtalan, íztelen. Sem a röntgen, sem más vizuális kereső nem tudja kimutatni. Ha vissza akarja nyerni a kokót, csak fel kell forralnia, amíg a víz elpárolog. De folyékony formában is piacra lehet dobni. – Visszavette az üveget, szorosán rácsavarta a tetejét és az ablaknál lévő akváriumhoz sétált, beledobta az üveget. Az azonnal eltűnt, csak a kupakját lehetett látni. – Trópusi halakkal, élelemmel vagy benzinnel lehet szállítani, de akár jégtömbbe is fagyaszthatjuk. Sőt van itt ennél jobb is. Egy gyümölcsös zsákot emelt meg. – Grapefruit. Mindegyikbe folyékony kokaint fecskendeztünk. Egy gyümölcs fél kiló drogot tartalmaz, és hiába vágják fel a vámosok, nem találnak semmit, hacsak a levét meg nem kóstolják.

– Zseniális – mormolta Gachez. – Szóval azt tanácsolod, mondjunk le a légi és tengeri szállításról? Kamionnal vigyük át az árut?

– Uram, ez jobb megoldás. Naponta több ezer kamion lépi át az amerikai határokat, és a vámosok csak egy töredékét képesek átvizsgálni. Ha vegyesen szállítunk, és nem akarjuk elárasztani a piacot, akkor nincs szükségünk Salazarra. Legalábbis remélte, így lesz.

– Felejsük el Salazart és a kalózeit, he? Tetszik az ötlet, Juan. Azonnal kezdhetjük...

Miami, Florida, USA

A kényelmes limuzin hátsó ülésén Sandra Geffar lerúgta a cipőjét.
– Iszonyú fáradt vagyok. Mintha egész nap talpaltam volna.

– Csodálkozol? Hajnali ötkor kelsz, két-három órát repülsz naponta, aztán pendlizek a plató és a part között. Amikor végre a szárazföldre teszed a lábacskádat, a fél estét az irodádban töltöd, s utána beszédeket mondasz mindenféle gyűléseken – foglalta össze a napirendet Van Nuys. – Csak azt tudnám, honnan van minderre erőd.

– Időnként magam sem tudom. – Sandra a férfi karjaiba búj. – Teljesen elhagyott az erőm.

A férfi végigsimogatta, gyengéden megérintette a melleit. – Semmire sincs erőd?

– Itt nincs – rázta a fejét Sandra. – Bármilyen vonzó ajánlatnak tűnhet másnak, én már kiöregedtem abból, hogy a kocsis hátsó ülésén csináljam. Valahogy nem találok elég romantikusnak. Uralkodjon magán, kedves uram.

– Én uralkodok, ha Miss Hammerhead is ezt teszi – válaszolta a férfi, és erősebben simogatta a tenyerébe bújó melleket. Sandra elhúzódt.

– Remek beszédet mondtál – váltott témát Van Nuys. – Általában a hammerheadekről szoktál szónokolni, de még nem ragadott el soha ennyire a hév mint ma, mikor a gyerekek kerültek szóba. Szenvedélyes voltál.

– Így is érzem – válaszolta Geffar. – A gyerekek jelentik a jövőt. Tudom elcsépeltem amit mondom, de történetesen komolyan gondolom.

– A te szádból egyáltalán nem hangzik elcsépeltnék – hallgatott egy darabig. – Nem akarsz gyereket?

– Dehogynem.

– Tényleg?

Az asszony csodálkozva nézett rá. – Nem hiszed?

– Hát, nem olyan típusnak látszol. Nem vagy az a családanya fajta.

– Megint egy szexista megjegyzés, ha nem tévedek – mondta nevetve Sandra. – Azt hiszed, mert katona vagyok, mert fegyvert

hordok magamnál és repülök, nem lehetek anya is? Az isten óvjon meg az ilyen gondolkodású férfiaktól...

– Hé, engedjen szóhoz jutni, hölgyem. Csak kíváncsi voltam!

Sandra válaszul még jobban a férfihoz bújt. – Egyszerűen még nem találkoztam az igazival – mondta. – Sikeres, megállapodott férfiak ritkán akarnak családot alapítani. Az is igaz, eddig a hivatásom volt a legfontosabb, nem a keresgélés.

– És most?

Sandra megremegett. – Gyerekek... talán. Ha megtalálom a megfelelő férfit. Csodás dolog lenne.

– Nagyszerű – lehelt egy puszit az orra hegyére Van Nuys. – Akkor menjünk hozzám, s gyakoroljuk a gyerekcsinálást.

Geffar kéjesen sóhajtott, elengedte magát, élvezte a férfi matató kezét, de egyszerre megfeszült. – Isteni lenne, Max, de sajnos most nem lehet. Pár óra múlva megbeszélést tartunk, és fel kell rá készülnöm.

A férfi ingerülten csapott az ülésre. – Ezt nem mondod komolyan, Sandra – nyöszörögte a haldoklók humorával. – Én alig tudok kiegyenesedni, te meg azzal jössz, hogy dolgoznod kell...?

– Sajnálom. Hívj fel holnap jó? Két este szolgálatban vagyok, holnapután az egész napom szabad – engesztelő csókot adott. – Akkor majd javíthatunk a testtartásodon.

Még egy kétségbeesett sóhaj: – Nők... – aztán megkocogtatta a sofőr ablakát. – Edward, forduljon meg! Miss Geffar lakásához megyünk.

Egy órával később Van Nuys hazaérkezett Sunrise Beach-i luxusházába. A sofőr kinyitotta a kocsiját, Van Nuys kiszállt. – Köszönöm, Edward. Tizenegy harmincra kell az első találkozóra mennem, tizenegyre elég ha itt van. – A sofőr bólintott, s a garázsba vitte a limuzint.

Van Nuys meglazította a nyakkendőjét és elindult a bejárati ajtóhoz vezető téglalépcsőkön. Az isten verje meg Geffart, dohogott magában. A szuka. Nem csoda, hogy majd negyvenéves korára nincsen gyereke. Még ahhoz sem ül elég ideig a fenekén, hogy valaki alaposabban megtapogathassa. Szexis nő, remek szerető, de a

munkája túlságosan leköti, hogysen hosszabb ideig olyan felesleges dolgokra pazarolja magát, mint teszem azt egy férfiember.

Mindegy, emiatt nem fog fájni a fejem, határozta el. Tucatnyi pipi várja, hogy akár üvegcserepeken át is bekúszhasson hozzá. Geffar csak arra kell, hogy a lehető legtöbbet megtudhassa a hammerheadekről; esze ágában sincs kölköket csinálni neki. A kis dögök úgyis egyenruhában és repülős csizmában látnák meg a napot...

A legfelső lépcsőfokon valami nyugtalanság vett erőt rajta. Hatalmas termetű indián inasa, Salman már meg kellett hogy hallja a bejárati kapu figyelmeztető csengőjét. A lámpa égett, az ajtó biztonsági zárjához senki nem nyúlt, hiszen még villog a kis piros lámpácska...

Megállt, felhúzta jobb lába szárán a nadrágját, és egy tenyéryni Beretta 21A-t húzott elő. Nagy markában teljesen eltűnt az apró fegyver. Bepötyögte a zárat nyitó kódot, és kinyitotta az ajtót. Gyorsan egy lépést hátrált. Semmi. Minden mozdulatlan. Minden csendes.

– Salman? Jöjjön már! – Semmi válasz. – Salman?

Hát ez furcsa, határozottan furcsa – Salman biztos hagyna egy cetlit, ha valami miatt el kellett volna mennie. Van Nuys lesietett a lépcsőn. A félkör alakú ösvényen a garázshoz rohant. Edward nemcsak a sofőrje, hanem testőre is volt, méghozzá igen jó gorilla. Ha be kell mennie valamelyik ajtón, a túlélés esélyét növeli, ha nem egyedül teszi meg az utat.

A garázsban már nem égtek a fények, viszont a kocsija még mindig kint parkolt. Nem létezik, hogy a rendszerető Edwards ilyen gyorsan ment volna haza. Bárki is az aki a házába hatolt, most két emberét tartja fogva; Salmant és Edwardsot... Ez pedig azt jelenti, hívatlan látogatói izomerővel és fegyverrel is rendelkeznek. Az ő embereit nem könnyű leteríteni.

Nincs az a pénz, hogy a bejárati ajtón menjen a házba. Eszébe jutott, fel kellene hívni Hokumot; de az utcai fülke a hátsó udvar mellett van, ott túl látványos célpont lenne, ha valaki az ablakból figyelné. Persze a csigalépcsőn is felmehetne az emeleti hálószobába.

Nem, nem jó ötlet, a házból azt is biztosan figyelik. Szaladjon a szomszédba? Na, és meddig jutna el élve?

Egy lehetősége maradt. A garázs nem kapcsolódott közvetlenül a házhoz, de a tetején lévő raktárból be lehetett jutni a biliárdszobába. A raktárhoz egy keskeny folyosó vezetett, amit lapostető védett az időjárástól. Ezen talán észrevétlenül be tud kúszni. Persze nagyon keskeny, nem közlekedésre tervezték, de meg kell kockáztatnia. Laposkúszásban közeledett. Bekukucskált a raktárajtón. Minden rendben. Levetette a cipőjét és a sötétben dobozok, ládák között tapogatta az utat a lépcsőhöz. Lassan, óvatosan, nehogy zajt csapjon, leóvakodott a biliárdszobához vezető lépcsőfokokon. Az ajtó nem volt zárva. Résnyire kinyitotta. Bent sötét volt. Csönd. Leguggolt, jobban kinyitotta az ajtót, és beosont.

Legalább pár másodpercig élvezheti az ismeretlenek megdöbbenését. Nagyon ügyelt, a fapadló ne nyikorogjon a léptei alatt. Óvatosan kikerülte a játékasztalt és a hallba vezető lépcsőhöz indult.

Már csak néhány lépés volt hátra, mikor hirtelen felgyulladtak a lámpák. Két férfi kuporgott a sarokban. A kezükben Uzi géppisztoly. Mögötte valaki elismerően tapsolt.

– Nagyon szép, nagyon szép, Mr. Van Nuys. Kiváló kém lenne magából. Talán jobban tenné, ha a kábítószer-csempészetet erre a foglalkozásra cserélné, vagy betörőnek menne.

A sarokban guggoló két férfi gyorsan előrelépett; az egyik Van Nuys jobb halántékához szorította az Uzit, a másik pedig a Berettát vette el. Aztán hátracsavarták a karját és megfordították. Szembe nézhetett a látogatójával: a negyvenes éveinek közepén járhatott, a haja sötét, fekete bajusz, sötét öltöny és virágmintás ing. A bárpult előtti magas széken ült, egy napszemüveget pörgetett az ujjja körül. A másik kezével egy hordozható telefont simogatott. Rámosolygott Van Nuysre.

A falnál, háttal a többieknek, kezét a tarkójára kulcsolva állt Salman és Edwards. Nem fordulhattak meg, ebben megakadályozta őket a hátuknak szegezett pisztoly! Salman arcán még így is látható volt egy alvadtt vérescsík. Edwards annyira dühös volt, hogy szemlátomást legszívesebben megette volna a betolakodókat.

De a legnagyobb meglepetést az ismeretlen mellett ülő másik férfi okozta – aki nem volt más, mint a tűzoltóparancsnok-rendőrfőnök, Joseph Hokum, a közösség ádáz védelmezője. Neki nem kellett a fejére kulcsolnia a kezeit, de mögötte is állt egy fegyveres. – Mi a fene folyik itt, Joe? Kik ezek az emberek...

– Pofa be – mondta a virágos inges spanyolul. – Egy szót se!

– De mi ez...

Van Nuys ebben a pillanatban hatalmas pofont kapott, közben a biliárdasztalra lökték. A füle csengett, csillagokat látott. Mindjárt elájulok, gondolta.

– Legközelebb szétverjük a kobakját – hallotta a virágmintás hangját. – Még egyszer nem figyelmeztetem. Csak azért van még életben, mert érdekelnek az üzelvei. Arra kértek, jöjjenek ide és metéljem apró darabkákra, aztán a szomszédok örömeére szórjam szét a kerti pázsiton.

– Egy nagy szart – válaszolta Van Nuys. – Nem tudom ki küldte magát, de akar tőlem valamit, az egyszer szent. – Zajt hallott, már-már felkészült egy hatalmas ütésre, de a virágmintás felemelte a kezét.

– Ennél sokkal kevesebért is megöltém már embereket – duruzsolta.

– Maga csak küldönc – erősködött Van Nuys. – Hagyjuk a rossz gengszterszöveget és térjünk a tárgyra. Miért tört be a házamba?

– Tényleg üzenetet hoztam, de ha itt és most agyonlövötem, senkinek nem fog hiányozni és engem csak azért rónak meg, mert rendtelenséget csináltam. Világos? – mondta halkán.

Van Nuys arcát belenyomták a zöld posztóba, de sikerült félrefordítania a fejét. – Ha azért van itt, hogy lelőjön, akkor az isten áldja meg, csinálja már! Ha meg nem, akkor mondja el az üzenetet és tűnjön el. – Nagy a szám, gondolta, de egész életében blöffből éltém.

Hallotta a fémes kattanást, behunyta a szemét és elbúcsúzott az életétől. De az agyát szétloccsantó golyó süvítése helyett a pasas nevetését hallotta. Aztán felrángigálták, a fegyveresek hátrébb léptek, a virágmintás hátradólt ültében és Van Nuysre vigyorgott.

– Hogy jutott be a házamba? – kérdezte van Nuys valamivel több önbizalommal. Akárki küldte ezt az alakot, nem azért tette, hogy vele végezzen. Ha nem feszíti túl a húrt... Hokumra nézett, de az lesütötte a szemét.

– Igaza van, ha elégedetlen. A rendőrfőnök úr mesélt nekünk a dolgairól. Én a maga helyében idővel megfizetnék neki érte. – Hokum mozdulatlanul kukszolt.

– Maga tököses pasas az igaz, de azt is tudom, most a torkában vannak a golyói, miszter – folytatta a virágmintás. – Szóval ellenőrizni, Mr. Van Nuys. A társaim megtudták, kapcsolatban áll Sandra Geffar-ral és Hokummal. De képzelje el, mennyire meglepődtem, mikor az informátorom azzal állt elő, hogy maga kábítószeret csempészik, havi egymillió dolláros tételben. Őszintén meghökkenem. Komolyan. Ez igen. Kokaint importálni a hölgyike orroskája előtt...

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– Na, most maga az aki nem mond igazat. Így nem lehet üzletet kötni, uram. Tudjuk, havonta száz kilót hoz be a Bahamákról, ide, erre a szent helyre. Senor Hokum volt olyan szíves és elmagyarázta a módszerüket. Igazán együttműködőnek bizonyult. Elmesélte, az emberei miképp pakolják ki az árut még a vámosok érkezése előtt, és hogyan változtatják meg a papírokat, miképpen mossák tisztára a pénzt. Meg kell mondanom, zseniális húzás.

Van Nuys Hokumra vetett pillantását a viráginges roppant szórakoztatónak tartotta. – Ne haragudjon Senor Hokumra. Hosszú-hosszú ideig titkolta előlünk az ön tevékenységét, pedig hónapokig dolgoztunk együtt: segített a fegyvert és a pénzt ki- meg bejuttatni Floridába. Eleinte nem akaródzott magáról beszélnie. Általában nagyvonalúak vagyunk, de komolyan mondom, szép kis summába került hogy szóra bírjuk. Ámbár azt el kell ismerni, utóbb több mint szolgálatkész volt az ipse. Jól is tette, ezért maradt életben.

– És? Mit akar? Pénzt? Kokót? Egyikből sincsen. Hát csak rajta, öljön meg...

– Életemben nem találkoztam senkivel, aki ilyen szívesen halt volna meg. Örvedetes változatosság. Nem, már maga is rájöhetett, nekünk információra van szükségünk. Szeretnénk, ha mindent

elmondana Geffar parancsnokról, valamint ha ezeket a megfelelő helyre tenné. – Avval egy kis plasztik zacskót lökött Van Nuys elé az asztalra. – Nyissa ki. – Van Nuys engedelmeskedett.

– Azt akarja, hogy „poloskázzam” be Geffar házát?

– A házát, az autóját, az irodáját, a platót, mindent. Van ebből elég. Az embereink nem juthatnak be a határvédelmi egység biztonsági vonalai mögé, viszont maga remek helyzetben van, már ami Sandra Geffart illeti. Hiszen olyan jó barátok. Még arra is megkérném, hogy minden szokatlan tevékenységről, különleges akcióról adjon jelentést.

– Maga tisztára megőrült. Nekem nincs bejárásom Geffarhoz. Időnként találkozunk, többnyire nyilvános események alkalmával. Az életben nem voltam még azon a rothadt platón.

– Akkor elvárjuk, vesse be hírhedt csáberejét, s kerüljön közelebb Geffar kisasszonyhoz. Végtere ő is nő. Ön megvédi, a bizalmába avatja, és gondolom a hölgy előbb utóbb beengedi, ha kitartóan kopogtat. – Megkocogtatta a drótnélküli telefont. – Még egy ilyen szuperbiztos készüléket is kap tőlünk. Ne féljen, ezt nem hallgatja le senki rajtunk kívül. Egy vasába sem kerül. Mint sikeres üzletember, igazán értékelnie kell az ajánlatunkat.

– Ajánlat? Mit kapok, ha magukkal tartok? Golyót a tarkómba?

– Ejnye, ejnye, már megint ez a melodráma. Tapasztalni fogja, megbízóim igencsak nagyvonalúak tudnak lenni. Kérdezze csak meg a rendőrfőnököt. Együttműködés, élet, gazdagság. A megbízóimnak mindig szüksége van újabb és újabb elosztókra, még olyan kicsikre is, mint maga. – Megvizsgálta a napszemüvegét, és kiszámított mozdulatokkal az orrára biggyesztette. – De a megbízóim nagyon kellemetlenek azokkal, akikben csalódnak, akik átverik őket. Szerintem önnek van mit vesztenie, Mr. Van Nuys. Szép ház, köztisztület, üzlet. Milyen szégyen lenne, ha élete hátralévő éveit börtönben kellene tengetnie. Ott talán találna valakit, aki ha szépen kéri, átsegíti a másvilágra.

Van Nuys tisztában volt vele, nincs más választása. Megúszhatja a börtönt, ha elmegy feljelentést tenni a hammerheadekhez, vagy a vámosokhoz. De meddig élhetne utána? – És mi van ha nem tudok információhoz jutni? Ha nem avat a bizalmába?

– Én ennél jobban bízom magában, Mr. Van Nuys. – Felállt. – Jó híre van a hölgyek körében, és érzésem szerint szeretné megtartani e megbecsülést, nem igaz? De ha valamilyen oknál fogva ez most nem sikerülne, akkor még egyszer meglátogatjuk, és levágjuk a tökeit. Tönkretesszük a karrierjét, tönkretesszük a hírnevét, és a pöcsét. Aztán megöljük.

– Most meséljen, Mr. Van Nuys. Mesélje el szépen, mit tud erről a Sandra Geffarról.

San Diego, Kalifornia

A vámórség főfelügyelője, Roger Bolan nem szívesen, de kénytelen volt elismerni, a hammerheadek áldásos hatással vannak a saját szervezetére; egyre többen és többen szerettek volna a hammerheadek-nek dolgozni, így a vámosokhoz is mind több szakképzett férfi és nő jelentkezett. Az eredmény: növekvő létszám, növekvő éberség és soha nem látott mennyiségű elkobzott kábítószer. Ennek eredményeképpen az emberek megbecsülése és önbizalma növekedett, a munka simán, zökkenőmentesen zajlott. Lavinyszerűen, mondhatnánk, és ilyen sikerre még a hammerheadek sem számítottak.

Bolan a San Diegó-i csempészek elleni team, a CET parancsnoka volt. A CET feladata volt megtalálni az illegálisan behozott kábítószert, lopott árut, készpénzt, minden be nem jelentett dolgot. Ehhez át kellett vizsgálni a konténereket, hajókat, a hatalmas kikötőbe érkező kamionokat. Bolan most harmincnyolc éves, tizenöt éve állt a vámórség szolgálatában, és három éve a CET parancsnoka, az ország egyik legfiatalabb főfelügyelője. Ennek egyetlen, nyilvánvaló oka volt: nagyon, nagyon komolyan vette a feladatát, s ugyanezt várta el minden munkatársától. Mint egykori katonatiszt, a hadseregnél tanult normák és szabályok szerint irányította a szervezetét.

Az eltelt néhány hónapban megduplázódott munkatársai létszáma. Sokkal több hajót tudtak megvizsgálni, több árut foglaltak le,

több volt a sikerélményük, jobb lett a hírük. Reménykeltően haladtak a dolgok.

Bolan a zsúfolt, ám véleménye szerint rendszerezetten összevissza íróasztalra tette a lábát, bal hóna alól kihúzta a 44-es Magnumot. Megnézett egy 1302-es formanyomtatványt, egy amerikai teherhajó vámárnyilatkozatát; a hajó pár óra múlva érkezik a kikötőbe. Bolan alacsony de izmos alkat volt, barna haját rövidre vágatta, barna szeme állandó éberséggel figyelte a világot. A felesége panaszkodott a bajuszára, és a gyengéd nyomásnak engedve a férfi leborotvtáltatta eme ékességét. Ettől természetesen sokkal fiatalabbnak látszott. Ő is, mint a többi CET-alkalmazott a raktárakban kikötői munkásként is dolgozott, ez meg is látszott izmos, kisportolt alkatán. A felesége már ezért is piszkálgatta; ki tud eleget tenni az asszonyoknak?

A vámárnyilatkozat harminc oldalt tett ki, tehát a külső irodából behozott egy pohár kávét, mielőtt nekiállt az olvasásnak. A *Maria Star Kelly* a kaliforniai Kelly Hajózási Vállalat legnagyobb teherszállítója; az elmúlt három hétben hat kikötőben fordult meg: Valparisóba paradicsomot, grapefruit lét, bort, halat és bútort szállított; Callaóba autókat, rézdrótot és töltényeket; Guayaquilba gázpalackokat, balzafát, kávét, fagyasztott rákot és banánpürét; Buaneventurába kávét és gumiabroncsot; Balboába téglát, dinnyét és elektronikus cikkeket; Puntarenasba bambuszbutort és kerámia dísz tárgyakat. Chile, Peru, Ecuador, Kolumbia, Panama, Costa Rica. Hat kikötő, hat ország. A szállítmány szabványos konténerekben utazott. mindegyiket szabályosan lepecsételték.

A nyilatkozatból kiderült a hajóskapitány neve, a kikötőbe érkezés időpontja, a szállító és az átvevő neve, meg azé a személyé, aki a megbízók nevében az árukkal foglalkozott. Minden egyes konténerről részletes leírás érkezett, milyen formában csomagolták az árut, milyen állapotban van (például, hogy a paradicsom darabos áru-e vagy püré, szósz, esetleg ivólé), hogy az árunak szüksége van-e mélyhűtésre, mennyire romlandó, és megadták a konténerek súlyát is.

Nem is olyan régen egy ekkora hajó átvizsgálása felért volna egy lidércnyomásos rémálommal. A romlandó árut azonnal ellenőrizni kellett, a vámosok nem engedhették meg maguknak, hogy pert

akasszanak a nyakukba a megromlott áru miatt keletkező kárért. Arra is vigyázni kellett, hogyan nyúlnak a konténerekhez: nem okos megoldás egy targoncán rázatni mondjuk egy üvegpoharakat tartalmazó ládát. Volt már rá példa, hogy a vámórség kénytelen volt több tonnányi tönkrement árut kifizetni.

Ez a hajó azonban különös fogadtatásban részesül, szinte ordított róla hogy valami baj van vele. Bolan és munkatársai a megérezésükre hagyatkoztak, mikor egy hajó gyanúsnak tűnt csupán. Természetesen az a tény: a hajó megfordult Peruban, Kolumbiában és Panamában, a három híres kokaintermelő országban, csak fokozta a gyanújukat. Bolan tényleg kíváncsi volt a szállítmányra.

Felemelte a telefont és a kikötőmestert hívta. A görög származású tengeri medvét Danerkourosnak hívták. – Bolan felügyelő vagyok, Danerkouros úrral szeretnék beszélni... Uram, itt Bolan felügyelő. A ma reggelre várható *Maria Star Kelly* vámárnyilatkozata van éppen a kezemben... igen, igen, arról van szó... a gondolataimban olvas. Ha lehet, a „karneválba” dokkolja... Nem, nem tudom, mikor kerül rá a sor. A nyilatkozat szerint összesen száznyolc konténer van a fedélzetén. Arról nem írnak, ezek közül hánynak van dupla feneke. A kikötés után egy órával már pontosabb becsléssel szolgálhatok... köszönöm, nagyra értékelem a segítségét... nem, azt nem tudom, melyik lesz a következő, de majd jelentkezem... még egyszer köszönöm. – Bolan megitta a maradék kávé, lebonyolított még néhány hívást, többek között beszélt a családjával és a belvárosi központtal, aztán a számítógépterembe sietett, ahol kikereste a *Maria Starról* szóló jelentést. Még egy csésze kávé, és Bolan elindult a dokkokhoz, arra a területre, amit „karnevál” névvel illettek a kikötőiek.

A „karnevál” különleges létesítmény, csak néhány hónapja született meg a Határvédelmi Egység kérésére. Az a helyzet, hogy a hammerheadek a már amerikai kikötőbe beérkezett hajókat nem vethetik ellenőrzés alá. Éppen ezért a vámosoknak hatékonyabb eszközökre és jobb lehetőségekre van szükségük, ha jól akarják ellátni a feladatukat, különösen az ilyen hatalmas teherszállítóhajók esetében. Az automatikus rakományellenőrző, az ARE már több nagy déli kikötőben meghonosodott; gyors, pontos és alapos

vizsgálatot tett lehetővé. A teljes rakományt néhány óra alatt lehetett ellenőrizni. Magas drótkerítéssel lezárt területen vannak a vámházak, raktárak, konténersínek, dokkok, daruk, csúszdák és futószalagok; az embernek óhatatlanul a vásári vidámparkok jutnak az eszébe. Innen kapta a nevét „karnevál”; a különbség csak annyi, hogy itt több milliós értékről van szó, és nemcsak a rakomány, hanem a műszerpark önmagában is vagyonokat ér.

Pillanatnyilag minden üres volt; a legutolsó hajó már kirakodott, szállítmányát is átvizsgálták. Bolan a parancsnokságra sietett, ahol a nyomozócsoport főnökével, Ed Bartolóval találkozott. A csoportok nyolcóránként váltják egymást, és a főnök három területért felelős: a vámvizsgálatért, a raktárért és a biztonsági előírások betartásáért. – Hamarosan jön a következő – mondta Bolan. – A *Maria Star*, Dél-Amerikából.

Bartolo bólíntott és előhúzza a hajó vámárnyilatkozatát, közben gyorsan a szájába tömte az utolsó falat szendvicset. – Uhum – morogta tele szájjal. – Gondoltam. Oké, a fiúk már várják.

A szolgálatban lévő embereket az étkezőben találták, éppen ebédeltek. Bolan tehát evés közben tájékoztatta őket a feladról. – Fiúk, lányok, ma délutánra jó fogást ígérhetek – kezdte. – A *Maria Star* amerikai felségjellel hajózik, száznolcvan méter hosszú. A teljes rakomány száznolc konténer, harminc ezek közül hűtő. A duplafenekűek száma ismeretlen.

Bolan kinyitotta a biztonságiaktól kapott jelentést. – A hajó kis adag marihuánát szállított három évvel ezelőtt, New Orleansban csípték el. A vállalatot és a hajóskapitányt nem ítélték el, bár szerintem büzlöttek. Ennyi az előéletük. Az amerikai felségjelű hajókat nem szeretik a csempészek, tudják, mi kicsikét szigorúbbak vagyunk. A hajót kilenc hónappal ezelőtt tetőtől talpig átvizsgálták, hat hónappal ezelőtt a teljes áruakomány került vámvizsgálat alá. Egyik alkalommal sem találtak semmit.

– Nézzük a mostani szállítmányt. A szemétdomb tetején kezdjük: az üres konténereket ultrahangos vizsgálóval ellenőrizzük. A háztartási cikkek, agyagedények és a bambuszbutorok a szimatszobába kerülnek; a katonai szállítmány tulajdonosa írásban jelentette ki, hogy nincs nagynyomású palack a szállítmányban. A

friss gyümölcsöt kézzel kell ellenőrizni: érett sárgadinnye, paradicsom és banán a mai fogás. Óvakodjanak a tarantella-pókoktól. – A közönség nem értékelte a humort, ugyanis tényleg előfordult, hogy a gyümölcsrel együtt szőrös vendég is érkezett, s bár halálos veszedelmet nem jelentett, de azért eléggé kellemetlen látogató volt.

– Az elektronikus cikkek is a szagolóba kerülnek – folytatta Bolan. – Dinnye .. még több dinnye... téglá .. ezek is a szagolóba és véletlenszerűen ellenőrizték, a ládák nem duplafalúak-e?

– Kávé. Megint kávé! – A legénység felnyögött. Semmi nem fogható a kolumbiai kávé szállító konténer illatához; még azok is odavannak érte, akik egyébként nem kávéznak. – A szagolóba velük. Mi van még... – Bolan gyorsan utána számolt a babkávés konténereknek. – Huszonnégy konténer kolumbiai babkávé. Ezekből minimum hatot tessék ellenőrizni a szaglás után. Kézzel! Lássuk csak. Balza-fa. Ugyanoda. Cigaretta dettó. Még egy kis kávé. Tíz láda fagyasztott rák. Sajnálom, de kézzel fognak dolgozni. Aszongya, mínusz tizennyolc Celsius. Szükség lesz a sapkára meg a kesztyűkre. – Elégedetlen morgás. – A banánpüré mehet az ultrahagosba. Háztartási holmik. Aha, itt speciális kezelést kérek. – A hazatérő diplomaták holmijait mindig nagy alaposággal vizsgálták át, hiszen gyakran értékes tárgyakkal volt dolguk, amelyeket a tulajdonosaik épségben szerettek volna vizontlátni.

– Maga mit fog csinálni, főnök – kérdezte Bartolo.

Bolan még egyszer megnézte a jegyzékét. – Már régen dolgoztam kézzel, azt hiszem ezt választom.

A teremben lévők szemlátomást elégedetten vették tudomásul a döntést. Innen-onnan elégedett dörögés hallatszott, néhányan elismerő vigyorral jutalmazták az önfeláldozást. Senki sem foglalkozott szívesen a nagykaliberű diplomaták személyes motyójával. – Én majd segítek, hogy semmi hiba ne legyen – ajánlkozott Bartolo.

– Ehhez ragaszkodom is – mosolyodott el Bolan. Befejezte a listát, ismertette a legfrissebb titkosügynöki jelentéseket a környéken lebuktatott csempészekről.

– Újra felhívták a figyelmünket a háztartási cikkekre – ismertette Bolan. – Minden második hónapban riadóztatnak, de úgy látszik kis

tételben továbbra is népszerű ez a lehetőség. A DEA üzeni, figyeljünk a katonai szállítmányokra és különösen az állami hivatalnokok holmijaira, mert ezek csomagolását a tengeren túl helyi vállalatok intézik; gyakran azok, akik a legalacsonyabb árértékű vállalkozás a szállítást. Ebből következően bármelyik csempészbanda könnyen kiadhatja magát költöztető-szállító vállalatnak, és viszonylag könnyen elrejtheti az áruját. Szóval tartsák nyitva a szemüket.

– Az FBI jelentése szerint a kábítószer-behozatal a tavalyi évhez képest tíz százalékkal csökkent, a kokain különként átlag huszonháromezer dollár utcai minőségben. Ez körülbelül százszázalékos áremelkedést jelent a tavalyi árakhoz képest.

– Mintha a Financial Times heti híradóját hallanám – morogta az egyik tiszt

– Valami különbség azért van, Duncan – válaszolta Bolan. – Az FBI szerint az emelkedő kokainárak a felelősek a növekvő városi bűnözésért, a bandaháborúkért és az egyre gyakoribb gyilkosságért. Ezt tartsd a szemed előtt. Hihetetlen feszültség uralkodik a piacon. Piszok nehéz még egy kiló kokaint is bejuttatni az országba. Ne feledkezzünk meg ennek fényében a biztonsági intézkedésekről sem: a rosszfiúk gátlástalanul elkövetnek mindent, hogy sikert könyvelhessenek el. Egyelőre még nem szigorítottunk be, de érzésem szerint hamarosan sokkal komolyabb intézkedésekre lesz szükség. Az a helyzet, ahogy emelkedik a kokain ára, úgy nő a profit, és ezzel arányosan egyre többen akarnak beszállni az üzletbe; ha ehhez még hozzávesszük, a kokó minősége romlik, hát el tudják képzelni, milyen világ vár ránk? Az FBI jelentése mellé csatolták a Határvédelmi Egységét is. Szerintük megnövekedett a légi forgalom, egyre gyakrabban találkoznak olyan repülőgépekkel, amelyek megkísérlik áttörni a légi kordonot. Nehéz elhinni, de az a nagy helyzet, a csempészek a kordonon keresztül akarnak bejutni ahelyett, hogy kikerülnék. A mexikói határ mellett máris megkezdődött a nyüzsgés. A határvédelmisek szerint felénk lesz az új Karib-tengeri övezet. A határvédelmi egység a közeljövőben nem tervezi délnyugatra is kiterjeszteni hatáskörét, és a rosszfiúk ki fogják használni ezt a lehetőséget. – Becsukta a mappáját és letette az

asztalra. – Oké, van valakinek kérdése? – Senki nem szólalt meg. – Nagyszerű. Mindenki kövér és elégedett. Remek. A *Maria* hamarosan megérkezik, úgymint munkára fel.

Még egy olyan közepes nagyságú teherhajó, mint a *Maria* is rengeteg feladatot ad a vámórségnek. Mivel a hajó most jelentkezett be először az Amerikai Egyesült Államok területére, legelsősorban a legénység útlevelét, csomagjait és jelentéseit kellett ellenőrizni, még mielőtt az amerikai felségterületre engedték volna őket. A hajópapírokat ellenőrzik, aztán a parti őrség ellenőrzi a hajót, és csak ezután úszhat be a kikötőbe. Bolan csapata a hajóért, a hajón becsempészett, illetve a vámárnyilatkozaton fel nem tüntetett vámköteles árukért felelős. Mikor a hajó papírjait ellenőrizték és a *Maria* beúszott a dokkba, megjelent egy hatalmas, kerekeken gördülő emelődaru. Megkezdődött a rakományellenőrzés.

A konténereket egyenként leemelték a fedélzetről, a dokk melletti sínen várakozó szállítókocsiba tették és a szállítmány megkezdte útját. Az első állomás a rutinvizsgálat helye: itt megnézik a pecsétet, ellenőrzik a konténer sorszámát, az összes lakatot és zárat hogy megbizonyosodjanak, senki nem babrált velük. Ha egy pecsét hiányzott, megsérült, ha valamilyen cédula elveszett, leszakadt; akkor a konténer automatikusan gyanússá vált és rögvest elkobozták. Ilyenkor az adatait betáplálják egy számítógépbe és a konténer még három vagy négy vizsgálaton megy keresztül: ezek a „szaglás”, az ultrahangos ellenőrzés és a kézi kutatás.

Általában a konténerek fele bekerül a „szagolóba”; mikor idekerül a konténer, a kamrát lezárják és kiszivattyúzzák a levegőt. A kiáramló levegőt egy nagy teljesítményű számítógép elemzi-értékeli; ha kábítószere, robbanószerre vagy valamilyen különleges anyagra utaló részecskékre bukkanna, figyelmeztető sípolás hallatszik, ezzel riasztja Bolan embereit.

A „szagoló” sajnos nem tökéletes. A kábítószert olyan alaposan el lehet zárni, például légmentesen záródó zacskókba súlyos csomagok közé rejtve, hogy a gép nem képes érzékelni a jelenlétét.

Az ilyen esetekben az ultrahangos kamrába kerül a szállítmány. Itt elektronikus fényképet készítenek a konténer belsejéről. Ha a kapott kép zavaros, vagy eltér a hasonló címkével ellátott konténerek

képétől, az azt jelenti, valami ismeretlen anyag van jelen. De a legnagyobb, és természetesen a legtöbb embert igénylő terem az, ahol manuálisan ellenőrzik a konténereket. Bolannak itt a nemzeti gárda emberei segítettek. Drámai áttörés volt, mikor segítségül katonákat vetettek be.

Minden egyes doboz, láda, bútor a raktáépület padlóján hevert. Katalogizálták és felnyitották őket. Átvizsgálták a ruhákat, edényeket, papírokat, iratokat. Elég sok dobozról kiderült, hogy dél-amerikai népművészeti fazekastermék, amit folyadékkal teli törhetetlen üvegbe csomagoltak, hogy épségben érkezzen meg az egyébként törékeny áru.

– Nézzük csak meg ezeket az ultrahanggal. Ha minden stimmel, elmehetnek – mondta Bolan. Kicsomagolták a köcsögöket, szobrokat, és a radarkamrába vitték őket.

Egy órával később már tudták, hogy sem kívül, sem belül nincs semmi gyanús nyom.

– Pedig biztosra vettem, most találni fogunk valamit – mondta Bolan Bartolónak. Ekkor megszólalt hordozható telefonja.

– Bolan felügyelő, Simpson konzul irodája kereste – jelentkezett a titkárnője. – A konzul úr személyes tárgyai iránt érdeklődöm. Úgy tudom, maguknál van...

– Igen, én...

– Tartsa a vonalat, felügyelő. – Pár pillanattal később egy új hang jelentkezett. Valamivel izgatottabb, mint az első. – Simpson konzul vagyok. Bolan? Magánál vannak a holmijaim?

– Igen uram, én...

– Különleges ígéretet kaptam a vámörtségtől, hogy a személyes tárgyaim elsőbbséget élveznek a vámvizsgálatnál. Szállodában lakunk, háromszáz dollárt fizetünk egy éjszakáért, és ez már három hete tart. A holmijainkat Washingtonba vártuk. Akkor az isten szerelmére, mit keresnek San Diegóban? Egyszerűen nem értem. Azonnal továbbítsák a holmijainkat. Azonnal.

Bolan eddig még nem beszélt Simpsonnal, de nem tudta a háromszáz dollárja miatt sajnálni. A legtöbb diplomatát azért nevezték ki, mert anyagilag támogatta az elnököt és az elnök politikai pártját. Simpson is ezek közé a kövér macskák közé

tartozik. – A holmijai ellenőrzését befejeztük. Mikor a szállítmánnyal végeztünk, érte jöhet...

– Mikorra lesznek készen?

– Késő délután, vagy holnap kora reggel.

– Ha az én holmijaimmal végeztek, akkor elvitetem őket. A kamionok két órán belül megérkeznek.

– Amíg nem végeztünk a teljes szállítmánnyal...

– Bolan felügyelő, azt hiszem kénytelen leszek a feletteseihez fordulni. Azt ajánlom, a holmijaim két órán belül a kamionnál legyenek.

– Ez a halom egy tintanyaló politikusé – mondta Bolan Bartolónak. – Felment az agyvize, mert háromszáz dolláros szállodában éjszakázik!

Bartolo sajnálkozva csóválta a fejét. – Szegény bácsi. – És intett az embereinek, csomagolják vissza a szétszórt rakományt.

Bolan a dokkban felhalmozott holmikát nézegette. – Biztosra vettem volna... na mindegy, én is tévedhetek. – Elhallgatott, aztán folytatta. – Mi a helyzet a többivel?

– Tiszta, mint a frissen hullott hó – válaszolta Bartolo. Nyolc kávékonténert ellenőriztek, de semmi.

Bolan a cserepeket csomagolók felé mutatott. – Egyhavi fizetésembe fogadok, az áru a szobrokban volt.

– Patyolattiszták voltak – ellenkezett Bartolo.

Bolan mintha nem hallotta volna. Figyelte, amint a munkatársai óvatosan visszacsomagolják a szobrokat, agyagedényeket. Először vászonba csavarták a szobrokat, aztán a folyadékkal töltött párnácskák következtek, ezeket fémkeret tartotta meg. Az egészet gumikötéllal fogták össze és faládákba helyezték. Az első szoborral elkészültek, mikor Bolan észrevette, az egyik embere a nadrágjába törli a kezét. Odasietett.

– Mi történt a nadrágjával?

– Megfogott, felügyelő! Valamelyik párna szivárog.

Bolan elkapta a pasas kezét és megszagolta. – Mondja, maga még soha nem szagolt kokaint?

– Nem uram, nem élek vele.

– Hát holnap ez lesz az első dolgom. Javasolni fogom, mindenkivel aki itt dolgozik szagoltassunk kokót, hogy legalább szagról felismerjék! Szedje szét ezt a szobrot. Keresse meg a lyukat. Gyorsan... Bartolo! Zárassa le a raktárt és riadóztassa a biztonságiakat.

Bartolo engedelmeskedett, Bolan pedig várt. Mikor a fakeretet és a gumikötelet eltávolították, óvatosan kihúzta a vászondarabot és hamarosan megtalálta az apró nedvességfoltot.

– Mindent lezárattam, jönnek a biztonságiak – jelentette Bartolo. Bolan felnyögött, négykézlábra állt, s tovább vizslatta a csomagot. Talált még egy foltot, és a párnáskán egy csöpp folyadékot vett észre. A zsebéből elővett egy plasztik fiolát, amiben kobalt-tiocianod volt. A fiolát feltörte, a párnáskát óvatosan megrázta, erre a víztiszta folyadékból egy csöppecske a fiolába gurult. Bolan összerázta a két folyadékot. A fiolában lévő anyag megkékült.

– Folyékony kokain! – suttopta. – Hallani már hallottam róla, de most látom először.

Bolan bólogatott. – Nem könnyű felfedezni. A röntgen nem mutatja ki, szaga sincsen. Ha jól számolom, akkor itt ötven kiló kokóval van dolgunk, testvérek között számolva. És majdnem kicsúszott a kezünkéből fiúk. – Elégedett vigyorral nézett Bartolóra. – Azt hiszem, értesítem Brad Elliottot Aladdin Cityben. Van egy olyan érzésem, a nagypofájú Simpson konzulnak már nem a háromszáz dolláros szállodaszoba miatt fog fájni a feje.

A külügyminiszterhelyettes irodája, Washington, USA

A Latin-Amerikáért felelős miniszterhelyettes, Wilson Riley felállt, mikor Geoffrey Simpson, a volt perui konzul belépett. – Örülök hogy újra találkozhatunk, Geoffrey. Foglaljon helyet.

– Köszönöm, uram...

Riley visszament az íróasztalához, és rátámaszkodott. – Máris hiányolják Limában, Geoffrey – mondta. – Valódi otthonra lett náluk. Szoros kapcsolatokat sikerült kialakítania.

– Köszönöm, de természetesen nem csak engem illet a dicséret...

– Nos, a perui kormány dicshimnuszja és a nagykövet jelentése mindenesetre roppant hízelgő önre nézve.

– Köszönöm, uram.

Felberregett a telefon, Riley felemelte a kagylót. – Egy percet kérek – mondta s letette. – Nos, mikor megkaptuk az összes jelentését, itt Washingtonban kap majd feladatot. Gondolom ezúttal Európával foglalkozik majd. Ezt szerette volna, nem igaz? Sajnálom, de el kell búcsúznunk. – Simpson mosolyogva bólogatott. – Van esetleg valami, amiben segíthetek? Ha jól tudom Williamburgban talált új otthonra.

– Igen – válaszolta Simpson. – Tegnap írtam alá az adásvételi szerződést. Ma vagy holnap kapjuk vissza a holmijainkat, és akkor be is költözünk.

Riley arcáról hirtelen eltűnt minden kedvesség. – Igen... – Kopogtattak. Riley komoran válaszolt. – Tessék. – Simpson megfordult. Legnagyobb megdöbbenésére Bradley Elliott tábornok volt a váratlan látogató. Mögötte egy ismeretlen fiatalember. Simpson azonnal talpra ugrott. – Elliott tábornok, hadd mutassam be Geoffrey Simpson volt perui konzulunkat. Elliott tábornok, a határvédelmi egység főparancsnoka és Michael Farmer nyomozó az FBI-tól.

Simpson izzadni kezdett mikor a határvédelmi egységről esett szó, de az izzadságcseppek jéggé fagytak az FBI hallatán. Elliott az íróasztal mellé ült, Farmer a szoba másik sarkába sétált; onnan figyelté Simpson, aki csak akkor láthatta a nyomozó arcát, ha megfordult.

Geoffrey, úgy látszik a vámosok csempészárut találtak a holmijai között – magyarázta Riley.

– Édes istenem...

– Ide hallgasson, Mr. Simpson – szólalt meg Farmer. – Ezúttal nem tartóztatjuk le, természetesen számítunk teljes körű együttműködésére.

– Ügyvédet akarok – jelentette ki Simpson.

– Mr. Simpson, ha nem hajlandó az együttműködésre, őrizetbe kell vennem.

– Mintha azt mondta volna, nem kell letartóztatni – szólt közbe Riley.

– Megszökhet, uram. Barátai vannak Peruban és Bolíviában... bankszámlái a tengerentúl... nem kockáztathatok. Azt hittem, hajlandó lesz az együttműködésre.

Riley tudta, a minisztérium nem szereti a nyilvánosságot. – A keservit, Simpson, együtt kell működnie...

– Először az ügyvédemmel akarok beszélni – válaszolta az monoton hangon. A kezei reszketni kezdtek.

– Vigye innét – mondta Riley. Farmer kinyitotta az ajtót, amin két civilruhás nyomozó lépett be. Simpson felállt, közben az egyikük megragadta a hóna alatt, a másik pedig elhadarta a gyanúsított jogairól szóló cikkelyt; ezután Simpson karját hátrabilincseltek, ruháját átkutatták. – Muszáj így elvinni? – kérdezte Riley. – Az egész rohadt épület őt fogja a bámulni.

Farmer megértően bólogatott, és utasította az egyik nyomozót, elől bilincselje össze Simpson kezeit. Mielőtt kiléptek volna az irodából, a megbilincselte diplomata karjára fektették a zakóját úgy, hogy az eltakarja a karperecet. – Geoffrey, a jogtanácsosát és a feleségét értesíteni fogjuk. Ne aggódjon, minden tisztázódni fog... – szólt utána Riley, bár fogalma sem volt róla, Simpson meghallotta-e a szavait. Legszívesebben egy kanál vízbe fojtotta volna Elliottot.

Mikor mindenki elhagyta az irodáját, Riley a telefonért nyúlt. – Anna, kapcsolja Bob Turnbullt. – Csak ezek után fordult Elliotthoz. – Általában a házon belül szoktuk megoldani a gondjainkat. Nem szaladgálunk az FBI-hoz...

– Nem volt más választásom.

– Mondjuk megkereshetett volna engem is, mielőtt bevonja az FBI-t. Kitűnő nyomozóink vannak. A vizsgálat végeztével mindent átadtunk volna az FBI-nak és a határvédelmi egységnek. Egyébként is, lehet hogy mindent meg tud magyarázni...

– Bizonyára, Mr. Riley – indult az ajtóhoz Elliott. – Könnyen elképzelhető, Mr. Simpson semmit nem tudott a különleges

csomagolástechnikáról és olyan ártatlan, mint a ma született bárány. A nyomozást nem én vezetem. Nekem csak az a feladatom, hogy minden lehetségeset megtudjak arról, aki a konzul csomagjainak ilyen különleges töltést adott.

– Mi köze ehhez. Elliott tábornok? Eddig úgy tudtam, a határvédelmi egység határaink biztonságáért felelős. Ez nem a maga asztala.

– A határvédelmi egység a polgári védelem kötelékébe tartozik, a DEA viszont a katonai elhárításé; a vámórség minden határsértő illetve vámszabályokat sértő esetet nekünk ad át, ha abban kormányhivatalnokok is érintettek. Nekünk viszont kutyakötelességünk értesíteni az FBI-t.

– Ez is csak amolyan bürokratikus aktatologatás. – Kormánytisztviselő szájából meglehetősen fura megjegyzés, gondolta Elliott.

– Úgy hallottam, manapság maga az elnök kedvence. De egyet jegyezzen meg: ha az előléptetése érdekében befektítette az egyik emberemet, ha nem tud ellene kemény bizonyítékokat felhozni, akkor lesöpöröm a pályáról, erre mérget vehet. – hörögte a miniszterhelyettes.

Elliott megállt az íróasztalnál: – Ha már személyes síkra terelődött a beszélgetés, én is mondanék valamit – kezdte halk, visszafogott hangon. – Bürokratákról beszélt. Jó lenne, ha arra is gondolna, van itt valaki, akinek fontosabb a saját pecsenyéje, mint az igazság kiderítése. Magának egy darab nyomozója sincsen. Ellenőriztem. Kétségem sincs afelől, hogy pillanatok alatt össze tud verbuválni egy csapatot, de attól tartok, elsődleges feladatuk az lenne, hogy gyengítsék a vádat. Maga attól tojt be, miképp reagál a közvélemény, és egy fabatkát se törődik Simpsonnal. Azt tanácsolta neki, beszéljen, és közben tudta, ez a létező legrosszabb tanács, amivel szolgálhat. Ha véres kézzel csípi el a tetthelyen, még akkor is csak úgy lehet kihallgatni, ha jelen van az ügyvédje. Nem vagyok jogi szakértő, nem értek ehhez a csűrés-csavaráshoz, de azt tudom: ha a főnök azt mondja, beszéljek, azzal engem már le is írt. Azt hiszem maga is tudja, Simpson bűnös. Az ügyvédet magának kérhette volna, hogy saját magát mossa ki a szarból, nem azt a nyomorultat. Azt akarta

tudni, mit kellene Simpsonnak mondania, mert ezzel a saját védelmét is megalapozhatta volna...

– Takarodjon innen! Tűnjön el az irodámból!

A legnagyobb örömmel – válaszolta Elliott.

Azt a Simpsonsot aki tizenkét órával később belépett Riley irodájába, szinte kicserélték. A zakója olyan gyűrött volt, mintha abban aludt volna.

Riley nem ültette le. Hagyta álldogálni az íróasztal előtt és úgy tett, mintha valami fontos iratot tanulmányozna. Csak ezután intett a szemével egy szék felé. Simpson lerogyott, mintha a lába már nem bírná tovább a súlyát. Riley tovább lapozgatott és csak akkor nézett fel, mikor Simpson fészkelődni kezdett. – Telefonáltak az FBI-tól. Szabadon engedik. Nem emelnek vádat maga ellen.

Simpson felsóhajtott. – Hál istennek...

– De még nem mászott ki, Simpson. Még sokáig nem is fog. Csak annyit mondtak, semmi köze nincs a holmijai csomagolásához.

– Természetesen semmi közöm sincs. A nagykövet rezidenciáján voltam, mikor a holmijaimat becsomagolták...

– De maga választotta a vállalatot. Megkerülte a hivatalos utat...

Simpson fáradtan dörzsölte a szemét. – Ha nem haragszik uram, ne kezdjük előlről...

– Jobb, ha őszinte velem, Simpson...

– Az ügyvédem azt mondta...

– Nekem ne jöjjön ezzel a humbuggal! Nem érdekel, mit mondott az ügyvédje. Maga kormányhivatalnok, és az én osztályomhoz tartozik. Minden bajt megúszhattunk volna, ha maga rögtön az elején hajlandó együttműködni az FBI-val. Ha mindent elmond nekik, nem vették volna őrizetbe. De maga az alkotmányos jogairól hablattyolt és meg is lett az eredménye, mert megbilincselve vitték el innen. Az *én* irodámból. Maga az élet nagy tévedése, Simpson. Nekem itt ne hivatkozzon a jogaira, megértette? Ha azt mondom beszéljen, akkor nyissa ki a száját és addig be ne csukja, amíg azt nem mondom, elég. – Simpson idegesen bólogatott. – Rendben. Tehát miért azt a bizonyos költöztető vállalatot kereste meg? Miért hagyta figyelmen kívül a szokásos eljárást?

– A vállalat az egyik vezető konzervatívparti politikus unokaöccse tulajdonában van – mondta halkán Simpson. – Ő segített létrehozni a szabadkereskedelmi zónát néhány hónapja. Személyes szívességet tettem...

– Ennél nagyobb marhaságot nem is tehetett volna – nyögte Riley.
– Biztos ő is rajta van a csempészek fizetési listáján. Az egész zóna is valószínűleg egy nagyobb csempészterv része lehetett, és maga az okos fejével szépen besétált a kelepcébe. De minek telefonált a vámosoknak? Mi a fenének kezdett el kellemetlenkedni?

– Mert egy éjszakára háromszáz dollárt fizetek a szállodában – válaszolta Simpson. – A holmijaink már vagy egy hónapja úton vannak.

– Na, ez a következő. Mi a fészkes fenének kell a Madisonban lakosztályt bérelnie? Mi maga? Arab sejk? Az FBI biztosra veszi, valaki tömi a zsebét. Roppant gyanús, na.

Simpson lehajtotta a fejét. – Tina... a feleségem... annyira boldog volt hogy eljöhettünk Peruból... mindig szeretett volna a Madisonban lakni. Úgy volt, csak egy hétig maradunk... amolyan... amolyan nyaralásképpen... valahogy nem jelentkeztünk ki...

– És készpénzben fizetett?

– Mi... rengeteg pesót váltottunk...

Riley undorodva elfordult. – Hülye – morogta. Kibámult az ablakon, hagyta Simpsonat kényelmetlenül fészkelődni a kemény széken. – Frank Melvin részlegéhez kerül. A titkárnőm kint odaadja az áthelyezési papírjait.

Simpson elhült. – Melvin... Afrikába küldenek? Miért? Nem értem.

– Lumumbashi konzulja egy embert kért. Sürgősen. Magát rendelte az orvos.

– Lumumbasi? Zairéban? Zairéba küldenek? Emiatt?

– Jó utat, Simpson.

– De ártatlan vagyok – emelkedett fel a székről Simpson. – Semmit sem tudtam arról a rohadt kokainról. Fogalmam sem volt róla, hogy a holmijaimat csempészésre használják. Minden egyes fillérről el tudok számolni...

– Simpson, a miniszterium törődik az övéivel, ha azok hajlandóak az együttműködésre. Én megadtam magának a lehetőséget, mikor berontott ide az FBI, de maga az ügyvédjét emlegette. Ennek következtében az FBI most az én irataimat olvasgatja, és el kell tűrnöm, hogy az a nyavalyás Elliott tábornok kioktasson, hogyan irányítsam az embereimet. Maga tönkretette az osztályomat. Nem segíthetek magának. Sok szerencsét, érezze jól magát a Kongónál.

Zaza repülőtér, Verrettes, Haiti

– Senor Gachez! Nahát, micsoda meglepetés – mondta Salazar az adóvevőn keresztül. Az irodájában volt, egy paraszfiú a csizmáját fényesítette; Trujillo és Hermosa kapitány is vele voltak. Mindhárman várták már a hívást.

– Hallottuk, milyen szerencsétlenség érte San Diegóban – folytatta Salazar. – Száz kiló. Kis szállítmány, óriási következményekkel.

– Ugyan, hagyja, Salazar – szakította félbe Gachez. – Csak egyetlen szállítmányról volt szó. A többi átjut.

– Folyékony kokain? Fagyasztott kokain? Roppant szellemes megoldás. Csak az a bibi, a hammerheadek két hét alatt kiszimatolták, és most az egész délnyugatot szigorúan lezárták. Mindenütt figyelnek, a vámósok megkettőzték a nyomozótestület létszámát. Száz kiló kokain miatt!

– Majd szóljon, ha rátérhetünk az üzletre.

– Maga akart kizárni engem az üzletből, senior. Megszegte a szerződést...

– Maga volt szerződésszegő, Salazar. A megállapodás szerint hatszáz dollár egy kiló...

– Maga miatt még magasabbra szökött az ár – szakította félbe Salazar. Hallgatott egy kicsit, mint aki most szedi rendbe a gondolatait, aztán döntött. – Most már tizenkétezer egy kiló, felét előre, felét a szállítás után.

– Tizenkét... ezer... dollár...? Ennyit nem fizetek. Azt hiszem jobban járok, ha megöletem.

– Ennyi pénzért garantálom, az Államok bármelyik részére eljuttatom az áruját. – Salazar egyáltalán nem zavartatta magát. – Nem érdekelnek a Hammerheadek, a szavamat adom a sikerre. És nem tetves néhány kilóról van szó.

Hosszú csend a vonal másik végén. Salazar már azt hitte, Gachez letette a kagylót. – Tízezer kilónként.

– Tizenkettő. Az árból és a fizetési feltételekből nem engedek.

Újabb végtelennek tűnő hallgatás. – Rendben. – Megszakadt a vonal.

Salazar hátradőlt. A fiú megkerülte az asztalt és kezelésbe vette a másik csizmát. Trujillo elismerően bólogatott. – Jó hírek, ezredes, de amit a határvédelmisékről mondtam, az az utolsó szóig igaz. Megbízható, pontos eszközökkel, jó módszerekkel dolgoznak. Roppant nehéz lesz legyőzni őket, még akkor is, ha vadászgépekkel kísérvük a szállítmányt.

– Ha megduplázzuk a védelmet és nagyobb területen szórjuk szét az árut, északabbra és délebbre...

– Ez attól függ, Gachez hova akarja vitetni az áruját-mondta Trujillo. – Ha ragaszkodik a délnyugathoz, akkor új taktikai lépéseken kell törnünk a fejünket, ha sikerre pályázunk.

– Maga majd kiókumlál valamit, őrnagy. Bízom benne. – Salazar lenézett a fiúcskára, aki két keféjével szorgosan fényesítette a csizmát.

– Már eszembe is jutott valami, őrnagy – folytatta. – Igen... – és megsimogatta a fiú fejét.

Hermosa ereiben megfagyott a vér Salazar hideg tekintete láttán. Nem, sikoltotta belül, erre még Salazar sem lehet képes...

A Hammerhead Egy fedélzetén, 07.15-kor

– Fedélzet, figyelem. Robotrepülő indítására felkészülni! Geffar a robotrepülő indítási helyén volt, mikor a legénység a deltaszárnyú, fekete Seagullt a felvonóból a katapultkészülékhez gurította. Patrick McLanahan állt mellette, és a repülésirányító toronyból érkező

jelentéseket hallgatta a fejhallgatóján. – Óra ötkor kapták a riasztást – mondta, és az órájára pillantott. – A babának öt percen belül a levegőben kell lennie.

– Hol van a cél?

– Százötven mérföldre Florida nyugati partjától – válaszolta McLanahan. – Nincs útvonalengedélye, nincs vámengedélye. Csempész az istenadta. A Seagull harminc percen belül elkapja. – Figyelte a jelentéseket, aztán folytatta. – Egy Sea Lion megy utána Homesteadből.

A legénység úgy sürgött-forgott, mint a nagy autóversenyek szerelői, mikor előkészítik a gépeket. A Seagullt az indító-katapultra emelték; a tizenöt méteres, hosszú vályúszerű gurulópálya végén lévő kampóhoz erősítették az első kereket. – Drón a helyén, katapult ellenőrizve, egy perc letelt – jelezte McLanahan. A legénység rögzítette a gépet és várt.

– Erre mi szükség van? – kérdezte Geffar aki nem értette, miért kell lekötni a repülőt.

– Előfordulhat, hogy a katapult véletlenül idő előtt beindul. Nem szeretném, ha az embereim a géppel együtt repülnének – magyarázta McLanahan. – Szomorú tapasztalatok vannak már mögöttünk. Egy vontatóval behúzott gépnél történt, hogy a katapult véletlenül beindult. A szárnyak kis híján lecsapták az emberek fejét. Azóta rögzítve tartjuk a gépet mindaddig, amíg a számítógépes adatkapcsolat létre nem jön, és embereim elhagyhatják az indítókörszetet.

Most négy technikus járta körbe a robotgépet. Ellenőrizték a kamerákat, a hajtóművet, az üzemanyag-ellátmányt, az antennákat, majd munkájuk végeztével felemelt hüvelykujjal jeleztek a személyzetnek. – Indulás előtti ellenőrzés befejezve. Két perc – jelentette McLanahan.

A technikusok most leemelték a fedélzet végén lévő védőkörlátot. – Most aktivizálják a rádiókapcsolatot – magyarázta McLanahan. A tiszt még egyszer ellenőrizte a gépet, aztán a fejhallgatóba szerelt mikrofonon jelt adott az irányítóközpontnak. Egy pillanattal később a gép életre kelt. – Hajtómű beindult, három perc telt el – jelentette McLanahan.

A fedélzeti irányítók számítógéppel ellenőrizték a gép berendezéseit. Megmozdultak a függőleges és vízszintes vezérsíkok, az érzékelők kiemelkedtek a forgatható páncéltoronyból, felvillantak a reflektorok. A leláncolt gép táncolt, amint a hajtómű teljes erőre kapcsolt.

Aztán minden elcsendesedett. – Ellenőrzés befejezve, harminc másodperc az indulásig – jelentette McLanahan. A köteleket eltávolították, a fedélzetről eltűntek az emberek. Az oldalkormányt úgy állították, hogy kiegyensúlyozza az enyhe szelet. Kilövéskor a gép orra szélirányba áll, és nem csúszik vissza a fedélzetre. Az utolsó lépés következett: egy technikus rákapcsolta a gépre a katapultrudat.

– Indulásra kész, fedélzet szabad. Indulás! – A Seagull hajtóműve teljes erővel feldübörgött, kisebbfajta szélvihar söpört végig a fedélzeten. A gép megrázkódott, mintha szabadulásért könyörögne. Azután a katapult rögzítője lepattant a gép orráról, s a Seagull megindult a fedélzet széle felé. A bal szárnya leereszkedett, ettől megemelkedett az orra; és a robotrepülő felemelkedett a fedélzetről. Már a levegőben volt, de Geffar attól félt, egyszercsak megáll és zuhanni kezd. Ám pillanatok alatt a magasba emelkedett és eltűnt a szemük elől.

Adatkapcsolat rendben. Már rááltt a KEYSTONE radarra-jelentette McLanahan. – Onnan kapja a jeleket a megfigyelt célponttól.

A liftből biztos ami biztos, kigurították a második Seagullt. McLanahan és Geffar a személyzeti felvonóhoz siettek, aztán leereszkedtek a parancsnoki irodába.

Hardcastle a központi radarképernyőn figyelte Florida nyugati partvidékének radartérképét. Geffar belépett a parancsnoki számítógépbe, miközben Hardcastle helyet szorított neki a műszerfal mellett. – KEYSTONE kapcsolatban van a Seagullal – mondta –, Plantation Key felé irányítja. Cape Romano környékén több hajót is észleltünk, és a Ten Thousand-szigetek környékén is találtunk gyanús csónakokat.

– Nekünk van hajónk a körzetben?

– Közvetlen közelben semmi. A legközelebbi Key Westnél van, körülbelül két órányira. Feltétlenül indítanunk kell egy Sea Liont.

– Rendben. Indítsunk Aladdin Cityből.

McLanahan Hardcastle-re nézett. Az admirális a legkevésbé sem látszott lelkesnek Geffar ötlete hallatán. Biztos arra számított, a Hammerhead Egy fedélzetéről maga viheti a gépet bevetésre, vélte McLanahan. A Boca Raton-i incidens óta Elliott gyakorlatilag a földhöz kötötte Hardcastle-t. Bevetésről szó sem lehetett. Ráadásul a sajtó még nem számolt el vele, nap mint nap jelentek meg cikkek állítólagos alkoholizálásáról. Mindez egyetlen csempész haláláért. Azt tette, amire felhatalmazták, amivel hite szerint megoldhatták volna az Amerikát fenyegető kábítószeráradatot. Erre ahelyett, hogy megdicsérték volna, megvetették, kiközösítették. Rohadt dolog, gondolta McLanahan. Nem volt egyedül ezzel a véleményével: a hammerheadek is így gondolkoztak, de lelkesedésük nem lankadt.

Hardcastle kiadta az indítási parancsot és kiment. McLanahan a nyomában.

Hardcastle a korrátnak támaszkodott, onnan figyelte ahogy a Sea Liont felemelik a fedélzetre. McLanahan mellékönykölt.

Hardcastle megeresztett egy száraz mosolyt. – Minden rendben. A kilövést a monitoron figyeltem. Az emberei remekül dolgoznak. Öt percre sem volt szükségük.

– Kösz. Emlékszik, néhány hete azt tartottuk, lehetetlen tíz percen belül indítani. Most meg már az ötre is csak vállat vonunk.

– Óriási munkát végeztek.

– Ahhoz képest, hogy csak a légierőtől vagyunk?

– Maga tengerésznek is kiváló.

Sűrű hallgatás. Aztán McLanahan megszólalt. – Hogy mennek a dolgai? De komolyan.

Hardcastle maga elé meredt, beszívta a száját. – Maga is hallotta, megváltoztatták a Sea Lion besorolását. A V-22 mostantól támadó repülő.

McLanahan már tudott a módosításról. A Kongresszus döntése alapján minősítették át a gépet.

– Nem értem, minek emészti magát – mondta McLanahan. – Maga remekül viselkedett, kiválóan végezte el a feladatát. Az, hogy magával vitte Danielt, és ivott...

– Nem voltam részeg.

– Tudom. Csak azt mondom, nem volt okos dolog. De nem is ez a lényeg, hanem hogy megoldotta a feladatot.

– Csalódtam Elliottban. Azt hittem...

– Admirális, elmondok valamit a tábornokról. Azt hiszem jobban ismerem, mint maga. Repültünk már egyszer-kétszer közösen és higgye el, Brad Elliott éppen úgy mint maga, a legszívesebben saját kezűleg oldaná meg a dolgokat; repülne, nem pedig aktákat tologatna. Csak azért vállalta el a megbízást, mert a hammerheadek komoly figyelmet és támogatást érdemelnek, s ő hisz ebben. Gondolom mindenki boldog lesz, ha végre visszamehetünk oda, ahonnan jöttünk. De biztosíthatom, a lelke mélyén magával érez, magának ad igazat. Viszont az a feladata, hogy tartsa távol a farkasokat. Ezt meg is teszi. Elnézést, befejezem a lelkizést, de gondoltam jobb ha elmondom...

Hardcastle félmosollyal nézett rá. – Maga remek fickó Patrick, köszönöm. Akkor is úgy érzem, mint akit kihagytak a játékból.

– Admirális, magát nem lehet kihagyni. Ennek a platónak Sandra Geffar a parancsnoka aki remekül dolgozik, de mindenki tudja, a hammerheadek szíve és lelke kicsoda. Maga hozta létre a szervezetet, maga hívta ide a vámosok és partiak legklasszabb fickóit, maga miatt vagyunk benne mi is. Hisszük, amit maga hisz. Ezt sose feledje. Akkor sem, ha úgy érzi, a víz alá nyomták.

– Elbasztam...

– Marhaság! Mindannyian tudtuk, az a kölyök a csónakban az istennek sem fog megfordulni. Fontaine-nek meg pláne nem. Maga megállította. Ami Danielt illeti, az valóban nem volt a legjobb ötlet, de nem komoly hiba. Az országból mindenhonnan jönnek politikusok és riporterek a bevetésekre.

– Mégis, mit kellene tennem, Patrick? – csapott az öklével a korlátra. – Elcsesztem, most viselnem kell a következményeit.

– Összevissza beszél, Ian. Nem volt elég körültekintő ami Danielt és a bort illeti, de majd elfeledik. Mi nyomja a szívét? Ki vele, mert

nem ez, abban biztos vagyok. – Daniel neve hallatán Hardcastle arcán fájdalom cikázott át. – Aha. Szóval Daniel. Valami baj van Daniellel?

Hardcastle arca elsötétedett, elfordult McLanahantól. – Nem hallgat rám. Nem is beszél velem – mondta nagy nehezen. Nem hiv vissza. Az anyja elmondta, otthagya a baseball csapatot. Eltörtem benne valamit. – McLanahan nem szólalt meg, Hardcastle pedig folytatja. – Akkor vettem először észre, mikor kiléptünk a főparancsnokságról és ott nyüzsgött a sok nyavalyás riporter. Remegett a kocsiban, már azt hittem, valami baja van. Azt mondta, bűnözőnek érzi magát. Meggyilkoltam azt a fiút a hajón, ő meg ölbe tett kézzel nézte. Másnap reggel meg nem ment iskolába, mert hallotta a nevét a rádióban. Ilyen rémültnek nem láttam tizenöt éve.

– Ian, ne aggódjon – próbálta lecsillapítani McLanahan. – Irgalmatlan dolgokon ment keresztül a fiú, de megbirkózik vele...

– Patrick, ennek már három hete! – nyögött fel Hardcastle. – Vagy ő, vagy az ex-nejem üzen, hogy nem ér rá a hétvégén. Nem engedi, hogy a közelébe kerüljek.

McLanahan Hardcastle vállára tette a kezét. – Pokoli helyzetben érzi magát, tudom. Az apám rendőr volt Kaliforniában. A lelkét is kidolgozta, először mint zsarú, aztán mint vendéglős. Nem volt könnyű közel kerülni hozzá és csak később döbbsentem rá, azért dolgozott olyan keményen, hogy mi mindent megkaphassunk. Túl későn értettem meg. Magának még nem késő, Ian.

– Mr. Hardcastle, Mr. McLanahan, a parancsnoki irodában várják magukat – szólalt meg a hangosbemondó. McLanahan elindult a lift felé, de Hardcastle elkapta a karját. – Kösz, amiért meghallgatott, Patrick. Maga rendes fiú... ahhoz képest, hogy csak egy pilóta...

A parancsnoki iroda képernyőjén egy ikerhajtóműves repülőgép képe várta őket. – Itt a fiúkánk – mutatta Geffar. – Egyetlen hívójelre sem válaszol.

Hardcastle lehívta Nyugat-Florida térképét. – Hetven mérföldre van a parttól, az harminc percnyi út. Mélyen benn van az ADIZ-ban, ráadásul alacsonyan repül.

McLanahan közben a robotrepülőgépet irányító műszerfalon dolgozott. – A Seagull Hat-Egy zöldben van – jelentette. – Négyórányi üzemanyag ezen a sebességen. Jó az adatkapcsolata a KEYSTONE-nal.

– Ezen a folyosón hét hajót tartunk szemmel – jelentette az irányító. – Az első csak tíz percre van a céltől.

– Akkor Homesteadből induljon a Sea Lion, és Aladdin Cityből azonnal indítsanak egy Sky Liant, mert valószínű, sorozatos dobásra készül.

– Nem lesz rá ideje – mondta Hardcastle. – Amint az első bála kirepül, a pasas a mienk. – Az irányítók elégedetten bólogtak a jóslat hallatán.

– A Hat-Egy két mérföldre van a céltől – jelentette McLanahan. – Közeledés negyvenöt mérföld óránként. Elfogás három perc múlva.

– Az összes csatornán folytassák az adást – utasította Geffar az irányítókat. – Legalább annyit éadjunk el, forduljon meg a pasas. – De hiába, a figyelmeztetésre nem érkezett válasz. Az azonosítatlan gép folytatta útját, továbbra is alacsonyan repült, nagyon messzire a kijelölt légifolyosóktól. Egyszer sem próbálkozott kapcsolatba lépni a határvédelmissekkel, vagy más hatósággal.

– Egy perc az elfogásig – jelentette be McLanahan. – Hat-Egy még mindig zöldön.

– Ez csak megy a maga útján – állapította meg Hardcastle.

– Harminc másodperc. Szerintem Piper Chayanne, amit tehershállítónak alakítottak át. Remeg a vízszintes vezérsíkja. Valószínű, nagy távolságra elegendő külső üzemanyagtartályt szereltek fel rá, vagy agyon van terhelve. Valamennyit ki tudok silabizálni az azonosítószámából. Nem, átfestette.

– Ez nem tiszta, az egyszer hétszentség – mondta Hardcastle.

– Öt mérföldre van az első tengeri céltől – jelentette az irányító. – Megváltoztatta az irányát. Közeledik a hajóhoz, amit mostantól kettes célpontnak nevezünk. – A jobb oldali monitoron, ami eddig csak a tengeri célpontokat mutatta, feltűnt a repülőgép. Adatoszlopok jelezték a két pont közötti távolságot, a közeledés mértékét és a Hammerhead robotrepülőjétől való távolságukat.

– Shark Kettő-Öt, álljon rá a kettes célra – mondta Geffar. – A Sea Lionnak valószínűleg egy hajóra is szüksége lesz az elfogáshoz.

Amíg a hammerheadek nem kaptak több hajót a feladatok megoldásához, be kellett érniük azzal, hogy minden Sea Lionhoz egy csónak tartozott. Ha a tenger nyugodt volt, a Sea Lion a vizen landolt és a hátsó rámpáról indították a hatvan lóerős motorral ellátott csónakot, amelyik egyszerre két-három embert vihetett a helyszínre. A közelben lebegő repülőgép fegyvereivel fedezte a csónakban levőket. Kis- és közepes nagyságú hajókat így ellenőrzés alá lehetett vonni, a legénységet akár több órán át is őrizetben tarthatták, mígnem megérkezett az erősítés.

– Elfogás – jelentette McLanahan. – Nincs látható azonosító felirat, de az EPIC segíteni fog. – Az El Paso-i titkosszolgálat, az EPIC volt a kábítószeresek nyilvántartóközpontja.

– Menjünk rá a pilótára – javasolta Geffar. – Szeretném, ha ő is észrevenne bennünket.

– Rendben – válaszolta McLanahan. Az irányító betáplálta az utasítást, a Seagull kicsit balra fordult, és elhúzott a cél orra előtt. A tv-kamera végigpásztázta a törzset, s a Hammerhead Egy izgatott legénysége jól szemügyre vehette a pilótákat meg a szállítmányt.

– Három perc múlva kapcsolatba lép a kettes céllal.

A kamera benézett a bal oldali ablakokon, de a belátást fából és hullámlemezről készült dobozok zárták el. – Úszó csomagot fognak kidobni – állapította meg Hardcastle. A kamera folytatta felderítőútját. Elérte a hátsó rakodásnyílást. Nem volt bezárva.

– Nem valami körültekintőek, igaz? – mondta Hardcastle.

– Sütögessük meg a csibikét – szólalt meg a robotrepülő egyik irányítója.

– Tartsa a pozíciót – utasította Geffar. – Biztosra kell mennünk, a pilótának tudnia kell, rajta vagyunk. Esélyt kell kapnia, hogy megfordulhasson. Addig nem nyithatnak tüzet, amíg meg nem parancsolom.

A kamera most a hátsó ablakokat pásztázta. Mindenki döbbenet bámult.

Egy kislány integetett a Seagullnak. Nem lehetett több négy vagy ötévésnél. Tisztán látták... fekete haj, nagy, sötét szemek, széles, boldog mosoly. Vidáman integetett.

– Édes jó istenem – szakadt fel a sóhaj Geffarból. – Egy gyereket... egy kislányt cipelnek magukkal. – A műszerfalon benyomta a Sea Lion gombját. – Itt Alpha. Utasítás: ne lőjön az egyes célra. Vége.

– Kettő-Öt vette, nem lő az egyes célpontra. Mi a baj?

– Ne törődjön vele. Biztosítsa a fegyvereket és álljon készenlétben.

A kamera továbbment. A pilótát láthatták. Húszéves, latin-amerikai, „aviatora” szemüveget viselt és belenevetett a Seagull kamerájába. Mellette tíz vagy tizenkét éves kisfiú fityiszt mutatott a robotrepülőnek.

– Most mit csináljunk? – kérdezte az irányító.

– Nem ülhetünk ölbe tett kézzel – dühöngött Hardcastle.

– A hajók után megyünk a Sea Lionnal. A Seagull a repülővel marad és visszakiséri a bázisára.

– Vissza?

– Miért, maga mit javasol, admirális?

– Ledobta – jelentette az irányító. Látni lehet a lebegő, billegő ládákat.

– Jegyezze a pozíciót, és továbbítsa a Sea Lionnak. – Az irányítók eleget tettek az utasításnak, elküldték a szükséges információkat a V-22-es navigációs számítógépének.

– Egy Sea Lionnal elfoghatjuk a gépet – mondta Hardcastle. – A Chain Gunt elég pontosan be lehet állítani, hogy ne találjon el kritikus részeket...

– Nem lőhetünk gépágyúval!

– Akkor valaki M-16-ossal löje el a vezérsíkot. Vagy az orrát. Nem kell széttrancsírozni, elég néhány csúnya lyuk, hogy meggyőzzük a pilótát, érdemes lenne megadnia magát...

– Nem vehetünk tűz alá egy gépet, ha gyerekek vannak a fedélzetén...

– Ha nem csinálunk valamit, akkor ez a pilóta holnap még nagyobb géppel, még több áruval, és egy osztálynyi gyerekekkel jön

vissza. Ha megtehetik, miért ne tennék meg nap nap után? Valamit azonnal tenni kell...

– Kettő-Öt két percre a ledobástól – jelezte az irányító. – Egyes cél nem változtatott útirányt. Továbbra is a szárazföld felé tart.

– Többszörös dobás – állapította meg Hardcastle. – Néhány az óceán felett, a többi a szárazföldön. Nem tudjuk az összeset elkapni...

– Indítsák Aladdin Cityből a Sky Liont a tengeri célok fölé. Homesteadből indítsák a Sea Liont.

Hardcastle felállt, levette a fejhallgatóját. – Elviszem az egyik Sea Liont.

– Nem! – Geffar hangjától mindenki megdermedt a vér. Iszonyatos csend lett.

– Sandra, hatalmas szállítmány érkezik – igyekezett nyugodtan érvelni Hardcastle. – Százötven mérföldre vannak innen. Rádióüzgünk, utasítgatunk, több irányból repülőket indítunk, de nincs parancsnok. Nincs aki irányítsa az akciót. Így nem lehet dolgozni...

– Tudom...

– Vesztegetjük a drága időnket. Vagy maga megy azzal a géppel, vagy én. De egyikünk most itt felesleges. – A mondat végére egész elhalkult a hangja.

Geffar az asztalra csapott. – Én megyek! Maga vegye át a parancsnokságot a platón. Készítsenek elő még gépeket erősítésnek.

Hardcastle a parancsnoki székhez ment, beütötte az azonosítószámát és átvette a parancsnokságot.

Geffar a liftajtónál hallotta meg Hardcastle szavait. – Rendben van emberek, már így is késésben vagyunk. A Shark Kettő-Nyolc azonnal a fedélzetre. Taktikai képet kérek a területről. Nyissanak egy csatornát a vámosoknak és kérdezzék meg, merre van a Black Hawk. Mozgás.

Geffar továbbment. Felvette az életmentő öltözéket. Hogy mondhatja meg az ember egy húsz éve szolgálatot teljesítő veteránnak, aki minden ízében tettekre született éppen úgy mint ő, hogy ne csináljon semmit?

A Kettő-Öt öt perccel később megérkezett a dobás helyszínére. – Shark bázis, itt Kettő-Öt. Megtáláltuk a kettes célt. Harminc láb

hosszú Chris Craft motorcsónak, éppen elhagyja a területet. A tatról leszedték a nevet. Fehérszínű, zászló nincs, becsült sebesség harminc csomó, iránya kelet, Ten Thousand Islands. A fedélzeten négy személyt látunk. Megpróbáljuk a rendszámát leolvasni. Várjatok.

A billenőrotoros lejjebb ereszkedett, reflektorait a hajóra irányította. Ebből a távolságból a Sea Lion legénysége tisztán látta, a hajón éppen most vágják el a négy ládát összetartó kötelet. Cseppet sem zavartatták magukat, ott, a határvédelmisek szeme előtt nyitották fel a ládákat.

– Shark, a fedélzeten kinyitják a ládákat... látom... Shark, több kisebb csomag van a ládákból, kábítószer... plasztikba csomagolva, és...

A másodpilóta elhallgatott, letette a távcsövét és mélyszégyen megdöbbenéssel bámult a pilótára. Aztán megint a szeme elé tartotta hogy meggyőződjön róla, tényleg látta amit látott. – Shark, kinyitották a ládákat, és egy csomó gyereknek adják át a zacskókat. Gyerekek segítenek a pakolásban...

A Hammerhead Egy fedélzetén Hardcastle nem akart hinni a fülének. – A kettes cél fedélzetén is gyerekek vannak? Megtalálták az egyetlen módját, amivel visszatartanak bennünket a támadástól. Ilyen célra nem lőhetünk...

– Shark, itt Kettő-Hat. Indítom a hajtóműveket.

Hardcastle rácsapott az adóvevő gombjára. – Vettem, Kettő-Hat. Kettő-Öt jelentése szerint a kettes cél fedélzetén gyerekek vannak. Milyen a vétel?

Egy hosszú pillanatig teljes némaság, Hardcastle már éppen meg akarta ismételni az üzenetet, mikor Geffar végre válaszolt. – Vettem, Shark. Szünet. Kettő-Öt, itt Alpha. Ne célozzon a kettes célra. Kövesse és figyelje. Visszajelentkezést kérek.

– Kettő-Öt vette az adást. Kettes cél a szárazföld felé tart. A nyomában maradunk.

– Kettő-Hat – rádiózta Hardcastle. – Nincs se vízi, se szárazföldi erősítésünk. Légi eszközökkel kell megakadályoznunk a szökést...

– A vámosoktól kérjen erősítést – válaszolta a V-22 fedélzetéről Geffar. – Folytassák a tengeri célok figyelését, kövessék őket, de ne nyissanak tüzet. Az utasítást mindegyik egység kapja meg.

Hardcastle hallgatott. Elöntötte a düh. Aztán bekapcsolta a fedélzeti rádió mikrofonját. – Ed, minden egységnek: ne nyissanak tüzet a tengeri célpontokra. Figyeljék és kövessék őket.

– Megfigyelés, követés – morogta a Shark Kettő-Öt pilótája, Eric Whipple. – Micsoda hülyeség. – Az egyre gyorsuló Chris Craft mögött haladt, kétszáz láb magasságban. A reflektort a hajón tartotta, nem mintha ettől az megállt volna. Everglades felé tartottak.

– Ez örület – motyogta másodpilótája, Hardy. – Állítólag háborúban vagyunk. Háborúban az ártatlanok is megsebesülnek... ez történt otthon, Nápolyban is. Ezek a drogosok az unokatestvéreimet is tönkreteszik. Az én rokonaimnak adják el az árut, ezzel megölik őket. Mindenünk megvan, hogy megállítsuk ezeket a szemeteket, de nem engedik...

Whipple biccentett és bekapcsolta a rádiót. – Shark, itt Kettő-Öt. Rajtuk vagyunk. És most mi a szart csináljunk?

Hardcastle a jobb oldali, nagy monitort figyelte. Ezen a Shark Kettő-Hat látszott, fedélzetén Geffarral. A gép éppen felemelkedett. Benyomta az adóvevő gombját. – Kettő-Hat, itt Shark. Tartsa magát a rádión kapott utasításhoz. Ez parancs.

– Jó, jó. Szép és kedves leszek ha megmondja, mit kell csinálnom. Hat mérföldre vannak a szárazföldtől. Kapunk valami erősítést?

– A vámósokat. Várható érkezés húsz perc.

De ez csak becslés volt, ugyanis a vámórség operatív csapata, még el sem hagyta Homesteadet. Maximális sebességgel is beletelik húsz percre, amikor elérik a szárazföldnek azt a részét, ahol a csempészek valószínűleg partot érnek; de akkor még meg kell őket találniuk!

Lényeg a lényeg, a csempészek meglógnak, ha a hammerheadek nem csinálnak valamit.

Most derült ki a határvédelmi program egy súlyos fogyatékosága. A hammerheadek az első vonalban harcoltak, és erőszakosnak kellett lenniük, máskülönben nem számíhattak sikerre. Ha a Sea Lio-nok vagy a Seagullok nem tudták visszafordulásra kényszeríteni a csempészeket, akkor máris segítségre volt szükségük, más egységeket kellett bevonni az akcióba. A hammerheadek

parancsnoka volt felelős azért, hogy riadóztassa a megfelelő alakulatot. A vámosok rendszerint lassúak, és mint kiderült, nem képesek erős csapást mérni a csempészekre.

Hardcastle tudta, valamit tennie kell. Felállt, töprengett, aztán bekapcsolta az adóvevőt. – Kettő-Öt, itt Shark. Ne vegye célba, de találja meg a módját, hogy megállítsa azt a hajót!

– Értettem, Shark – válaszolta Kettő-Öt.

Geffar függőleges emelkedésből vízszintes, előre haladó állásba kapcsolt. Pár pillanatig koncentrált: már nem helikoptert, hanem repülőgépet vezet. Az átalakulás során száz lábnyit veszített a magasságából. Másodpilótája, Mary Herndon a fedélzeti rádióon tartotta vele a kapcsolatot. – Kicsit még alacsony, Sandra... most... most jó. A hajtómű szöveget nagyobbra... ez az. Ötven fok, remek, amíg a sebesség nem lépi át a kétszázat...

Geffar felemelte a kezét, mikor meghallotta a parancsnok és a Kettő-Öt párbeszédét. Herndon meg se mukkant, de a rádiók már elhallgattak. Geffar a mikrofon gombjához ért. – Shark, itt Kettő-Hat. A Shark egységek helyzete?

– Mind zöld – válaszolta Hardcastle. – A kettes célpont hat mérföldre van a parttól. Kettő-Öt még a nyomában van.

– Az összes Shark egység tudomásul vette, nem nyithat tüzet?

– Igen...Kettő-Öt, hallotta?

– Kettő-Öt hallotta.

Geffar visszatért a műszerfalhoz. Mit mondhatott Hardcastle Kettő-Ötnek? Az idő nem alkalmas a rádiós nyomozásra, de hamarosan úgyszólván kiderül...

– Legénység, felkészülni. Közelebb megyünk a célhoz.

Whipple lezúdult a huszonöt tonnás géppel, egyenesen a hajó orra elé. Mindössze tíz méter volt köztük a távolság. A Sea Lion rotorjai felkorbácsolták az óceánt, fehér tajték habzott, vízcseppek szikráztak a gépen és zsákmányán. A Sea Lion megfordult, hátrahúzódott, már újra húsz méterre volt a hajó orrától, de egyenesen közeledett.

– Hé, Whip – szólt Hardy. – Gondolod, hogy ez jó lesz?

A csempészek megpróbálták kitérni a gép útjából, ide-oda cikáztak hogy elkerüljék a rotort, de Whipple minden manőverre válaszolt, és nem tágitott. – Ha van fegyverük, nem lesz nehéz eltalálni bennünket.

– Nekünk is vannak fegyvereink. – Azzal aktivizálta a Sea Stingert és a gépágyút.

– Ezt nem teheted, Eric...

– Azt az utasítást kaptam, ne vegyem őket célba – válaszolta Whipple. – Nos, nem is vettem célba őket. – Megvárta, hogy a hajó a Sea Lion bal oldalára kerüljön, a gépágyúval a hajó orra elé célzott, és meghúzta a ravaszt. Még a Sea Lion rotorjának moraján is áthallatszott a gépágyú kattogása. Hatalmas vízoszlop csapott fel a hajó előtt. A Christ Craft balra húzott, elkerülendő a harminc milliméteres lövedékeket.

Ha Hardyban eddig lett volna némi fenntartás, mostanra már felszívódott. Minden egyes manővernél felordított. – Odanézz. Menekülnek. Talán kifogy az üzemanyaguk...

– Még semmit sem kaptak – sziszegte Whipple. Kikapcsolta a gépágyút és hagyta, a csempészhajó folytassa útját. Mikor már nyugodtan haladt, Whipple ismét közeledni kezdett. Már csak néhány méter választotta el őket egymástól, akkor lassan ereszkedett, a szárnya közvetlenül a hajó orra felett állt.

A motoros körül tombolt a fergeteg, tájfunnt kavart a rotor. A hajó billegett, nem sok kellett, hogy felboruljon; de nem adta meg magát, teljes sebességgel igypkezett elhagyni a Sea Liont.

A csempészek Cape Romano világítótornya felé tartottak; ha egyszer partközelve jutnak, a lapos csónak pillanatok alatt eltűnhet a vízre hajló fák alatt a sós vizű mocsárban. Az izgalmas manőverezés során a csónak kormányosa nem vette észre a világítótorony jelzőfényét. Az egész tákolmány nem volt magasabb tizenöt lábnál; összekötözött, magas farudak tetejére erősített, napenergiával működtetett lámpák. Nem valószínű, hogy bárki belebotlana. De miközben a csempészek a hajtóművek által keltett szélrohammal birkóztak, a jelzőtorony váratlanul egészen az orruk előtt bukkant fel. A kormányos megpróbált kitérni, de a hajó eleje nekicsapódott a póznáknak...

Fénynyaláb villant fel Whipple jobb ablaka alatt. – Lőnek ránk! – Ordította, ütközésig húzta a kormányt. Másodpercek alatt ezer lábra emelkedett, mert ott lebegett. – Mindent ellenőrizni – mondta Hardynak. – Legénység, ellenőrzés. – Megnézte a műszereket. Minden normálisnak látszott...

Pár pillanattal később megtalálta a Chris Craftot. Vékony füstcsík lebegett valahol a motorháza környékén. Whipple bekapcsolta a rádiót. – Shark, itt Kettő-Öt. Kettes cél lefulladt a vízen. Indítom a csónakot. – Az interfonba: – Csónakindításra felkészülni. Négyfős legénység.

A rohamcsónak elfoglalta a Sea Lion rakterének hátsó részét. Leemelték a függesztőről, ellenőrizték. Hasonlított egy jó nagy gumicsónakhoz, de ennek könnyű fémből volt a padozata, a vezetője kormányval, gázkarokkal, iránytúvel és rádióval dolgozott. A kormányos párnázott ülése alatt két üzemanyagtartály volt.

A hajó négytagú személyzete golyóálló mellénybe és életmentő öltözékbe bújt, kézfegyvert és sötétben látó szemüveget viselt; a sisakjukba mini rádió-adóvevőt építettek. Rendszerint Sauer félautomatát vittek magukkal, meg a kormányost kivéve egy-egy M16-ost.

A csapat kényelmetlenül érezte magát. Ketten a parti őrség négyhetes tanfolyamáról kerültek ide friss „diplomával”. Az az igazság, négyéves képzés sem lett volna elegendő felkészíteni őket az élet produkálta váratlan fordulatokra. Minden megfigyelés, letartóztatás más és más. A legbarátságosabb helyzet is bármelyik pillanatban pokoli robbanással fenyegethet. Ha egy csempész sarokba szorítanak, egy gép lebeg a feje felett és fegyveres férfiak szállják meg a hajóját.

Whipple az óceán felszínéig ereszkedett, ott lebegett a hullámok felett; csak ötven méterre voltak a hajótól. – Bármelyik percben felborulhat – mondta az interfonba. – Mozogjunk.

– Rámpa nyitva – jelentette az egyik tiszt. – A rámpa pereme beleért a vízbe.

– Nem látom a hajó utasait – jelentette Scott. – Kettő-Öt, próbálj meg átmenni a másik oldalra, hátha ott van.

– Értem – válaszolta Whipple. Balra fordult és lassan körözni kezdett. – Sehol sincsen – jelentette. – Közelebb megyek.

Száz lábra lehetett, mikor a magas, barna bőrű fiatalember tűnt fel a fedélzeten. Egy kislányt tartott a karjában, a másik kezében pisztolyt. A vállán nehéz, alaktalan nejlonszák lógott.

– Scott, látok valakit. Egy gyereket tart túszként. Pisztolyt szegez a halántékának!

A férfi jobbát elhúzta a lány homloka előtt, aztán ráfogta a pisztolyt.

– Azt hiszem azt magyarázza, menjek el, különben lelövi.

Scott azonnal szólt kormányosának, vágjon át jobbra, és tűnjön el a csempész szeme elől. Levette a sisakját és kioldozta a csizmáját.

– Mi a francot csinálsz – kérdezte Randolph, a kormányos.

– A másik oldalra megyek, mielőtt észrevesz bennünket.

– Ne légy örült, Scotty – mondta valamelyikük. – A pasas nem megy sehova. Nincs esélye, meg fogja adni magát...

– Persze, hogyne. Csak mi van akkor, ha előbb halomra gyilkolja a kölyköket? Váratlanul kell letámadnunk. Most jött el az ideje. Mikor kiugrottam, forduljatok balra, mutassátok meg magatokat. Ügyeljete, hogy rajtatok, meg a Sea Lionon legyen a szeme. – Scott lecsatolta a pisztolytáskáját, a fegyvert a foga közé vette, hogy lehetőleg ne érje a sós víz. Lassan belecusszant a hideg vízbe és úszni kezdett. A csónak azonnal eltűzött, és máris a csempész orra előtt cikázott. Kilencven fokos szöget zárt be a Sea Lionnal; fenyegetően, de még mozdulatlanul várakozott.

A víz sokkal hidegebb volt, mint amire Scott számított. Erős, edzett fickó volt, de küzdenie kellett, hogy a feje a víz felett maradjon. A torkát szorongató pánikon is úrrá kellett lennie; minden karcsapásnál az arcának ütődött a pisztoly agya...

Tíz röpke másodperc alatt pokoli helyzetbe kerültek. Alberto Runoz látta a furcsa repülőből előbukkanó fegyvereket, aztán a semmiből előbukkanó gumicsónakot, tele emberekkel.

Csak a gyerekek menthetik meg, már ha van menekülés egyáltalán. A kis haitiakat könnyű volt felcsábítani a csónakra; ötven cent értékű élelemért akár fél tucat gyereket is vehetett ebben az elnyomorodott országban. Nincs hova menekülnie, de talán a kölykök még

használhatóak. A kislányt szorosan tartotta, közben a másik vállára lendítette a húsz kiló kokaint. Bal kézzel megmarkolta a pisztolyt és a rádió körül matatott. Valószínűleg vészcsatornára állították, de ha nem, az sem baj. A hammerheadek biztos minden csatornát figyelnek.

Salazar parancsnok azt mondta, a gyerekek az egész akcióban a legfontosabbak. Úgy látszik igaza lesz. Letérdelt, amennyire lehet fedezte magát az M-16-osok ellen, és beleszólt a rádióba.

– Határőrök! Itt a sérült hajó kapitánya. Megölöm ezeket a gyerekeket, ha nem hajlandók együttműködni velem. Aztán magammal is végzek. A gyerekek halála a maguk lelkén szárad majd.

– A gumicsónakra szabad elvonulásra van szükségem. Egy kivételével mindenki visszatér a repülőre. Az az egy idehozza a csónakot. A három legkisebb gyerekkel szállok be a csónakjukba. Azonnal válaszoljanak!

– Hol van Scott – rádiózta Whipple. – Nem látom.

– Lehet, hogy bajban van – válaszolta a kormányos. – Én sem látom. Nagyon lassan úszott. Talán nem érte el a csónakot. Vagy megsérült.

– Megpróbálta a lehetetlent. Remélem, időben elérjük – mondta Whipple. – Tartsa a pozíciót. Kettő-Hat pillanatokon belül megérkezik. Ha ez az örült meglátja, hogy két Sea Lion van a nyakán, csak megadja magát...

A furcsa repülő és a csónak tartotta a pozícióját. Senki nem mozdult. Runoz dühös és rémült volt. Újra megragadta a mikrofont. – Nem vagyok hajlandó várakozósdit játszani. Azonnal akarom a csónakot. – Leejtette a mikrofont és visszavette a pisztolyát a jobb kezébe.

Ez a soványka kölyök talán amúgy sem érdemli meg az életet, és a hajó egyre gyorsabban süllyed... Az ujját a fegyver ravaszára tette...

– Megfagyok... megfagyok. – Halk, alig hallható suttogás, mégis tisztán hallotta. Megfordult. A hajó bal oldaláról lenézett a vízre. A határvédelmi egység emberét csak a mentőmellénye tartotta a víz felszínén. Az arca halottsápadt, az ajkai lilák. Bal kezében egy

automata pisztolyt szorongatott, a keze remegett. Nem úgy nézett ki, mint aki sokáig bírja.

Runoz felemelte a mikrofont. – Hé, ti határvédők! Megtaláltam az egyik embereteket. Na, most ide azzal a csónakkal és a repülőtök tűnjön innen, vagy szétlövöm ennek a szarládának a pofáját. – A hajó szélénél állt, a kislányt még mindig pajzsként tartotta maga előtt, pisztolya csöve Scottra meredt. Körbenézett, biztosan nem közelednek-e a katonák, aztán a víz fölé hajolt; a szerencsétlen kezében remegett a fegyver. – Hét, te – ordította. – Dobd el a pisztolyt, mert kinyírlak.

Ám a pisztoly hirtelen ráirányult. Az úszó férfi válla egy lendülettel kiemelkedett a hullámokból; lőtt egyszer, kétszer, háromszor. Runoz azonnal hanyatt vágódott. Az egyik golyó a mellkasát találta el, a másik a jobb vállát.

Elengedte a kislányt és vérző vállához kapott, de addigra Scott elkapta a merülő hajó bal peremét és felmászott. Runoz célzott. Scott csak két méterre volt tőle, innen még a haldokló is célba talál.

Scott is pisztolyt szegezett Runozra, de elugorni vagy fedezéket keresni már nem volt ideje. Lövések dördültek. Scott lőtt, s ezzel egy-időben a tengerbe ugrott. A vízben csodálkozva ébredt rá: él. Visszamászott a fedélzetre. A csempész a korláton lógott, a fejét és a vállát két tucat M-16-os golyó szaggatta véresre. A rohamcsónak csak harminc méterre volt, ők sem téveszthették el a célt...

Mire Scottnak sikerült a fedélzetre evickélnie, társai is a sérült hajó mellé érkeztek. A gyerekeket gyorsan a Sea Lionhoz vitték. Scott lemászott a kabinba, mikor újra előbukkant, már egy pokrócot csavart maga köré, a kezében pedig két nagy barna csomag volt. Randolph a fedélzeten várta. – Jól vagy, Scotty?

– Megfagytam, más bajom nincs. Ide süss, ebből még vagy száz van odalenn. Háromszáz kiló kokain, vagyis négy és fél millió dollár!

– A Sea Lionról elhozzuk a szivattyút, és megpróbáljuk a felszínen tartani a hajót amíg a vámosok megérkeznek. – Mindketten a gyerekeket figyelték. – Istenem, micsoda vadállatok!

– Hihetetlen – válaszolta Scott. – Mázlink volt. Ha a pasas nem megy neki a világítótoronynak, soha nem kaptuk volna el. Mi lesz legközelebb?...

A Seagullt McLanahan emberei visszahívták, a Kettő-Hat Sandra Geffarral a fedélzeten vette át az üldözést.

A robotgép adatai alapján még három dobóhelyet jelöltek meg. A repülőgépes csempészeknek azonban egyre ment, hogy a robotgép vagy Sandra Geffar V-22-ese van a nyomukban. Geffar látta az integető kisgyerekeket a repülőn.

Minden tőle telhetőt megtett, hogy megállásra vagy visszafordulásra bírja a pilótát. Figyelmeztető lövéseket adott le, szoros kötelékben repült az üldözött géppel, az embereit M-16-osokkal a kezükben a raktér nyitott ajtajához állította. A csempész ugyan néhányszor elmanőverezett ha Sandráék túl közel kerültek hozzá, de aztán azonnal visszatért az eredeti útvonalára. Nem lehetett eltéríteni...

Hardcastle gondolatolvasónak is elmehetett volna, mert odaszólt Geffarnak: – Kettő-Hat, mi a státusa?

– Szoros kötelékben repülök a céllal.

Körülbelül három mérföldre van a parttól – tájékoztatta Hardcastle. – A vámosok tíz percen belül csatlakoznak magához. Kettő-öt a gyerekekkel a fedélzeten visszatért. Kettő-Hét a hármas, négyes és ötös célok nyomába indult; attól függ, melyik a legkönnyebb. Egy Sky Liont küldtem a felszíni célok megfigyelésére.

– Kösz a tájékoztatást – válaszolta Geffar. – Folytassa a megfigyelést. Állítson két Seagullt készenlétebe, az egyes célt kell követni, ha visszatért a szárazföldről. Kettő-Hat a szárazföldi célokra figyeljen.

– Ismételje, Kettő-Hat. Azt akarja, a Seagullok vegyék át magától a Cheyenne megfigyelését?

– Igen. Semmi értelme itt bóklászni. A Seagull hazáig követheti az egyes célt.

Hardcastle észrevehetően tévovázott. Továbbra is az volt a véleménye, a légi célpontot még azelőtt kell meghátrálásra készíteni, mielőtt eléri a szárazföldet. De nem volt mit tennie, vette az adást, és megtartotta magának a véleményét...

A Gullivan Bay rohamos gyorsasággal közeledett. Ez a hely több évszázada kedvelt csempész-találkozóhely; négyszáz négyzetmérföldnyi területen apró szigetek, keskeny öblök, mocsarak, észrevehetetlen partszakaszok és nehezen megközelíthető lakatlan területek. Ezen a területen csak csónakkal lehetett közlekedni. Csak elvétele lehetett helikopternek megfelelő leszállóhelyet találni, a hajók propellerét pedig pillanatok alatt befonta a hínár és a jármű egyszerre csak azon vette észre magát, a láb fogja lett. A csempészek repülője lejjebb ereszkedett, pár méter választotta csak el a felszíntől.

– Nyolcvan csomóra csökkentette a sebességét – jelentette Geffar a Hammerhead Egynek. – Azt hiszem dobásra készül.

– Értettem – rádiózta Hardcastle. – Indítjuk a Seagullt. Sandra, a magassága harminc lábra csökkent. Tud róla?

– Igen. De alacsonyan és lassan halad.

– Most talán megcélozhatná a vezérsíkját vagy a hajtóművét – javasolta Hardcastle. – Nem zuhanna túl nagyot és lápos talajra esne. Nem kell komoly sérüléssel számolni. Javaslom, próbálja meg.

– Nem... Eszem ágában sincs, hogy még egy hammerhead egység gyerekekre támadjon. Nem kockáztathatunk.

Geffar nem kapott választ, figyelmét ezért a Cheyenne-re összpontosította.

A fák közül váratlanul hat mocsárjáró csónak bukkant elő. – Csónakok alattam – rádiózta. – Hat... megkezdődött a dobás. Jelölje a helyet.

Katonai pontossággal hajtották végre az akciót. Csupán néhány lányira voltak a csobbanó ládáktól. A mocsárjárók nem is lassítottak, menet közben halászták ki a vízhatlan, lebegő csomagokat. Geffar balra húzott és körözni kezdett; a Cheyenne élesen jobbra kanyarodott és alacsonyan repülve visszaindult a tenger felé.

Geffar a leglassúbb csónakot szúrta ki magának. – Shark, van radaradat a felszíni célokról?

– Nincs – válaszolta Hardcastle. – Próbálkozunk, de a rendszer nem találta még meg őket. Maga pedig a KEYSTONE hatósugarának északi határán van. A vámosok helikoptere öt percnnyire van és egy Sky Lion is elindult.

– Javaslom, alkalmazzanak infravörös keresőt a fák között. A se-riff emberei zárják le a 961-es utat Big Marco Passnál, Gullivan Bay-nél a kivezető 92-est, valamint a természetvédelmi parkon átvezető 41-est. Még mindig van néhány mérföld a szárazföldre. Párukat elkaphatjuk. – Lenézett a célpontokra és felnyögött. – Ezek is gyerekekkel utaznak. Ne lőjenek!

Geffar émelyegni kezdett. Az egyik csónakon egy fehérbőrű kisfiú kapaszkodott a kormányos magas ülésébe. A gyereket elrabolhatták, bár az sem kizárt, hogy az egyik csempész mit sem sejtő rokona, aki azt hiszi sétaútra indult a nagybátyjával, s fogalma sincs róla, hogy élő pajzsként használják a hammerheadek ellen.

A csempészek útvonala viszonylag tisztán kivehető volt, legalább egy mérföldön át nem árnyékolták fakoronák. Geffar lejjebb ereszkedett, csak tíz lábra volt a csónaktól. A mocsárjáró billegni kezdett, hol jobbra, hol balra dőlt a gép kavarta szélörvényben. A kormányos ordított valamit, társa azonnal felemelte a fegyverét és a Sea Lionra lőtt...

– Neeee! – sikoltotta Geffar és tiszta erővel balra rántotta a kormányt. A V-22-es jobb oldalát találat érte, közvetlenül a pilótafülke mögött. Azonnal száz láb magasságra emelkedett és ellenőrizte a műszereket. – Nézzék meg a jobb szárnyat, nem esett-e baja-szólt bele az interfonba. – Azt hiszem eltaláltak. – A négyfős legénység egyik embere jelentett. – A szárny alján néhány fekete foltot látok – jelentette –, de a hajtómű nem sérült meg, az üzemanyag sem szivárog.

– Oké, érzem is hogy rendben van a gép. Visszamegyünk. – Jobbra dőlt, keresni kezdte a mocsárjárót; megtalálta és fokozatos süllyedéssel megközelítette, aztán beleszólt az interfonba. – Hé, nem látom a fiút a fedélzeten. A bal oldalon állt, most nincs ott. Talán a vízbe esett...

Geffar olyan hirtelen váltott lebegésre, hogy a másodpilótát csak a biztonsági öve tartotta a helyén. – Csónak indításra felkészülni. Kétfős csapat. Meg kell találni a fiút. – Egyre lejjebb ereszkedett, már sűrűlt a sós mocsár felszínét, közben leeresztette a rámpát. Egy pillanattal később a rohamcsónak már a vízen volt. Geffar azonnal a

levegőbe emelkedett, egy perccel később már újra a mocsárjáró nyomában volt.

– Nincs a fedélzeten a fiú? – kérdezte a másodpilótát.

– Nincs. – A másodpilóta lejjebb tartotta a távcsövet, úgy pásztázta a hatalmas magnóliák alatt száguldó mocsárjáró fedélzetét. – Semmit sem látok...

Márpedig tudnom kell... – mormolta Geffar.

– Kettő-Hat, itt az egyes csónak – jelentkezett a motorosuk rádiója. – Megtaláltuk, él...

Geffar beállította a Chain Gunt, várt pár másodpercet amíg a gépágyú kigördült a raktárból és ráállt a célra. Betöltött, még ötven lábnyi utat megtett, kikerült a fák koronái alól, és meghúzta a ravaszt.

Talán valami kisebb elektronikus zavar lehetett a számítógépben, ami a cél és a Sea Lion mozgásának adatait egybevetve megsabta a röppályát; vagy talán a gépágyú megérezte kezelője dühös elkeseredettségét. Bárhogy is történt, a lövedékek nem ötven lábbal a hajó orra előtt csapódtak a vízbe – hanem egyenesen a hajó közepébe találtak. A gépház felrobbant, a mocsárjáró oldalra billent, pörögni kezdett, a rakománnyal teli ládák és a csempészek a levegőbe repültek. Az üléshez szíjazott kormányost szó szerint darabokra szaggatta a robbanás. A süllyedő hajó a lángok és a víz martaléka lett.

– Shark, itt Kettő-Hat-jelentkezett Geffar. – Jegyezze a pillanatnyi helyzetet és továbbítsa a vámőrségnek. A felszíni célt találat érte és megsemmisült. – Nagyot nyelt, majd folytatta. – Visszafordulok, hogy felvegyem a túlélőt és a RHIB csónakunkat. Vége.

A mentőkocsi a hammerheadek főparancsnokságán, Aladdin Cityben várta Geffart. A mocsárból kihúzott fiú azonban már a maga lábán ment a mentőhöz. Whipple és Hardy már fél órája megérkeztek; hat kisgyereket hoztak magukkal. Whipple a mentőautó lehajtott rámpáján hevert, Hardy a Sea Lion mellett álldogált. A többiek a földieknek segítettek. – Jól van, Whip? – kérdezte Sandra.

– Igen. Atyám, micsoda egy nap!

– És Scott?

– Kórházba küldtem felülvizsgálatra. De szerintem nincs semmi baja. Nos, milyen eredménnyel dicsekedhetünk? Azóta pihenek, mióta az admirális bejelentette, ránk már semmi szükség.

– Elkaptam egy mocsárjárót, a vámosok is elfogtak egyet, a seriff emberei pedig kettőt – mondta Geffar. – Egy csónakot még mindig követ a Sea Lion, és a Shark Kettő-Nyolc is dolgozik. Két mocsárjáró és két csónak veszett oda. A Cheyenne félúton jár Dél-Amerika felé, de a Seagull nem veszítette szem elől.

– Első osztályú munka volt – állapította meg Whipple. – Precíz, szervezett szállítás...

– Mondhatni katonai precizitás, nem igaz?

– Mondhatni.

– Pontosan olyan, mint amivel már korábban is találkoztunk – gondolkodott hangosan Geffar. – Teherszállító, vadászgépek, nehéztüzérség, nagy teljesítményű, precíz fegyverek, pontos időzítés. Nem afféle amatőr munka.

– Ügyesek, erősek és... – Whipple megcsóválta a fejét – azok a srácok azt mondták, egy zacskó kekszért csinálták! Megdöbbenő.

– Viszont akit én húztam ki a mocsárból, azt egyszerűen elraborták Everglades Cityben. Megkérdezték, nincs-e kedve egy kis autókázáshoz. Ez lett belőle.

– Mi a frászkarikát csináljunk? – kérdezte Hardy. – Nem állíthatunk minden gyerek mellé egy rendőrt, hogy a cukros csempészbácsik el ne vigyék. Ezek a mocskok egyszerűen kicsavarják a fegyvert a kezünkből.

– Nincs igaza, Will – ellenkezett Geffar. – Ma sem állítottak le minket. Volt akit elkaptunk...

– Hát, azt az idiótát csak azért sikerült fülön fogni, mert beleszaladt a világítóoszlopba – állította Hardy. – És még így is, ha Scotty nem ugrik rá a vízből, akkor nem tudom, lenne-e mivel büszkélkednünk. Meg kellett volna adnunk neki, amit követelt: a csónakot és a szabad utat.

Geffar kemény pillantást vetett a két pilótára. – Tényleg úgy gondolják, okosabb lett volna fegyverrel támadni a Cheyenne-re? Nézzék fiúk, szerintem így is szép eredményt értünk el. Egy gyerek

sem halt meg, több száz kiló kokaint zsákmányoltunk, ráadásul van egy csokorra való gazfickónk. Jó munka volt.

– Álljon meg a menet! – vágott közbe Hardy. – Én nem vagyok hidegvérű gyilkos, de mi a fenét csinálunk, ha legközelebb is ezzel a trükkel jönnek? Minden csempész felkap egy gyereket, és a hajója orrára tüzi, vagy mi?

– Talán legközelebb nem így lesz – válaszolta Whipple. – Ha megtudják, a haverjaiknak akkor is a seggük alá pörkölünk, ha gyerekeket visznek magukkal, akkor talán...

– Ezt senki nem hiszi komolyan, ugye? És mi van, ha a te srácodat kapják el? Akkor hogy éreznél?

– Semmi esetre sem hibáztatnám a hammerheadeket – mondta gyorsan Hardy. – Én azt hittem, azért vagyunk itt, mert ez a feladatunk. Fegyvert kaptunk, hogy megállítsuk ezeket az alakokat...

– Túl fáradtak, nem tudnak tisztán gondolkodni – szólalt meg Sandra. – Majd később folytadjuk.

– Hardy és Whipple először az asszonyra, majd egymásra néztek és úgy döntöttek, egy időre befogják a szájukat. Nem csak ők gondolták így, Geffar is hasonlóan vélekedett. Igyekezett meggyőzni magát, jó munkát végeztek. Végére is a csempészeknek nem jött be a tervük, nem tudtak elszurranni a hammerheadek mellett. De mi van azokkal, akiknek sikerült? Visszajönnek, és tovább osztogatják a mérget...

A csempészgép fedélzetén, útban Haiti felé

– Simán ment, ezredes – jelentette a Cheyenne pilótája. Újra kipillantott az ablakon hogy lássa, a fekete, denevérszerű robotrepülő követi-e még. – A határvédelmi egység repülője teljesen ránk tapadt, de mikor meglátták mi újság, nem csináltak semmit. Ügyet sem vetettünk a figyelmeztetéseikre, nem tudtak letéríteni minket. Épp ahogy ön mondta, minden bejött.

– Igazán örülök – válaszolta Augusto Salazar a biztonságos telefonvonalon keresztül. – Sajnálatos, hogy elvtársai kevésbé sikeresnek bizonyultak. Sokukat elfogták és sokan meghaltak...

– Szomorúan hallom – mondta a pilóta. – Nekünk is számolnunk kell ilyesmivel.

– Hogyhogy? Kifogyott az üzemanyag? Vagy valami meghibásodott?

– A géppel minden rendben, de kevés az üzemanyag.

– Emelkedjen magasabbra, csökkentse a tolóerőt. Szabad az út Kuba felett. A lehető legrövidebb útvonalat válassza.

– Már megtörtént. Alig van valami a tartályokban, és tartalék üzemanyagunk sincs. A számítógép szerint száz kilométerrel a bázis előtt kényszerleszállást kell végrehajtanunk. Nem kaphatnánk engedélyt Kubától a leszállásra?

– Már mondtam, hogy ez lehetetlen. Castro politikusai azt a látszatot akarják kelteni, hogy együttműködnek az amerikaiakkal. Nem fogják megengedni, hogy egy kábítószer csempésző gép landoljon. Letartóztatnák és átadnák az amerikai hatóságoknak. Remélem, ebből világos, a gépet épségben kell visszahoznia.

A Hammerhead Egy fedélzetén

McLanahan a robotrepülőt irányító műszerfal előtt ült a székben. Elmélyülten figyelt egy öreg E-6B számítógépet, mikor Hardcastle mellé állt. Feljegyzett néhány adatot, aztán a monitorra nézett: a képernyőn a Piper Cheyenne, amint hazafelé vitte a csempészeket.

– A robot státusa?

– Zöldben. Húsz percre van a kubai légtértől. A robotrepülőt körbeviszük, és a kubai térfél másik oldalán folytathatja a követést.

– Rendben. Már értesíttem Elliottot. Kapcsolatba lép a külügyminisztériummal és hivatalos tiltakozó jegyzéket küldenek a kubai kormánynak, amiért ismert csempészeket átengedett a légterén, de a mi Sea Lionunkat nem. Ennyit a híres együttműködésről.

McLanahan bólogatott, de szemlátomást csak fél füffel figyelt a tirádára. – Valami baj van? Min dolgozik?

– Távolságot számítok – magyarázta McLanahan. Benyomott egy gombot, ettől a képernyőn megjelent a Cheyenne összes addigi amerikai útjának az adata és az előrejelzés is, hogy ez alkalommal merre várható a folytatás. A számok azt jelezték, a gép minden valószínűség szerint valamelyik kubai támaszponton landol az északi partok mentén. Kevésbé alátámasztott feltevések szerint a gép Haitiban vagy Cay Sal Bank sekély vizein kényszerleszállást hajt végre. – Gondolja, hogy a kubaiak megadják a leszállási engedélyt? – kérdezte McLanahan.

– Ki tudja? A kubaiak mostanában a jószomszédi vonalat viszik, de ma egy szót sem szóltak erről. Szerintem, ha megengedik, hogy a gép elrepüljön Kuba felett, akkor ha vészhelyzetet jelent be, le is szállhat. Viszont ha idejében tájékoztatjuk a kubaiakat és megmutatjuk nekik a gépről szerzett radaradatainkat, akkor esetleg meggyőzhetjük őket: hogy ha leszállna, adják ki nekünk.

– Szerintem pillanatokon belül vészhelyzetet jelent be – állította McLanahan. – Nézzen csak ide. A számítógép szerint rakomány nélkül erre kellene mennie és meddig. Nos, ezen a gépen tizenöt százkilós kokaincsomag volt, azaz ezeröttszáz kiló, plusz a külső üzemanyagtartály, plusz az öt gyerek. Már felszálláskor legalább ötezer kiló túlsúllyal indult. Hamarosan kifogynak az üzemanyagból.

– Akkor ezért marad tizennégyezer láb magasban – értetlenkedett Hardcastle. – Nem tud magasabbra emelkedni?

– Pontosan.

– Akkor ez a hátulütője annak, ha gyerekeket szállít a fedélzeten – mondta Hardcastle. – Minden gyerekkel csökken a szállítható áru mennyisége, plusz nő a felhasználandó üzemanyag-mennyiség, és visszafelé nehezebb a menekülés.

– Úgy van, a gyerekeket nem lehet kidobni. – McLanahan félretolta a számításait. – Azt hiszem a legjobb, ha értesítem a vámosokat, menjenek a Cheyenne alá, mert bármelyik pillanatban leereszkedhet...

– Egyes célpont lassít – jelentkezett az irányító. – Egy-ötven alá ment. A fedélzeti nyílás nyitva...

Valóban, a képernyőn is látszott, amint felpattan az ajtó és nem sok kell hozzá, hogy a légáramlás leszakítsa a törzsről.

– Még mindig tizennégyezer láb magasan van? Fura. Újabb adagot dob le? Van valahol csónak a... Te jó ég! – kiáltott fel Hardcastle. – Szentséges úristen!

Hardcastle és McLanahan egyszerre ugrottak fel. Tátott szájjal bámultak, nem akartak hinni a szemüknek. Az egyik kisgyereket a szemük láttára dobták ki a Cheyenne-ből.

És a java még csak most következett. A kavargó szél hátrasöpörte egy kislány hosszú haját, aki kétségbeesetten kapaszkodott az ajtóba, de csak pár pillanatig; azután eltűnt a mélységben.

– Jelöljék meg a helyet, jelöljék... Szakítsák meg az adást, ne jusson ki a szárazföldre... – Hardcastle tudta, a Seagull robotrepülő adását a műholdas antennával rendelkezők könnyen foghatják. – Az összes Sea Liont a levegőbe... – A parancsot elfojtotta a következő kis áldozat zuhanása. Az utolsó halálraítélt idősebb volt a többiekénél, ő ült a pilótafülkében; erősebb volt társainál, a kegyetlen kezek nem tudták elég messzire lökni. Nekicsapódott a gép törzsének, onnan a függőleges vezérsíknak csapódott. A Cheyenne váratlanul balra billent, talán a vezérsíkkal történt valami.

Hardcastle nem tudta, hogyan került vissza a parancsnoki székbe. Mélyeket kellett lélegeznie rosszulletét leküzdve. Alig tudta kipréselni magából a szavakat. – Infravörös keresőket ötszáz lábra. Az összes elérhető egység azonnal a terepre. Az összes.... az összes... A szavai elhalkultak mint egy régi fonográf lemez. Képtelen volt folytatni, döbbenet nézte a számítógép monitorát.

Louisiana állambéli mocsarak, USA

A Dulac körüli mocsarakban és a Lake Boudreaux északi részén lévő lápos vidéken szétszóródott százvalahány fegyveres mozdulatlanul lapított a laposfenekű csónakokban. Remekül túrték az ítéletidőt: ömlött az eső, dörgött és villámlott. A vihar azonban megkönnyebbüléssel is eltöltötte a várakozókat, mert abban bíztak,

egy ilyen éjjelen csak ők teszik ki magukat a természet viszontagságainak. Ezek az emberek hozzászórtak az ilyesmihez, a mocsarakat is úgy ismerték mint a tenyerüket, hiszen csak így védhették meg magukat azoktól, akik azért eredtek a nyomukba, hogy letartóztassák őket.

A helybeliek lapos csónakjai egy nagy és gyors mocsárjárót vettek körül, ez volt a „főnök” hajója. A csoport vezetője, Girelli, elpöckölte a cigarettáját. – Jézuskám – morogta. – De utálok ezt a helyet.

Girelli a mellette álló férfihoz fordult, aki fejhallgatót szorított az egyik füléhez. Maga a rádió vízhatlan viaszosvászonba burkolva a mocsárjáró közepén állt, gumi antennája messze a hajó árboca fölé magasodott, zavaróberendezés is tartozott hozzá. – Mi a helyzet, Mario?

– Semmit nem hallok – válaszolta a pasas. – Órák óta semmit. – Ilyen rádiókat használtak Vietnamban a frontvonalak mögé dobott ejtőernyősök. Manapság már szinte fillérékért vesztegették. Mariót is azért vették be a csapatba, mert remekül értett a készülék kezeléséhez.

Honnan tudhatjuk, ezek jó helyre hoztak-e minket, he? – kérdezte Girelli. „Ezek” közül az egyik a George Debeauchalet névre hallgatott, ő volt a csempészek kísérője; úgy döntött, nem vesz tudomást a kellemetlenkedő megjegyzésről. – Mi van, ha mérföldekre vagyunk a megbeszélt helytől?

– Ezek a pasasok sem hülyék, Tony – figyelmeztette Mario. – Jó pénzért vállalják a megbízatást. Ha nem kapjuk meg az árut, akkor belőlük krokodileledel lesz.

Girelli roszkedvűen körülnézett. Igyekezett palástolni, hogy tulajdonképpen nem érzi jól magát a bőrében. A helybeliek – többségük megtermett halász és orvvadász – váratlanul, szinte a semmiből bukkantak fel, mikor Debeauchalet megérkezett a két csempésszel Lake Boudreaux mocsaraihoz. Girelli nem értette, miért nem tévednek el, miként képesek a lecsüngő mangrovék ágai alatt a végtelen nek tűnő mocsárban tájékozódni, felismerni az egymástól semmiben nem különböző apró szigetcskéket, jelöletlen sárösvényeket. Mindenesetre pontosan a megbeszélt időben érkeztek

anélkül, hogy akár Mario, akár Girelli tudta volna, hogy már jó ideje a közelben vannak. Szerencsére sem az FBI, sem a DEA emberei nem rendelkeznek ilyen képességekkel.

Girelli felfegyverzett embereiből mindegyik csónakra jutott egy. Egyrészt biztosítani a helybeliek segítségét, másrészt fegyveres védelemmel a lehető leggyorsabban szétvihetik az árut. Ráadásul sokkal nehezebb elkapni húsz menekülő csempészt, mint kettőt vagy hármat. De még a fegyveresek jelenléte sem segített Girellinek. Félt. – Belelökhetnek a vízbe, elveszik az árut és elinalnak.

– Ugyan már, ismerik a dörgést, tudják mi történne akkor velük, – nyugtatta Mario. – A kartell meg a cuchillók vennék üzöbe őket és családjukat. Megteszik amire szerződtek, mert felmarkolnak egy csomó suskát. Most pedig kuss, mert figyelni szeretnék.

A csoport némaságba burkolózott. Pár perccel később Mario a nyakába akasztotta a fejhallgatóját. – Még mindig semmi. Korai is lenne.

– VOX-ra kapcsolt, felvette a mikrofont. – Duncan, itt Mario. Ellenőrzöm a rádiót.

– Jó, mama – érkezett a válasz. Mario elnevette magát és visszaakasztotta a mikrofont a helyére. Duncan is a csempészbanda tagja volt; az ő csapata tizenöt mérföldre délre állomásozott, szintén a repülőgép útvonalán. Az ő feladata volt figyelni és jelenteni, ha üldözőik megjelenének.

– Okos dolog volt Louisianát választani – szólalt meg újra Girelli.

– Gondold csak el, hárommillió dollárnyi por. Hárommillió. Mi meg három lepedőt kapunk egy párnapos melóért.

– Ne feledd, ebből százat átpasszolunk ezeknek a jóembereknek.

Girelli a vízbe köpött. – Az ő bajuk. Az összegben előre megállapodtunk, az ő bajuk ha csapatostul jöttek, pedig mi csak húszat hívtunk.

– Csak arra vagyok kíváncsi, a repülősök hogyan fognak eljárni a hammerheadek mellett – mondta Mario. – Az egész terület lezárták, nem igaz?

– Marha – válaszolta Girelli. – Mégis mit gondolsz, minek áztatjuk a seggünket ebben a mocsárban? Az egész öblöt nem zárhatták le, csak Floridát és a Karib-tengert. Azokból a platókból

meg egy darabjuk sincs itt. Legközelebb hetven mérföldre állomásoznak.

– Ezt én is tudom, húgyagyú! – Ez nem volt igaz, de esze ágában sem volt beismerni. – Én azokról a radarrepülőkről beszélek, ami olyan mintha egy tányér lenne ráragasztva. Száz mérföldről is felfedezik a közeledő repülőket. A tv-ben mondták.

– Hát éppen ezért ücsörgünk itt ebben a nyavalyás viharban, Mario – magyarázta Girelli. – A radarok a viharban nem látnak.

– Nem? Honnan tudod?

– A radar nem lát át a vízen. Nem figyeltél az iskolában? A viharban csak nagy fehér ködöt lát. Ezért a repülők is elkerülik a vihart.

– Akkor hogy dobják le a mieink az árut?

– Van vér a pucájukban, meg azt is tudják, a radarok ilyenkor vakok. Tehát nekünk ilyenkor kell dolgoznunk. Ezek a cuchillók semmitől sem félnek, a határőrök meg egyébként sem erre cirkálnak. A legtöbb kábítószer Florida környékére érkezik, ezért ott járőröznek.

A gondolattól nevetnie kellett.

Mario oldalba bökte a társát. – Tudod még mit hallottam? Ha a cuchillókat elkapják, tudod mit csinálnak, hogy ne lőjék le őket? Gyerkőcöket visznek magukkal. El tudod ezt hinni? – Ha Girelli most látta volna Mario arcát, rájön, nem tartja valami nagyra ezt az ötletet. – És ez még nem minden. Ha már nincs elég üzemanyaguk, na, tudod akkor mit csinálnak?

– Csak nem...?

– Kiszórják a kicsikéket a gépből. De ki ám! – Girelli füttyentett. – Na ehhez mit szólsz?

– Egyáltalán nem vicces – válaszolta Mario. – Nekem is vannak srácaim. Aki gyerekeket használ...

– Üzlet, öregem. Ez az üzlet.

– Már tudom, miért repülnek ilyen időben. Semmi más nem érdekli őket, csak a feladatuk. – Mario jobbnak látta, ha témát változtat.

– Ha a nagy dobásra gondolsz közben, bármit képes leszel megtenni.

Aztán elhallgattak, Mario feltette a fejhallgatót. Egy idő után Gi-rellihez fordult. – Mintha hallanék valamit. – Az adóvevő felső kapcsolójához nyúlt, de Girelli megállította. – Várj! Először várd meg az egyértelmű azonosítójelet.

– Tudom na, de hagyj már, figyelnem kell.

A szignál elhalkult, aztán teljesen megszűnt. Mario csak kicsit aggodalmaskodott – megmondták, a szignál elhal, mikor a gép rááll a kívánt útvonalra. Így akarják elkerülni a lebukást. Pár perccel később valóban felerősödött a jel. Mario megszámolta a tiszta, szaggatott hangokat. – Megvan! A kód. – Benyomta a gombot. A szignál hallatán sárga fény villogott az adóvevőn. A sárga fény még egyszer felvillant, aztán kialudt.

– Jönnek – jelentette. – Első kapcsolat körülbelül ötven mérföldre. Ahogy az eligazításon is mondták. Tíz perc múlva találkozunk.

– És ehhez elég a rádió? Nem kell jelzőtűz, rakéta vagy ilyesmi?

– A babám mindent megold – válaszolta Mario és betakarta a készüléket a viaszosvászonral. – A cuchillók egyenesen az ölünkbe pottyantják az árut. Már láttam, hogy dolgoznak. Profik. Látod – mutatott az előttük elterülő zombékosra –, ez a dobási zóna. A rádiójelzés segítségével megtalálják a szigetet, ledobják az árut, mi meg odamegyünk és felszedjük.

– Remélem így lesz. Nem szívesen mászok bele a mocsárba, akármennyi kábszi úszik is a vízen. – Még élénken emlékezett a hatalmas vízisiklókra. Akkorák voltak mint egy vaskos faág, a fejük meg mint egy felnőtt férfi ökle. Brrr.

– Ne izgulj – válaszolta Mario. – Ezek értik a dolgukat. Csak nyújtsd ki a kezedet, és kapd el amit kapsz. Lazán, fiú, lazán. Már számolhatod is a zsozsót. Tutira a mienk.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

– Az adatkapcsolat létrejött, uram – jelentette az egyik irányító. Mindenki a központi monitorra nézett. Sok látnivaló nem volt. Brad

Elliott az egyik irányítópult előtt ült és a déli partvidékről beérkező radaradatokat elemezte. Samuel T. Massey, az elnök kábítószerügyekben alkalmazott különleges tanácsadója, más néven a „drog cár” a fejét rázta. – Nem valami jó kép, igaz, Brad?

– A houstoni radarkapcsolat nem a legtokéletesebb – válaszolta Elliott. – Azt hallottam fejlesztik, de hetekbe telik mire kipróbálhatjuk. Ráadásul hatalmas vihar van arra és ez nagyon megnehezíti az észlelést. – A jobbján ülő irányítóhoz fordult. – Kapcsolja be a ROTH-ot.

A képernyőn megelevenedtek az adatoszlopok, a New Orleans körül tartózkodó repülőgépek paramétereit mutatták, meg azokról a kisebb gépekről számoltak be, amelyek a viharfelhő szélén repültek. Még a Mexikói-öbölben tartózkodó járművekről is közölt adatokat. – Ez a ROTH információ? – kérdezte Massey. – Szépen összefoglalja a helyzetet, még hajókat is felismer. Hol van a radar? New Orleans-ban, Baton Rouge-ban? Vagy a levegőben?

– Mit szólna hozzá, ha Bull Shoalsban lenne, Arkansasban?

– Arkansasban? Hiszen az többszáz mérföldre van a tengerparttól...

– Pontosan ötszáztíz mérföldre a louisianai partszakasztól. Az a helyzet, ennél közelebb nem is lehet, ugyanis ez a ROTH minimális hatóköre. – Beütötte utasításait, és a képernyőn kitágult a kép: az Államok déli és középső része jelent meg, aztán feltűntek a Bermudák, Los Angeles keleti partvidéke, a Yucatán-félsziget és a Kis-Antillák.

– A ROTH-B ezt a területet fogja be – magyarázta némi büszkeséggel Elliott. – Gondolom tudja – de biztos volt benne, ez nem így van –, a ROTH-B a horizont feletti radart jelenti; a központi antennája háromszáz méter hosszú. Az energiát az ionoszférából szerzi, és maximum tizenhatezer mérföld távolságig képes felismerni a célt.

– Ez tízszer akkora távolság, mint egy normál radarnál. Átlát a hegyeken is?

– A ROTH adója a horizont fölé lövelli az energiát, és a visszaverődő jeleket csak bizonyos idő elteltével fogadja be.

A radar váltott, most New Orleans délkeleti mocsarait mutatta. A repülőgépeket jelezte a számítógép; az egyik pontosan a képernyő közepén volt. – Na, ő az – mondta Elliott. – Egy órával ezelőtt vettük észre Kuba felett. Amíg át nem lépte a légvédelmi zónát, addig a kijelölt folyosón haladt, de onnan alacsonyan repül, és a dobási körzet körül kering. Jó idegei vannak, azt meg kell hagyni. Ezen a magasságon a szél ereje eléri az ötven csomót, erős lökésekkel és viharral kell számolnia, s mindehhez csak háromszáz méterre van a víz felszínétől.

– A New Orleans-i radar nem látja hogy közeledik?

Elliott utasította a radarkezelőt, váltson át a másik radarra. A képernyőn először eltűnt a céltárgy, majd újból feltűnt, de most TR 5-tel jelölték. – Ezt látja a houstoni radarközpont – magyarázta Elliott. – A cél rajta van a képernyőn, de a jelzés szerint nem valószínű hogy repülőgép a magasságából, sebességéből és a befogott radarjelekből ítélve. Ha közelebb jön majd, a New Orleans-i közeldar beazonosíthatja; de akkor már túl késő lesz ahhoz, hogy megállítsák. Az irányítók többsége egyébként is leveszi a képernyőről a TR5 jelzésű tárgyakat. – Elliott újra a ROTH-ra kapcsoltatott.

– Merre vannak a maguk repülői? – érdeklődött Massey.

– Két V-22 és három Black Hawk van South Lafourche kis repülőterén, negyven mérföldre délre a randevú helyétől. Álcáztuk őket, hogyha a célgép elrepülne a reptér felett, ne vegye észre őket; bár szerintünk a ledobás pillanatáig nem akarnak kibújni a felhőkből. Az anyahajónkról egy V-22-est akartunk a nyomába küldeni arra az esetre, ha a tengeren is van randevúja. De a gépünk nem bír ezzel az időjárással. Mikor a cél elrepül South Lafourche felett, felküldjük a madarainkat, megkezdődik az üldözés. Az embereink azt az utasítást kapták, maradjanak minél messzebb a géptől, de természetesen ne veszítsék szem elől. Infravörös nyomkövetőt használunk, mert állítólag a csempésgépen radardetektor is van és kiszúrhatnák az őket követő és radarozó gépeket,

– Nem földi megfigyelők figyelmeztetik a csempésgépet, hogy a nyomában vagyunk?

– Biztosan ezt teszik. Éppen ezért követjük a célgépet magasan és nagy távolságból. De arról sem feledkezhetünk el, hogy a földön tartózkodó csempészeket is el kell kapnunk. Ha letartóztatásokat akarunk, akkor a dobás pillanata után gyorsan kell cselekednünk. Ezek az alakok pillanatok alatt megtalálják a ledobott árut, és felszívódnak. Ha a csempészgép észrevesz bennünket és megfordul mielőtt letette volna az árut, akkor a gépet vesszük üldözőbe. A legrosszabb esetben is megakadályoztuk, hogy a kábítószer bejusson az országba. De ennél sokkal többet akarunk elérni...

A louisianai mocsarakban, USA

– Csak pár perc – mondta Mario. A sárga jel az eltelt percekben egyre gyakrabban villant fel, és ez azt jelentette, a repülő közeledik, és készül a dobásra.

– Nem hallom – válaszolta Girelli. – Nem kellene már hallanunk?

– Jön és megy, mielőtt magadhoz térnél. A cuchillók gyorsan mozognak. – Váratlanul megszólalt a rádió. – Mario, itt Duncan. Mario, jelentkezz.

Mario felvette az apró mikrofont és benyomta a gombot. – Valami baj van, Dunc?

– Helikoptereket hallok. Legalább kettőt, de talán többen vannak.

– A repülőt követik?

– Nem tudom. De a helyedben kikapcsolnék. – Ezzel a beszélgetés megszakadt. Duncan megtette amit a többieknek tanácsolt; kikapcsolta a készülékét.

– Most mit csináljunk? – kérdezte idegesen Mario.

– Maradunk. – Girelli felemelte az M-16-osát, amihez egy M-203-as gránátvető tartozott; elővette a municióval teli zsákját és betöltötte a fegyvert. Mario a vállára vetette a saját M-16-osát. Két helikopter, ennyivel elbánnak. Debeauchalet-hoz fordult. – Mondja meg az embereinek, készüljenek. A vezető intett a legközelebbi csónaknak, s az üzenet gyorsan és hangtalanul eljutott mindenkire. Girelli

embereinél kicsi adóvevő volt, így már tudtak Duncan figyelmeztető üzenetéről.

A gép a semmiből bukkant elő. A csempészek meghallották a hajtóművek éktelen robaját, aztán egy hatalmas, zöld-árnyék zúgott elő a sötét fellegek közül. Két óriási propellert láttak, a gép törzse talán ha tíz méterre volt a láptól; aztán a jelenés el is tűnt. Forró léghullám csapta meg őket, a fák koronája recsegett-ropogott. Egy pillanatra azt hitték, a gép lezuhant, de az már meredeken emelkedett és eltűnt a felhők mögött. Ennyi volt az egész.

– Sikerült – mondta Girelli. – Na, mozgás fiúk, szedjük fel az árut.

Mario már akcióba lépett. – Gyerünk...! – szólt bele a mikrofonba, aztán kikapcsolta a rádiót. Girelli a kis szigetre mutatott a fegyverével, és a csónakok elindultak a kábítószer-szállítmányért. Mario egy késsel feszegette a ládákat összetartó acélpántokat. Nem vesztegette azzal az idejét, hogy a bepakolt zsákocskákat számlálgassa. A fehér porral tömött zacskókat Girellinek lökte, aki sporttáskákba gyömöszölte és behajította a csónakba.

– Megcsináltuk! Sikerült! – vigyorgott Girelli. Feldobott volt, mintha szippantott volna a fehér porból. Néhány csónak már el is tűnt a sötétben, tele rakománnyal. Girelli parancsokat ordított, nevetett, ügyet sem vetett a szakadó esőre, és az egyre közeledő rotorok zajára. Már csak néhány méterre voltak. Hirtelen ötezer wattos reflektorok fénye világította be a kis szigetecskét.

– Itt a Hammerhead. Mindenki maradjon ott, ahol van – szólalt meg egy égi hang. Óriási gép lebegett a sziget felett tizenöt méterrel. A rotorlapátok kavarta szél felkorbácsolta a mocsarat. Hirtelen mindenünnen motorcsónakok tűntek elő, az egyik oldalukon US CUSTOMS SERVICE felirattal, a másikon US BORDER SECURITY FORCE, és mindkét oldalon foszforeszkáló betűkkel: FOLLOW ME. Két helikopter megfordult és a már menekülő csónakok nyomába eredt.

Az egyik reflektor a mocsárjára világított, a másik pedig a környékét pásztázta. Ezért egy pillanatig Girelli sötétben maradt. Teljesen megbénította a hammerheadek váratlan gyorsasága. Az egyik helikopter leszállásra készült. Ha ez megtörténik, akkor a kis

szigetet elárasztják a nyomozók, és biztos a letartóztatásuk. Betöltötte a negyven milliméteres gránátot és akcióba lépett.

– Te ott, a fegyverrel – ugatott a hangosbeszélő. – Dobd el, és állj fel. Kezeket a fejre. Gyorsan.

Ezeknek reflektorra sincs szükségük, a sötétben is látnak. Biztos valami spéci kamerájuk van.

A pillanat tört részére megbénította a döntésképtelenség. Nem engedheti, hogy a helikopter leszálljon... Látni látják, de nem akadályozhatják meg...

Girelli felemelte az M-16-ost, célzott, és meghúzta a gránátvető ravaszát...

A Sea Lion Kettő-Hat fedélzetén

Rushell Masters ide-oda kapcsolgatta a sisakjába beépített infravörös keresőt. Valahányszor a reflektor az ő látómezejét is megvilágította, ki kellett kapcsolnia a készüléket. De mikor a Black Hawk a sziget belseje felé tartott leszállóhelyet keresve magának, már nyugodtan, zavaró tényezők nélkül használhatta a műszert. Az infravörös keresővel végigpásztázta a területet, megtalálta a rakományt, és a hozzá tartozó csempészeket. Ketten voltak, mindegyiknél fegyver, de csak az egyikük emelte fel azt.

– Gépágyút töltök – szolt másodpilótájának, és a Chain Gun sorozatvetőt az infravörös keresőhöz kapcsolta a számítógép segítségével. A hajszátkereszt közepén a fegyveres csempész legmelegebb testrésze, a mellkas jelent meg. A férfi a landolni készülő helikopter felé fordult; Masters látta, amint megtölti a fegyvert.

– Te ott, a fegyverrel – mondta a hangosbeszélőbe. – Dobd el, és állj fel. Kezeket a fejre. Gyorsan.

Látta, amint a csempész a Sea Lion felé fordul, miközben a fegyver csöve még mindig a Black Hawkot célozta. Masters a hangosbeszélőről a parancsnoki rádiócsatornára kapcsolt. – Omaha

Egy-Hét, két órátokon egy dok egy kis gránátvetővel rátok céloz. Oltsátok le a fényeket, és távolodjatok...

A figyelmeztető csengő akkor szólalt meg Masters agyában, mikor észrevette, a fegyveres megfordul, és löni fog. Értékes másodperceket veszített azzal, hogy kiabálni kezdett. – Omaha, távolodj. – És csak ezután nyomta meg a sorozatvető gombját.

Sajnos elkészt. Abban a pillanatban, mikor az ujja a gombhoz ért, de még mielőtt megnyomta volna, a csempész valóban meghúzta a gránátvető ravaszát. Éles fény, fehér füstgyűrűk, és egy másodperc múlva Masters lövedékei belefűrődtek a csempész mellkasába.

A gránát pedig a Black Hawk orrába fűrődött, azonnal robbant, és a pilótafülkét elárasztotta a tűz. A gép felugrott, aztán hátra táncolt, valami lehetetlen hurkot írt le, és belefűrődött a latyakos talajba. Szinte ugyanabban a pillanatban a helikopter felrobbant.

Masters gépét a robbanás ereje erősen meglökte. Nagy nehezen sikerült a levegőben tartania a Sea Liont, de a jobb oldali turbina elérte a fák koronáját, és a negyven láb átmérőjű rotor lekaszabolta az ágakat. Masters teljes erőre kapcsolt, megpróbált elhúzódni a fáktól, de az ikerfarkakat is rabságban tartották a rájuk hajló, közéjük ékelődött ágak. Valahogy azért sikerült stabilizálnia a gépet. Lebegett az iszapos víz felett, aztán lassan kievickélt a fák közül a szabad ég alá.

– Az összes Omaha és Lion egységeknek, itt Lion Kettő-Hat – kapcsolta be a parancsnoki rádiót. – Omaha Egy-Hét lezuhant. Ismétlem, Omaha Egy-Hét lezuhant. Kettő-Hat megkezdte a mentést. Fegyveresek a körzetben. Vége.

Biztonságos távolba került a kis szigettől, lebegett, és bekapcsolta a keresőfényeket. A túlélőket kereste, de nyilvánvaló volt, még ha valakinek sikerült is kiugrania a gépből, akkor a szigetet körbenyaldosó tűzvész foglya és áldozata lett. Kicsit emelkedett, közben közelebb repült a szigethez.

Az egyik csempész letaszigálta halott társa tetemét az áruról és megpróbált a zsákkal a vállán felkapaszkodni a közeli mocsárjáróra. Masters ráirányította a reflektort. A csempész azonnal megfordult és megadóan felemelte a kezét. De Masters látta a vállára vetett fegyvert és ez alkalommal nem habozott. Meghúzta a ravaszt,

szabadjára engedte összes feszültségét. A férfi vagy száz lövedéket kapott, aztán a felismerhetetlen hústömeg belesüllyedt a mocsárba. Egy tucatnyi zsákocska felszakadt; a drága fehér por finoman csordogált a hínáros vízbe.

Masters teljesen kimerült. Megfékezte indulatait, és ezzel lehetővé tette a többi túlélőnek, hogy valahogy partra evickéljenek. A lezuhant Black Hawk tüze kialudt, sem olaj, sem üzemanyag nem szennyezte a vizet. – Csónakindításra felkészülni! – Mondta Masters, és a víz felszínére ereszkedett. A rámpáról a vízre bocsátották a csónakot, fedélzetén öt emberrel. Megkezdődött a túlélők felkutatása.

Ez volt a második halálos kimenetelű incidens, amióta létrehozták a határvédelmi egységet. A halál mindenütt leselkedik rájuk, gondolta keserűen, akármilyen fejlett fegyverzettel vesznek részt a kábítószer elleni háborúban.

A lentiek most ahhoz a helyhez értek, ahol Masters agyonlőtte a két csempészt. Masters látta, emberei arrébb rúgják a fegyvereket, mintha attól félnének, a holtak felélednek, és újra használják azokat.

– Két halott – érkezett a rádióinformáció lentről. – Kokain. Nem túl finom, harminc százalékosra saccolom. Úgy húsz-harminc kiló lehet.

– Húsz-harminc? Összesen? – Masters a kis sziget felé pillantott, ahol az elégett holttesteket húzták elő a Black Hawk roncsából.

– Ez ma aranyat ér, Rush – mondta az egyik határvédelmis. – Szerintem több millió dollárt ér, ami itt kiszóródott.

– Vegye át a gépet – mondta Masters a másodpilótának. Fejét az ülés párnájára hajtotta, lazított, megpróbálta legyűrni a felhalmozódott feszültséget. Egy darabig csak az eget nézte, aztán újra a kis szigetre vetett egy pillantást. Már hat tetem hevert egymás mellett a sáros, iszapos roncs tövében. Felismerte a narancssárga életmentő mellényeket... néhány elszenesedett kezet látott, de leginkább...

– Az isten verje meg – motyogta, és szorosan lehunyta a szemét. Nem akart többet látni. – Az isten verje meg...

A Mexikói-öböl felett

– Azonosítatlan teherszállító repülőgép, itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége a GUARD csatornán. Forduljon vissza és kövessen bennünket. Válaszoljon. Vége.

A menekülő csempészgép, egy ósdi, szovjet gyártmányú Antonov-24 teherszállító, tizenhatalm láb magasan repült délkeleti irányba: a Mexikói-öböl felé. Közvetlenül mellette, a hammerheadek Sea Lionja, hívójele: Kettő-Kettő. A Lion Kettő-Kettő már akkor megpróbálta elfogni a gépet, amikor az berepült az USA légterébe, de légörvények és a villámlás eltérítették. Most azonban visszatért, és az üldözés folytatódott.

A Sea Lion pilótája, Hank McCauley ellenőrizte képernyőjét. – Alpha-321-től keletre közeledünk Alpha-39-hez – mondta. A mellette ülő másodpilótához, Janice Hudkinshoz intézte a szavait. – Próbálja meg újra a BSF frekvenciát. A Hammerhead Kettő radarja talán már befog bennünket.

Hudkins már jó néhány perce próbálkozott, ez ideig sikertelenül. Egyetlen támaszpont sem volt a rádióvétel sugarán belül. A Határvédelmi Egység radarballonját Mobile-ban a vihar miatt lehúzták, és a mennydörgéssel együttjáró villámlás miatt a vételi lehetőség szinte a nullával volt egyenlő. Az egyetlen esély az újonnan létrehozott Hammerhead Kettő, a NAPALM volt, ötven mérföldre Florida nyugati partjától. Ha ennek a felengedett ballonon lévő radarja működik, akkor talán kapcsolatot tudnak létrehozni pár percen belül.

– NAPALM, itt Lion Kettő-Kettő a tíz-tíz-rádiózta Hudkins. – Ha hall engem, használja a tíz-tíz-et. Vége. – Nem érkezett válasz.

– Most mi lesz, Mick? – kérdezte Hudkins. – Ilyen hosszú üldözéshez nincs elegendő üzemanyagunk. Öt perc múlva nullán leszünk, és háromszáz mérföldre vagyunk a legközelebbi kemény leszállópályától.

– Masters azt mondta, ezek lelőtték az egyik helikopterünket – válaszolta McCauley. – El kell kapni. Nem engedem, hogy meglógjon...

– És mi van, ha gyereket visz a fedélzeten?

– Mindenképpen megölnék őket. Nem mi vagyunk a felelősek a szemétségeikért. Addig üldözöm, amíg csak lehetséges...

Hudkins tovább kísérletezett a rádiókkal, közben figyelte McCauley-t; a kapitány aktivizálta a Sea Stingert.

– Figyelmeztető lövést adok le – mondta Cauley. – Te csak a rádiókkal törődj. – Beszéd közben felkészült, de még nem választotta ki az egyik fegyvert sem.

Mikor befejezte, újra a képernyőhöz fordult: legalább háromszáz mérföldre voltak minden szárazföldtől. A mexikói Yucatán-félszigettől, Floridától vagy Kubától, vagy a Mississippi-deltájától. Negyven mérföldre volt a legközelebbi repülőtér, és egyetlen szárazföldi rádióadást sem tudtak fogni.

– Kifogytunk. Hank – jelentette Hudkins. – Azonnal vissza kell fordulnunk. Északabbra rettenetes az időjárás. Menjünk keletre, St. Petersburg vagy Miami felé. Valamennyi hátszelet is befoghatunk... – McCauley továbbra is közvetlenül a teherszállító mögött maradt. – Hank!

McCauley Hudkinsra pillantott, aztán a teherszállítóra. – A FLIP-táskából vegye elő a St. Petersburgi térképet. Az ülésém mögött találja.

– Hank...

– Azt hiszem kávé sem ártana.

– Hank...

– Én tejjel és cukorral kérem. – Megfordult, a szemére eresztette az éjszakai célzószemüveget, a számítógépen behozta a célzó-támadó kijelzéseket, összekötötte a célzószemüveggel és a Sea Stinger rakétával.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

A ROTH radar az üldözés minden másodpercét követte. Elliott és Massey a középső monitor előtt várták, hogy létrejöjjön a kapcsolat a Sea Lion Kettő-Kettővel. – Még mindig nincs válasz, Brad –

jelentette az irányító. – A NAPALM lebegő radarját ötezer lábra hozták le a viharos szél miatt A Kettő-Kettő ennek hatósugarának a legszélén van.

– Nem tud beszélni az embereivel? – kérdezte Massey.

– A rádióban bízunk, de rettentő sok az interferencia – válaszolta Elliott. – A rádió szempontjából holt zónában jár az öböl felett. Az új Hammerheadról sem tudjuk elérni őket.

– A leszállásig követi a Sea Lion a gépet?

– Valószínűleg kifogyóban az üzemanyaga – válaszolta Elliott. – Még pár percre elegendő, de aztán meg kell fordulnia.

– Akkor – kezdte boldogtalanul Massey – egy helikoptert elvesztettünk, hat halottunk van, és a csempészek megszöknek.

– Nálunk van a kábítószer, és sok csempészt elkaptunk. Itt nem a szemet szemért elv szerint dolgozunk...

– A menekülő gépet jelölő radarjel körüli adatoszlopok hirtelen életre keltek. Az egyik irányító felkiáltott: – Magassági vészhelyzet az egyes célnál, uram. Sebesség zéró, magasság... gyorsan csökken... elvesztettük a kapcsolatot. Elvesztettük az egyes céllal a kapcsolatot!

– Mi a helyzet a Kettő-Kettővel?

A választ a saját szemük adta meg: a Lion Kettő-Kettő, amely ez ideig egy mérföldes távolságot tartott a céltől, most keletre fordult, és Florida felé vette az irányt. – Az istenért, mi történt? – morogta Elliott, bár maga is tudta a választ.

Massey egy percig figyelte a hatalmas képernyőt, aztán Elliotthoz fordult. – Azt hiszem világos – mondta halkán. – A maga pilótája úgy döntött, ezt a madarat már nem engedi szabadon.

A Hammerhead Kettő fedélzetén

Hatvan mérföldre Sarasotától délre, a feltűnően fehér tetejű, zöld Black Hawk helikopter, a Marine-Kettő, amelyet két, a határvédelmi egység kötelékébe tartozó V-22-es kísért, zajosan kavarta a hűvös reggeli levegőt. A helikopter nagy sebességgel haladt célja felé, a kék tengeren úszó, hatalmas acélszigetre.

A Marine-Kettő nyolcezer láb magasan repült; mikor három mérföldre közelítette meg a platót, lejjebb ereszkedett, aztán keményen huppant az acélfedélzeten. Azért így, mert az alelnököt terrorista akciók fenyegették, és a pilótáknak kisebb gondjuk is nagyobb volt, mint az előírás szerinti landolás.

– Üdvözöljük a fedélzeten, alelnök úr – üdvözölte Elliott a Black Hawk utasát.

– Abból a kevésből amit eddig láttam, Brad, arra kell következtetnem, ez a létesítmény egyszerűen fantasztikus.

– Leginkább a méreteiben tér el a Hammerhead Egytől. De egyetértek, tényleg szép.

Martindale észrevette Sandra Geffart és Ian Hardcastle-t. őket is köszöntötte. Hardcastle-lal kezét rázott. – Hogy van, Ian? Izgul? Ha jól sejtem, akkor tervei most válnak valóra.

– Igen, valóban remek uram – válaszolta Hardcastle. A párbeszéd rövid, merev és feszült volt. Martindale következőnek Geffar kezét rázta meg.

– Legelőször is azt szeretném mindenkinek elmondani, az elnök legjobb kívánságait küldi a Kettes felavatásának alkalmából. Tudja, mekkora, erőfeszítés áll a létesítmény mögött, hogy mikén mentek keresztül. Gratulál e fontos lépés megtételének alkalmából. A határvédelmi egység a nemzetvédelem egyik legfontosabb bástyája.

Elliott előírászerűen elmosolyodott. – A legénység az eligazító teremben gyülekezik. Ha lenne szíves követni.

Hardcastle irodája a Hammerhead Kettőn a központi karbantartó részleg mellett volt, a harmadik emeleten. Innen háromszázhatvan fokos szögben beláthatta a teljes fedélzetet. A háromemeletes irodaépületnél csak az irányító torony volt magasabb. Az alelnök kitekert nyakkal próbálta szemügyre venni a magasban léghajzó radart, de nem sok eredménnyel. Tizennégyezer láb magasan lebegett, beleveszett a ragyogó kék égbe.

– Nagyon szép, Ian – mondta az alelnök. – Három hónappal ezelőtt még irodája sem volt.

– Igaz uram.

– Az elnöknek elmagyaráztam, túl nagy feneket kerítenek a dolognak. Maga nem kutyaórlba való, hanem saját parancsnokságra van szüksége. Az elnök egyetértett, és a louisianai események a közvéleményt a hammerheadek mellé állították. Az elnök még abba is belemenne, hogy légicsapást mérjünk a csempészek támaszpontjára, amennyiben megtudnánk, merre található...

– Már tudjuk uram. – McLanahan nem bírta visszafogni magát... – A dobás után mind a két csempészrepülő ugyanabba az irányba menekült: Haitiba. A támaszpontjuk Haiti közepén van.

– A hozzám eljuttatott jelentés szerint az a gép, amelyiknek gyerekek voltak a fedélzetén, valahol partközelsben lezuhant – válaszolta ingerülten az alelnök. – Egyetlen repülőtéren sem landolt. – Elliottra pillantott. – És azt is tudjuk, a második gép még csak meg sem közelítette a szárazföldet...

– Ez igaz, uram – mondta McLanahan –, de a lezuhanást megelőzően egyenesen a támaszpontjukra tartottak. Számos leszállási lehetőséget találtunk, de egyiket sem Kubában. Mind a két gép Haitira tartott! Megnéztük a számba jöhető leszállóhelyeket, és figyelembe véve a gépek nagyságát, csak egy hely maradt fenn a rostán: Verrettes. A második világháborúban légitámaszpont volt, ma magántulajdon...

– Ez nem elég – mondta az alelnök. – Ezen az alapon a CIA vagy a DEA nem tehet egyetlen lépést sem. Katonai bevetésről ne is beszéljünk...

– Terjesszük ki erre a területre a megfigyelést – javasolta Elliott. – Szerintem Patricknek igaza van, de több információra van szükségünk. A Haitit és a Dominikai Köztársaságot befogó radarjaink nem tökéletesek, úgy értem vannak lyukak, mert a kubaiak gyakran zavart hoznak létre. Ha engedélyt kaphatnánk, hogy Haitiban vagy Dominikában egy léggömbös radart engedjünk fel, vagy a Windway Passage környékén egy radaros hajó cirkáljon; nos akkor talán többet megtudhatunk.

– Haiti, Kuba és a Caicos-szigetek tiltakoznának. Nem engedik a radarballonokat, mert állítólag a polgári légiközlekedést veszélyeztetik, zavarják a kereskedelmi televízióadásokat, a turizmust és a katonai gyakorlatokat – válaszolta az alelnök. – Azt

állítják, a mi radarenergiánk az ő engedélyük nélkül is áthatol a drágalátos határaikon. Ez persze humbug, de amíg nincs más megállapodás, a már lefektetett szabályok szerint kell játszanunk.

– Marhaság – mondta Elliott. – A legszegényebb, a legkorruptabb ország szabad utat biztosít a csempészeknek, és mi nem tehetünk ellene semmit?

– Bizony, pillanatnyilag ez a nagy helyzet. A kormány már dolgozik a megoldáson. Szeretném ha nem felejtének el, eddig én voltam az aki elintéztem, hogy boruljon fátyol a Mexikói-öbölben történetekre...

– McCauley még mindig tagadja, hogy lelőtte volna azt a gépet – kezdte Elliott. – Azt mondja, ismételten figyelmeztette, szabad szemmel is láthatóvá tette magát, és egyetlen figyelmeztető lövést adott le...

– Engem ne akarjon átrázni, Brad. Láttam a ROTH radar adatait. Kétség nem fér hozzá, mi történt ott valójában. – Elhallgatott, bámult kifelé az ablakon. – McCauley és Hudkins kiesett. Sajnálom, de a hammerheadek nem engedhetik meg maguknak az efféle hibákat, Brad. A Kongresszus nagy öregjei alig várják az efféle malőröket, hogy egyszer s mindenkorra magukra húzzák a vizes lepedőt. Rossz fényben tüntetik fel magukat, az elnököt és engem. Na, váltsunk... Az elnök azt szeretné, ha kiterjesztenék az ellenőrzést arra az esetre is, ha a gyanús repülőgép engedéllyel lépett be az ország légterébe. Szigorúan megszabott szabályokat szeretnénk, és a pilóták ezeknek alapján végezzék a követést és elfogást. Ért engem, ugye, Brad?

– De még él a meghatalmazásunk, hogy elfogjuk vagy megtámadjuk a határsértőket?

– Igen, ha megfelelő körülményekkel végzik, a szabályoknak megfelelően. Mostantól kezdve csak amerikai területen léphetnek akcióba, a nyílt óceán és a nemzetközi légtér tilos terület. Meg kell erősíteniük, hogy a ledobott áru valóban kábítószer vagy csempészáru, hogy a ledobott szállítmány és a megtalált szállítmány egy és ugyanaz, és arról a bizonyos járműről származik.

– Mindezt azelőtt, hogy a pasas kilép Amerikából. – állapította meg Hardcastle.

– Pontosan. – A kabinet és néhány kongresszusi vezető valóban felháborodott a legutóbbi incidens miatt. Azt mondják, semmi szükség arra, hogy a hammerheadek az egész északi félteke fádul lövöl-j döző cowboyai legyenek; de különösen nem kívánatos, hogy nemzet-! közti területen lövöldözzenek. Esküszöm, nem könnyű a helyzetem, de ez van. Tartsák be az előírásokat, vagy mindannyiunknak útilaput kötnek a talpára. Ehhez tartsák magukat.

Elliott, Hardcastle és Geffar kikísérték a távozó alelnököt, aki a küszöbről visszafordult. MacLanahan és Elliott volt a két kiválasztott ember. – Maguk ketten jöjjenek velem.

Az UH-60 Black Hawkból átalakított Marine-Kettő helikopter fedélzetén Martindale bekapott néhány szendvicset, narancslét ivott rá, aztán McLanahanra és Elliottra nézett. – Mi a helyzet azzal a haiti bázissal, Patrick?

– Verrettes a neve. Részletes titkosszolgálati jelentésre lenne szükségem. Tudnunk kellene, mi is folyik ott. Annyit tudunk, a második vilgáháborúban az angolok egyik parancsnoksága volt ott, utána évekig különféle katonai egységek használták, majd magánkézre került. Nagyon nagy nyüzsgés van mostanság arrafelé, csak úgy hemzsegnek a repülők. Gyors és nehéz gépek. Tudnunk kell, kik vannak ott, milyen felszerelésük van, és mit akarnak.

– A haiti hadsereg?

– Amennyire tudom, már nem használja a hadsereg, és Haitin nincs is számottevő légerő.

– Maga tényleg azt hiszi, hogy valami csempészközponttal van dolgunk?

– Azt hiszem, ez a központ. Ők a felelősek azoknak a gyerekeknek a haláláért...

Az alelnök Elliotthoz fordult. – Brad?

– Egyetérték. Ők vannak a louisianai katasztrófa mögött is. Nem szabad vesztegetni az időnket.

Martindale kibámult az ablakon. – Közép-Amerikával meglehetősen savanyú a politikai kapcsolatunk. Az a véleményük, a határvédelmi egység csak álca, ezzel akarjuk leplezni hatalmi törekvéseinket. A politikusok állandó óvatosságra intenek bennünket.

– Aztán témát váltott. – Az elnök már-már elfelejtette a kavaznyai ügyet, ha nem csalódom.

Elliott szeme összeszűkül az emlékezés hatására. – Az a bizonyos kavaznyai ügy: a B-52-es bombázó, az Old Dog útja... nem is arról van szó, hogy vele személy szerint mi minden történt... de a szovjetekkel jéghideggé vált a kapcsolat... és két röpke esztendő múltán valami hasonló állt be a világ déli táján is...

Az alelnök megérteni látszott Elliott hallgatását. – Hihetetlenül fantasztikus eredmény volt Brad. Csodálatra méltó teljesítmény. Ennél csak az csodásabb, ahogyan sikerült az egészet a szőnyeg alá söpörni. Mintha nem történt volna semmi. Mondja, nem lehetséges hasonló csendes módszert kieszelni arra, hogy lehetne utánanézni ennek a haiti támaszpontnak? Érti ugye? Úgy, hogy egy szó nem sok, annyi se szivároghasson ki...

– Nem hinném, hogy a szervezetünknek ez lenne a feladata – tiltakozott csendesén Elliott. Az ilyen ügyeket a CIA-nak és a DEA-nak kellene megoldania...

– A SAC, a stratégiai légielő sem vehetett volna részt a szovjetellenes bombatámadásban, ha nem tévedek. Viszont maga és Patrick éppen ezt tették.

– Az egészen más helyzet volt – válaszolta Elliott. – A B-51-eseket teszteltük, és minden szükséges a birtokunkban volt... – elhallgatott, mert meglátta McLanahan arckifejezését. Látszott rajta, máris a feladat megoldásán töri a fejét.

– Egy V-22 Sea Lion oda-vissza elegendő üzemanyaggal rendelkezhet. Az utántöltés lehetséges – mondta. – Ha nem, akkor leszállási engedélyt kellene kérni a Bahamákon, vagy a Dominikai Köztársaságban...

– Nagyon nagyon nehéz feladat lenne – tiltakozott az alelnök. – Több napig is eltarthat, és nem biztos hogy eredményes lenne a tárgyalás. Arról nem is szólva, az egész akciónak az lenne a lényege, minél kevesebb kívülállót avassunk be. Ha leszállási engedélyt kérünk, akkor nem kerülhetjük meg az államapparátus csatornáit.

Teljesen egyértelmű volt, az alelnök saját kezében szeretné tartani az irányítást.

– Bizonyos pontig egyetérték Braddel. Nem szívesen vetném be a határvédelmi egységeket. Ha valami balul ütne ki, nem szeretném, ha bárki is ujjal mutogatna erre a szervezetre, vagy azzal vádoljon bennünket, hogy a Karib-tengeri térségekre fájna a fogunk.

– Akkor mi a javaslata? – Elliott agyában fény gyúlt. – Egy dreamlandi gépre gondolt, igazam van?

– Igen... Senki nem tudja, hogy maguknak ott milyen felszerelésük van – mondta az alelnök. – Még én sem. Térülnek-fordulnak, és a dolog máris egyenesben van. Mindent szigorúan titkosan kell kezelni. Ha egyetlen szó, egy ártatlannak tűnő utalás is eljut a csempészek fülébe, megette a fene az egészet. Nem is szeretnék rágondolni, micsoda sajtónk lenne.

A légkör érezhetően lehült. Martindale ez idáig meglehetősen tisztelettel viseltetett Elliott és McLanahan iránt. Akkor, a Kavaznya-incidens idején az alelnök gyakorlatilag nem kapott döntési jogkört, mondhatni kizárták a játékból. Most nem akarta megengedni, hogy megint Elliott vigye a vezérszólamot.

– McLanahan nem akart hinni a fülének. – Mikor megkapom a titkos parancsot, megbeszélem a tiszttikarral, kidolgozzuk a tervet, és megtanácskozunk önnel, uram. Ha a végső felhatalmazás is megérkezett, készen állunk a cselekvésre – jelentette ki Elliott.

– Tábornok, nem lesz semmiféle terv, sem engedélyezés, sem megbeszélés. Mi sem tanácskozunk. Hajtsa végre az utasítást! Ennyi.

Elliott azonban nem hagyta magát. – Uram, ön talán izgalmasnak találja, hogy zárt ajtók mögött bombatámadásokat eszeljen ki. Ha azt hiszi, joga van titkos tevékenységek beindítására, úgy, hogy ügyet sem vet a következményekre, amelyek bennünket érintenének, akkor fel kell világosítanom, ez nem megy. Én magától az elnöktől kapom az utasításokat. Dreamland az ő fennhatósága alatt van. Ha azt akarja, hogy önnek dolgozzunk, akkor ezt adja írásban, és tizenkét órán belül megkapja rá a válaszomat.

– Ne legyen csökönyös és ne vágjon fel, Brad. Senki sem pótolhatatlan...

– Ez önre is vonatkozik, uram...

Martindale elvörösödött. – Még mindig a beosztottam...

– Igaz, és meg is teszem amit parancsol, feltéve ha nem mond ellent a szabályzatnak. Ezért van szükségem a felhatalmazásra. Kirúgathat ha akar, de az egyikünknek sem használna, és nem oldaná meg a helyzetet.

Az alelnök megszorította a szék karfáját. Benyomta a karfa egyik gombját. – Todd, jöjjön ide! Hozza a jegyzetfüzetét.

Megjelent a szárnysegéd, behúzta maga mögött a függönyt, leült a fal melletti ülésre, beszíjazta magát, és felkészült a diktálásra. – Szigorúan bizalmas. Dátum, helyszín, jelenlévő személyek. Tárgy: különleges felderítő feladat. Az Amerikai Egyesült Államok alelnöke itt és most felhatalmazza Bradley J. Elliott tábornokot, a határvédelmi egység főparancsnokát, hogy információszerezés céljából akciókat hajtson végre. Indoklás: Információ érkezett esetleges kábítószer-csempészéssel kapcsolatbari a Verrettes nevű haiti településről. Időtartam: meghatározatlan. Koordináció az irodámon keresztül, a speciális tevékenységekre vonatkozó tizenegyes rendelet értelmében. Aláírás.

A szárnysegéd feljegyezte a három férfi adatait, megnézte a karóráján az időpontot, megfordult és távozott.

– Ezt megkapja a védelmi minisztérium, a CIA, a DEA – jegyezte meg Elliott.

– Nem elégedett? Talán rádióon kürtöljem világgá?

– Nem ezt mondtam.

– Az elnök tizenkét órán belül mindenről tudni fog és ha megkapom a beleegyezését, akkor azonnal akcióba léphetnek. Azonnal!

– Meglesz, uram.

Hallgattak egy darabig. A miami nemzetközi repülőteret már látni lehetett a távolból. Leszállni készülődtek, mikor az alelnök szárnysegédje a vörös, bőrkötéses dossziékkal visszatért. Egyet adott az alelnöknek, egyet Elliottnak. – Na, elégedett?

– Köszönöm – mondta Elliott, és McLanahannak adta a mappát. Patrick az ölébe eresztette a szigorúan bizalmas aktaköteget.

Miután a Marine-Kettő földet ért, Elliottot és McLanahant megkérték, még maradjanak a helyükön és várják meg, míg az alelnök távozik. Martindale mindegyikükkel kezét rázott. – Az

irodájában keresem – mondta Elliottnak. – Gondolom, Floridából irányítja az akciót.

– Igen, és ha nem vagyok az irodámban, akkor Dreamlandben vagyok.

– Remek – megeresztett egy mosolyt. – Számítunk magára, Brad. Csinálja meg.

A Határvédelmi Egység Parancsnoksága, Florida, USA

Két órával azután, hogy az alelnök a Marine-Kettővel elhagyta a Hammerhead Kettő fedélzetét, Maxwell Van Nuys az Aladdin City-beli főparancsnoki épület előtt Jaguar XJ-7-esében várta Sandra Geffart.

Pontosan annak látszott, aminek szeretett volna: egy olasz autóversenyzőnek. Üdvözölte az asszonyt, kinyitotta az első ajtót, betessékelte, aztán a volán mögé ült. A kocsí felbődült, és kiszáguldott a parkolóból.

Egy darabig csendben suhantak. Van Nuys csak akkor szólalt meg, mikor rákanyarodtak a gyorsforgalmi útra. – Na, hogy sikerült a látogatás? Elégedett volt az alelnök?

Geffar hosszasan küzdött bontakozó érzelmei ellen, sokáig ellenállt, de mostanra arra a döntésre jutott, ő is megérdemel egy kis szórakozást, kikapcsolódást. – Gondolom – válaszolta. – Igazából azt szeretném, ha a Kongresszus végre úgy döntene, minden körülmények között támogatja a határvédelmi egységet.

– Ezt hogy érted? Szerintem eddig is minden segítséget megadtak. Új bázis, új radarballonok. Talán le akarnak valamit szerelni?

– Szó sincs róla. Sőt éppen most kaptunk egy új radarberendezést.

– Ez remek – mondta Van Nuys. Most légy óvatos, figyelmeztette magát. Csak nyugodtan... – Mintha hallottam volna rebesgetni róla valamit úgy két hete. Arizonában van, igaz?

– Nem, valahol Arkansasban... – Elhallgatott. Alaposan meg kell gondolnia, kinyissa-e a száját. – Biztos nem is hallottál a nevééről?

Arkansas? Még soha nem hallotta, hogy radartelep lenne Arkansasban. De nem lenne okos most szívóskodni. Okos a kis bige, még szimatot kap. – ígéretesen hangzik. A Kongresszus most már nem hagy cserben benneteket.

– Különösen akkor nem, ha a csempészek továbbra is gyerekeket használnak védőpajzsként. Életemben nem találkoztam ilyen undorító dologgal...

– Magam sem hittem, hogy ilyesmi lehetséges – válaszolta Van Nuys.

– Nem hiszem, hogy legközelebb hatásos lenne – folytatta Geffar. – Hardcastle mindig is azon a véleményen volt, rá kell rontani a csempészekre. Hamarosan megkapja amire vágyik: az alelnök többé-kevésbé teljhatalommal ruházta fel a parancsnokot...

Geffar kívánságára Key Biscayne-be, a lakására mentek hogy kibújhasson az egyenruhájából és átöltözzön a vacsorához. Lezuhanyozott és felöltözött.

Mikor Van Nuys meghallotta a fürdőszoba ajtajának csukódását és a vízcsobogást, az asszony íróasztalához lépett, a készenlétben tartott álkulccsal kinyitotta a fiókot, amiben a nő a szolgálati fegyverét tartotta, és kiürítette a Smith and Wesson tárat.

Óriási kockázatot vállalt, de ez volt az egyetlen darab, amit állandóan magánál hordott. Egyes asszonyok mindig ugyanazt a gyűrűt, nyakláncot vagy karkötőt viselik; az ékszerek szerepét Geffarnál a 45-ös töltötte be. Mindenüvé magával vitte. Ez a legkézenfekvőbb és a legveszélyesebb tárgy, ezzel kell kezdenie: beletette a három új töltényt.

A nő valamikor gyakran eljárt a bázis lőterére, de manapság annyira lekötötte a Hammerhead Egy, hogy nem jutott ilyesmire ideje; tehát nem mostanában fog lövöldözni a pisztollyal.

Nuys megvizsgálta a három új golyót; az első miniatűr adóvevő; a második az elem, ami az első és a harmadik golyót táplálja. A harmadik a mikrofon. A mikrofon felfogta a hangokat, kódolta a jeleket, és átvitte az adóra.

Ezek a poloskák a technika legújabb vívmányai, csak hangra keltek életre, egyébként megbújtak, és éppen ezért szinte lenyomozhatatlannak tartotta őket a szakma.

Van Nuys gyorsan betette a három „golyót”, aztán a maradék régi töltényeket utánuk csúsztatta, gyorsan betolta a tárat, és mindent pontosan az eredeti helyére tett vissza. Nagyon jól tudta, végső soron nem így kellene dolgoznia. Előbb-utóbb a csempészek horgára akad, bármennyire igyekszik is eleget tenni a megbízásnak. Így is úgy is kikészítik; vagy beköpi, vagy megölik. Csak egyetlen módja van a menekülésnek, ha egyezséget köt Geffarral és a határvédelmissekkel; cserében az érvényes törvények szellemében mentességet élvezne, nem kerülne a vádlottak padjára és csak annyit kellene tennie, hogy mindent, de mindent elmond a csempészekről és vállalja a tanúskodást a bíróság előtt. Igaz, magukról a csempészekről nem valami sokat tud – legalábbis egyelőre –, de ez csak idő kérdése. Minél több megbízást kap tőlük, annál keményebben szoríthatja meg majd a torkukat. Közben titkos bankszámláján gyarapszik a tőke; idővel elegendő ahhoz, hogy visszavonulhasson.

Addig azonban nem tehet mást, minthogy kémkedik Geffar után azoknak a kolumbiai állatoknak.

Verrettes, Haiti

– Majdnem teljes sikerrel zárták le a Floridába vezető légi és vízi utakat – állapította meg Enrique Hermosa kapitány, aki Karib-térséget ábrázoló hatalmas térkép fölé hajolt, és pálcájával mutogatta a fontosabb pontokat.

Salazar rendszeres heti eligazítását tartotta; ezt a szokást még a kubai hadseregben töltött időkből mentette át. Halálosan komoly légkörben folyt a beszélgetés. Létük során most először kerültek szembe olyan ellenséggel, akinek nagyobb volt a tűzereje, mint az övék.

Az egyik repülőgép parancsnoka szólalt meg. – Florida melyik részét tartják ellenőrzés alatt? Azt akarja mondani, az egész délkeleti partvidéket?

– Nem, hadnagy – mondta Hermosa. – Egész Florida az ellenőrzésük alatt áll, az állam teljes partvonala. Az az igazság, valószínűleg az Államok teljes déli szakasza is.

Agusto Salazar ezredes kubai szivarjának füstjébe burkolózott; egyáltalán nem lelkesedett a hallottakon. A tíz cuchillo parancsnok feszengve nézegette a térképet, Salazar Hermosához beszélt. – Lehetetlenség ekkora területet teljes ellenőrzés alá vonni. Valahol kell lenni egy gyenge pontnak.

– Én csak azt mondhatom, amit az ügynökeink jelentése tartalmaz. És a floridai embereink egyenesen Maxwell Van Nuystól kapják a fülest – válaszolta Hermosa. – Ez nem az én véleményem. Folytassam? – A száműzött kubai türelmetlenül igent intett.

– Működtetni kezdték az új platót Sarasota mellett – folytatta tehát Hermosa. – A léggömbös radar már hónapok óta működött ebben a körzetben. Már arra is képesek, hogy Sea Lionokat, robotrepülőket és hagyományos helikoptereket indítsanak. Az új plató csak ötven mérföldre van a mi szokásos bevett, útvonalunktól. Számos emberünket megölték és letartóztatták a legutóbbi szállításnál. Az elkövetkezendő hónapokban nem tanácsos ezt a folyosót használni, a hammerheadek megerősítették Key West-i bázisukat, átvették a munkát a parti őrségtől és informátoraink szerint a gépeik Freeportban és a Bahamákon állomásoznak. Természetesen a Bahamákon már évek óta működik radarberendezésük.

A térkép elé műanyag fóliát helyezett, ezen kis piros körök jelölték a hammerheadek állásait az Államok délkeleti területén. – Összegezve: az amerikai határvédelmi egység elektronikus berendezésekkel ellenőrzi a teljes délkeleti határszakaszt – folytatta Hermosa – Wilmingtontól Észak-Karolináig, le Texasig. És ez azt jelenti, bármelyik felszállási pontról indíthatják robotgépeiket, és folyamatos kapcsolatot tarthatnak fenn egymással. Van Nuys ezenkívül említést tett egy újabb radarberendezésről. Egyelőre erről még nincs részletes információnk. – Salazar dühödten fújta a füstkarikáit. Hermosa sietve folytatta. – Légiflottájuk még kicsi, de gyarapszik. Csak négy floridai bázisról tudnak robotgépeket indítani: a Sarasota melletti új platóról, Key Westről, a Miamitól délre lévő platóról és a floridai támaszpontról. De ha egyszer elindították a

robotokat, akkor azok sokáig, több órán át képesek a követésre, és állandó kapcsolatban maradnak az irányító állomással. A radarhálózatuk igen kiterjedt. A robotgépeken levegő-levegő és levegő-föld rakéták is lehetnek, de rendszerint ezeket nem viszik, mert megbízhatatlanok...

– Hol van ezeknek a parancsnoki posztja?

– A Hammerhead Egyen. De úgy véljük, az irányítást bármelyik kilövőállomásról végre lehet hajtani, még repülőgépről is; ugyanakkor az információink szerint ezzel a lehetőséggel nem élnek, és minden a Hammerhead Egynél összpontosul.

– A legveszélyesebb a Sea Lion billenőrotoros repülőgép – mondta tovább Hermosa. – Savannah-ban, Georgiában, Mobile-ban és Alabamában vannak a fedélzeti fegyverrel ellátott gépek bázisai.; A két platón rendszerint négy felfegyverzett Sea Lion van, a földi támaszpontokon egy vagy kettő. A Sea Lion fedélzeti fegyverezése többcélú: rakéták földi és légi célpontok ellen, harminc milliméteres gépágyúk. Legalább olyan gyorsak, mint a mi sugárhajtású gépeink, de függőlegesen is képesek mozogni, ennyiben jobb...

– Ezt tudjuk, Hermosa – mondta szárazon Salazar. Még hallani is undorító, gondolta.

– Összegezve: délkeleti mozgásunk kockázatos. Kicsi az esélye, hogy a folyamatos légi akciók sikerrel járnának. Nagyjából egy az ötvenhez.

– Egy az ötvenhez? – tört ki az egyik pilóta. – Ez nem igaz. Én az arzenálunk bármelyik gépével vállalom, hogy Florida akármelyik részére eljutok. Csak adjon lehetőséget, Salazar ezredes. – Több pilóta hangosan helyeselt.

Hermosa felemelte a kezét. – Információink szerint, és ezt magától Van Nuystól tudjuk, a határvédelmisek nem riadnak vissza attól sem, hogy tüzet nyissanak a gyerekekkel megrakott gépekre. És az a parancsuk, amennyiben az illetéktelen behatolók nem válaszolnak, alkalmazzanak erőszakot...

– Nem számít, mi a parancsuk – szakította félbe Salazar. – Ezek a puhány, gerinctelen alakok, nem fognak pisis gyerekekre löni. –

Vállat vont. – Bár úgylis meghalnak. Ha nem az amerikaiak ölik meg őket, akkor éhen pusztulnak ebben a nyomorult országban.

– Sok helyet foglalnak el a fedélzeten. Kevesebb jut az árunak...

– Akkor legközelebb soványabbakat vigyen magával. Könnyebbek, kevesebb nehézséget okoz, ha fel kell őket rángatni a gépre, kisebb helyet foglalnak el...

– És könnyebb kihajítani őket, gondolta Hermosa, és attól félt, hogy elhányja magát. Pálcát tartó keze reszketett, a homlokán gyöngyözött az izzadság. A cuchillókból értelem nélkül engedelmeskedő robotok lettek, bármire képesek. Salazar valószínűleg arra is rá tudná venni őket, hogy a saját anyjukat kössék a gép farkához, ha ezzel lehetne sikeres a küldetésük.

– Egységünk legjobb pilótáit a létező legrosszabb időjárási körülmények között találták meg a hammerheadek – mondta Hermosa. – Evesztettük a szállítmányt, a louisianai elosztóhálózatot szétverték. A gépünket majdnem idáig követték, ez komolyan fenyegeti a biztonságunkat...

Salazar figyelmeztetően intett, Hermosa gyorsan tovább hadart. – Az informátorok jelentése alapján a következőkre jutottunk: ha el akarjuk kerülni a veszteségeket, be kell szüntetnünk az Államok délkeleti részén a bevetéseket, és arra kell összpontosítanunk, hogy új utvonalakat és területeket biztosítsunk magunknak Texasban, Új-Mexikóban és Arizonában. Itt kevésbé erős a határvédelem. Dél-Kalifornia is szóba jöhet, ott legalább már fejlett elosztóhálózatot építettünk ki...

– Azt mondja, kerüljük a csetepatét és fussunk? – kérdezte Salazar. – Meneküljünk és bujkáljunk, he?

– Nem menekülésről és bujkálásról beszéltem – tiltakozott Hermosa. – Vonuljunk vissza, erősödjünk meg, és erőinket másutt használjuk fel. Az embereinket veszélyeztetjük, amennyiben...

– De ebből nem lesz pénz! – Salazar kezében felcsillant a késpenge, és a térkép lécébe csapódott. Csak egy paraszthajszállal került el Hermosa bal fülét. – Takarodjon, maga idióta! – Hermosa sietve engedelmeskedett, és azért imádkozott: a kés ne repüljön a hátába.

Salazar most a szoba közepére sétált, szembefordult gépparancsnokaival és pilótáival. A szeme szikrázott. Jól csinálta, és ezt tudta magáról. – Felejtsék el ezt a sületlenséget a menekülésről és bujkálásról. Maguk cuchillók. Maguk a legjobbak, a legjobb pilóták a nyugati féltekén, az egész világon. Mi nem szaladunk el. Mi nem fordítunk hátat az ellenségnek. Mi kihívjuk, és legyőzzük őket. Megmondom mit kell tenni. A Hammerhead Egy nevű plató a határvédelmi egység központi bázisa, az akciókat innen irányítják. Innen irányítják a nagy hatótávolságú robotrepülőket. A központi radarjuk a ledobási pontokat és útvonalainkat figyeli. A plató védi a partot, de semmi nem védi a platót. Meg akarom támadni ezt az objektumot, és legalább annyira tönkretenni, hogy az elkövetkező hat-hét hónapban hasznavehetetlen legyen. A legjobb az lenne, ha teljesen megsemmisíthetnénk. Ezalatt az idő alatt növelhetjük a Floridába tartó szállítmányainkat. Az elmúlt évben az amerikaiak étvágya egy cseppet sem csökkent, továbbra is szeretik a kokaint. A kartell rengeteget fog fizetni... Trujillo őrnagy?

A magas, izmos pilóta bal arcát égési sebhelyek csúfították, és a bal válla is csúnyán megsérült már.

– Maga a legjobb parancsnokom, a legrégebbi és legtapasztaltabb pilótám. Arra kérem, dolgozza ki a támadás részletes tervét, elsősorban a Hammerhead Egy ellen, másodsorban a Bahamára telepített radarállomás ellen. Súlyos csapást kell mérnünk az ellenségre. Meg tudja csinálni?

– Természetesen, ezredes. Az embereimmel együtt büszkén vállaljuk a feladatot.

– Én is büszke vagyok magukra – fordult Salazar a többiekhez. – Újra és újra bebizonyítják, nem ismernek félelmet, nincs önök előtt akadály. De az ellenség erősebb, mint valaha. Ezért minden bátorságunkra szükség lesz, és minden erőnkkel azon kell lenni, hogy sikerre vigyük a küldetésünket. A cuchillók nem veszíthetnek...

Ebben a pillanatban megszólalt a hangosbeszélő. – Figyelem, figyelem! Nagy sebességű, ismeretlen repülőgép közeledik. Légelhárító egységek, piros jelzés érvényben!

Megszólaltak a szirénák, a pilóták kirohantak. Salazar először követni akarta őket, de aztán úgy döntött, inkább a föld alatti

parancsnokságra siet; ez a légópince a Karib-tenger térségében Fidel Castro havannai bunkere után a legbiztonságosabb hely volt.

Két rettegő irányítót talált a homályos parancsnoki teremben. Rendszerint kevesen tartózkodtak itt, ez volt a túlélést biztosító menedék, nem nyüzsöghettek itt az emberek. – Jelentést – vakkantotta Salazar.

A régi típusú, amerikai gyártmányú felderítő radar befejezte a bemelegítő kört, az egyik irányító most állította. – Uram, jelentést kaptunk, hogy egy nagy sebességű, ismeretlen repülőgép tart a támaszpont felé; délről közeledik.

– Hallottam a figyelmeztetést. A részleteket akarom tudni.

Az operátor szerencséjére a radar befejezte a bemelegítést, és gyorsan megtalálta a célt. A repülőgép a radar szerint négyszáz csomóval közeledett. A magassága folyamatosan csökkent, már csak száz láb magasan repült. A távolság nyolc mérföld, rohamosan csökken...

– Légitámadás! – kiáltotta Salazar. Magában hálát adott a csillagoknak, hogy nem követte bátor pilótáit a szabadba. Még egy magányos amerikai F-111 vagy a brit Jaguár is elegendő bombával repülhet, és pillanatok alatt szétverheti a bázist. – A légelhárító egységek célozzák meg a behatolót – parancsolta.

– Megvárjuk, hogy szabad szemmel is azonosítható legyen?

– Nem a mieink közül való, Haitin pedig nincs olyan gép, amelyik négyszáz csomóval repülne – válaszolta Salazar. – Aki nem jelzi előre az érkezését, az ellenség. Megsemmisíteni.

– Igenis, uram.

A verretesi légitámaszpont felkészült a légitámadások elhárítására. Salazar régi típusú, szovjet gyártmányú SA-7 hőérzékelő rakétákat szerzett be annak idején, ezeket dzsipekre szerelték. Ezenkívül csak kisebb elhárító egységek védték a bázist. Föld-levegő tüzérség, gránátok és páncélos járművek egészítették ki az arzenált. A legbüszkébb a Huey helikopterre volt. A Huey teli üzemanyag-tartállyal, kiglancolva várta, hogy bármikor elrepítse Jamaicára, a Kajmán-szigetekre vagy a Bahamákra. Ha sikerül jól elrejtőznie, idővel hasznát veheti a titkos bankszámláinak.

– Az SA-7 legénysége a helyén van?

Még nem jelentettek... a déli oldalról viszont azt jelentik, már szabad szemmel is látni a gépet... azt mondják... egy szovjet gép... egy Suhoj-27-es...

– Szovjet gép? Mi az isten! Utasítás: ne lőjenek. Minden egységnek: figyeljék a célt, de ne lőjenek, csak akkor, ha a gép megtámadja a bázist.

Salazar megrágtá az új fejleményeket, aztán a kijáráshoz indult. Kimegy a frontvonalra. Szovjet gép Haiti felett? Talán valamelyik régi társa? Tudta, a szovjetek már telepítettek Kubába Suhoj-27-eseket, de tudomása szerint ezeket nem kubai pilóták vezették. Bár nem elképzelhetetlen, hogy gyakorlórepülésen van, esetleg bemutatót tartott valamelyik politikusnak. De mit keres itt? Minek akarna egy orosz pilóta Verrettesbe repülni? Dezertált? Vagy el akarja adni a gépét a cuchillóknak? Egy Suhoj-27-es nem lenne rossz vétel ugyan, viszont nagyon is feltűnő, és emberek haragját vonná a fejére: körülbelül tízezer nagyon morcos orosz katonáét, alig száz mérföldnyi távolságra innen. Nem vennék szívesen, ha az egyik gépük eltűnne...

A parancsnoki épület előtt már várta a dzsip. Salazar óvatosan úgy irányította a sofőrt, lehetőleg kerüljék ki a lehetséges célpontokat: a hangárokat, a tornyot. Netán mégis légitámadás következik. Néhány fa állt a pálya mellett, azok alá álltak be. A Suhoj áthúzott a kerítés felett.

Mindenki legnagyobb megdöbbenésére a vadászgép néhány gyors fordulatot hajtott végre, forgott, nagy sebességgel húzott el a talaj felett alig harminc méterre. A SU-27-es az amerikai F-15-ös és az F-14-es vadászgépek legszerencsésebb keresztezése; kétségtelenül a világ egyik legsikerültebb vadászgépe. Most fantasztikus légbemutatót tartott az elképedt katonák szeme előtt. Az SA-7 rakétákat és a harminc milliméteres gépágyúkat kezelő tűzerek követték minden manőverét, és teljesen biztosak voltak benne, hogy a lövedékek még csak meg sem közelítenék a gépcsodát.

Az utolsó manőver volt a legfantasztikusabb. A Suhoj lebukott, alig száz méterre volt a leszállópálya betonsávjától; és mindezt több mint háromszáz mérföldes sebességgel. Aztán éles fordulatot vett, az orra emelkedett, de a magassága nem változott. Az orr az égnek állt,

és a SU-27-es vadászgép farokkal-lefelé ereszkedett a beton felé. Jó pár másodpercig így maradt, a hajtóművek sikítottak; aztán a gép kilőtt, és függőlegesen felemelkedett.

Salazar a fejét rázta. – Ilyet még életemben nem láttam...

Az orosz vadászgép lustán balra fordult, és ekkor felrecsegett Salazar adóvevője. – Torony, egyes osztag gurul, készen áll a felszállásra.

Salazar a felszállópálya távolba vesző végére nézett. A cuchillók négy MIG-21-es vadászgépe kigurult a félig föld alá ásott hangárból, és gyorsan közeledtek a felszállópályához. Abban az esetben ha az egész támaszpontot mozgósították, Verrettes kis csapatának elég régi, MIG-21-esei és francia Mirage F1C vadászgépei, az argentin FMA Pucara és az Aero L-39 Albatros bombázók segítettek elkergetni a betolakodókat. Ha további erősítésre lett volna szükség, a cuchillók személyszállító gépeit is be lehetett vetni.

Salazar beállította a mikrofont. – Minden egységnek! Tartsák a pozíciót. Ismétlem, maradjanak a helyükön.

– Hermosa kapitány rohanva érkezett Salazar dzsipjéhez. – Ez az alak légbemutatót tart – állapította meg Salazar. – Szeretném tudni, minek. Ki ez? – nézett kérdően Hermosára, aki alig kapott levegőt. – Hol volt mostanáig, Hermosa? Elbujt?

– Nem, uram. Kapcsolatba léptem a kubai légierők camagüeyi támaszpontjával, az ön régi egységével...

Salazar ördögien gonosz pillantást vetett a kapitányra. Nem szerette, ha a régi bajtársaira emlékeztetik, akik gyakorlatilag eladták őt a kormánynak. Hermosa nagyot nyelt, és folytatta. – Nem erősítik meg, de nem is tagadják, hogy tudnának bármilyen SU-27-esről. Nem onnan érkezett.

– A szokásos válasz – mondta Salazar. – De magának valami érdemlegeset kellett volna kipróbálni belőlük. Megmondta, ki maga? Hogy az én nevemben beszél?

– Azt hiszem ők éppúgy megzavarodtak, mint mi, uram.

Salazar elégedetlenül legyintett, és újra a szovjet vadászgépet figyelte. Az nyilván észrevette a MIG-21-eseket, és valószínű, a többi gép sem került el a figyelmét. Befejezte a bemutatót, most a fő leszállópályával párhuzamosan repült, biztonságos távolságban.

Salazar a 121,5-ös hullámhosszra tekerte a csatorna-kiválasztót, ez a nemzetközi vészjelző csatorna. – Ismeretlen Suhoj, Verrettes felett – kezdte spanyolul. – Azonosítsa magát! Vége.

– *Kto tam?* – érkezett a válasz. A hang fiatal, energikus, és orosz volt. – *Sto éta znacsajet?*

– Ismeretlen Suhoj, beszéljen spanyolul, ha tud. – Fáradtan megdörzsölte a homlokát, igyekezett visszaidézni a még moszkvai kiképzése során tanult orosz szavakat. – *Vi gavaritye po eszpanzске? Po angliszki?*

– Beszélek spanyolul – nehézkesen érkezett a válasz.

– Itt Augusto Salazar ezredes, a repülőtér parancsnoka. Azonosítsa magát, és közölje a szándékait.

Hosszú szünet, aztán angolul. – Angolul jobban beszélek. Ismételje.

Salazar kimerülten sóhajtott. – Maga marha, most már ért? – kérdezte angolul.

– Igen, értem. – A Suhoj pilótája kitűnően, jóformán akcentus nélkül beszélt az angolt. – Szép itt. Ezek a maga MIG-jei? Vagy csak bérlőket?

– Ne szórakozzon velem. Salazar ezredes vagyok, a repülőtér parancsnoka. Maga megsértette a légterünket. Ilyen esetekben felhatalmazásom van, hogy habozás nélkül lőjek. Vagy adja meg az adatait, a fegyverzetét, vagy azonnal hagyja el a körzetemet...

A SU-27-es vadászgép hátsó ülésén ülő férfi az előtte lévő kis billentyűzetten gépelt. Sűrű, izmos alakja szinte teljesen kitöltötte a teret; a hátsó fülke valamikor a kiképzéshez szükséges műszereket és két ülést tartalmazott, mára azonban minden mozdíthatót kivettek, átalakítottak. A csomagok helyét speciális rádióberendezések és felvevők foglalták el; egy műholdas készülék pedig továbbította a videofelvételeket és a begépelte adatokat. A felvételeket digitális kamerával készítették, így a kép számítógépes diszkre került a hagyományos film helyett. A diszket aztán behelyezték a műhold adójába, amelyik rádióadón keresztül továbbította egy Föld körüli pályán keringő katonai műholdnak. Innen az információ egy földi állomásra jut, ahol dekódolják, számítógépes monitorokon

tanulmányozzák és elemzik. A Suhoj legénysége már vagy egy tucatnyi képet küldött a hazai támaszpontra.

– Salazar... Salazar... soha nem hallottam a nevét. Egyetlen haiti katonai egység vezetőjét sem hívják így. – Az amerikai légierő őrnagya, Patrick McLanahan befejezte a gépelést, továbbította amit kiderítettek Salazarról és a MIG-21-esekről. – Powell, nálad sem esik le a tantusz?

– Nem – morogta Roland (alias J.C.) Powell hadnagy. McLanahan a hajtóművek zajában alig hallotta a választ, és tudomásul kellett vennie, ennél többet nem is fog hallani. A fiatal pilóta ugyanis nem volt valami bőbeszédű.

A SU-27 friss szerzeménye volt a draemlandi kutatóközpontnak. A Nevada déli részén létesített telep akkor kapta meg a gépet, mikor egy szovjet pilóta Habarovszkából Japánba vitte, és a menedékjogért cserébe adta át. Azóta szigorúan titkos felderítőakciókban vetették be, illetve ezen képezték ki azokat a pilótákat, akiknek jól álcázva kellett bejutniuk a szovjet légtérbe.

A legfrissebb és messze a legképzettebb pilóta, aki valaha irányította a Suhojt, kétségtelenül Powell volt, az arizonai Williams légítámaszpont oktatója, berepülő pilóta. A huszonkétéves pilóta szinte soha nem érzékelte a veszedelmet, egyáltalán nem félt a hatalmas géptől, mindig pattanásig feszítette a húrt, a maximumot préselte ki a kezébe került masinákból. Valószínűleg fantasztikus képességei miatt hívták meg oly gyakran Dreamlandbe, bár hivatalosan még nem volt a titkos kísérleti telep katonája, de mindenki tudta, tökéletesen megfelel jövőbeni feladatának, és ő lesz Dreamland egyik legjobb berepülő pilótája. Ha ezt a küldetést megússza élve.

– Mondd meg, nem árulhatjuk el honnan jövünk, és nyugtasd meg, nincs nálunk fegyver – mondta McLanahan. – Keringj továbbra is a támaszpont felett. Még csinálnom kell néhány képet, és biztosan akarom tudni, hol vannak a légvédelmi fegyverek.

Powell bekapcsolta a rádiót. – Nincs felhatalmazásom megmondani sem a kiindulási pontunkat, sem úticélunkat, de biztosítom róla barátom, folyamatos kapcsolatban vagyok a bázissal, és minden engedéllyel rendelkezem. Nem szívesen

engedik messzire a fészektől a kiscsibéket nálunk. Nem fenyegetem magukat, csak sétarepülgetünk ebben a szép időben...

– Ez örült – állapította meg Salazar. Hermosa értetlenül bámult. – Mégis, mit képzelsz, ilyen messzire Kubától?

– Biztos egy Kubában állomásozó magas rangú tiszt – motyogta Hermosa. – Hallottam, az oroszokat általában nem engedik víz fölé a gyakorló repülések alatt. Csak valami nagykutya kaphatott engedélyt, hogy elrepüljön Haiti felett.

– Magas rangú katonatiszt? Szerintem ő lesz a Kubában állomásozó csapatok főparancsnoka. Bár a hangja túl fiatal. Lehet, hogy a legújabb aduászuk keveredett ide?

– De mit keres Haiti felett?

– Valószínűleg a légvédelmi egységeket ellenőrzi, vagy felderítést végez Kuba részére... – Salazart azonban nem győzték meg saját szavai.

– Vagy tán egy támadás előjátékát élvezhetjük? – tette hozzá Hermosa.

– Marhaság. Egyetlen géppel? Egy vadászgéppel? Ennek semmi értelme... – Salazar töprengett, aztán: – Viszont épp a szokatlansága gyanús. Azt hiszem, a leghelyesebb ha az egységeink úgy tesznek, mintha valóban támadás lenne előkészületben. – A rádióján megkereste a megfelelő frekvenciát. – Egyes és kettes egység, figyelem. Felszállni. Tartsák készenlétben a fegyvereket, maradjanak tíz mérföldre a bázistól, ezer és kétezer méter közötti magasságon. Kövessék a Suhojt, de ne támadjanak, csak ha parancsot adok rá. Mutassátok meg, milyen fából faragták a cuchillokat.

A MIG-21-esek pilótái lelkesen válaszoltak, és pillanatokkal később a két ósdi vadászgép már a levegőbe emelkedett. A Suhoj türelmesen várakozott.

De McLanahan egyáltalán nem volt türelmes. Csapdába esett patkánynak érezte magát a szovjet vadászgép hátsó ülésén. – A repülőtér keleti oldaláról elindították a MIG-eket – kiáltotta. – Tűnjünk innen.

Powell szembe fordult a MIG-ekkel. – Már késő – állapította meg. Ha menekülünk, ránk másznak. Mellettük kell maradnunk. – Máris manőverezni kezdett.

– Mi a jó francot csinálsz, Powell? – kérdezte McLanahan, és letépte a maszkját. – Csak nem akarsz harcba kezdeni?

– Nyugi, őrnagy – mondta puha, álmosan monoton hangon Powell. – Érdekes kaland lesz...

– Nekünk az a feladatunk, hogy felderítsük a bázist, és nem kell érdekes kalandokba bocsátkoznunk MIG-ekkel.

– Ha most elszelelünk, attól csak még gyanúsabbak lennénk – mondta nyugodtan Powell. Holtbiztos, hogy le akarnák nyomozni az utvonalunkat, vagy megnéznék a farokjelzésünket. Túl sok megválaszolatlan kérdést hagyunk nekik. Összepakolnának és eltűnnének Haitiből, akkor megkezdhetnénk a keresgélést előlről. Ha rám hallgatsz, elhitetjük velük: tényleg oroszok vagyunk.

Powell gázt adott, felgyorsult hogy együtt haladhasson a MIG-ekkel, és bekapcsolta a rádiót. – Látom, a vadászgépei levegőben vannak, Salazar ezredes. Ha edzésre van szüksége, én benne vagyok.

Az első kör amolyan bemelegítésféle volt: fej-fej mellett repültek, a második MIG a vezérgép farka mögött, így mind a két MIG-pilóta alaposan szemügyre vehette a Suhojt.

Powell hátrahúzta a kormányrudat; a nehézségi erő McLanahant az ülésbe nyomta. A keze-lába, minden porcikája, még az orra is nyomott vagy száz kilót, legalábbis úgy érezte.

– Látod őket?

– Kiket?

– A MIG-eket. Keresd meg, légy oly jó!

McLanahan ívben felemelkedett, hogy a fülke tetején lévő ablakon kikukucskáljon, de képtelen volt megmozdítani a fejét. Még az is nehezebbre esett, hogy a szemhéját megmozdítsa. – Nem megy – makogta. Köhögésszerűen törtek elő belőle a szavak. – Alig... tudok... moccanni...

– Mögénk nézz – mondta Powell. A hangjából sürgetés áradt, de még mindig halkán beszélt, mintha meg se érezné a G-erőt. – A farok táján. Arra vagyok kíváncsi, velünk emelkednek-e.

– Nem lehetne egy kicsit kevesebb...

– Megvannak? – Mikor McLanahan nem válaszolt, Powell megragadta a mennyezetre szerelt kapaszkodót és feltornászta magát, aztán körülnézett. McLanahan el nem tudta képzelni, hogy ez a vékony emberke hogyan képes szembeszállni az iszonyatos nehézségi erővel. – Pont ahogy gondoltam. Az egyik velünk emelkedett, elfeledkezett az üzemanyagról és a plusz terhekről. – Powell megfordította a Suhojt, a gép orra egyenesen az első MIG-re nézett. Eddigre az a gép, amelyik követni akarta a Suhojt, már lelassított, beledermedt az égbe.

– Kifogyott a sebességből – állapította meg McLanahan, miközben a MIG a teljes jobb oldalát mutatta a süllyedő SU-27-es előtt. – Elkaptad...

– Hol van a másik MIG? – kérdezte Powell. Ezúttal mintha valamiféle érzelm zengett volna a hangjában.

McLanahan az eget fürkészte. Pár másodperccel később felfedezte a repülőt. Apró pont emelkedett a horizontról, alig magasabban mint a Suhoj. Aztán lenyomta az orrát. – Látom! Három órán van. – A rádión valaki spanyolul recsegett. Örömujjongás?

– Ezek értik a dolgot – állapította meg Powell és hirtelen jobbra fordult, ellenőrizte a magasságot, majd lenyomta a gép orrát hogy növelje a sebességét; aztán visszarántotta és puskavégre kapta a második MIG-et. Egy röpké pillanatig a magasabban repülő MIG sebességét és pozícióját tekintve is előnyben volt. Powellnek nem volt más választása mint az, hogy a MIG alá gördüljön, és így meneküljön meg a második MIG fegyverei elől.

McLanahan hatalmas slukkokkal nyelte az oxigént; most magához tért, és elzárta az oxigénvezeték csapját. A haiti gépekkel vívott közelharc egy másik csata emlékét elevenítette fel benne. Fájdalmas emlékek az orosz égből, amit legszívesebben örökre eltemetett volna. A fenébe Powellel, élvezi ezt a játékot. De ő, ő látja a torkolattüzet, nem esik nehezőre lángolva zuhanó roncsos éreznie magát. Látott már ilyet. Akármilyen ügyes ez a fiú, azt azért nem érzi, hogy pokoli komoly játékban vannak...

– Ezek rohadtul agresszívok – szólalt meg Powell. McLanahan ki hallotta a hangjában bujkáló izgalmat. Magának is nehezőre esett uralkodnia a légzésén. A pulzusa hevesen vert. – Klasszikus felállás.

Az egyik halottnak tetteti magát, a másik elhúz, aztán váratlanul, a semmiből lecsap ránk. Figyelted az első gépet?

McLanahan felső ajka enyhén remegett, és roppantul utálta érte magát is, Powellt is. – Alig látok. Csak nem képezed, hogy ezután az örült forgás után még nézni tudok.

– Valahogy ki kell jutnunk a slamasztikából. Segítened kell – mondta hidegvérrel Powell. – Mikor rámegegyek az egyikre, neked végig szemmel kell tartanod a másikat. Nincs radarkészülékünk, magunknak kell megoldani a megfigyelést és észlelést. A szemünk az egyetlen támaszunk... Hogy állunk üzemanyaggal?

McLanahan kiegyenesedett és a fülke hátsó falára szerelt kisegítő műszert figyelte. – Tízezer-ötszáz liter.

– Akkor van még pár percünk, mielőtt visszafordulnánk. Na... az egyiket megtaláltam – kiáltott fel. – Kilenc órán, alacsonyan. A kettes számút keresd, őrnagy. Semmit ne nézz mereven, amíg meg nem találsz. – Powell balra dőlve lebukott, és a MIG mögé húzott. Az erre hirtelen jobbra fordult.

– Meglátott – mondta Powell, aki McLanahan legnagyobb megdöbbenésére nem eredt a gép nyomába.

– Megszökik...

– Nézz fel a bal vállad mögé, nyolc órán, kicsit magasabbra, mint mi vagyunk – tanácsolta Powell. – Na, látod már?

McLanahan az eget kémlelte, aztán felkiáltott. – Látom. Már látom. Nyolc harminctól kilenc órán, a magasságunkon.

– Ahogy a nagykönyvben meg van írva – mondta Powell. – Ezek taníthatnának egyet és mást a mi pilótáinknak. Figyeld a jobb oldalunkon távolodó gépet. Mit csinál?

– A gépünk fölé emelkedik.

– Remek. – Powell a második MIG-et figyelte, a gép bal oldalán. Maradt a helyén, nem manőverezett.

– Az első MIG füstöl – szólalt meg McLanahan. – Lelassított.

Azt akarja hogy a nyomába eredjünk – jegyezte meg Powell. – Várj... várj... most.

Powell jobbra döntötte a gépet, megfordult, és az első, menekülő MIG után tartott, de fél szemmel a másodikat leste. Amint a baloldalon repülő második gép is jobbra fordult Powell után, ő fel- és

balra rántotta a kormányt; ettől gépe az üldöző MIG irányába tartott. A hirtelen mozdulattól McLanahan sisakja a kabin jobb oldali szélének csapódott; Patrick hangosan felnyögött. A nehézségi erő újra hatni kezdett.

Powell! – hallotta saját ordítását McLanahan. A MIG-21 mellettük volt, alig néhány lábnyi távolságra. Kézközelben...

Powell SU-27-ese gyors forgásba kezdett a második MIG körül, befejezett egy másik forgást, és pár másodperccel később közvetlenül a második MIG jobb oldalán bukkant fel, lőállásban. Powell teljes utánégésre kapcsolt, és gyorsítani kezdett; a legyőzött MIG visszaindult a támaszpontra. – Hol az első MIG? – kérdezte Powell.

– Balra fordul, egy órán, alattunk.

– Kapjuk el. Biztos visszatér, és a segítségére siet a másik is – jósolta Powell. –... Itt is van.

Az első MIG, az, amelyik támadásba akarta csalni Powellt, most balra fordult, felgyorsított, és közvetlenül a Suhoj orra előtt bukkant elő. – Rakéta, rakéta, bumm, bumm – rádiózta Powell Salazarnak. A MIG megpróbált eltérni, de már későn.

McLanahan nagy nehezen ellazította megmerevedett combizmait. Hgy null Powell javára. Tényleg nagyon-nagyon ügyes. De eljöhét még az a nap, amikor nem játékból fog lövöldözni.

Salazar és Hermosa még nem egészen tért magához a Suhoj manőverezése okozta megdöbbenésből. Csak ekkor vették észre, hogy a másik MIG is támadás alá került. Pár pillanat alatt mind a két cuchillót legyőzték.

– A Suhoj sokkal jobban manőverezik, mint a MIG-ek – mondta Salazar. – Egy ilyen gépnek nem okoz nehézséget, hogy befogja a kevésbé mozgékony gépeket. A MIG-eken extra üzemanyagtartály is van, ezzel bizony tetemesen túllépte a szokásos terhelést. Thomas tökéletesen manőverezett. Kijátszotta a Suhojt.

– De nem jelentette hogy céloz és lő – ellenkezett Hermosa.

– Nem számít – szakította félbe Salazar. – Tökéletesen viselkedtek...

– Hagyjátok abba fiúk – hallotta a SU-27-es pilótáját. Powell megbizonyosodott, hogy a két MIG tényleg abba hagyta a játékot, akkor nyugatnak fordította a gépet, Jamaica felé. – Szívesen

maradnék fiúk, de sajnos kevés az üzemanyagom. Ideje hazamennem. Kösz a játékot, ezredes.

A pilóta hangjából kicsengő csúfolódás már túl sok volt Salazarnak. A cuchillók parancsnoki adójára kapcsolt. – Egyes és kettes egység. Használjátok a fegyvereteket, hogy magatokra vonjátok a figyelmét. De rá ne lőjete! – tette *hózzá* kelletlenül.

A cuchillo pilóták azonnal engedelmeskedtek.

Mikor Powell és McLanahan utoljára ellenőrizték a MIG-ek pozícióját, a két szovjet gyártmányú gép teljesen elfordult tőlük, és leszálláshoz készülődött. A következő pillanatban szakszerű manőverrel közrefogták Powell gépét.

– Vesztetni azt nem tudnak – állapította meg fapofával Powell. – Azt hiszem, kicsit felbosszantottuk őket.

– Üzenek a központnak – válaszolta McLanahan, és az ölében lévő műholdas adó billentyűjét nézegette. – Egy F-111 bombázó és egy Black Hawk vár a Hurlburt repülőtéren. Segíthetnek, ha tényleg földre kényszerítenek minket.

– Azt hiszem ki tudom cselezni a fiúkat – mondta Powell. – Kockázatos, de meg lehet próbálni. Fegyverünk nincs, ezek meg telipakolták magukat, és értik is a dolgukat. De számításaim szerint ez a vadászgép kibabráll az ósdi MIG-ekkel.

– Nem hiszem, hogy lenne más választásunk, hadnagy – válaszolta rövid, feszült csend után McLanahan. – Le kell szállnunk.

Powell megrázta a fejét. A válla megmerevedett. – Nem beszélsz komolyan. Landolni akarsz ezeknél?

– Amíg azt hiszik, oroszok vagyunk, addig a megtorlástól való félelem megakadályozza hogy bármit is tegyen ellenünk. Óriási lehetőségünk lenne alaposan szemügyre venni a pasast. Még több képet készíthetnék, és...

– És mit kellene tennem? Kérdezzem meg tőle, nem csempész-e véletlenül? Esetleg megnézhetném az árukészletét? Amerikai egyenruhában vagyunk, amerikai csizmában, amerikai térképekkel a fedélzeten. Nem gondolod, kicsit gyanúsak lennénk?

– Az egyenruhánkon nincs rangjelzés, sem felirat, a szabásuk civil szabás, és különben is minden repülősruha többé kevésbé egyforma.

Aki pedig a nyugati féltekén repül, az mind amerikai térképet használ. Egyébként szerintem az amerikai kartográfiai vállalat legkomolyabb vevői éppen az oroszok...

– Alig nyökögök valamit oroszul. A tied még ennél is rosszabb. Nem létezik, hogy megúsznánk.

– Ne számárokodj már! Hol van a merészség? A repülős nyelv az angol, ezt tudhatnád. Jól beszélek oroszul... vagy rosszul... mindenesetre ahhoz megfelelően, hogy lengyelnek vagy csehnek adhassam ki magamat. Mondjuk én vagyok a biztonsági tiszt, és befogom a számat, csak fülelek. Te meg elszórakoztatod az ezredest, és megmutogatod neki a pilótafülkét.

– És ha nem válik be? Ha bezárnak, vagy föbe lönek és elzabrálják a gépünket?

– Akkor minden az F-111-esen múlik. Kezdetől fogva tudtuk, hogy kockázatos a küldetésünk. Nincs más esélyünk...

Mindketten tisztában voltak a veszéllyel. – Ha úgy viselkedünk mint a fennhéjázó oroszok, akkor megúszhatjuk...

Ez tiszta örület, Patrick. Nem sikerülhet...

Powell ellenőrizte a műszerfalat. A MIG-ek finoman jobbra noszogatták őket, és Powell mi mást tehetett: engedelmeskedett. – Gondolom megúszhatjuk, de az az igazság, irtóra örülnék, ha már felbukkanna az az F-111-es.

Rendben, kövesd őket. – McLanahan gépelni kezdett, a központnak küldött jelentést a helyzetükről.

Egyébként ha lehet, ne szólíts Rolandnak. A nevem J.C.

J.C.? Ez mit jelent?

Válaszképpen Powell hirtelen élesen balra billentette a gépet és egy szempillantás alatt szabályos kötelékben repült, a második MIG bal szárnya mellett. A gép pilótája elismerően intett Powellnek, amit Powell azonnal viszonzott.

Jézus Krisztus, Powell! – Nyögött fel McLanahan.

Ekkor már értette, mit jelent a J.C.

A cuchillók katonai előírások szerint, szabályosan landoltak.

Powell kihasználta, hogy a Suhojnak a leszálláshoz viszonylag alacsony sebességre van szüksége, és Verrettes nyolcezer láb hosszú

leszállópályáján kétezer láb után megállt, a legközelebbi kijáráshoz gurult, de nem hagyta el a leszállópályát. Ezek itt lezárhatják a leszállópályát, és akkor a Suhojnak semerre se tovább.

Pontosan ez történt. Két dzsip csikorogva fékezett közvetlenül a vendég gép előtt. A kocsikon felfegyverzett katonák érkeztek. A harmadik dzsip a két első mögött érkező üzemanyag-tartálykocsi mellől gurult a pálya közepére. Powell gépét körbefogták.

Salazar kimászott a harmadik dzsiből, az ökleit Mussolini módra a csípőjére rakta, és várta, hogy a Suhoj hajtóművei elhallgassanak. Eközben a Suhoj hátsó fülkéjének mennyezete felpattant, egy repülősegényruhát viselő, sisakos alak egy Uzit emelt a volt kubai katonatisztre. Válaszképpen természetesen azonnal mindenfelől felemelkedtek az automaták, de Salazar tudta, az emberei nem tudják megvédeni, mert az idegenek előbb végeznek vele, mint ahogy a sajátjai tüzet nyithatnának. Ki gondolta volna, hogy ezeknek az oroszoknak ilyen fegyvereik vannak. Nem lett volna szabad kijönnie a nyílt terepre. Most már késő.

– *Prerodig*- kiabálta a Suhoj pilótája. Levette a sisakját, és az oldalra lendült. Már angolul folytatta. – Nyugalom emberek, lejövök. – így is tett. Salazarhoz lépdelt, és kinyújtotta a kezét. – *Buenos días, señor*. Idáig terjed a spanyol tudásom, uram. Ön bizonyára Salazar ezredes. Én Viktor Petrovics Cserbakov repülő kapitány vagyok.

Egy hosszú-hosszú pillanat után Salazar elfogadta a kinyújtott kezét. Figyelmesen nézett a vendég szemébe, aztán az egyenruháját vette szemügyre. A pisztolytáska nagyon európai volt, talán amerikai, de semmi esetre sem orosz. – Ön a szovjet légierő pilótája, Cserbakov kapitány? Melyik egységnél?

– Sajnos, erre nem válaszolhatok – mondta Powell. – A Kubai Forradalmi Légierőnél teljesítek szolgálatot, ennyit árulhatok el. Nem válaszolhatok a kérdésére.

– Orosz gépet vezet, de sem az egyenruhája, sem a sisakja nem orosz. Roppant fura. Azt hiszem kénytelen leszek magát és a legénységét itt tartani, amíg a személyazonosságukat nem tisztázzuk.

– Ez nem valami kedves vendéglátás, ezredes.

– Az én bázisomon van, itt én szabom a törvényeket.

Powell vállat vont, McLanahanra nézett, aki még mindig Salazarra fogta a fegyverét. – Rendben van ezredes, azt tesz, amit jónak lát. De ha Borisz öt percen belül nem jelentkezik rádión, a szakaszom elkezd keresni. A kísérő pilótám egy másik Suhoj-27-essel, és két Suhoj-24-es bombázó már elindult Santa Clarából. Mögöttük egy harci helikopter raj jön. – Powell nemtörődöm módon összefonta maga előtt a karját és az egyre gyülekező pilótákra, katonákra nézett. – Remek pilóták az emberei, ezredes. Nagyon jók. De gondolom nem akar ujjat húzni az enyémeikkel? A *Petgyeszjaty agyin sukoputnyije vijzská-val?*

Salazar valóban nem akart közelebbről megismerkedni az Ötvenegyedik Csapattal, a Havannában állomásozó szovjet elitalakulattal. Az alakulat elsődleges feladata – a „hivatalos” küldetésén túl, tudniillik oktassa és kiképezze a kubai pilótákat – az volt, hogy megvédje a kubai határokat egy amerikai inváziótól; Salazar tudta, a legkeményebb, legjobban kiképzett és legjobb felszereléssel rendelkező katonai egységről van szó. Csukott szemmel is felszántják Verrettest.

Az orosz pilóta észrevette, Salazar valóban megismerte a nevet és annak jelentőségét: a burkolt fenyegetést. – így aztán megtehetette, hogy kedvesen átkarolja az ezredes vállát, megfordítsa, és a dzsiphez kalauzolja. – Nos, ezredes, nagyon hálás lennék, ha elvitetné ezeket a kocsikat az útból. És megköszönném, ha eladna néhány liter üzemanyagot. Az árat maga határozza meg, nem fogunk alkudozni. – Salazar halványan elmosolyodott. Nem lesz szívbajos, alaposan megfizetteti a szovjet hadsereggel. – És ha nem veszi rossznéven, szívesen körülnéznék ezen a remek támaszponton. Cserébe megmutatnám a Suhojomat, és délután rövid eligazítást tarthatnék a pilótáinak. Remélem, most már nincs köztünk félreértés vagy gyanakvás?

Salazar nagyot nyelt. – Természetesen, kapitány. Az emberét is magával hozhatja.

– Sajnos neki még feladatai vannak. A gépen marad. Egyébként sem tetszene neki, amit itt hallana.

– És miért nem?

– Biztonsági tiszt. Komisszár – magyarázta Powell. – Ő vigyáz a gépre, nehogy rossz kezekbe kerüljön. Tudja kezelni a gépágyút, a rádiókat, és még néhány más dolgot. Ha gyanakodna, hogy dezertálni szándékozom, habozás nélkül lelőne. Ha az emberei túl közel merészkednének a géphez, biztosíthatom, benyomja az önmegsemmisítő gombját. Az ezt követő támadás a bázis végét jelentené. Powell elmosolyodott. – Lehet, hogy eltávolodhatom a géptől, de amit mondtam, komolyan gondoltam. Javaslom, fogadjon szót.

Salazar még kubai tiszt korában megismerkedett a szovjet elitcsapatok szokásaival, és most igyekezett elfeledtetni, hogy valamikor gyanakodott a vendégeire. Akármilyen glasznoszty van is a Szovjetunióban, tudják, hogy kell megvédeni magukat és a tulajdonukat. A szovjetek soha nem törődnének bele, hogy egy Suhoj az ellenség kezére kerüljön. Mindent és mindenkit megsemmisítenének a dühükben.

Az ex-kubai katonatiszt megfordult és intett a dzsipeknek, amelyek azonnal elgurultak az útból. Eltűntek a fegyverek is.

– Köszönöm, ezredes – mondta Powell. – Szeretném ellenőrizni az üzemanyag-utántöltést; közben mesélhetne a támaszpontjáról. Utána ígéretemhez híven megmutatom a gépemet.

Salazar felkapta a rádióját és elrendelte az utántöltést. Powell nem értette a szavakat, de látta, a Suhoj háta mögött parkoló tartálykocsi a szárnyhoz gördül. Powell felügyelete mellett kinyitották a tankokat. Amikor megkezdődött a töltés, Salazzal körbesétálta a gépet. A gépen maradt férfi mozdulatlanul figyelt. – Nem érdekli, hogy töltés közben a gép fel is robbanhat? – kérdezte Salazar, és McLanahanra mutatott.

– Nem ismeri a baleset fogalmát és nem ért az utántöltéshez. Csak egyet tud: parancsot végrehajtani. – Powell elhallgatott, aztán megkérdezte. – Tehát két MIG-je és pár más gépe van. Ez a Haiti légielő egyik egysége, vagy... valami más?

– Gondolom megérti, engem is köt a titoktartás, kapitány. Mondjuk tartalékos milicisták vagyunk. A haiti kormány nagyon bizonytalan, amint ezt ön is tudja. Ennél többet nem mondhatok. Nekünk is be kell tartanunk az utasításokat. Nagyon jól felszerelt egység vagyunk, szerencsére sok és jó gépünk van. De

megnyugtathatom, nem fenyegetjük Kuba békéjét. Kuba a szülőhazám. Szent hely nekem.

– Értem. De hogy juthatott a haiti milícia ilyen remek arzenálhoz, miközben a hadsereg sem rendelkezik ezekkel?

– Kiképzett, félelmet nem ismerő pilótákra van szükség, épp olyanokra, mint maga, Cserbakov kapitány. Bár a kérdései alapján azt kell mondanom, nem tartja magát elég szigorúan az... elvekhez. Mi a neve annak a manővernek, amit az elején mutatott? Még soha nem láttam.

– A „frok-megy-elsőnekre” gondol? Pugacsov kobrája – válaszolta Powell. – Szükséghelyzetben alkalmazzák.

– Gondolt már arra, milyen karriert futhatna be a haiti hadseregben? A klienseink nagyon jól megfizetik a szolgálatainkat. Úgy értem, a kormány. Maga vezethetné a kiképzést, és a helyettesem lehetne.

– Kísértésbe visz, ezredes. – Közben a tartálykocsit leválasztották a vadászgépről. – Köszönöm az üzemanyagot. Most szeretnék találkozni a pilótáival, ha lehetséges.

Salazar biccentett, de intett Herмосának. Maradjon a vadászgépnél.

Powell McLanahnra pillantott. A nyitott fülkében állt, kezében az Uzi, és Salazart vette célba. Az ember azt hihette volna, meg sem moccan, de Powell látta, Patrick bal keze három ujjával az ülésre támaszkodik. Ez volt az előre megbeszélt jel. Három perc múlva megjelenik az F-111-es, és tíz perccel később az MH-60 Black Hawk a floridai Hurlburt támaszpontonról. A speciális különítmény megtámadja Verrettest, hogy kimenekítse őket. Legalábbis ez volt a terv.

Powell nem akart túl messzire kerülni a pályától, viszont Salazar intett, szálljanak be a dzsipbe. Nem volt más választása, engedelmeskedett. A sofőr mellé ült, Salazar és egy másik katona pedig hátra.

Mikor már távolodtak, Powell észrevette, egy álcázott teherautó mögül fegyveres katonák emelkednek elő. McLanahan nem láthatta őket. Powell a kilincsre tette a kezét, ám valami kemény tárgy nyomódott a tarkójának.

– Nyugalom, Cserbakov kapitány, már ha tényleg ez a valódi neve – vigyorgott Salazar. – Vigyázni fogunk a gépére. Tegye a kezét a műszerfalra. Ne mocsanjon, máskülönben kénytelen lennék...

Powell nem várta be a mondat folytatását. Bal lába egy hirtelen mozdulatával belerúgott a két ülés közti sebváltóba, ami kettesből rükvercbe kapcsolt. A dzsip csikorogva megállt, a hátsó ülésen ülő katona a sofőrre zuhant. A fegyvere csak pár centire volt Powell arcától, mikor elsült.

Részben a fegyver ütése miatt, részben akarattal Powell kivágódott az álló kocsiból. Jobb vállára esett, oldalra gurult, megpróbált felállni. De a lövés miatt még mindig csillagokat látott. A lábai a hirtelen ijedség miatt nem engedelmeskedtek. Valaki spanyolul ordította, nehéz, csizmás léptek dobbantak.

Lövések, üvöltözés, golyók sivítása, fémcsőrpömlés. És még mindig életben volt. McLanahan tüzet nyitott a dzsipre. – Powell, az isten verjen meg, fuss!

A füle még csörgött, de azért eljutott hozzá McLanahan üzenete. Előkapta a pisztolyát, oldalazva elindult a Suhoj irányába. A Salazar mellett ülő katona ráemelte ugyan a fegyverét, de Powell előbb célzott. A katona sértetlenül megúsza ugyan de annyira meglepődött, hogy elfelejtett löni. Inkább kiugrott és a kocs oldalánál keresett fedezéket.

Salazar undorodva ordított valamit a katonájának, kimászott a dzsiből, szembefordult Powell-lel, aki félúton volt a repülőgép felé, és időnként megeresztett egy-egy lövést Salazar irányába. Salazar a jobb csizmaszárához kapott, és megvillant a hosszú hajítókés pengéje. Minden ügyességét latba vetve hajította el Powell felé...

Mindjárt ott vagyok, gondolta Powell. A fegyveres katona már elbújt, Salazarnál nincs fegyver, és McLanahan sakkban tartja a teherautó fegyveresét. – Őrnagy – ordította, – Indítsa *a...*

Powell valami hussanást hallott a feje mellett. Vékony fém állt a könyöke felett a bal karjába, vér fröcskölte össze az egyenruháját, ledobta a pisztolyt, jobbjaival megragadta a kést, és ekkor teljes erővel rátört a fájdalom. A fém a csontig hatolt; az arca vörös lett az éles, elviselhetetlen fájdalomtól, az ujjai megbénultak. A fájdalom

följebb kúszott, belehasított az agyába, elárasztotta a gerincét, és már nem tudta mit akart csinálni, nem tudott semmit...

– Powell, gyorsan, ide, erre!

Hál istennek, még hallja McLanahan hangját. Összeszedte magát, már tudott egyensúlyozni, és a hang irányába botladozott. Azon vette magát észre, hogy párhuzamosan halad a Suhoj törzsével. Az orr alatt lebukott, kitapogatta a fogantyút, megkereste a lábtartót, és bemászott a pilótafülkébe. Már majdnem benn volt, mikor érezte, valaki elkapja a jobb lábát.

Minden ereje elhagyta. A bal karját nem érezte. – Őrnagy, segíts! – motyogta,

McLanahan Hermosára fogta az Uzit, de a kapitány a tarkóján összekulcsolt kézzel állt. Az egyik kezében egy papírdarabot tartott.

McLanahan a Suhoj jobb oldalán álló katonákat is szemmel tartotta, de az UZI Hermosát vette célba. – Mi a fenét akar itt?

Hermosa a fülkébe lökte a papírlapot. – Tudom, kik maguk – mondta. – Láttam magát a televízióban – Maguk a hammerheadektől jöttek...

A Suhoj egyes számú hajtóműve egyre hangosabban sivített. Alig lehetett hallani Hermosa hangját, de ő ordítva is folytatta. – Eltávolítottam a féktuskót! Ezt a listát el kell juttatnia a parancsnokságára. Nagyon...

Lövés dörrent. Hermosa összecsuklott. McLanahan megcélozta a katonákat, akik egy óvatlan pillanatban a gépe bal oldalára kerültek. Az egyik felbukott, a másik eltűnt a rámpa meredélye mögött.

– Húzz bele, Powell – kiáltotta McLanahan Powellnek, aki felhúzta magát a fülkébe, és most a műszerekkel babrált.

A jobb hajtómű már beindult, teljes erővel dolgozott, Powell felvette a sisakját, kiengedte a fékeket, és a gázkart előre tolta. McLanahan a teherautó mellől közeledő katonákra üritette az Uzi tárát, leült és becsukta a fülszéket mennyezetét. A vastag pasztik mennyezetén már volt néhány golyó ütötte lyuk.

– Nézd! – ordította Powell. A feje kezdett kitisztulni. Előttük messze, a felszállópálya végénél teherautók zárták el az utat. Katonák tűntek fel, és a Suhojra tartott fegyverekkel óvatosan közeledtek.

– El tudunk menni felettük?

– Azt hiszem... Majdnem a végénél parkolnak... marad négyezer lábunk. De löni fognak utánunk.

– Ez az egyetlen lehetőségünk – állapította meg McLanahan. – Talán elég magasra jutunk, és túléljük...

McLanahan elhallgatott, mert meglátott két katonát; a vállukon légelhárító, hőérzékítő keresőfejjel ellátott rakéták. – Nem várják meg, hogy megadjuk magunkat. Itt és most akarnak szitává löni...

Két füstfelhő tört elő a torkolatból, nyomában két, sárga lángcsóva. De a rakéták nem találtak. Az SA-7 légelhárító rakéták mögöttük csapódtak be a betonba.

– Istenemre, nem találtak – hitetlenkedett Powell. – Gyerünk innen...

– Hé, ezek nem ránk löttek...

McLanahanak úgy látszik igaza volt. Amikor feltisztult a füst, menekülő katonákat láttak, aztán a teherautók hirtelen kigyulladtak. Egy pillanat, és a blokádnak autói sorban tüzet fogtak. Akkor megpillantották a magányos gépet. Elhúzott a füstfelhőben és eltűnt.

– Az F-111-es! A 111-esre löttek! No, most aztán tűnjünk innen!

Powell teljes erőre és minimális utánézésre kapcsol, kiengedte a fékeket, és csak ekkor váltott szép lassan teljes utánézésre. Az amerikai vadászgépektől eltérően a Suhoj minden egyes utánégő fokozatnál hangosat robbant, viszont gyorsan gyűjtötte az erejét. Powell közben növelte a sebességet, az orrkerekek már elszakadtak a talajtól. Kilencven csomós sebességgel gurultak még, aztán picit engedett, a kormányon, akkor a főfutómű is elvált a talajtól, majd egy gombnyomásra becsukódott. A Suhoj alig néhány centire a földtől már száznyolcvan csomós óránkénti sebességgel húzott.

Közben háromszáz csomóra gyorsult, azaz percenként öt mérföldet tett meg; ehhez csak néhány másodpercre volt szüksége.

Mikor a füstös tűzfal már csak ötszáz lábra volt, Powell felemelte a gép orrát. A vadászgép rakéta módjára tört a magasba. Mikor az égő teherautók felett repült el, már ötszáz láb magasságon volt, és mire elérte a felszállópálya végét, már háromszáz méterre emelkedett.

– Lépj ki az utánégsből és engedd le az orrát, Powell – sürgette McLanahan a fiatal pilótát. Talán másféle légvédelmi rakétával próbálkoznak. Jobb ha alacsonyan repülünk, és nem hívjuk ki magunk ellen a sorsot a forró hajtóműveinkkel. – Powell engedelmeskedett. Néhány perccel később már az óceán felett jártak, elhagyva a haiti és kubai légeret.

A sérült üvegmennyezet azzal fenyegetett, hogy bármelyik pillanatban elválik a törzstől, de Powell nem csökkentette a sebességet. Inkább a betört üveg, mint egy MIG a fenekükbe, gondolta. Joggal. De a pilótafülke mennyezete valami felsőbb hatalomnak engedelmeskedve egyben maradt és tízperces hangsebességű száguldás után Powell végre lassított, a rádiót pedig beállította a hammerheadek frekvenciájára.

– Hammerhead Egy, itt Pinko. Milyen a vétel? – rádiózta Powell.

– Tiszta és érthető – válaszolta Elliott. – Helyzetjelentést kérek.

– A gép egyes kódban, a pilóta kettesben, a hátsó ülésen egy beszart alak, de egyébként minden rendben – mondta McLanahan. – Van számunkra valami jó hely? Nem biztonságos az előre megbeszélt helyig repülünk.

– Jöjjenek Aladdin Citybe – válaszolta Elliott. – Ott is van fogadóegység készenlétben, és mentőautó is várja Powellt. Meg tudják csinálni?

McLanahan a pilótára pillantott. Powell biccentett. Teljesen uralta a gépet, pedig a kegyetlen penge még ott meredezett a könyökénél. Igen, Hammerhead Egy. Aladdin Citybe megyünk. Mentőegység és orvosok várjanak.

– Vettem, Pinko. Várunk.

– Milyenek lettek a felvételek?

– Sokkal jobb, mint amire számítottunk, Pinko. Megtaláltuk a fiúkakat. Szép munka volt.

McLanahan csak most jutott ideje, hogy megnézze Hermosa papírfecnijét. Olvasás közben kikerekedett a szeme. A korábban az ülésre tett, digitális gépével lefilmezte, és benyomta az XMIT gombot.

– Van még egy szép képem, Hammerhead Egy – mondta. – Nem fogja elhinni, hogy igaz.

Hermosa gerincét találta el a golyó, egyik kezét péppé zúzta a Suhoj kereke, és a forgószeél több méterre ellökte. Mégis életben volt.

Salazar találta meg a rongycsomóként heverő embert. A szeme iszonyatos fájdalomról beszélt. Salazar letérdelt mellé, és felnézett a katonára, aki ki akarta oltani Hermosa életét. – Azt mondja, egy papírlapot adott nekik?

– Igen ezredes. Először kihúzta a féktuskókat, akkor figyelmeztetni akartam, hogy ön mást parancsolt. Ekkor adta át a cédulát. Gyanút fogtam...

Salazar bólintott. – Valószínűleg egy árulót lőtt le. Igaz kapitány?

Hermosa megpróbált válaszolni. Salazar a szájához hajolt, hogy hallja a választ. – A... gyerekek miatt... meggyilkolta... – és bele akart köpni Salazar arcába.

Salazar meg se rezdült, felvillantotta Hermosa szeme előtt kése pengéjét, és a borotvaéles kés belehasított a kapitány torkába.

– A szeméttelre vigyék – parancsolta Salazar. – Kutassák át az irodáját és a személyes holmijait. Tudni akarom, mit adott az oroszoknak, ha oroszok voltak... Oroszok? Az egyetlen ami orosz volt, az a vadászgép. Egyébként amerikaiak is lehetnek...

Salazar UHF-re tekerte a rádióját. – Torony, itt Salazar. A rajparancsnokok öt percen belül gyülekezzenek az irodámban. Hermosa kapitánynak nem kell már szólni, ő nem lesz velünk.

Sunrise Beach Club

Salman, a nagytestű indián szinte betöltötte a nyílást, mikor mogorván kinyitotta az ajtót Sandra Geffarnak. Egyik keze a kilincsen, a másik az ajtófélfán.

– Hello, Salman – köszönt Geffar és a napszemüvegét az orráról az egyenruhája zsebébe tette. Repülősruhát és csizmát viselt, pedig istentelen meleg nap volt; még arra sem volt ideje, hogy levegye életmentő mellényét. Egyenesen a Hammerhead támaszpontról

érkezett. – Hogy van? – Ezzel belépett volna az ajtón, de Salman elállta az útját.

– Valami baj van?

– Sajnálom, Miss Geffar, de Mr. Van Nuys éppen üzleti megbeszélést tart, és meghagyta, senki ne zavarja. Arra kért, vezessem a kertbe, mert ott fognak ebédelni.

Geffar engedelmesen megfordult, aztán teljesen váratlanul megpördült, elkapta Salman karját, megemelte a csípőjét, és egy klasszikus judo fogással a padlóra küldte az óriást.

Azonban Salman is kapott kiképzést, tudta hogyan kell esni. Keményet koppant, de abban a minutában talpon is termett, balja már a kabátzsebben rejtőző fegyverért kapott, Geffar számított erre, és a 45-ös Smith and Wesson pisztoly már Salman mellkasának meredt, még mielőtt az egyet is sóhajthatott volna.

– Ne mocsanj, mert meghalsz. – Salman keze üresen tért meg a kabát alól. Két határvédelmis és két rendőr vette közre az indiánt, megbilincsték és elvezették.

– Szép dobás volt – ismerte el az egyik. Átnyújtott egy golyóálló mellényt, és a különleges sisakot: golyóálló, beépített rádió, fények és védelmi berendezés.

Geffar köszönetképpen biccentett és beöltözött. Bekapcsolta a kommunikációs berendezést. – Én megyek elsőnek, hátha kicsalogathatom Van Nuyst – mondta a többieknek. – Az egész épület tele van drótokkal, videókkal és riasztókkal, biztos kapott már figyelmeztetést. – Rámutatott négy beosztottjára, akiken szintén a beépített rádióberendezéses sisak volt. – Menjenek a ház mögé, de maradjanak fedezékben. – Maguk – mutatott a két DEA tisztre, akik épp golyóálló mellényeikkel bajmolódtak – kövessenek, aztán bent menjenek fel az emeletre. A többiek a ház keleti szárnyát vizsgálják át, az irodát és a hálószobákat. A hallból egy lépcső vezet az alagsorba. Nagy pince tartozik hozzá, esetleg odabújt.

– Van egy sofőrje, még Salmannál is hatalmasabb. Ügyeljenek rá is. És lehetnek még mások is. Nyilván tudják hogy itt vagyunk, és nem fognak maguktól előjönni. Ne habozzanak. – Megmarkolta a 45-öst és belépett az ajtón.

Először óvatosan körülnézett. Semmi mozgás. Kitárta az ajtót, és eltolta a sisak mikrofonját a szájától. – Figyelem, itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége. Házkutatási parancsunk van. – Várt pár másodpercet, de még mindig semmi mozgás. Beljebb lépett.

Mikor átlépte a küszöböt, egy összehajtogatott papírlapot tartott a szoba távolabbi sarka felé, mert tudta, Van Nuys rejtett kamerával ellenőrzi a területére belépőket.

– Max, Sandra Geffar vagyok – kiáltotta. Bárhol legyen is a házban, biztos meghallja. – Ez egy házkutatási parancs. – Magasabbra emelte apapírt, aztán leejtette, és két marokra fogta a pisztolyát. – A házat körülvettük, a repülőteret lezártuk, a kikötőt a hammerheadek tartják megfigyelés alatt. Salman őrizetben van. Ha szökni próbál, lelövük. Adja meg magát.

Semmi. A szája elé igazította a mikrofont. – Menjenek hátra, figyeljék az emeleti balkonokat. – Aztán a sisakján benyomta azt a gombot, amitől a szoba zajait felerősítve hallhatta. A konyhában dorombolt a hűtőszekrény, a nappali bárjában kocogtak a jégkockák, sirályok rikoltoztak a hátsó kertben.

Geffart leginkább a pince izgatta, mert az egy egész hadsereget rejthetett el. Átment a konyhán, alaposan és óvatosan ellenőrizte a kamrát és a tisztítószeres szekrényt. Megállt az alagsorba vezető ajtó előtt. A mikrofont az ajtóra irányította. Visszatartotta a lélegzetét, és fülelt.

Halk nyikorgás. Mély, fojtott légzés. Valaki az ajtó mögött van.

– Határvédelem. Bárki vagy az ajtó mögött, feltartott kezekkel gyere elő.

– Jövök, jövök... Bullock volt, Van Nuys sofőrje. Az ajtó pár centit kinyílt, de senki nem jött elő.

– Bullock, dobja el a fegyverét...

Az erősítő túlságosan is ismerős kattanás hangját közvetítette. Klikk. A ravasz. Mély, koncentrált légzés, és Sandra a padlóra vetette magát. A lövések felerősített robaja majd megsüketítette. Ő sem habozott a válasszal. A 45-ös lyukakat ütött az ajtóban, a másik oldalról fájdalmas nyöszörgés hallatszott, aztán tompán puffant a lépcsőn leguruló test.

– Ne kísérletezzenek – mondta Geffar, mikor az egyik tiszt talpra segítette. – Az alagsor szinte végtelen. Dobjanak be egy könnygáz-gránátot vagy füstbombát, és értesítsék a K-9-es egységet. Kérjenek erősítést. – Az egyik már indult is, hogy továbbítsa a kérést.

– Az emeleten vagyunk – rádiózta fentről az egyik nyomozó. – Hálósobák, fürdőszobák, padlás, minden tiszta.

– A többiekkel együtt alaposan fésüljenek át mindent – válaszolta Geffar. – Egy nyitott folyosó vezet a garázsba. Azt se hagyják ki!

– Értettem!

Geffar hirtelen nagyon kimerültnek érezte magát. Miután látta az üzenetet, amit McLanahan a kubai tisztától kapott, és az elsők között olvashatta Van Nuys nevét, megdermedt. A csalódásra – eddig legalábbis azt hitte –, már régóta felkészült, nem is félt tőle, de erre nem számított. És még azt hitte, lesz valami közte és e között az ember között. Valami komoly... Aztán a fáradtság úrrá lett a reményt helyettesítő tehetetlen dühön.

Kiment a hátsó kertbe. Friss történelmekkel töltötte meg a tárat a lusta napsütésben. A magánkikötőt a hammerheadek motorosa vigyázta, üldözésre készen. A parti őrség három hajója Van Nuys után kutatott a kikötőben. A levegőben egy Sky Lion, a hasán hatalmas elektronikus szemmel figyelte a térséget néhány száz láb magasban Sunrise Beach felett. Van Nuyst és a kocsiját kereste.

A sisakba épített rádión keresztül Geffar folyamatosan figyelemmel követhette a keresésről szóló jelentéseket; az egyik szerint Van Nuys Jaguárja a repülőtéren parkolt, és a repülője hiányzott. Nagyon úgy tűnt, épp azelőtt szedte a sátorfáját, mielőtt a hammerheadek a nyomába szegődtek.

– Hallotta a jelentést? – kérdezte az egyik nyomozó. – Van Nuys meglépett.

– Kérdezze meg a Hammerhead Egytől, nincs-e radarjelentése a Sunrise Beachet elhagyó repülőről – válaszolta Geffar. – Folytassák a házkutatást.

Geffar a tengerpart felé nyúló, példásan megnyírt pázsit mellett állt. Jobbra az úszómedence és a garázsok. Mögötte a kikötő, és az Old Rhodes Key felé vezető keskeny csatorna. Balra a házhoz vezető betonút, mellette a vízelvezető csatorna, facsoportok, bokrok,

mögöttük egy kis öböl, és a hatalmas Atlanti-óceán. Key Largo északi csücskét emberemlékezet óta a gazdagok és híresek lakták; ezt a házat már többször átalakították, kibővítették, de az alapjai már itt állnak vagy száz éve. Így volt ez az alkoholtilalom napjaiban is, mikor Florida a szeszcsempészek paradicsoma volt...

Geffar előhúzta a pisztolyát, és a kocsiút mentén eljutott a szennyvízelvezető csatornához, amely az óceánba ürítette tartalmát. Az árok mély volt, széles, és egy gumicsónak úszott a sekély víz felszínén.

– Hello – köszönt Max Van Nuys. Drága öltönyét szennyes sár borította. Nem lehetett könnyű keresztülpréselnie magát a csatornán.

Geffar ráfogta a pisztolyt. – Majdnem sikerült – állapította meg. – A kocsi megtalálták a reptéren. Az eltűnt repülő is okos húzás volt. Bevették.

– Gyakorlat teszi a mestert – válaszolta a férfi erőltetett nyugalommal. – A pince többszintes. Az egyik szint, a csatornarendszer, menekülőfolyosó az óceán felé.

– Bullock meg akart ölni.

– Mondtam pedig neki, csak adja meg magát. Többszörös visszaeső, biztos félt hogy újra síttre vágják...

– Bullock csak azt teszi, amit parancsolnak neki...

– Nem. Soha nem lettem volna képes bántani téged; soha ilyen utasítást nem adtam... Meg akartam szökni, mielőtt a tévedéseim miatt minden esélyemet elveszítem nálad...

– Csak azt ne akard elmesélni, hogy semmi közöd a Haitiban működő csempésbandához.

Van Nuys a rámeredő fegyverre nézett. A pisztoly meg se rezgett.

– Figyelj – kezdte növekvő idegességgel. – Megtudták, hogy van néhány saját vállalkozásom... ajánlatot tettek, amit nem utasíthattam vissza, már persze ha életben akartam maradni. De mindig is az volt a szándékom, hogy feladom magamat...

– Kik azok?

– Egy kolumbiai család. Nagyon gazdagok, nagyon hatalmasak, nagyon felszereltek. Egy maroknyi volt katonai pilóta viszi szét az árujukat. Ennyit tudok róluk. – Pár lépést előreevickélt a piszkos vízben. – Arra gondoltam, addig maradok a játszmban, míg

ellegendő alapot nem gyűjtök ahhoz, hogy letelepedjek Dél-Amerikában. Brazíliában van egy ranchom. Ha elengedtek, mindent elmondok ezekről, amit csak tudok. Rádiófrekvenciákat, térképeket, a kapcsolataim nevét, a floridai és a bahamai titkos címüket. De titokban kell maradnia a forrásnak. Ha a kartell a legcsekélyebb gyanúval él, ha megsejtik, kijátszottam őket: halott ember vagyok. Mindent átadok a hammerheadeknek, de csak annak fejében, ha személyemet minden áron megvédik.

– Tegye a kezét a tarkójára, és lassan jöjjön közelebb – parancsolta Geffar. – Letartóztatom.

Van Nuys tocsogva kilépett a vízből, két kézzel megkapaszkodott a csatorna betonperemében és felhúzta magát. – Kérlek, hallgass meg...

Egy hang Van Nuys mögül: – Mozgás! – Van Nuys a földre vetette magát. A fák árnyékában Hokum állt, a kezében puska, és mielőtt Geffar egy lépést is tehetett volna, meghúzta a ravaszt.

A golyó légkalapácsként csapott Geffar mellkasára, de hála a golyóálló mellénynek a golyó nem hatolt be a testébe. Azonban az asszonyt a becsapódás hátrálökte, levegőért kapkodott. Hallotta a csobbanást, hallotta a kakas csattanását. Hokum közeledett befejezni munkáját.

Geffar erőt vett a fájdalomán, lenyúlt a csizmájába, elővette 38-as automatáját.

– Minden rendben? – kérdezte valaki a rádión keresztül. – Válaszolj, az isten áldjon meg!

Megpróbált beszélni, de Van Nuys mellé kúszott és letépte a sisakját. Minden erejét összeszedve megpróbálta használni a fegyverét, ám akárha egy teherautót akart volna félkézzel felemelni.

Van Nuys feltápáskodott, újra belecsúszott a sáros árokba, és vissza akarta fogni Hokumot.

Geffar végre két kézzel felemelte a pisztolyt. – Max, állj...

– Előbb ezzel kell elszámolnom. – Hokum lerázta magáról Van Nuys markát, kimászott az árokból, és Geffarra emelte a fegyverét. – Megmondtam, csúnyán megbánja még azt a napot, amikor kezet emelt rám. Köszönjön szépen el tőle, Van Nuys...

Geffar a fegyver dörrenésre oldalt gurult, és várta a mindent elborító sötétséget. Mikor végre kinyitotta a szemét, Hokum teste élettelenül hevert a csatorna partján, Van Nuys pedig a térdig érő vízben állt, kezében a füstölgő 45-ös.

– Vége – mondta csendesen és eltűnt az alagútban. Geffar nem bírta tartani magát, a fájdalom legyőzte: elveszítette az eszméletét.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

A monitoron oldalnézetből lehetett látni a verretesi támaszpont főbb létesítményeit. A zárt ajtók mögött ülészők nyugodtan hihették volna, hogy valamelyik amerikai katonai bázist figyelik. Ez ijesztő volt. A sárkány barlangja, a halálos veszedelem mennyire közel van az otthonukhoz.

– Fegyverekkel ellátott, szervezett és szakképzett katonákkal dolgoznak – foglalta össze McLanahan. – Nem hasonlítanak egyetlen eddig ismert csempészbandához sem. Katonai gépekkel és fegyverekkel rendelkeznek, és pontosan tudják hogyan kell használni ezeket. – Felkapcsolta a terem lámpáit. A tompa fényben egyszerre lehetett figyelni a képernyőt és egymás arcát. – Kérdés: mit fogunk csinálni?

– Egyértelmű, komoly fenyegetést jelentenek – állapította meg Elliott. – Nagy létszámú, jól felszerelt egység, nincsen semmiféle politikai fennhatóság alatt, azaz nem ellenőrzi senki a tevékenységüket. Bizony, ez a mi biztonságunkat veszélyezteti. Csempészek vagy sem, ez majdnem egyre megy. Annyira közel vannak a határunkhoz, hogy mindenképpen ellenséges erőknek kell őket tekintenünk, és egyetlen lehetőségünk megsemmisíteni őket. Valójában fegyveres, terrorista bandával van dolgunk, alig kétszáz mérföldre a partjainktól.

– Ezeket a szalagokat elviszem az alelnöknek. Csatolom Powell hadnagy jelentését is. Javasolni fogom, a haiti kormánnyal együttműködve ütőképes csapattal mérjünk csapást a bázisra,

semmisítsük meg a repülőgépparkot és a fegyverarzenált. – McLanahanhoz fordult. – Maga és Powell remek munkát végeztek. Óriási kockázatot vállaltak, rengeteg információt szereztek, sőt még életben is maradtak. Gratulálok.

McLanahan komoly volt. – Ez a Salazar ezredes nem hülye, és az emberei a pokolra szállnának érte. J.C. viszont szenzációs pilóta. Jobban repül egy kézzel, mint bármelyik pilótánk kettővel.

– J.C.? Ez meg mit jelent?

– Ha repül veled, majd megtudja.

Elliott sokat mondóan elmosolyodott: már hozzászokott a különleges pilótákhoz. Ha McLanahan mondja, akkor biztos úgy is van. McLanahan sem ma ült gépen először. Ha szerinte Powell ilyen remek, akkor... – Nos, gondolom tudják, kevés kiképzőpilótánk van – mondta somolyogva. – Ha valaki egy elloptott szovjet géppel elmegy Haitiba, akkor a feladat elvégzése után nem küldhetjük vissza az egységéhez.

– Túl sokat tud?

– Valami efféle. Majd Dreamlandben jelentkezik szolgálatra.

McLanahan biccentett. – Bizonyára igaza van, uram. Egyébként azt kérte, legközelebb felfegyverzett géppel mehessen Salazar emberei ellen.

– Erre meglesz a lehetősége...

– Nos, amíg mi itt rágódunk, addig Salazar és az emberei akár el is indulhattak a hegyekbe. Bizonyára hallottak már Van Nuysról, és rájöttek, felderítő látogatáson voltunk náluk. Valahogy meg kell akadályoznunk, hogy csomagoljanak, és felszívódjanak.

– Mikor elküldtem Washingtonba az előzetes jelentésemet, az alelnök megígérte, személyesen beszél meg a teendőket az elnökkel. És azt is mondta: addig, amíg nem szól, a kisujjunkt se mozdítsuk meg. Egy dolog engedély nélkül berepülni Haiti légterébe, de ha teljes bizonyossággal kiderítik, amerikai gép volt a behatoló, akkor is kiborul a bili. De fegyveres géppel támadásra menni, az egészen más ügy.

– Tehát arról van szó, ez politikailag népszerűtlen lenne, és az sem kizárt, hogy nemzetközi botrány kerekedik belőle – tette hozzá dühöngve Hardcastle. – Nos, akkor mi legyen a teendő? Haiti

megszakítja a diplomáciai kapcsolatait az Amerikai Egyesült Államokkal? Nagy ügy. Fizetünk nekik valamennyit, hivatalos bocsánatkérésekkel árasztjuk el őket. Volt már ilyenre példa, és mindig megúsztuk. Közben a kertjeink alól elkergetjük a csempészeket...

– Hallom, nem kell kiabálni, de nincs felhatalmazásom...

Michael Becker a HDTV monitorhoz lépve megszólalt. – Nézzék meg ezeket a képeket. Két MIG-jük van, meg két Mirage vadászgépük. Azok a MIG-21-esek amiket mi láttunk, dugig voltak levegő-levegő és levegő-föld rakétákkal. Ha csak a gépparkjuk fele ilyen fegyverzetű, akkor egy tucatnyi V-22-est tehetnek tönkre, méghozzá messziről. Öngyilkosság lenne V-22-eseket küldeni Verrettesbe azelőtt, hogy leszereljük a vadászgépeket. Ezenkívül nem feledkezhetünk el a SA-7 légvédelmi rakétákról, meg a tűzérségről, mert ha véletlenül valamelyik gépünk mégis eljutna a támaszpontjuk fölé, akkor ezekkel is számolni kell. Ha földet érünk, hangsúlyozom, csak feltételes módban beszélhetünk erről a lehetőségről, akkor legalább három darab Pucara könnyű bombázó és két Aero L-39 Albatros sugárhajtású bombázó, és földi védelmi berendezések óvják a repülőteret. Ami azt jelenti, vagy magunk is rendelkezünk levegő-föld rakétákkal és tűzérséggel, vagy eleve veszítésre ítéljük magunkat. És akkor még nem vetettünk számot a földi egységekkel. McLanahan jelentése szerint harminc fegyveres volt a kifutópályán, mindegyiknél géppisztoly. Tehát számításaink szerint legalább száz fegyveres katonára lenne szükségünk, ha el akarjuk foglalni azt a támaszpontot...

– Én nem akarom elfoglalni azt a támaszpontot, Mike – mondta Hardcastle. – Csak meg akarom akadályozni, hogy azok ott könnyen, gyorsan lelépjenek, és valahol másutt üssék fel a tanyájukat. Nem akarom hogy kábítószert juttassanak az országba. – McLanahanhoz fordult. – Újra oda kellene küldeni az F-111-es bombázókat. Hármat, négyet. Semmisítsék meg a hangárokat és a leszállópályát. Lőjenek ki annyi gépet, amennyit csak lehet. Okozzunk annyi kárt, amennyi befelér, csak ne tudjanak elköltözni. Világos?

– A javaslatát eljuttatom az alelnöknek – válaszolta Elliott. – De pontosan kidolgozott haditervre van szükségem, nem pedig dühös

ordítózásra. Ian, valami konkrétumot kérek, amivel megjelenhetek a Fehér Házban.

– A gépen megkapja telefaxon – vágta rá Hardcastle. – Elolvashatja, még mielőtt földet ér Washingtonban. De hangsúlyozom, a mi kertünkről van szó, a mi hátországunkról. A mi területeinket fenyegetik, és arra esküdtünk, ezt minden körülmények között megvédjük. A verrettesbeli egység destabilizáló erőt jelent. Felelősséggel állítom, fel kell számolnunk a bázist.

– Rendben – mondta Elliott. – Vegye bele a jelentésébe. De ne feledje el, részletes javaslatra van szükségem. Ebben az esetben egyenesen az alelnök elé viszem. De semmi magányos akció! Tönkretennék vele a hammerheadeket és mindazt, amit idáig elértünk. – Elhallgatott, aztán megkérdezte. – Hogy van Sandra?

– Mindene fáj, de egyébként jól van – válaszolta Hardcastle. – A golyó nem hatolt a mellény mögé. Óriási kék foltokkal dicsekedhet, de egyébként pár nap múlva jelentkezik szolgálatra.

– Sajnálom, de nem volt időm meglátogatni. Adják át neki jókívánságaimat. – Ezzel a várakozó repülőhöz sántikált.

Hardcastle az asztalra csapott, és kimerülten roskadt a karosszékébe. – Mi a baja? Mikor először találkoztunk, puskaporos hordó volt az egész ember. Most meg olyan óvatoskodó, mint valami politikus...

– Nem igaz – állította McLanahan. – Hisz ebben a szervezetben. Tudja, felelősséggel tartozik értünk, és nem akarja aláásni az eddigi eredményeinket.

– De hiszen ő maga engedélyezte az akciót...

– Azután, hogy az alelnök beleegyezett. Higgye el nekem, ő legalább annyira el akarja kapni azokat az alakokat, mint maga. Viszont ő a fejével gondolkozik...

– Hát, ha lesz még feje... – morogta Hardcastle.

– Oké. Látta a direktívát, olvasta a titkos válaszokat. Maga is ismeri az aktákat. Egyelőre kénytelen a szabályzat szerint lépni, legalább amíg az akció be nem indul. – McLanahan arcán a tudás félmosolyával folytatta. – Utána, meglátja, mi lesz.

Hardcastle nem volt meggyőzve. – Nos, Brad három óra múlva landol Washingtonban. Addigra készen kell lennie a haditervnek. Van egy-két ötletem, de most életre kell keltenem...

– Hadd mutassak valamit – szölt közbe McLanahan. – Talán kicsit kockázatos, de annyi mindent láttam már, hogy semmin nem tudok csodálkozni, és soha nem mondom azt valamire, hogy megvalósíthatatlan. Powell-lel jutott az eszünkbe, mikor idejöttünk. Mondtam már, hogy Powell alig várja, hogy visszamehessen. Nagyon megharagudott Salazarra a késtrükk miatt. A javaslatot már számítógépre vittem...

– Akkor mire várunk – sürgette Hardcastle. – Gyerünk.

Aladdin Cityben az információkat feldolgozó számítógépes központ különálló egység volt, nem az irányítóparancsnoki teremben dolgoztak. Elektronikus műszerekkel biztosított szoba, a falakon semmi zaj nem szűrődhetett ki; itt gyűjtötték össze a szövetségi, katonai és a nemzetközi rendőrség által szolgáltatott adatokat. A szobában tucatnyi ember dolgozhatott. Valójában itt döntöttek, terveztek, ez volt a központ.

McLanahan ellenőrizte a biztonsági berendezéseket, ajtókat és ablakokat, majd bekapcsolta a számítógép adatbázisát. – Ahogy mondtam, a verretesbeli vadászgépektől kell leginkább tartanunk. Számításaink szerint négy MIG és négy Mirage gépük van. Gépenként négy rakéta, háromszáz tár muníció; mindegyik gép nyolc másikat képes tönkretenni.

– Következésképpen hatvannégy gépre lenne szükségünk? – kérdezte Becker. – Nincs ennyi V-22-esünk...

– Annyi nincs, de Seagull robotrepülőnk viszont van elegendő...

– Robotokat akar ellenük küldeni?

– Ezért találták ki őket – válaszolta McLanahan. – Egyetlen radargép elegendő az irányításukhoz. A Seagullokkal kilőjük a vadászgépeiket, és utána támadunk. Rengeteg üzemanyagot és fegyvert vesztegetnek majd a robotrepülőkre, legalábbis remélem. És mikor visszatérnek üzemanyagért, mi akkor támadunk rájuk. A Seagullokkal és a Sea Lionokkal megállapíthatjuk, merre vannak a légvédelmi erők, és akkor kis létszámú földi egységekkel valamint taktikai légitámadással megyünk ellenük. Ha eltüntettük a

repülőgépeiket és a földi légvédelmet, akkor azt csinálunk velük, amit akarunk. Bárki bejuthat Verrettesbe.

Kétórás megfeszített adatelemzés, programfuttatás és ellenőrzés után Hardcastle elküldhette a számítógépes térképekkel, becslésekkel alátámasztott anyagot Elliott Washingtonba tartó repülőgépére.

– Kockázatos terv – ismerte el az admirális –, de működőképes. Beválhat. Minden attól függ, mennyire ütőképes Salazar serege, mikor odaérkezünk.

McLanahan bólintott. – A MIG-ek és a Mirage-ok valószínűleg a levegőben lesznek. Ha ötven mérföldre megközelítjük a támaszpontot, lőni kezdenek. Azok a pilóták remekül értik a csíziót. Tapasztalatból beszélek! Az sem kizárt, hogy huszonnégy órás őrjáratot szerveznek a mai látogatásunk után... Nem kerti ünnepségre megyünk, az biztos.

Becker jelentette az ügyeletes irányítóknak, hogy elindul a Hammerhead Egyre, hogy megkezdje tizenkét órás szolgálatát, ami a Geffart ért támadás miatt nagy valószínűséggel huszonnégy órát tesz majd ki. Hardcastle leadta a szolgálatot, és zsebtelefonján a számítógépes üzenetközvetítőt hívta. McLanahanhoz hasonlóan már több mint huszonnégy órája volt szolgálatban. Halálosan kimerültnak érezte már magát. Most „haza” indult, ami jelen esetben a Hammerhead Kettő fedélzetét jelentette, hogy pihenjen kicsikét, mielőtt... mielőtt megkezdődik a következő nap. – Remélem elfogadják – mondta a fiatal navigátornak.

– Biztos – válaszolta McLanahan. – Bár az sem kizárt, hogy az első aki ránk lő, maga az elnök lesz.

Már besötétedett, mire az esti, menetrendszerű V-22-es megérkezett a Hammerhead Kettőről. Hardcastle figyelte a távozó legénységet. A földi személyzet üzemanyagot tankolt, és ellenőrizte a billenő-rotorost. Az éjszakai szolgálatosok közben jelentkeztek parancsnokaiknál. A V-22-est főleg a legénység szállítására használták, és alkalmanként teherszállításra; éppen ezért a rakétahordozókat kiserelték a gépből, hogy nagyobb legyen a raktere, de ennek ellenére, gondolta magában Hardcastle, még mindig veszedelmes a külleme. És gyönyörű.

Hardcastle is a géphez sietett; látta, az emberei csodálkoznak. Nem szokták meg, hogy a nagyfőnök is elhagyja a platót. A Sea Lion huszonnégyszemélyes szállítására volt alkalmas, ők viszonylag kényelmesen utazhattak a vékonyan párnázott üléseken. A legénység három vagy négy főből állt, és a gép hátuljában még néhány ezer kilónyi rakomány is elfért.

Az éjszakai szolgálatra jelentkezők rendszerint vidám fickók voltak, lelkesek. Ilyenkor zajlik a valódi munka, a megfigyelés, nyomkövetés, elfogás. Néhány ördögien merész csempész fittyet hányt a hammerheadekre, bár számuk az elmúlt időben tetemesen csökkent. Megkísérelték a lehetetlent: besurranni az országba, kijátszani a nagy teljesítményű radarberendezéseket. Ők voltak az éjjeli őrzőjáratok csemegéi. A szolgálatot háromhetenként váltották, így mindenkinek lehetősége volt valódi feladatok végrehajtására. Ma este mindenki kimondottan lelkes volt, Hardcastle pedig igyekezett észrevétlenné válni.

Az egyik első, ablak melletti ülést adták neki, pedig mindenkinek erre fájt a foga, mert a hatalmas ablakok mögül remekül lehetett kilátni; arról nem is beszélve, ez volt a legközelebb a kávésbrikettekhez. Hardcastle aztán mégis átadta a helyét egy újonnan érkezettnek, és hátraült a raktérhez vezető ajtó mellé. Egy dzsekit gyúrt a feje alá, és pillanatokon belül elaludt. Ritkán fordult elő, hogy a Sea Lion végében foglalhatott helyet; általában katonai rangjánál és beosztásánál fogva legalábbis a pilóta mögötti ülés volt az övé. Most azonban egyetlen pillantot sem vesztegetett a negyvenöt perces útból – erősen bekötötte magát, eloltotta a feje feletti kislámpát, és édesdeden aludt.

Félálomban még arra gondolt, biztosan meg fogja zavarni valami a nyugalmát. Igaza lett. Azt álmodta ő, és nem Powell ment Verrettes-be, sőt ami még rosszabb, nem tudta megőrizni a hidegvérét. Salazar emberei lelőtték. McLanahan kirángatták a pilótafülkéből, és föbe lőtték, miután ő, Hardcastle elárulta. Álomban Salazar feje helyén vörös szemű koponya volt, csontos ujjjaival összefogta maga előtt fekete köpenyét, s amint megpillantotta Hardcastle-t, azonnal elrendelte a kivégzését. Ő megpróbált visszaroahanni a Suhojhoz, hogy figyelmeztethesse a

hammerheadeket, de akármennyire igyekezett, Salazar mindig a nyomában volt. Vörös szeme lángot lövellt, kezében éles, hegyes kés. Hardcastle lábát húzta a McLanahan véretől iszapos talaj. A csontváz meglendítette a kését, és belevágta az admirális bal karjába, ami azonnal megbénult. Megpróbálta kirángatni a pengét, de minél inkább ráncigálta, az annál jobban belévájódott... Hirtelen az égbolton vadászrepülőök jelentek meg, és bombázni kezdték a Hammerhead Kettőt. Emberei fejvesztve rohagáltak, az égre mutogattak, őt hívták, de ő semmit nem tudott tenni, csak a pengét ráncigálta. A halálfej arcú Salazar már egészen közel volt, és azt suttogta, hogy haljon meg férfi módjára, gyerünk már, gyerünk...

– Gyerünk, ébredjen, uram!

Hardcastle kinyitotta a szemét. Lee Tanner, a Hammerhead Kettő ügyeletes irányítója egyik kezével Hardcastle bal karját szorította, Hardcastle meg tiszta erejéből le akarta fejteni magáról az ujjakat. Az admirális idáig csendben kucorgott az ülésen. Gyorsan kiegyenesedett. – Mi a baj, Lee?

– Elnézést uram, de rosszat álmodott.

– Semmi baj. Hosszú volt a nap. Mi a helyzet?

Tanner csendre intette, és a fejhallgatót a füléhez szorította.

– Tanner, beszéljen már, az isten áldja meg.

– Nem... – Hardcastle már azon volt. letépi róla a fejhallgatót, mikor Tanner szeme az égnek fordult, kétségbeesetten megrázta a fejét. – Azok a nyomorult Dolphinok... – motyogta.

– A mi Dolphinjaink? Elvesztettünk egy helikoptert?

– Nem uram, a miami Dolphinok. A futballcsapat.

Hardcastle a legszívesebben megölte volna. – Ezért ébresztett fel?!

– Hát, szóval, rosszat álmodott uram, és arra gondoltam... – Elhallgatott, Hardcastle gyilkos pillantása belefojtotta a szót, valami bocsánatkérés-félét motyogott, és visszasietett a helyére. A többiek arcáról is eltűnt a vigyor.

Valamicskével később Hardcastle elfogadta a Lee kínálta feketekávéét. Mikor visszasétált a helyére, megint elfogta a rossz előérzet, éppen úgy, mint álmában. Csak éppen most ez a rossz tényleg közeledett...

Miami Légiforgalmi Irányítóközpont, Florida, USA

– Miami központ, itt Sunstrand három-ötven-egy az egy-kettőezren. Jó estét.

A 127,30-as frekvencia irányítója benyomta a gombot. – Sunstrand Air Három-Öt-Egy, azonosítást. – Az irányító már több órával korábban megkapta a járat tenger feletti útvonaltervét a Holland-Antillákon lévő Curacao-sziget Willemstad repülőterétől. A jövevény radarjelzését a Santaren csatorna felett észlelte először, a gép most százötven mérföldre délre volt Miamitól, Fort Lauderdale felé tartott. A radarképernyőn megjelenő magassági adatok mellett sárga keret villogott, jelezvén, az eddig ismeretlen gép benyomta az azonosító jelzést. Íme, pontosan a megszabott időben, a megszabott útvonalon jön.

– Sunstrand Három-Öt-Egy, radarkapcsolat egy-kettőezren. Jó estét.

A pilóta két barátságos klikkeléssel válaszolt. Ők szállították menetrendszerű ingajáratban Floridából, Georgiából és Texasból a Holland-Antillák kaszinóiba és strandjaira a turistákat. Szerencsés flótások. A napjaikat vagy a curacaói kaszinókban, vagy a miami fővenyén töltötték. Nehéz az élet, nem igaz?

Váratlanul felcsiripelt a külső rádió. Az irányító tudta, a hívás a Zoo-ból, a határvédelmi egység központjából érkezik. A hammerheadek közvetlen vonallal kapcsolódtak a torony életébe, de nem csak itt, hanem az államok déli részén minden radarállomással közvetlen kontaktusban voltak. A mezei légi irányítók érzése szerint kicsit túl gyakran éltek ezzel a lehetőséggel, állandóan kérdezősködtek, ellenőriztek, utasították a pilótákat.

Általában a polgári légiközlekedés irányítói felelősek a forgalom lebonyolításáért, de az új légiforgalmi szabályok értelmében a határvédelmi egységé volt mindenben az utolsó szó. Szó ami szó, igen gyakran éltek ezzel a lehetőséggel, időnként a legkellemetlenebb pillanatokban is. Rendszerint másodpercekkel

azután, hogy a pilóta megkapott egy bizonyos magasságot vagy irányt, a hammerheadek bejelentkeztek és megkérték az irányítót, ellenőrizze a pilóta vagy a gép azonosságát, útvonaltervét, vagy arra utasították a szerencsétlen irányítót, hogy más magasságra vagy folyosóra küldje a gépet. Még az is előfordult, hogy a pilótának keringenie kellett, sőt volt olyan is, hogy teljesen más irányba küldték. Egyáltalán nem számított, hogy ha tucatnyi gép várakozott a leszállni kívánó pilóta után, vagy hogy kifogyóban volt az üzemanyaga, hogy esetleg nem beszélt angolul. A hammerheadek nem foglalkoztak a pilótákkal. Azokkal a torony irányítóknak kellett megbirkózniuk.

És a gépeik... Előfordult, hogy fél tucat gépet küldtek az amúgy is túlszűfolt folyosókra anélkül, hogy előzetesen csak egy szót is szóltak volna. Na és a robotrepülő! Több száz mérföldnyi távolságból irányítják őket. Jézuskám! Azok a szentséges dolgok, az ám! De eljő a nap, mikor egy ilyen távirányított moszkító berepül egy 747-es ablakán, de be ám!

A határvédelmisek ráadásul csak a saját irányítóiktól fogadnak el utasításokat. Ilyenkor a polgári irányítók közvetlen telefonvonalat kapnak, azokon továbbítják az életbe vágó fontosságú információkat a határvédelmiseknek. Ha a vonal megszakadt – volt ilyesmire is példa – akkor a szerencsétlen irányítóknak nincs más választása mint megtisztítani a körzetét, mert a balesetet és az összeütközést mindenáron el kell kerülni.

A miami irányító, név szerint Kravitz, letette kávéscsészéjét. Ha túl sokáig tököl, ezek a nyomorult hammerheadek még értesítik a főnökét. Benyomta a villogó gombot. – Kravitz, délkelet hetes. Jó estét Aladdin. – A határvédelmi egység központjának kódneve Aladdin.

– Kérem megerősíteni a Sierra-Alpha Három-Öt-Egyet – mondta egy női hang.

– Semmi „jó estét” vagy ilyesmi. Nem. Csak a parancsolgatás. Jellemző. Pontosan mire lenne szüksége, asszonyom?

– Nálunk a magassága egy-kettőezer. Stimmel?

– Igen. Egy-kettő pont zéró-öt. Ötven lábbal alacsonyabban a megadottnál. Szóljak rá? – Ez így nem lesz jó, figyelmeztette magát.

A másik oldalon tutira felveszik a beszélgetést. Ne humorizálj, Kravitz.

A hölgy nem értékelte a viccelődést. – Kicsit alacsony. A polgári gépek magasabban repülnek, ha ilyen messzire vannak a parttól. Tudni akarjuk, miért repül tizenkétezeren, és hogy tartani akarja-e a magasságát.

Kravitz kíváncsi lett volna, mi ez az egész. – Megkérdezem, ha tényleg tudni akarja a választ. Megkérdezhetem, de miért fontos ez?

– A feljegyzéseink szerint a Sunstrand gépek általában magasabban repülnek. Nem követi a szokásokat.

Kravitz megcsóválta a fejét. A határvédelmisek szuperszámítógépei időnként idegesítőek lehetnek. – Szóval azért szorongassam meg, mert a normálnál néhány ezer lábbal alacsonyabban repül?

– A HIGHBAL hatósugarában repül – érkezett a mindent megmagyarázó válasz.

– Negyven mérföldnyire megy majd el a tiltott terület mellett, asszonyom – válaszolta Kravitz. – Azt hiszem a szép, kék léggömbjük biztonságban van tőle.

A HIGHBAL radarballon ma a maximális magasságán repült, és úgy ki volt világítva, mint egy karácsonyfa. Soha senki mégcsak a közelébe se ment. Egy életre tönkretette volna akármelyik pilóta karrierjét, ha nekiütközik.

– Tudni akarom az okát, Mr. Kravitz. – Jézus, ez aztán makacs egy nőszemély.

– Maradjon a vonalban, asszonyom – mondta Kravitz eltúlzott udvariassággal. Benyomta a frekvencia gombot. – Három-Öt-Egy, itt a Miami torony.

– Hallgatom.

– Indokolja jelenlegi magasságát, uram.

– Ismételje.

– A határvédelmi egység tudni szeretné, miért a jelenlegi magasságon repül, és mennyi ideig szándékozik egy-kettő-zérón maradni, uram. – Ha most emlegeti a határvédelmiseket, esetleg begyűjthet nekik.

– Nem tudtam, hogy indokolnom kell az efféle döntéseimet-
érkezett a zavart válasz.

– Nem kell indokolnia, szabad az út, de a határvédelmi egység
mégis kíváncsi rá, miért és meddig marad ebben a magasságban.

– Addig maradok, amíg le nem szállok – érkezett a várt válasz. A
pilóta kicsit megemelt hangjából kiérződött a dél-amerikai akcentus.
Nyilvánvaló, minden erejével azon volt, ne derüljön ki, hogy nem
angol anyanyelvű, mert nagyon jól tudhatta, az irányítók körében
bizony léteznek még előítéletek. Általában az a hit járta, ők nem
olyan jól képzett pilóták, mint a többiek.

– Vettem, Egy-Öt-Egy. Van valami különös oka, hogy ezt a
magasságot választotta, uram?

– Mi ez, központ? Én kiválasztom a magasságot, és maga
megmondja, szabad-e a pálya. Ez a dolgok rendje. Menjek más
magasságra?

– Nem kell, Három-Öt-Egy. Szabad az út az egy-kettőezren. A
kérdést az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége tette fel. Ha
óhajtja, beszélhet velük az egy-egy-kettő pont öt-öt frekvencián.

– Semmi kedvem focserészni velük. Betartottam a szabályokat.
Mi ez a szarakodás? – Már erős akcentussal beszélt, és Kravitz
valami nyugtalanságfélét érzett a gyomrában. A pilóta hidegvére oda.
Rövid szünet. – Elnézést torony, elvesztettem a fejemet. Átkapcsolok
az egy-egy kettő pont öt-ötre.

– Három-Öt-Egy kilép a torony frekvenciáról. Utána jelentkezzen
vissza – mondta Kravitz.

– Három-Öt-Egy.

Kravitz azonnal átállt a határvédelmi egység frekvenciájára, és
felvette a fejhallgatóját. Elég hangos ahhoz, hogy mindent halljon, de
azért nem nyomja el a többi hívást sem. Előrehajolt, és elmesélte a
társának az előbbi szóváltást, és a most várható beszélgetés
izgalma. Ez lesz aztán a jó móka, gondolta...

A Hammerhead Egy fedélzetén

– Határvédelmi egység, itt Sunstrand Air Három-Ötven-Egy az egy-egy-kettő pont öt-ötön.

Angela „Angyal” Mink, amióta tíz évvel ezelőtt a vámósokhoz került, mindent megtett hogy levethesse angyalkaságát, de a becenév még új szolgálati helyére, a határvédelmisekhez is elkísérte. Ő a Hammerhead Egy déli szektorának felelős távolkörzeti irányítója. A szektor Puerto Ricótól Kubán keresztül Hispanioláig terjedt. Igaz, a hammerheadek csak a légvédelmi zónán belül rendelkeztek hatáskörrel, és ez a terület nagyon keskeny sávnyi volt Mink szektorában, de az irányító kötelességszerűen az egész területen minden radarcélpontra odafigyelt.

Hosszú, szőke hajával, finom arcvonásaival a magas, karcsú lány valóban megérdemelte becenevét. Külseje és személyisége éles ellentétben állt: szégyenlős, befelé forduló, intellektuális és a munkahelyén csak a feladata számított. Ő volt az, aki a határvédelmi egység nagy teljesítményű számítógépes hálózatát felhasználva ellenőrizte gyakorlatilag az összes radarcélpontot, földön vízen és levegőben.

A Sunstrand 351-es járat repülési magassága azonnal magára vonta a számítógép figyelmét, és Angyalka felvette a megfigyelendő gépek listájára. Geffar még lábadozott, ezért Michael Becker volt a Hammerhead Egy parancsnoka. Az ügyeletes irányító székében Ricardo Motoika ült, aki gyakorlóidejét töltötte Becker keze alatt; most éppen azt tanulta, hogyan kell egyszerre három célpontot figyelemmel kísérni a központi képernyőn, és közben számon tartani a teremben elhangzó több tucatnyi egyidejű egyéb információkat.

Becker lelépett a parancsnoki emelvényről, ahol asztala mögül az egész terem beláthatta. Angela Minkhez ment, levette a fejhallgatóval egybeépített mikrofont, hogy amit mond csak kettejük hallhassák. – Mi az a nagyon érdekes? – hajolt a lány válla fölé.

– Sunstrand érkezik Curacaóból – magyarázta Mink, és ő is eltolta a szája elől a mikrofont. Ivott egy korty vizet. – Szerintem a jövő hónapban mikor eltávozáson leszünk, oda kellene vinned.

– Együtt leszünk eltávozáson? Mióta?

– Amióta kitaláltam. Te meg én, a fehér homokos parton, meztelenül úszkálunk az éjféli holdfényben, és pezsgözünk.

– Mostanáig azt hittem, hogy te itt csak dolgozol.
– Nő vagyok, Becker parancsnok...
– Bizonyítsa be, Mink technikus...
– Mi nők remekül elvégezzük munkánkat, egyszerre figyeljük az összes csempészt, terroristát, romantikus vakációt tervezünk egy izmos, jóképű pasassal, szenvedélyes éjjelekről álmodozunk, mindezt egyidőben. Nagy kár, hogy a férfiak egyszerre csak egy dolgra tudnak figyelni.

– Akkor most ide figyelj, te asszony – kezdte Becker. – Curacaóban a homok rózsaszínű és nem fehér. Egy pohár pezsgő után édesdeden elszunnyadnál, és én már lefoglaltattam egy szállodai szobát Barra de Tijucán. Ellenőrizze a számítógépén ha van egy kis ideje technikus. – Visszatolta a mikrofont a szája elé. – Mondd el Ricardó nak, mit találtál, Angel.

– Ricardo, a Sunstrand Három-Öt-Egyről van szó – kezdte Mink A fiú bólintott, hogy hallja, és a radarképernyőn jelezte a szóban forgó gépet.

– Használja a képernyőt, és hívja le, amire kíváncsi – magyarázta Becker, és meg is mutatta, hogy kell Mink adatait az ügyeletes irányító számítógépes képernyőjére átvinni. – Arra is figyeljen, ha a parancsnok a közelben van, minden esetben értesítse. Ne feledje megnézni, a gép pillanatnyi helyzetéből adódóan mennyi ideje marad a befogásig. Ez azt jelenti, a fejében kell tartania a Seagull teljesítőképességét, a rendelkezésre álló legénységi állományt, a Sea Lionok készütségi fokát...

– És mindezt csak azért, mert Angie idecsörgött? – kérdezte Ricardo Motoika. – Még semmi nem történt, és azt mondja, fejben már a pacák lelövésére kell felkészülnöm?

– Ne butáskodjon, Ricardo, maga a haditengerészetnél szolgált, nem igaz? Ha maga figyelmeztette a fedélzetmestert, hogy gyanús hajó közeledik, az mit csinált?

Motoika biccentett. Nyolc évet húzott le a mára már leszerelt USS *Coral Sea* fedélzetén. – Igaza van. Benyomta a riasztót.

Becker intett Minknek, az pedig visszatért a rádiójához.

– Sunstrand Három-Öt-Egy, itt a határvédelmi egység. Radarkapcsolat, egy-zéró-öt mérföldre Miamitól délre, egy-kettőezer

láb magasságban. Ismertesse szándékait! Meddig akar a jelenlegi magasságon haladni?

– Igen asszonyom, Három-Öt-Egy tizenkétezer magasan szeretne maradni, amíg meg nem kapja a leszállási engedélyt Fort Lauderdale-ből. A belépő folyosón vagyok, a minimális magasságot tartom. Van útvonaltervem, és minden engedéllyel rendelkezem. Valami gond van?

– Attól tartottunk, valami baj van, azért jön alacsonyan, Három-Öt-Egy – válaszolta Mink. Valami nem stimmel, de nem tudta volna megmondani, mi a baj. Eddig minden szabályszerűen történt. A pasas betartotta az előírásokat.

– Minden rendben... hallottuk, kicsit rázós erre a lékör, ezért maradtunk alacsonyan. Élvezzük a kilátást. Vége.

– Patt – mondta félhangosan Mink. Felhívta a meteorológusokat és elkérte az időjárásértékeket. A körzetben magas volt a légnyomás, déli légáramlást észleltek. Bekapcsolta az interfonját, és az ügyeletes irányítóhoz beszélt. – A meteorológiai jelentés szerint normális repülési magasságon nincs veszélyes légáramlás, és eddig egyetlen pilóta sem jelentett másképp. Harmincöt csomós hátszele lenne a szokásos magasságon. Ahol most repül, csak tizenkét csomót kap.

Ricardo hallgatott, a fejét rázta. – Tehát nem a leggazdaságosabb magasságon repül, viszont pontosan a kijelölt útvonalon halad, betartja az időket, és minden egyéb előírást. Mi szól ellene? Semmi. Beckerre nézett. – Igazam van?

Becker nem válaszolt. Technikai értelemben a gép rendben volt, de ha egy irányító gyanút fog, akkor az a leghelyesebb, ha addig nem ejti a dolgot, amíg elégedett nem lesz. – Játssza végig, Ricardo. Maga az ügyeletes irányító. – Mink felé lépett, aki megfordult a székével, hogy hallhassa a beszélgetést. – Csinálja csak!

Ricardo bólintott. – Angel, menjen rá újra a pilótára. Mondja meg, letérítjük. Kérje el az utaslistát, az induló állomást, rakományt, és az összes szükséges adatot, és hasonlítsa össze a kitöltött engedélykérelemmel.

Mink visszafordult a rádiójához. – Mindent vettem, Három-Öt-Egy. Egy kis gond van az engedélyével. Arra kell kérnem, forduljon az Opa-Locka repülőtér irányába. Átvizsgálják a gépét. Vége.

– Ismétlje – kiabálta dühösen az akcentussal beszélő hang. – Hova menjek?

– Opa-Locka repülőtér – ismételte Mink. – Sunstrand Három-Öt-Egy, a határvédelmi egység ügyeletes parancsnokának utasítása értelmében azonnal, a legrövidebb útvonalon induljon Opa-Locka repülőtérre, és jelentkezzen vámvizsgálatra. Kényszeríteni fogjuk, ha nem engedelmeskedik. Opa-Locka a VFR-ren van, a kettő-hét jobb oldali leszállópálya szabad. Értesíteni fogjuk a miami tornyot az útvonalmódosításról. Tartsa az új irányt és magasságot, maradjon ezen a frekvencián. Biztosítjuk a szabad utat. Sunstrand Három-Öt-Egy, visszajelzést kérek.

És a pilóta válaszolt. – Ezt nem tehetik! Engedélyem van Fort Lauderdale-ba, hülye kurva! Követelem, azonnal kapcsolja a felettesét!

– Három-Öt-Egy, értesítettem a felettesemet, várjon – válaszolta Mink. Egy cseppet sem bánta hogy nyitott csatornán folyt a beszélgetés, legalább ez az alak megkapja majd a magáét, ha földet ért. A hammerheadek és a vámőrség emberei már útban vannak Opa-Lockára, és nem szeretik a csúnya szavakat.

– Jobb ha azonnal kapcsolja, kislány – dühöngött a pilóta. – Maguk teljesen megőrültek! Egy darab utasom sincsen. Fort Lauderdale-ben is ellenőrizhetnek. Miért nem engednek oda?

Mink a billentyűket pötyögtette és várta a számítógép válaszát. – Tisztázni akarom, tényleg van-e vámengedélye – magyarázta Ricardónak. – Szerintem eredetileg voltak utasok a fedélzeten.

– Mi?!

– Bocs, Ricardo – szólalt meg egy másik irányító. – Üzenet. Valami van a CARABAL-lal. – A CARABAL a Bahamákra telepített hatalmas radarballon. Michael Becker maga nézett utána a jelentésnek. – Rádión senki nem felel a Bahamákról – mondta Becker. – Megpróbálom telefonon.

– Megvan! – kiáltott fel Mink. – Az eredeti engedély szerint nyolc utas van a fedélzetén. Mind-mind amerikaiak. A

társadalombiztosítási kártyájuk, jogsijuk, a munkájuk, mind amerikai.

– Mégis azt állítja, nincs utasa? Kérdezz rá! – mondta Ricardo.

Váratlanul háromszor egymás után felbúgott a plató vészjelzője! Becker bekapcsolta a központi adót. – Figyelem, mindenkinek! Most érkezett a jelentés, a CARABAL radart ellenséges gép megtámadta! és megsemmisítette. Azonnal tegyék szabaddá a felszálló fedélzetet, és indítsák a gépeket! Tartalék legénység azonnal jelentkezzen szolgálatra! Ismétlem, vészhelyzet van! – Ricardóhoz fordult. – Az összes határvédelmi, vámőrségi és katonai csatornán adja le a jelzést. Szabad utat kérünk, ötven mérföldes körzetben vigyék el az összes gépet a légtérből.

A szobában lévők a parancsnoki emelvény köré csoportosultak. – Mindenki foglalja el a helyét – kezdte Becker. – Mentés és folyamatos megfigyelés. Gyorsan!

Csak egyvalaki nem indult el: Angel Mink szorosan a füléhez nyomta a fejhallgatóját, hogy kiszűrje a külső nyüzsgés zaját. – Sunstrand Három-Öt-Egy jelentkezzen! Kilépett a megszabott folyosóról. Azonnal forduljon balra, Három-Öt-Egy irányba! – Semmi válasz. Belekiabált az interfonba. – Mike, a Sunstrand Három-Öt-Egy elhagyta a kijelölt folyosót, és felénk tart! A rádióhívásra nem válaszol. A sebessége már kettő-nyolcvan. Harmincnyolc mérföldre délkeletre van tőlünk, becsült érkezés nyolc perc múlva!

A Hammerhead Kettő irányába tartó Lion Kettő-Kilenc fedélzetén

Hardcastle kezében egy papírpohárral leült a V-22-es hátsó ülésére Lee Tanner megkocogtatta a vállát. – Elnézést uram...

– Mi az már megint? Soha nem hagy aludni? – Tanner arca azonban rémületesen komoly volt. – Mi történt?

– Mindegyik frekvencián ugyanaz az üzenet, uram. A Hammerhead Egy sárga vészhelyzetben van. Azt mondják, a CARABAL-t megsemmisítették...

Hardcastle a fejhallgatóval együtt kishíján Tanner fülét is letépte – Ken! Mi történt – ordította a pilótának.

– Megszűnt a CARABAL-kapcsolat – válaszolt Ken Sherry. – Az Egyes és Kettes platón a sárga jelzés van érvényben. Key Westet és a Zoo-t riadóztatták.

– Mi igaz a légitámadásról?

– Még nem erősítették meg, uram – mondta Sherry. – De a Hammerhead Egy azt mondja, megtámadták a CARABAL-t.

Hardcastle kinézett az ablakon. Kint koromsötét volt. A többiek kényelmetlenül mocorogtak az üléseken. Hardcastle hangja a nem volt megnyugtató. – Hol vagyunk?

– Húsz mérföldre nyugatra a parttól. A Hammerhead Kettő az orrunk előtt huszonöt mérföldre.

– Forduljon meg, és szálljon le valahol – parancsolta Hardcastle. Valahol a közelben!

– Mi lesz a Hammerhead Kettővel?

– Ha tényleg megtámadják, minek még huszonöt ember a fedélzeten? Üres géppel könnyebb is elhozni a többieket. Forduljon meg és azonnal tegye le a gépet!

Fehér Ház, Washington, USA

Az elnök a szokásos kék-piros-fehér melegítőjében volt, így emlékezett korábbi focista éveire, mikor a Fehér Ház Situation Roomjában találkozott Martindale alelnökkel; Thomas Preston védelmi miniszterrel; az egyesített vezérkari főnökkel; Randolph McKyer dandártábornokkal; a nemrégiben kinevezett szóvivővel, Jack Pledgemannel; a CIA igazgatójával, Kenneth Mitcellel; és a nemzetbiztonsági főtanácsadóval, Wilbur Curtis tábornokkal. A kormány többi tagját helyetteseik képviselték. Jelen volt Brad Elliott

és Patrick McLanahan is. Ők a többiektől valamivel távolabb ültek, térdükön jegyzetfüzet, kezükben toll.

– Minden tiszteletem az öné, Elliott tábornok – kezdte ingerülten az elnök, de amit itt látok, az egy ha-gyűjtemény. – Az alelnökhöz fordult. – Mi a véleményed, Kevin? McLanahan és azt a pilótát elküldöd Haiti fölé – elhallgatott, maga sem hitte, hogy igaz lesz a mondat folytatása – egy szovjet vadászgépen. Földre kényszerítik őket, és kishíján fogságba kerülnek. Még rosszabb is történhetett volna velük. És azt állítod, az a katonai banda tulajdonképpen egy csempésztársaság.

– Csak közvetett bizonyítékaink vannak, azok viszont megerősített és alátámasztott bizonyítékok – vetette közbe Martindale. – A határvédelmi egység már egy ideje megfigyelés alatt tartotta őket. – Most nem mondott teljesen igazat, gondolta McLanahan, de nem tehetett mást. – McLanahan őrnagy bizonyítékokkal rendelkezik arról, hogy azok a csempészek, akik megölték a kisgyerekeket, kihajították őket a fedélzetről, ezen a bizonyos támaszponton szálltak le. Ennélfogva felhatalmaztam Elliott tábornokot, hogy a rendelkezésére álló eszközökkel élve nyomozza ki az igazságot. Mégpedig gyorsan.

– Egy szovjet vadászgéppel? Miért kellett orosz gépet használni?

– Ez volt az egyetlen olyan gép, amelyik alkalmas a feladat elvégzésére, elnök úr – szólalt meg Elliott. – Gyors és önvédelemre képes, jól manőverező gépre volt szükség. Arra is gondolnunk kellett, hogy ne ijesszük el a csempészeket; érzésünk szerint éppen ez történt volna, ha amerikai géppel megyünk felderítésre. Haiti közelében vannak kubai támaszpontok, ahol szovjet gépek állomásoznak. Ezért logikusnak tűnt a választásunk...

– És ha elfogják őket? Ha meghalnak? Mit mondtunk volna?

– Elliott tábornok emberei megbízhatóak – mondta az alelnök. – Igen nehéz lett volna bebizonyítani, hogy az akcióhoz a Fehér Háznak vagy Washingtonnak a legkisebb köze is volt.

Az elnök védelmi miniszterére pillantott, aki kicsit biccentett. – Még nekem sem volt tudomásom arról, hogy van egy olyan Suhojunk. Sajnos ennek ellenére nem vagyok száz százalékgig meggyőződve, hogy a támaszpont valóban csempészközpont lenne,

arról meg még kevésbé, hogy nekünk bármilyen lépést kellene tennünk...

– Nem értek egyet – tiltakozott Martindale. – Oda kell mennünk, tárgyalnunk kell a haiti kormánnyal, és azonnal le kell csapnunk azokra a gazemberekre. Ha várunk, még megszöknek és valahol másutt ütik fel tanyájukat, és akkor előlről kezdhethjük a nyomozást.

A Közép-Amerikáért felelős államtitkár, Janet Johnson is megszólalt. – Ellenőriztem Augusto Salazar ezredes státusát. A kerületi milícia parancsnoka...

– Micsoda? Azt akarja mondani, annak az alaknak szabályos beosztása van?

– Salazar kettős állampolgár. Haiti és Panama a hazája, bár kubai születésű, és a kubai hadsereg ezredese volt – válaszolta Johnson. – Névlegesen a haiti kormány nevezte ki, és felhatalmazták, építsen légitámaszpontot Verrettesben.

– Ugyanakkor kubai katonatiszt, akit Kubában kábítószer-csempészség miatt elítéltek – tette hozzá a CIA igazgatója. – A támogatói, valószínűleg katonák és pilóták, a kivégzése előtti napon szöktették meg a börtönből. Híreim szerint a kubai kormány lefizetett tisztviselőinek köszönheti az életét. A fizetés még most is tart, talán ezért használhatja korlátozás nélkül a kubai légteret; bár ezt az ottani kormány az életben nem fogja beismerni.

– Szóval, mi a dolog veleje? – szakította félbe az elnök. – Elkapjuk, vagy mi?

– Megkérhetjük a haiti kormányt, adja ki nekünk – jelentette ki Johnson. – Salazar sokban hasonlít Noriegára. Katonai vezető, és élvezi a kormányhivatalnokok támogatását. Gazdagabb, s nagyobb hatalommal rendelkezik, mint bárki más Haitiben...

Ha megkapjuk a haiti kormány engedélyét, egy pillanat alatt kihozhatjuk – tette hozzá McKyer tábornok.

– Újabb invázió? – kérdezte az elnök. – Mindenki erőszakos hódítóknak fog bennünket tartani. Mint amikor Bush Panamában...

– Igen, de ne feledje uram, az egy sikeres akció volt – válaszolta McKyer. – Megkaptuk Noriegát, aki most a büntetését tölti...

– Ha betesszük a lábunkat Haitibe, az egész világ ellenszenvét magunkra vonjuk – jegyezte meg Johnson. Már most is

világuralomra törő nagyhatalomnak becéznek. Én ellenzem ezt a lépést.

– Egyet kell értenem – mondta Preston. Martindale vállá megloggyant. Tudta, mennyire ad Preston szavára az elnök. – Ez a Salazar-ügy nem olyan, mint Noriega volt. Noriega hatalomra tört, meg akarta semmisíteni az ellenzéket, és nem vette figyelembe a választások eredményeit. Ráadásul hadat üzent az Egyesült Államoknak. Azzal fenyegetőzött, hogy lerombolja a Panamacsatornát. Panama megszállása szükséges és elkerülhetetlen lépés volt. Azt se feledjük el, Panamában voltak csapataink. Ilyen előnnyel Haitiban nem rendelkezünk. Az ottani kormánnyal nem állunk háborúban, ők sem jelentették be a hadiállapotot, Salazar sem Haiti, sem az Államok biztonságát nem fenyegeti...

– Én is így gondolom, Thomas – szólalt meg az elnök. Martindale-hez fordult. – Abba beleegyezem, hogy Salazar ellen lépéseket tegyünk, és kérjük a haiti kormány együttműködését. De abból amit hallottam, semmi nem igazolja a katonai beavatkozást. Szó sem lehet róla.

– Kivéve, hogy kábítószerrel csempészkedik – mondta nagyon halkán és kimérten Elliott; a feszültség ordított a hangjából.

– Állítólag – javította ki Johnson. – Ha el akarjuk kapni, akkor jobb lenne ha jogi terminusokban gondolkodnánk.

– Ha egyáltalán el tudjuk kapni – mondta McKyer. Szemlátomást nem volt lelkes. – Információkat egy orosz gépet irányító amerikai pilótától kaptuk, aki engedély nélkül repült be egy idegen ország légterébe. Nem hiszem, hogy a bíróság oda lenne ezért a bizonyítékért.

– Ez a bevetés teljesen szabályosan, titkos kormány megbízásra történt – mondta gyorsan Martindale. – Meg tudjuk védeni a módszereinket és a forrásainkat, és a bizonyítékot ennek az országnak minden bírósága elfogadhatja.

– Ezt teljesen szabályosan kell megoldanunk – jelentette ki az elnök. A hangjából egyértelműen kiderült, a megbeszélés a vége felé közeledik. – Ha nem állunk szilárd talajon, akkor... nos, amíg a pasas nem csinál valami örültséget, mondjuk nem támadja meg az Egyesült Államokat, addig nem tehetünk ellene semmit.

– Szerintem ez már megtörtént – jelentette ki Elliott. – A Verrettesben készült képeket most elemezzük. Biztos vagyok benne, elegendő bizonyítékkal tudjuk alátámasztani azt, hogy Salazar gépei támadták meg a parti őrség és a vámőrség gépeit. – Elliott felállt. – Nem győzöm hangsúlyozni, Verrettes igenis fenyegeti hazánk biztonságát.

– Nem megy, Brad – mondta az elnök. – A képek elemzése jó lépés, és ha találnak valamit, akkor cselekedni is fogunk. Egyébként minden marad a régiben. – Az elnök felállt és megigazította a melegítőjét. – Köszönöm, hogy eljöttek.

A kabinet néhány tagja az elnökhöz sietett, hogy néhány privát szót váltsanak vele. Pledgemon kifelé terelgette Elliottot és McLanahant. Már az ajtónál voltak, mikor az elnöki asztalon felberregett a telefon. Ezzel egyidőben a jelen levő katonák személyhívója is csipogni kezdett: Elliotté, Prestoné és Curtisé is.

Preston szárnysegédje vette fel a kagylót. – Uram, a kommunikációs központból jön üzenet. – A szárnysegéd intett Elliottnak. – A parancsnokságról keresik, uram. Sürgős.

Elliott felvette a kagylót. Hallgatott, aztán olyan hangosan, hogy mindenki felkapta a fejét: – Mondja még egyszer! Sietek. – Letette a kagylót.

– A Bahama-szigetek felett telepített radarballont megsemmisítették, elnök úr – jelentette hangosan. A bejelentést feszült csend követte. – A határvédelmi egység platóit bombázók támadják.

A Hammerhead Egy fedélzetén

Angela Mink színes képernyője tíz mérföldes távolságra volt beállítva úgy, hogy egyszerre mutatta a Lion Kettő-Egy V-22 billenőrotoros Sea Liont, amelyet csak pár pillanattal korábban indítottak a Hammerhead Egy fedélzetéről, és a Sunstrand repülőgépet. A két jármű a képernyő két szemben lévő csücskén látszott; mintha két középkori lovag indulna párbajra.

Középen pedig a Hammerhead Egyet jelképező négyszög. Alig tíz mérföld távolság, azaz kétpercnyi repülőút, és az ismeretlen gép máris a fejük felett lesz.

– Kettő-Egy, a cél tizenegy órán, kilenc mérföldre – jelentette. – Támadás engedélyezve. Menekülés esetén fordulj balra. A Seagull négy órán, öt mérföldre, automata befogáson.

– Értettem. – A V-22 pilótája még Minknél is zavarodottabb volt. – Kettő-Egy radarkapcsolatban van, elfogás indul.

– Nem, nem – vágott közbe Becker. – Szó sem lehet róla, hogy közelharcba kezdjenek! Nincs annyi időnk. Nagy távolságról kell befogni. Maradjon mindig mögötte. – Aztán az interfonra kapcsolt. – Folyamatosan adják le a figyelmeztető adást, az isten verje meg! – Még mindig élt bennük egy szikra reménység, hogy a pilóta csak eltévedt, és csupán tájékozódási pontot keresve közelít a Hammerhead Egy felé.

– A cél magassága ezer, süllyed – jelentette Mink. – Hét mérföldre van Kettő-Egytől, közeledik, tizenkét órán, öt mérföldre.

– Mike, a vadászgépek már jönnek – jelentette az egyik irányító. – Egy F-16-os harminc mérföldre van, hangsebesség felett jön, de még gyorsul. Két másik gép Key Westből indult; egyik már úton van a Hammerhead Kettő felé.

A jelentés hallatán Mink képernyőjére felkerült a légierő F-16-osa is.

– Kettő-Egy rakétát indít – jelentette a V-22 pilótája. Egy Sea Stinger rakétákat lőtt ki. Nem volt sok esélye a találatra, mert a célpont nagyon messze volt. Az irányító azonnal elkezdte a figyelmeztető adás sugárzását, figyelmeztette a körzetben tartózkodó összes légi- és vízi járművet.

Hamarosan meglett az eredmény. – Nem talált! – jelentette a pilóta. Nem tudtam rendesen befogni. Újra ráállok.

Az F-16-os húsz mérföldre van, Mach teljes sebességgel közeledik jelentette Mink. – Azt mondja, mindkét gépet befogta a radarja, és arra kéri a V-22-t, távolodjon.

Mikorra érkezik?

Kilencven másodperc, és lőtávolon belül van – válaszolta Mink. – Éppen ennyi ideje van a célnak a fölénk kerülésre.

Becker habozott. A Sea Lion már nagyon közel volt a behatolóhoz, de mindenképpen értékes másodpercekbe telik, amíg esetleg eltalálja a gépet. A V-22 fegyvereit nem nagy távolságra tervezték, hanem olyan célok megsemmisítésére, amelyeket már szabad szemmel is látni lehet. Mire valóban megállíthatná a behatolót, addigra valószínűleg már késő lesz.

Az F-16-os nagy hatótávolságú, radarirányítású rakétái több eséllyel kecsegtetnek. Valószínűleg már most, húsz mérföldes távolságból sikeresen kilőhetné őket. Ezenkívül gyorsan közeledik, és befejezheti a munkát gépágyúval is. Viszont ha nem talál, akkor már túl késő lesz megállítani a támadót, mert a majdnem kétszeres hangsebesség mellett az F-16-osnak legalább harminc mérföldes körívet kell leírnia, ha fordulni akar. Nem lesz idő újra támadópozícióba kerülni.

Még valami motoszkált az agyában – mi van akkor, ha a közeledő gép nem is akarja megtámadni a Hammerhead Egyet? A kapott információk alapján valami vaj van a füle mögött, ez biztos, ráadásul éppen akkor jelent meg, mikor a CARABAL megsemmisült. De mint tudjuk, a jelentések tévedhetnek, a pilóták gyakran furcsa és megmagyarázhatatlan dolgokra képesek, és a támadás a Bahamákon szintén lehet valami fatális véletlen következménye...

– Válaszolnak a figyelmeztető jelzésekre? – kérdezte Becker.

– Nem, Mike.

– Mondja meg Kettő-Egynek, azonosítsa és kapja el a rohadékot – parancsolta. – Az F-16-osnak üzenem, ne támadjon! Álljon készenlétben, de ne támadjon...

– Trap Egy, Trap Egy, vissza – mondta Mink a rádióba. Aztán az interfon következett. – Az F-16-os emelkedik... elment. – Másodpercekkel később hatalmas hangrobbanás remegtette meg a parancsnoki terem ablakait.

– Fényjelzést és figyelmeztető rakétákat kérek – ordította Becker.

– Menj a seggibe, világíts be az ablakán, de ne támadj, amíg nem látta a FOLLOW ME jelzést! Világos?

– Kettő-Egy vette. Fordulok. A reflektorok már rajta vannak, de nem válaszol...

– Harminc másodperc az érkezésig...

– Kettő-Egy radarkapcsolatban... Kettő-Egy rakétával a célon. Támadhatok?

– Menj mellé, Kettő-Egy – parancsolta Becker. – Közel. Figyelmeztető lövéssel kezd...

– Látom a platót, Becker – kiáltotta a pilóta. – Egyenesen a platónak tart. Túl közel van! Támadhatok?

– Várj! Kerülj mellé.

– Már késő, Mike. Lőni fog! Támadhatok?!

– Riadó! – ordította Becker.

Az irányító fejhallgatójából váratlan szózat érkezett a fedélzetre.

– Határvédelmi egység, itt Sunstrand Három-Öt-Egy-. A hang szinte sivítóan magas volt, Becker ember hangjában ekkora félelmet még nem hallott Vietnam óta. – Ne lőjenek! Ne lőjenek! Hallják? Ne öljenek meg!...

Angela, vidd el a platótól – ordított Becker.

– Sunstrand Három-Öt-Egy, itt a határvédelmi egység. Ha hall engem, azonnal forduljon jobbra ötven fokkal, máskülönben támadunk...

A válasz azonnali volt. A gép megfordult és távolodni kezdett. Mink akkorát sóhajtott, mintha már órák óta nem vett volna levegőt.

– Cél jobbra fordult, irány zéró-négy-zéró, emelkedik. Egyre távolabb van a platótól.

Az emberek megkönnyebbülten felnyögtek. Becker csak most vette észre, hogy eddig szinte ugrált az izgalomtól. Lerogyott a székére, levette a fejhallgatóját, és megdörzsölte a szemeit.

– A Kettő-Egy kísérje ezt az állatot a ZOO-ba – adta ki az utasítást. – Magam szeretném szétverni a pofáját. Köszönje meg az F-16-os segítségét, és küldje haza.

– Értettem – válaszolta Mink és a taktikai frekvenciára kapcsolt. – Trap Egy, itt Hammerhead Egy. A cél tiszta, és válaszolt. Kösz a segítséget. – Mink visszaállította a képernyőt a szokásos ötven mérföldes állásra, és ellenőrizte az F-16-os és a Homestead közötti szakaszt. Három-öt-zérón szabad az út, emelkedjen tízezer lábra, lépjen kapcsolatba Homestead közelkörzetével az egy-egy-nyolc pont egyen. Jó éjt.

Mink akkor vette észre az új jövevényeket, mikor meghallotta az F-16-os válaszát. – Várj Hammerhead Egy, éppen...

Mink belevisított az interfonba: – Két célpont! Zéró-hét-zéró távolságra, tíz mérföld, magasság ötszáz láb, sebesség négyszáz csomó. Gyorsan közelednek. Még egy! Magasabban, az F-16 mellett. – A taktikai frekvencián: – Trap Egy, hat óraddon gép közelít, nyolc mérföldre. Sebessége...

Váratlanul megszólalt a vészcsatorna: – Mayday, mayday, mayday! Trap Egy, öt mérföldre délnyugatra a Hammerhead Egytől. Megtámadtak! Eltaláltak! Eltaláltak! – A GUARD csatorna hangja elnyomta az összes többi adást. A pilóta egyre kétségbeesettebben kiabált... aztán végképp elhallgatott.

– Az F-16-os lezuhant! – dadogta Mink.

– Mi történt, Angela? – kiabált Becker.

– Három repülő... nem, négy. Négy gép bukkant elő a semmiből. Rövid távon voltam, nem látthattam meg őket. Kettő magasán volt, az F-16 körül. Kettő északkeletre tart, felénk közeledik nagy sebességgel. Nincs azonosítás, nincs engedély.

– Indítsák az összes használható Sea Liont – ordította Becker. – Minden frekvencián figyelmeztetést!

Az embereire nézett. – Riadóztassák a fedélzetet. Mindenki a csónakokhoz. – Intett Angelának, a parancs rá is vonatkozik, de a lány megfordult, felvette a fejhallgatóját, és a képernyőre meredt.

A fiatalabbak, kevésbé tapasztaltak azonnal a vészkijárat felé nyomultak, hogy belebújjanak az életmentő mellénybe, és az alsóbb szinten lévő mentőcsónakokhoz siessenek. De a többség a műszerek mellett maradt, és folyamatosan küldte figyelmeztető adásait, utasításokkal látta el a két levegőbe emelkedő V-22 Sea Liont. Már az utolsó V-22-est hozták a felszállóhelyre, mikor a vadászbombázók lecsaptak.

– Lezuhant – érkezett a rádióhír.

– Kiváló, Viperák, kiváló – rádiózta vissza Augusto Salazar a vezérgépből. – Mancsok támad, Viperák emelkednek és menekülnek.

Mivel közel voltak az Egyesült Államok légvédelmi egységeihez, a négy vadászgép alaposan felkészült a levegő-levegő harcra. A

MIG-21-eseken két külső üzemanyagtartály, két radarvezérlésű rakéta, két hőkereső rakéta és egy huszonhárom milliméteres gépágyú volt, a Mirage-oknak csak egy külső üzemanyagtartályra volt szüksége harci feladat végrehajtásához; két harminc milliméteres gépágyújuk és négy rakétájuk van. Ők ketten a viperák, akik a cuchillók másik két gépét fedezték.

A támadógépekre, a Mancsokra Salazar egyenként háromszázkilós BL755 bombákat rakatott, ezekkel támadták meg a CALABAR radartelepét. Mindegyik angol gyártmányú kazettás bomba száznegyven kisebb, egyenként egykilós töltetből állt, amik aztán szétszóródva tönkretették, megsemmisítették a radart, az irányítóközpontot és elpusztították a környező területet. Így viszont már csak viszonylag kisebb súlyú lövedéknek maradt a gépen hely, ezzel kellett eltüntetni a Hammerhead Egyet.

Az argentin gyártmányú Kingfisher rakéta a cuchillók arzenáljának legveszedelmesebb fegyvere. Összesen százötven kilót nyom, de két-három mérföldet képes berepülni, a sebessége meghaladja a hangét, és még a negyvennégy kilós, nagy robbanóerejű rakétafej nélkül is végzetes erővel csapódik be. Hála a Falkland-háborút követő virágzó fegyverkereskedelemnek, a piacon se szeri se száma a Kingfishereknek; mikor Salazar bevásárló körútra indult, már nem kértek értük sokat, mert a favorit az Exocet rakéta volt. A most bevetésre induló MIG-en és Mirage-on egy-egy Kingfisher rakéta függött.

– Mancsok, támadás. Jó vadászatot. – Salazar MIG-je és a Mirage lelassított. Két mérföldre voltak a platótól. A Kingfishereket rádió vezérelte, még éjjel, teljesen sötétben is gyerekjáték volt eltalálni a platót. A vadászgépeknek nem volt más dolguk, mint a plató felé repülni, célozni, és a robbanásig célon tartani a rakétákat. Ez alkalommal, nem úgy mint a radarnál, saját szemükkel gyönyörködhetnek majd a tűzijátékban...

Mind a két rakéta telibe találta a Hammerhead Egy fedélzetét. Az egyik a felszállóhely mellett csapódott be, a másik egyenesen a központi liftet találta el. A liftben még benne volt az utolsó Sea Lion. A Kingfisher rakéta orra titanium, ami felhasítja a cél oldalát; ezen a résen jut be a robbanóanyag a hajóba. Most is pontosan ez történt.

Az első rakéta könnyedén lejutott a második szintig, a robbanófej beszakította a parancsnoki terem mennyezetét és csak utána következett a detonáció. A robbanás szétvetette a termet, a második szint felét, és a harmadik szint egy részét is. Akik itt tartózkodtak, egytől egyig szörnyethaltak. A plató északkeleti részén lévő torony összerogyott, a radarballont tartó szerkezetek darabokra törtek, a ballon elszabadult, a két mérföld hosszú, kétezer kilós rögzítőkábel végigtarolta a fedélzetet.

– Halott központ. Halott központ! – rádiózta diadalittasan Salazar.

A második rakéta a felszállófedélzetet fúrta át, a robbanófej a háromszintes szerelőhangárban robbant fel. Egy V-22-es és egy Dolphin megsemmisült. Húsz ember lett a robbanás és a lángok martaléka.

A plató nyugati része hatalmas nyögéssel omlott össze, beleveszett a hullámokba. A hat támpillérből kettő megroggyant, és beledőlt a vízbe. A maradék négy még tartotta valamennyire a szerkezetet, de az alsó fedélzetek, és a felső fedélzet fele már összeomlott. Mindenütt lángnyelvek táncoltak, az óceánba ömlő üzemanyag felgyulladt. Egymérföldes körzetben mindent bevilágított a tomboló tűz.

Hatvan másodperc alatt a határvédelmi egység első platója tönkrement, megsemmisült, miközben négy vadászbombázó teljes sebességgel menekült a helyszínről. A támadás idején a levegőben tartózkodó V-22-esek megkezdték a mentést, de hamarosan szembesülniük kellett a véres valósággal: negyvenegy asszony és férfi halt meg a támadás alatt, többek között Michael Becker, Angela Mink és Ricardo Motoika.

A Lion Kettő-Kilenc fedélzetén, Florida felett, USA

– Minden repülőnek, figyelem! Ez az Amerikai Egyesült Államok Határvédelmi Egységének légvédelmi figyelmeztető adása – kezdődött a rádióüzenet. – A SCATANA életbe lépett Jacksonville, Miami és Houston területének légterében. Ismétlem, a SCATANA

azonnal életbe lép! Mindenkinék, aki hallja ezt az adást! Legyenek készenlétben, figyeljék az utasításokat.

Hardcastle érezte, a Sea Lion megrepeg: a pilóta felfogta az üzenetet, és véletlenül megrántotta a kormányrudat. A repülőgép a maga módján fejezte ki a pilóta megrendülését, félelmét, és azt a fura, megnevezhetetlen érzést ami akkor fogja el az embert, mikor rájön hogy védtelen, sebezhető; pedig idáig azt hitte erős és sebezhetetlen. A SCATANA – Security Control of Air Traffic and Air Navigation Aids: légiforgalmi és navigációs biztonsági intézkedések rövidítése, az a terv, amit akkor léptetnek életbe, ha az Államok határmenti légiforgalmát vész helyzetben kell irányítani. Ebben az esetben az amerikai navigációs információkat megtagadják az azonosítatlan géptől, mint háború idején. A kubai válság óta a ritka gyakorlatozásoktól eltekintve ez volt az első alkalom, mikor élesben kellett alkalmazni.

– Az Egyesült Államok légterében lévő összes gépek az Alpha és Bravo folyosókon, meg a Victor 157, 539 és 225 útvonalon közlekedhetnek. Készüljenek fel, mert bármikor útvonalmódosításra kerülhet sor – folytatódott az adás. Ugyanezt az üzenetet adta le az összes tengerészeti rádió, a nagyfrekvenciájú és rövidhullámú adók, a tengerészeknek és polgári gépeknek időjárás információkkal szolgáló műholdas hálózatok is. – Az összes azonosított gépnek: az utasításokat az irányítójuktól kapják. A többi repülőknél: azonnal hagyják el az Államok légterét, ellenkező esetben figyelmeztetés nélkül lövünk! Az Amerikai Egyesült Államok Határvédelmi Egységével a 121,5-ös vagy a 243,0 frekvencián léphetnek kapcsolatba ha segítségre van szükségük. – Az üzenetet megismételték spanyol nyelven.

Hardcastle úgy érezte, csomó van a gyomrában. A SCATANA eljárást még valamikor a hatvanas évek derekán dolgozták ki, hogy ezzel is lehetlenné tegyék az ellenséges bombázóknak az amerikai légter használatát. A SCATANA lehetővé tette a határvédelmi egységnek de minden más katonai szervezetnek is, hogy kikapcsolják rádiókészülékeiket, amelyeket navigációs jelként lehetett volna felhasználni; a kereskedelmi és magánrádiók is elhallgattak száz mérföldes körzetben. Ez az állapot meghatározatlan ideig tarthatott

el. A csökkenő katonai költségvetés korában, a nukleáris fegyverzetcsökkentés érájában, a világméretű peresztrojka idején a SCATANA anakronisztikus maradványnak tűnt, a letűnt hidegháborús idők kövületének. Azt is mindenki nevetségesnek tartotta, hogy az Államokat légitámadás érheti.

Mégis volt valaki, aki valóra váltotta a politikusok lidércnyomásos álmát. Valaki célpontnak tekintette a Hammerhead radarállomását, és precíz támadással megsemmisítette...

Agusto Salazar volt az első, aki Hardcastle-nek eszébe ötlött. Csakis ő tehetné. A kábítószercsempész, a milicista parancsnok, akinek nagyobb tüzerő állt a rendelkezésére, mint a sok kis Karib-tengeri sziget kormányainak együttvéve. Igen, ez az ember arra vetemedett, hogy megtámadja az Egyesült Államok egyik támaszpontját.

Salazar lehet fanatikus, lehet akár őrült, de ebben a pillanatban nyerő helyzetben van. A CARABAL nem működött. A HIGHBAL nem működött. Csak a SCATANA küldte vészjelzéseit. Még a Hammerhead Kettő radaregysége – becenevén a KEYSTONE NAPALM –, de még a haditengerészet radartelepei Puerto Ricóban és a Caicos szigeteken is veszélyben lehetnek.

Hardcastle és a V-22 már a naplesi repülőtér betonján volt, mintegy ötven mérföldre keletre a Hammerhead Kettőtől. A döbbenettől tágra nyílt szemű sihederek ellenőrizték az üzemanyagtartályokat, lemosták az ablakokat. Rendszerint csak kis, egymotoros repülőekkel volt dolguk. Amikor Hardcastle kinyitotta a jobb oldali nyílást, sárga nadrágos fiatal lány üdvözölte, egyik kezében vödör, benne a tisztítószerek, a másokban egy termosz kávé és üdítők.

– Üdvözöljük a naplesi repülőtéren – köszönt a szemlátomást zavarodott, ám mégis határozott lány. – Jennifernek hívnak. Ellenőrizzem az olajsintet? – Jennifer eltökélte, elvégzi a feladatát, hiszen minden gépnek egyforma elbánás jár. Hardcastle csak arra kérte, tartsa magát távol a géptől, aztán berohant a főépületbe.

Az ügyeletes már kevésbé volt meglepődött. Egy szót sem szólt, mikor Hardcastle elsietett mellette, és felhívta a határvédelmi egység főparancsnokságát Aladdin Cityben.

Annette Fields vette fel a kagylót. Hardcastle hallotta az izgatott zsvajt a háttérben. Izgatott, feszült hangú irányítók: szokatlanul éles hangon kiabáltak. Őrültekháza lehet most ott, gondolta. – Aladdin ügyeletes irányító, várjon...

– Hardcastle vagyok, Annette.

– Jaj, de örülök, hogy földi vonalon hív. A rádiók teljesen megőrültek. Azt tudom hogy leszálltak, de hol az ördögben vannak?

– Naplesben. A legénység és a gép sértetlen. Hallottam a SCATANA-figyelmeztetést. Elmondaná mi a helyzet? Hol van szükség a Lion Kettő-Kilencre?

– Azt hiszem a legokosabb az lenne, ha visszajönnének a ZOO-ba – válaszolta Fields. – A Hammerhead Egyet találat érte. Csúnyán. A jelentések szerint két rakéta találta el. A plató csúnyán megsérült, a fedélzeten tűz ütött ki.

Hardcastle a rettenettől és megdöbbenéstől megnémult. Nagyot nyelt. – Áldozatok?

– Még nem tudjuk a pontos számot. – Kemény válasz. Hardcastle el tudta képzelni, mi lehet a mögöttes tartalma. – Két Sea Lionnak sikerült elmenekülnie, mindegyik fedélzetén ötfőnyi legénységgel. Most a mentőmunkálatokban vesznek részt. – A többi kimondatlan maradt: nem találtak túlélőket.

– A Kettő-Kilencet a ZOO-hoz viszem. Leteszem az utasokat, és elmegyek a Hammerhead Egyhez. Hány használható Sea Lion van a Hammerhead Kettőn?

– Négy, plusz két Dolphin. Felszállásra készek.

– Azokra támadás esetén szükség lehet. Az én madaram nem alkalmas mentésre. Aladdinban leteszem a személyzetet, tankolok, felfegyverezzük a gépet, és indulok.

– Rendben. A karbantartók várni fogják.

– Van valami hír Keystone-ból?

– Mindkét radarballon a levegőben – válaszolta Fields. – Számítunk támadásra, de a légiforgalom valami lidérces. Igyekszünk mindent megtenni, de...

– A repülőket mindenképpen tartsák távol ezektől a helyszínektől, Annette – mondta Hardcastle. – Ha lekötjük a...

– Tudom, tudom. Megvakulunk. De senki nem lehet annyira bolond, hogy ezt a két egységet megtámadja. A KEYSTONE amerikai területen van, a Hammerhead Kettő meg túl fenn, északon.

Hardcastle arra gondolt, Salazar miként akarta elrabolni a „szovjet” vadászgép személyzetét: ez az alak mindenre képes, különösen ha fenyegetve érzi magát. – Erre ne kössön fogadást, Annette. És mi van a támadókkal?

– A KEYSTONE négy gépet vett észre, ezek támadtak. Délre vették az irányt, nagy sebességgel, alacsony magasságon. Úgy tűnik, a mai napra befejezték. Most éppen a végállomást szeretnék megtalálni.

– Pontosan meg tudom mondani magának... – De elhallgatott, mert a beszélgetés alatt egy sereg ember érkezett, mindegyikük kíváncsian várta, mi történik. – Húsz perc múlva találkozunk – fogta rövidre, s letette a kagylót.

Dry Tortugas felett, nyolcvan mérföldre a Hammerhead Kettőtől

Ha hetekig terveznek, napokig megbeszélnek, eligazítanak és gyakorlatoznak, akkor a legjobban kiképzett pilótáknak sem sikerült volna a kétirányú támadást pontosan a megadott időben véghezvinni. A cuchillók pedig csak néhány órával a hammerheadek ellen tervezett támadás előtt kaptak pontos utasításokat. A két támadás között mindösze tíz perc telhetett el, és ennek megvalósítása csoda, amely ékesszólóan bizonyítja a cuchillók képességeit. A beláthatatlan következményekről ekkor még senki nem tudott semmit.

A négy cuchillo vadászgép, amelyek megtámadták a CARABAL-t és a Hammerhead Egyet, ezernégyszáz mérföldet repült, többnyire alacsonyan. Így kellett megsemmisíteniük a két célt, és azután visszatérniük Verrettesbe. Ilyen körülmények között könnyen megszakadhat a rádiókapcsolat, vagy elcsúszhatnak az idővel. A csata hevében a legfontosabb a túlélés lesz. Ha a tervedet leleplezik,

első dolgod legyen a célra tartani, kijátszani a védelmet, az időzítés és a körítés ráér később is. Ezek a fiúk egyenesen az ágyúk torkába repültek, ha a feladat azt kívánta.

A támadók második csoportja, két MIG-21 vadászgép és Mirage F1C vadászbombázó szintén közel ezernyolcszáz mérföldet kellett hogy megtegyen, ebből mindössze húszpercnyi az a szakasz, ahol viszonylagos biztonságban tudhatták magukat. A csapat Haitiből indult, elhaladt Kuba északi partjai mentén. A megszabott légifolyosón közlekedett, a kubai katonai irányítóktól kapták az utasításokat. Ennek tudhatóan nem hívták fel magukra a határvédelmi egység figyelmét, akik természetesen rutinból figyeltek minden járatot. Mikor a gépek váratlanul északnak fordultak, a Nagy-Bahamákra telepített radar elleni merénylet már sikeresen lezajlott, és megindult a Hammerhead Egy elleni támadás. Nagy volt a zűrzavar, a figyelem a keleti szektor felé fordult.

De a cuchillo vadászgépeket még mindig jó néhány perc választotta el Cudjoe Keytől, a Florida Keys szigetcsoport egyik tagjától, ahol szintén egy aerosztátos radart telepítettek. Nem a Hammerhead Kettő volt a kiszemelt célpont, csak a radart kellett megsemmisíteni.

De az első csapat túl korán csapott le. A CARABAL és a KEYSTONE elleni támadásnak a megbeszélés szerint egyidejűnek kellett volna lennie; hiszen már a Hammerhead Egy elleni támadás előtt amerikai vadászgépek cirkáltak az égen. Ekkor a második csapat még el sem ért a kiszemelt célponthoz.

A második egység vezérpilótája oxigénmaszkjába káromkodott, mikor megkezdődtek a rádióadások. Tízperces késésben voltak, mikor a Bahama-szigeteken a többiek már megsemmisítették a radart. Ők még be sem léptek az amerikai légtérbe, nemhogy támadtak volna.

– Gold csoport, itt Gold Egy – rádiózta a vezér a többieknek. – Silver csapat eltalálta az első célt. A vészcsatornákon figyelmeztető adás.

– Mi mit fogunk csinálni? – kérdezte az egyik pilóta spanyolul. Mindannyian erre gondoltak, de csak a legfiatalabb, legkevesbé „megnevelt” volt elég merész kérdezni.

– Először is, elhallgatnak a rádiók – dühöngött angolul a vezér. Az adást kódolták, de nem elég megbízhatóan; egyébként is a nem taktikai jellegű megbeszéléseket angolul kellett lebonyolítani, mert arra is gondolni kell, esetleg valaki mégis belehallgathat a beszélgetésbe. Angol nyelvű katonai megbeszélés sokkal kevésbé kelti fel a gyanút, mint a spanyol. – Változtatunk a kötelékrepülésen. Most.

Eredetileg a kötelék támadás-fedezés jellegű volt. A MIG vezérgép a bal szárnya mellett repülő Mirage-zsal repült együtt, a fedezést biztosító másik MIG és Mirage a vezérgép jobb szárnyánál helyezkedett el. A mostani parancs következtében a fedező Mirage a vezér jobb szárnyától eltávolodott, és a támadó MIG mellé húzódott; a támadó Mirage a bal szárny mellől lelassult, és társai alatt a másik Mirage jobb szárnyához repült. Most két azonos géptípusú köteléket alakítottak ki, mindegyik csapatban volt egy támadó és egy fedezést szolgáló gép.

– A vezér csapata megtámadja a platót, a többiek a radart. Gold Három, figyelje a határvédelmi egység taktikai csatornáját. A megbeszélts csatornán találkozunk tizenöt perc múlva. Jó szerencsét! – A vezér a kísérő MIG-gel balra dőlt, és a plató felé tartott. A másik csoport jobbra szakadt ki a kötelékből, és elindult a KEEYSTONE radartelep irányába.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

A radarképernyő szerint Florida nyugati és délnyugati része tiszta örültekháza: mindenütt repülőgépek. Több ezer ember utazott alig ezer, de időnként csak ötszáz láb magasan, a hatalmas utasszállítók között apró kis magángépek, egymotoros lélekvesztők evickéltek; az összes pilóta egyszerre könyörgött útmutatásért.

Ráadásul megjelentek a légierő gépei: F-16-osok indultak a Homestead légitámaszpontonról; az McDill reptér 56-os taktikai

kiképzőegységének néhány vadászgépe is útra kelt, Jacksonville 125-ös elfogó-egysége sem tétlenkedett.

Annette Fields az Aladdin City-beli főparancsnokság vezérlőpultjánál irtózatos mennyiségű feladattal birkózott. Kiválogatni az engedéllyel beérkező gépeket, megtalálni az illetéktelenül behatolókat, közben mindenkit távol kell tartani a NAPALM, KEYSTONE és ALADDIN radartelepektől. Viszont az Alpha-758 és Alpha-39, a Yucatán-félszigettől Miami-ba tartó légifolyosók csak húsz mérföldre voltak a Hammerhead Kettőtől, és a Közép-Amerikából érkező gépek ezeket a folyosókat kedvelték leginkább.

– Key West Approach, itt Aladdin, szükségem lenne a Mexicali Egy-Hét-Kilenc számára engedélyre, hogy letérhessen a Bravo-646-ról – hallotta a mellette ülő Darell Fjeldmann kérését egy légiforgalmi irányítóhoz. – Nem érdekel, ha nem követi a megszabott irányt, azonnal el kell terelni... gyorsan, mert különben baleset lehet... bekaphat egy rakétát; figyelmeztetem, tegye szabaddá az utat! – Fjeldmann rácsapott a gombra és befejezte a társalgást, majd fáradtan pördült egyet a székén, közben megdörgölte a szemét.

– Csak így tovább, tarts ki, Darell – biztatta Fields.

– Annette, a Lion Kettő-Kettő érkezik a Hammerhead Egyről – jelentette egy másik irányító. – Talán találtak egy túlélőt.

A bejelentést követően a szolgálatban levők szívében feléledt a remény. – Mondja meg Kettő-Kettőnek, egyenesen Homesteadbe menjen – utasított Fields. – Kérjen engedélyt a kórház előtti leszállásra.

Fjeldmann elkáromkodta magát, visszafordult a pulthoz, és rácsapott egy gombra. – Key West, hova megy az a mexikói gép? Jobbra kellett volna fordulnia, nem balra... Mi? Hogy eltévedt? Azt én is látom. Ha így folytatja, szemtől szembe kerül a ballonnal... beszéljen vele. Győzze meg, ha az elkövetkezendő éveket nem akarja börtönben eltölteni, akkor jobban teszi, ha változtat az útirányán... nem! Maga mondja meg. A maga feladata, az istenit!

– Ne húzd fel magad, Darell – nyugtatta Fields. – Menetrendszerű járat. Nem csaphatjuk agyon a pilótát, mert bepánikolt. Tartsd őket távol KEYWEST-től, de ne fenyegetőzz. Nem vezet semmi jóra.

– Ezek a pilóták alszanak – morogta ingerülten Fjeldmann. – Rengeteg időbe telik, amíg a tyúkagyuk felfogja, nagy baj van. Képtelenek cselekedni, ha letéritek őket a szokásos útvonalról. Semmi máshoz nem értenek, csak a robotpilóta bekapcsolásához.

– Jól van na, ne velem veszekedj!

– Oké, oké. Csak kieresztettem a gőzt. – Levette a fejhallgatóját, megnyomogatta a halántékát, igyekezett megszabadulni az egyre erősödő fejfájástól, aztán újra feltette a készüléket, és visszatért a képernyőjéhez. Mély levegőt vett, az eltévedt mexikói gépre állította a képet. A repülő egyre közelebb sodródott a ballonhoz. Már nem lehetett megállítani – biztos, hogy áthalad a tiltott területen. – Annette, azonnal gyűjtsák fel a fényeket a radaron, különben frontális ütközés lesz.

Fields a monitorra nézett, biccentett, és a mikrofonjáért nyúlt. – Biztonságiak, hatvan másodpercre kapcsolják be a KEYSTONE fényeit!

A cuchillók vezérgépe fedélzetén

A Gold Három és kísérőgépe óránként hatszáz tengeri mérföldes sebességgel repült a Bravo-646-on. A Mirage vadászbombázók hatvan mérföldre voltak a céltől. Az égen hemzsegték a lassan repülő gépek, minden irányból repülők érkeztek, égett a jelzőlámpájuk, világítottak a leszállófények. A Mirage-ok úgy manővereztek, hogy a forgalom kellős közepén haladjanak, mert ezzel megnehezíthették a határvédelmisek dolgát. Lényeg, hogy civil gépek közelében legyenek.

Váratlanul a Gold Három pilótája bekapcsolta a rádióját, mert kísérőjét akarta figyelmeztetni: messze, a távoli horizonton fantasztikus látvány ötlött fel, világító fényoszlop emelkedett elő a semmiből. A tünemény minden két másodpercben villant egyet. Isten gombostűje a földpárnába szúrva. Hihetetlen, kísérteties látvány.

De a varázslat nem tartott soká. Megkönnyebbülés és boldogság öntötte el a pilótát. A mennyei látvány nem jelenés, hanem a

KEYSTONE radar. Jó úton haladnak! Nem kell hozzá kilenc perc, és Isten gombostűje darabokra török.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

– Key West Approach, a mexikói gép elkerüli a radart – jelentkezett telefonon Darell Fjelmann. – Menjen Bravo-646 déli szektorába. Két perce van... kösz. Igen. Látom, most fordul. Kösz, hogy bogarat ültetett a pasi fülébe... igen még mindig nyakig ülünk benne... Még egyszer kösz.

Fjelmann átállította a képernyőt, nagyobb térséget fogott be. Mintha csöppet nyugalmasabb lenne a helyzet. A forgalom viszonylag zökkenőmentesen haladt... Újabb balhé! Ez most nagy sebességű, talán katonai gép, ki akarja kerülni a lassabb polgári járatokat. Fjelmann már éppen kilépett volna a Key West vonalból, de az FAA irányító megszólalt.

– Aladdin, illetéktelen a légtérben – mondta minden előzetes bejelentkezés nélkül. – Az egyik Delta járat jól látta. Szerinte idegen felségjelű katonai gép. Mintha ketten lennének. Nekem nem jelentkezett be.

– Annette, ismeretlenünk van, negyvennyolc mérföldre KEYSTONE-tól nyugatra, hatszáz csomóval közeledik – kiáltotta Fjelmann.

Fields abban a minutában mellette termett. – Mi történt?

– Nem vettem észre, az történt – dűnnyögte Fjelmann. – Túl sok gépet láttam tíz perc alatt. Ezek az alakok az eltévedt gép árnyékában érkezhettek, vagy akkor, mikor KEYSTONE-t figyeltem. Én csak egyet látok, de a pilóta szerint két idegen gépről lehet szó.

– Idegen gépek? Ez a legpontosabb azonosítás? – De Fields tudta, mi ennek az oka: éjjel, ebben a zűrzavarban még annak is örülhetnek, ha egyáltalán valaki észrevette a belopakodókat. – Oké, mindaddig ellenséges gépeknek tekintjük őket, amíg egyértelműen nem azonosíthatóak. Ha rosszfiúk, akkor letérnek a folyosóról, és

egyenesen KEYSTONE-nak veszik az irányt. Amilyen gyorsan csak tudod, hívd ide Homestead két F-16-osát.

Fjelmannt rettenetesen bosszantotta a tévedése. Érezte, társai figyelik. Üveges szemekkel bámult a képernyőre, úgy motyogta: – Azt hiszem valaki más jobban elvégezné...

– Nincs valaki más. Neked kell megcsinálni. Fields most az interfonba beszélt. – Mindenki figyeljen ide. Két behatolót észleltünk, valószínűleg meg akarják támadni KEYSTONE-t. Azonnal adják le a vészjelzést a közei-körzet irányítóinak, és vigyék el a szektorból a gépeiket. – Aztán Fjelmannak: – Hívd az F-16-osokat az istenért!

A cuchillo Mirage fedélzetén

Sűrű feketeség, langyos, nyugodalmos éjszaka. Balra, előre csak néhány fénypontot lehetett látni a messzeségben: Florida Keys és Key! West, harminc mérföld távolságban. Néhány hunyorgó csillag a tiszta égbolton; az embernek az volt az érzése, elég kinyújtania a kezét, és megfoghatja az égi szentjánosbogarakat. Messze még látszott néhány repülő, de a nyüzsgés már elült, a polgári gépek, bár nem az eredetileg kijelölt útvonalon, de szabályosan repültek végállomásuk felé.

Eddig minden simán ment... hol vannak a légvédelmi egységek? A cél viszont pont az orruk előtt. Könnyű lesz...

A vezér Mirage pilótája jobbra fordult és emelkedni kezdett. Elszunyókált volna? Felrázta magát. Elég az álmodozásból. Benyomta a bal pedált és picit balra nyomta a botkormányt, hogy visszavigye a gépet az eredeti irányba.

– Vezér, figyeld az irányt – hallotta a fülhallgatóban. Gyors pillantás a műszerekre. Valójában nem tért el a kijelölt iránytól, a szeme káprázott, az agya tévedett, a műszerek jelzése szerint a gép igazából nem fordult jobbra. Egy pillanatra nem tudta merre van „fenn” és „lenn”. A csillagokat hitte Florida Keys fényeinek, hamis horizontot követett.

Nyugi... mondogatta magának. Lazán azt a kormányt... Ne bámulj ki az ablakon, a műszerekre koncentrálj.

– Vezér...

– Rendben vagyok – mondta. – Kicsit elbillentem – motyogta az orra alá. Vigyázz, mert Salazar örökre kibillent...

– Rajta vagyunk az útvonalon – jelentette a társa.

A pilóta megnézte, tényleg a polgári járat nyomában vannak-e. Délebbre jártak, mint kellene. A céltól való távolságuk már több mint harminc mérföldre nőtt, holott korábban percenként nyolc mérföldes sebességgel tartottak keletnek. Leküldték a gépet a pályáról? Ha igen, az csak azt jelentheti...

Egy pillanattal később már bizonyossá vált a gyanú: vészjelzés sívított a fejhallgatójába. A gép radarja ezt a jelzést akkor alkalmazza, ha ellenséges gép érkezik a légtérbe. Észervették őket. A menetrend szerinti járat pedig menekül, mielőtt lövöldözésre kerülne sor.

A cuchillo pilóta balra fordult, egyenesen a célra tartott, a navigációs berendezést ennek megfelelően programozta. Ellenállt a kísértésnek és nem gyorsította fel a gépet, csak nyolcszáz kilométeres óránkénti sebességgel repült, és a radarzavarót sem kapcsolta be, ez ugyanis az egész világ tudomására hozta volna, hogy katonai géppel van dolguk.

A nemzetközi, segítséget kérő 121,5-ös frekvenciára kapcsolt. Mély levegőt vett, beállította a mikrofonját, és legszebb amerikai akcentusával belekezdett: – Mayday, mayday, Challenger Öt-Hat Mike-Mike a GUARD-on. Hall engem valaki? – A hívást valami amerikai akciófilmben hallotta. Az emlék most váratlanul ugrott be: a Disney Vállalat gépének hívójelét használta.

– Öt-Hat Mike-Mike, itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége. Tisztán és érthetően halljuk. Folytassa a vészjelzést és menjen tovább.

A pilóta tudta, a vészjelzés adására azért van szükség, hogy azonosíthassák. Ellenőrizte, az adás során biztos nem derült-e ki a magassága. Bekapcsolta a 7700 kódot. Hagyta, hadd menjen egy pár másodpercig, aztán kikapcsolt.

Az amerikaiak most már tudják hogy merre van, de még mindig idő kell ahhoz, hogy mindent kiderítsenek, és ellenakcióba léphessenek. Ők pedig már csak három percre vannak a célponttól.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

– Megvan! – kiáltott fel Fjelmann. – Most jelentkezett be a GUARD csatornán. A hívőjele: Challenger Öt-Hat Mike-Mike. A fenébe... elvesztettem...

Annette Fields túlságosan fel volt húzva ahhoz, hogy mérlegeljen. – Folytassa az elfogást. Rúgja ki, fordítsa meg, bánjon el vele.

– De mayday-t adott le, segítséget kért...

– Nem érdekel! Menjen délnek és meg se álljon, amíg egyértelműen nem azonosítottuk.

– De a hívőjele, a Mike-Mike, Mickey Mouse...

– Azt mondtam, rúgja seggbe! Folytassa a megfigyelést...

Fjelmann bólintott, és az F-16-osok csatornájára kapcsolt. – Trap Kettő, itt Aladdin. Riadókézsültség, egy betolakodót találtunk. Valószínűleg ketten vannak, a két órádon, hetven mérföldre, tízezer láb magasságon. Iránya kettő-öt-zéró. Elfogni.

Röpke szünet. Aztán: – Aladdin, itt Trap Kettő. BUTCHER-rel beszélünk ezen a frekvencián. Várjanak. – A BUTCHER a dél-keleti szektor katonai irányítója volt.

– Trap, az elfogást a határvédelmi egység irányítja. Forduljon jobbra, irány kettő-öt-zéró.

– Azt mondtam, várjon, Aladdin, ezt egyeztetni kell a parancsnoksággal.

Fields, aki végighallgatta az eszmecserét, máris tárcsázta Homesteadet. Fjelmann halántékában felerősödött a lüktető fájdalom, csatornát váltott, és az ismeretlen behatolóval készült beszélgetni.

A cuchillo Mirage vezérgép fedélzetén

– Challenger Öt-Hat Mike-Mike, itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége. Radarkapcsolat van. Álljon vételre. Forduljon jobbra, és tartsa magát távol a Bravo-646-tól. A SCATANA-intézkedések vannak érvényben. Visszajelzést kérek, vége.

Nem vették be, gondolta magában a pilóta. Próbálkozz még egyszer, aztán felejtsd el. – Az egyik hajtóművem kigyulladt, a pilótafülkét előtötte a füst – kiabálta a mikrofonba. – Azonnal le kell szállnom. Key West felé tartok, kényszerleszállás. Vége.

– Öt-Hat Mike-Mike, nem tehetünk eleget a kérésének. Nem maradhat a Bravo-646 útvonalon. Forduljon jobbra. A Marathon repülőtérre visszük.

– Nem tudok Marathonig elrepülni. Key Westen landolok. Vész helyzetben vagyok, és elsőbbséget kérek. Vége.

– Ha Key Westig el tud menni, akkor Marathonig is – mondta a hammerheadek irányítója. Igaza volt: a két Mirage éppen félúton volt Key West és Marathon között. A játszma véget ért.

– Azonnal forduljon jobbra, irány egy-kettő-zéró. Vége.

– Key Westnek hosszabb a leszállópályája, és jobb a felszereltsége – makacskodott a pilóta. – Marathon elfogadhatatlan. Key Westen akarok landolni. Hívja a felettesét.

– A felettesem nem elérhető, Öt-Hat Mike-Mike. Felesleges veszélynek teszi ki magát és az utasait, veszélyeztetni a légi forgalmat. Nincsen érvényes útvonalterve, az azonosítása sem történt meg. Nincs joga, ismétlem, nincs joga, hogy folytassa az útját. Forduljon jobbra, irány egy-kettő-zéró, és tűnjön el a tiltott légtérből. Engedelmeskedjen! Vége.

Mindegy, gondolta a pilóta, így is sikerült néhány drága percet megszerezni, nekik meg elvesztegetni. Fel-lekapcsolta a szárnyhegyre erősített lámpákat, ezzel jelzett a kísérőpilótának, hogy kissé távolodjanak el egymástól. Mikor az engedelmeskedett, újabb jelzéseket adott: dobják le a külső üzemanyagtartályokat és tegyék üzemkésszé a rakétákat. Maga is gyorsan cselekedett.

Csak remélni merte, a társa is ekképpen cselekszik, a sötétben ugyanis semmit nem látott a másik gépből. Az elkövetkező percekben is csak reménykedhet, már ami a másikat illeti. Remélheti, hogy eltalálja a célpontot és remélheti, megússzák épp bőrrel. Mostantól kezdve magukra maradtak. A bombákkal felszerelt Mirage a víz színe felett alig harminc méterre repül majd, hogy megsemmisítse a kiszemelt célpontot, a vezérgép pedig igyekszik megsemmisíteni az ellenük támadókat; löni fog, amíg tart a lőszer, aztán menekülőre fogja.

Teljes tolóerőre kapcsolt, még egyszer ellenőrizte, hogy a rakétákat betöltötte-e, aztán bekapcsolta a radarzavaró berendezést.

Újabb vészjelzés – hosszú, erős, elég ahhoz, hogy aktivizálja az automata zavaróberendezést. Az amerikaiak most kapták az utolsó radar jelzést róluk...

Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

– Challenger Hat-Öt Mike-Mike, engedelmeskedjék! Öt-Hat Mike-Mike, figyelmeztetés nélkül tűz alá kerülhet. Azonnal forduljon jobbra. Vége! – Fjelmannon eluralkodott a pánik.

– Ez a Challenger gyorsítani kezdett – ordította az interfonba, hallja, akinek van rá füle. – Már hangsebesség felett megy. – Szükségtelen volt ordítania, mert ő volt az irányító, a többiek vagy jelentenek, vagy csendben maradnak. Övé a felelősség. – Trap Kettő és Három, itt Aladdin. Azonnali elfogás. Jobbra fordulni, irány egykilenc-zéró, magasság ötszáz láb, távolság negyven mérföld.

– Aladdin, várjon – mondta az F-16-osok vezérpilótája, ő is megzavarodott. Szívesen elkezdte volna a harcot, de nem tudta, szabad-e parancsokat elfogadnia a határvédelmi egység irányítójától. – Uram, nincs felhatalmazásunk utasításokat elfogadni öntől. A eligazításra várunk.

– A jó kurva életbe! – robbant ki Fjelmannon, de még idejében lenyelte a folytatást. Fields a radarképernyőhöz robogott. – Trap,

azonnal döntsenek, máskülönben elzavarom magukat a légtérből, és egy hammerhead gépet állítok be. Engedelmeskedjenek vagy tűnés!

Újabb, hallgatás, majd: – Aladdin, össze tud kapcsolni a célponttal?

– Tedd azt – parancsolta Fields. Fjelmann idegesen gépelni kezdett a számítógép billentyűin. A földi radar és a repülőgép radaradatai irányt mutathatnak az elfogó vadászgépeknek. Az F-16-os pilótája ha akarja robotpilótára kapcsolhat, és a gép maga végzi el az elfogást. Ugyanakkor gyors és hatásos módja a parancs jogossága ellenőrzésének, mert csak arra felhatalmazott irányítók, illetve szervezetek kapcsolódhatnak be az adatláncba. Az F-16-os pilótája előtti képernyőn a cél egy kis kör formájában jelenik meg, rajta a csatorna száma.

Pillanatokkal később Fjelmann már hallotta is. – Aladdin, létrejött a kapcsolat. Trap jobbra fordul. – Másodpercekkel később: – Trap Kettő, kapcsolat, tizenkét óra, huszónhárom mérföld. Judy. – A Judy azt jelentette, az F-16-os pilóta saját támadó radarját használja az elfogáshoz.

– Tévedés, Trap Kettő, tévedés – az izzadtság nagy cseppekben gurult le Fjelmann tarkóján. – A cél harmincöt mérföldre van, északnak tart, ötszáz láb magasban. – Belekáromkodott az interfonba. – Az a nyomorult mexikói gép megint idekeveredett, a fene ott egye meg, ahol van, az a másik meg zavarja a radart...

– Trap Kettő, nincs kapcsolat... zenét hallunk. – Ami azt jelentette, az F-16-os pilótája is rájött, hogy a radarkapcsolatot a kergetett gép zavarja. – Trap radarkapcsolatban van... radarkapcsolat... várjanak... várjanak, Hammerhead. – Minél közelebb került a célhoz, annál jobban felerősödött a zavarás.

– Trap, a cél tizenkét órán, húsz mérföldre van. Újabb gép tíz órán, tizenöt mérföldre, nagy magasságban. Legyen óvatos. Célpont tizennyolc mérföld, tizenkét óra, most megy tizenegy órára, hívja Judyt.

– Trap Kettő Popeye... a francba... Kettő, kiütöttek, vedd át a vezetést. – Az F-16-os vezérgép zavarelhárító berendezése nem működött. Most a kettes számú gépnek kell vezetnie a köteléket.

Az F-16-osokon felszereltek egy radarzavaró jeleket kiszűrő berendezést, ami a zavarosból meg tudta különböztetni a valódi jeleket a hamisaktól.

– Ne csináld, ne csináld – motyogta kétségbeesetten Fjelmann. – Nincs rá idő...

Mintha csak meghallotta volna az F-16-os pilótája: – Felejtsd el, Kettő. Maradok elől. Nincs idő a cserére. Hammerhead, mesélj.

– Értettem, tizenegy órán, nyolc mérföldre, alacsonyan, nyolcszáz láb a magasság...

– Trap vezér Judyn van, Judyn... Tíz-harminc, hat mérföldre.

– Ez az!!

– Mennyire vagyunk?

– Hét mérföldre, kilenc-harmincon. – Aztán: – Figyelem, Trapok, lehet hogy két géppel kell számolnotok. Szabad a pálya.

A Mirage vezérgép fedélzetén

A Mirage vészjelzője annyira hangosan sívított, hogy a pilóta a végén nem bírta tovább idegekkel, és kikapcsolta a készüléket. Semmi értelme hallgatni. A helyzet nyilvánvaló, megkezdődött a küzdelem, már minden élesben megy.

A támadónak mindig helyzeti előnye van, legalábbis erre tanította Salazar ezredes. Mindegy, kinek van jobb fegyverzete, ki az erősebb. Ha váratlanul érkezik a támadás, akkor az agresszor kezében vannak a jobb lapok. Nos, most eljött az ideje, hogy az ezredes elmélete a valóságban is megmérettessék.

Az F- 16-os vezérgép fedélzetén

A Hammerhead irányítójának utolsó figyelmeztetése egybeesett az F-16-os radardetektorának figyelmeztető sípolásával; ez a szerkezet nemcsak felfedte az ellenség jelenlétét, hanem kijelozte a

radarnyaláb irányát, és meghatározta, a jelet kereső, célkereső vagy rakétairányító radar adja-e le. Ezúttal, lévén kicsi a távolság, az F-16-os pilótája mind a három jelzést megkapta: keresőradarként indult, gyorsan célkövető jellé változott, és egy pillanattal később már rakéta fenyegette. Felvillant a figyelmeztető fény a műszerfalon, aztán egy másik is villogott a pilóta feje feletti képernyőn.

– Trap gépek, azonnal jobbra fordulni – adta ki az utasítást a pilóta. Egy percre elfeledkeztek az elfogásról, a pilóta csak a maga és a gépe épségéért aggódott. Egyáltalán nem számított arra, hogy ellenfele kioldja a rakétáit... Szinte elképzelhetetlen, hogy két, egyenesen a célra tartó vadászgépre lőjenek, hacsak nem valamilyen rendkívül pontos készülékkel van dolguk...

Mindenesetre nem lehet egy ilyen figyelmeztetést figyelmen kívül hagyni. A vezérgép a rakétákat zavaró fóliákat lőtt ki, keményen jobbra és felrántotta a gép orrát. A manőver hat G-n zajlott le. Egy másodperc alatt ezer lábnyit emelkedett, aztán hirtelen megfordult a saját tengelye körül, és lebukott; ezzel a kemény, éles manőverrel akarta elkerülni az esetleg rálőtt rakétát. Pontosan a bukórepülés pillanatában újabb zavarókat bocsátott ki, abban reménykedve, a radarvezérlésű rakéta majd azt, és nem a gépet fogja követni.

De a Mirage nem lőtt ki rakétát, csak szimulálta a helyzetet, hogy ezzel korai önvédelmi manőverre kényszerítse ellenfeleit. Az F-16-os éppen ezt tette. Ekkor a cuchillo a nagyobb hatótávolságú, radarvezérlésű rakéta helyett rövid hatótávolságú, hőkereső rakétára váltott, felgyorsult, és az F-16-os mögött repülve követte annak mozgását; eddig szemtől szemben álltak, most a Mirage pilótája ravaszágának köszönhetően remek támadópozícióban, az F-16-os mögött haladt.

De szakállas trükköt vetett be. Az F-16-osok biztosra mentek, és minden szükséges óvintézkedést megtettek: a védekező manőver során a második gép pilótája kínosan hosszú pillanatokig lemaradt – valóban kínosnak tűnt, hiszen nem volt kizárható, hogy tényleg utánuk küldtek egy rakétát – és körülnézett a másik ellenséget keresve, így esett, hogy sikerült a Mirage mögé kerülnie. A manőver bevált. Mikor a Mirage az F-16-os mögé húzódott, a másik amerikai gép ugyanezt tette vele. Mikor az első F-16-os lebukott, a Mirage

nem tudta azonnal követni, és néhány értékes másodpercig teljesen kiszolgáltatott volt. A második F-16-os közel volt hozzá, és a Vulcan gépágyúja tüzet nyitott a cuchillóra.

– Fox három, fox három – kiabálta a második F-16-os pilótája mikor meghúzta a ravaszt. – Itt van... nem tudom kicsoda, de már mindegy...

A támadó Mirage F-16 fedélzetén

Volt egy pillanat, amikor az F-16-os abszolút tisztán látszott a radar-képernyőn; tökéletesen befogta, s a szívét győzelemmámor töltötte el. Ugyanakkor azt is tudta, ő maga most a legvédtelenebb. Nem szabad hibáznia. Ellenőrizte a műszereit. Most nem csúszhat el holmi banánhéjon.

Túl közel volt a lövéshez, de csak kicsit manőverezett. Türelem, türelem, türelem. Tudta, az F-16-osban is van annyi erő, hogy szinte függőlegesen emelkedve is gyorsuljon, és minden valószínűség szerint zavaró rakétákat is kilő, aztán pedig süllyedni kezd, hogy a váratlan emelkedéskor elveszített sebességét visszanyerje. A pilóta ezért a Mirage-zsal megfordult a tengelye körül, és várta azt a másodperctörédket, amikor a Falcon fordul és emelkedni kezd: akkor a gép oldala teljesen védtelen lesz: tökéletes célpont. A fordulást nem látta a radarképernyőn. Odakünn koromsötét, csak távoli fények villódtak. Erre is vigyáznia kell, nehogy eltereljék a figyelmét. De abban a pillanatban, mikor meghallja a radar bippelését vagy megpillantja az elhárítórakéta fényét, ő is süllyedni fog és tüzelni kezd.

Éppen ahogy elképzelte: az F-16-os megkezdte a manőverezést. Maga is drámai gyorsasággal veszített a sebességéből az üldöző emelkedés során. Hirtelen félelmetes remegés rázta meg a Mirage törzsét. Először arra gondolt, a hajtóművekkel van valami baj; de a motorok rendesen dolgoztak. Meghúzta volna a ravaszt? Az volt az érzése, gépágyú lő. Biztos észre sem vette, amikor az ujjai akcióba

léptek. Ellenőrizte a, vészjelző készüléket: csend. Még halvány bippelés sincs. Az előtte repülő F-16-os nem fenyegetheti...

De hisz ez lehetetlen! Annyira közel van hozzá, valamilyen jelzést kapnia kellene a radarnak... Biiiiip!

Még mindig hassal az égnek repült. Lenyomta a gép orrát, balra kilencven fokkal elfordult, aztán visszaállt az eredeti irányba. Bármit megtett volna, hogy kikerüljön a második F-16-os radarsugarából. Beleveszni a sötétségbe. Elfeledkezett egy klasszikus szabályról: ne meredj egyetlen pontra túl sokáig. Maga mögé engedte az F-16-os kísérőgépet. Újra bekapcsolta a vészjelző készüléket – ami most már folyamatosan csiripelt. A Mirage komputere azt nem tudta meghatározni, milyen irányból érkezik a veszedelem, erre csak az F-16-os volt képes.

Sötétség, alacsony magasság – az üldözés ezer méter alatt zajlott – , kis sebesség, mindenhol vészjelek, a radarképernyő üres, nincs kísérő pilóta, nem képes felmérni a helyzetét... mindebből csak egy dolog következhet. Menekülni, de azonnal. Megúszni ezt a napot. Süllyedni kezdett a biztonságot adó, sötét óceán felszíne felé, közben teljes utánézésre kapcsol. Ha végre egyenesbe kerül, akkor körülnéz, megkeresi az ellenségeit...

Hátranézett, a jobb szárnya mögé. Tisztán láthatta, amint az érkező Sidewinder rakéta becsapódik a farokrészbe. A katapultgombhoz kapott, de a Mirage orsózni kezdett, megállíthatatlanul forgott, és belezuhant az óceánba. Még élt mikor becsapódott, érezte a hűvös hullámokat, aztán a víz elnyelte.

Az F-16-os vezérgép fedélzetén

– A farok tiszta, vezér – hallotta a kísérőpilóta hangját. – Hammerhead Egy lezuhant. Az istenfáját, tényleg a semmiből bukkant elő.

A vezérgép pilótája gyorsan emelkedni kezdett, mert most döbönt rá, csak száz lábnyira volt az óceántól. Ha még egy pillanatig habozik, ő is meghal.

– Trap gépek, a másik cél északnak tart, kis magasságon. Irány zéró-három-zéró, nyolc mérföldre, sebesség hatszáz csomó.

A vezérpilóta ezer lábra emelkedett, és hálát adott, hogy legalább ekkora távolság választja el a hullámsírtól. Bekapcsolta a határvédelmi egységgel összekötő adatláncot, hogy így folytassa az elfogást. A cél mögé repült, fokozta a sebességet, amiből a menekülés során veszített...

De túl lassú volt. Hosszú másodpercekig figyelte, ahogy a sebesség lassan nő, és későn vette észre, hogy a támadóradar célra tapadt. – Trap Kettő Judyn – jelentette.

– Szabad és forró a pálya, Trap Kettő.

Lassan emelkedett. A cél fölé akart kerülni, ugyanis az összes rakétának kellett egy bizonyos távolság ahhoz, hogy biztosan találjanak. A feje feletti képernyőn villogó hatszög jelent meg, ezen egy világító kör; most már tudta, a Sparrow rakéta indítható. Beleszólt a mikrofonba: – Trap Kettő, fox egy, fox egy – jelentve, készen áll a támadásra, és megnyomta a rakéta gombját.

A cuchillo Mirage fedélzetén

A Mirage fedélzetén nincsenek varázsfegyverek, sem rakétairányító készülékek, nincs lézergyűrűs giroszkóp, vagy műholdas navigációs berendezés. A huszonegy éves pilóta, akit érzése szerint néhány hónappal korábban igazságtalanul bocsátottak el a kubai légierő kötelékéből, és akkor dacosan csatlakozott a cuchillókhoz, most nagyon fáradt és ideges volt. Életében most repült először egyedül, vezérgép nélkül, kísérőpilóta nélkül, még egy jó földi irányítója sem volt.

Viszont a bombázás a vérében volt. Sikerült legyűrnie idegességét, izgatottságát pedig hasznos energiákká alakította. Váratlanul magára maradt, az igaz; de a zavaros rádióadások legalább nem terelték el a figyelmét. Teljes erővel a feladatra koncentrálni tudott. A világ a pilótafülkére zsugorodott, semmi más nem érdekelte, csak a radarképernyőn villogó sárga fény.

A sötétben kell tapogatóznia, csak az időérzéke és a műszereire hagyatkozhat, hogy valahogy húsz mérföldre kerüljön a célhoz. Csak ekkor található valami fogódzót, radarja addig nem ad semmi támpontot. Szabad szemmel kell megpillantania a célt, és akkor a helyes irányba állíthatja a gépét, közelít, és még mielőtt közvetlenül a célpont felett lenne, kioldja a bombát. Tehát meg kell látnia a célpontot, hatszáz csomós sebességgel kell repülnie száz méterrel a víz felett.

Izgalma és féelme egy pillanat alatt elpárolgott, amikor meghallotta az intenzíven sipító vészjelzőt. Megtalálták. Egyenesen repül, így bizony könnyű zsákmány egy olyan fejlett vadászgépnek, mint az F-16-os. Tudta, csak másodpercei vannak a cselekvésre. A célpontot még mindig nem látni, de biztosan jó úton jár, és már közel van.

Egyenesen, szinte függőlegesen emelkedett. Kétezer méter magasan volt, mikor megfordult a tengelye körül, átbucskázott, és orral lefelé állt.

Ez a váratlan manőver mentette meg az életét: a Sparrow rakéta nem talált célba, és már nem volt ideje az önmegsemmisítés előtt áldozata nyomába eredni.

Még mindig nem látja a célpontot, csak Cudjoe Key sötét tömegét. A szigetecske két kilométer hosszú, fél kilométer széles, északi oldalán épületek és dokkok, délre széles út kanyarog, és a sziget közepén a határvédelmi egység radartelepe, egy erómű, és egy helikopter leszálló. Mindez egy ötszáz négyzetméteres, kerítéssel védett területen. A Mirage orrát a sziget középpontja felé irányította; apróbb korrekciókat hajtott végre, és megpillantotta a dokk fényeit. Váratlanul valami más, valami új fény látszott. A szigeten ilyen fény csak a radartelepről érkezhethet... nem lehet más...

Gyorsan kioldotta a bombát. Egy, esetleg két F-16-ossal a háta mögött nem engedhette meg azt a luxust, hogy pontosan célozzon, arról nem beszélve, a bomba terhe nélkül számottevően nő esélye az életben maradásra. Száz méterre ereszkedett, teljes utánégsre kapcsolt és dél felé száguldott. A nyílt óceánon keresett menedéket.

A kazettás bomba nem a hagyományos bombáknak megfelelően viselkedik, nem arra tervezték, hogy kis magasságból, vízszintesen

repülő gépből dobják le. A száz kisebb bomba nem tudott szétszóródni, tehát a rombolóerő tetemesen csökkent. De a cuchillo pilóta ösztönei jól működtek. Valóban a kiszemelt célpontra dobta halálos terhét. A kazetta háromszáz láb magasságban nyílt ki, a bombák többsége a radar és az erőmű közötti területre zuhant. Másodlagos robbanás követte a generátor megsemmisülését, s a lángok elérték a távközlési központot. Ezzel a radar és a határvédelmi egység között megszűnt a kapcsolat.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

– Nincs kapcsolat KEYSTONE-nal, Annette – mondta halkán Fjelmann. A vezérlőteremben hirtelen nagyon nagy csend lett. Megszűnt a billentyűk kopogása, lépések zaja sem hallatszott. Fjelmann idegesen dobolt az asztalon.

– Oda se neki – próbálkozott Fields. – Keresd meg a betolakodókat. Az F-16-osok még ott vannak.

– Navy Key Westre kapcsoltam – válaszolta az irányító, és a billentyűk segítségével új utasításokat adott a számítógépnek, elsősorban azt, hogy mostantól kezdve a Miami és Key West radar adatait fogja használni. A képernyő először elsötétült: a számítógép most gyűjtötte be az FAA és a hadsereg radaradatait; aztán lassan újra előtűntek a gépjelek, repülési információk, még a sziget körvonalát is sikerült felismerni. A tengeri járművekről azonban egyáltalán nem kapott információt. A használatos radarok közül egyik sem volt képes egyidejű megfigyelésre vízen és levegőben; ezt csak a léggömbre szerelt radar tudta megcsinálni.

A számítógépek már arra sem emlékeztek, ki kicsoda volt eredetileg, de a betolakodót nem volt nehéz észrevenni: gyorsan távolodott KEYSTONE-tói, délnek tartott, valamivel a hang egy feletti sebességgel. – Trap gépek itt Aladdin, megadjuk a cél irányát. Forduljanak jobbra, irány egy-kilenc-zéró, emelkedjenek kétezer

lábra. A cél magasságát nem ismerjük. Sebessége hét-kilenc-zéró, gyorsul, távolság húsz mérföld.

Fields a monitoron figyelte a hajsztát, mikor valaki beszólt a vezérlőterembe: – Aladdin, itt Hammerhead Kettő. Jelentünk. Két nagysebességű repülő közeledik északról egyenesen felénk. Egy F-16-os már útban van hozzánk, de erősítésre lesz szükségünk. Mi a helyzet?

– Várj, Kettő – válaszolta Fields. – Két F-16-osunk éppen üldözőbe vett egy gépet. A KEYSTONE-t eltalálták. – Ha a Hammerhead Kettőt is tönkreteszik, gondolta a lány, az maga a katasztrófa. Több mint kilencven ember van rajta. A három határvédelmi pontot nem tudták megvédeni, ezt az utolsót nem hagyhatja veszni. Mindent meg kell tenni...

A vadász-elfogó frekvencián: – Trap Kettő, itt Aladdin. A Hammerhead Kettő ellen támadás készül. Két vadászgéppel számolunk. Trap Négy szőlóban van. Tudnak segíteni?

A válasz azonnali volt. – Igen! Trap Három északra fordul segíteni. Trap Kettő folytatja a déli elfogást. Vége.

– Értettem, Trap Kettő. Trap Három, irány három-három-nyolc, távolság egyszázötven mérföld. Trap Kettő, a cél tizenkét órán, tizennyolc mérföldre. Hívd Judyt.

De a Trap Kettő radarja még mindig küszködött az ellenség zavaróberendezéseivel. – Trap Kettő Popeye – jelentette. – De hamarosan befogom...

– A rosseb egye meg – morogta Fjelmann. – A végén még elveszíti a pasast. Nem tudjuk milyen magasságon repül, és pár percen belül kikerül Key West közelkörzeti radarjának hatósugarából.

– Akkor a miami központ radarját használjuk. Az F-16-os megtalálja, arra mérget vehetsz. Csak tömd beléjük az információkat...

Ebben a pillanatban: – Trap Kettő Judyn. Tizenkét órán, tizenöt mérföldre. Teljes utánégés, fejjel a falnak.

A Trap Kettő fedélzetén

Abban a pillanatban, mikor a fedélzeti radar megtalálta az ellenséget, a pilóta élénk sárga pontot pillantott meg a látóhatáron. Az ellenség teljes utánéggessel repült, gyorsan és alacsonyan, hogy kikerülje a radarhálózatot. De az utánégés elárulta. Szinte hívogatta a Sidewindert. Remek, gondolta, mert a szárnyhegyre felszerelt két Sidewinderen kívül csak ötszáz darab húszmilliméteres lövedék van. A két Sparrow-t már elhasználta, sajnos hasztalan.

A távolság egyre csökkent, már alig tizenkét mérföld. A Sidewinder maximális hatótávolsága tíz mérföld, nyolc mérföldnél már meglehetősen pontosan talál a célba, és halálos ha hat és egy mérföld között lövik ki. Még várnia kell. Úgy döntött, a két üres üzemanyagtartályt ledobja, ezzel is csökkentve a gép súlyát. Szüksége lesz a gyorsaságra, ha sikeresen akarja végrehajtani a támadást. Utána vissza az akolba, amilyen gyorsan csak lehet. Már így is messzebbre ment a kelletténél, és minden egyes megtett mérfölddel rosszabbodik a helyzete. A hajszának mihamarabb véget kell vetni...

Kilenc és fél mérföld. Kilenc. LÖVÉS, írta ki a számítógép. Az F-16-os pilótája még várt, várt, várt. Nyolc mérföld. – Trap kettő fox Kettő – mondta akkor a mikrofonba, és a jobb szárnyról kioldotta a rakétát. A kisméretű Sidewinder nem remegtette meg a levegőt, mint a Sparrow. Halk, selymes surranás, villanó fény, és már a levegőben is volt. Mielőtt egy mérföldre eltávolodott volna, már elérte a kétszeres hangsebességet, és egyenesen a célra tartott.

A rakéta hajtóműve már réges-rég nem látszott, amikor becsapódott a menekülő Mirage-ba, így az F-16-os pilótája nem tudhatta, mi is történt pontosan. Annyit látott, az ellenséges gép utánégője elhalványul, aztán hirtelen fényözőn, és semmi más. A radar azonban elmondta a szomorú hírt: az ellenséges gép még repül. Lassított ugyan, pillanatok alatt Mach alá süllyedt a sebessége, de hamarosan stabilan beállt a hatszáz csomóra, és kis magasságban folytatta az útját. A Sidewinder vagy célt tévesztett, vagy túl távol robbant fel. Mindenesetre nem semmisítette meg a célt.

Ennek az alaknak tényleg két élete van. Támadó radarja segítségével akart az ellenség mögé kerülni. Várt néhány másodpercet. Hat mérföldig várnia kell. Ha ez a Sidewinder sem végzi el a feladatot, akkor annyi üzemanyaga még van, hogy egy, esetleg két kört csináljon, azután vissza kell térnie.

A Mirage fedélzetén

A cuchillo pilóta szeme végigfutott a műszerfalon. Igyekezett legyűrni émelyítő fáradtságát. Nem volt már oxigénutánpótlása, nem volt mit tennie, le kellett vennie a maszkját. A karjába és a vállába üvegszilánkok fúródtak, a vezérlést tulajdonképpen a vállával végezte, mert a karját alig tudta mozgatni. Kint kellemes, langyos este volt, de a pilóta borzongott.

A Sidewinder robbanását megelőzően a géppel éles fordulatokat hajtott végre, hogy minden irányba kiláthasson. Ez az utolsó pillanatban végrehajtott manőver mentette meg az életét. A hőkereső rakéta elvétette a gépet, elhúzott a törzs mellett, és a pilótafülke közvetlen közelében robbant fel... A mennyezetet elvitte a detonáció, és óránként nyolcszáz mérföldes sebességű szélörvény vágta mellbe. A Mirage még működött, de ő a szélroham és sebei miatt az ájulás határán volt. Muszáj volt csökkentenie a sebességet, máskülönben a szél leszakítja a fejét.

A katapultálás nem megoldás. A gép még repül, ő még életben van, és Salazar ezredes egyértelműen megmondta, hogy hősként fogják ünnepelni, ha végrehajta a küldetését. Persze azzal tisztában volt, az ezredes gyakran alkalmaz túlzó fordulatokat, sőt azt is sejtette, valószínűleg nem lesz más megoldás mint a katapultálás, de ha már erre kényszerül, akkor Kuba vagy Haiti felett fogja megtenni, és nem a nemzetközi, vagy pláne amerikai vizek felett.

Egyelőre csak arra tudott gondolni, hogyan kerülje el a következő támadást. Harcolnia kell az életéért. Háromszáz kiló muníciója van, két francia gyártmányú Matra Magic hőkereső rakétája. Itt az idő,

hogy bevesse őket. De gyorsan és váratlanul kell cselekednie; az amerikai F-16-osok közelharcban szinte megállíthatatlanok.

Nem számítottak a sérülések, nem számított hogy csupán a sisakja védte a szélrohamtól, a Mirage pilótája az égre emelte a gép orrát, öt másodperc alatt félhurkot írt le, és ötezer láb magasba emelkedett. A hurok csúcsán megfordult, a radarját levegő-levegő módra állította, kiválasztotta a rakétát, és körbekémlelt. Meg sem várta hogy a Matra jelezze, megtalálta a célpontot. Amint a radarképernyőn megpillantotta üldözőjét, megnyomta a gombot, és indította a rakétát.

Az F-16 Trap Kettő fedélzetén

A radar regisztrálta a hirtelen manővert. Természetesen nincs olyan vadászpilóta, aki hagyná hogy egész éjjel lövöldözzenek rá, és közben a kisujját sem mozdítja meg. De a hirtelen felvillanó fény váratlanul érte az F-16-os pilótáját. Ritkán fordul elő a szemtől szembe való rakétatámadás. De ezek az alakok nem a hagyományok rabjai, egy dolgot akarnak; ölni. Neki pedig ellenakcióba kell kezdenie, bármilyen csekély is a valószínűsége, hogy az ellenség célba talál.

A vészjelző készülék nem mutatta, hogy rakétát indítottak ellene, ebből tehát következik: vagy nem irányított rakétáról van szó, vagy pedig hőérzékélő robbanófejjel látták el. Az F-16 pilótája jobbra billent, teljes erőre kapcsolt, anélkül, hogy utánégést alkalmazott volna. Nem akarta, hogy a kilövellő lángcsóva elárulja. Ebben a pozícióban a lehető legkisebb és leghűvösebb felületet hagyta szabadon. Sikerült. A rakéta mélyen alatta húzott el, és nem eredt a nyomába.

Most a vadászgépre kellett öszpontosítania. Az ellenséges gép egyenesen rárepült, de most még az övé a sebességelőny. Sebességéből ítélve a Mirage még mindig hassal felfelé süllyedt. Gyorsan fordulni kell és olyan pályára állni, hogy véletlenül se repüljön a Mirage alá, mert akkor az ellenségé lesz az előnyösebb helyzet.

Az F-16-os gyorsan végrehajtotta a 180 fokos fordulatot. A vészjelzőkészülék hallgatott. Ha az ellenség nem lett volna fordított helyzetben, akkor most bizonyára az F-16-os mögé húz, és támad. Az amerikai pilóta néhány másodpercet várt, kiderítendő, nem kell-e keresőradartól tartania, aztán újra gyorsan fordult egyet. A feje feletti műszerfal képernyőjén a jelzések segítették, hogy a kemény, hét G-s fordulat ne térítse el. Az ellenségnek végre sikerült megfordulnia saját tengelye körül, és támadásra indult.

Az F-16 pilótája ellenőrizte a gépágyúját, közben folytatta a jobb fordulatot. A lövést irányító radar és a támadó-számítógép együttes becslésének köszönhetően a képernyőn megjelent a támadó gép feltételezett útvonala. A pilóta ezt az információt használta fel hogy lőállásba manőverezzen, és beállítsa a célzókeresztet. Az ellenséges gép nyilvánvalóan rádöbrent, az F-16-os lövésre készül. A Trap Kettő pilótája akkor nyitott tüzet, mikor a két gép közötti távolság egy mérföld alá csökkent. Pár gyors lövésre volt ideje, azután célpontja cikcakkban kitért, és az F-16-osnak hirtelen fordulattal kellett a nyomába erednie.

A gömb alakú mennyezet jobb oldalán látta, az ellenséges gép oldalából kis fénycsokrok robbannak elő. – Aladdin, itt Trap Kettő. A cél kigyulladt, továbbra is üldözöm. Vége.

Választ nem kapott. Ellenőrizte a navigációs képernyőn megjelenő térképet: hatvan mérföldre Key Westtől délre volt. A KEYSTONE radar nem működött, ő meg legalább harminc mérfölddel korábban kirepült a rádiók hatókörzetéből. Csak akkor tud kapcsolatot keresni a Hammerhead irányítóval, ha magasabbra emelkedik, Gyorsan ellenőrizte az üzemanyag-mennyiséget: már csak percei vannak, aztán vissza kell fordulnia. Sőt ha a Florida feletti forgalmat is figyelembe veszi, akkor valószínűleg már el is késett. Ha Mac Dilibe vagy Jacksonville-be kell mennie, akkor már csak az üzemanyag kipárolgásával hajthatja a gépet, ha továbbra is itt várakozik. Északnak fordult, fokozatosan emelkedni kezdett. Megkereste a számítógépes útmutatóban, mi lesz az ideális távolságsebesség a jelenlegi gépsúly esetében.

Éppen túllépte a tízezer láb magasságot, mikor életre kelt a rádiója. Valamivel nagyobb biztonságban érezte tőle magát. –

Aladdin, itt Trap Kettő. Üzemanyag négyezeröttszáz kiló. Ötvenre délre Key Westtől, egyes kód. Vége...

– Trap Kettő, itt Aladdin. Már kerestük. Hat óraddon gépek vannak, kilenc mérföldre. Hat óra, kilenc mérföld, hármát, ismétlem hármát látunk...

A vadászból vad lett. Az F-16-os pilótája rögtön teljes tolóerőre kapcsolt, közben meredeken ereszkedett. Megszólalt a támadást jelző készülék is. Sivított, csipogott, bippelve figyelmeztette arra, amit megtudott: már késő.

De a támadók sokkal kisebbek, kevésbé mozgékonyak voltak, mint az F-16-os. Abban a pillanatban, amint teljes gázt adott, rögtön száz csomóval gyorsabban repült, mint üldözői. Salazar kicsiny Albatros gépeinek pilótái szívesen támadtak a meglepetés erejével, és ez bizony az ő javukat szolgálta a magányos F-16-ossal szemben. Az Albatros gépek a visszatérő vadászbombázók fedezésére emelkedtek a levegőbe; mindegyik fedélzetén extra üzemanyagtartály volt, a gépek gépágyút, a szárnyakra egy-egy Bofers hőkereső rakétát helyeztek el. A hammerheadek Sea Stinger rakétáihoz hasonlóan a Bofers módosított légvédelmi rakéta volt, amit repülőgépről is lehetett indítani, és megtalálta a légi, vízi és szárazföldi célpontokat.

Az Albatrosok egymás után indították a rakétákat. A menekülő F-16-os és üldözői között a távolság közben öt mérföldre csökkent. Ez pontosan az a halálos távolság, amire a Bofersoknak szüksége volt. A Falcon azonban már majdnem a hangsebesség határánál járt. Az első rakéta néhány méterrel elvétette a célt, de a pilóta ideges cikcakkokat írt le, vadul függőleges és vízszintes kitérő manőverekre kényszerült, hogy megszakítsa a rakétákkal való halálos kapcsolatát. A másik két rakétának még arra sem volt módja, hogy rátapadjon a kiszemelt célpontra. A rakéták maximális sebessége elérhette a Mach kettőt, de a manőverezési képességük nem vehette fel a versenyt az életéért küzdő mozgékony F-16-ossal. A rakéták tizenöt másodpercnyi hiábavaló repülés után megsemmisítették magukat.

Ám az Albatroszok találat nélkül is elvégezték feladatukat. Az F-16-ost arra kényszerítették, menekülés közben zabálja az üzemanyagot. Nem maradt annyija, hogy megforduljon és ellentámadásba kezdjen, haza kellett térnie.

Fél órával később a Mirage túlélő pilótája biztonságban katapultált Haiti nyugati partjainál, pár méterre a rá várakozó csónaktól.

A Hammerhead Kettőt megtámadó cuchilloknak nem volt szerencsájük. Azt képzelték, kettő az egy ellen támadhatnak, nem számítottak sem a közeledő második F-16-osra, sem arra, hogy a légi forgalom már messze nem volt olyan zürzavaros, mint a támadás kezdetén. A két MIG arra kényszerült, hogy a bombákat a tenger felett oldja ki, és egyszerre azon vették észre magukat, hogy két F-16-os ront rájuk. Mind a két MIG-et megsemmisítették, és egyik F-16-osnak sem kellett hat mérföldnél közelebb mennie a zsákmányhoz.

De a baj már megtörtént...

A légierő C-20B szállítórepülőgépén

– Hál istennek – sóhajtotta Elliott a szállító gép fedélzetén. Az átalakított Gulfstream különleges kommunikációs felszereléssel rendelkezett. Most Florida déli része felé tartott Washingtonból. – A NAPALM-ot nem bántották?

– Húsz percnnyire jutottak – válaszolta Hardcastle Aladdin Cityből. – Az F-16-osok megtalálták a két gépet, amelyek meg akarták támadni a Hammerhead Kettőt, és valószínűleg azokkal is elbántunk, akik KEYSTONE ellen mentek. De az egyik F-16-os három Kubából érkező repülővel találkozott, azok visszafordulásra kényszerítették.

– Kubai gépek?

– Nem. A RAZORBACK ROTH egység végig követte őket, Haitiba mentek. Az eredeti bázist nem ismerjük, de Port-au-Prince-et nem számítva csak egyetlen olyan leszállópálya van, amelyik fogadni tud akkora gépeket, amelyek levegő-levegő rakétákat cipelnek: ez pedig Verrettes. Salazar tervezte ki a hammerheadek megsemmisítését. De őszintén szólva, képtelen vagyok elhinni.

– Várjon – mondta Elliott, és kibámult a C-20-as kicsiny ablakán... A határvédelmi egység komoly zúrbe keveredett. A túlerős támadás a Hammerhead Egy és a CARABAL ellen elsöpörte az egység precíz, nagy hatótávolságú berendezéseinek több mint a felét; az emberi veszteségre pedig jobb nem gondolni. Katasztrófa. Az egész Karib-medence újra tárva-nyitva áll a csempészek előtt, amíg az új platót fel nem építik – Amilyen gyorsan csak lehetséges, megszerzem a költségekre a fedezetet – rádiózta Hardcastle-nak. – Szerintem az *Oriskany* egy héten belül felállítható. Az elnök már utasította a haditengerészetet, segítsenek a Karib-térségben. Az ő F-14-eseik erősítik a mi Sea Lionjainkat.

Hardcastle eredeti javaslata az volt, hogy hajókon előretolt légitámaszpontot alakítsanak ki a V-22 billenőrotoros gépeknek. Kérdemesült hadihajókat állítanának a csempésztúvonalak kritikus pontjaira. Máris több jármű várakozott, a többnyire használaton kívüli *Coral Sea* és Essex osztályú *Oriskany*.

– Pillanatnyilag nem nagyon izgat, hogyan zárjuk le a határainkat, Brad – mondta Hardcastle. – Azt szeretném tudni, mit teszünk Salazarral kapcsolatban.

– Hát, ha el akarjuk kapni őket, akkor a legjobb ha azonnal hozzákezdünk a munkához. Holnap ilyenkorra már csak a jó isten a megmondhatója, merre lesznek...

– Akkor hívja az F-111 – eseket, és bombázzuk szét Verrettest – követelte Hardcastle. – Vagy kérje meg az elnököt, hogy küldje oda a Delta Force-ot. Brad, több mint negyven embert gyilkoltak le a Hammerhead Egyen! Michael Becker is ott volt...

– Tudom, tudom. – Hardcastle nem mondott semmi újat, ezeket a lehetőségeket ő is számba vette, de volt még más is a tarsolyában: elsősorban Dreamland. Amióta megszervezték a Suhoj-27 útját, Elliott már megbeszélte a helyettesével John Ormackkal, hogy dolgozza ki egy felderítő és támadó akció alapos tervét, ennél vegye számításba a légierők már nem használatos repülőgépeit is.

Hardcastle valószínűleg olvasott Elliott gondolataiban, mert megkérdezte: – Mennyi időbe telne használható támadási tervvel előállni?

– A taktikai vadászgépek és a speciális egységek a világ különböző pontjain tartózkodnak, de egy sincs Haitiben. A számítógépes kalkuláció szerint mondjuk négy órán belül kaphatnánk egy egységet, de ebben nincs benne az eligazítás, a gép és a személyzet felkészítése. Szóval hat órába telne, amíg levegőbe emelkedhetnének.

– Akkor gyerünk!...

– De ez csak akkor érvényes, ha a Fehér Ház engedélyezi a Verrettes elleni támadást – tette hozzá gyorsan Elliott. – Ian, maga is nagyon jól tudja, a dolgok rákfenéje az engedélyeztetés. Egyetlen bombát sem vihetünk valakinek az engedélye nélkül. Egy ilyen jellegű feladat végrehajtásához nem akárkinek a beleegyezése szükséges... valószínűleg csak az elnök dönthet. Tájékoztatni fogják a támadásról, de reggelig nem tud kapcsolatba lépni a kormánnyal és a vezérkari főnökkel. Hat óra múlva lesz hajnal.

– De felkészülni szabad, igaz?

– Igen, megrajzolhatjuk az összes térképet, lehetőségeket, haditerveket dolgozhatunk ki, de nincs parancsnok, aki engedélyt adna a megvalósításra. Senki nem fogja odaadni a gépét, az embereit, csak akkor, ha a felettese ebbe beleegyezik. És a felettéseknek is vannak felettesei. A piramis csúcsára kell felmászunk...

– Akkor kersztet vethetünk Salazarra. Engedjük, hogy meglógjon. Erről van szó?

– Nem tudom – morogta Elliott. Valahogy meg kell védenie az embereit. Ha nem tesz valamit, akkor majd mások lépnek, mások mondják meg, mit kell tennie. Ha valamit megtanult az eltelt tíz év során, akkor az ez: mindenki a parancsnokától várja el, hogy vállalja a felelősséget, és tegyen valamit.

Tudta, feltételezései igazak. Nincs az a katonai parancsnok, aki a legfelsőbb engedély nélkül parancsot adna a támadásra. De Elliott maga is parancsnok volt, saját egységeivel rendelkezhet. Ott van Dreamland. Fegyverei vannak, nagyon-nagyon titkos fegyverek, csak igen kevesen vannak e világon akiknek eszébe juthat, ilyesmivel is lehet csatázni. John Ormack és a tisztek rendszeresen konzultálnak vele, bár hivatalosan már nem ő a főparancsnok. Mégis, a gyakorlatban a szálak az ő kezében futnak össze.

Elliott beletúrt a táskájába. Hardcastle faxon küldött tervezetét kereste. Patrick McLanahannal együtt dolgozta ki a Verrettes elleni támadás tervét. Eddig csak futólag lapozhatta át. – Ian, ez a terv, amit McLanahannal csináltak... arra gondoltak, hogy a Seagull-lokkal kellene megsemmisíteni Salazar légvédelmét. Eddig olvastam. Utána mi következne?

– A Sea Lionokat és a Seagullokat felfegyvereznénk, és minden számba jöhető célpontot, házakat, épületeket mindent megsemmisítenének... aztán csapatokat kell Verrettesbe küldeni, elfogni Salazart és az embereit, de...

– Hány Sea Lionjuk van ebben a pillanatban?

– Várjon egy kicsit, mindjárt utánanézek. – Hardcastle-nak csak pár pillanatába került megtudni, hogy is állnak a hammerheadek arzenáljával. Elliott sejtése beigazolódtott, a legtöbb jármű a mentőkereső akcióban vett részt. – Húsz Seagull, tizenkettő Sky Lion és egy Sea Lion itt Aladdin Cityben. Öt Sky Lion és négy Sea Lion a mentésben vesz részt. A NAPALM-nak négy Seagullja van, öt Sky Lionja és egy Sea Lionja. Két Sea Lion mentésben vesz részt. Ezenkívül még hat Sea Lion van a Karib-térségben, Key Westen. Ebben benne van az a kettő is, amelyik most éppen a Nagy-Bahamákon, és az a kettő, amelyik a Cudjoe Key radarnál dolgozik.

– Rendben. – A merevszárnyú, jól felszerelt Seagull robotrepülőök nem hasznosíthatók a mentésben, tehát a Seagull század készen áll. – Ian, meg kellene tudni...

– Hogy mi a helyzet a robotgépek légi irányító rendszerével? – talált bele Hardcastle. – Most csörögtem McLanahannak. Tényleg megcsináljuk? Végre kiverjük belőlük a szuszt?

– Azon gondolkozom, felhatalmazom a határvédelmi egységet egy nagy távolságú felderítő akcióra – válaszolta Elliott... – Senkiből nem szorítjuk ki a szuszt, de most, hogy a CARABAL, a KEYSTONE és a HIGHBAL nem működik, mindenképpen elkerülhetetlen, hogy messzire meregessük a szemünket, amíg meg nem érkeznek a pótműszerek.

– Itt McLanahan beszél, tábornok. A robotrepülőök irányítórendszerére kíváncsi? Ha Mobile-ből megkapjuk amit kértünk, akkor kábé egy órán belül módosítani tudom a szoftverjét.

– Már visszahívtam Alabamából az E-2-t – mondta Hardcastle.

Az E-2 kifinomult, szállítórepülőgépre telepített radar, ami egyidejűleg ezer köbmérföld légteret képes befogni. A kábítószeres őrzékek során gyakran alkalmazták, most a hammerheadek tulajdonába került. Mivel délen felállították a radarballonokat, a radarrepülőket nyugatra telepítették. – Körülbelül harminc perc múlva megérkezik.

– Szüksége lenne rá most is? – kérdezte Elliott.

– Arra gondoltam, amíg a haditengerészet nem érkezik meg, segíthetne a Karib-térség ellenőrzésében – válaszolta Hardcastle. – De nem túl sok csempészre kell számítanunk a közeljövőben. Tartanak az F-16-osoktól. Szóval nem életbe vágó.

Remek. Patrick, küldje Aladdin Citybe, és essen neki a szoftvernek. Ian, maga készíttesse elő a Seagullokat. Lássuk, sikerül-e ma estére összehoznunk az ”őrzéket”.

Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

A Hammerhead főparancsnokság kifutópályáján égtek a fények, nyüzsgött a sok ember; hárompercenként szállt fel, vagy érkezett egy V-22-es Sea Lion. Üzemanyagtartály-kocsik jöttek és mentek. Villogó lámpájú mentőautók parkoltak a parancsnoki épület mellett. Sietségre egyelőre nem volt okuk, a szirénák hallgattak; a Hammerhead Egyen eddig egyetlen túlélőt sem találtak.

A pálya ellenkező oldala nem volt fényesen kivilágítva, az emberek fekete, denevéralakú valamiket vontattak ki a hangárokából.

A szokatlan formájú szerkezeteket egyenként készítették elő. Mindegyik repülő mellett egy tartálykocsi, ám a feltöltés sokkal kevesebb időt vett igénybe, mint a másik oldalon. Körülbelül annyi időre volt szükség, mintha egy furgont töltenének meg a sarki benzinkútnál; a karbantartás pedig mindössze abból állt, hogy ellenőrizték az olajsintet, és letörölték a Seagull szenzor-szemét.

Mikor ezzel elkészültek, a fegyvereket szerelték fel a nagy hatótávolságú robotrepülőkre. Üvegszálal tartályokat helyeztek a törzs mellé, a szárnyak alá. A csövek átmérője egy jó arasz, hossza egy méter, súlya mindössze húsz kiló; két ember könnyedén felszereli. A dobozokban egy-egy távirányított Sea Stinger takéta.

Miközben a gépeket gyorsan és zökkenőmentesen előkészítették, a legénység a hangárban megkapta az utolsó eligazítást. Elliott egy, a Karih-tenger térségét ábrázoló térképet erősített az állványra. Engedéllyel nem rendelkező, titkos küldetés esetén nem lehet kifinomult számítógépes technikával dolgozni.

– A Hammerheadre tegnap súlyos csapást mértek – kezdte Elliott.
– A legutolsó jelentések szerint harmincöt halottunk van, öten eltűntek. A CARABAL elleni támadás során három ember, köztük kettő gyerek lelte a halálát. KEYSTONE-nál súlyos sebesülteket hagytak maguk mögött a merénylők. Egy pilótánk megsebesült. A négy léggömbös radartelepünkből három megsemmisült, illetve súlyosan megrongálódott. Az anyagi kár több milliárd dollárra tehető.

– Nemrég akciót, mondhatnám küldetést szerveztünk egy távoli haiti repülőtéren, nevezetesen Verrettes ellen. Éltünk a gyanúperrel, hogy ezen a helyen található egy csempészszervezet támaszpontja. Patrick McLanahan és egy nevadai pilótám vettek részt a feladatban. Leszálltak, a pilóta beszélgetett a bázis parancsnokával, Salazar ezredessel. Verrettesben McLanahan és társa több felfegyverzett sugárhajtású repülőgépet észlelt, többek között orosz MIG-21-eseket, és francia Mirage-okat, Aero Albatrosokat és Pucara repülőket. Salazar valamikor a kubai hadseregben szolgált, most azt állítja magáról, a helyi milícia parancsnoka, ám a rendelkezésére álló légiereje komolyabban felfegyverzett mint az ottani országok összes légiereje, kivéve Kubát. Erős a gyanúm, ez a Salazar szervezte meg a Hammerhead elleni légitámadást, hogy megbosszulja a felderítő akciónkat, és egyben lehetetlenné tegye a további tevékenységünket. A fegyverzetük, az akció végrehajtásának módja, a támadás során bevetett repülőgépek mind arra mutatnak, hogy a támadók Verrettesből érkeztek. Semmi okunk és bizonyítékunk nincs Kubát gyanúsítani a merénylet elkövetésével. Abban is biztosak vagyunk,

Salazar és emberei felelősek a három évvel ezelőtti Mahagony Hammocknál történt, a parti őrség és a vámőrség elleni támadásért, valamint ők lőtték le Bimini mellett a parti őrség Falcon gépét, és ők azok, akik néhány héttel ezelőtt ártatlan kisgyermeket vittek, és habozás nélkül kidobták őket a fedélzetről. Nagy a valószínűsége, az elmúlt öt év illegális kábítószer-kereskedelem fele rajtuk keresztül bonyolódik. Biztosra veszem, a ma esti akciót is ő szervezte meg...

– Tehát én, mint a határvédelmi egység parancsnoka, jogkörömnél fogva felderítő akciót indítok a Karib-medencében, különös tekintettel a Hispaniola-Kuba-Turks és Caicos által határolt területre, ezen belül is Haitira és a Verrettes bázisra összpontosítva. Mivel Salazar csapata veszélyt jelent, fegyveres robotrepülőkkel indulunk, ezeket az E-2 Hawkeye repülőgépről irányítjuk. Ezek előzik meg a V-22 repülőgépek akcióját. Elrendelem továbbá, ha bármelyik repülőgépünket támadás érné, akkor válaszoljunk, és biztosítsuk az akció sikerét.

Elliott végigsétált az emberei között, szemtől szemben állt a felfegyverzett csapat legénységével és száraz, tényszerű hangon folytatta. – Mostanáig a hivatalos verziót hallhatták, az én hivatalos verziómat. Amennyiben a felettes hatóságok kérdegetnék magukat, akkor eszerint válaszoljanak. Egyébként a feladat szigorúan titkos. Mindannyian tudják, hogy mi az igazi célunk. Azért megyünk Verrettesbe, hogy tönkreverjük Salazar bandáját. Ha a földön látunk meg repülőgépeket, utasítani fogom McLanahant, a Seagullokkal semmisítse meg őket. Arra is utasítást kap, hogy ugyanezt tegye a légelhárító egységekkel, minden földi céllal, hangárral, kommunikációs központtal. Ha nem találjuk magunkat szemben számottevő ellenállással, akkor utasítani fogom a csoportot, semmisítsék meg ők a bázist, ha pedig ellenállásba ütközünk, akkor a V-22-esek fogják befejezni a munkát.

– Húsz Seagullt vetünk be, mindegyiken két Sea Stinger lesz. Jobban örülnék ha több rakétánk lenne, de nem akarom feleslegesen felkelteni senki figyelmét. Ha az erős légvédelem miatt a robotrepülők nem jutnának el Verrettesbe, elhalasztjuk az akciót. De remélem, ebben az esetben is sikerül egy-két gépet elkapnunk. Összesen egy V-22 billenőrotoros gépünk van, a hívójele Lion Kettő-

Kilenc. Rushell Masters lesz a parancsnoka. Az akció parancsnoka én vagyok, a Kettő-Kilenc bal oldali ülésén fogok utazni. A Kettő-Kilenc fedélzetén a szokásos Sea Stinger és gépágyú lesz, mindegyikhez csak egyszeri utántöltés, mert vigyáznunk kell a súllyal. Nyolc deszantos utazik velünk, a szokásos kézfegyvereken kívül fejenként egy gránátvetővel. Sajnos komolyabb fegyverekhez nem tudtunk hozzájutni. Birtokunkban van egy E-2 Hawkeye radarrepülő, a hívőjele Lion Hét-Egy. A gép elsődleges feladata a levegőből vezérelni a robotrepülőket, másodsorban radarinformációkkal látja el a csapatot. A parancsnok McLanahan őrnagy. Erősítésként még egy V-22, a Lion Három-Három fogja a légi utántöltést biztosítani. A Hawkeye mögött repül, a fedélzetén Sea Stinger és gépágyú, és ha szükséges, ő is beszáll a csatába. Négyezer liter üzemanyagot szállít, ennyi elég lesz. – Elliott Hardcastle-ra nézett. – Sajnálom Ian, de valakinek a várat is védenie kell.

– Akkor hadd legyek én a várvédő. – A hang az iroda ajtaja felől hallatszott. Mindenki arra fordult: Sandra Geffar repülő ruhában támasztotta az ajtófélfát. Mosolygott, de nem tudta leplezni a fájdalmait. Hardcastle segített neki, és az asszony leült az íróasztal mellé.

– Hogy jött ki a kórházból?

– Gondolja ott pihegek, miközben lerombolják a platómat, és halomra gyilkolják az embereimet? Nekem nincs semmi bajom. Nem hallottam ugyan az elejétől az eligazítást, de ha megengedik, lenne néhány javaslatom.

– Maga egyáltalán nem jött még rendbe...

– Oké, Elliott doktor, nem vagyok százszázalékosan egészséges, irtózatosan fáj mindenem, de ennek ellenére nem a kórház kötelékébe tartozom, hanem ide.

Elliott megviselt, feszült arcára nézett, aztán a többiekre pillantott. – Piszokul sokat pihentem, sokkal többet, mint itt bárki az elmúlt negyvennyolc órában. Pocsékul néznek itt ki mindannyian, sokkal pocsékabban, mint ahogy én érzem magam. Mennyi pihenőjük volt, he? Küldjünk haza mindenkit, aki szabály szerint nem alkalmas a feladatára?

Elliott csendben maradt.

– Akkor ezt megbeszéltük. Elliott tábornok, magának nem szabadna a V-22 fedélzetén lennie, magának McLanahan mellett van a helye. Nem lehet egyszerre parancsnok és másodpilóta. Ian menjen Rush-sal. Én pedig itt maradok Annette-tel. Össze akarta fogni maga előtt a karját jelezve, befejezte, de inkább nem kísérletezett ilyen pózokkal, mert a fájdalom éles késként hasított belé. Csendben várt.

– Jó. A javaslat elfogadva. Ki merne vitatkozni? Ian, maga Rush-sal a Kettő-Kilenc fedélzetén lesz.

Elliott a térképre mutatott. – Az Alpha-39 folyosó mentén haladunk az URSUS kereszteződésig, ott délre fordulunk az Alpha-509-re. A Nagy-Inagua sziget felett szüntetjük meg a rádiókapcsolatot. Az E-2 és az utántöltő V-22 innen délkeletre foglalják el az állásukat. A többi tovább halad délnek, a Windward Passage-on át. A Gonave-öböl felé félúton fordulunk Saint-Marc irányába, onnan a szárazföld fölött Verrettesbe, amit légvédelmi tüzérség, vadászgépek védenek, és számítanunk kell föld-levegő rakétákra. Salazarnak legalább két MIG-21-ese van, két Mirage FIC-je, két Aero Albatrosa és két egyéb gépe. A Seagulljaink mennek elsőnek, megkeresik az ellenséges gépeket, légvédelmi egységeket, részletes térképet rajzolnak, ezt továbbítják, és amit lehet megsemmisítenek. Rushell és jómagam a robotok után megyünk, ellenőrizzük a terepet, és további információkat szerzünk be. Egyszóval mi leszünk az utcasöprők, eltakarítunk mindent, amit a Seagull kifelejtett. Utána visszavonulunk, Aladdin Citybe repülünk. Az akció ezernégyszáz mérföld oda-vissza, négy óra maga az út, Verrettes felett nem töltünk el többet egy órácskánál, így egy óra tartalékidőnk marad. Az E-2 kitart, de a V-22-nek tankolnia kell. A Seagulloknak nincs leszállóhelyük, kivéve a Hammerhead Kettőt. Ha egy Seagullt elveszítünk, megjelöljük a helyét, és később a parti őrség majd begyűjti. Az E-2 és a billenőrotorosok Puerto Ricóba mehetnek, vagy a Virginia-szigetekre. Természetesen vészhelyzetre gondolok. Másik lehetőség Guantanamo, Kew vagy Grand Turk, szóval bármelyik száraz pont a Bahamákon és Jamaicában.

– Milyen támogatást kapunk a haditengerészettől a Guantanamo-öbölben, uram? – kérdezte az egyik deszantos.

– Nagyon keveset. Nincs engedélyünk a leszállásra. Ha szükséges, a GUARD-on lépjenek velük kapcsolatba. Segítséget kérhetnek, de számítani ne nagyon számítsanak rá. Itt, Haiti déli csücskénél, a Navassa-szigeten érdemes próbálkozni, a haditengerészetnek van itt egy rádióközpontja. Azzal gondolom mindannyian tisztában vannak, Haitivel roppant zürzavaros politikai kapcsolatban vagyunk, de az ottani emberek nagyon barátságosak...

– Ami annyit tesz, jó ha magukkal viszik a hitelkártyájukat – mosolygott Masters.

Elliott hálás volt a humorért. – Sem Kubával, sem Haitival nem vagyunk hadiállapotban, ezt el ne felejtsek. Csak ezt a Salazart és terroristáit kell elkapnunk Verrettesben. Van még kérdés? Rendben van. Harminc perc múlva indulunk.

Elliott hajnali háromkor, körülbelül öt órával a Hammerhead Egy elleni támadás után engedélyezte az indulást. Az E-2 radarrepülő indult elsőnek Aladdin Cityből, az újságírók szeme előtt. Ettől minden olyan szabályosnak tetszett, senkinek nem juthatott eszébe, hogy valamilyen különleges feladat első lépését látja.

Miközben az E-2 lassan délnek tartott, elindították a Seagullokat. Ezt azonban már nem akarták a szájtátók orra előtt csinálni, ezért a gurulópályával párhuzamos, az épületkomplexum mögötti pályáról indultak a robotgépek. Csak néhány méternyi helyre volt szükség a felszálláshoz. A pálya végén hálót feszítettek ki, hátha véletlenül valamelyik Seagullnak nem sikerülne a felszállás. Sajnos az elővigyázatosságra szükség is volt, mert két robotrepülő nem indult; az egyik a hálónak ütközött, a másikat McLanahan még időben leállította. Kijavították, és valamivel később már a levegőbe emelkedhetett.

Az első óra nyugalomban telt el. Az E-2 és a V-22 próbaképpen légi utántöltést hajtott végre; ezalatt a Seagullokat robotpilótára kapcsolták.

Hardcastle benyomta a FLIR keresőgombját a botkormányon, és az elektronikus szem bekapcsolt. A távolban feltűnt Haiti. A parti hegyvonulatok hidegen meredtek a sötét égbolton. Masters leeresztette a sisakjára szerelt célzószemüveget. A kép tisztán jelent meg a szemüvegen, még az ablakon is kinézhetett, vagy figyelemmel

kísérhette a képernyőit. – Tisztán látok – jelentette. Felemelte a szemüveget, Hardcastle-ra nézett, és a kormányra tette a kezét. – Átvettem a gépet. Ellenőrizze a szemüvegét, és nézzen körül a fülkében. Nem tudom, lekapcsoltam-e a fényeket.

– Átadtam a gépet – válaszolta Hardcastle. – A fények kikapcsolva.

Masters most az interfonba beszélt: – Legénység, készüljenek. Sisakok, mellények, kesztyűk, biztonsági övek.

– Nagyon jó. Jövünk. – Aztán a parancsnoki frekvenciára kapcsolt. – Kettő-Kilenc süllyedni kezd.

– Vettem, Kettő-Kilenc – válaszolta Elliott. – Jó vadászatot. A Seagullok mögöttetek vannak.

– Érttem. – Masters finoman előretolta a botkormányt, és a magasság lassan csökkenni kezdett. Ezer láb per másodperces süllyedésre állt, ellenőrizte a magasságmérőt. – Radar magasságmérő rendben.

– Stimmel – válaszolta Hardcastle. Megnézte, a műholdas navigációs rendszer működik-e. Minden rendben volt.

– Tízezer lábról ötszázra süllyedünk – mondta Masters.

– Stimt – válaszolta Hardcastle.

Néhány perccel később a V-22 megállapodott a százötven méteres magasságon. Harminc mérföld volt hátra Haiti közép-nyugati partvidékéig. Masters robotpilótára kapcsolt, újra ellenőrizte a magasságmérőt, a terepkövető és terepakadályt felismerő radarkészüléket, a célkereső-rendszert. – A FLIR egész jó képet ad, ennél maradok – jelentette be. Senki nem vette észre a V-22-est és a robotrepülőgépeket.

– Kettő-Kilencnek száraz a lába – jelentette Elliottnak Hardcastle, ahogy megközelítették a szárazföldet. Aztán az interfonba szólt bele: tíz perc múlva eléri a célpontot.

– Na, most ugrik a majom a vízbe – sóhajtotta Hardcastle. Meghúzta a biztonsági öveket a vállán és a derekán. – Magunk elé küldhetjük a robotokat.

Az E-2-től semmilyen üzenetet nem kaptak, már nem is látták a robotrepülőket, és egyetlen frekvencián sem érkezett rádióüzenet. –

Hat perc – jelentette be Hardcastle. – A robotrepülők hamarosan elérik Verrettest.

– Minden nagyon csendes – állapította meg Masters.

– Biztos vagyok benne, Salazar nem intő üzenetekkel fog minket bombázni – közölte Hardcastle, és az eget kémlelte. – Ha ránk talál, azonnal utánunk küldi az embereit. McLanahan azt mondta, csak akkor jelentkeztek, mikor a Suhoj már nagyon közel volt a támaszponthoz. És ezek a masinák sokkal kisebbek, mint az a bazi nagy vadászgép-

Még egy percet vártak. Már csak öt perc Verrettesig. Valamit már hallaniuk kellene. Ennyire simán nem mehetnek a dolgok... – Nem bírom tovább – nyögte Hardcastle. – Tudom, nem szabad megszegni a rádiócsöndet, de tudni akarom, mi történik. – Bekapcsolta a parancsnoki frekvenciát. – Hét-Egy, itt Kettő-Kilenc. Mi a státusunk? – Semmi válasz. – Hét-Egy, milyen a vétel?

– Tiszta-válaszolta McLanahan.

– Hol vannak a robotrepülők? Mi történik? Támadnak?

Rövid csönd. – Kettő-Kilenc, a drónok itthon vannak.

– Mi?!! Visszahívta őket? Mindegyiket?

– Igen.

– Elliott, a fenébe, hát mi folyik itt? Mi az ördögöt csinálnak? Egyedül küldenek oda? Nincs hozzá elegendő lőszerünk! Mi a baj? Megtámadták magukat?

– Nem, Kettő-Kilenc. Kapcsolatban vagyunk magukkal, és... és a Shadow Egy-Egy géppel.

– Shadow?

– Ellenőrizze a két óráját, két mérföldre.

– Mi a pokol... – Masters bekapcsolta a radarberendezést, nehogy egy hegycsúcsnak ütközzön, aztán robotpilótára állt, és az infravörös keresővel végigpásztázta az eget. Hardcastle is leeresztette a látást segítő szemüveget.

Két sötét árnyat láttak. A tünemények hasa lapos, a törzs felső része pedig szokatlanul ívelt, a szárnyak hihetetlenül alacsonyan állnak, nagyon vékonyak, a meredeken lefelé néző farkon két vékony, függőleges vezérsík meredt felfelé. Ott, ahol a normál repülőgépek esetében a hajtómű fúvókája és a pilótafülke környékén

lehetett megfigyelni a meleg részeket, a kísérteties gépek teljesen hidegnek látszottak, egyetlen áruló hőforrást sem lehetett érzékelni. Az infravörös jelzés hidegebb volt, mint a környező táj. Masters a két gép felé repült, de még erős távcsővel sem tudta megfigyelni a részleteket. A két gép felgyorsult, eltávolodott a V-22-estől, és hamarosan elnyelte őket a sötétség. Sem a körvonalak, sem a fűvőkák nem látszottak.

Egyszerűen eltűntek az éjszakában. Egyetlen műszer sem mutatta a jelenlétüket.

– Láta ezt? – hitetlenkedett Masters. – A FLIR nem jelez semmit. Hangsebességgel mentek?

– Nem hinném – válaszolta Hardcastle. – A Lopakodó vadászgépek nem szuperszonikusak...

– Lopakodók? Ezek Lopakodók voltak? Mit keresnek itt?

– Szerintem Elliott hadat üzent Salazarnak – mondta halkán Hardcastle. – Nem elégedett meg a határvédelmi egység erejével, a saját gépeit is beveti...

– De... megteheti? – kérdezte Masters, miközben a gépét újra kézi irányításra kapcsolta. – Úgy értem, megteheti, hogy úgy tesz, mintha egyszerű felderítő repülésről lenne szó, és közben Lopakodókkal indul bevetésre. Elliott kiadhat ilyen parancsot?

Masters elhallgatott. Most fogta fel, mi is történik valójában. – Elliott tényleg hadat üzent. Szét fogja bombáztatni Verrettest...

Verrettes városkája az Artibonite-folyó termékeny, lankás völgyében fekszik, Haiti középnyugati részén. Az F-117A Lopakodó vadászgépek kis magasságban repültek. A talaj és a gépek hasa között alig száz méter volt a távolság. A hegyek között keskeny szurdokokban haladtak, messziről elkerülték az utakat és vasútvonalakat. A Lopakodóknak nem volt szükségük radarra, mert számítógépes, műholdas navigációs rendszer segítette őket, és az előre beprogramozott útvonalat az infravörös keresők segítségével módosították ha erre volt szükség.

Mindegyik fedélzetén két Durandal bomba és négy infravörös vezérlésű Maverick rakéta volt. A gépek tíz másodperces különbséggel követték egymást. Az első Lopakodó a központi

leszállópálya fölé húzott, és a Durandal bombákat a pálya felezővonala fölött, egymástól nyolcszáz méter távolságra oldotta ki. A Durandal bombák robbanófejei belefűrődtek a betonba, és kétszázötven kilónyi dinamit erejével robbantak. A föld alatti robbanás ereje hatalmas krátert szakított, óriás betondarabok repültek a magasba. Verrettes nem széles, a felszállópályával párhuzamos gurulópályáját a második Lopakodó semmisítette meg.

Verrettes repülőtere pillanatok alatt használhatatlan lett, egyetlen merevszárnyú repülő sem tudott fel vagy leszállni. Csak egy helikopter, vagy valamilyen nagyon könnyű kisgép lehetett képes a kráterek elkerülésére.

A Lopakodók legénysége a nyolc Maverick rakétát már jó előre előkészítette. A bázistól délre keringtek egy darabig, hogy észrevehessék esetleges üldözőiket, és mikor látták, tiszta a levegő, visszafordultak. Két rakéta azonnal a felszállópálya végében lévő hangárokba rohant, a többi a nagyobb hangároké, az üzemanyagtartályoké, és a gépek parkolójáé lett. Könnyen ment mint a karikacsapás, mert Powell és McLanahan használható fényképekkel tértek haza izgalmas felderítőútjukról. A gépek egymás után kipécézték a célt, fölé repültek, kioldották a rakétát és elhúztak, hogy azután visszatérve megismételjék a támadást mindaddig, amíg még van mit bombázn.

Nyolc Maverick rakéta kilövése nem tart sokáig. Még egy utolsó kör hogy meg szemléljék az eredményt és ha kell, a kevésbé megrongálódott épületeket még egyszer megcélozzák. De nem volt rá szükség.

– Lion Hét-Egy, itt Shadow. Távozunk. Találkozunk a Lion Kettő-Kilencel, megbeszéljük a kárt. Vége.

– Hét-Egy vette. Szabad a pálya. – Az E-2 Hawkeye továbbra is figyelte, van-e ellenséges mozgás. Közben a Lopakodók a fák koronája felett elhúztak. Mikor kértek Haiti légtéréből anélkül, hogy bárki is a nyomukba eredt volna, magasabbra emelkedtek és az E-2 körül keringő KC-135-ös segítségével feltöltötték kiürült üzemanyagtartályaikat.

Kétpercnyi idő elegendő volt, hogy a két F-117A Lopakodó sikeresen teljesítse a feladatát.

A V-22-es először nagy sebességgel került egyet Verrettes felett. A Sea Lion robotpilótával repült, Hardcastle és Masters azt figyelték, van-e valamilyen mozgolódás a támaszponton: légvédelmi ágyúk, pályafények, esetleg rakéták. Semmi nem mozdult. Nem égtek fények, a FLIR sem mutatott semmit.

Ennek ellenére Masters úgy manőverezett a géppel, mintha le kellene ráznia az üldözőit. Az ember soha nem lehet elég óvatos, gondolta. Aztán elindult az első célpont, a még megmaradt készülségi hangárok irányába.

– Gépágyú és rakéta betöltve – jelentette Hardcastle.

Masters épp csak a talaj fölött a hangárok mögé került, repülőgépeket, katonákat, járműveket keresett, de nem talált semmit. A két Maverick rakéta a hangárokból égett, deformálódott fémroncsokat csinált. A tető berogyott, a téglafalak foghíjasan inogtak. Masters hiába keresett megsemmisítendő célpontot, nem maradt számára semmi.

– Idő – kiáltotta Hardcastle. Masters felgyorsított, meredeken emelkedni kezdett.

– Ezekben a hangárokból nem volt repülő – kiáltotta Masters. – Semmilyen járművet nem látok, és sehol sincsenek emberek. Teljesen kihalt a terep. Ma reggel itt még egy repülőflotta volt, láttuk a fényképeket! Legalább két tucat gép parkolt a hangárok körül, és kétszáznál is több katona sétafikált. Hogy a fenébe tudtak ilyen gyorsan összecsomagolni?

– Valahol a közelben kell lenniük – mondta Hardcastle. – Keressen tovább.

Masters éles, váratlan manőverekkel épületről épületre haladt, soha nem töltött pár másodpercnél többet egy helyen, elővigyázatos és óvatos volt. Végre Hardcastle is megnyugodott, már nem gyanakodott rejtőző ellenségre.

Masters most a parkolót és a hangárokat vette szemügyre a lerombolt leszállópálya szembenső oldalánál. Szinte a fák koronája alatt repült, mintha azoknak az árnyékában remélne menedéket egy esetleges támadás esetére. – Rendben van – mondta Hardcastle, – átfésültük a terepet és semmit nem találtunk. Most a két nagy hangár között, a leszállópálya felett fogunk elrepülni, ledobjuk a deszantcsa-

patot. Alaposan végigkutatnak mindent, centinként. Mi a közvetlen közelben keringünk, és ha van bujkáló katona, azonnal teszünk ellene. Ha a környék biztonságos, visszajövünk és leszállunk.

A V-22 körülbelül három méterre a talajtól, óránként száz mérföldes sebességgel húzott el a leszállópálya felett. A végén Masters megfordította a gépet, a katonák kimásztak a hátsó raktérből és szétszóródtak. Fegyverrel a kezükben átvizsgálták a romokat. Mikor az utolsó ember is kiszállt, a V-22 felemelkedett és elrepült.

A bázis beépített része nem volt valami nagy, pillanatok alatt el lehetett végezni a feladatot. Életnek semmi jele. Masters a magasból figyelte a terepet.

– Deszant jelentkezz – kezdte Hardcastle. De a katonák már szétszóródtak, és most a magasból teljesen kihalt térség tárult a pilóták szeme elé. Még madarakat sem láttak.

A csapat vezetője bejelentkezett: – Mindent átfésültünk, semmi. A hangárok is üresek, de szemlátomást irgalmatlanul siettek kitakarodni innét.

– Észak tiszta – jelentette egy másik katona. – A naplók is itt maradtak, de egy élő lelket sem találtunk.

– Gyűjtsék be az összes naplót, feljegyzést, térképet, mindent, amit találnak – mondta Hardcastle. – Még egyszer körülnézünk, és tíz perc múlva találkozunk a hangároknál.

– Deszant vette. – Cordova, a különleges egység parancsnoka folytatta a takarítást.

Masters felemelkedett. Föntről látni lehetett azokat a helyeket, ahol valamikor légvédelmi ütegek állomásoztak. De minden üres volt. – Alapos munkát végeztek – állapította meg Hardcastle. – Tizenhét óra alatt elpucoltak innen mindent. Csuda fura.

Ebben a pillanatban Elliott jelentkezett a parancsnoki adón. – Kettő-Kilenc, itt Hét-Egy. Lehet, hogy társaságuk lesz. A sebességből ítélve könnyű merevszárnyas, vagy egy helikopter. Valószínűleg Port-au-Prince-ből érkezik. Haiti milicista lehet. Várható érkezése egy-három perc. Mi a helyzet?

– Kihalt. Üres. Semmi sincs. Találtunk néhány feljegyzést, aktát, naplót.

– Oké. A robotgép miatt észak felé kell indulnunk, máskülönben megszakad a kapcsolat. Tíz percen belül legyenek maguk is a levegőben. Készítsenek fényképeket.

– Vettem, értettem, Hét-Egy. – Hardcastle Mastersre nézett. – Elliott piszok nyugodt volt. Mintha eleve arra számított volna, egy elhagyott, néptelen támaszpontot fog bombázni.

– Sejthette, hogy piszok gyorsan eltakarodnak, de azért...

– De azért elég hülyének érzem magamat – fejezte be a mondatot Hardcastle. – Remekül megtervezett, remekül kivitelezett bevetés volt. Csak egy picit bibi van: a fiúkák leléptek, mire mi ideértünk.

Az E-2 Hawkeye radarrepülő, Lion Hét-Egy fedélzetén

Elliott gyűrötte, fáradtan és megviselten dőlt hátra a radaroperátor és McLanahan műszerfala közötti ülésen. Hányinger fogta el a képernyő látványától.

– Kettő-Kilenc a levegőben – jelentette a radarirányító. – A légi cél még mindig tíz mérföldre van, és továbbra is Verrettes felé tart. Üldözésnek más jele nincs.

– Az összes robottal tökéletes a kapcsolat – mondta McLanahan. – Mindegyiket vissza tudjuk vinni Aladdin Citybe.

Elliott bólogatott. Megdörgölte a szemét. – Küldje haza a Lopakodókat – mondta az irányítóknak. – Ha leszállnak, majd jelentést tesznek. Ja, és azt is közölje velük, a feladatot jól hajtották végre. – Nem úgy mint én, tette hozzá magában.

– Még mindig képtelen vagyok elhinni – kezdte McLanahan. – Egy amerikai támaszpont szét tud szórni húsz vadászgépet tizenhét óra alatt, de még ők sem tudnák eltakarítani az egész támaszpontot, karbantartókkal, adminisztrátorokkal, mindennel együtt. Ezek meg mindent elvittek. Nyilvánvalóan számítottak a látogatásunkra. – Kisvártatva folytatta. – Ön sem tudhatta, mennyire gyorsak, tábornok. És mindenképpen a saját szemünkkel kellett róla meggyőződnünk.

– Előre megtervezték. Akkor kezdték a költözést, mikor az első radartelepet megtámadták. Valószínűleg a vadászgépek hagyták el utolsónak a támaszpontot.

– De hova bújhattak?

– Akárhová. Talán Kolumbiában vannak, az csak hatszáz mérföldre van. De az is elképzelhető, néhány mérfölddel beljebb húzódtak a szárazföld szívébe. Az sem kizárt, hogy akár Brazíliáig jutottak. – Dühösen a karfára csapott. – Nem lett volna szabad ügynöki jelentés nélkül nekivágnunk. Állandó megfigyelés alatt kellett volna tartani őket. Én meg bolond fejjel hagytam, hogy meglépjenek. Az orromnál fogva vezettek. Tönkretették a radarjainkat, és megléptek. Belekezdünk egy nagyszabású ellenakcióba, és most itt állunk üres kézzel.

Elliott hosszú hallgatásba burkolózott. Aztán elege lett az önmérsztésből, mérgesen kihúzta magát. – Rendben, Patrick, még sok dolgunk van. Azt hiszem hálát kell adnunk, hogy megharcolhattuk ezt a napot, és nem haltunk meg az elején. Azonnal friss információkra van szükségem Hammerhead Egyről, KEYSTONE-ról és CARABAL-ról, plusz a létező összes egységről. Ha mindez a kezünkben van, akkor jelentést teszünk a védelmi miniszternek. Hat óránál később semmi esetre sem jelentkezhetünk. Akkor már biztosan ébren van, de még nem ment el a Pentagonba. Mindenképpen riporterek előtt kell vele beszélni, nem tartom ugyanis kizártnak hogy valami kiszivárgott, és a sajtó erre biztos ráharap. Jelentem mi történt ma hajnalban, és kihallgatást kérek az elnöktől. Most az a legfontosabb, hogy újra aktivizáljuk a határvédelmi egységet. Javasolni fogom, tengeri előőrsöket állítsunk Biminihez, a Floridai-öbölhöz, Key Westhez és a bahamai vizekre. A légi forgalom ellenőrzését is meg kell oldani. Ha ezzel végeztünk, akkor szervezett kutatásba kezdünk. Meg akarom találni ezt a Salazart. Majd ellenőrizzük a Haitiből kifelé tartó összes gép adatát, követünk minden gyanúsnak tűnő útvonalat. Össze kell dolgoznunk a CIA-val és a DEA-val is; valahogy nyílt színre kell csalogatni ezt az embert. Mert abban bizonyos vagyok, most jó mélyre lement.

– Egyetlen módja van megtudni, merre lehet – mondta komolyan McLanahan. – Pénz kell hozzá, semmi más. A pénz az egyetlen, ami ellensúlyozza a félelmet...

De mikor? És hogyan? Nem ülhetünk ölbe tett kézzel, gondolta Elliott. Ki kell füstölni. Akárhogy, de ki kell füstölni...

A Fehér Ház, Washington, USA

– Mondja még egyszer, Tom. – Az elnök hitetlenkedve bámult Tom Prestonra, a védelmi miniszterre. – Elliott Haitiban bevetésre ment? Támadást vezetett?

– Legalábbis pár perccel ezelőtt ezt jelentette nekem. A feladata.

– Az ő feladata? Én semmilyen bevetésre nem adtam utasítást, pláne nem támadásra! Mi a fenét csinált? Mivel? Megint egy B-52-es-sel ment el?

– Két Sea Lion a floridai központból, egy E-2 Hawkeye radargép, ez a határvédelmi egysége, húsz felfegyverzett Seagull robotrepülő, és két F-117A Lopakodó vadászgép, a nevadai taktikai egységtől...

– Lopakodókkal?... Lopakodókkal támadott? Az én előzetes beleegyezésem nélkül? Hogy merészelte? Egyáltalán, hogy tehetett ezekre a gépekre a kezét az én tudtom és beleegyezésem nélkül?

– Uram, Elliott tábornok hosszú évekig az egység parancsnoka volt még azelőtt, hogy taktikai századdá léptek volna elő. Gyakorlatilag még mindig ő a parancsnok Nevadában, annak ellenére...

– Le kellett volna lőnöm! Legközelebb mit fog csinálni? Lebombázza Kínát? Vagy Washington, ha nem kapja meg, amit akar?

– Uram, ha megmagyarázhatnám... teljesen szabályosan történt minden. Jogában állt elindítani ezt az akciót. – Az elnökbe belefagyott a szó. Döbbenet meredt Prestonra; – Mint az Egyesült Államok hadserege tábornokának joga van védelmi, elhárító jellegű ellencsapást mérni abban az esetben, ha a parancsnoksága alatt álló létesítményeket megtámadták; és ugyanez a jog megilleti, ha az

Egyesült Államok biztonsága forog kockán. Elliott tábornok betartotta a szabályokat, uram. Szabályos akciót vezetett. Tegnap tájékoztatta önt a tényekről, elmondta, a parancsnoksága alatt álló létesítményeket komoly veszedelem fenyegeti, veszélyben az ország biztonsága, és megfelelő ellenlépésekre kért engedélyt. Nos, négy egységét támadás érte, három súlyosan megsérült, hogy ne mondjam megsemmisült tegnap éjjel. Minden oka megvolt azt hinni: tudja, honnan érkeztek, és kicsodák a támadók. Nem volt más választása, erőszakkal kellett válaszolni. Kétség nem férhet hozzá...

– Elég a leckéztetésből, Tom. Senkit nem tájékoztattott a szándékáról... még magát sem?

– A parancsnokoktól a szabályzat nem kívánja meg, hogy azonnal tájékoztatót adjanak közzé, ha a létesítményeiket megtámadják...

– Mellébeszél, Preston...

– Igazat mondok, uram. Ha a Szovjetunió köpönyeget fordít, és a tankjai megjelennek Berlin szívében, akkor az ott állomásozó parancsnokok a harc szabályai szerint fognak eljárni minden előzetes egyeztetés, jelentés, engedélykérés nélkül. A parancsnokainktól tetteket várunk, és Elliott tábornok ennek az elvárásnak a szellemében cselekedett.

Az elnök szemmel láthatóan lenyugodott, mikor Jack Pledgeman-hoz fordult. – Hívja ide Martindale-t, Chapmant, Curtist és Mitchellt. De halkán, Jack. – Pledgeman kiment telefonálni.

– Rendben van. Hagyjuk most, volt-e joga vagy sem. Arra lennék kíváncsi, mit talált ott. Mi történt?

– A támaszpontot evakuálták – válaszolta Preston, aztán ismertette a részleteket.

– Mi a helyzet a robotrepülőekkel?

– Nem vettek részt a támadásban. Elliott tábornoknak csak akkor lett volna rájuk szüksége, ha valahogy nem tudja megszerezni a Lopakodókat.

– Mindenki visszatért? Nincs halott vagy sebesült?

– Elliott tábornok jelentése szerint útközben elvesztettek két robotrepülő – mondta Preston. – Műszaki hiba miatt az óceánba zuhantak, de a határvédelmi egység emberei felszedik őket. Az adott körülmények között engem lenyűgöz ez a szervezetség. Elliott

tábornok hihetetlenül rövid idő alatt szervezte meg a támadást, és csekély lehetőségei ellenére figyelemreméltó tűzerővel vonult fel a legnagyobb titkosság mellett. Egy szó nem sok, annyi sem szívárgott ki.

Ha valóban ellenállással találkozik, akkor is meglett volna minden esélye győztesként távozni Verrettesből. Gyorsan, precízen, nagy erővel támadt...

– Igen, ezt sejtem. Maga imádja ezt az alakot. Mindenki imádja, ha már itt tartunk. De nekem akkor sem tetszik, hogy ahol csak csempészeket gyanít, oda ledobjon egy kis bombácskát. Nem szeretem, ha a parancsnokaim maguk szervezik meg idegen országok ellen a saját kis háborújukat. Nem érdekel, mit ír a szabályzat. Amerika légterének védelme egy dolog, és egészen más ha arról van szó, hogy bombázni kezdünk egy idegen országot. Értse már meg, a jó ég áldja meg...

– Biztosíthatom, az üzenetét átadom Elliott tábornoknak – válaszolta rezzenéstelen arccal Preston. – Három órán belül ideérkezik. Hajlandó találkozni vele?

– Igen. Szívesen meg is fojtánám, ha már kézközben van. Nem. Előbb lefokozom, és csak azután fojtom meg a saját két kezemmel.

– Azt hiszem, az emberek megfelelő választ szeretnének adni a támadásra, uram – mondta nyomatékosan Preston. – Bármennyire nem tetszik önnek Elliott tábornok lépése, a közvéleményre jó benyomást fog tenni. – Elhallgatott. Az elnök arcán a kétely árnyéka suhant át. – Arra gondoltam, ma este vagy holnap reggel kiszivárogtatjuk a hírt a sajtónak. Természetesen részletekkel nem szolgálunk, csak annyit mondunk, amennyi a hihetőséghez kell. A hírt se nem cáfoljuk, se meg nem erősítjük. Ha a sajtó nyomozni kezd és megtalálja a lebombázott támaszpontot, nos, akkor még mindig kiadhatunk egy cáfolatot, de a közvélemény megkapta, amire szüksége van. Az emberek imádják a titkokat, különösen, ha ők fedezik fel.

Három órával később az alelnök, két szárnysegéd és Brad Elliott volt a tanácssteremben. Véget ért a több órás kormányülés, a Karib-tengeri eseményeket most már közvetlenül a Fehér Ház felügyelte.

Mindenkinek elérhető közelségben kellett maradnia, azaz a Fehér Házban kellett tartózkodnia. A tanácssterembe az üzenetek nem a központon keresztül érkeztek, ettől az ügyintézés természetesen jelentősen felgyorsult.

Mindannyian az elnöki sajtókonferencia videófelvevését nézték, bár arra senki nem számított, hogy diadalmenet lesz. A kép sarkában az USS *Coral Sea* hadihajó látszott, ez biztosította a határvédelmi egység munkájának folytatását a lerombolt Hammerhead Egy környékén. A riporter éppen a szörnyűségeket ecsetelte, de az alelnök levette a hangot. – Micsoda lidércnyomás – motyogta. – Arra kényszerülünk, hogy ilyen ócskavastömeggel védjük a saját partjainkat. Nagy napja van ma a sajtónak.

– A semminél ez is több – válaszolta Elliott. – A hajó a legjobb megoldás, amíg új támaszpontot létesítünk.

– És az mikor lesz?

– Két héten belül felállítunk egy új platót. De a teljes felszerelés beletelik egy-két hónapba. Fel kell szerelni egy radart, az is pár hónap. Az a tervünk, ez az új egység sokkal inkább előretolt helyőrség lesz, nem pedig valami irányító központ. Kevesebb személyzet, kevesebb számítógép; ezeket a feladatokat a szárazföldi parancsnokságról is meg lehet oldani.

– A legjobb megoldás az lenne, ha a Hammerhead Kettőt idevontatnánk, és a *Coral Sea* kerülne a helyére, Florida nyugati partvidékére. Onnan figyelhetné az öböl forgalmát. Feltöltenénk fegyverekkel hogy képes legyen az önvédelemre is. Homestead nagyon közel van, ott állomásoznak F-16-osok meg hadihajók, szóval azt hiszem, ez távol tartaná a csempészeket.

Az alelnök nem válaszolt azonnal. Behunyta szemmel bólogatott. – Küldje el a két javaslat költségvetését, és én majd beterjesztem az öregnek. De ne reméljen túl sokat. Piszok mérges, és ha maga azzal áll elő, még több pénzt kér, hát leharapja a fejét...

A tanácssterem ajtaja kinyílt, az elnök, Plegdeman, a védelmi miniszter, Massey és Curtis, a nemzetbiztonsági főtanácsadó léptek be. Az elnök az asztalfőre ült.

Sűrű napja lehetett, tábornok.

– Igen, uram.

– Itt vannak a jelentések – kezdte az elnök. – Elliott tábornok, miért nem értesítette a Fehér Házat a Haitiban tervezett akcióról?

– Ha volt valami esély elkapni a radartelepeinket megsemmisítő terroristákat, azt csak azonnali cselekvéssel lehetett...

– Részben igaza van, ezt nem vitatom, de csak részben, önnek nem volt joga idegen állam területét bombázni. Óriási kavarodást, nemzetközi botrányt okozhatott volna. A nagy bajban önt választottuk a határvédelmi egység főparancsnokának, erre mi történik: azt kell hallanom, maga bombázókkal támad Haiti ellen. Nem is akármilyen gépekkel! A Lopakodókat veti be – Az elnök elhallgatott. A két férfi egymásra meredt. – Mindannyian tisztában vagyunk az értékeivel, tábornok. Megbízható, kötelességtudó, intelligens és kiváló parancsnok. De ha a fene fenét eszik is Brad, maga akkor is az elnök alá tartozik, és nem tevékenykedhet önhatalmúlag.

– Biztos vagyok benne elnök úr, ön is tudja, engem csak és kizárólag az ország védelmezése vezérelt – válaszolta Elliott. – Felelősséggel tartozom határaink védelméért, és csak azt tettem amit szükségesnek és elkerülhetetlennek tartottam. Az adott helyzetben az egyetlen lehetséges lépést választottam.

– Azt megtette – válaszolta az elnök. Mély levegőt vett, és folytatta. – Rendben van. Ez alkalommal megint megúsza. De ezt semmi esetre se tekintse egyetértésem jelének. Remélem a továbbiakban szigorúan betartja a kapott utasításokat, és minden lépéséről jelentést tesz. Ez annyit jelent, mostantól csakis és kizárólag a határvédelmi egység felelős parancsnoka, minden más esetben közvetlenül hozzám kell fordulnia. Világos, tábornok?

– Igen, uram.

– Brad, maga pokoli jó tiszt, olyan ember aki elvégzi a feladatát. De ha nem tudok megbízni magában, akkor kénytelen leszek mást kinevezni a helyébe. Jobb, ha mindjárt az elején tisztázzuk a helyzetet...

– Igenis, uram.

– Jó. – Az elnök kinyitotta az első aktaköteget, ebben volt a támadásról szóló jelentés. – Nos, nézzük, mi a teendő...

– Ha beszélhetnék, uram – kezdte Elliott. Az elnök felnézett és alig látható biccentéssel megadta a szót.

– Az első amit meg kell tennie elnök úr, az az, hogy engem kirúg, és használaton kívül helyezi a Hammerhead Kettőt.

– Mit beszél itt összevissza? Elliott, megőrült?

– Uram, az Augusto Salazar vezette banda földalatti szervezet lett. Nem tudjuk, pontosan hova menekülhettek. Bárhol lehet Közép- és Dél-Amerikában. Van egy tervem, aminek a segítségével előcsalogathatjuk, de ez csak akkor működik, ha sikeresen elhitetjük vele: a hammerheadek nem léteznek, és viszonylagos biztonságban szállíthatja újra az áruját... – Körbenézett, de senki nem reagált, így hát sietősen folytatta. – A hihetőség kedvéért be kell jelentenie, engem leváltott, a Hammerhead Kettőt partra vontatják, és javítás után a megrongálódott Hammerhead Egy helyére kerül: – Hitetlenkedő mormogás. – Bejelenti, a *Carrier* anyahajót Alabamába, St. Petersburgba vagy Mobile-ba küldik, mert a Kongresszus nem engedélyez további költségnövekedést a határvédelmi egység számára.

– Ezt nem lesz nehéz megszervezni, tábornok – mondta az elnök.

– Ha maga így folytatja, a Kongresszus tényleg egy vasat sem szavaz meg...

– Uram, nem engedhetjük meg a Salazar-csoportnak azt a luxust, hogy új útvonalakat és elosztóhálózatot építsen ki a mexikói határnál, vagy nyugaton. A hammerheadeknek ott nincs elég erős szervezetük. Salazar eddig Floridában és délnyugaton dolgozott, és ezt tették a hammerheadek is. De ha olyan heves kijelentésekre ragadtatjuk magunkat, hogy minden ismeretlen járművet felrobbantunk a környéken, akkor Salazar nem mer majd előbújni, és nem fogja megkockáztatni, hogy visszaküldje az embereit. Ha továbbra is föld alatt marad, akkor hónapokba is beletelhet, mire az ügynökeink megtalálják.

– Mitől olyan biztos benne, hogy Salazar úgy tesz ahogy maga jósolja? Az az ember egy aljas patkány, de nem hülye – mondta Curtis.

– Semmit nem garantálhatok – válaszolta Elliott.

– Ha nincsenek platók, nincsenek radarok – ellenkezett Martindale, – akkor mivel találja meg a csempészeket? Feltéve persze, ha tényleg felbukkannak.

– Az arkansasi ROTH radarral, uram. Több száz mérföldes körzetben észrevesz minden járművet, Észak-Karolinától Kaliforniáig. Ezzel a radarral közel kerülhetnek a gépeink, és attól kezdve saját fedélzeti radarrendszerükkel dolgozhatnak.

– Én láttam, miként működik a ROTH radar – szólalt meg Massey. – Mély benyomást gyakorolt rám. De akkor kiviláglott néhány súlyos hiányosság: nem tud megbízható magassági adattal szolgálni, nehezen állja az időjárást, és még csak kísérleti stádiumban van. Valóban számíthatunk arra, hogy a ROTH radar megállíthatja Salazart?

– Elismerem, ebben van valami. Ennek ellenére az a véleményem, ez az egyetlen megoldás. Az ügynöki hálózatra is számíthatunk, de csak reménykedhetünk, hogy mire nyakon csípjük, még nem árasztotta el kábítószerrel az egész országot. A másik megoldás elhítni vele, támadása valóban a vérünket vette. Salazar kihasználja az ellensége gyengéit, és pénzéhes fenevad. Visszatér, hogy diadalt arathasson felettünk, és mert csábítja a tetemes haszon. De ha a haditengerészetet küldjük ki a határvédelmi feladatok ellátására, akkor addig marad a rejtekhelyén, amíg megtalálja a következő gyenge pontunkat, és akkor ott támad. Mi pedig tudjuk, számos sebezhető pontunk van: említhetném például a mexikói határt. Már láttuk, sokkal gyorsabban jutott délre, semmint mi követni tudtuk volna. Meg kell akadályoznunk hogy kihasználja a valódi gyengeségünket, és új utakat építsen ki.

Az elnök körülnézett. – Vélemények?

– Mély tisztelettel teszem meg ellenvetésemet, tábornok úr – kezdte Massey. – Azt hiszem, ez az incidens bebizonyította, felül kell vizsgálnunk a határvédelmi egységgel kapcsolatos álláspontunkat. Eddig azzal ámítottuk magunkat, hogy félkatonai szervezettel van dolgunk, de most fehéren-feketén kiderült, valójában katonai szervezetről van szó. Amit Hardcastle admirálissal az eltelt évek során végeztek, az kiemelkedő teljesítmény volt, elismerem. De most dollármilliárdokat kell költenünk a károk helyrehozatalára, és az

elveszett életeket ezzel sem pótolhatjuk... – Hatásszünetet tartott. – Azt javaslom, a határvédelmi egységet valóban oszlassuk fel, és olvasszuk be a katonai egységekbe. Így hadihajókkal védhetnénk a platókat. Ezek a hajók alkalmasak repülőgépek indítására és fogadására, a felderítő feladatokat összevonhatjuk egyéb hadgyakorlatokkal és járőr feladatokkal.

– Nagyon jó, Sam, írásbeli jelentését adja át az alelnöknek. Én azonban azt szeretném, ha a határvédelmi egység egyelőre folytatná a tevékenységét.

Az alelnökhöz fordult: – Kevin, ezt a te válladra teszem. Ül össze Elliott tábornokkal és Prestonnal, dolgozzanak ki részletes tervet, és amint lehet, tájékoztassanak. Nagyon ravasz terv. Érdemes megpróbálni. – Elliotthoz fordult. – Brad! – Elhallgatott. Fáradt, vidám mosoly játszott a szája szögletében. – Brad, maga olyan mint egy macska, mindig sikerül talpra esnie. Ma reggel legszívesebben önnön kezemmel fojtottam volna meg, most meg belemegyek ebbe az örütségbe. De annyit mondok, imádkozzon hogy beváljon...

Felemelt hüvelykujjal intett a tábornoknak, és az alelnökéhez már teljesen merev arccal fordult: – Rendben. Kevin, rúgja ki ezt a nyomorultat.

Egy jacht fedélzetén, Belize partjainál, Közép-Amerika

Egy motoros Gachez fehér jachtja mellé siklott, és két ember lépett a fedélzetre. Tetőtől talpig átkutatták, majd a nagy szalonba kísérték őket.

Gachez a diófa íróasztala mögött ült. Salazar kitárt karral üdvözölte.

– Drága, öreg barátom – mondta jó hangosan Salazar. – De örülök, hogy újra láthatom. Igazán nagyon kedves, hogy meghívott a hajójára. – Közelebb lépett az asztalhoz. Gachez meg se moccant, csak pőfékelve szíttá a szivarját. Salazar leengedte a karját, de a mosoly továbbra is ragyogott az arcán. Gachez nagy kegyesen az

íróasztal előtt álló székre mutatott. Most Salazar játszotta a vakot. Körbesétálta a szalont, aztán a mellette álló emberre mutatott. – Hagyjon magunkra.

Maxwell Van Nuys előbb Salazarra, aztán Gachezre nézett. A Sunrise Beach-i incidens óta Van Nuys Gachez és a kartell védelmét élvezhette, ezért cserébe olykor-olykor vissza kellett osonnia az Államokba, mint például most is, amikor Salazart hozta ide. – Gachez, mi társak vagyunk – tiltakozott Van Nuys. – Ha alkut akar kötni ezzel a pávával, én is itt akarok lenni.

– Ez személyes ügy, Van Nuys. Az üzleti megbeszélésekből nem hagyom ki.

– Jól is teszi. Én viszem vásárra a bőrömet. – Nem volt igazán elégedett, de nem akart Salazar előtt vitatkozni, inkább kiment a szobából.

– Lenyűgöz az új fiú, Luiz-szólalt meg Salazar. Pimasz, de melyik amerikai nem az?

– A belize-i vámosokat kijátszani kismiska. De azt tudni kell a mexikói *federalék* is Van Nuys bérlistáján vannak. Valamikor a rendőrségi helikopterek állandóan a fejem körül döngicséltek, ma meg urannak szólítanak, és maguk kísérik a repülőtérré. Van Nuys új útvonalakat épített ki, új elosztóhálózatot szervezett. Vállalatok, kaszinók, bankok és ingatlanügynökségek mossák tisztára a kartell pénzét. Ráadásul befektetésnek sem rosszak. Egy hibája van: az árut nem tudja nagy mennyiségben szállítani.

– Szóval ezért kéretett.

– A társaimmal együtt szeretnénk tudni, köthetünk-e üzletet a cu-chillókkal. Már régóta bujkál. Számíthatunk magára, vagy nem?

– Nem szálltunk ki a buliból. Kicsit sok időbe telt, míg új pilótákat toboroztam, és rendbe hozattam a gépparkot, de mostanra készen állunk. Megszerveztük az első járatot...

– A társaim örülni fognak a hírnek. Hol van a támaszpontja?

– Sajnos kénytelen vagyok ragaszkodni a titkossághoz, Señor Gachez – válaszolta Salazar. – Még önnek sem árulhatom el. Sajnos, valamennyien sebezhetőek vagyunk. Tudom, megérti...

– Nem. A biztonsági intézkedések szükségszerűségét megértem, de ragaszkodom ahhoz, hogy mindent tudjak azokról, akik nekem

dolgoznak. Elmondja, merre táboroznak, pontosan úgy mint ezt korábban is tette, és beleegyeznek hogy az embereim ellenőrizték a támaszpontot?

– Lehetetlen. Egyszer már elárultam, ez a legjobb pilótáim életébe, és sok repülőgéembe került.

– Nem én tehetek róla. Nem én rendeltem el a határvédelmisek megtámadását. Az első pillanattól fogva öngyilkos akciónak tartottam. Ami pedig a lebukásukat illeti, ezt a kockázatot vállalnia kell annak, aki a magáéhoz hasonló, nagy létszámú szervezettel dolgozik. Tudnia kellett volna, előbb vagy utóbb felfedezik a rejtkehelyét. Az Államokból egyenesen Haitiba repült ahelyett, hogy kitérőket tett volna. A maga hibájából történt, ami történt. Valamint az sem egészen világos számomra, miért használ sugárhajtású repülőgépeket? Nem szállítanak kábítószert, nem védelmeznek meg senkit. Csupán a maga játékszerei. Ám legyen, de ne akarjon mást hibáztatni a hanyagságáért...

– Igaza van, a saját sorsomnak én vagyok a felelőse – válaszolta Salazar. – És az én vállamat terheli az embereimért való felelősség is. Ez pedig annyit tesz, hogy titokban kell tartanom a bázisunkat, a létszámunkat; mindent, ami a szervezetemmel kapcsolatos. Még a kartellnek sem mondhatok semmit. Ebben áll a mi erősségünk.

– Ebben az esetben a kartell nem kíván üzleti kapcsolatba lépni magával. Csak nem képzelem, hogy dollármilliókat érő terméket adunk át anélkül hogy tudnánk, hova kerül az áru?!

– Ezt visszautasítom.

– Csakhogy fiacskám, ez nem ilyen egyszerű. Nem léphet csak úgy ki a játékból. Meg kell fizetnie az okozott kárt, és fizetéképtelen lesz, ha nincsenek kuncsaftjai.

– Vannak repülőim, az egységem bevethető. A mi pilótáink verték meg az Amerikai Egyesült Államok légierejét a saját pályájukon. Maga vezeti a medellíni maffiát, Gachez, de a félteke összes üzletét nem maga tartja a kezében. A Mexico City-beli és a Guadalajara kartellek napról napra erősebbek, de ők csak szárazfölon exportálnak. Ha a megbízható cuchillokkal együtt dolgoznak, akkor bizony könnyen leszorítják önt a pályáról.

Gachez megcsóválta a fejét. – A Medellín-kartell még soha nem volt ilyen gazdag és hatalmas.

– A mexikóiaknak olyan nagy szükségük van a cuchillókra, hogy már arra gondolnak, esetleg teljes jogú partnerekként lehetnék benne az üzletben...

Mindig ugyanaz a nóta, gondolta Gachez. A bátyjai is pontosan ezzel a gonddal találkoztak oly sok évvel ezelőtt. A kívülállóban nem lehet megbízni. Mindig többet akarnak. Többet, többet, még többet. De Salazar csúnyán téved, ha azt hiszi, a mexikói kartell túlnőhet egy kolumbiai családon. Viszont vezető pozíciójuk valóban veszélybe kerülhet, ha a mexikóiak bejuttatják az árujukat, a kolumbiaiak meg nem...

– Szeretném megkönnyíteni a helyzetét, Señor Gachez. Nincs szükség elhúzódo, meddő alkudozásra. Egy kiló kokain elszállítása Kolumbiából az Államok bármely tájára harmincezer dollár. A felét előre, a másik felét szállítás után kapom...

– Hiszen ez háromszorosa a normál...

– Egyszer már legyőztem a hammerheadeket, győzni fogok másodsor is. Ezért állítom, ajánlatom igazán nagylelkű...

– Nem szoktam meg, hogy az alkalmazottaim szabják meg a fizetséget...

– Én már régen nem vagyok a maga alkalmazottja. Öné a választás. – Az ajtó felé indult.

– Azt is választhatom, hogy cápaeledelt csinállok magából. – Csöngetett, két katona rohant be... és a csatának vége lett, még mielőtt elkezdődhetett volna. Sirrent-surrant két éles penge, beleállt az egyik katona hasába, a másiknak a jobb vállába. Salazar lefegyverezte a két férfit, és az egyik automatával a kezében Gachezhez fordult. – Mondja meg az őreinek, egyet sem akarok látni közülük – parancsolta. – Ha egy is felbukkan, megölöm magát.

Legnagyobb megdöbbenésére Gachez elmosolyodott, és halkan összeverte a tenyerét. – Remek volt ezredes, igazán remek a maga korában. – A telefonon megnyomott egy gombot. – José, Salazar ezredes távozik. Az emberei ne legyenek elől, amíg a fedélzetem van. Fegyver van nála. Ne csináljanak semmit. – Aztán Salazarhoz: – Szívesen megtudnám, hogy sikerült becsempésznie azt a két kést.

Salazar a jobb csizmájába nyúlt, kihúzott egy újabb kést, és az íróasztal mögötti székre célzott. A penge Gachez csípőjétől pár centire remegett a támlában. Gachez kihúzta és figyelmesen megnézte. – Önnek ajándékozom, Senor Gachez. Porcelán alapanyag. Könnyebb és erősebb a fémnél, a hagyományos fémdetektor nem mutatja ki. Modernizálnia kell a biztonsági berendezéseit. – Kisietett és leereszkedett a jacht mellett várakozó motorcsónakba.

Gachez mosolya egy szempillantás alatt semmivé foszlott. Megnyomta a telefongombot. – José, két embert ide, azonnal.

Belépett a két ór és velük a biztonsági főnök, José. A sort Van Nuys zárta.

– Mi történt? – kérdezte. – Hol van Salazar?

– Maguk gringók úgysem értenék. Férfias játékot játszottunk.

– Férfias játék? Szétszabdálja két emberét, magát meg céltáblának használja! Ezt nevezem férfiasságnak! És hol van? Elvállalja a munkát?

– Harmincezret kér egy kilóért, a felét előre.

– Maga nemet mondott, ő meg kést hajigált?

A kartell nagyhatalmú vezetője a bárszekrényhez ment, és töltött magának egy pohár vodkát.

– Ennyit a maguk „macho” tárgyalási technikájáról. Az árut továbbra is a szárazföldön, Mexikón keresztül szállítjuk, de így hetekbe telik, míg átjut a határon. Utána még el kell juttatni a floridai elosztókhoz...

– Magának nem azon kell aggódnia, kik és mikor kapják meg az árut. Magának a külföldi vámtisztékkel kell foglalkoznia, meg a bankba tett pénzzel...

Van Nuys a fejét csóválta. – Nagyon sokba fog az kerülni magának, ha nem tud egyezsége jutni Salazarral. A cuchillók mindig elvégzik a munkát. Szárazföldön valóban csak tízezer dollárba kerül átvinni a határon a kokaint, de utána azt is meg kell fizetnie, hogy onnan továbbítsák. Minden egyes szállítmány hetekig van úton, közben minden egyes nappal nő a lebukás veszélye. Ha a levegőben szállít, valószínűleg néhány alkalommal veszteség éri, de az biztos, ami célba ér, az gyorsan ér célba, és nem kell a vámosokkal bajlódni.

– Azt akarja ezzel mondani, nem tudja elvégezni a feladatát?

– Erről szó sincsen. Csak veszélyes – válaszolta Van Nuys. – Az összes hivatalnokot és vámtisztet lefizethetjük, de egy napon valaki még több pénzt kínál majd, szebb nővel vagy nagyobb puskával áll elő, és akkor a vámtisztek már nem a mi embereink többé... Olvassa csak az újságokat. A határvédelmi egységet a csatornába eresztik. A kormány a katonaságra passzolja a kábítószer-kereskedelem ellenőrzését. Sokkal drágább egy F-16-os üzemeltetése, mint a Sea Lioné. Ha engem kérdez, nincs más választása, mint elfogadni Salazar ajánlatát. Kapzsi és pénzsóvár, de jó munkaerő, és a határok tárva-nyitva állnak előtte.

Gachez lassan megforgatta Salazar kését, aztán inkább a vodkáért nyúlt. – Rendben, akkor magára bízom Salazar ezredest. Maga megy vele a támaszpontjára, ellenőrzi a felszerelését, és jelenti ha úgy találja, valóban alkalmas a munka elvégzésére. Aztán majd eldöntöm, megbízom-e, vagy sem.

– Én? Miért én...?

– Maga tapasztalt pilóta, képes megítélni a gépeit. Feltérképezheti a támaszpontot, megállapíthatja, pontosan hol van, és jelentést készíthet a szervezetéről. Salazar az én embereim közül senkit nem lenne hajlandó magával vinni. Maga azonban nem jelent számára fenyegetést; ezt a kompromisszumot el kell fogadnia.

– Ha a maga szervezetében nem lettek volna kémek, ha tudta volna, hogy bánjon Salazarral, akkor én nem akadtam volna a hammerheadek horgára. Csak addig dolgozom magának, amíg be nem hozom a veszteségeimet, utána visszavonulok.

– Maga most nekem dolgozik, Mr. Van Nuys. Megölethettem volna, vagy átadhattam volna a hatóságoknak. De én egyiket sem tettem. Az életéért cserébe hosszú lejáratú szerződést kötöttünk. Ha tényleg szeretné megélni a nyugalomba vonulását, akkor a legjobb, ha engedelmeskedik. Derítse ki, igazat mond-e Salazar, és tényleg képes-e elvégezni a rábízott feladatot. A kartell minél előbb gépen szeretné látni a következő szállítmányt, de ez csak akkor történhet meg, ha már ellenőriztük Salazart.

Van Nuys habozott. – Mekkora az a szállítmány?

– Azt kéne megtudni, hogy Salazar megbirkózik-e ötvenezer kilóval – mondta közömbösen Gachez.

– Ötven... ezer... kiló... kokain...?

– Esetleg több is. Az elmúlt tizenkét hónapban a kartell a szokásos mennyiség egytizedét tudta csak piacra juttatni, de a termelés nem csökkent. Dugig vagyunk áruval. És ha különként csak hatvenezer dollárt számolunk, akkor sem panaszkodhatunk a haszonra.

– De... hiszen az hárommilliárd dollár! Ezt egyszerre akarja beküldeni?

– Természetesen. Az amerikaiak ki vannak éhezve a kokainra. Olyan ez, mintha Etiópiába élelmiszert szállítanánk. – Gachez szemlátomást élvezte saját szellemességét. – Ha kifizetjük Salazart, akkor is több mint egymilliárd dollár a kartell haszna. Mindezt néhány napos munkával teremtjük elő. És ne feledje, mi vagyunk a kartell elsősorú termelői, a haszon java tehát a mi markunkat üti. Több mint négyszázmillió dollár. Szép summa, nem gondolja?

Van Nuys magába mélyedt. Utcai értékesítésnél a drog ára megkétszereződik, ez több mint hatmilliárd dollár. Ennyi kokainnal az Amerikai Egyesült Államok teljes népességét két adaggal lehet ellátni...

– Az áru szállításra kész – folytatta Gachez. – Ma este elrepül Salazarral.

Hihetetlen profit. Hárommilliárd dollár....

– Rendben, de csak most az egyszer. Ne feledje, jogász vagyok, és nem a maga...

– Maga pontosan olyan pénzsóvár alak, mint mindenki más – mosolygott Gachez és felhőrpintette a vodkamaradékát. Rinyál, panaszkodik, de maga jött hozzám! Senkit nem érdekel, ki volt és mit csinált azelőtt. Tegye amit mondok, és megkapja a pénzét. Semmiben nem különbözik a vécémet takarító öreganyótól. Kövesse Salazart a nap minden percében, küldjön részletes jelentést, tudja meg hol rejtőzik, és milyen a felszerelése. Ez minden.

Miután Van Nuys vert seregként elhagyta a szalont, Gachez Luiz Cansecóhoz fordult. A fiatalember volt az, aki önként jelentkezett, hogy megtalálja a hammerheadek gyenge pontját. Most Gachez kedvenc hadnagyává lépett elő. – Luiz, te vele mész. Tartsd rajta a

szemedet. Bérelj repülőt, vegyél hajót, fizess le a hivatalnokokat, tegyél meg mindent amit szükségesnek látsz, de mindenütt a nyomában légy. Ha amerikai ügynök, nyomozó, rendőr közelében látod, azonnal végezz vele.

Ciudad del Carmen, Mexikó

– Ez az új bázis? – kérdezte Van Nuys. Gyönyörű, napsütötte repülőtér egy zöldeskék öböl partján. Végiggurultak a kifutópályán; pálmafák, városi buszok, frissen festett hangárok, modern, több emeletes csarnok az utasoknak. A Lear – fedélzetén Salazar, Van Nuys, Canseco és a katonák – elgurult a várócsarnok előtt, maga mögött hagyta a magánrepülőgépek hangárait és a karbantartó épületeket. Megálltak a betonos rámpán, előttük szikrázott a vörösen festett WELCOME felirat. Innen lehetett az irodákhoz jutni.

– Kicsit különbözik Verrettestől, elismerem, de amúgy minden ízében megfelelő. – Van Nuys igyekezett emlékezetébe vésni a LORAN navigációs rendszer koordinátáit, mielőtt Salazar kikapcsolta a műszert. – Haitiban – folytatta az ezredes – úgy éltünk, mint az egyszerű katonák, mint a parasztok. De akkor mindent Gachez és a kartell finanszírozott. Itt azonban magam is befektettem, és látja az eredményt...

Egy mexikói vámtiszt várt rájuk, leírta a gép farkán lévő azonosító számot, firkált még valamit, tisztelgett Salazar előtt, és elment. Eszébe sem jutott ellenőrizni a rakományt; ha megteszi, több mint egymillió dollár értékben talált volna amerikai, mexikói, nyugatnémet és kolumbiai valutát. – A polgári utasokkal igen keményen és szigorúan bánnak – somolygott Salazar. – De az én embereim. Bármit behozhatok Ciudad del Carmenbe, amíg kellő „tisztelettel” kezelem a milíciát és a vámőrséget.

– Ellenőrzi hogy kik érkeznek és távoznak a városból?

– Ez csak természetes – válaszolta Salazar. – A vámtisztek mindenről jelentést tesznek, különösen az amerikai tisztviselőket figyelik. Bármelyikük lehet DEA vagy határvédelmi nyomozó. A

milícia is beszámol minden gyanús idegenről, és mi aztán ennek megfelelően cselekszünk.

– És miért éppen ezt a várost választotta? – kérdezte Van Nuys. – Nyaralóhelynek nézem. Bázisa egy forgalmas repülőtéren van, kétszáz méterre a váróteremtől...

– Ciudad del Carmen valóban felkapott nyaralóhely. Nem akkora, és nem olyan csicsás, mint Veracruz vagy Cancun, de az európaiak és az ázsiaiak nagyon kedvelik. Az amerikaiak azóta nemigen járnak ide, hogy egy hurrikán ledöntötte a várost. Egyébként miért ne vehetnék használatba egy igazi repülőteret? A turisták szívesen járnak ide. Tudja, olcsó. Innen mindenhova el lehet jutni. Autón, biciklivel, hajóval... Magam és a pilótáim is amolyan turistafélék lennénk...

– És a cuchillók lennének a Carmen del Sol légitársaság?

– Pontosan. Ez a légitársaság nagyon sokféle repül, rendszeres járatai vannak Bostonba és San Franciscóba is. Charterjáratokat szervezünk különböző vállalatoknak, olajtársaságoknak a környező tartományokba. A karbantartóinkat is bérbe adjuk néha, hol az United Airlinesnak, vagy a mexikói légitársaságnak. Van néhány roppant különleges ügyfelünk is. – Salazar a közeli hangár felé intett. Az ajtaja zárva, előtte egy őr ellenőrizte a személyazonosságukat, majd mindegyiküknek adott egy belépőt.

Mikor végre beléptek, Van Nuys nem hitt a szemeknek. Két mexikói F-5-ös vadászgép, rakétákkal, fedélzeti fegyverekkel, karbantartókkal.

– Szerződésünk van a mexikói kormánnyal. Mi javítjuk a gépet, és néhány kisebb módosítást hajtunk végre rajta – büszkélkedett Salazar. Az embereim jobb munkát végeznek, mint bárki más. Ők a legjobbak. Szabályos, a kormány által jóváhagyott álcázás. Természetesen felhatalmazásunk van arra is, hogy próbarepüléseket hajtunk végre az idehozott gépekkel. A Verrettes elleni támadást túlélő Mirage és Aero Albatros gépeket másutt javítják.

– Gachez igazán elégedett lehet – állapította meg Van Nuys. Salazar kisebb csodát hajtott végre a verrettesi evakuáció óta.

– Gachez csak egy vénasszony – mondta Salazar. – Túl sokat aggodalmaskodik.

– Viszont ő fizet. Gyors és sikeres szállítást akar. Meg tudja csinálni holnap este?

– Természetesen. A hammerheadek nélkül sokkal könnyebb lesz. Szórványos zivatarral kell számolnunk, remek búvóhely, ha-ha-ha! Mekkora szállítmányra gondolt Señor Vénasszony?

– Ötvenezer kilóra. Egy menetben a Bahamákra, Floridába és Kuba mellett.

– Ötvenezer? Nem mondom...

– Nos, mire lesz szüksége?

– Részletes tervre – válaszolta Salazar. – Pontos koordinátákra, időpontra.

– Mindent megtud amire szüksége lehet, de ellenőriznem kell a tervét, mielőtt Gachez megengedi, hogy a gépek Kolumbiába repüljenek az áruért. Őszintén szólva el sem tudom képzelni, hogyan lesz képes holnap este ekkora mennyiséget bepakolni. De ha azt mondja mégcsinálja, ám legyen.

– Mr. Van Nuys, ön az újjászerveződött cuchillókkal áll szemben, ezt ne feledje. – Mi nem ismerünk lehetetlent – válaszolta Salazar.

Ciudad del Carmen-i vámhivatal, Mexikó

Mikor a mexikói vámtiszt visszatért az irodájába, egyenesen a főnökéhez sietett. – Uram, Señor Salazar megérkezett – jelentette. Carlos Fiera őrnagy elvette az úrlapot és belenézett.

– Azt mondja, négy utas érkezett vele? Kik ezek az emberek?

– Nem kérdeztem – válaszolta a tiszt. – Az ön utasítása szerint jártam el... – Az őrnagy veszedelmesen sötét pillantása beléfojtotta a szót. – Ketten Salazar emberei, az egyik kubai, és Cansecónak hívják. Kis pisztoly volt nála. A negyedik amerikai. Maxwell Van Nuys, aktatáskával jött. Ennyit tudtam megfigyelni, uram.

– Mást nem hoztak?

A tiszt hallgatott, a helyénvaló válaszon törte a fejét.

– Nem hivatalosan mit vett még észre?

– Sok csomagot, bőröndöket egy fegyveres kocsiban.

Tehát nem kábyszer, hanem valuta, vonta le a következtetést Fiera. A kábítószer veszélyes, de a készpénz-beáramlás, különösen ebben a városban ahol Salazar az úr, csupán csak üzleti tevékenységnek tekintendő. Aláírta a nyomtatványt és visszaadta tisztjének. – Erről senkinek nem beszél. Most elmehet.

Egyedül maradt az irodában. Felállt, nagyot nyújtózott, a kávézóasztalhoz ment. Töltött magának egy csészével. A zsalu résein keresztül figyelte a rozoga, kivénhedt taxikat a macskaköves utcán. Elismerő pillantással nyugtázta az ajándékboltban turkáló vonzó európai asszonyt, felhorkant, mikor egy csapat japán turista érkezett; ezek évről évre többen vannak, gondolta. A pénzüket szívesen látta, de nehezen állhatta állandó egyformaságukat. Ennyi elég. Behúzta a zsalukat.

Ez volt az előre megbeszél, titkos jel. Amerikai kapcsolata érteni fogja. Ebédájában újra kinéz az ablakon, érkezett-e válasz. Ha az ablak előtti stoptáblánál egy olyan bicikli parkol, amelyiknek az első kerekét leszerelték, akkor tudni fogja, üzenetét továbbították, és hamarosan találkára kerül sor.

Carlos Fiera több éve jelentette a repülőtéren zajló szokatlan eseményeket az amerikai kábítószer-ellenes szervezetnek. A DEA mindig jól fizetett, s titokban tartotta informátorai személyét. Ciduad del Carmen kisváros, Salazar pedig szorosan tartja a gyeplőt, tehát rendkívüli óvintézkedésekre van szükség. Nincs levelezés, nincs telefonálgatás, nincsenek látogatók. Odáig fajult a dolog, hogy Carlos Fiera Salazarnak is jelentette a DEA és a mexikói kormány hivatalos látogatásait.

Az egyetlen biztos kapcsolattartási mód a zsalugáter. Gyors pillantás az ajándékboltba vagy a zsúfolt vendéglőre, esetleg késő éjjeli autós találkozás. Átadja a kódolt jelentést, cserébe készpénzzel tömött borítékot kap. Hivatalos jelentésre, operatív megbeszélésre nincs lehetőség.

Az őrnagy elsődleges megbízatása: szemmel tartani Salazar új vállalkozását, a Carmen del Sol légitársaságot. A DEA mindig nagy érdeklődést tanúsított az új mexikói vállalkozások iránt. A kis légitársaság már hónapok óta megfigyelés alatt volt, de mostanra veszített érdekességéből. Mikor a mexikói kormány is megbízást

adott a társaságnak, a DEA nem foglalkozott tovább érdemben a dologgal.

De mikor a Carmen del Sol légitársaság váratlanul a négyszeresére nőtt, és irtózatossá vált, és készpénzzel vásárolta meg a hallgatást és együttműködést, a DEA kíváncsisága újjáéledt; amikor a katonai jellegű szállítmányok, meg a katonás legénység megérkezett – nagyjából abban az időben, mikor a hírhedt csempészek megtámadták az Egyesült Államokat – forrpontra hevült a kíváncsiság. A DEA is nagyon sokat fizetett az információkért; ha az ember okos, mértékletes, akkor könnyen, gyorsan meggazdagodhat egy ilyen helyzetben.

Nem könnyű a hatalommal és befolyással rendelkező Salazzal szemben kémkedni. Jelentett mindent amiről tudomást szerzett, ám az állandó mozgást, szállítást nehezen lehetett a lebukás veszélye nélkül figyelemmel kísérni. A DEA-nak adott jelentések foghíjasak maradtak. De most valami komolyra bukkant, amiért rengeteget fognak fizetni.

A DEA különleges megbízatása pár nappal korábban érkezett: arra kérték, szenteljen különös figyelmet egy Van Nuys nevű embernek, és azonnal jelentse, ha felbukkanna Ciudad del Solban. A magas, sötét hajú amerikai vagy magányosan, vagy Salazar társaságában várható Mexikóba.

A mexikói vámtiszt visszatért íróasztalához. Tizenegy óráig az aktáival foglalatostkodott, aztán megint kinézett az ablakon. Igen, a bicikli az előre megbeszélt helyen van, és kiszerezte az első kerekét.

Az iroda lassan kiürült, az emberek ebédelni mentek. Fiera nekiült megírni a kódolt üzenetet. Egyszerű módszerrel dolgozott, szakértő rejtjelfejtő pillanatok alatt megoldotta volna. De ha valaki az utcán véletlenül felveszi, csak összevissza számokat, betűket lát a papírdarabon. Nem kell hozzá öt perc sem, és elkészül.

Fiera papírpénz nagyságúra hajtogatta a papírlapot, zsebre dugta, ellenőrizte, az alátétlen nem maradt-e nyoma az írásnak. Szólt a titkárnőjének hogy ebédelni megy.

Az irodától néhány épülettömbnyire egy férfi várakozott, zakója összehajtogatva a jobb karján. Elindult feléje. Azon igyekezett, se a járásával, se a pillantásával ne árulja el magát. Az idegen

napszemüveget viselt, színes Tour de France biciklisnadrágot. Ciudad del Sol-ban hemzsegték a bringarajongók, szinte nemzeti viseletnek számított a szoros nadrág.

Mikor Fiera már csak pár lépésnyire volt, a férfi a jobb vállára vetette a zakót. Fiera tudomásul vette az üzenetet, és kicsit csoszogva haladt el a napszemüveges mellett. A kapcsolat megköszörülte a torkát, Fiera pedig tovább kereste az ebédelésre alkalmas vendéglőt.

Egy órával később kilépett az étterem ajtaján, a napszemüveges éppen akkor jött be. A zakó ismét a jobb karján volt. Az ajtónyílásban egymás mellé értek. Röpke, szinte észrevehetetlen mozdulat, és az idegen kivette Fiera kezéből az üzenetet.

Fiera aznap már nem is gondolt többet a dologra. Ha hasznos információt továbbított, akkor újabb találkozót szerveznek és megkapja a pénzét. Pár száz pesót megtart, a többit futárral a Mexico Cityben élő unokáinak küldi; kifizeti az itteni informátorait, és természetesen juttat belőle hölgyismerőseinek is. A bankszámláján kevés pénz volt, jobban szerette a hitelkártyát és az állandóan bepakolt utazótáskát.

Délután, nem sokkal a szolgálati idő lejárta előtt valaki kopogtatott az iroda ajtaján. – Elnézést, uram-jelentette a helyettese, – valaki panaszt szeretne tenni.

– Hozza be a levelet, és mondja meg, jöjjön holnap vissza.

– De uram... – egy amerikai hang szakította félbe.

– Igenis, panaszt teszek a vámtisztje ellen.

– Már zárva vagyunk... – Fiera előtt magas, biciklisnadrágos férfi állt: az összekötő.

Összeszedte magát, és kifejezéstelen arccal folytatta: – Jöjjön vissza később.

– Az emberei kiraboltak! – mondta a férfi. – Ellopták a dallamaimat.

– A milyét?!

– A dallamaimat. – Az ügynök hatalmas, hordozható magnót tett az asztalra, és benyomott egy gombot. A szobát betöltötte a hangos rap muzsika. – Meg kell hallgatnia!

A helyettes megragadta az amerikai karját. – Kikísérjem ezt az embert, uram?

Fiera felemelte a kezét. – Nincs semmi baj, hadnagy. – A tiszt mérges pillantással mérte végig az amerikaiat, és kisietett az irodából. Fiera a zene alá suttogta: – Mi a fenét keres itt, ember?

– Igaz, amit Van Nuysról írt? – kérdezte a DEA ügynök.

– Főbe lőhetnek azért, hogy itt beszélgetünk! Salazar biztos mindent lehallgat...

– A zene megzavarja a poloskákat. Válaszoljon. Tényleg Van Nuys? Salazarral érkezett?

– Igen. Magam nem láttam, de egyik beosztottam igen.

– Hol szállt meg? Mennyi ideig marad?

– Nem kérdeztem. Az emberem sem. A lehető legritkábban avatkozom Salazar ügyeibe. Az emberei szíjat hasítanak a hátamból, ha kiderülne, kémkedek utánuk. Minden információt megkaptam amit megkaphattam. – Fiera felemelte a hangját, túlvöltötte a harsogó rappedet. – És most kifelé innen, mielőtt a rendőrökkel vitetem el.

– Jól van na, jól van. – De mielőtt kikapcsolta volna a magnót, még halkán hozzátette: – Ha Van Nuys és Salazar itt vannak, a hammerheadek utánuk jönnek. Azok nem ássák el a csatabárdot. Szedje össze a cuccát és tűnjön el a városból. Ha elkapják Salazart, a kormány kellemetlen kérdéseket fog feltenni magának. Ha a hammerheadek megbuknak, akkor Salazar fog magára vadászni. Most kobozza el a rádiómat. Benne van a pénz.

– És ezt a rádiót pedig itthagya, amíg nem tisztázzuk az ügyét – ordította Fiera. – Kapcsolja már ki, az ég szerelmére!

A DEA ügynök engedelmeskedett. – Amint megtalálom az árcédulát, visszajövök. Esküszöm, nem loptam! Holnap reggel itt lesz a blokk. Ígérem...

Az ügynök felvette a napszemüvegét, és kiment. Fiera az ablakból figyelte ahogy elpedálozik, belevegyül a városba tartó forgalomba.

Gyorsan kinyitotta a készülék hátát, megtalálta a szorosra összegöngyölt százdollárosokat. Kivette a pénzt, eltette, visszaszerelte a hátlapot. Kopogtatott a helyettese. – Minden rendben van, uram?

– Az az amerikai azt akarta bemesélni, nem lopta a rádiót – mondta közömbös hangon Fiera. – Állítólag reggel visszajön. Ha nem így lenne, és szerintem ez történik, a rádió a magáé.

A helyettes szeme felcsillant. Az értékes készülékért nyúlt. – Biztos helyre teszem uram, holnapig. – A rádió természetesen egyenesen a csomagtartóba vándorol. Fiera csak néhány percig maradt az irodában. Összeszedte személyes iratait, jegyzeteit, újságjait; mindent egy utazótáskába hajigált. Az amerikainak igaza van. Ez a szép város nem tesz jót az egészségének. A mexikói kormány biztos nyomozást indít kiderítendő miképp lehetséges, hogy egy nagyszabású csempészbanda itt verte fel a sátrát.

A Medellín-kartell is kíváncsi lesz. Fiera nem akarta megvárni, amíg érte jönnek.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

A hammerheadek főnökei a vezérlőteremre néző üveges, hangszigetelt szobában voltak: Elliott, Hardcastle, Masters, McLanahan és Geffar valamikori helyettese, Curtis Long.

Elliott kezdte. – Nos, megtaláltuk Salazart és Van Nuyst. Mexikóban vannak. Salazar szemlátomást valami zaftos üzleten töri a fejét. A mexikói kormány csak a szövetségi bíróság felszólítására hajlandó egyáltalán elgondolkodni azon, foglalkozzon-e vele.

Geffar volt az aki kimondta, amit a többiek gondoltak. – Ő az az ember, aki megszervezte a radarjaink elleni támadást. Negyven emberünk élete szárad a lelkén, és a mexikói kormány nem hajlandó elkapni?

Elliott bólintott. – Salazar a mexikói kormánynak dolgozik, amolyan katonai tanácsadóféle, és a kormány mindaddig védelmezi, amíg a bíróság nem kéri a letartóztatását. Kétlem, hogy az amerikai szervek elérhetik a kiadatását. Van Nuys amerikai útlevéllel közlekedik, őt könnyebben elkaphatjuk.

– Van Nuys Salazarral együtt van Mexikóban? – kérdezte Long. – Azt hittem elfogatási parancsotadtunk ki ellene. Hogy a fenébe juthatott Mexikóba? A mexikói kormány állítólag együttműködik velünk...

– Salazar – magyarázta Elliott – zsebrevágta a vámőrséget, a milíciát, a rendőrséget, mindenkit. Ő dönti el ki jön, és ki megy. Véleményem szerint mostanáig Van Nuys a Medellín-kartell vendége volt

Kolumbiában. Valószínűleg nekik dolgozik. Egyelőre még nem kérjük a kiadatását.

Elliott a számítógépen lehívta Közép-Amerika térképét. – Salazar egy Carmen del Sol Airlines nevű légitársaság tulajdonosa. Repülőgépeit átmentette Haitiből, és most elegendő üzemanyag, alkatrész és fegyver áll a rendelkezésére, mert szerződéses viszonyban áll a mexikói légierővel. Informátorunk szerint még az elnöki gépet is ő vizsgálja át, a vadászgépekről nem is beszélve.

– Először Haiti, most a mexikóiak – morogta Hardcastle.

– Salazar az egész területet poloskákkal szereltette fel – folytatta Elliott. – A mexikói kormány minden mozdulatáról tud, mindenütt vannak emberei. A mi ügynökeinket is ismeri. Csak azért sikerült a nyomára bukkannunk, mert volt egy pénzéhes emberünk. De őt tovább már nem használhatjuk. Éppen ezért biztos információval sem rendelkezünk Van Nuys és Salazar pontos hollétére vonatkozóan. Csak annyit tudunk, Ciudad del Carmenben vannak. A kapcsolatunk szerint Salazar vállalkozása felpézsdült. Az a véleménye, Salazar legnagyobb gépei hamarosan a levegőbe emelkednek...

– Tehát nagy szállítmány érkezik – következtetett Geffar. – Erre vártunk. De ismernünk kell a részleteket is.

– A DEA és a különleges osztag összehangolt munkájára lesz szükség – mondta Long. – Semmi olyat nem tehetünk, ami elriasztja Salazart. Elegendő emberre és fegyverre van szükségünk, hogyha kell, erőszakkal is meg tudjuk állítani.

– Az sem lenne rossz megoldás, ha nyakon csípnénk Van Nuyst. Ő biztosan sokat tud – mondta Geffar. – Biztos segítene elérni, Salazar most ne ússza meg.

– Nem bíznék Van Nuysben – ellenkezett Hardcastle. – Egyszer már meg akarta ölni magát, ha jól emlékszem. Nincs vesztenivalója. Ha el is kapjuk, semmi biztosítékunk sincs arra, hogy elmondja amit Salazarról tud. Szerintem jobban fél Salazartól, mint az amerikai igazságszolgáltatástól. – Elliotthoz fordult. – Miért nem küldjük el az osztagot? Megállíthatnánk Salazart. Menjünk oda és kapjuk el a fickót.

– Azért ez nem olyan egyszerű – ellenkezett Curtis Long. – Vagy nyílt terepen csapunk le rá, vagy elhibázzuk.

– Egyébként sem tehetjük meg – tette hozzá Elliott. – Nem létezik, hogy a felsőbb szinten engedélyeznének egy ilyen jellegű támadást. Még abban az esetben is, ha a legfelsőbb bíróság döntése a zsebünkben van, és a mexikói kormány is hajlandó az együttműködésre, az akció akkor is az övék lenne és nem a hammerheadeké. Az osztag át sem léphetné a határt.

– Akkor mi a teendő? – türelmetlenkedett McLanahan. – Csak a megfigyelést folytatjuk?

– Egyelőre nincs más lehetőségünk. Meg kell erősíteni a P-3 és az E-2 radarjait a mexikói határnál, és állandó készenlétben várjuk, hogy Salazar lépjen. Eközben Curt elkészíti az osztag akciótervét Salazar és Van Nuys letartóztatására...

Az emberek lassan elszállingóztak, Geffar és Hardcastle hátramaradtak. – Brad – kezdte Geffar –, senki nem bírja tovább a tétlen várakozást. Mindannyian tudjuk, holnap már túl késő lesz. Engedjen el Ciudad del Carmenbe. Megkeresem Van Nuyst.

– Eszébe se jusson! Abban a pillanatban, mihelyt mexikói földre teszi a lábát, halottnak tekintheti magát. Salazar informátorai mindenütt ott vannak: vámőrök, hotelportások, taxisofőrök, folytassam? Az amerikaiakat huszonnégy órás megfigyelés alatt tartják.

– Egyébként is, akkor mi van ha megtalálja? – kérdezte Hardcastle. – A fülénél fogva ráncigálja vissza az Államokba? Salazar társaságában nehézfiúk vigyáznak rá. Rendben van, megtalálja, de abban a pillanatban szitává lövik.

– Na ide figyeljen – hördült fel Geffar. – Csak az időnket vesztegetjük. Most már tudunk néhány dolgot: tudjuk hol

tartózkodnak, tudjuk hogy nagy balhéra készülődnek, és azt is tudjuk, valakinek meg kell tudnia a részleteket! Az osztag nem mehet, a hivatalos út sem járható...

– Ha úgy döntünk, elküldünk valakit, akkor az semmi esetre sem maga lesz – jelentette ki Elliott. – Maga még fel sem gyógyult. Van Nuys ismeri magát, és biztos beszámolt erről Salazar embereinek.

– Marhaság. Nyugodtan elfelejtheti. Simán elkapom a fickót. Volt időm beszélni vele, mielőtt Hokum rám lőtt. Be volt rezelve, elhihetik. Kiutat keres... Kényszerűségből dolgozik együtt Salazarral. Salazarnak Van Nuysre, Van Nuysnek meg pénzre van szüksége. Komolyan mondom, alkukész állapotban volt Sunrise Beachben. A szabadságért cserébe habozás nélkül kiszolgáltatja Salazart és a Medellín-kartellt. Szerintem még mindig hajlandó lenne alku kötni velem, és csak velem, senki mással. Ha csak úgy tesz, mintha, mert abban bízok, az ujja köré tud csavarni holmi nőszemélyt, nos akkor én készen állok...

Elliott csak csóválta a fejét.

– Tábornok, elég erős vagyok már. Ha másképp nem megy, szabadságot kérek és a magam uraként indulok el...

– Öngyilkos akció – tiltakozott Elliott.

– Tévedés, de azért örülnék ha erősítést kapnék. De ha ellenzi, akkor elmegyek egyedül.

– Ha komolyan úgy gondolja, Van Nuys a mi oldalunkra állítható, akkor inkább egy DEA ügynököt küldenék...

– Tudja meg, abból semmi nem lesz. A kapcsolatot kinyírják, Salazar vele bukik. Én vagyok a legalkalmasabb erre a feladatra.

– Egyben a legalkalmatlanabb is – tette hozzá Elliott. – Támogatás nélkül akar odamenni, de az arcát mindenki ismeri, nem egészséges, kell ennél több?

– Tábornok, maga is tudja, ez a legjobb sanszunk. Ha most eljártsszuk, ki tudja mikor kapunk újabb lehetőséget? Egy Sea Lion még ma elvihet Ciudad del Carmenbe. Vagy sikerül együttműködésre bírnom Van Nuyst, és elintéznem Salazart, vagy kiszállok a buliból.

Erre senki nem válaszolt. Elliottnál azonban a hallgatás beleegyezést jelentett.

Isala del Carmen, Mexikó

Isala del Carmen déli részén, körülbelül öt mérföldre a várostól, a cuchillók bemutatták Salazarnak és Van Nuysnek az akció tervét. A hatalmas iroda ablakaiból tündökletes látványban gyönyörködhetnek: délről a Laguna del Terminos, buja, zöld növényzet a Candelaria folyó völgyében, lassan leszálló alkony. Az iroda az ötödik emeleten volt, és golyóálló üveg védte a bent lévőket. Maga a birtok egy emberkéz emelte dombtetőn állt. A húsz hektáros területet a cuchillók kicsiny, de jól felszerelt hadserege védte. A létesítményt leginkább egy középkori várkastélyhoz lehetett volna hasonlítani. Felhúzható hidak, kapuk, és ellenőrző pontok az idevezető út mentén.

José Trujillo őrnagy, a cuchillók rangidős pilótája a tábla mellett állt, kezében mutatópálca. Mint a régi szép katonaidőkben. Egyenruhában, kitüntetések, paszományok, rendjelek, csillagok: ezeket a kubai hadseregben szerezte tizenöt év alatt.

– A konvojt egy óra múlva indítjuk Valdiviába. Terveink szerint minden tizenöt percben indul egy-egy gép, lehetőleg ragaszkodunk a normális járatok formáságaihoz.

– A lassabb gépek, a könnyű ikerhajtóművesek, és a nehezebb egymotorosok indulnak elsőként; őket a könnyű, sugárhajtóműves gépek követik; majd a nehéz turbók következnek. A terv szerint a kisebb gépek megállnak San Salvadorban, San Joséban és Panama Cityben. A közepes gépeink Costa Ricában és Nicaraguában szállnak le először. A nagy, nehéz szállítógépek egy tankolással megteszik az utat, de jobbnak láttuk, ha üzemanyag-felvételre megállnak Cartagénában és a panamai Davidban. Erre azért van szükség, mert a menetrendszerű járatok is ezt tennék. A gépeink a lehetőség szerint betartják a nemzetközi aviatikai szabályokat.

Trujillo Van Nuysre mutatott, az amerikai felállt. – Valdiviáig a vámtisztekkel nem lesz gondjuk – kezdte. – De tudjuk milyenek a lefizetett emberek, ezért a biztonság okáért minden egyes embernek

fel kell készülnie, hogy a gépét esetleg átvizsgálják. Ezért érvényes útlevelet meg vízumot kapnak. A gépeket alaposan kitakarítottuk, hogy semmi ne utaljon valódi küldetésünkre.

– Ha csak a legkisebb gyanú is felmerül ellenünk, ha bizonyítékra bukkannak, akkor a szállítmányt elkobozzák, és helyben mindenkit letartóztatnak. Ha egyvalaki is kinyitja a száját, ha rossz helyen beszél, az akciónak befellegzett. Ne higgyék, hogy csak azért mert valaki a vámosok egyenruhájában van, az szükségszerűen vámtiszt is.

Lehet DEA ügynök, informátor vagy kém. Tartsák csukva a szájukat, és persze szárazon a puskaport.

– Gachez azt mondta, maga biztonságban el tudja utaztatni innen az embereimet – jelezte Salazar Van Nuystól.

– Én semmit nem tudok biztosítani. A megfelelő időben és helyen a kartell fizetett emberei lesznek szolgálatban, de nem áll hatalmamban irányítani a panamai, El Salvador-i és Costa Rica-i vámórség egészét. Különösen azért nem, mert arrafelé az amerikaiak igencsak beépültek. Tudják maguk is, ezekben az országokban a vámórség politikai irányítás alatt áll. Mindent megszerveztem, de ennél többet nem tehetek.

– Ajánlom, ne legyen hiba – dühöngött Salazar. – Az élete a tét.

A szóváltást követő csendet Trujillo szakította meg. – Az összes gépnek holnap reggelre Valdiviában kell lennie. Az üzemanyag-felvétel és karbantartás után azonnal megkezdődik a rakodás. Az Antonovon tízezer kiló áru, a Shortson hat, és a Douglas szállítógépen kilencezer. A maradék huszonezezer kilót a többi gép között osztjuk meg.

Trujillo új térképet erősített a táblára. A vonalak Kolumbiától a Karib-tengeri szigetekig vezettek. – A szállítási táv hosszú és veszélyes. A gépeket három csoportba osztjuk. Mindegyik repülő Kolumbiában veszi fel a szükséges üzemanyagot: vagy Uribiában, vagy Cienagában. A kisebb gépek Panamába, Jamaicába vagy Haitiba mennek. A célállomás az üzemanyag-mennyiségtől függ. A gépeken a LORAN koordináták majd segítik a döntést. Minden tervben megtalálják azokat a lehetőségeket is, amelyeket rossz időjárás esetén kell használniuk.

– A délre tartó gépek Nicaraguában és Guatemalában fognak tankolni, illetve itt, Cidudad del Carmenben. A mexikói gépek Valladolidba és a Yucatán-félsziget északkeleti részére mennek. Ezek a gépek a tenger felett elrepülnek Kuba mellett, így közelítik meg a dobási körzetet Floridában és a Bahamákon. A Jamaicába tartó gépek Kuba légtérén keresztül mennek a floridai Everglades-zónába, itt szabadulnak meg az árutól. A Haitiből repülő gépek pedig Turksnél, a Caicos szigeteknél és a Bahamákon dobják le a csomagokat.

A nagyobb gépek Észak-Kolumbiában vesznek fel üzemanyagot, és vagy északról közelítik meg a Bahamákat, vagy iderepülnek, tankolnak, és Új-Mexikóban, Texasban, Louisianában szabadulnak meg az árutól. Ezek a-gépek amerikai légifolyosókon fognak repülni, és csak az utolsó, a dobást közvetlenül megelőző percekben térnek le a kiszabott útról.

– Jelentéseink szerint ezeken a területeken az elmúlt időkben szünetelt a határvédelmi egység tevékenysége. A Hammerhead Kettőt Key Westbe vontatták, és a javítás után Florida atlanti-óceáni partvidékén fog állomásozni. A repülőgép-anyagajók pedig Miami mellett horgonyoznak. A légtérben észlelt repülőgépekről jó okkal feltételezhetjük, csak gyakorlatoznak.

– Legnagyobb fenyegetést az Egyesült Államok felderítő berendezései jelentik, bár ez a fenyegetés csak szigorú korlátok között érvényes. Legalább egy tucat lassú járművel együtt közeledünk, és ezek közül csak kevés fenyegeti ténylegesen a partvidéket. Mindaddig, amíg alacsonyan repülünk és nem térünk nagyon el a szokásos útvonaltól, nem valószínű, hogy felfigyelnének ránk. Az amerikaiak eddig sem szívesen vetették be csempészek ellen légvédelmi fegyverarzenáljukat. Ez olyan előny, amit ki kell használnunk.

– Az Everglades-be tartó gépek vannak a legnagyobb veszélynek kitéve. Éppen ezért ezeket a gépeket jómagam, Estevez kapitány és Garzon kapitány irányítják. A légi erősítést a mexikói F-5-ösök biztosítják a Louisianába és Texasba tartó gépek részére...

Kopogtattak. Salazarnak érkezett üzenet. Az ezredes elolvasta, elmosolyodott, és fellépett a pódiumra.

– Köszönöm, Trujillo őrnagy. Mestermunkát végzett. Köszönöm önnek és az embereinek. – Aztán az összegyűlt pilótákhoz fordult. – Megkezdődött a harc. Most kaptam egy jelentést a mexikói vámhivataltól. Az Amerikai Egyesült Államok Határvédelmi Egységének egy V-22-es gépe, fedélzetén nyolcfőnyi legénységgel engedélyt kér Veracruzba repülni, holnapután. Várható érkezésük tizenegy óra, helyi idő szerint. Már kutatják látogatásuk okát, de világos, hogy hamarosan a nyomunkba erednek. – Újfént Trujillóhoz fordult. – Az összes gép a Valladolid alternatív bázist használja. Ciudad del Carment külön utasítás nélkül nem közelíthetik meg. A határvédelmisek elkéstek... Mire a hammerheadek Ciudad del Carmenbe érkeznek, és szerintem ez körülbelül egy órával azután fog bekövetkezni, hogy mi leszálltunk Veracruzban... szóval addigra mi már sikeresen túl leszünk a feladaton. Ha jól végezzük a munkánkat, akkor minden nyomozónak hitelt érdemlő alibit tudunk felszolgálni. Természetesen magukat senki nem fogja kihallgatni, erről én kezeskedem. A hajózónaplókat előkészítjük, nem lesz abban semmi hiba. Nem találhatóak ellenünk bizonyítékokat.

Diadalmasan folytatta: – Egyszer már fergeteges győzelmet arattunk. Az USA feloszlatta a határvédelmi egységet, és megbélyegezte a terrorista bandát, akik fegyverrel fenyegetik a békés embereket. Helyes. De ne feledjék, a győzelemért legjobb elvtársaink az életüket áldozták!

– Önök katonák. Küldetésük van. – Kicsit megemelte a hangját. – Önök a legjobb pilóták a világon, és most bebizonyíthatják képességeiket, tanúbizonyságát adhatják végtelen bátorságuknak, szembeszegülhetnek egy szuperhatalommal. A pénz jó dolog, és maguk itt mindannyian megérdemlik amit keresnek, de ez a küldetés férfimunka. Ne feledjék, maguk a cuchillók! Győzniük kell, és győzni is fognak...

Salazar hatásszünetet tartott, kívárta a lelkes pilóták ovációját, aztán felemelte a kezét.

– Tudniuk kell, magam is részt veszek az akcióban. A Mirage F1C fedélzetén utazom, az Antonovot fogom fedezni. – A bejelentést újabb harsány rivalgás üdvözölte, majd elénekelték a kubai himnuszt.

A pilóták a repülőtérre tartó buszokhoz siettek. Van Nuys hátra maradt, és gratulált Salazarnak. – Egyetlen célo – válaszolta a bókra Salazar, hogy a pilótáim önbizalmát erősítsem.

– Ahogy mondja. De fantasztikus volt a lelkesedésük. Ilyet még nem láttam.

– Nem csodálom. Az ételükbe... nos, amphetamint kaptak, szükségük van az éberségre ezen a hosszú úton.

– Maga doppingolja a pilótákat?

– Jobban tudnak küzdeni. Valdiviában is kapnak egy adagot, mielőtt az Államok légterébe mennek. Maga csak ne aggódjon a pilótáim miatt. Magát a vámosok izgassák, jó?! Meg a pénz. Ha csak egy emberemnek is meggyűlik a baja a vámosokkal, maga elbúcsúzhat a bankszámlájától, örökre. Gondolkodjon ezen.

Az indítás katonai pontossággal zajlott le. A legkisebb gép, az egymotoros Cessna Caravan indult elsőnek a tizenégyezer mérföldes útra Mexikóból a Medellín-kartell elosztóközpontjába, Valdiviába; a gépnek körülbelül tíz órába telik az út az üzemanyag-felvételekkel együtt. A kétmotoros gépek egymásután követték: Cessnák, Piperek és Aerospacialok. Ezen a langyos éjjelen megkezdődött minden idők legnagyobb szabású csempészekciója. A nagyobb teljesítményű sugárhajtású szállítógépek után végül a nagyfiúk gurultak ki a hangárból. A hatalmas, szovjet gyártmányú AN-26-os szállítógépet átalakították, modernizálták; tizenégyezer kilónyi áru fért el a rakterében; a doboz alakú Shorts-okat Írországból készítették. A cuchillo-flotta legmodernebb gépei ezek. Az összes gépet átalakították, hogy a lehető legtöbb kábítószert tudják szállítani. A kényelmi berendezéseket kiszerezték, a hajtóművek teljesítményét is a szállítmánynak rendelték alá.

Mindegyiknek volt külső üzemanyagtartálya, ezzel mintegy ötven százalékkal növelték meg a gép által megtehető út hosszát. Az Antonov például több mint kétezer mérföldet tudott egyhuzamban végigrepülni utántöltés nélkül. Azaz Kolumbiából az Egyesült Államokba és vissza. A többiek útközben leszállnak és üzemanyagot vesznek fel a Bahamákon, Kubában vagy Mexikóban, majd folytatják útjukat; a legvégső megoldás pedig, hogy az emberek

otthagyják a gépeket, és szárazföldön a maguk szakállára menekülnek.

Van Nuys, aki Salazar utasításának megfelelően itt várakozott, a Carmen del Sol Légitársaság forgalmi irodájában figyelte a cuchillók irányítóját, aki naplójában pontosan feljegyezte mindegyik gép indulási idejét, és a térképen követte az útvonalakat. Rádióval tartották a kapcsolatot. Van Nuys lenyűgözve állapította meg, mennyire pontosan végzik a munkájukat ezek az emberek.

Van Nuys visszament a számára kijelölt irodába és becsukta maga mögött az ajtót. Hosszú, nagyon hosszú éjszakája lesz. Van Nuysre egy Learjet, és készpénzzel teli koffer várt arra az esetre, ha valamilyen oknál fogva gyorsan el kell tűnnie. De pokolian szeretne volna, ha erre nem kerül sor.

Befészkelte magát egy karosszékebe és elszunyókált. Természetesen szinte rögtön kopogtattak, és tört angolsággal bejelentették, egy férfi várja kint.

– Senkit nem várok, küldje el.

– Azt mondta, adjam oda ezt. – Egy 22-es automatát nyújtott át, Salman pisztolyát. Különleges, kézzel készített, műanyag és kevlar-keverék, a hagyományos fémdetektorok nem észlelik. – Hogy hívják az illetőt? – kérdezte Van Nuys.

– Azt mondja, Salman a neve, uram.

– Nagydarab? Magas? Szélesvállú?

– *Sí, señor.* Behozzam?

– Ne. Majd én kimegyek. – Egy mozdulattal megszabadította az őrt Walther 38-asától. Mégsem fogadhatja a látogatót fegyvertelenül.

Salman a hátsó bejárat és a hangárokhoz vezető út között várakozott. Van Nuys elküldte az őrt. – Salman! Hogy kerültél ide?

– Óvadék ellenében szabadlábba helyeztek néhány napja – válaszolta. – Hallottam, Mexikóban vagy. Hát jöttem, amilyen gyorsan csak tudtam.

Van Nuys már épp megkérdezte volna, ki tette le az óvadékot, de aztán elhalasztotta a kérdést. Ha kiderül, hogy nem ő... – Honnan tudtad hol vagyok?

– Miért nem segítettél? Tudtad hogy börtönben vagyok, és nem segítettél...

A hatalmas alak hangja most fenyegetően hangzott. Van Nuys elővette a Walthert, és Salman gyomrának szegezte. – Kérdeztem valamit. Honnan tudtad, hogy itt vagyok?

– Mi mondtuk meg neki, Max – válaszolt egy női hang, és pisztoly kattánása hallatszott. Klikk. Van Nuys szeme sarkából a hang irányába lesett: Aha, Sandra Geffar és a 45-ös Smith and Wesson.

A pisztoly Van Nuys jobb szemét vette célba. Geffar egy gyors mozdulattal kikapta Max kezéből a fegyvert. – Hello, Max. Látogatóba érkeztem. Legutóbb olyan gyorsan váltunk el egymástól! Egyenesen a bal oldali hangárhoz. Egy hangot se, mert Salman a füleiden át húzza ki a nyelvedet. Nagyon haragszik rád. – Salman súlyos kezét Van Nuys vállára ejtette, s bevezette a két üres hangár közti sötét átjáróba.

– Mit keresel itt, Sandra...? – Salman vaskos ujjai a tarkójára tévedtek.

– Azt mondta, egy hangot sem, Max. – Az átjáró másik végén felbukkant Curtis Long. – Mi a baj Curt?

– Járőrök. Kifutunk az időből. – Valaki a hátuk mögül Van Nuyst hívta. Visszatért az ór. – Bassza meg! Tényleg kifutottunk az időből!

– Elérjük a repteret?

– Nem. Az utcán fegyveres rendőrök cirkálnak, a város már nem biztonságos.

– Hívd ide a Hueyt – mondta Sandra. Long a zsebébe nyúlt, könnyű kis szerkentyűt vett elő és benyomott rajta egy gombot.

– Az üzenetet vették. Jönnek már.

– Naná – mondta Van Nuys. – A régi jó vámosok. A hammerheadeket csak két nap múlva vártuk.

– Nagyon jók az információid, Max.... de ez magánügy. Csak neked szól a vizit.

A repülőtér kerítése mellett egy dzsip bukkant fel. Szemben megállt, a hangárokkal szemben, a reflektora a hangátokat és az átjárókat pásztázta. A három férfi és az asszony a földhöz lapultak. A reflektor körbejárt és megállt. Figyelmeztető kiáltások.

– Vissza – ordította Geffar. A reflektorra lőtt, a dzsip motorháztetejéről szikrák pattogtak. A katonák fedezékbe húzódtak. Geffar második lövése pontosra sikeredett: kilőtte a reflektort.

Megfordult. Salman, Van Nuys és Long már a létrán mászott a hangár tetejére. Még háromszor lőtt, hogy elijessze a katonákat, aztán a létrához rohant és mászni kezdett.

Sok foka volt ennek a létrának. Mellizmaiban lüktetett a fájdalom. Az utolsó pár méter maga volt a halál. Biztos volt benne, karja felmondja a szolgálatot. A combja sajgott, a lábai remegtek. Mikor felnézett, még sehol sem látta a létra végét. Végtelen hosszú létra a túlvilágba.

Valahonnan a háta mögül lövés dörrent. A létrához tapadt. Long vizszonezta a tüzet, így Sandra tovább mászhatott. Már csak néhány lépés, karok nyúltak érte és felhúzták.

– Kevés az időnk – mondta Long. – Pillanatokon belül itt lesznek. Pici infravörös fény, amely szabad szemmel nem érzékelhető, de az infravörös kereső mérőföldes távolságból észreveszi.

Miről van szó, Sandra? Mindannyiunkat meg akarsz öletni? – kérdezte Van Nuys.

– Visszaviszünk. Erről van szó.

– Nyavalyát. Mexikóban vagyunk. A határvédelmi egységnek itt semmilyen hatalma sincsen.

– Mi bárhol letartóztathatunk egy amerikai állampolgárt. – Jól hangzott. – És most szépen mindent elmesélsz Salazarról. Nagy szállítmányban utazik. Hol?

Megrázta a fejét. Geffar a pisztolycsövet a homlokához szorította. – Max, ismersz. Ha nincs együttműködés, megöllek. Most rögtön.

– Nem hiszem.

Jézus, micsoda pasas. Ezt az önbizalmat! Még ebben a helyzetben is. – Igazad van, jobbat tudok. Itthagylak Salazarnak. Őt szívesebben választod? – Geffar érezte a félelem szagát. – Szabadon engedlek, de Salazar elevenen meg fog nyúzni. Leütlek, pénzt teszek a zsebedbe, sőt melléd teszem a névjegyemet is. Ebből beszéld ki magad, ha tudod. – A zsebébe nyúlt és kötegni dollárt húzott elő. – Itt van, Max. Nos, mit választasz?

– Rendben van. Vigyél el innen, és áll az alku.

– Mindent a maga idején, Max. Most beszélsz, és aztán...

– Rendben... Salazar éppen most viszi az árut. A gépei Kolumbiába repülnek, felveszik a holmit, és holnap este terítik...

– Hol?

– Mindenütt. Floridában, Louisianában, Texasban és a Bahamákon. Ötvenezer kiló...

– Ötvenezer kilót?

– Igen. És most vigyél innen...

– Le a fejfel, és akkor talán sikerül – mondta Geffar. Nagy fogás lenne hazavinni, és kipellengérezni. Közben felugatott egy automata, golyói felszaggatták a tetőt. Geffar hasra gördült, gyorsan célzott, és kétszer lőtt. Valaki fájdalmasan felsikoltott. Geffar tudta, a torcolattűzzel elárulta búvóhelyüket. Térdelő helyzetbe rántotta Van Nuyst. – Mozgás, Max. – Maga után vonszolta a golyózápokban.

Öt hangár közül a középső tetején voltak, a mellettük lévő tetőkön katonák bukkantak elő. – Bekerítettek – kiáltotta Long. – Hol az a helikopter? Már itt kellene lennie...

Váratlanul minden fényárban úszott. A katonák felkapcsolták a reflektorokat. Nem volt hova bújni.

– Ami azt illeti, sírásónak jobbak vagytok, mint mentőosztagnak – állapította meg Van Nuys.

– Maradj nyugton – suttogta Sandra.

Van Nuys lerázta magáról a kezét. – Megmondom nekik, el akartatok rabolni. Még mindig szükségük van rám. Semmit nem tehetnek ellenem... – felállt, magasba emelte a karját hogy lássák, nincs nála fegyver.

– Van Nuys vagyok, Salazar ezredes helyettese! El akartak rabolni.

Lövés dörrent, Van Nuys a vállához kapott és összecsucsklott. Geffar melléje kúszott. – Mondtam, lapulj. Tisztára hülye vagy. – Longra nézett. – Hallom a helikoptert.

Long egy szép nagy kézigránátot vett elő. – Bármikor kezdhethjük.

Geffar két másik gránátot szorongatott. – Várjuk meg, amíg ideér a helikopter.

Nem kellett soká várni. Pár másodperccel később tisztán lehetett hallani a helikopter rotorját. Néhány katona már a tetőre vezető létrát

mászta, de most megálltak, és várták a parancsot. A fejük felett megjelent a helikopter, ami a tető felett tíz lábnyira lebegett.

– Most – kiáltotta Sandra. A gránátokat a szomszédos tetőkre dobták, és a karjukat a fejükre szorították. A robbanás óriási ereje kinyomta belőlük a szuszt is.

– Fel! – kiabált Sandra. Van Nuys a fájdalomtól és rémülettől teljesen megkavarodott. Kishíján lezuhant a tetőről, de szerencsére ott volt Salman, aki elkapta. A szomszédos tetőkön még voltak katonák, de mindegyik a fülére szorította a tenyerét.

A helikopter piruettet írt le a kifutópálya felett, aztán visszatért a hangár fölé. Újabb lövések hallatszottak, közben Long és Geffar elhajították a megmaradt gránátokat, a Huey pedig leereszkedett. Fegyveresek fedezték a tetőre menekültek útját. Pillanatokkal később mindenki a fedélzeten volt, és a helikopter elrepült...

– Rendben vagytok? – kérdezte Masters a pilótafülkéből. – Megsérült valaki?

– Van Nuyst egy golyó a vállán találta el – kiáltotta vissza Geffar. A másodpilóta elővette az elsősegélyládát, és Sandra ellátta a sebesültet. Nem lenne szép dolog, ha Max elvérezne, mielőtt a vádlottak padjára kerül.

– Csúnya? – kérdezte Van Nuys.

– Túléled.

– Elhagytuk a repülőteret?

– Sikerült, de nem neked köszönhetjük. – Geffar szándékosan szorosra húzta a kötést. – Csaknem otthagytuk a fogunkat miattad. Most pedig ide hallgass! Azt csinálod amit mondok, mert különben Ciudad del Carmen felett hajítalak ki a gépből. Megértetted? Mindent tudni akarok erről a szállítmányról...

Ciudad del Carmen, Mexikó

Salazar arca kivörösödött a méregtől, miközben végighallgatta az örök parancsnokának jelentését. – Három ismeretlen férfi és egy aszszony – beszivárgott a bázisra, és elrabolta Van Nuyst??!!

– Jól kiképzett kommandósok lehettek, uram – próbálkozott az ügyeletes tiszt. – Automata fegyverek voltak és gránátokat dobtak ránk. Nem volt lehetőségünk...

– Nem vagyok kíváncsi a kifogásaira. Takarodjon!

Csak a biztonsági főnök maradt az irodában. – Átkutattam a terepet, uram – kezdte. – Utasítottam a helyi milíciát, a rendőrfőnököt és a vámőrséget, azonnal jelentkezzenek. Megszervezzük a kutatást. Vettem magamnak a bátorságot, így hat helikoptert is bevetünk. Öt a levegőben keres, a hatodik készenlétben áll arra az esetre, ha megtalálnánk őket.

– Figyelmeztetem kapitány – tombolt Salazar –, ha egy órán belül nem kerítik kézre őket... Már majdnem elfelejtettem, legutóbb Verrettesben is laza volt a védelem! De hogy három embert nem tudtak megállítani! Kifelé innen, és addig vissza ne merjen jönni amíg meg nem találták őket.

A főnök rémült megkönnyebbüléssel menekült, örült hogy megőrizte testi épségét.

Mikor magukra maradtak, megszólalt Garza, az ügyeletes pilóta. – Ha Van Nuys nincs velünk, veszélybe kerül az akció...

– Tudom! Csak ennyi a mondandója?

– Senor Gachezt és Trujillo kapitányt értesítenünk kell. Ha a határvédelmisek egységével volt dolgunk, vagy a DEA rabolta el van Nuyst, akkor a szállítmány veszélyben van. Valószínű, már mindent tudnak rólunk, a szállítmányról és az útvonalakról.

– Ezt is tudom! De Gachez nem tudhat róla.

– Nem mondjuk meg Gacheznek? De hisz a teljes árukészlete kerül veszélybe...

– Garza, engem egy csöppet sem érdekel annak a patkánynak az áruja. Engem az érdekel, hogy ezt a szállítmányt leadjuk, és felmarkoljuk a félmilliárd dollárt.

– De... de hogy fogjuk megcsinálni? Ha Van Nuys beszélni fog...

Salazar ügyet sem vetett az akadémuskodóra. Magának mondta. – Ha Gachez megtudja hogy Van Nuys eltűnt, fogja a kokainját és elbújik a dzsungelben. De mi nem szólunk neki. Az akció tehát megy a maga útján. Következésképpen hatszázötvenmillió dollárt utaltat át az európai bankszámlára abban a pillanatban, hogy a gépeink

elhagyják Valdiviát. Ehhez jön az a százmillió, ami készpénzben már nálunk van. Ha a szállítmányt útközben feltartóztatják, ez a pénz már akkor is a mienk. Nem is vehetjük biztosra hogy Van Nuys köpni fog. Hallgatnunk kell legalább addig, amíg a gépeket tele nem rakják. – Salazar elvigyorodott. – Ha az összes gépünket lelövik, ha elveszítünk minden gramm kokaint, háromnegyedmilliárd dollár akkor sem kis pénz...

– De... mi lesz a pilótákkal? Trujillo őrnaggyal? Tudjuk, a határvédelmi egység a nyomukban van. Kötelességünk figyelmeztetni őket...

– Garza, te jó ember vagy, de most gondolkozz... ha ilyen üzenettel idegesítjük az embereinket, arról Gachez is tudomást fog szerezni. Túl kockázatos lenne. Ha elhagyták Kolumbiát, majd akkor... akkor üzenünk nekik. Addigra a pénz már a kezünkben lesz...

– De ezredes... azok ott a mi embereink. A maga cuchillói! Biznak önben...

– Nem hagyjuk cserben őket, ne aggódjon Garza – mondta közömbösen Salazar. Elégedetten megpördült a székében. – Bátor fickók. Harcosok. Lehetséges hogy Van Nuys beszélni fog, de nem vehetjük biztosra. Talán Gachez szorosra kötötte a nyelvén a csomót. Nem halaszthatjuk el az akciót pusztá feltételezés alapján. – Garza egyáltalán nem volt meggyőzve.

– Azt viszont tudjuk, a hammerheadek gyengék, szervezetlenek. Nem lesznek képesek újtját állni az én cuchillóimnak még akkor sem, ha mindent tudnak rólunk. A fiaim ismerik a szabályokat. Ha észrevesznek, kerüld el az ellenséget; ha lecsapnak rád, kerüld a harcot; ha harcba keveredsz, ne ess fogságba; és ha fogságba esel, ne beszélj. Nem fogjuk cserben hagyni őket... Bízom a pilótáimban... ügyes gyerekek...

Abbahagyta a forgást és Garzára meredt. – Utasítsa az ittenieket, hogy tartsák a szájukat, és készítsen alternatív útvonalterveket arra az esetre, ha kiderülne, akciónkat megghiúsítják. Még a hasznunkra fordíthatjuk ezt a kellemetlenséget. Am Gachez semmi esetre sem tudhat Van Nuys eltűnéséről.

A Fehér Ház, Washington, USA

Martindale alelnök az ovális iroda ajtajában üdvözölte dr. Lidia Pereirát, Mexikó nagykövetét. Az elnök, Konrad Chapman külügyminiszter, Pledgeman sajtófőnök, Curtis vezérkari főnök mind felálltak, mikor a fiatal nagykövetnő belépett.

– Hogy van, elnök úr? – Pereirának nem volt szüksége tolmácsra. Akcentus nélkül beszélte az angolt.

– Nagyon jól, köszönöm – Az elnök eleinte alábecsülte a fiatalasszonyt, de az idő múltával rájött, okos, értelmes, és talpraesett nagykövettel van dolga.

Éppen ezért volt itt ma reggel a Fehér Házban. Meglehetősen nagy befolyása volt az Államokban is, Mexikóban is, fontosnak látszott, hogy még az ügy korai stádiumában maguk mellé állítsák.

– Nagykövet asszony, az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége azt az információt kapta, hogy egy volt kubai katonatiszt, kubai és haiti kettős állampolgárság birtokában nagyszabású csempészüzleteket bonyolít le Ciudad del Carmenben. – kezdte Martindale alelnök. Informátorunk értesülése szerint a következő napok egyikén hatalmas kokainszállítmány indul az Államok felé a mexikói légtéren keresztül. Biztosan ön is tisztában van azzal, hogy az utóbbi években számottevően nőtt a mexikói kábítószerkereskedelem. Becsléseink szerint az összes áru harminc-negyven százaléka Mexikón keresztül jut országunkba.

– Tökéletesen tisztában vagyok vele – válaszolta Pereira. – A magyarázat roppant egyszerű. Nincs fejlett légiforgalom ellenőrzésünk, a rendőrségünk is messze alulmúlja az önkét. Azt is tudjuk, egyes kormányhivatalnokok nem képesek ellenállni a kartellek által felkínált óriási összegű kenőpénzeknek. De ezzel nem állunk egyedül. Viszont minden erőnket megfeszítve, az önök támogatását élvezve őrizzuk a határainkat.

– Tudjuk, nagykövet asszony – válaszolta Martindale. – Elismerjük az oktatás, kiképzés, egyesített gyakorlatozás fontosságát, de a legfontosabbnak mégis az elfogást tartjuk. Határvédelmi

egységünk különösképpen számít a szomszédos országok segítségére, ha arról van szó, hogy egy nagyszabású akciót kell megakadályozni... Szükségünk van a segítségükre a baj megelőzéséhez, mert még a határ előtt szeretnénk lecsapni. Nagyon különös, egyedi kéréssel fordulunk önökhöz ezzel kapcsolatban.

– Amint megkaptuk a hívásukat, a titkárság tájékoztatott – válaszolta az asszony. – Azt hiszem arra gondol, engedélyezzük a határvédelmi egység légiflottájának a szabad ki- és berepülést országunk légterébe. Igazam van?

– Igen. A javaslatunk egyszerű: engedjék be a hammerheadeket Mexikó légterébe. A gépek fedélzetén természetesen ott lennének a mexikói kormány képviselői. Olyan gépeket kell elfognunk, amelyek nem kaptak amerikai berepülési engedélyt. A többi Karib-térségbeli országgal már sikeresen megegyeztünk. Még Bolívia és Kolumbia is beengedi a hammerheadeket, sőt saját egységeiket is bevetik az érdekünkben. Cserébe biztosítjuk a gépek védelmét, tanácsadókat küldünk, pénzt és kiképzést adunk. Semmilyen körülmények között sem avatkozunk a belügyekbe, amelyek nem is tartoznak a hatáskörünkbe. Mexikó már eddig is sokoldalúan támogatott bennünket, de most még többre lenne szükségünk. Sajnos azt kell mondanom, minden erőfeszítés ellenére Mexikó a csempészek földi paradicsoma.

– Igazságtalan jellemzés...

– A repülőgépeink előzetes engedély nélkül nem repülhetnek Mexikó légterébe – nyomult tovább előre Martindale. – A gyors tetteket igénylő akciók esetében természetesen majdnem lehetetlen előre értesíteni országa hatóságait. Mostani akciónkra ez különlegesen igaz. Segítene nekünk, nagykövet asszony?

– Alelnök úr, kormányom már foglalkozik az önök javaslatával. Együttműködünk az önök hivatalos szerveivel.

– Ez mind igaz, de most egyetlen konkrét esetről beszélgetünk. Ismeretlen repülőgépek lépik majd át Mexikó felől a határunkat, és mi nem mehetünk elébük. Ezzel a csempészek természetesen tisztában vannak, tudják, ha felfedezzük őket, akkor elég ha egyszerűen megfordulnak, és visszarepülnek Mexikóba. Azok a gépek, amelyek a határ közelében dobják le a kábítószert, szinte

tökéletes biztonságban érezhetik magukat. Ha észre vesszük, megfordul, leszáll, újra tankol, és megpróbálkozik később. Ha pedig a mexikói oldalon szabadul meg az árutól, akkor gyalog vagy kocsival hozzák át a szétszórt árut. Jó eséllyel megússzák...

– Véleményem szerint most alaposan túloz – válaszolta nyugodtan Pereira. – Kormányom mindig a legkészségesebben tett eleget az amerikai hatóságok kérésének, az összes rendelkezésre álló erőnket bevetjük, ha a helyzet úgy kívánja. Embereink a legjobb kiképzést kapják... elismerem, nem vehetjük fel a versenyt a hammerheadekkel. – Elhallgatott, aztán határozottan folytatta. – Kormányom véleménye szerint a létező, a számunkra létező problémák arányában veszünk részt a munkában.

– Megértem az álláspontját. Nem lenne kábítószer-kereskedelem, ha országunkban nem lenne ekkora igény a drogra. De a tények tények maradnak, a probléma az önök országában is létezik, és Mexikó a legfontosabb összekötő a termelők és a fogyasztók között. Tetemesen csökkenthetjük a forgalomba kerülő mennyiséget, de ehhez szükségünk van az önök segítségére...

– Pontosan mit javasol?

Pledgemanra került a sor. Kék dossziét vett elő, és mindenkinek kiosztotta a tervezet gépelt szövegét. – Ez csak vázlatos javaslat, Pereira asszony – kezdte. – Engedje meg, hogy összefoglaljam a tartalmát. Száz fegyverrel támogassák a mi határvédelmi egységünket. Az önök katonái a határ mentén, amerikai támaszpontokon teljesítenének szolgálatot. Minden repülőgépünkön minden bevetésben kettő illetve négy fő venne részt. Adjanak állandó le- és felszállási engedélyt egész Mexikó területére. Ha a keresett gépek Mexikó területén vannak, akkor az önök tisztjei lépnek akcióba, az Egyesült Államok területén mienk a cselekvés. Ezenkívül felderítő és elfogó robotrepülőgépeknek is kérünk állandó berepülési engedélyt.

– Mi a helyzet a fegyverekkel? – kérdezte Pereira. – Mexikói állampolgárookra fognak lövöldözni?

– Idegen földön nem használjuk a fegyvereinket, ez eddig is így volt. Ez alól természetesen csak akkor teszünk kivételt, ha öpvede-

lemről van szó. Felfegyverzett robotrepülőgépeket pedig nem küldenénk mexikói légtérbe.

Pereira Curtis tábornokra nézett, aztán megkérdezte: – Mi a helyzet a légierővel és a hadsereggel?

Curtis válaszolt. – Ez a tervezet csakis a határvédelmi egység csapataival és a vámőrséggel foglalkozik. Csupán erről van szó. Figyelembe kell vennünk a nemzetközi jogot, ugyebár.

A választ egy kétkedő pillantás jutalmazta. – De a határvédelmi egység a hadsereg része, igaz?

– A határvédelmi egység önálló testület – válaszolta az alelnök. – Ezt hamarosan a Kongresszus is megszavazza. Egyébként is, javaslatunk csak meghatározott repülőgépekkel kapcsolatban kéri az engedélyt, és a robotrepülőgépektől eltekintve mindegyik gép fedélzetén mexikói hatósági személy is utazna.

– Milyen előnyökkel járna ez Mexikónak?

– Megerősítjük és modernizáljuk a járőr csapatokat és a Határt védelmező katonai egységeket – mondta az alelnök. – Felderítő repülőgépeket, radarberendezéseket, modern taktikai és szállítórepülőket, helikoptereket, alkatrészeket és üzemanyagot adnánk, körülbelül évi százmilliós értékben. Továbbá vállalkozóink alig várják, hogy lehetőséget kapjanak az önök repülőtereinek felújítására. Lényegében szorosabbra fonnánk az országaink közötti együttműködés szálait. Közös vállalkozásokra nyílna lehetőség a mezőgazdaságban, ipari fejlesztésben...

Az asszony felállt, felemelte a dossziét, és a hóna alá csapta. – Azt hiszem, mind a két félnek szüksége van a gondolkodásra, úgyhogy elnézésüket kell kérnem. Alig várom, hogy legközelebb találkozunk. – Villantotta fel ellenállhatatlan mosolyát.

Az alelnök felugrott. – Asszonyom, sajnos nincs idő gondolkodásra. Információnk szerint máris folyamatban van a szállítás. A határvédelmi egységnek azonnali engedélyre lenne szüksége. Tudjuk, elnökük harminc napra szóló engedélyt adhat ki. – Martindale a telefonra mutatott. – Forró drót az elnök úrhoz. Az ön támogatásával azt hiszem megkaphatnánk, amire szükségünk van.

– Ez nem a szokásos tárgyalási menetrend, alelnök úr. – Gyors pillantás az elnökre, aztán vissza Martindalere. – Engedje meg, hogy

kormányom elé tárjam a javaslatukat. Holnapra az elnöki íróasztalon lenne. A támogatásomról biztosíthatom...

– Túl késő, asszonyom – mondta Martindale. – Mondtam, a berakodás már elkezdődött...

– Ezen sajnos nem segíthetek. Be kell tartani a hivatalos utat. Ezt meg kell értenie.

– Nagykövet asszony, ez roppant fontos ügy – szólt közbe az elnök. – Értem én a protokoll szükségességét, de bizonyára maga is megérti a tettek szükségességét. A múltban is előfordult, hogy telefonkapcsolatot létesítettünk kormányával...

– Elnök úr, egy dolog engedélyt kapni egy mexikói zászló alatt hajózó gőzös elfogására, és egészen más fegyveres repülőgépeket Mexikóba küldeni. Ezt nem lehet elkapkodni. Az elnökömet alaposan és részletesen tájékoztatnom kell, konzultációra kell összehívni a jogi és katonai szakértőket, értesíteni kell az ellenzéki pártok vezetőit...

– A felderítógépünk már elindult – szakította félbe az alelnök. – Azonnali engedélyre van szükségünk...

– Már elindították a gépeiket? Hogy képzeli, alelnök úr?

– A határvédelmi egység felderítógépei nem támadó gépek – válaszolta Martindale. – Még nem érték el az önök légterét, és messzire vannak a polgári légifolyosóktól.

– Erről a kormányom semmit nem tud. Pokoli...

– Gépeink nemzetközi légtérben tartózkodnak, erről szükségtelen értesíteni a szomszédos országok elnökeit – magyarázta az elnök.

– Elnök úr, nem erről van szó. Minden Mexikót érintő kérdésről illő tájékoztatni a mexikói kormányt, nem gondolja? Felderítő gépeket, vadászgépeket küld országom légterébe... ezt nem nevezném jószomszédi viszonyoknak. A Szovjetuniót vagy Kubát sem értesítik, ha felderítógépeket küldenek oda. Mi is ebbe a kategóriába tartozunk?

– De hisz éppen most konzultálunk önnel, asszonyom – válaszolta ingerülten az elnök. – Arra kérjük, segítsenek bennünket. De a mi gondunk a mi bajunk. Gépeink egyelőre nemzetközi légtérben tartózkodnak, ezt senki nem teheti szóvá. Arra pedig még nem született megállapodás, hogy a radarsugarak meddig juthatnak el.

Szívesebben vettük volna, ha ezt az akciót a kormánya segítségével hajthatjuk végre, de ha nem, hát nem. Majd megoldjuk anélkül.

Az elnök választ várva elhallgatott. Mélységes csenden kívül azonban semmit nem kapott, hát folytatta. – Azonnal kell cselekednünk. Sajnálom, de nincs időnk kivárni amíg továbbítja a javaslatunkat, tehát az ön segítsége nélkül leszünk kénytelenek kapcsolatba lépni az elnök úrral.

Az elnök felállt, már csak az ujj begyei kötötték az asztalhoz. – Úgy látom, nincs már miről beszélgetnünk.

– Kivéve talán azt – szólalt meg az alelnök, – hogy Mexikó segítsége nélkül az egész világnak magyarázattal kell szolgálnunk a térségben folytatott tevékenységünk indítékáról. Ebben az esetben kénytelenek leszünk feltárni azt a tényt is, hogy a csempészbanda nemcsak illegálisan jutott be Mexikóba, hanem ott is építette ki a támaszpontját, és mindezt a mexikói kormány hallgatólagos jóváhagyásával...

– Ez hazugság...

Martindale ügyet sem vetett a diplomatazsargonhoz nem méltó közbeszólásra. Talán még örült is neki. – Biztosra vehetjük, a szóban forgó bűnösök lefizették a kormányhivatalnokokat, kábítószer és valutát hoztak-vittek szabadon. Azt is elárulhatom, a Mexikói Köztársaság még vadászgépeket is küldött nekik. Kormánykapcsolataik révén könnyedén hozzájutnak drága és ritka alkatrészekhez, fegyverekhez, és a szállításhoz szükséges üzemanyaghoz. Hála a mexikói kormány nagylelkűségének...

– Önök hazugságra vetemednek, csakhogy együttműködésre kényszerítsenek bennünket, elnök úr?

– Az igazat mondja, asszonyom.

– Gonzales Gachez egyik csicskása amerikai állampolgár, körözést adtunk ki ellene kábítószer-csempészés miatt, és hol bukkantunk a nyomára? Ciudad del Carmenben. – Az alelnököt már nem lehetett leállítani. Pereira tiltakozott volna, de Martindale nem engedte szóhoz jutni. – Abban reménykedett, védelmet, támogatást kap majd. Mindent elmondott Augusto Salazar mexikói tevékenységéről. Ennek a vallomásnak köszönhetően az amerikai legfelsőbb bíróság elfogatási parancsot adott ki Salazar ellen, többek

között őt vádoljuk a határvédelmi egység telepei ellen elkövetett merénylet megszervezésével is. Mikor Chapman miniszter úr kapcsolatba lépett az önök külügyminisztériumával és a bandavezér kiadatását kérte, ezt megtagadták tőle, mondván, Salazar védelmet élvez, mert ő a kormány honvédelmi tanácsadója.

– Még egyszer megkérdezem Pereira asszony – szólalt az elnök – Pereira asszony, segít nekünk?

Pereira hallgatott, farkasszemet nézett az elnökkel. Mélyet sóhajtott, elfordította a tekintetét és leült egy karosszékre...

A Turks és Caicos között, Nyugat-indiai szigetek

– Nassau Flight, itt Carmen del Sol Hét-Hét-Victor, a CABAL körzetben, Alpha Nyolc-Hat, Zéró-Négy-Egy-Egy Zulu, magasság egy-kilencezer láb.

A rádió hosszan sistergett, aztán félig brit, félig jamaicai akcentussal válaszolt egy hang. – Carmen del Sol Hét-Hét-Victor, Nassau vette az adást. Még mindig nagyon halkak vagytok. Nassau központtal kapcsolat az egy-kettő-négy pont hét frekvencián CROOK szektorban. Jó repülést.

– Értettem Nassau. Kösz. Kiléptem. – A pilóta visszacsúsztatta a mikrofont a tartójába. Valószínűleg most használta utoljára ezen az úton. Ezer kiló kokain a raktérben. Turks, Caicos szigetek, és a Bahamák. A Cessna Caravan nem repült a bejelentett tizenkilencezer láb magasságon, csak ötszáz lábnyira volt a tenger felszínétől már vagy harminc perce. Valójában ez volt az oka a rossz vételi viszonyoknak. A rádióantenna a gép hasán volt, és a jelek egyenesen a vízbe jutottak.

A kezdet kezdetétől fogva tudták, piszok nehéz út áll előttük. Az eltelt huszonnégy óra alatt csak pár órát aludhattak, és még legalább hatórányi repülés van hátra. A Caravan robotpilótája meghibásodott, azaz végestelen végig kézzel kell a gépet irányítani. A Karib-tenger felett változó a szélerősség, a szélirány, és légörvények kavarogtak. Bizony lidércálomba illő útjuk lesz.

A kolumbiai Uribiából indultak, átrepültek a Karib-tenger felett, fel Windward Passage-ig Kuba és Haiti között a Turks és Caicos szigetekig; útközben csak egyszer állnak meg Nassauban, de előtte még tesznek egy kanyart a Caicos sziget felé a radarok figyelő szeme előtt, és ledobják az első adagot. Akkor északra fordulnak, és a következő kétszázötven kilót a Mayaguana-szigetek mellett dobják ki. Aztán irány nyugat, és a Crooked-sziget mellett visszatérnek a kijelölt légifolyosóra.

Miután így megszabadulnak hétszáz kiló kokaintól, Arthurs Townba repülnek, ahol a meghibásodott hajtóműre hivatkozva kényszerleszállást hajtanak végre a városból északra vezető országúton. Hat állig felfegyverzett katona fogja biztosítani a gépet, kiveszik az utolsó kétszázötven kilót, kitakarítják a rakteret. Speciális anyaggal fecskendezik be, ennek a szagát emberi orr nem érzi, de a kutyák szaglását teljesen tönkreteszi. A Bahamákon már az is elég a börtönhöz, ha a speciálisan kiképzett kutyák kokain szagára bukkannak. – Néhányszáz kiló kávé kerül a gépre, és felvesznek pár utast. Utána jelentkeznek a bahamai vámőrségnél, akik kijönnek és megvizsgálják a meghibásodott gépet. Néhány pillanat, és minden a lehető legnyugodtabb képet mutatja...

Ez volna a terv... de ha az ember papírsárkányként röpköd a márciusi szélben, és csak pár másodperc választja el a Karib-tengerbe zuhanástól, az ereje éppen olyan rohamosan csökken, mint ahogy az életet jelentő drága üzemanyag fogy. Nos, ilyen körülmények között a Cessna pilótájában érthető kétségek támadtak az iránt, hogy a nagyratörő terv megvalósítható-e. Állandóan el akart aludni. Valdiviában összevissza öt órát hunyhatott, pedig előtte tizenegy órán keresztül tartott a repülőút Mexikóból Kolumbiába. Valdiviából csak röpké két órájába tellett mire elérte Uribiát; azt az utat még elviselte valahogy. A vacsora után érthetetlen élenkség vett erőt rajta, éber volt mint a párduc, és biztosra vette, a hátralévő út sem lesz nehéz. De tévedett. Már három órája volt a levegőben, mikor egész testében remegni kezdett, hol a hideg rázta, hol elöntötte a forró veríték. Sem aludni, sem ébren maradni nem tudott.

Most azonban rátelepedett az álomosság, szívesen süllyedt volna a feneketlen mély álombarlangba, de nem tehetette; minden ismert

trükköt bevetett, csak ébren maradjon. A fűtést már rég kikapcsolta. Hideg vizet öntött a nadrágjára, hiába. – Vedd át az irányítást, Jorge – mondta a másodpilótájának, aki csak hosszú másodpercek után reagált, valószínűleg ő is ugyanabban a kimerült tehetetlenségben szenvedett, mint ő. Na végre. Kiengedte a kezéből a gépet, felállt, megropogtatta a tagjait, és kávéért indult.

A jobb oldali raktér ajtaja nyitva volt. A Caravan hajtóműve fülsiketítő hangerővel dolgozott. Valamit megpillantott, amitől dühroham fogta el: a legénység két tagja hangosan húzta a lóbórt. Nem éppen gyengéd mozdulattal oldalba rúgta az egyiket, aki úgy pattant fel, mint aki halottaiból ébred. A fejét beverte az egyik kokaint tartalmazó dobozba, és szemlátomást fogalma sem volt arról, hol van. – Ébredj, te idióta – kiabált a pilóta. – Pillanatokon belül dobni kell. – Az ordítózásra társa is felédredt, és gyerekes mozdulatokkal dörgölte ki az álmat a szeméből. – Mi az isten bajotok van? – érdeklődött a pilóta.

– Elnézést, uram – mondta az első. – Pár perccel ezelőtt még semmi bajunk sem volt. De... de valami kiütött. Mindjárt összeszedjük magunkat.

– Vége a csendespihenőnek. Dugjátok ki a fejeteket az ajtón, vagy csípjétek magatokba, de csináljatok valamit, máskülönben a kokóval együtt mehetek kifele.

– Elnézést uram, még egyszer nem fordul elő. Csak...

– Nem érdekelnek a kifogások. Tegyétek a dolgokat, fejhallgatót fel, s figyeljétek.

– Nem kell ordítózni, uram – felelt a második. – Már majdnem harminc órája vagyunk szolgálatban. A fedélzeti adón válaszoltunk volna, ha...

– Pofa be! – Csattant fel a pilóta. – Még egy szó, és jelenteni fogom. – Azok ketten nem hátráltak, egymásra néztek harcra készen. De ekkor a Caravan hirtelen rándulással süllyedni kezdett. Elvesztették az egyensúlyukat, a pilóta meg az ajtóba kapaszkodva visszament a fülkéjébe.

– Mi a baj? – kérdezte a másodpilótát.

– Sajnálom, be akartam kapcsolni a robotpilótát, de még mindig nem működik. Túl gyorsan veszítettem a magasságból. Már rendben...

– Remélem is. – A pilóta belecsusszant az ülésbe, beszíjazta magát és átvette az irányítást. – Mi az isten haragja van ma veled? Órákkal ezelőtt kikapcsoltuk a robotpilótát. Erre úgy viselkedsz, mint egy amatőr. Manuel és Lidio elaludtak...

– Tudom. Rettenetesen fáradt vagyok.

– Úgy látom, mára mindenkinek remek kifogásai vannak.

A másodpilóta nem folytatta a vitát. A LORAN-nal ellenőrizte a térképeket. – Tízpercnyi út van az első dobásig – jelentette.

A pilóta megnézte, a rádió a megfelelő frekvencián van-e, aztán benyomta a kódolt szignál gombját. Öt másodpercig benyomva tartotta, de nem kapott választ. – Biztosan jó helyen járunk? Nem kaptam választ.

– A LORAN remekül működik. – Lehívta egy csomó földi navigációs állomás adatát.

– Nos?

A másodpilóta jobbnak látta, ha nem siet a válasszal. – Biztos elaludtak a fiúk.

– Szerintem meg rossz irányba vitted a gépet.

– Baszd meg!

– Mi...?

– Hát idehallgass! A belemet is kidolgozom. Ha azt mondtam jó útvonalon vagyunk, akkor az úgy is van.

A pilóta minden különösebb cécó nélkül nyakon ragadta a társát, és rázni kezdte. Aztán magához tért, elengedte. – Te úristen! Hát mi folyik itt? Mit csinálok? Ha nem tudnám, hogy ötszáz láb magasban vagyunk, azt hinném hipoxiás lettem. – Megdörgölte a szemét, és átvette a gép irányítását.

Mindannyian kimerültünk – suttozta a másodpilóta.

– Volt már ennél keményebb bevetésünk is. Az agyunkra ment a feszültség. – Megint megcsóválta a fejét, bekapcsolta az adóvevőt. Most azonnal felvillant a válaszjelzés. A pilóta leolvasta, milyen pozícióban vannak a kibocsátó jelhez képest, és beállította a giroszkópot.

A másodpilóta a fedélzeti rádión bejelentette: – Legénység, tíz perc múlva első dobás. – Aztán a pilótához fordult. – Első dobás három-öt-zéró, magasság ötven láb lesz, sebesség egyszáz-húsz.

– Fordulok három-öt-zéró irányba, süllyedek száz lábra, lassítok egy-ötvenre. Ötpercenként ellenőrizzük az irányt, amikor tíz mérföldnél tartunk, percenként, három mérföldnél pedig folyamatosan.

– Értettem. Óra indul.

A kapitány végre ellazult. A másodpilóta elvégzi a szükséges műszerellenőrzést. Végre minden klappol.

Bekapcsolta a vevőkészüléket; neki ennyi is elég, hogy a célhoz navigáljon. – Korrigálás... pár fokos... öt mérföld...

A raktérben a legénység előkészítette az első öt ládát. A százkilós ládát sínre teszik, megcélozzák a hátsó nyílást, és az adott jelre eleresztik. Az öt ládát húsz méter hosszú nejlonkötél tartotta össze. Mikor lecsúszik az első láda, a személyzetnek éppen annyi ideje van, hogy sínre tegye a következőt, és az már zsupsz, kint is van a raktérből. Gyors, percíz munka, és az áru sem szóródik szét.

– Egy perc.

A pilóta bólintott. A Cessna ötven lábra süllyedt. – Harminc másodperc. Legénység, felkészülni!

– Legénység készen – érkezett a válasz. Kezükben a kötéllel feszülten várakoztak, a nyitott ajtón beásított a fekete éjszaka...

Egyik pillanatról a másikra hatalmas, sötét alakzat bontakozott ki az égbolt háttéréből. Gonosz, hegyes orr, keskeny farok. Egy pillanat, és éles fény villant elő az orrból, bevilágított a raktérbe, elvakította a legénységet.

– Tíz másodperc...

– Helikopter – ordította valaki. – Jobboldalt egy helikopter...

A két pilóta egymásra bámult. A hatalmas Black Hawk egyre közelebb jött. A jelzőfények mellett látszott a fenyegető felirat: US VÁMÓRSÉG. A bal oldali fedélzeti nyílás nyitva, mögötte két sisakos katona.

– Vámosok! Honnan a pokolból kerültek ide?

– Nem mindegy? Dobás! Azonnal! – ordította a mikrofonba.

Valaki hátul megnyomta a lábpedált, az első láda megindult a síneken, és a reflektorok fényében kizuhant a gépből. Mikor a második ládát emelték a sínre, a helikopter egyik katonája tüzet nyitott. Golyók csapódtak a raktérbe, az egyik rakodót a vállán érte találat; a másik kikerülte a golyókat, elugrott az ajtótól.

A második láda sohasem érte el a nyílást; megcsúszott és fura bukkanásokkal a falnak ütközött. Az első láda kiesett ugyan, de a nejlonkötél nem szakadt el, és a láda a vízbe követte a Cessnát. Ez a hirtelen húzás jobbra rántotta a Caravan orrát, jobbra és lefelé, vészesen közel a hullámokhoz.

– Föl! Húzd föl! – kiabálta a másodpilóta, miközben társa keményen birkózott a kormányval. Nagy nehezen újra uralta a gépet, amikor újabb golyózápor érkezett a helikopterből. A pilótafülke jobb oldali ablaka szilánkokra törött, és a golyók kioltották a másodpilóta életét. A váratlan támadás a másodperc egy tört részéig elterelte a pilóta figyelmét, és ez éppen elegendő idő, ha egy nyolctonnás gép lassan, tizenöt méter magasságban halad: a Cessna lebukott, folyamatosan veszített a magasságából, pörögni kezdett, és belezuhant a Karib-tengerbe.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

– A célponttal már nincs kapcsolat.

A vezérlőterem falára szerelt monitor a Karib-tenger északkeleti szektorát mutatta. A képernyő tulajdonképpen egy piros doboz, közepén egy kereszttel: ez az ismeretlen radarcélpont, az irányítók szerint elfogandó céltárgy. Az adatoszlopok a cél sebességét, magasságát, repülési irányát mutatták. Eddig. Most semmit.

Annette Fields a hammerheadek vezérlőtermében volt, együtt dolgozott a többi technikussal. Mellette Brad Elliott. – A ROTH szerint sebessége zéró, a magasság nem megbízható, de valószínűleg az is zéró – mondta Annette.

– Üzenet Bat Héttől – jelentette az egyik technikus. – A Black Hawk tüzet nyitott a céltárgyra.

– Mit csinált? – kérdezte Elliott. – Azonnali jelentést kérek!

A technikus figyelmesen hallgatott, jegyzetelt, aztán Elliotthoz fordult. – Fényszórával jeleztek, megvilágították a céltárgyat. Észlelték hogy dobásra készül. A csempészek tényleg kilökték az első ládát. Erre tüzet nyitottak. A pilóta elvesztette uralmát a gép felett, és lezuhant.

– Senki nem mondta nekik, hogy lőjenek – háborgott Fields. – Nekünk kellett volna utánuk menni.

Fields most szélesebb területet fogott be a képernyőn: a Bahamák fele, Florida és Észak-Kuba is látható lett. Újabb céltárgyat keresett, és X-szel jelölte a keletről nyugatra tartó radarcélt. – A másik céltárgy nagyjából a bahamai Andros-sziget és a floridai Key Largo között van. Húszpercnnyire Cay Sal Banktól – jelentette. – Még mindig tízezer láb magasan halad, de hamarosan ereszkedni fog. – A piros X mögött kék négyzet látható. A V-22 Sea Lion, a Lion Három-Három követte néhány mérfölddel mögötte, és néhány lábbal alatta a csempészgépet. Várta a támadásra megfelelő pillanatot.

– Ebben a pillanatban minden szabályszerű – jelentette Fields. – Megkapta a bahamai engedélyt, rendesen halad a Bravo-646-os légifolyosón. Viszont tudjuk, hogy kábítószert szállít.

– Nassauban nem kapott szabad utat – javította ki Elliott. – Ami azt illeti, nem is volt vámvizsgálat, csak üzemanyagért állt meg. Ebben az esetben a bahamai vámósoknak nem kell átvizsgálniuk a gépet, hacsak nincs határozott gyanújuk...

– De nekünk van. Van Nuys azt mondta, ezen a gépen ötszáz kiló kokaint szállítanak. Ennyi talán elegendő...

– Teljesen mindegy, mert a bahamai vámósokat úgysem tudtuk volna meggyőzni – magyarázta Elliott. – Megmondták, nem hajlandók foglalkozni a géppel.

– Az tény, ha lekapcsoljuk ezt a gépet, akkor kiderülhet hogy fülest kaptunk – gondolkozott fennhangon Fields. – Akkor valahova máshova viszi az árut, ha egyáltalán útnak indul. Most azonban jó esélyünk van, hogy valahol Key West környékén tetten érjük...

– McLanahan az E-2 fedélzetén van, és hat Sky Lionnal kergetheti a szárazföldi csempészeket-mondta Fields. – A V-22-es pedig a pasas sarkában van. Van Nuys információi eddig pontosak voltak. Szerintem nekünk áll a zászló.

– Sülyyed – folytatta más hangon. – A sebessége is csökken, északnyugatnak tart. Hatvan mérföldre van Marathontól keletre. Lion Három-Három vele fordul, tartja a kapcsolatot...

Az ismeretlen gép fedélzetén

– Miami központ, a Carmen del Sol légitársaság gépe Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie, sülyyed, VFR nyolcezer-ötszáz. Vége.

– Del Sol Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie, vettem – válaszolta a légiforgalmi irányító. – Figyelmezetem, a kötelező magasság nyolcezer láb amíg Key West közelkörzetébe nem ér. Vége.

– Köszönöm a figyelmeztetést, központ. Megállunk nyolc pont ötnél. Pocsék szelek fújnak erre. – Az irányító két kattanással válaszolt; aztán már mással beszélt.

Az ikerhajtóműves Cheyenne pilótája, José Trujillo őrnagy a műszerfalra szerelt különleges szerkezetért nyúlt és bekapcsolta. Ez a szerkezet lehetővé tette, hogy a gép pilótája tetszése szerinti magassági adatot küldjön az irányítóközpontoknak. A miami irányítót is ez a szerkezet csapta be.

– Helyzet? – kérdezte a másodpilótát.

– Öt mérföld – érkezett a válasz.

Odalenn a Lowe Matecumbe mentén a földiek már várják az ötszáz kiló szállítmányt.

– Most – mondta Trujillónak.

Trujillo levette a gázt, meredek, kilencven fokos jobbfordulatot hajtott végre és a lent hömpölygő hullámok felé irányította a gép orrát. Néhány másodperc alatt nyolcezerről kétezer lábra sülyyedtek.

– Del Sol Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie, kapcsoljon vételre, és ellenőrizze a négy-egy-három-három kódot. Vége.

Trujillo a meredek süllyedés közben is uralkodott a hangján: – Kilenc-Zéro-Kilenc Charlie, értettem.

Remélte, az irányító nem veszi észre a hangjából kicsendülő feszültséget.

– Kilenc-Zéró-Kilenc, újra állítsa be az adóvevőt.

– Fel! – ordította a másodpilóta. Trujillo hátrarántotta a kart, vízszintesre állította a gépet. Kilencven méter magasan repültek tovább.

A Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie-t üldöző Lion Három-Három fedélzetén

A pilótáknak szánt, éjjeli látást megkönnyítő szemüvegen keresztül Ken Sherrey tisztán látta a gyanús Cheyenne-t. A gép sziklaként zuhant az óceán felé. Sherrey csökkentette a V-22 Sea Lion teljesítményét, figyelmen kívül hagyta a számítógép figyelmeztető sipolását, amely arra intette, hogy változtassa meg a hajtóművek állásszögét, és engedje lejjebb a Sea Lion orrát.

– Aladdin, a gyanúsított erősen süllyed, percenként ötezer lábbal. Acélból vannak az idegei, ha ezt meri csinálni egy Cheyenn-nel éjszaka.

– Vettük, Három-Három – válaszolta Annette Fields. – Tudja tartani a kapcsolatot?

– Tartani tudom a kapcsolatot, de nem ártana, ha ellenőrizné a Sky Lionokkal.

– Értettem – válaszolta Fields. – Szünet. Hawk Négy-Egy, te is vetted?

– Vettem – válaszolt McLanahan az E-2 Hawkeye fedélzetéről. A radarrepülő negyven mérfölddel odébb keringett. – A robotok is süllyednek. Radarkapcsolatban vagyok a gyanúsítottal és a Három-Hárommal. Infravörös kapcsolatban több szárazföldi célponttal Lower Matecumbe Key környékén... Szerintem ott lesz a nagy dobás. Az említett szárazföldi célokra két Sky Liont állítottam.

– Mindent vettem, Négy-Egy.

– Három-Három is vette. – Sherrey növelte a sebességet, miközben folytatta lélegzetelállító süllyedését. – Jó lenne, ha már befejezné – morogta másodpilótája az orra alatt.

– Az orra még lefelé áll, a szárnya meg magasan van – válaszolta Sherrey. – Még ha szintre is áll, nem biztos hogy nem pottyan a vízbe.

De a gép nem zuhant le. Lassan kiegyenesedett. Sherrey még mindig biztosra vette hogy palacsinta lesz belőle, de pár másodperc alatt kiderült, a csempész megúsza.

– Pokoli jól csinálja – ismerte el Sherrey másodpilótája.

– Az ördöggel kötött szövetséget – morogta Sherrey. Ezer lábra süllyedtek, jóval az alacsonyan repülő csempészgép fölé.

A másodpilóta azonnal folyamatos adásra állította a WET SNOW rendszert, amint megbizonyosodott róla, hogy Trujillónak sikerül egyenesbe hozni a gépet – Öt fok balra, tíz másodperc – jelentette. Trujillo mellkasa hangos hörgéssel emelkedett és süllyedt az irtózatos megterhelés után, de merészen balra billent, száz láb magasan, százötven csomós sebességgel. – Legénység, dobásra felkészülni! Most!

Ezen a gépen nem volt semmi furmányos szerkezet. Két ember hátul minden erejét megfeszítve, a lehető leggyorsabban dobálta ki a ládákat. Harminc másodperc alatt tíz ládát hajítottak ki az ajtón. – Dobás befejezve, gyerünk!

– Szállítmány a vízben – jelentette Sherrey másodpilótája.

– Látom, látom – mondta Sherrey magának leginkább. – Távolodom a Cheyenne-től. Csónakkal felkészülni.

Sherrey függőleges állásba hozta a hajtóművet, ezzel a repülőgép állásból helikopter módozatra váltott. Gyorsan süllyedt, már csak néhány centi választotta el a tengertől. Látta a hullámokon hanykolódó ládákat.

– Tíz yard, jobbra – irányított, miközben finoman letette a gépet a vízfelszínre. – Csónak kifelé! – A V-22 rakteréből öt ember csúsztatva a vízre a sárga motoros csónakot. A kormányoson éjszakai szemüveg volt, és könnyen észrevette a ládákat. Sherrey ügyelt, hogy

a rotorok ne sodorják el a csónakot. Emberei kötelet kerítettek az egyik láda köré, és behúzták a csónakba.

– Csónak három órán, gyorsan közeledik! – Jelentette a kormányos abban a pillanatban, mikor az egyik láda a csónak oldalának ütközött.

– Vissza a géphe! – parancsolta Sherrey. Még be sem fejezte a mondatot, mikor az újonnan érkező irányából felvillanó fényeket látott. Tüzet nyitottak rájuk?

– Aladdin, itt Három-Három – rádiózta. – Ellenség három óránkon. A csónak még nincs a fedélzeten, nem emelkedhetünk.

A másodpilóta kioldozta magát és hátrament segíteni a csónakosoknak.

– Három-Három, itt Négy-Egy – szólalt meg váratlanul McLanahan. – Várjanak, mindjárt jövünk.

Elsőnek a kormányos bukott a hullámokba: eltalálta egy golyó. Voltak akik hasra vágódtak és viszonozták a tüzet, mások a sebesült kormányost húzták a csónakba, aztán igyekeztek visszaevetni a helikopterhez. – Négy-Egy, gyere ide! – Ordította Sherrey. – Komoly tűz alá kerültünk.

A jobb oldali hajtómű mögül fény villant fel, egy narancssárga csóva zúgott keresztül a sötét égbolton. Pár pillanattal később hatalmas robbanás, a V-22-től néhány méterre. Az egyik Sky Lion robotgép követte a hajót, infravörös keresőjével megtalálta, és kilőtt rá egy Sea Stinger rakétát. Az elsőt követte a második. A kis hajó lángokba borult, több száz méteres körzetben nappali világosságot árasztva.

– Három-Három – rádiózta McLanahan. – Kell még segítség?

– Nem. A kis játékszered remekül bevált – válaszolta Sherrey. – Maradj készenlétben. – Megfordult. – Hogy van Joe? – kérdezte.

A kormányos jobb karját vér áztatta, de egyébként magánál volt, egyenesen ült, még integetni is tudott a pilótának. – Rendben vagyok, de kapjuk el ezeket a szemeteket.

– Biztos, Joe? – A kormányos igenlően integetett. – A robotgép eltalálta a hajót. Nyissátok ki a ládát, lássuk, mi van benne.

Az acélpántokat lefeszítették; gyors ellenőrzés, nincs-e benne robbanószerkezet, időzített bomba vagy más efféle, aztán kinyitották.

Ötven darab egykilós kiszerezésű, szürkésfehér por. Az egyiket felhasították, és egy csipetnyit beleszórtak a kobalt-cianid tartalmú fiolába. – Olyan tiszta, mint a kishúgom – kiáltotta az egyik.

– Hátsó ajtót becsukni, és kössék be magukat – válaszolta Sherrey. Már emelkedett, pedig a másodpilóta még nem is ért vissza az üléséhez.

José Trujillo őrnagy maximális teljesítményre kapcsolt, és meredeken megemelte a Cheyenne-t. Mikor túllépték az ötezer láb magasságot, recsegni kezdett az adóvevője. A miami központot hallotta. Charlie, ha hall, lépjen kapcsolatba Miami központtal az egy-egy-nyolc pont kettő ötön. Ismétlem, Del Sol Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie jelentkezzen a megadott frekvencián.

– Miami központ, itt Del Sol Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie, tisztán halljuk, – jelentkezett a cuchillo pilóta. – Látja a jelzésemet?

– Látom, Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie – válaszolta az irányító. A Cheyenne hatezer-nyolcszáz láb magasan repült. – Nyolcezer ötszázon van. Nem válaszolt a hívásomra.

– Jól hallottam – felelte Trujillo. – Biztos rossz gombot nyomtam be, elnézést...

– Vettem. – Pár pillanattal később a miami központ irányítója újra jelentkezett. – Charlie... forgalom a hat óráján, öt mérföldre.

Trujillo habozott: a légiforgalmi irányítók rendszerint nem jelentik a mögötted zajló eseményeket, de ha mégis, akkor feltétlenül jelzik a másik gép magasságát és típusát. – Végre megszólalt. – Vettem, központ, de nem látom.

Újabb szünet. Ezúttal hosszabb. – Del Sol Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie, kapcsoljon az egy-egy-kettő pont öt-öt frekvenciára.

A két cuchillo pilóta egymásra nézett. A megadott frekvencia a határvédelmi egység csatornája volt. Lebuktak.

Szó nélkül dolgoztak. Trujillo azonnal délnek fordult, teljes erőre kapcsolt, a gép orrát lenyomta. Közben másodpilótája kikapcsolta az adót, ellenőrizte, az összes külső fény le van-e kapcsolva.

– Carmen del Sol Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie, itt a határvédelmi egység – rádiózta Ken Sherrey a V-22-es fedélzetéről. – Kilépett a kijelölt légifolyosóról, és nem tartja be a megadott magasságot. A

Marathon zéró-kilenc-kettő-fokon a huszonöt DME-n délre tart, ötezer láb magasságon, és folyamatosan süllyed. Ezzel megszegi az Egyesült Államok határvédelmi előírásait. Tartsa pillanatnyi magasságát, és engedje ki a futóműveket. Lépjen velem kapcsolatba a VHF egy-egy-kettő pont öt-öt, vagy a VHF GUARD egy-kettő-egy pont öt frekvencián.

A raktérből egy katona jött elő.– Mi történt?

– Pofa be, leülni... – Ekkor balról fénycsóva világította be a Cheyenne pilótafülkéjét.

– A hammerheadek! Megtaláltak minket... – Balra, a Cheyenne törzséhez veszélyesen közel megpillantották a figyelmeztető fényjeleket. – Közvetlenül mögöttünk vannak, hét órán, kábé fél mérföldre. Ki tudjuk cselezni őket?

Trujillo feltette a napszemüvegét, hogy valamelyest megvédje szemét a vakító fénytől. – Te mit gondolsz? – kérdezte. – Menjünk délre és tűnjünk el a légterükből, még mielőtt tüzet nyitnának?

– Semmi értelme a menekülésnek – szólalt meg a rádióban egy hang. – Megtaláltuk az egyik ládikójukat a csónakkal együtt. Látom az arcukat emberek, ez pedig azt jelenti, maguk is látták a figyelmeztető jelzéseket. Eressze ki a futóműveket, forduljon jobbra, máskülönben lövünk!

– Most mi lesz? – kérdezte a Cheyenne másodpilótája. – Le fognak löni minket...

– Csend! – parancsolta Trujillo. – Azonnal kapcsolja be a rövidhullámú rádióadót, és keresse meg a többi cuchillo gépet. Mondja meg nekik, bajban vagyunk. – Hetvenszázalékos tolóerőre állt, és meghúzta a futóműveket vezérlő kart. A műszerfalon megjelenő kijelzés szerint a futóművek biztonságosan kiemelkedtek.

Trujillo a hammerheadek frekvenciájára kapcsolott. – Carmen del Sol Kilenc-Zéro-Kilenc Charlie kiengedte a futóműveket. Tiltakozunk a jogtalan akció ellen és követeljük, hogy a bal oldalon, hét órán tartózkodó repülőgép távolodjon és kapcsolja ki a reflektorokat. Módosítjuk az útvonalunkat, kiléptünk az amerikai légtérből. Nem tartozunk az önök fennhatósága alá. Vége.

– Charlie, az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége elfogta magukat. Kövessék az utasításainkat, engedelmeskedjenek,

máskülönben szitává löjjük magukat! A biztonságos repülésért én vagyok a felelős, nem fognak akakdályba ütközni. Forduljanak jobbra, irány három-öt-zéró, landolás a Taimiamai repülőtéren.

Trujillo a reflektorok felé nézett és a megadott irányba fordult. Aztán a bal felső zsebéhez nyúlt: arany sólyomszárnyak, a cuchillók jelvénye, amit a kubai repülősöktől kölcsönöztek. Letépte és eldobta. Csendes elégtétel, amiért Augusto Salazar ezredes cserbenhagyta.

A Határvédelmi Egység Főparancsnoksága, Florida, USA

– A gyanúsított süllyed, északi irányba fordul – jelentette az izgatottságtól elcsukló hangon Fields. – Három-Három szerint a futóműveket is kiengedte.

A vezérlőteremben kitört az ováció.

– A vámosok és a parti őrség szedjék össze a többi ládát, és ellenőrizték a csónakot – mondta Elliott. – Jó lenne ha fel tudnánk küldeni még egy Sae Liant, hogy elkísérje a Cheyenne-t Tiamiamaiába. A Három-Három Homesteadbe menjen, irány a kórház.

– Igenis, uram – válaszolta Fields.

Elliott ránézett a lányra. – Ez komoly szállítmány, de a Van Nuys által említett tizenkét gépből csak kettőt fogtunk el idáig.

Ciudad del Carmen, Mexikó

Agusto Salazar befejezte ellenőrző körútját. A két F-5E vadászbombázó egyike lesz a kísérőgép. Meg kell adni, gyönyörű darab, veszedelmesen szép. Fényévnnyire van a régi MIG-ektől, és szemre is látszik hogy gyorsabb, mint a francia Mirage-ok.

A gép orrában két húszmilliméteres gépágyú, két régebbi AIM-9J Sidewinder rakéta a szárnyak végére erősítve; két őrségi AIM-4

radarvezérlésű rakéta, amely az F-5-ösnek a szárnyára szerelt, modernizált radarjával állt kapcsolatban. Az AIM-4 az utolsó pillanatban került a birtokába. Kísérleti darabok voltak, még sehol nem tesztelték őket, de a rakéták „beszélgettek” a lövést irányító radarral. Kísérőgépét hasonlóan szerelte fel. Csak annyi volt az eltérés, hogy a második F-5-ön mindössze egyetlen Sidewinder volt. A két vadászgép egyelőre a hangárban várakozott, jól elrejtve a kíváncsiskodók szeme elől. A mexikói légierő valószínűleg nem repesett volna az örömtől ha megtudja, gépeiket dugig pakolják támadófegyverekkel azért, hogy a kábítószer-csempészek működését védjék.

A terv szerint az F-5-ösök, az Antonov és a Douglas szállítógép Mexikón keresztül, északi irányba repülve közelíti meg az Egyesült Államokat. A vadászgépek az öböl felett csatlakoznak a szállítógépekhez; ott, ahol még és már egyik ország radarjai sem vehetik észre őket. Onnantól szoros kötelékben repülnek, amíg meg nem szabadulnak az árutól.

Az F-5-ösökre külső üzemanyagtartályt is szereltek, ezeknek és egy kis szerencsének segítségével kétezer mérföldet tudnak megtenni anélkül, hogy meg kellene szakítaniuk az utat. A vadászgépek illetéknéppen sokáig, még az Államok területe felett is védelmezhetik a szállítógépeket, sőt visszafelé is mellettük maradhatnak. A visszatérő gépek üzemanyag-utánpótlását Közép-Mexikóban tervezték, elhagyatott polgári repülőtereken.

Egy beosztott sietett Salazarhoz. – Sürgős üzenet, uram. – Salazar olvasott, a kísérő pilóta, Tony Vasquez eközben mellé sétált.

– Valami baj van, ezredes úr?

– HF üzenetet kaptunk a Kilenc-Zéró-Kilenc Charlie-tól. Trujillót elkapták a hammerheadek Marathonnál. Elveszett a szállítmány és a hajó is. – Gombóccá gyúrta a papírlapot, és a tisztviselő arcába vágta.

– Hogy találhatták meg a gépeinket? A költői kérdésre maga adta meg a választ. Van Nuys, természetesen...

– Műholddal vagy radarrepülővel – válaszolta fennhangon Vasquez.

– Aerosztátos radarjuk nincs, erről mi gondoskodtunk. – Elhallgatott. – De mi van a többi géppel? Mit csinálunk...?

– Természetesen folytatjuk – mondta Salazar. – A hammerheadek akár egy tucat radarrepülőt is felküldhetnek, akkor sem tudnak befogni kétezer mérföldet a kontinens belsejében. Egyébként is minden egyes ledobott láda egy-egy nyert csata. Számháború, és nyerni fogunk, kapitány. – Salazar úgy döntött, azt nem említi meg, mit jelentenek a számok titkos bankszámláján. – Azonnal mindent tudni akarok a Texasba, Louisianába és Új-Mexikóba tartó gépekről.

– Minden itt van uram – mutatta a beosztott. – Mind a három gép épségben landolt Valladolidban, most folyik az üzemanyagfelvétel. Tizenöt percen belül a levegőben lesznek.

Salazar megnézte az óráját, és gyors fejszámolásba kezdett. – A terv szerint egy óra múlva indulunk, és két óra múlva találkozunk Ciudad Victoria mellett. Nálunk vannak a jó lapok. A hammerheadek elkéstek, már nem állíthatnak meg bennünket.

Mexikó felett, San Antonio de Bravó mellett

A randevú zökkenőmentesen lezajlott. Tampicótól kétszáz mérföldre keletre, Mexikó tengerpartján Salazar és a másik F-5E vadászgép találkoztak az AN-26-tal és a DC-3-as szállítógéppel, tankönyvbe illő precizitással. A két F-5-ös szinte szárnyat szárnynak vetve közrefogta a szállítógépeket. Mire a négy repülő radarközelbe ért, pontosan az a kép jelent meg a képernyőkön, amit szerettek volna: két Carmen del Sol járat egymás mellett. A gépek pontosan betartották az előírt útvonalat, a mexikóiaktól azonnal megkapták a berepülési engedélyt. Chihuahuától száz mérföldre keletre a DC-3-as és az egyik F-5-ös tovább folytatta útját északkeleti irányba Nogales felé, az AN-26-os pedig kísérőjével északra tartott, Ciudad Juarez felé a Rio Grande völgyében.

Ez volt a kritikus útszakasz. A DC-3-as Nogalesben leszáll, és úgy rakodja ki az árut, az Antonov azonban az amerikai-mexikói határ mentén a levegőből dobja le a csomagokat Ojinaga és Felix Gomez

között, szigorú radarellenőrzés mellett. A határvédelmi egység egyik radarbázisa Eagle Passban, Texasban volt; a másik Fort – Huachucában, Arizonában; mindkét bázis jól védett, jól működő telep volt. De az új-mexikói Deming és a texasi Marfa költségvetési hiány miatt felfüggesztette a működését. Így súlyos rés keletkezett a radarmegfigyelésben, amit az El Paso-i és juarezi irányítóradarok nem pótolhattak. A járőrök számát és sűrűségét megnövelték ugyan Texas határvidékén, de az alacsonyan repülő gépet ezen a területen nem tudták kifigyelni. Legalábbis Salazar ebben a hitben élt.

Salazar információi természetesen helyesek voltak; egy dologról azonban nem tudott. Nem hallotta még, hogy az arkansasi ROTH radar folyamatosan figyeli a határövezet, és irányítja a hammerheadek átalakított P-3 Orion radarrepülőgépét, valamint két V-22 Sea Lion repülőt. Egy másik határvédelmi radarrepülő pedig óvatosan követte a Douglas szállítógépet Nogales irányába.

– Lion járat, itt Shark – jelentkezett a P-3 fedélzeti irányítója a titkos frekvencián. – A cél süllyedni kezdett. Tíz órán van, húsz mérföldre. Négyszáz láb magasságban repül. Legyetek óvatosak, hegyvidékes terep és magasfeszültségű drótok ötszáz lábnyira a végső magasságtól.

– Lion Kettő-Egy két géppel tízezerről négyezerre süllyed – jelentette Hardcastle. Ő irányította a vezér Sea Liont, másodpilótája Rachel Sanchez; Rushell Masters és Sandra Geffar a másik V-22-es fedélzetén utazott. A két gép szoros kötelékben repült. Párhuzamosan haladtak Salazzal a határ innenső oldalán.

Sanchez bekapcsolta a radart, a kis radarképernyőn megjelenő kijelzések segítettek elkerülni a repülést veszélyeztető kisebb akadályokat: villanyvezetékeket, kisebb rádiótornyokat. Az impulzusokat Hardcastle éjjeli szemüvegébe továbbította a számítógép, s ha valami akadályt észlelt a radar, a szemüvegen megjelent egy kicsiny vonal.

– Jól látok – mondta Hardcastle. Folyamatosan ereszkedett, de négyezer lábon megállt; Texas déli részén, a Stockon fennsík felett repültek. Általános errefelé a sík terep, de itt-ott felbukkanhat egy-egy sziklacsúcs, veszélyes drótkadály. – MMR-t készenlétre

kapcsolni. – Sanchez engedelmeskedett. Még mindig elég magasan voltak ahhoz, hogy ne kelljen katasztrófaveszélytől tartaniuk.

– Cél a tizenegy órátkon, tíz mérföldre, magassága ötszáz láb, sebessége kétszáz csomó – jelezte Hardcastle.

– Tőlem akár ezer mérföldre is lehet – válaszolta ingerülten Sanchez. – A kisujjunkkal sem nyúlhatunk hozzá, amíg nem mehetünk át Mexikóba.

– Elliott megígérte, megkapjuk az engedélyt.

– És mi van, ha mégsem? Itt csücsülünk és nézhetjük, ahogy életünk nagy fogása elrepül a szemünk előtt.

– Nyugodjon le, Rachel – mondta Hardcastle. – Minden leghetésegt elkövetünk... – Abbahagyta, de magának sem hangzott valami meggyőzően. Sanchez csak kimondta az őt is emésztő kételyt. A hammerheadeket egy, a térképen meghúzott piros vonal tartotta távol a cuchillóktól! Itt kinn a sötét éjszakában nem létezett ez a vonal. Egy húzás, kis lökés, és szemtől szembe kerülhetnek a csempészgéppel.

– Cél kétszáz láb magasságban, sebessége egy-ötven – jelentette a P-3 irányítója. – Lionok, tartsák a magasságukat, mert veszélyes a terep.

– Shark, tudom hogy a gyanúsított dobásra készül – válaszolta Hardcastle. – Biztos benne, hogy Mexikóban van?

– Sajnos igen, Kettő-Egy. A határtól délre, öt mérföldre San Antoniótól délnyugatra.

– Százmérföldes körzetben nincs itt egyetlen leszállópálya sem! Tutira nem akar leszállni – mondta Hardcastle. – Koromsötét van kinn. Nem sétaterepülésre ment. Észlelt más gépeket is a környéken?

– Nem. Normál forgalom Juarez és El Paso környékén. Errefelé semmi.

– Tehát a testvérek nincsenek itt. Óriási. Ennyit a mexikói támogatásról. Hol késik az engedélyünk? Ha nem akarják hogy a fickó megússza, akkor mire várnak? Ideszólt már valamelyik washingtoni nagyfejű?

– Nem Kettő-Egy. Amint tudunk valamit, azonnal értesítjük...

Hardcastle a legszívesebben hagyta volna a fenébe a P-3-as irányítóját, és a maga elképzeltése szerint kezdett volna akcióba.

Olyan egyszerű az egész, bár nem szabályos: azt kell mondani, a gyanúsítottak szerint az Államok területén vannak, és megtenni a kellő lépéseket. Ehelyett benyomta a mikrofon gombját. – Maradjon a fenekén, Kettő-Kettő. Megvárjuk az engedélyt.

– Lion Kettő-Egy, itt Shark. Két nagy sebességű repülőgép közeledik északkeletről, Chihuahua irányából, távolság hét-zéró mérföld, sebesség egy-három-zéró csomó. Mexikói jeleket sugároz. Úgy látszik mégis ideértek.

– A célkép felé, vagy a dobási zónához tartanak?

– Egyelőre egyik felé sem – válaszolta az irányító. Északkelet az irány, Ojinaga felé, ötven mérföldre délre. Talán a határt veszik célba, vagy csak valami felderítőrepülés. Az is lehet, csak sétálni mennek, Nem biztos, hogy tudnak a dobásról.

– Vagy nem érdekli őket – mondta Sanchez.

– Shark, nem lehetne valahogy kapcsolatot létesíteni velük? – kérdezte Hardcastle. – Megkereshetnénk a taktikai frekvenciájukat. Ha egy mód van rá, nem szeretném elriasztani a csempészeket.

– Kapcsolatba léphetek a Chihuahua közelkörtel, vagy a Monterey távolkörtel. Talán megadják a szükséges infót. Maradjon a vonalban.

Két perces csönd. Aztán: – Kettő-Egy, itt Shark. A kérést visszadobták. Chihuahua nincs irányítói kapcsolatban a géppel. Megerősítették, a mexikói légierők járőrgépe, de nem adták meg a frekvenciáját. Viszont megvan a kerületi járőrparancsnok telefonszáma: most evvel próbálkozom. Chihuahua azt állítja, agép a GUARD csatornát figyel.

A két Sea Lion közelebb repült a határhoz, a Rio Grande meder középvonalán haladtak. A távolban alig pár mérföldre San Antonio de Bravó fényei. A PNVS-t maximális nagyításra állította, így még azt is láthatta, teherautók köröznek egy tubus alakú tárgy körül.

– Shark, teherautókat és furgonokat látok valami konténer körül. A kocsik kábé száz lábra vannak egymástól. Szerintem a gép pontosan San Antonióban dobta le az árut. – Mielőtt Sanchez bármit mondhatott volna, benyomta a mikrofon gombját. – Figyelem, mexikói helikopter, északkeleti irányban, harminc mérföldre nyugatra Ojinagától. Itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége

a GUARD csatornán. Öt mérföldre délre vagyunk San Antoniótól a Rio de Grande medre felett. A körzetben feltehetően kábítószeres akció zajlik. Kérjük, forduljon San Antonio de Bravó felé, és lépjen velünk kapcsolatba az egy-egy-kettő pont öt-öt frekvencián. Kérem, válaszoljon. Vége.

Sanchez egyetértően bólogatott. – Azt hiszem minden tőlünk telhetőt megtettünk – mondta. – De ezt az üzenetet a csempészek is hallhatták, és most el fognak menekülni.

Hardcastle helikopter módra kapcsolt, és finoman körözött a Rio Grande felett. Éjszakai szemüveg nélkül a csempészek nem vehetik észre az amerikai gépet. – Csak abban reménykedem, a mexikóiak időben odaérnek.

Megszólalt a hammerheadek taktikai csatornája: – Egyesült Államok Határvédelmi Egysége, itt Pajaro Egy-Hét-Egy, két járőrhelikopter az egy-egy-kettő pont öt-öt frekvencián. Vettük az adást. Vége.

– Pajaro Egy-Hét-Egy, itt Lion Kettő-Egy járőrgép. Azonnal San Antonióba kellene menniük. Meg tudják tenni? Gyanúsított gép nyomában vagyunk, és feltételezésünk szerint azon a területen dobták le a szállítmányt.

– Igen, Lion Kettő-Egy. A parancsnokságunk már tájékoztatott bennünket. Tartsák a pozíciójukat.

– Lion, a mexikói helikopter felétek tart-jelezte a P-3 irányítója. – Várható érkezés tizennégy perc.

– Shark, azonnal hívja Aladdint – mondta Hardcastle. – Tizennégy perc múlva azok a pasasok már sehol sem lesznek. Azonnali belépési engedélyre van szükségünk.

– Értettem, Kettő-Egy. Felrázzuk őket. – De egy pillanattal később: – Lion gépek, a cél süllyed és lassít. Újabb dobásra készül. Húsz mérföldre északra a jelenlegi pozíciótoktól, közvetlenül a határ mellett.

– Vettem. Kettő-Kettő, rajta, kövesse a célt.

– Értettem, Kettő-Egy – válaszolta Rushell. – Shark, Lion Kettő-Kettő északnak tart, szólóban.

– Értettem, kettő-kettő. Jelzés marad normál, irány három-öt öt, magasság nyolcezer láb, a célgép húsz mérföldre. El Paso kettő-

kilenc-kilenc-nyolc. – Hardcastle megfordult hogy lássa társát, aki eddig a bal szárny mellett haladt, de most éles kanyarral balra billent és elrepült.

Mikor Hardcastle visszafordult és újra szemügre vette a zónát, megint ideges lett. A teherautók és furgonok egymás után gördültek el. Menekülnek... – Pajaro Egy-Hét-Egy, itt Lion Kettő-Egy, a földi gyanúsítottak menekülnek. Két furgon a maguk irányába tart, a folyóval párhuzamosan haladnak. Tudják észlelni őket?

– Igen, Kettő-Egy – válaszolta a mexikói gép pilótája. – Van éjjeli szemüvegünk. Várjanak.

Hardcastle úgy fordította a gépét, hogy a lehető legtöbb teherautót tarthassa szemmel. Ám a csoport feloszlott, már csak két autót tudott figyelni. A hatalmas teherautók az alacsony dombok irányába száguldottak. Néhány végtelennek tűnő perc múltán Hardcastle észrevette a fel-felvillanó reflektorok fényét. A fény egy idő után abbahagyta a keresgélést, megállapodott a menekülő teherautókon. Felbukkant a második mexikói helikopter is, ez a második teherautót világította meg.

Hardcastle a taktikai frekvencián jelentett. – Shark, itt Kettő-Egy. A Pajarók elkapták...

Lövések zaja, a reflektorok őrült táncba kezdtek, aztán kialudtak.

Hardcastle látta a teherautók felől érkező torkolattüzet. – Megtámadták őket!

Spanyol sikoltás a hammerheadek frekvenciáján: – *Ayuda, ayuda, pajaro... ataque para fusil enemigo... ayuda...*

– Pajaro Egy-Hét-Egy, itt Lion Kettő-Egy. Hallanak?

A helikopter lámpája még világított. A pilóta legalábbis részlegesen ura volt a gépének, igyekezett lőtávolságon kívülre evickélni. A szemüvegen keresztül látni lehetett a helikopterből ömlő füstöt. – Pajaro Egy-Hét-Egy, válaszolj! Kell segítség?

– Lion... Lion Kettő-Egy... itt Pajaro... mayday, mayday .. megtámadtak... mayday...

– Hát így állunk – dühöngött Hardcastle. Teljes erőre kapcsolt és a támadás helyszínére indult. – Shark, itt Lion-Kettő-Egy. Mayday hívást kaptam, és látom, egyik helikopter bajba jutott. Odamegyek.

Értesítse a mexikói védelmi erőket, hogy a Pajaro Egy-Hét-Egy két helikoptert megtámadták, és én odamegyek segítséget nyújtani.

– Lion Kettő-Egy, értettem, tudomásul vettem hogy Mayday adást kapott.

Mayday hívás esetén szerencsére más szabályok érvényesek. De Hardcastle valószínűleg amúgy sem bírta volna tovább cérnával. – Fényeket fel, radart terepfelismerő állásba, a figyelmeztetés ötven lábnál – mondta. Sanchez sietve engedelmeskedett. Hardcastle benyomta az interfon gombját, és Dick Rice-t, a rohamosztag parancsnokát hívta. – Álljanak készenlétben a rámpánál. Egy mexikói helikoptert tüzéséggel megtámadtak a földről. Lövésre felkészülni. – Bekapcsolta a nyomkövető rendszert, ami automatikusan a kilövősínre csúsztatta mind a hat Sea Stinger rakétát és a Chain Gun-t is. Beállította a Sea Stinger célzókészülékét, és a szátkeresztet a legközelebbi teherautóra irányította.

A mexikóiak vezérgépe közben nagy nehezen, mintegy ötven yardra a teherautóktól földet ért. – A Pajaro landolt. Oldalt fekszik, de tüzet nem látok – jelentette Sanchez. – Katonák másznak elő...

Az első teherautóról még mindig lőttek, valószínűleg géppuskával. A ponyva kettényílt, és a kocsi belsejében barnásfehér csomagokat lehetett látni. A lőállást kokaincsomagokból alakították ki. – Még mindig lőnek – kiabálta Hardcastle. – Gyerünk, szarháziak, ha célpont kell, itt vagyok én, rám lőjete!

A reflektor megtette a kellő hatást. A teherautón lévők a fényforrásra mutogattak. A géppuska eltűnt, hogy a kocsi hátuljában bukkanjon fel újra. Pillanatokkal később Hardcastle bejelentette: – Legénység, megtámadtak bennünket! – A GUARD csatornára váltott. – Itt az Egyesült Államok Határvédelmi Egysége, tüzet szüntess. Shark, Kettő-Egyet megtámadták. Viszonozzuk a tüzet. – Betöltötte a Stingert; várt két másodpercet, ekkor meghallotta a jelzést hogy a rakétafej rátalált a célra. Kilőtt egy rakétát. Az az igazság, csak akkor volt joga lőni, ha előbb rálőttek, és akkor is csak úgy, ha értesítette a felsőbb parancsnokságot, és bejelentette lövési szándékát az ellenfélnek. Nos, nem lehet mindig minden paragrafust kipipálni...

Előszörre a Sea Stinger semmi más hőforrást nem talált, csak a teherautó motorját, de a percenként kétszáz golyót köpködő géppuska is több mint elegendő energiát sugárzott. A Sea Stinger becsapódott a teherautó hátuljába és felrobbant. A kokain felgyulladt, és a bűzös, fekete füstöt árasztó karamellszerű massa napalmként égette a csempészeket. Lángoló, ordító testek zuhantak ki a kocsiból, hemperegtek, közben a tűz elérte az üzemanyagtartályt. A robbanás egyszer s mindenkorra megszüntette a halálsikolyokat.

Hardcastle a második teherautót vette célba. Mikor az első kocsi felrobbant, a másik nem sokat habozott: amilyen gyorsan csak tudott dél felé menekült, a hátulján ülők pedig lőtték a bokrokba húzódo mexikóiakat.

A Sea Stinger azonban nem tévesztette el a célt, a motorházba csapódott be. A motor kigyulladt, de néhány embernek sikerült idejében és épségben kiugrania a lángoló kocsiból. Eszeveszetten futottak szét a négy égtáj irányába. Hardcastle abbahagyta a lövöldözést, és a sérült helikopter mellé manőverezett.

– Osztag, a mexikói helikopter menetirány szerint jobb oldalon, negyven yardra. Don, nézd meg a legénységét, és kérd meg a parancsnokot, jöjjön a fedélzetre.

Don Rice és emberei kibiztosított kézfegyverekkel másztak elő. Ketten hátramaradtak, és fedezték társaikat.

A mexikói katonák közül csak egy volt súlyosan sebesült, s mindenki szállítható állapotban volt. Rice segítségével mindannyian felmásztak a Sea Lion fedélzetére. A súlyos sebesült repülősen egyenruhát viselt. – Maga a pilóta? – kérdezte Rice.

A férfi bólintott. Rice előhozta az elsősegélyládát. – Geraldo Hidalgo ezredes a mexikói légierőtől... ön... ön a repülőgép parancsnoka?

– Ian Hardcastle, Egyesült Államok Határvédelmi Egysége.

– Hardcastle? Hardcastle admirális? A hammerheadek parancsnoka?

– Igen is, meg nem is. Ma csak mezei pilóta. Nagyon fáj?

– A jobb lábamat és a csuklómat nem tudom mozgatni, de nem hiszem, hogy törés lenne. Mi történt a másik helikopteremmel? Mi van a csempészekkel?

– Az emberei biztonságban vannak, a helikopter rendben földet ért. Mind a két teherautót elkaptuk. Az emberei bekerítették a második utasait. Az elsővel nem kell bajlódni...

– Azt még én is észrevettem – eresztett meg egy halvány mosolyt Hidalgo. Mindig szerettem volna egy Sea Lionon repülni... – Fájdalmas pillantással méregette a csuklóját. – És most, mikor a fedélzetére kerültem, nem tudok élni a lehetőséggel.

– De a parancsnokságot átveheti – javasolta Hardcastle. – A szállítógép többszörös dobást tervez a mexikói-texasi határvonalon. Már órák óta a nyomában vagyunk, de nincs felhatalmazásunk. De ha ön a fedélzeten van...

Hidalgo arca felragyogott. – Azt mondja, a Sea Lionnal menjünk azoknak a patkányoknak a nyomába?... És én lennék a parancsnok? *Si*, admirális, ha az engedélyemre van szüksége, máris megkapta. Először ellenőrzöm a kísérő pilótámat, és aztán mehetünk...

Hidalgónak nem kellett sokat ellenőriznie. A hat csempészből négyet a mexikói szakasz a Sea Lion felé terelt; a fogságba ejtett csempészek pedig cipelték halott társaikat. A második mexikói gép pilótája megnyugtató jelentést adott Hidalgónak... Hidalgo elégedetten vállon veregette, felvette a fejhallgatót. – Dolgunk van, Hardcastle admirális, fogjunk hozzá.

Gomez városka mellett, Mexikó

Salazar legnagyobb szállítógépe, az AN-26-os az amerikai-mexikói határ mellett, El Paso közelében járt. Még mindig tizenötezer kiló kokain volt a fedélzetén, mikor meghallották Hardcastle első figyelmeztetését a GUARD csatornán. A kötelék betartotta a rádiócsöndet, de Salazarnak nem volt nehéz kitalálnia, mire gondolhat az Antonov legénysége: tünjünk el innen amilyen messzire csak lehet, el az Államok határától. Különösen azután, mikor a V-22 átlépte a határt. Salazar földi csapata a mexikói járőrhelikoptert még csak-csak feltartóztathatja, de az biztos, tehetetlen a Sea Lionnal szemben.

Ha csak pár kiló kokain maradt volna vissza, biztosan hátraarcot rendel el. De tizenötezer kiló az huszonkétmillió dollárt jelent. A földön történekekért már nem ő a felelős.

Van Nuys biztos áruló, másképp a hammerheadek nem érhettek volna ilyen gyorsan a nyomukba, akármilyen remek, nagy hatótávolságú csodaradarjuk is van. Bár fura, hogy erről ő mit sem tudott, gondolta Salazar. Az is magától értetődik, a Carmen del Sol légitársaság már a múlté, és hiába fektette vállalkozásba, magánrepülőtérbé a pénz egy részét. Támaszpont nélküli parancsnokká süllyedt. Megmaradt az élete, titkos bankszámlái, van néhány hű katonája, egy gyönyörű F-5E vadászgépe, rengeteg fegyvere, és alig várja, hogy használhassa is őket. Ennyi talán elég is.

Viszont ha túl akarja élni a mai veszteséget, akkor annyi pénzt kell kifacsarnia Gachezből, amennyi csak lehetséges, és minél hamarabb. Ami megint csak oda vezet, hogy ezt a szállítmányt el kell juttatnia a rendeltetési helyére, mert a huszonkétmillióra mindenáron szüksége van. Tulajdonképpen nem is kivihetetlen, mert a szállítmányt váró földi legénység semmit nem tud a katasztrófáról, nincsenek egymással kapcsolatban.

Még két dobás, és túl van az egészen...

Salazar az Antonov mellé húzódott. Megnézte az óráját, és egyeztette a tervezett útvonallal. Öt perc a következő helyszínig. Az AN-26-os lelassított, felkészült a dobásra. Salazar tíz fokkal kiengedte a fékszárnyakat hogy lassítson. Magasabbra emelkedett, így beláthatta az Antonov mindkét oldalát...

Az éjszakai égboltot hirtelen fénycsóva világította meg. Bevilágított a pilótafülke ablakán, és az An-26 pilótája egy pillanatra elveszítette a látását a váratlanul éles fényben; még Salazart is elvakította, pedig a fény nem is az ő gépére irányult. Az AN-26 pilótája veszettül megijedt, kis híján elvesztette uralmát a gépe felett, Salazarnak fel kellett gyorsítania, ha nem akart kirepülni a kötelékből. Kevesebb mint harminc méterrel a talaj felett nem lehet hibázni.

Az AN-26 pilótája valahogy úrrá lett a helyzeten, de a dobásnak löttek. Már is sokkal közelebb jártak a Rio Grande völgyéhez, mint kellett volna. Salazar ismét emelkedett, és meglátta, alig egy

mérföldre mögöttük kivilágított karácsonyfaként közeledik a hammerheadek V-22-ese. Még a FOLLOW ME jelzést is tisztán ki tudta olvasni. Mi a fenét keres egy V-22-es a mexikói légtérben?

– Rádiótilalomnak vége – rádiózta az Antonovnak. – Álljon vissza az eredeti útvonalra, és hajtsa végre a dobást. Ne törődjön a bal szárnyánál lévő repülővel...

– Szállítógép, figyelem! Szállítógép, figyelem! A mexikói légierő beszél – szólalt meg a GUARD csatorna. – Megszegi a mexikói légi közlekedési szabályokat, és a nemzetbiztonsági előírásokat. Eressze ki a futóművét és kövessen. Ha nem engedelmeskedik, kényszerítjük a leszállásra, vagy támadunk. – Az adást spanyolul is megismételték.

– Folytassa a dobást – adta ki a parancsnoki csatornán az utasítást Salazar.

– Elvesztettük a jelzést, ezredes – válaszolta az Antonov pilótája. – Ismétlem, elvesztettük az irányjelzést...

– Az isten verje meg őket – káromkodott Salazar. A földiekre gondolt, akik nyilván észrevették a V-22-est, és fejvesztetten elmenekültek. – Folytassa az utat a kijelölt sávban, és hajtsa végre a dobást!

A V-22-es egyre közeledett, már csak negyed mérföldre volt. A reflektor az Antonov pilótafülkéjére irányult. Salazarnak belefájdult a szeme, mikor a pilóta helyébe képzelte magát. – Hajtsa végre a parancsot! – kiabálta. És csak ekkor vette észre, hogy a szállítógép vesztett a magasságából és a sebességéből. A pilóta valószínűleg egyáltalán nem látja már a műszerfalat. – Orrot fel, vissza a kijelölt útvonalra...

A pilóta pánikba esett, meredeken balra billent, miközben a hajtóművek teljes erővel dolgoztak. Néhány láda kicsúszott a raktérből, de a legénység nem törődött a szállítmánnyal.

– Eressze ki a futóművét és kövessen, különben lövünk – mondta a spanyol akcentusú angol hang. Ez az utolsó figyelmeztetés.

Salazar teljes utánézésre kapcsol, és az Antonov fölé emelkedett. Mikor maga mögött hagyta a szállítógépet, ledobta a két, már majdnem üres külső üzemanyagtartályt, élesítette a rakétákat és a húszmilliméteres gépágyút; pár másodperc alatt ötezer lábra emelkedett, balra billent, és kereste a V-22-est.

De hiába. A V-22-es abban a pillanatban leoltotta a reflektorokat, mikor az F-5 kitört a kötelékből...

A V-22 Sea Lion Kettő-Egy fedélzetén

– Kettő-Egy, kettes cél gyorsan emelkedik tizenkét órától egy órára, négy mérföldre – jelentette a P-3 Orion irányítója. – Kettes cél ötezer lábon megáll, tizenegyórátokra fordul, sebesség háromszáz csomó, gyorsul. Éppen előttetek fordul.

Hardcastle azonnal lekapcsolta a reflektorokat. – Az MMR-t állítsa légi megfigyelésre – parancsolta. Teljes gázt adott, negyvenöt fokra, a hajtóműveket kapcsolta, és függőleges emelkedésbe kezdett. – Fényeket leoltani – mondta a fedélzeti rádióba. – Megtámadtak, Sanchez engedelmeskedett. – Mit akar. Nem keveredhetünk közelharcba azzal az alakkal...

– Nem nagyon van más választásunk – válaszolta Hardcastle. – Ki kell tartanunk, amíg...

Hardcastle középső, többfunkciós képernyője életre kelt. Hardcastle a nyomkövető-célzó berendezést a radarra kapcsolta, és az infravörös keresőfej azonnal a gyorsan mozgó vadászgépre tapadt. Hardcastle igyekezett olyan gyorsan fordulni, hogy a radar ne veszítse „szem elől” az F-5-öt, de hiába, a radar hamarosan elvesztette a kapcsolatot. A vadászgép gyors köröket írt le a Sea Lion körül.

– Kettő-Egy, kettes cél nyolc órátokon körbe-körbe kering, három mérföld, sebesség három-ötven – jelentette az Orion irányítója. – Süllyed, tartja a száz lábat, iránya egy-zéró-öt, a határ felé. Javaslom, hogy a terepadottságokat használják ki, ha el akarnak rejtőzni előle.

– Semmi értelme – mondta Hardcastle. – Túl gyorsan mozog. Várjon.

A hajtóművek még mindig teljes erővel dolgoztak. Hardcastle közben a hajtómű gondoláit teljesen függő állásba emelte, megemelkedett, hogy szemtől szembe kerüljön az F-5-tel. A radar

azonnal rátalált a célra. – Ott van – kiáltotta Sanchez. – Szemtől szemben. A sebessége négyszáz csomó, távolság két mérföld...

A Sea Lion percenként hatszáz lábnyit emelkedett. Közben látta: ott ahol az F-5-nek kell lennie, fények robbannak elő. A vadászgép lő rájuk!... Hardcastle gyorsan bekapcsolta a gépágyút, a célzóberendezését a radarra kapcsolta, meghúzta a ravaszt. A vadászgép egy mérföldre volt tőlük.

De az M230-at nem közelharcra tervezték. Földi járműveket szokott célba venni, amelyek maximum Salazar sebességének a felét érték el. Hardcastle egy pillanatra meglátta az alatta lebegő F-5-öst, balra fordult. Az követte a célt, de hiába...

Most a Sea Stingerre esett a választása; várta, hogy a célkereszt megtalálja az F-5-öst, amint ez bekövetkezett, lőtt.

Tudta, a játszmának vége. A rakéta egyenesen Salazar gépének a farkára tartott – de ekkor Salazar jobbra billent és felemelkedett, ezzel újra egyvonalba került a Sea Lionnal. A kis Sea Stinger éles kanyarral igyekezett követni a manővert, de elvesztette a hőforrást, és hiábavalóan felrobbant. A Sea Stingert sem gyorsan mozgó cél megsemmisítésére tervezték, ismerte be Hardcastle.

A hajtóműveket vízszintbe hozta, és előre araszolt. Minél közelebb kerülnek a támadó F-5-öshöz, annál kevesebb ideje marad Salazarnak a célzásra és lövésre. De a vadászgép most percenként hétmérföldes sebességgel repült, mellette a V-22 minden erőlködése ellenére is szinte csak lebegett. Hardcastle visszakapcsolt a Chain Gunra, felemelte a gép orrát. Így várta a támadásra készülő F-5-öst. A Chain Gunt már korábban is használta, most másodpercenként tíz nagy robbanóerejű golyót lőtt ki, amíg ki nem fogyott a lőszer. Az F-5-ös még nem is lőtt. Hardcastle utolsó erőfeszítésre szánta el magát megmentendő a gépet és a személyzetet: csökkentette a teljesítményt, lenyomta a gép orrát, és a V-22-es zuhant.

A váratlan manőver talán megakadályozta Salazart az igazi rombolásban, de Hardcastle gépét nem óvta meg a találatoktól. Találat érte a szárny középső részét, felszakította az üzemanyagvezetékeket, tüzet gyújtott a hidraulikus rendszerben. Az F-5-ös kicsit jobbra húzott, és most a bal szárnyat vette tűz alá. A Sea Lion balra dőlt és a talajnak csapódott.

Hardcastle ekkor már majdnem leszállt, így mindössze kilenc métert zuhantak. Elsőnek a bal szárny ütődött a földnek; kigyulladt és levált a törzsről. A gép még jó darabig csúszott, letarolta az útjába eső bokrokat, és egyenesen a Rio Grande medrének tartott.

A füst elöntötte a pilótafülkét. Hardcastle kicsatolta magát, aztán • kimászott az üléséből. A bal oldali ablak betört, füst, szilánkok és törmelék zúdult be rajta. A lángok körbevették Sanchez-t. Hardcastle idegesen kiszabadította a lányt, ölbe kapta és kivitte a gépből. Sanchez vérző feje az admirális vállán pihent.

Bokáig ért az üzemanyag áztatta iszap, de Hardcastle mégis rohanni próbált a Rio Grande medrében. A combig érő vízben úszva-mászva-csúszva evickélt a partra. A Sea Lion most jobbra dőlt, sérült madárra emlékeztetett.

– Rice! – ordította kétségbeesetten Hardcastle. – Hidalgo! – Megpróbált felállni, de izmai felmondták a szolgálatot. Rachelt azért valahogy kihúzta a partra, megnézte lélegzik-e még egyáltalán a lány, aztán kúszva elindult felfelé a meredélyen.

A lángolva égő fém pattogását elnyomta egy másik, még fenyegetőbb zaj: közeledett a vadászgép, ötven lábnyira a feje felett. A végső leszámolás csak most kezdődik...

Az égő Sea Lion fényében Salazar megpillantotta. Maga Hardcastle admirális kúszik a parti meredélyen! Valaki van vele; szemlátomást találat érte, mert a víz mellett hever. Salazar ellenőrizte az üzemanyag mennyiségét: alig negyven percre elegendő, de nem számít; már döntött abban a pillanatban, mikor meglátta a kiszáradt páncélú vén teknősbékát. Megöli Hardcastle admirálist. Harminc fokkal balra döntötte a gépet, s körözni kezdett a roncs felett a lángnyelveket használva irányzékként. A bedőlés segítette, hogy száz csomóra csökkentse a sebességét. Ilyen alacsonyan ennél kevésebbel nem repülhet.

Utolsó forduló. Hardcastle megpróbálja kihúzni a társát a vízből. Igazán kedves tőlük, hogy felé közelednek. Megkönnyítik a munkáját. Az F-5-ösnek nem a földi támadás az erőssége, de a célzókereszt azért segíteni fogja, és golyózáppal araszítja el a meredélyt. Lőtávolságba ért. Hardcastle elővette a fegyverét, és...

mintha lőne. Az egér bele akar harapni az oroszlán farkába! Ha-ha-ha!

– Hahó! Salazar ezredes! Itt egy régi jó barát, Viktor Cserbakov. Jövök, öreg cimborá!

– Ki? Mi? – A fura hang a vészcsatornán érkezett, és azonnal követte az F-5-ös veszélyre figyelmeztető sívítása. A radarfigyelő vörös lámpa villogni kezdett. Salazart elsőre megzavarta a hang és a piros fény, mert elterelte a figyelmét. Gyorsan körülpillantott, kereste ellenfelét, de sehol sem látott senkit. A lángoló Sea Lionon kívül minden fekete volt. Mire újra Hardcastle felé fordult, az admirális már nem volt a célzókereszt közepén... Lőtt, de nem igazán érdekelte az eredmény. Ki a fene...

– Emlékszik, ezredes? Viktor Cserbakov kapitány. – Hát persze! Most már tudja, kiről van szó. A Suhoj-27-es pilótája!

Powellt Elliott riadóztatta. Az utolsó másodpercben a mexikói kormány megadta a berepülési engedélyt. A kétüléses F-15E vadászbombázó a Luke támaszponton várta a bevetési parancsot. A hátsó ülésen a mexikói légierő képviselője ült. Arra vártak, végre elkaphassák Augusto Salazar ezredest.

– Az én karomba vágta a kését. Ezért nagyon szerettem volna elkapni, hát beléptem az amerikai légierő kötelékébe. Most csak ketten vagyunk, maga meg én.

Salazar teljes erőre kapcsolt. Semmi utánégés. Hogyne, még ezzel is könnyítse az ellenfél helyzetét? Kétszáz lábra emelkedett és észak felé fordult. Valahol a közelben ellenséges gép tartózkodik, de kint szuroksötét van, a vészjelző azt nem mutatja, merről fenyeget a támadás, nincs más választása, menekülőre kell fognia – és a legjobb búvóhely Juarez, a folyó másik oldalán. A terepviszonyok remélhetőleg megzavarják a radarjukat; csak így úszhatja meg...

– Augusto Salazar ezredes! – idősebb, spanyolos akcentussal beszélő hang. – Itt Tomas Rodriguez Fuentes, a mexikói légierő tábornoka beszél. Azonnal módosítsa az útvonalát és engedje ki a futóműveket.

Salazart csak tíz mérföld választotta el Juareztól. Alatta már látszottak egy kis település fényei. Csak pár másodperc kell még... ember lakta település közvetlen közelében nem mernek lőni...

– Tábornok, erről szó sem lehet – válaszolta a GUARD csatornán.
– A családja az embereim kezében van...

Hosszú szünet. A város fényei közelednek – Hat mérföld...

Salazar a lába közé nyúlt, és meghúzta a sárga katapultfogantyút. Csak egy pillanat töredékével előzte meg a mexikói tábornokot, aki kioldott két Sidewinder rakétát. Mindkét rakéta azonnal megtalálta a kecsegtető hőforrást, aztán egyenesen a célba talált, és az F-5 érett sárgadinnyeként hasadt darabokra; a Rio Grande mindkét oldalán repülő roncsdarabok szóródtak szét...

Salazart forró légörvény ragadta magával. A sisakja leszakadt, betörte az orrát, egy időre a látását is elvesztette. Kinyílt az ejtőernyője, de túl közel volt a talajhoz, így hát fejjel és vállal bukott a kemény földre.

Hunyorgott, vérzett, a bal vállába beleharapott a fájdalom. Salazar fájdalmas nehézséggel emelkedett fel, húzta maga után az ernyőt, és remegő ujjakkal kioldotta a szíjakat. Fél mérföldes körzetben lángban állt minden. Egy közeli fához vonszolta magát, elővette és csőre töltötte a szovjet gyártmányú Tokarev pisztolyt.

Most vette észre, egy kis tanya mellett ért földet. Látta az épületeket, a piramis alakú silót. Mindent bevilágított a tűz. Tíz méterre tőle egy teherautó állt. Arrafelé akart indulni. De akkor zajt hallott a feje fölött. Egy újabb Sea Lion pásztázta azt a helyet, ahova a gépe zuhant. Nem maradhat itt. A hammerheadek körbe fogják zárni a területet.

Mit sem törődött a vállában lüktető fájdalommal, a teherautó felé rohant. Elesett, feltápáskodott, lihegett az erőfeszítéstől, és belekapaszkodott a kocsni ajtajába. Kinyitotta, bemászott. Abban a pillanatban felvillant a reflektor. A V-22-es robaja egyre közeledett, közeledett...

Kivágódott a vezetőülés melletti ajtó. Salazar felemelte a pisztolyát, célzott. Csak egy öregasszony feje bukkant elő, akit előcsalogatott a szokatlan éjszakai ramazuri. És belefagyott a lélek, mikor megpillantotta a vérrel borított arcot.

A reflektor fénye veszedelmesen közeledett. Salazar spanyolul nyögte: – Integessen annak a gépnek, öreganyám. Integessen szépen.

A fény most a tanyaházra világított, aztán megállt a teherautó előtt. Salazar a padlóra lapult, onnan sziszegte: – Integessen! Az öregasszony a vakító fénybe nézett, és engedelmeskedett.

Sikerült! A hammerheadek nem vették észre az ejtőernyőt a felszántott mezőn, nem látták meg a porban hagyott nyomokat...

Felemelkedett és az utasülésre mászott. – Beszállás, öreganyám – parancsolta. – Juarezbe fog vinni...

Az asszony még tiltakozni sem mert. Engedelmesen beült a kormány mellé és begyújtotta a motort.

– A hátsó úton menj! Ha elkapnak a rendőrök, lelőlek.

– *No, señor, por favor...*

– Engedelmeskedj, és nem lesz semmi baj... – A poros, kavicsos zötyögős úton elindultak Juarez felé. Az asszony görcsösen kapaszkodott a kormánykerékbe, szája némán mozgott. – Kapcsold ki a reflektort! – ordította Salazar.

Az asszony levegő után kapkodott, már nyúlt a kapcsoló felé...

Az út közepén, a reflektor sápadt fényében egy alak állt, kantárszáron tartott egy szamarat.

– *Jesus Cristo, el burro mio!* – sikította az asszony. Salazar viszont egy élénk színű overallba öltözött nőalakot látott. Az öregasszony a fékbe taposott. Salazar csak a bal karjával kapaszkodott, de ez nem bizonyult elegendőnek, nekizuhant a műszerfalnak.

– *!Vaya! !Vaya! !Al abrigo!* – kiáltotta valaki. Az öregasszony figyelemre méltó gyorsasággal kinyitotta az ajtót, és kiugrott a teherautóból. Salazar egyszer lőtt, de az öreganyó eltűnt a sötétben. Átmászott a vezetőülésre, maga mellé tette a pisztolyt. Indítani akart, de vakító, fehér fény vágott a szemébe.

A sötétből mitikus, tűzokádó sárkányként előbukkant egy Sea Lion. Egy nagy fa koronája rejtette ez idáig. Salazar látta a gépágyúkat. Annyira közel volt, hogy a pilóta arcát is kivehette. Sötét sisakos katonák rohantak felé, mindegyik kezében M-16-os.

A pisztolyhoz kapott...

– Pare! – hallatszott egy női hang. – Meg ne mozdulj, Salazar! – folytatta angolul. Salazar jobbra, a hang irányába pillantott. Sandra Geffar hatalmas automatája egyenesen véres arcára célzott.

– Gyerünk – mondta Sandra. – Rajta. Legalább kénytelen leszek megőlni téged! Kapva kapnék az alkalmon...

Salazar óvatosan felemelte a kezét. Üres volt.

– Kezeket a tarkóra! Lassan! Ne mozogj!

Geffar arrébb lépett, a sisakjába szerelt mikrofont a szája elé húzta. – Elkaptam Salazart. Megsebesült.

Villámgyors mozdulat: Salazar jobbja a nyaka mögé kapott, az ujjak megtalálták a kés nyelét, célzott, dobott...

De sérülése lelassította, és Geffar még Van Nuystól tudott a kubai szenvedélyéről. Lőállásba ugrott, és lőtt.

Az első 45-ös golyó Salazar jobb szemén hatolt be, és a tarkóján távozott. A többi golyó már csak azért repült a testébe, hogy képletesen megbosszulja a sok halottat, akik a néhai Augusto Salazar rosszvoltából szenvedtek.

EPILÓGUS

Fehér Ház, Washington, USA

Brad Elliott, Patrick McLanahan és Roland (J.C.) Powell felálltak, mikor az elnök belépett az ovális irodába. Az elnök meglazította a nyakkendőjét, lerogyott egy karosszékre, és intett a többieknek, kövessék példáját.

– Ezek a sajtókonferenciák... – sóhajtott.

Jack Pledgeman mindhármuknak kávé töltött. Az elnök automatikusan nyúlt a kis, kékszalagos porcelánkorsócskáért. Mozdulat közben megállt a keze a levegőben.

– Micsoda egy képmutató vagyok – morogta. – Itt szónoklok a kábítószer ellen, miközben ez a vacak az irodámban van. Mi a különbség az alkohol és a kábítószer között? Hol húzzuk meg a határt? Ha marihuánát tennék ebbe a korsóba és kék szalagot kötnék a fülére, akkor rendben lenne a dolog? – A három meglepődött arcra nézett. Azok nem tudták, hogy Irish Cream likőr van a korsócskában.

– így mérgezzük meg a társadalmat, uraim. Nem fegyverrel, hanem fáradt, szüklátókorú öregemberekkel, akik kék masnikat kötnek a porcelánkorsókra. – Pledgemannek kezébe adta a szóban forgó tárgyat. – Vigye a szemem elől, és egy csepp se maradjon ebből a méregből az irodámban. Gyorsan!

A többiek nem mertek a csészejükhöz nyúlni, míg az elnök bele nem kortyolt a kávéjába. Felnézett és elmosolyodott.

– Elnézést, de most tényleg ki kellett rúgnom. Brad. Nem akarom megbántani, de azt hiszem, el kell búcsúznia a nyilvánosságtól.

– Igaza van, elnök úr.

– Örülök, ha így gondolja. – Patrickkal és Rolanddal együtt...

– J.C., uram!

– Hogy?

Elliott és McLanahan bölcs tudással kacsintottak egymásra.

Az elnök a fejét csóválta. Honnan szedi ezeket az alakokat, tábornok? Felsőhajtott. – Jézus Krisztus...

– Igen, elnök úr? – válaszolta J.C.

– Amint már említettem, tábornok, visszamennek Dreamlandbe. A legegyszerűbb, ha a sivatagba küldöm, máskülönben nehezen magyarázhatnám meg, hogy lehet valakit egyszerre kirúgni és előléptetni...